تايلندي

อรรถาธิบายอัลกุรอาน

สามญุซอ์สุดท้าย

จากหนังสือ อัต-ตัฟสีรฺ อัล-มุยัสสัรฺ

พร้อมกับ

บทบัญญัติต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับมุสลิม

หนังสือเล่มนี้แปลแล้ว 55 ภาษา

www.tafseer.info

ISBN : 978-603-90056-9-8

บทนำ

มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิแห่งอัลลอฮฺ ขอความจำเริญและสันติสุขจงประสบแต่ผู้นำของเรา ท่านนบีของเรา ท่านผู้เป็นที่รักของเรา ผู้เป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ ...

พึงทราบเถิด โอ้ พี่น้องมุสลิมและมุสลิมะฮฺของฉัน – ขออัลลอฮฺเมตตาทุกท่าน - ว่าเราจำเป็นจะต้องเรียนรู้ประเด็นต่างๆ สี่ประการ นั่นคือ

❶ **หนึ่ง : ความรู้** : คือการรู้จักอัลลอฮฺ สุบหานะฮูวะตะอาลา, การรู้จักนบีของพระองค์ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสัลลัม, และการรู้จักศาสนาอิสลาม เพราะไม่อนุญาตให้เราเคารพภักดีอัลลอฮฺโดยที่เราไม่มีความรู้ และผู้ใดที่กระทำเช่นนั้น แน่นอนบั้นปลายของเขาก็จะสิ้นสุดที่การหลงทาง และเขาย่อมจะคล้ายคลึงกับพวกนัศรอนีย์ในกรณีนี้

❷ **สอง : การปฏิบัติ** : ผู้ใดที่รู้แต่ไม่ได้ปฏิบัติ เขาก็ย่อมคล้ายคลึงกับพวกยิว เพราะพวกเขารู้แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามที่รู้ และส่วนหนึ่งของวิธีการล่อลวงของชัยฏอนก็คือ ทำให้มนุษย์หลีกเลี่ยงจากการเรียนรู้โดยอ้างว่าเขาจะได้รับการยกเว้นจากอัลลอฮฺด้วยความที่เขาไม่รู้นั้น แต่เขากลับไม่ทราบว่า ใครก็ตามที่มีโอกาสได้เรียนรู้แต่ไม่ยอมทำ หลักฐานพยานก็จะเกิดขึ้นแก่เขาแล้ว ซึ่งเขาไม่อาจจะยกอ้างใดๆ ได้อีก และนี่ก็เป็นวิธีการหลีกเลี่ยงของกลุ่มชนของนบีนูห์เมื่อครั้งที่พวกเขา **((ได้นำนิ้วมือของพวกเขามาอุดหูไว้ และปกปิดตัวเองด้วยเสื้อผ้าของพวกเขา))** โดยคาดคิดไปว่าไม่ให้หลักฐานพยานได้เกิดขึ้นเหนือตัวพวกเขานั่นเอง

❸ **สาม : การเชิญชวนสู่ความรู้ดังกล่าว:** เพราะบรรดาผู้รู้และผู้ทำหน้าที่เรียกร้องเชิญชวนสู่อิสลามนั้น คือผู้รับมรดกจากเหล่านบีทั้งหลาย แท้จริง อัลลอฮฺ สุบหานะฮู วะตะอาลา ได้สาปแช่งชนเผ่าอิสรออีลเพราะพวกเขา **((ไม่ได้หักห้ามระหว่างกันในเรื่องความชั่วที่พวกเขากระทำ มันย่อมเป็นสิ่งที่เลวร้ายมาก ในเรื่องที่พวกเขาเหล่านั้นได้ก่อไว้))** การเรียกร้องเชิญชวนและการสั่งสอนเป็นฟัรฎูกิฟายะฮฺ ถ้าหากว่ามีใครที่ทำหน้าที่นี้โดยเพียงพอแล้วทุกคนก็จะไม่บาป และถ้าหากทุกคนละทิ้งมัน พวกเขาก็จะบาปกันหมด

❹ **สี่: การอดทนต่ออุปสรรค:** ไม่ว่าเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ การปฏิบัติตามความรู้ และการเรียกร้องสู่ความรู้นั้น

เป็นความอุตสาหะของเราที่จะมีส่วนร่วมในการขจัดความไม่รู้ และเพื่อให้เกิดความสะดวกง่ายดายในการเรียนรู้สิ่งที่จำเป็น เราจึงได้รวบรวมหนังสือเล่มย่อเล่มนี้ ซึ่งบรรจุเนื้อหาที่เพียงพอระดับหนึ่งสำหรับความรู้ทางหลักศาสนา พร้อมๆ กับอรรถาธิบายอัลกุรอานสามญุซอ์สุดท้าย เนื่องจากส่วนใหญ่แล้วมีการอ่านทวนส่วนนี้กันมาก (สิ่งใดที่ทำได้ไม่หมด ก็ไม่ควรละทิ้งมันจนสิ้น)

ในการรวบรวมดังกล่าวเราพยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้ออกมาเป็นบทสรุปสั้นๆ และด้วยสิ่งมีรายงานถูกต้องจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เรามิอาจอ้างว่าเราบรรลุความสมบูรณ์ เพราะมันเป็นสิ่งที่อัลลอฮฺได้กำหนดจำเพาะสำหรับพระองค์เท่านั้น แต่นี่คืออุตสาหะเล็กๆ น้อยๆ ถ้าหากมันถูกต้อง แสดงว่ามันมาจากการชี้นำและการช่วยเหลือของอัลลอฮฺ และสิ่งใดที่มีผิดพลาด ก็ล้วนมาจากสาเหตุของตัวเราเองและของชัยฏอน อัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์นั้นมิได้เกี่ยวข้องด้วยแต่อย่างใด และขออัลลอฮฺทรงเมตตาผู้ที่ติเตียนความผิดพลาดของเราอย่างสร้างสรรค์เพื่อการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

เราขอต่ออัลลอฮฺ ให้พระองค์ทรงตอบแทนทุกคนที่มีส่วนร่วมในการเตรียมหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดพิมพ์และเผยแพร่ อ่านและสอนมัน ด้วยผลตอบแทนที่ดียิ่ง และขอพระองค์ทรงตอบรับจากพวกเขาและเพิ่มผลบุญที่ทบเท่าทวีคูณแก่พวกเขา

อัลลอฮฺเท่านั้นที่ทรงรอบรู้ยิ่ง ขออัลลอฮฺประทานความจำเริญและสันติสุขแต่แต่ผู้นำของเราและท่านนบีของเรา ท่านนบีมุหัมมัด รวมทั้งวงศ์วานและมิตรสหายของท่านทั้งหมด

หนังสือเล่มนี้ได้รับการกล่าวคำนิยมโดยบรรดาผู้รู้และบัณฑิตหลายท่านในโลกมุสลิม

ต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม บริจาค ให้ความร่วมมือ หรือขอหนังสือ ติดต่อได้ทางเว็บไซต์ :

www.tafseer.info **อีเมล** : thai@tafseer.info

คุณค่าต่างๆ ของอัลกุรอาน

◈ อัลกุรอานเป็นพระดำรัสของอัลลอฮฺ ความประเสริฐของมันเหนือคำพูดอื่นๆ นั้น เปรียบได้ดั่งความประเสริฐของอัลลอฮฺเหนือสรรพสิ่งถูกสร้างทั้งหมดของพระองค์ การอ่านมันเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับการเคลื่อนไหวของลิ้น

▶ ในจำนวนคุณค่าความประเสริฐต่างๆ ของการเรียน การสอน และการอ่านอัลกุรอานนั้น มีดังนี้

ผลบุญของการสอนอัลกุรอาน ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม)[1] กล่าวว่า ความว่า **"ผู้ที่ดีที่สุดในหมู่พวกท่าน คือผู้ที่ศึกษาอัลกุรอานและสอนมัน"** อัล-บุคอรีย์

ผลบุญของการอ่านอัลกุรอาน ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า ความว่า "ผู้ใดที่อ่านคัมภีร์ของอัลลอฮฺหนึ่งตัวอักษรของมัน เขาจะได้รับหนึ่งความดี และความดีนั้นจะเท่ากับสิบเท่าของมัน" อัต-ติรมิซีย์

◈ อิบนุ เราะญับ رحمه الله ได้กล่าวว่า : การเพิ่มความดีสิบเท่านั้นจะเกิดขึ้นกับทุกๆ การทำดี ซึ่งมีหลักฐานจากพระดำรัสของอัลลอฮฺว่า ความว่า **"ผู้ใดที่ทำดี เขาก็จะได้รับผลบุญสิบเท่าของมัน"**

ส่วนการเพิ่มมากกว่าสิบเท่านั้นจะเกิดขึ้นกับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จะเพิ่มให้กับเขา - จบการอ้างเพียงเท่านี้. การเพิ่มที่ว่านี้อาจจะสูงถึงเจ็ดร้อยเท่าหรือมากกว่า ซึ่งมันจะเป็นไปตามความกรุณาของอัลลอฮฺ พร้อมๆ กับการที่หัวใจนบน้อมสงบเสงี่ยม การพินิจพิเคราะห์พร้อมๆ กับการอ่าน และการเข้าใจความหมาย เป็นต้น

คุณค่าของการศึกษาอัลกุรอาน การท่องจำ และผู้ที่อ่านมันได้ชำนาญ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า ความว่า "อุปมาผู้ที่อ่านอัลกุรอานด้วยการที่เขาท่องจำมันได้นั้น เปรียบดังว่าเขาได้อยู่พร้อมกับเหล่ามลาอิกะฮฺผู้มีเกียรติและประเสริฐ และอุปมาผู้ที่อ่านอัลกุรอานอย่างสม่ำเสมอด้วยความยากลำบากนั้น เขาจะได้รับถึงสองผลบุญ" มุตตะฟะกุน อะลัยฮฺ.

และท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า ความว่า **"จะถูกกล่าวแก่ผู้เป็นมิตรกับอัลกุรอานว่า จงอ่าน และจงเลื่อนระดับขึ้นไปพร้อมๆ กัน จงอ่านให้ดีเช่นที่ท่านเคยอ่านในดุนยา เพราะแท้จริงแล้ว สถานะระดับชั้นของเจ้านั้นคือตรงอายะฮฺสุดท้ายที่เจ้าอ่านมันนั่นเอง"** อัต-ติมิซีย์

◈ อัล-ค็อฏฏอบีย์ กล่าวว่า : มีรายงานว่าจำนวนอายะฮฺของอัลกุรอานนั้นเท่ากับขั้นบันไดของสวรรค์ ดังนั้น จะถูกกล่าวแก่ผู้อ่านอัลกุรอานว่า จงเดินขึ้นบนบันไดเท่ากับจำนวนที่เจ้าเคยอ่านอายะฮฺอัลกุรอานมาก่อน ดังนั้น ใครที่เคยอ่านอัลกุรอานมาทั้งหมด เขาจะได้ขึ้นไป ณ จุดสูงสุดของบันไดสวรรค์ในวันอาคิเราะฮฺ และผู้ใดที่อ่านอัลกุรอานแค่ส่วนหนึ่งของมัน เขาก็จะได้เดินขึ้นบันไดเท่ากับจำนวนนั้น ดังนั้น จุดสิ้นสุดของผลบุญก็คือจุดสิ้นสุดของการอ่านนั่นเอง - จบการอ้างอิงเพียงเท่านี้.

ผลบุญของผู้ที่มีบุตรที่เรียนอัลกุรอาน ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า ความว่า **"ผู้ที่อ่านอัลกุรอานและศึกษามัน และได้ปฏิบัติตามมัน ในวันกิยามะฮฺบุพการีทั้งสองของเขาจะถูกให้สวมใส่มงกุฎจากรัศมี แสงของมันนั้นเปรียบได้เหมือนกับแสงของดวงอาทิตย์ และจะได้รับเสื้อผ้าสองชิ้นให้สวมใส่ ซึ่งค่าของมันทั้งสองแม้ดุนยาก็มิอาจจะเทียบเท่าได้ พวกเขาจะถามว่า ด้วยเหตุอันใดเราจึงจะได้รับการสวมใส่สิ่งนี้? จะถูกตอบแก่เขาทั้งสองว่า ด้วยการที่ลูกของท่านได้รับอัลกุรอานไปใช้"** อัล-หากิม

การรับประกันของอัลกุรอานแก่มิตรของมันในอาคิเราะฮฺ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า ความว่า **"พวกท่านจงอ่านอัลกุรอานเถิด เพราะแท้จริงแล้ว ในวันกิยามะฮฺ มันจะมาให้การรับประกันแก่บรรดาผู้ที่เป็นมิตรกับมัน"** มุสลิม

ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่าความว่า **"การถือศีลอดและอัลกุรอานนั้น จะมาให้การรับประกันแก่บ่าวในวันกิยามะฮฺ ... "** อะห์มัด และ อัล-หากิม

---

[1] ขออัลลอฮฺประทานความจำเริญและความสันติแด่ท่าน

ผลบุญของการนั่งรวมกันเพื่ออ่านและศึกษาอัลกุรอาน ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า ความว่า **"ไม่มีชนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดที่รวมตัวกันในมัสยิดใดๆ อันเป็นบ้านของอัลลอฮฺ เพื่อร่วมกันอ่านคัมภีร์ของอัลลอฮฺ และร่วมศึกษามันระหว่างพวกเขา เว้นแต่ความสงบ อัส-สะกีนะฮฺ จะลงมายังพวกเขา ความเมตตาจะปกคลุมพวกเขา มลาอิกะฮฺทั้งหลายจะห้อมล้อมพวกเขา และอัลลอฮฺจะพูดถึงพวกเขาให้เหล่าผู้ที่อยู่ ณ พระองค์ได้ฟัง"** อบู ดาวูด

▶ ในจำนวนบทบัญญัติต่างๆ เกี่ยวกับการอ่านอัลกุรอาน

มารยาทในการอ่านอัลกุรอาน อิบนุ กะษีร ได้กล่าวถึงมารยาทบางส่วน เช่น : ต้องไม่แตะอัลกุรอาน และไม่อ่านมันเว้นแต่ต้องอยู่ในสภาพที่สะอาด, ให้แปรงฟันก่อนอ่าน, ให้สวมใส่เสื้อผ้าที่ดีที่สุด, ให้หันไปทางกิบลัต, ต้องหยุดจากการอ่านเมื่อหาว, ต้องไม่ตัดช่วงการอ่านด้วยคำพูดใดๆ เว้นแต่มีความจำเป็น, ต้องอ่านอย่างมีสมาธิให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัว, เมื่ออ่านถึงอายะฮฺที่กล่าวถึงภาคผลที่ดีก็ให้กล่าววิงวอนขอ และเมื่อถึงอายะฮฺที่กล่าวถึงการลงโทษก็ให้ขอความคุ้มครอง, อย่าตั้งอัลกุรอานให้เปิดอ้าบนพื้น และต้องไม่วางสิ่งอื่นเหนือมัน, ผู้อ่านทั้งหลายต้องไม่ตะเบ็งเสียงประชันกันระหว่างพวกเขา, ต้องไม่อ่านในตลาดหรือสถานที่ที่ไม่เหมาะไม่ควร

วิธีการอ่าน ◗ การอ่านอัลกุรอานและการกล่าวซิกิรในละหมาดจะใช้ไม่ได้จนกว่าต้องมีการเปล่งเสียงให้ตัวผู้อ่านเองได้ยิน โดยไม่สร้างความรำคาญหรือรบกวนผู้อื่น ◗ ควรต้องอ่านอย่างช้าๆ อะนัส ﷺ ถูกถามถึงวิธีการอ่านของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ท่านได้ตอบว่า "ท่านจะอ่านลากเสียงยาว เมื่อท่านอ่าน *บิสมิลลาฮิร เราะห์มานิร เราะหีม* ท่านจะลากเสียงตรง *บิสมิลลาฮฺ* และลากเสียงตรง *อัร-เราะห์มาน* และตรง *อัร-เราะหีม*" อัล-บุคอรีย์

จำนวนอายะฮฺที่อ่าน บรรดาเศาะหาบะฮฺของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) จะกำหนดเวลาให้ตัวเองได้อ่านอัลกุรอานจำนวนหนึ่งทุกๆ วัน และไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเขาที่อ่านสม่ำเสมอจนจบเล่มน้อยกว่าเจ็ดวัน ทว่า กลับมีรายงานที่ห้ามไม่ให้อ่านจบเล่มน้อยกว่าสามวันด้วยซ้ำ

การอ่านโดยการท่องจำ หากว่าผู้อ่านได้อ่านอัลกุรอานจากการท่องจำของเขา แล้วก็ปรากฏว่ามีการตะดับบุร พินิจพิเคราะห์ การครุ่นคิดตาม หัวใจและสายตามีสมาธิมากกว่าการอ่านจากมุศหัฟหรืออัลกุรอานที่เป็นเล่ม ถ้าเป็นเช่นนั้น การอ่านจากการท่องจำย่อมดีกว่า แต่ถ้าหากสองกรณีมีความเสมอเท่าเทียมกัน กล่าวคือ มีสมาธิเท่าๆ กัน ดังนั้น การอ่านจากมุศหัฟย่อมดีกว่า

▶ **คำสั่งเสีย** : จงพากเพียรเถิด โอ้ พี่น้องของฉัน ในการใช้เวลาของท่านเพื่ออ่านอัลกุรอานและจงกำหนดให้ตัวท่านได้มีเวลาส่วนหนึ่งในแต่ละวันเพื่ออ่านมัน ซึ่งท่านอย่าได้ละเลยเวลานั้นแม้ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตาม ของเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำอย่างสม่ำเสมอย่อมดีกว่าของที่มากมายแต่ทำขาดช่วง และถ้าหากว่าท่านเผลอลืมหรือหลับไปก็จงชดใช้มันในรุ่งขึ้น ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า ความว่า **"ผู้ใดที่นอนหลับจากการอ่านอัลกุรอานส่วนที่เขากำหนดกับตัวเองไว้ หรือจากส่วนใดส่วนหนึ่งของมัน แล้วเขาก็อ่านชดมันในช่วงเวลาระหว่างละหมาดศุบหฺและละหมาดซุฮรฺ จะถูกบันทึกแก่เขาประหนึ่งว่าเขาได้อ่านมันในช่วงเวลากลางคืน"** มุสลิม.

และอย่าได้รวมอยู่ในหมู่คนที่ละทิ้งอัลกุรอานและหลงลืมมันไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบไหนก็ตาม เช่น ละทิ้งการอ่าน การตัรตีล การตะดับบุร การปฏิบัติตามเนื้อหา หรือการใช้มันเพื่อการเยียวยา เป็นต้น

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ١
ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ٢ ٱلرَّحْمَٰنِ
ٱلرَّحِيمِ ٣ مَٰلِكِ يَوْمِ ٱلدِّينِ ٤ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ
نَسْتَعِينُ ٥ ٱهْدِنَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلْمُسْتَقِيمَ ٦
صِرَٰطَ ٱلَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ ٱلْمَغْضُوبِ
عَلَيْهِمْ وَلَا ٱلضَّآلِّينَ ٧

สูเราะฮฺ อัล-ฟาติหะฮฺ

1 **ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ** สูเราะฮฺ อัล-ฟาติหะฮฺ ถูกเรียกขานด้วยชื่อ *อัล-ฟาติหะฮฺ* หมายถึง การเปิดหรือสิ่งที่ใช้เปิด เนื่องจากใช้ในการเริ่มอัลกุรอานด้วยสูเราะฮฺนี้ และถูกเรียกขานด้วยชื่อ *อัล-มะษานีย์* หมายถึง การวนรอบ เนื่องจากถูกใช้อ่านในทุกๆ ร็อกอัตของการละหมาด และยังมีชื่อเรียกอีกหลายชื่อ. ฉันขอเริ่มการอ่านอัลกุรอานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ในสภาพของผู้ที่ขอความช่วยเหลือต่อพระองค์, **(อัลลอฮฺ)** เป็นนามแห่งพระผู้เป็นเจ้า - ผู้ทรงประเสริฐและสูงส่งยิ่ง – ผู้ควรค่าแก่การเคารพภักดีอย่างถูกต้อง โดยที่ไม่มีสิ่งอื่นที่ควรแก่การนี้อีก เป็นนามเฉพาะของอัลลอฮฺตะอาลา และจะไม่มีการเรียกขานผู้อื่นด้วยนามนี้. **(อัร-เราะห์มาน)** ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาโดยทั่วไป ซึ่งกว้างขวางครอบคลุมสรรพสิ่งทั้งมวล. **(อัร-เราะหีม)** ผู้ทรงเมตตาแก่บรรดาผู้ศรัทธาโดยเฉพาะ, ทั้งสองนี้เป็นพระนามสองประการจากพระนามทั้งหลายของอัลลอฮฺ ซึ่งมีนัยแห่งการยืนยันคุณลักษณะแห่งความเมตตาของอัลลอฮฺตะอาลา ตามที่คู่ควรกับความยิ่งใหญ่แห่งพระองค์

2 **(มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิแห่งอัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก)** คือการสรรเสริญสดุดีอัลลอฮฺ ด้วยคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ ซึ่งล้วนเป็นคุณลักษณะแห่งความสมบูรณ์ และสรรเสริญด้วยนิอฺมัตหรือบุญคุณแห่งพระองค์ทั้งที่เปิดเผยและปกปิด ทั้งที่เกี่ยวกับทางศาสนาและทางโลก อีกทั้งยังมีนัยแห่งการสั่งใช้ให้บ่าวได้สรรเสริญพระองค์ด้วย เพราะพระองค์คือผู้ที่ควรค่าแก่การนั้นเพียงผู้เดียว พระองค์คือผู้เสกสรรค์สรรพสิ่ง ผู้ทรงจัดการเรื่องราวทุกอย่างของสรรพสิ่งทั้งหลาย ผู้ทรงชุบเลี้ยงสรรพสิ่งทั้งหมดด้วยนิอฺมัตหรือบุญคุณของพระองค์ และทรงดูแลผู้ใกล้ชิดพระองค์ด้วยการประทานอีมานความศรัทธาและอะมัลศอลิห์หรือการทำความดี

3 **(อัร-เราะห์มาน)** ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตา ซึ่งกว้างขวางครอบคลุมสรรพสิ่งทั้งมวล. **(อัร-เราะหีม)** ผู้ทรงเมตตาแก่บรรดาผู้ศรัทธาโดยเฉพาะ, ทั้งสองนี้เป็นพระนามสองประการจากพระนามทั้งหลายของอัลลอฮฺตะอาลา

4 พระองค์อัลลอฮฺ ผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่ง เพียงพระองค์เดียวคือผู้ครอบครองในวันกิยามะฮฺหรือโลกหน้า นั่นคือวันแห่งการตอบแทนการงานต่างๆ และการที่ผู้เป็นมุสลิมได้อ่านโองการนี้ในทุกๆ ร็อกอัตในละหมาดของเขา เป็นการย้ำเตือนเขาให้นึกถึงวันสุดท้าย และเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้เขาเตรียมพร้อมด้วยการทำความดี และหลีกห่างจากการทำความผิดบาปทั้งหลาย

5 แท้จริงเราเจาะจงการเคารพภักดีของเรามอบแด่พระองค์ผู้เดียวเท่านั้น และเราขอความช่วยเหลือจากพระองค์ผู้เดียวเท่านั้น ในทุกๆ กิจการของเรา ทุกๆ สิ่งนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ผู้อื่นไม่มีสิทธิครอบครองแม้เพียงเท่าผงธุลีก็ตาม ในโองการนี้มีหลักฐานบ่งชี้ว่า ไม่อนุญาตให้บ่าวมอบสิทธิแห่งการเคารพภักดีไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม เช่น การขอพร การวอนขอความช่วยเหลือ การเชือดสัตว์ การเวียนรอบ เว้นแต่ต้องมอบให้แก่อัลลอฮฺเพียงผู้เดียวเท่านั้น ในโองการนี้ยังเป็นการเยียวยาจิตใจจากการผูกพันและยึดติดกับสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ และเป็นการเยียวยาจากโรคโอ้อวด หลงตัวเอง และยโสโอหัง

6 ขอทรงชี้ทางเรา แนะนำเรา ให้เราพบกับเส้นทางอันเที่ยงตรง และให้เรายืนหยัดบนเส้นทางนั้นตราบจนวันที่เราเข้าเฝ้าพระองค์ นั่นคือเส้นทางแห่งอิสลาม ที่เป็นเส้นทางอันชัดแจ้งและนำไปสู่ความโปรดปรานของอัลลอฮฺและสวรรค์ของพระองค์ เป็นเส้นทางที่ได้ทรงชี้แก่ศาสนทูตสุดท้ายของพระองค์ ท่านนบี มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และไม่มีทางที่จะนำไปสู่ความสุขสันติได้ เว้นแต่ด้วยการยืนหยัดบนเส้นทางนี้

7 เป็นเส้นทางของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงประทานให้แก่พวกเขาจากเหล่าศาสนทูต เหล่าผู้เปี่ยมด้วยสัจจะ เหล่าผู้สละชีพในหนทางของพระองค์ และเหล่าผู้ทรงคุณธรรมทั้งหลาย พวกเขาคือชนที่ได้รับทางนำและยืนหยัด และขอทรงอย่าให้เราเป็นผู้ที่เดินบนเส้นทางของบรรดาคนที่ถูกกริ้ว คนที่รู้ความจริงแต่ไม่ได้ปฏิบัติตาม นั่นคือพวกยิวและคนที่คล้ายกันกับพวกเขา และอย่าให้เราเดินบนทางของบรรดาคนที่หลงทาง คนที่ไม่ได้รับการชี้นำสู่เส้นทางที่ถูกต้อง ทำให้พวกเขาหลงทาง นั่นคือพวกคริสต์และผู้ปฏิบัติตามพวกเขา. ในการวอนขอด้วยดุอาอ์นี้เป็นการเยียวยาแก่หัวใจของมุสลิมจากโรคของการปฏิเสธ ความไม่รู้ และการหลงทาง, และเป็นหลักฐานบ่งชี้ว่านิอฺมัตหรือบุญคุณอันยิ่งใหญ่ที่สุดโดยดุษฎีนั้นก็คือนิอฺมัตแห่งอิสลามหรือการได้เป็นผู้นับถืออิสลาม ดังนั้นผู้ใดที่รับรู้ถึงสัจธรรมมากที่สุดและปฏิบัติตามมันมากที่สุด ก็ย่อมที่จะคู่ควรแก่การเดินบนเส้นทางอันเที่ยงตรงมากที่สุด และไม่เป็นที่คลางแคลงอีกเลยว่า บรรดาเศาะหาบะฮฺหรือเหล่าสาวกของท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม นั้น คือผู้ที่ควรคู่ที่สุดกับสิ่งนั้นหลังจากบรรดาศาสนทูตทั้งหลาย โองการนี้จึงชี้ให้เห็นถึงความประเสริฐของบรรดาเศาะหาบะฮฺและสถานะอันยิ่งใหญ่ของพวกเขา ขออัลลอฮฺโปรดปรานพวกเขาด้วยเถิด. เป็นการสุนัตหรือส่งเสริมให้ผู้ที่อ่านสูเราะฮฺ อัล-ฟาติหะฮฺ ในละหมาด เมื่ออ่านจบแล้วให้เขากล่าวว่า (อามีน) ซึ่งมีความหมายว่า ขออัลลอฮฺทรงตอบรับ คำกล่าวนี้ไม่ใช่โองการหนึ่งของ สูเราะฮฺ อัล-ฟาติหะฮฺ ตามทัศนะอย่างเป็นเอกฉันท์ของบรรดาอุละมาอ์หรือผู้รู้ศาสนา ดังนั้นพวกเขาจึงเห็นเป็นเอกฉันท์อีกเช่นกันว่าไม่มีการเขียนคำกล่าวนี้ลงในอัลกุรอาน

ترتيبها ٥٨ — سُورَةُ المُجَادَلَةِ — آياتها ٢٢

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قَدْ سَمِعَ ٱللَّهُ قَوْلَ ٱلَّتِي تُجَٰدِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِيٓ إِلَى ٱللَّهِ
وَٱللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَآۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ بَصِيرٌ ١ ٱلَّذِينَ يُظَٰهِرُونَ
مِنكُم مِّن نِّسَآئِهِم مَّا هُنَّ أُمَّهَٰتِهِمْۖ إِنْ أُمَّهَٰتُهُمْ إِلَّا ٱلَّٰٓـِٔي
وَلَدْنَهُمْۚ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنكَرًا مِّنَ ٱلْقَوْلِ وَزُورًاۚ وَإِنَّ
ٱللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ٢ وَٱلَّذِينَ يُظَٰهِرُونَ مِن نِّسَآئِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ
لِمَا قَالُواْ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِّن قَبْلِ أَن يَتَمَآسَّاۚ ذَٰلِكُمْ تُوعَظُونَ
بِهِۦۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ٣ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ
مُتَتَابِعَيْنِ مِن قَبْلِ أَن يَتَمَآسَّاۖ فَمَن لَّمْ يَسْتَطِعْ فَإِطْعَامُ سِتِّينَ
مِسْكِينًاۚ ذَٰلِكَ لِتُؤْمِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦۚ وَتِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِۗ
وَلِلْكَٰفِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٤ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ كُبِتُواْ
كَمَا كُبِتَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْۚ وَقَدْ أَنزَلْنَآ ءَايَٰتِۭ بَيِّنَٰتٍۚ وَلِلْكَٰفِرِينَ
عَذَابٌ مُّهِينٌ ٥ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ ٱللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُم بِمَا
عَمِلُوٓاْۚ أَحْصَىٰهُ ٱللَّهُ وَنَسُوهُۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ٦

สูเราะฮฺ อัล-มุญาดะละฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) แท้จริงแล้วอัลลอฮฺทรงได้ยินคำพูดของ เคาละฮฺ บินตุษะอฺละบะฮฺ ที่ได้ตอบโต้เจ้าโอ้มุหัมมัด เกี่ยวกับกับเรื่องสามีของนาง คือ เอาส์ บิน อัศ-ศอมิต และเรื่องที่เขาได้ทำซิฮารฺกับนาง คือได้กล่าวแก่นางว่า "เธอกับฉันเหมือนหลังของแม่ฉัน" คือเปรียบนางเหมือนแม่ซึ่งเป็นผู้ที่ห้ามแต่งงานด้วย, ในขณะที่นางได้นอบน้อมต่ออัลลอฮฺตะอาลา เพื่อให้พระองค์ปลดเปลื้องความทุกข์ของนาง, อัลลอฮฺทรงได้ยินการสนทนาและการโต้ตอบของเจ้าทั้งสองคน แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงได้ยินทุกๆ คำพูด ทรงเห็นทุกๆ สิ่ง ไม่มีสิ่งใดที่ปกปิดแก่พระองค์เลย

(2) บรรดาผู้ที่ทำการซิฮารฺต่อภรรยาของเขาในหมู่พวกเจ้า ด้วยการที่สามีกล่าวแก่ภรรยาว่า "เธอกับฉันเหมือนหลังของแม่ฉัน" คือเปรียบนางเหมือนแม่ซึ่งเป็นผู้ที่ห้ามแต่งงานด้วย แท้จริงพวกเขาได้เนรคุณต่ออัลลอฮฺและทำผิดหลักบัญญัติทางศาสนา ภรรยาของพวกเขานั้นไม่ใช่แม่ของพวกเขา แต่ทว่าแท้จริงแล้วพวกนางคือภรรยาผู้เป็นคู่ครอง ไม่มีใครที่เป็นแม่พวกเขานอกจากผู้หญิงที่ให้กำเนิดพวกเขาเท่านั้น บรรดาคนที่กล่าวซิฮารฺนี้ได้กล่าวคำพูดเท็จที่รุนแรงยิ่ง ซึ่งไม่มีความถูกต้องใดๆ เลย และแท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงอภัยและยกโทษแก่ผู้ที่กระทำบางสิ่งบางอย่างผิดพลาด แล้วเขาก็รีบแก้ไขมันด้วยการกลับตัวอย่างจริงใจ

(3) และบรรดาผู้ที่ได้ระงับความสัมพันธ์กับภรรยาของพวกเขากับตัวพวกเขาเอง ด้วยการกล่าวซิฮารฺนั้น แล้วพวกเขาก็กลับคำพูดพร้อมทั้งต้องการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาอีกครั้ง ดังนั้น ในกรณีนี้ให้สามีทำการลบล้างการระงับดังกล่าวด้วย *กัฟฟาเราะฮฺ* นั่นคือ การปล่อยทาสผู้ศรัทธาหนึ่งคน ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงก็ได้ ก่อนที่เขาจะมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาที่เขาได้ทำการซิฮารฺกับนาง นั่นคือข้อชี้ขาดของอัลลอฮฺสำหรับผู้ที่กล่าวซิฮารฺกับภรรยาของเขา เพื่อพวกเจ้าจะได้ใช้มันเป็นบทเรียน โอ้ ผู้ศรัทธาทั้งหลาย, เพื่อพวกเจ้าจะได้ไม่พลั้งไปกระทำซิฮารฺและกล่าวเท็จ แล้วพวกเจ้าก็ต้องลบล้างมันเมื่อพวกเจ้าได้พลั้งกระทำเช่นนั้น และเพื่อพวกเจ้าจะได้ไม่กลับไปกระทำเช่นนั้นอีก และสำหรับอัลลอฮฺนั้น ไม่มีการกระทำใดๆ ของพวกเจ้าเป็นที่ปกปิดแก่พระองค์ และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเจ้าด้วยการกระทำนั้น

(4) หากผู้ใดที่ไม่มีทาสให้ปล่อย ดังนั้น จำเป็นแก่เขาที่จะต้องถือศีลอดสองเดือนติดต่อกันก่อนจะมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของเขา และผู้ใดที่ไม่มีความสามารถถือศีลอดติดต่อกันสองเดือนเพราะเหตุจำเป็นที่ถูกต้องตามหลักศาสนา เขาจำเป็นต้องเลี้ยงอาหารแก่ผู้ยากจนจำนวนหกสิบคนด้วยสิ่งที่ทำให้พวกเขาอิ่มท้อง นั่นคือสิ่งที่เราได้ชี้แจงแก่พวกเจ้าจากข้อชี้ขาดในกรณีของการซิฮารฺ เพื่อให้พวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺและตามศาสนทูตของพระองค์ และให้พวกเจ้าปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮฺได้บัญญัติไว้ และให้พวกเจ้าละทิ้งสิ่งที่พวกเจ้าเคยทำในสมัยญาฮิลียะฮฺก่อนอิสลาม บทบัญญัติต่างๆ ดังกล่าวนั้นคือคำสั่งใช้ของอัลลอฮฺและเป็นขอบเขตของพระองค์ ดังนั้นพวกเจ้าจึงอย่าได้ละเมิดมัน และสำหรับผู้ที่ปฏิเสธหรือขัดขวางบทบัญญัติเหล่านั้นเขาจะได้รับการลงโทษอันเจ็บปวด

(5) แท้จริง บรรดาผู้ที่ละเมิดแข็งขืนต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และขัดแย้งกับคำสั่งใช้ของทั้งสองนั้น พวกเขาจะถูกทำให้อัปยศและต่ำต้อย เหมือนที่เคยถูกทำให้อัปยศแก่ประชาชาติก่อนหน้าพวกเขาซึ่งเป็นปฏิปักษ์กับอัลลอฮฺและบรรดาศาสนทูตของพระองค์ และแท้จริงเราได้ประทานโองการต่างๆ ลงมาอย่างชัดเจนด้วยหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่าบทบัญญัติของอัลลอฮฺและขอบเขตของพระองค์นั้นเป็นความสัจจริง และสำหรับผู้ที่ปฏิเสธขัดขวางโองการต่างๆ เหล่านั้นจะได้รับการลงโทษที่น่าอดสูในนรกญะฮันนัม

(6) จงระลึกเถิด – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – ถึงวันกิยามะฮฺ วันที่อัลลอฮฺจะทรงทำให้คนตายทุกคนฟื้นคืนชีพ และจะทรงรวบรวมผู้คนทั้งหมดจากยุคเก่าก่อนและยุคหลังในที่

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۖ مَا يَكُونُ
مِن نَّجْوَىٰ ثَلَٰثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ
وَلَآ أَدْنَىٰ مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا۟ ۖ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم
بِمَا عَمِلُوا۟ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ٧ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ
نُهُوا۟ عَنِ ٱلنَّجْوَىٰ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا۟ عَنْهُ وَيَتَنَٰجَوْنَ بِٱلْإِثْمِ
وَٱلْعُدْوَٰنِ وَمَعْصِيَتِ ٱلرَّسُولِ وَإِذَا جَآءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ
بِهِ ٱللَّهُ وَيَقُولُونَ فِىٓ أَنفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا ٱللَّهُ بِمَا نَقُولُ ۚ حَسْبُهُمْ
جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا ۖ فَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ٨ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا
تَنَٰجَيْتُمْ فَلَا تَتَنَٰجَوْا۟ بِٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَمَعْصِيَتِ ٱلرَّسُولِ وَتَنَٰجَوْا۟
بِٱلْبِرِّ وَٱلتَّقْوَىٰ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ٩ إِنَّمَا ٱلنَّجْوَىٰ
مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ لِيَحْزُنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَلَيْسَ بِضَآرِّهِمْ شَيْـًٔا
إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ١٠ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوٓا۟ إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا۟ فِى ٱلْمَجَٰلِسِ فَٱفْسَحُوا۟ يَفْسَحِ
ٱللَّهُ لَكُمْ ۖ وَإِذَا قِيلَ ٱنشُزُوا۟ فَٱنشُزُوا۟ يَرْفَعِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
مِنكُمْ وَٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ دَرَجَٰتٍ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ١١

เดียวกัน แล้วพระองค์ก็จะทรงแจ้งให้พวกเขาทราบถึงสิ่งที่พวกเขาได้ทำไว้ ทั้งความดีและความชั่ว พระองค์ได้คิดคำนวนและบันทึกมันไว้ที่กระดาน *อัล-เลาห์ อัล-มะห์ฟูซ* และเก็บไว้ในบันทึกการกระทำของพวกเขาทั้งหลาย ในขณะที่พวกเขาได้หลงลืมมันไปแล้ว และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นสักขีเหนือทุกสิ่ง ไม่มีสิ่งใดปกปิดแก่พระองค์เลย

7 เจ้าไม่รู้ดอกหรือว่า อัลลอฮฺตะอาลา รอบรู้ทุกสิ่งในชั้นฟ้าและแผ่นดิน? ไม่มีใครสามคนที่กระซิบกันด้วยคำพูดใดๆ ที่เป็นความลับเว้นแต่อัลลอฮฺคือที่สี่ระหว่างพวกเขาด้วยความรอบรู้และการครอบคลุมของพระองค์ ไม่มีผู้กระซิบห้าคนเว้นแต่พระองค์คือที่หกในวงกระซิบนั้น ไม่น้อยไปกว่าจำนวนนั้นและไม่มากไปกว่าจำนวนนั้น เว้นแต่พระองค์จะทรงอยู่ร่วมกับพวกเขาเสมอด้วยความรอบรู้ของพระองค์ไม่ว่าจะเป็นที่ใดก็ตาม ไม่มีสิ่งใดที่เร้นลับต่อพระองค์จากเรื่องราวของพวกเขาเลย แล้วพระองค์ก็จะทรงบอกเล่าแก่พวกเขาในวันกิยามะฮฺถึงสิ่งที่พวกเขาได้เคยกระทำไว้ทั้งดีและชั่ว และพระองค์จะทรงให้ผลตอบแทนแก่พวกเขาตามนั้น แท้จริงอัลลอฮฺทรงรู้เกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง

8 เจ้าไม่เห็นดอกหรือ – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – พวกยิวทั้งหลายที่ถูกห้ามจากการซุบซิบอย่างลับๆ ด้วยสิ่งที่ก่อให้เกิดความคลางแคลงในใจผู้ศรัทธา แล้วพวกเขาก็กลับไปทำสิ่งที่ถูกห้ามนั้นอีก และยังพูดคุยซุบซิบกันอย่างลับๆ ด้วยสิ่งที่เป็นบาป ละเมิด และฝ่าฝืนต่อคำสั่งของท่านศาสนทูต? ถ้าหากคนพวกนี้ได้มาหาเจ้าเนื่องจากธุระใดธุระหนึ่ง พวกเขาก็จะกล่าวทักทายด้วยคำทักทายอื่นซึ่งไม่ใช่ที่อัลลอฮฺได้กำหนดให้เป็นการทักทายแก่เจ้า พวกเขาจะกล่าวว่า "อัส-สามุ อะลัยกุม" หมายถึง ความตายจงประสบแก่ท่าน แล้วพวกเขาก็จะพูดกันเองระหว่างพวกเขาว่า "เหตุใดอัลลอฮฺจึงไม่ทรงลงโทษพวกเราด้วยสิ่งที่เราได้กล่าวแก่มุหัมมัด ถ้าหากว่าเขาเป็นศาสนทูตจริงๆ" เพียงพอแล้วด้วยนรกญะฮันนัมที่พวกเขาต้องเข้าไปรับโทษในนั้น และต้องทนเจ็บปวดกับความร้อนระอุของมันนั่นแหละคือที่กลับคืนอันชั่วร้ายยิ่ง

9 โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ เมื่อพวกเจ้าพูดคุยกันอย่างลับๆ ระหว่างพวกเจ้า ก็จงอย่าได้พูดคุยกันด้วยสิ่งที่มีบาปในคำพูดนั้น หรือด้วยสิ่งที่เป็นการละเมิดต่อผู้อื่น หรือเป็นการขัดแย้งกับคำสั่งใช้ของท่านศาสนทูต และจงพูดคุยกันด้วยสิ่งที่มีคุณค่า การเชื่อฟัง และการความทำความดี จงยำเกรงต่ออัลลอฮฺด้วยการน้อมรับปฏิบัติคำสั่งต่างๆ ของพระองค์ และละทิ้งข้อห้ามต่างๆ ของพระองค์ เพราะยังพระองค์ผู้เดียวคือที่คืนกลับของพวกเจ้าด้วยการกระทำและคำพูดทั้งหมดของพวกเจ้า ซึ่งพระองค์ได้นับคำนวนแก่พวกเจ้าแล้ว และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเจ้าด้วยสิ่งนั้น

10 แท้จริงแล้ว การพูดคุยกันอย่างลับด้วยสิ่งที่เป็นบาปและการละเมิดนั้น เป็นผลจากการกระซิบกระซาบของชัยฏอนมารร้าย มันจะคอยยุแหย่และชักชวนให้ทำเรื่องดังกล่าว เพื่อนำความทุกข์โศกเข้าไปในหัวใจของบรรดาผู้ศรัทธา แต่สิ่งนั้นจะไม่สามารถทำร้ายผู้ศรัทธาได้เลยเว้นแต่ด้วยพระประสงค์ของอัลลอฮฺตะอาลา และยังพระองค์อัลลอฮฺผู้เดียวเท่านั้นที่ผู้ศรัทธาต้องพึ่งพิง

11 โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ เมื่อพวกเจ้าถูกขอให้ขยายวงสนทนาให้กว้างก็จงขยายมันให้กว้างเสีย เพื่อที่อัลลอฮฺจะทรงทำให้พวกเจ้ากว้างขวางในโลกนี้และโลกหน้า และเมื่อพวกเจ้าถูกขอ – โอ้ บรรดาผู้ศรัทธา - เพื่อให้ลุกขึ้นจากวงสนทนาเนื่องด้วยธุระใดๆ ที่เป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า ก็จงลุกขึ้นเสีย เพื่ออัลลอฮฺจะได้ยกฐานะบรรดาผู้ศรัทธาที่จริงใจในหมู่พวกเจ้า และจะทรงยกฐานะบรรดาผู้รู้ ด้วยฐานะอันมากมายด้วยผลบุญและระดับชั้นแห่งความโปรดปราน อัลลอฮฺตะอาลานั้นทรงรู้ลึกถึงการกระทำของพวกเจ้า ไม่มีสิ่งใดที่ปกปิดแก่พระองค์เลย และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเจ้าต่อการกระทำเหล่านั้น. ในโองการนี้ มีการยกย่องให้เห็นถึงสถานะและความประเสริฐของผู้รู้ รวมทั้งการยกระดับชั้นของพวกเขา

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا نَـٰجَيْتُمُ ٱلرَّسُولَ فَقَدِّمُوا۟ بَيْنَ يَدَىْ نَجْوَىٰكُمْ
صَدَقَةً ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَأَطْهَرُ ۚ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
﴿١٢﴾ ءَأَشْفَقْتُمْ أَن تُقَدِّمُوا۟ بَيْنَ يَدَىْ نَجْوَىٰكُمْ صَدَقَـٰتٍ ۚ فَإِذْ لَمْ تَفْعَلُوا۟
وَتَابَ ٱللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ
وَرَسُولَهُۥ ۚ وَٱللَّهُ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾ ۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ تَوَلَّوْا۟ قَوْمًا
غَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِم مَّا هُم مِّنكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى ٱلْكَذِبِ
وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ إِنَّهُمْ سَآءَ مَا كَانُوا۟
يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ ٱتَّخَذُوٓا۟ أَيْمَـٰنَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ فَلَهُمْ
عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٦﴾ لَّن تُغْنِىَ عَنْهُمْ أَمْوَٰلُهُمْ وَلَآ أَوْلَـٰدُهُم مِّنَ ٱللَّهِ
شَيْـًٔا ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ أَصْحَـٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَـٰلِدُونَ ﴿١٧﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ
ٱللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُۥ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ ۖ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَىْءٍ ۚ أَلَآ
إِنَّهُمْ هُمُ ٱلْكَـٰذِبُونَ ﴿١٨﴾ ٱسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ ٱلشَّيْطَـٰنُ فَأَنسَىٰهُمْ ذِكْرَ
ٱللَّهِ ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ حِزْبُ ٱلشَّيْطَـٰنِ ۚ أَلَآ إِنَّ حِزْبَ ٱلشَّيْطَـٰنِ هُمُ ٱلْخَـٰسِرُونَ
﴿١٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ أُو۟لَـٰٓئِكَ فِى ٱلْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾
كَتَبَ ٱللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا۠ وَرُسُلِىٓ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِىٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾

(12) โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ เมื่อพวกเจ้าต้องการที่จะพูดคุยอย่างลับๆ กับศาสนทูตของอัลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ระหว่างพวกเจ้ากับเขา ให้พวกเจ้าบริจาคทานแก่ผู้ที่มีความขัดสนก่อนที่พวกเจ้าจะเข้าไปพูดคุย สิ่งนั้นย่อมดีกว่าแก่พวกเจ้าเพราะมันมีผลบุญอยู่ และเป็นสิ่งที่ทำให้หัวใจบริสุทธิ์จากความผิดบาปได้มากกว่า แต่ถ้าหากพวกเจ้ามีสิ่งที่ของที่จะใช้บริจาคก็ไม่เป็นภาระอันใดแก่พวกเจ้าที่จะต้องทำ เพราะแท้จริง อัลลอฮฺทรงเป็นผู้อภัยแก่ปวงบ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์ และทรงเป็นผู้เมตตาพวกเขา

(13) หรือพวกเจ้ากลัวว่าจะยากจน หากพวกเจ้าบริจาคทานก่อนที่จะเข้าไปพูดคุยลับๆ กับศาสนทูตของอัลลอฮฺ? ถ้าหากพวกเจ้าไม่ทำสิ่งที่พวกเจ้าถูกสั่งใช้ และอัลลอฮฺก็ได้ยกโทษให้แก่พวกเจ้าแล้ว และทรงอนุโลมว่าพวกเจ้าไม่ต้องทำสิ่งนั้นอีกแล้ว ดังนั้นพวกเจ้าก็จงยืนหยัดและรักษาการละหมาด การจ่ายซะกาต และการเชื่อฟังอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ ในทุกๆ กิจการที่ถูกสั่งให้ทำ และอัลลอฮฺผู้บริสุทธิ์ยิ่งนั้นทรงรอบรู้อย่างถี่ถ้วนถึงการกระทำทั้งหลายของพวกเจ้า และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเจ้าด้วยสิ่งนั้น

(14) หรือเจ้าไม่ดูไปยังพวกมุนาฟิกที่นำเอาพวกยิวมาเป็นมิตรสหาย และเข้ามอบความใกล้ชิดแก่พวกเขา? พวกมุนาฟิกนั้นโดยความจริงแล้วไม่ใช่มุสลิมและไม่ใช่พวกยิว พวกเขาสาบานอย่างเท็จว่าตัวเองเป็นมุสลิม และสาบานว่าเจ้าเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ ทั้งๆ ที่พวกเขารู้ตัวเองดีว่าพวกเขาโกหกในการสาบานนั้น

(15) อัลลอฮฺได้เตรียมการลงโทษที่หนักหนาและเจ็บปวดแก่พวกมุนาฟิกเหล่านั้น แท้จริงพวกเขาทำชั่วอย่างที่สุดด้วยการกระทำที่เป็น *นิฟาก* หรือการกลับกลอก และด้วยการสาบานบนความเท็จ

(16) พวกมุนาฟิกได้ใช้การสาบานเท็จเป็นเครื่องมือป้องกันไม่ให้ตัวเองถูกฆ่าเพราะการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา และเพื่อป้องกันไม่ให้ชาวมุสลิมทำสงครามและยึดทรัพย์สมบัติของพวกเขา ด้วยเหตุดังกล่าวพวกเขาจึงขัดขวางตัวพวกเขาเองและผู้อื่นจากเส้นทางของอัลลอฮฺ นั่นคือเส้นทางแห่งอิสลาม ดังนั้น พวกเขาจะได้รับการลงโทษที่อัปยศในนรก เนื่องด้วยความหยิ่งยโสของพวกเขาต่อการศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และเนื่องด้วยการที่พวกเขาขัดขวางเส้นทางอัลลอฮฺ

(17) ไม่มีทางโดยเด็ดขาด ที่ทรัพย์สมบัติและลูกหลานของพวกมุนาฟิกจะช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺแม้เพียงนิดเดียวก็ตาม พวกเขาเหล่านั้นคือชาวนรกที่จะเข้าไปอยู่ในนั้นตลอดกาล ไม่มีวันที่พวกเขาจะออกมา และนี่ก็คือการตอบแทนที่ครอบคลุมคนทุกคนที่ขัดขวางเส้นทางแห่งศาสนาของอัลลอฮฺ ทั้งด้วยคำพูดและการกระทำของเขา

(18) วันกิยามะฮฺ อัลลอฮฺจะทรงให้พวกมุนาฟิกทุกคนฟื้นคืนชีพจากหลุมฝังศพของพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะสาบานต่ออัลลอฮฺว่าแท้จริงพวกเขานั้นเป็นผู้ศรัทธา เหมือนที่พวกเขาเคยสาบานต่อพวกเจ้า – โอ้ บรรดาผู้ศรัทธา – ในโลกนี้ พวกเขาคิดว่าการสาบานนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อหน้าอัลลอฮฺ เช่นที่เคยเป็นประโยชน์ในโลกดุนยาต่อหน้าชาวมุสลิม พึงรู้เถิดว่า พวกเขานั้นได้โกหกอย่างเกินเลยที่สุด ไม่มีผู้ใดที่เกินเลยเช่นพวกเขาอีกแล้ว

(19) ชัยฏอนได้มีอำนาจและควบคุมเหนือพวกเขา กระทั่งพวกเขาละทิ้งคำสั่งของอัลลอฮฺและการปฏิบัติตามเชื่อฟังพระองค์ พวกเขาเหล่านั้นคือพรรคพวกของชัยฏอนและสมุนของมัน พึงรู้เถิดว่า พรรคพวกของชัยฏอนนั้นคือผู้ที่ขาดทุนทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ

(20) แท้จริงบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนขัดแย้งกับคำสั่งของอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์นั้น พวกเขาอยู่ในกลุ่มพวกที่ต่ำต้อยน่าอดสู ผู้ปราชัยและไร้เกียรติ ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

(21) อัลลอฮฺได้จดบันทึกไว้ในกระดานบันทึกแห่ง *อัล-เลาห์ อัล-มะห์ฟูซ* ไว้แล้ว และทรงชี้ขาดแล้วว่า ชัยชนะ

لَّا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ يُوَآدُّونَ مَنْ
حَآدَّ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَوْ كَانُوٓا۟ ءَابَآءَهُمْ أَوْ أَبْنَآءَهُمْ
أَوْ إِخْوَٰنَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ كَتَبَ فِى قُلُوبِهِمُ
ٱلْإِيمَٰنَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ ۖ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى
مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ رَضِىَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟
عَنْهُ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ حِزْبُ ٱللَّهِ ۚ أَلَآ إِنَّ حِزْبَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ٢٢

ترتيبها ٥٩ — سُورَةُ الحَشْرِ — آياتها ٢٤

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۖ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ
١ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَخْرَجَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ مِن دِيَٰرِهِمْ
لِأَوَّلِ ٱلْحَشْرِ ۚ مَا ظَنَنتُمْ أَن يَخْرُجُوا۟ ۖ وَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُم مَّانِعَتُهُمْ
حُصُونُهُم مِّنَ ٱللَّهِ فَأَتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا۟ ۖ وَقَذَفَ
فِى قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعْبَ ۚ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُم بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِى ٱلْمُؤْمِنِينَ
فَٱعْتَبِرُوا۟ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَبْصَٰرِ ٢ وَلَوْلَآ أَن كَتَبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمُ
ٱلْجَلَآءَ لَعَذَّبَهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ عَذَابُ ٱلنَّارِ ٣

นั้นจะเป็นของพระองค์ คัมภีร์ของพระองค์ บรรดาศาสนทูตของพระองค์ และบรรดาบ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้พระองค์อ่อนแอได้ ทรงเป็นผู้เกรียงไกรเหนือสรรพสิ่งทั้งหมดของพระองค์

(22) โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – เจ้าจะไม่พบเห็นกลุ่มคนที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและวันสุดท้าย และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์แก่พวกเขา เจ้าจะไม่พบว่าพวกเขารักและมอบความใกล้ชิดแก่ผู้ที่เป็นปรปักษ์กับอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และผู้ที่ขัดแย้งกับคำสั่งของทั้งสอง แม้ว่าพวกเขาจะเป็นถึงบิดาของเขา ลูกของเขา พี่น้องของเขา หรือญาติของเขาก็ตาม กลุ่มคนเหล่านั้นคือผู้ที่มอบความรักและใกล้ชิดแด่อัลลอฮฺ และผู้ที่ยืนหยัดต่อสู้ขัดแย้งกับคนอื่นเนื่องด้วยพระองค์ พระองค์ทรงทำให้ความศรัทธายืนหยัดมั่นคงในใจพวกเขา และทรงอุดหนุนกำลังแก่พวกเขาด้วยความช่วยเหลือจากพระองค์และการสนับสนุนเหนือศัตรูของพวกเขาในโลกนี้ และจะทรงนำพวกเขาเข้าสวรรค์ในโลกหน้าที่มีสายน้ำไหลผ่านเบื้องล่างสวนไม้ในสวรรค์เหล่านั้น พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นชั่วนิรันดร์กาล พระองค์ได้อนุมัติให้พวกเขาได้รับความโปรดปรานของพระองค์ โดยจะไม่ทรงกริ้วโกรธพวกเขา แล้วพวกเขาเองก็พอใจต่อพระองค์ด้วยสิ่งที่พระองค์ประทานให้แก่พวกเขา ทั้งเกียรติยศและระดับชั้นอันสูงส่ง คนเหล่านั้นคือพรรคพวกของอัลลอฮฺและผู้ที่ใกล้ชิดพระองค์ พวกเขาคือผู้ที่ประสบความสำเร็จด้วยความสุขสมในโลกดุนยานี้และในวันอาคิเราะฮฺภายภาคหน้า

สูเราะฮฺ อัล-หัชรฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) ทุกสรรพสิ่งในชั้นฟ้าและแผ่นดินล้วนสดุดียืนยันความบริสุทธิ์แก่อัลลอฮฺจากสิ่งที่ไม่คู่ควรแก่พระองค์ พระองค์นั้นเป็นผู้เกรียงไกรที่ไม่ทรงปราชัย ผู้ทรงปรีชาญาณในการลิขิตกำหนดต่างๆ ของพระองค์ ในการบริหารจัดการของพระองค์ ในการเสกสรรค์ของพระองค์ และในการกำหนดบทบัญญัติของพระองค์ ผู้ทรงวางกิจการต่างๆ อย่างเหมาะสมในที่ของมัน

(2) พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่ง คือผู้ที่ขับไล่บรรดาผู้คนที่ปฏิเสธการเป็นศาสนทูตของท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในหมู่ชนชาวคัมภีร์ นั่นคือพวกยิวเผ่า *นะฎีรฺ* ออกจากหมู่บ้านของพวกเขา ซึ่งเคยอาศัยอยู่ใกล้กับชาวมุสลิมในเมืองมะดีนะฮฺ นี่เป็นการขับไล่พวกเขาครั้งแรกออกจากคาบสมุทรอาหรับไปยังเมืองในแถบซีเรีย พวกเจ้า – โอ้ บรรดามุสลิม - ไม่เคยคิดว่าพวกเขาจะออกไปจากหมู่บ้านของพวกเขาด้วยความอับอายและต่ำต้อยเช่นนี้ เพราะเห็นว่าพวกเขามีความแข็งแกร่งและการปกป้องอันเข้มแข็งของพวกเขา พวกยิวเองก็คิดว่าป้อมปราการของพวกเขาสามารถป้องกันพวกเขาจากกำลังของอัลลอฮฺและไม่มีผู้ใดที่โค่นล้มมันได้ แล้วอัลลอฮฺก็จัดการกับพวกเขาในขณะที่พวกเขาคาดไม่ถึง พระองค์ทรงโยนความหวาดกลัวและความตื่นตระหนกที่รุนแรงยิ่งลงไปในใจพวกเขา และพวกเขากลับทำลายบ้านเรือนของพวกเขาด้วยมือของพวกเขาเอง และด้วยมือของบรรดาผู้ศรัทธา ดังนั้น จงถือเอามาเป็นอุทาหรณ์เถิด โอ้ บรรดาผู้มีสายตาที่แม่นยำและปัญญาที่สุขุม จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพวกเขาเหล่านั้น

(3) และหากอัลลอฮฺไม่บันทึกและกำหนดให้พวกเขาต้องออกจากหมู่บ้านของพวกเขาแล้วละก็ แน่นอนว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาในโลกนี้ด้วยการถูกฆ่าและถูกจับเป็นเชลย และสำหรับพวกเขาในวันอาคิเราะฮฺจะได้รับการลงโทษในนรก

(4) ดังกล่าวนั้น – สิ่งที่ได้ประสบแก่พวกยิวในโลกดุนยาและสิ่งที่จะประสบแก่พวกเขาในโลกหน้าต่อไป – เป็นเพราะพวกเขาฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลอฮฺและคำสั่งของ

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَآقُّوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ ۖ وَمَن يُشَآقِّ ٱللَّهَ فَإِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ
ٱلْعِقَابِ ﴿٤﴾ مَا قَطَعْتُم مِّن لِّينَةٍ أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَآئِمَةً
عَلَىٰٓ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ ٱللَّهِ وَلِيُخْزِىَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٥﴾ وَمَآ أَفَآءَ ٱللَّهُ
عَلَىٰ رَسُولِهِۦ مِنْهُمْ فَمَآ أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ
وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُۥ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٦﴾ مَّآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ مِنْ أَهْلِ ٱلْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ
وَلِذِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينِ وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ كَىْ لَا يَكُونَ
دُولَةًۢ بَيْنَ ٱلْأَغْنِيَآءِ مِنكُمْ ۚ وَمَآ ءَاتَىٰكُمُ ٱلرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا
نَهَىٰكُمْ عَنْهُ فَٱنتَهُوا۟ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٧﴾
لِلْفُقَرَآءِ ٱلْمُهَٰجِرِينَ ٱلَّذِينَ أُخْرِجُوا۟ مِن دِيَٰرِهِمْ وَأَمْوَٰلِهِمْ
يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضْوَٰنًا وَيَنصُرُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلصَّٰدِقُونَ ﴿٨﴾ وَٱلَّذِينَ تَبَوَّءُو ٱلدَّارَ وَٱلْإِيمَٰنَ مِن قَبْلِهِمْ
يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِى صُدُورِهِمْ حَاجَةً
مِّمَّآ أُوتُوا۟ وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ۚ
وَمَن يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِۦ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾

ศาสนทูตของพระองค์ ด้วยการฝ่าฝืนที่หนักหนายิ่ง พวกเขาต่อสู้เป็นปรปักษ์กับพระองค์และศาสนทูตของพระองค์ อีกทั้งพยายามที่จะทรยศทั้งสอง และผู้ใดที่ฝ่าฝืนอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ แท้จริงอัลลอฮฺก็จะทรงเป็นผู้ลงโทษอย่างหนักหน่วงแก่เขา

(5) โอ้ บรรดาผู้ศรัทธา การที่พวกเจ้าได้ตัดโค่นต้นอินทผลัม หรือปล่อยมันไว้ให้ยืนต้นโดยไม่ทำลายมันทิ้งนั้น เป็นไปตามการอนุญาตของอัลลอฮฺและคำสั่งของพระองค์ และเพื่อที่พระองค์จะทรงสร้างความอดสูแก่ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์และฝ่าฝืนต่อคำสั่งและคำห้ามของพระองค์ ด้วยการที่พระองค์ได้ให้พวกเจ้ามีอำนาจที่จะตัดและเผาทำลายสวนอินทผลัมของพวกเขา

(6) และการที่อัลลอฮฺประทานทรัพย์ที่ยึดได้แก่ศาสนทูตของพระองค์ จากสมบัติของยิวเผ่านะฎีรฺ โดยที่พวกเจ้าไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยในการยึดครองมันด้วยการต้องขี่ม้าหรืออูฐเพื่อทำสงครามนั้น การได้มาซึ่งสิ่งเหล่านั้น เป็นกำหนดที่พระองค์ได้อนุมัติให้บรรดาศาสนทูตของพระองค์มีอำนาจเหนือผู้ที่พระองค์ประสงค์ในหมู่ศัตรูทั้งหลายของพระองค์ ทำให้เหล่าศัตรูต้องยอมจำนนโดยไม่มีการสู้รบ *อัล-ฟัยอ์* ก็คือทรัพย์ที่ยึดได้อย่างถูกต้องจากศัตรูผู้ปฏิเสธโดยปราศจากการสู้รบ และอัลลอฮฺนั้นทรงสามารถเหนือทุกสิ่ง ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้พระองค์อ่อนแอได้

(7) การที่อัลลอฮฺประทานทรัพย์ที่ยึดได้แก่ศาสนทูตของพระองค์ จากสมบัติของพวกปฏิเสธศรัทธาในหมู่บ้านและเมืองต่างๆ โดยไม่ต้องขี่ม้าและอูฐเพื่อทำสงครามนั้น ย่อมเป็นสิทธิของอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ ให้ใช้จ่ายเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของชาวมุสลิม แก่บรรดาญาติของท่านศาสนทูต แก่เด็กกำพร้าที่ยากจนซึ่งบิดาของพวกเขาเสียชีวิต แก่ผู้ยากจนขัดสนที่มีความลำบากและต้องการความช่วยเหลือ แก่คนเดินทางต่างเมืองที่หมดค่าใช้จ่ายและไม่มีเงินทองเหลือติดตัว การกำหนดเช่นนั้นเพื่อไม่ให้สมบัติเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ถูกครอบครองวนเวียนอยู่ในมือของคนมั่งมีเพียงกลุ่มเดียว โดยที่คนยากจนและขัดสนไม่มีโอกาสได้รับประโยชน์ และทรัพย์สมบัติใดๆ ที่ศาสนทูตได้มอบให้แก่พวกเจ้า หรือบทบัญญัติใดๆ ที่ท่านได้บัญญัติให้แก่พวกเจ้า ก็จงรับมันเสีย และสิ่งใดที่ท่านห้ามพวกเจ้าไม่ให้เอาหรือไม่ให้ทำ ก็จงละจากมันเสีย จงยำเกรงต่ออัลลอฮฺด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์และละทิ้งข้อห้ามของพระองค์ แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺทรงเป็นผู้ลงโทษอย่างหนักหน่วงต่อผู้ที่ทรยศและฝ่าฝืนคำสั่งและข้อห้ามของพระองค์. โองการนี้คือหลักฐานที่บ่งถึงความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามสุนนะฮฺหรือแนวทางของศาสนทูต ทั้งที่เป็นคำพูด การกระทำ หรือการรับรองของท่าน

(8) ทรัพย์ที่ยึดได้ดังกล่าวซึ่งอัลลอฮฺประทานให้แก่ศาสนทูตนั้น ให้ใช้จ่ายแก่ผู้ยากจนในหมู่ชาวมุฮาญิรีนด้วย คือบรรดาผู้ที่พวกกาฟิรฺมักกะฮฺบังคับให้พวกเขาอพยพออกจากบ้านเรือนและยอมละทิ้งทรัพย์สมบัติของพวกเขาไว้เบื้องหลัง เพื่อขอให้อัลลอฮฺได้ทรงโอบอุ้มพวกเขาด้วยการประทานปัจจัยยังชีพในโลกนี้และความโปรดปรานในโลกหน้า พวกเขาได้ช่วยเหลือสนับสนุนศาสนาของอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ ด้วยการต่อสู้ในหนทางของพระองค์ คนเหล่านั้นคือคนที่สัจจริง คือผู้ที่แสดงสัจจะของถ้อยคำที่พวกเขาพูดด้วยการปฏิบัติจริง

(9) และบรรดาผู้คนที่อาศัยอยู่ในมะดีนะฮฺแต่เดิมนั้น และได้ศรัทธาก่อนหน้าที่พวกมุฮาญิรีนจะอพยพเข้ามา – พวกเขาก็คือชาวอันศอรฺ – พวกเขารักชาวมุฮาญิรีน และได้ช่วยเหลือปลอบประโลมบรรดาผู้อพยพเหล่านั้นด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเขา พวกเขาไม่พบว่าในหัวใจมีความอิจฉาริษยาต่อทรัพย์สินที่ยึดได้จากสงครามและทรัพย์อื่นๆ ซึ่งถูกแบ่งแก่มุฮาญิรีนเหล่านั้น พวกเขาเสียสละให้แก่เหล่ามุฮาญิรีนและคนที่มีความต้องการมากกว่าตัวของพวกเขาเอง แม้ว่าตัวพวกเขาจะมีความต้องการและขัดสนก็ตาม และผู้ใดที่ปลอดจากนิสัยตระหนี่ และปลอดจากนิสัยชอบเก็บส่วนเหลือของสมบัติไว้ คนเหล่านั้นคือผู้ที่ประสบความสำเร็จด้วยการได้รับสิ่งที่พวกเขาต้องการ

وَٱلَّذِينَ جَآءُو مِنۢ بَعۡدِهِمۡ يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱغۡفِرۡ لَنَا
وَلِإِخۡوَٰنِنَا ٱلَّذِينَ سَبَقُونَا بِٱلۡإِيمَٰنِ وَلَا تَجۡعَلۡ فِي قُلُوبِنَا
غِلّٗا لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ رَبَّنَآ إِنَّكَ رَءُوفٞ رَّحِيمٌ ﴿١٠﴾ ۞ أَلَمۡ تَرَ إِلَى
ٱلَّذِينَ نَافَقُواْ يَقُولُونَ لِإِخۡوَٰنِهِمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ
ٱلۡكِتَٰبِ لَئِنۡ أُخۡرِجۡتُمۡ لَنَخۡرُجَنَّ مَعَكُمۡ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمۡ
أَحَدًا أَبَدٗا وَإِن قُوتِلۡتُمۡ لَنَنصُرَنَّكُمۡ وَٱللَّهُ يَشۡهَدُ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ
﴿١١﴾ لَئِنۡ أُخۡرِجُواْ لَا يَخۡرُجُونَ مَعَهُمۡ وَلَئِن قُوتِلُواْ لَا يَنصُرُونَهُمۡ
وَلَئِن نَّصَرُوهُمۡ لَيُوَلُّنَّ ٱلۡأَدۡبَٰرَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٢﴾
لَأَنتُمۡ أَشَدُّ رَهۡبَةٗ فِي صُدُورِهِم مِّنَ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ
لَّا يَفۡقَهُونَ ﴿١٣﴾ لَا يُقَٰتِلُونَكُمۡ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرٗى
مُّحَصَّنَةٍ أَوۡ مِن وَرَآءِ جُدُرِۭۚ بَأۡسُهُم بَيۡنَهُمۡ شَدِيدٞۚ تَحۡسَبُهُمۡ
جَمِيعٗا وَقُلُوبُهُمۡ شَتَّىٰۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ لَّا يَعۡقِلُونَ ﴿١٤﴾
كَمَثَلِ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ قَرِيبٗاۖ ذَاقُواْ وَبَالَ أَمۡرِهِمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ
أَلِيمٞ ﴿١٥﴾ كَمَثَلِ ٱلشَّيۡطَٰنِ إِذۡ قَالَ لِلۡإِنسَٰنِ ٱكۡفُرۡ فَلَمَّا كَفَرَ
قَالَ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّنكَ إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَ رَبَّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾

(10) และบรรดาผู้ศรัทธาที่มาหลังจากชาวอันศอรฺและมุฮาญิรีนรุ่นแรกนั้นจะกล่าวว่า "โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งเรา ได้โปรดอภัยแก่ความผิดบาปของเรา และโปรดอภัยแก่พี่น้องของเราที่ได้ศรัทธามาก่อนหน้าเรา และอย่าได้ทำให้มีความอิจฉาริษยาในหัวใจของเรา ต่อใครก็ตามที่ศรัทธา โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งเรา แท้จริงพระองค์นั้นทรงเป็นผู้ที่กรุณาและเมตตายิ่งต่อบ่าวของพระองค์". ในโองการนี้มีการบ่งชี้ให้เห็นว่า สมควรที่มุสลิมจะต้องพูดถึงบรรพบุรุษรุ่นแรกของเขาด้วยสิ่งที่ดี และต้องขอดุอาอ์ให้กับพวกเขา และต้องรักเศาะหาบะฮฺของท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ต้องพูดถึงพวกเขาด้วยดี และกล่าวขอดุอาอ์แห่งความโปรดปรานให้กับพวกเขา

(11) เจ้าไม่ได้ดูพวกมุนาฟิกดอกหรือ? พวกเขาได้กล่าวแก่พี่น้องของพวกเขาที่ร่วมฝ่าฝืนและปฏิเสธศรัทธาจากหมู่ยิวเผ่านะฎีรฺว่า "ถ้าหากมุหัมมัดและพรรคพวกของเขาขับไล่พวกท่านออกจากหมู่บ้านของพวกท่าน เราก็จะออกไปพร้อมกับพวกท่าน เราจะไม่เชื่อฟังใครทั้งสิ้นที่ชักชวนเพื่อร่วมขับไล่พวกท่านหรือห้ามมิให้พวกเราออกไปพร้อมกับพวกท่าน และหากพวกเขาทำสงครามกับพวกท่าน แน่นอนเราก็จะช่วยเหลือพวกท่านเพื่อต่อสู้กับพวกเขา" และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นสักขีว่า แท้จริง บรรดามุนาฟิกนั้นเป็นผู้ที่โกหกอย่างแน่แท้ ในสิ่งที่พวกเขาได้ให้สัญญาแก่พวกยิวเผ่านะฎีรฺ

(12) 12. ถ้าหากพวกยิวถูกขับไล่ออกจากมะดีนะฮฺ พวกมุนาฟิกก็จะไม่ออกไปพร้อมกับพวกเขา และหากพวกยิวถูกโจมตีด้วยสงคราม พวกมุนาฟิกก็จะไม่ร่วมรบกับพวกเขาตามที่ได้ให้สัญญาไว้ และหากพวกเขาร่วมรบก็หันหลังหนีอย่างกระเจิดกระเจิงด้วยความพ่ายแพ้ แล้วอัลลอฮฺก็จะไม่ทรงช่วยพวกเขา ทว่าพระองค์จะทรงทำให้พวกเขาอัปยศและต่ำต้อย

(13) แท้จริง ความกลัวของพวกมุนาฟิกต่อพวกเจ้า – โอ้บรรดาผู้ศรัทธา - ใหญ่หลวงและหนักกว่าในหัวอกของพวกเขา มากกว่าที่พวกเขากลัวอัลลอฮฺ นั่นเพราะว่าพวกเขาเป็นกลุ่มชนที่ไม่เข้าใจถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺและการศรัทธาต่อพระองค์ และไม่หวั่นเกรงต่อการลงโทษของพระองค์

(14) พวกยิวจะไม่เผชิญหน้าในการทำสงครามกับพวกเจ้าในสภาพรวมตัวกัน เว้นแต่ในหมู่บ้านที่ห้อมล้อมด้วยกำแพงและคู หรือเบื้องหลังที่กั้น การเป็นศัตรูระหว่างพวกเขากันเองนั้นรุนแรงนัก เจ้าอาจจะคิดว่าพวกเขารวมตัวกันเป็นเสียงเดียว แต่ที่จริงแล้วหัวใจของพวกเขานั้นแตกแยก นั่นเพราะว่าพวกเขาเป็นกลุ่มชนที่ไม่มีปัญญาคิดต่อคำสั่งของอัลลอฮฺและไม่ใคร่ครวญโองการของพระองค์

(15) ข้อเปรียบเทียบยิวพวกนี้ต่อการที่พวกเขาโดนอัลลอฮฺลงโทษ เปรียบเหมือนกับพวกกาฟิรฺ *กุเรช* ในสงคราม *บะดัรฺ* และเหมือนกับยิวเผ่า *ก็อยนุกออฺ* ซึ่งพวกเขาทั้งหลายได้ลิ้มลองบั้นปลายอันชั่วร้าย จากเหตุที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธาและละเมิดฝ่าฝืนต่อศาสนทูตของอัลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในโลกดุนยา และสำหรับพวกเขาในโลกอาคิเราะฮฺจะได้รับโทษที่เจ็บปวดรวดร้าว

(16) และเปรียบเทียบมุนาฟิกพวกนี้ที่ได้ยุแหย่ให้พวกยิวทำสงคราม และให้สัญญาว่าจะช่วยเหลือในการทำสงครามกับท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม เปรียบเหมือนชัยฏอนเมื่อมันยุแหย่และชวนมนุษย์ให้ปฏิเสธศรัทธา เมื่อมนุษย์ปฏิเสธศรัทธาแล้ว มันก็จะพูดว่า แท้จริงข้าขอปลีกจากเจ้า แท้จริงข้ากลัวต่ออัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลแห่งสรรพสิ่งทั้งมวล

فَكَانَ عَٰقِبَتَهُمَآ أَنَّهُمَا فِي ٱلنَّارِ خَٰلِدَيۡنِ فِيهَاۚ وَذَٰلِكَ جَزَٰٓؤُاْ
ٱلظَّٰلِمِينَ ١٧ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَلۡتَنظُرۡ
نَفۡسٞ مَّا قَدَّمَتۡ لِغَدٖۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ
١٨ وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ نَسُواْ ٱللَّهَ فَأَنسَىٰهُمۡ أَنفُسَهُمۡۚ أُوْلَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ١٩ لَا يَسۡتَوِيٓ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ وَأَصۡحَٰبُ
ٱلۡجَنَّةِۚ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِ هُمُ ٱلۡفَآئِزُونَ ٢٠ لَوۡ أَنزَلۡنَا هَٰذَا
ٱلۡقُرۡءَانَ عَلَىٰ جَبَلٖ لَّرَأَيۡتَهُۥ خَٰشِعٗا مُّتَصَدِّعٗا مِّنۡ خَشۡيَةِ
ٱللَّهِۚ وَتِلۡكَ ٱلۡأَمۡثَٰلُ نَضۡرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَتَفَكَّرُونَ
٢١ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِۖ
هُوَ ٱلرَّحۡمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ٢٢ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ
ٱلۡمَلِكُ ٱلۡقُدُّوسُ ٱلسَّلَٰمُ ٱلۡمُؤۡمِنُ ٱلۡمُهَيۡمِنُ ٱلۡعَزِيزُ
ٱلۡجَبَّارُ ٱلۡمُتَكَبِّرُۚ سُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشۡرِكُونَ
٢٣ هُوَ ٱللَّهُ ٱلۡخَٰلِقُ ٱلۡبَارِئُ ٱلۡمُصَوِّرُۖ لَهُ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰۚ
يُسَبِّحُ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ٢٤

سُورَةُ الْمُمْتَحَنَة

ترتيبها ٦٠ — آياتها ١٣

(17) ในที่สุด บั้นปลายของชัยฏอนและมนุษย์ที่เชื่อฟังมัน แล้วได้ปฏิเสธศรัทธา ก็คือจะต้องลงนรก ต้องพำนักในนั้นตลอดกาล และนั่นคือผลตอบแทนของคนที่ละเมิดฝ่าฝืนขอบเขตของอัลลอฮฺ

(18) โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ จงเกรงกลัวต่ออัลลอฮฺและพึงระวังการลงโทษของพระองค์ ด้วยการปฏิบัติสิ่งที่พระองค์สั่งใช้พวกเจ้า และละทิ้งสิ่งที่พระองค์ห้ามพวกเจ้า และทุกชีวิตนั้นควรใคร่ครวญถึงการกระทำต่างๆ ที่เขาได้ทำเพื่อเป็นเสบียงในวันกิยามะฮฺ และจงกลัวต่ออัลลอฮฺในทุกๆ สิ่งที่พวกเจ้าทำและละทิ้ง แท้จริงอัลลอฮฺผู้บริสุทธิ์ยิ่ง ทรงรอบรู้อย่างถี่ถ้วนถึงสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ ไม่มีการงานใดๆ ของพวกเจ้าที่ปกปิดแก่พระองค์เลย และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเจ้าด้วยสิ่งนั้น

(19) และพวกเจ้า - โอ้ บรรดาผู้ศรัทธา - อย่าได้เป็นเหมือนคนที่ละทิ้งหน้าที่ที่ต้องทำต่ออัลลอฮฺซึ่งพระองค์ได้กำหนดใช้เหนือพวกเขา แล้วพระองค์ก็ทรงทำให้พวกเขาลืมกระทำความดีสำหรับตัวพวกเขาเองซึ่งจะทำให้พวกเขารอดพ้นจากการลงโทษในนรก คนเหล่านั้นคือคนที่ได้รับฉายาเป็นพวก *ฟาสิก* คือผู้ที่หันห่างออกไปจากการเชื่อฟังอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์

(20) ย่อมไม่เท่ากันระหว่างชาวนรกที่ถูกลงโทษ และชาวสวรรค์ที่ได้รับความสุขสบาย ชาวสวรรค์คือผู้ที่ได้รับทุกสิ่งทุกอย่างตามต้องการ ผู้ที่รอดพ้นจากสิ่งที่ไม่ชอบทั้งมวล

(21) หากเราได้ประทานอัลกุรอานนี้ลงมาบนภูเขาลูกใดลูกหนึ่ง แล้วมันก็เข้าใจสิ่งที่มีอยู่ในนั้นจากสัญญาดีและสัญญาร้าย เจ้าจะพบอย่างแน่นอนว่า ทั้งๆ ที่มันแข็งแกร่งมั่นคง และใหญ่โตนั้น มันจะนอบน้อม ยุบลง และแตกกระจายด้วยความเกรงกลัวต่ออัลลอฮฺ นั่นคือการเปรียบเทียบที่เราใช้เปรียบเปรยและอธิบายแก่มนุษย์ เพื่อว่าพวกเขาจะได้คิดใคร่ครวญในความสามารถและความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ. ในโองการนี้ มีการส่งเสริมให้พินิจใคร่ครวญอัลกุรอาน ทำความเข้าใจความหมาย และปฏิบัติคำสอนของมัน

(22) พระองค์คืออัลลอฮฺ ผู้ทรงบริสุทธิ์และสูงส่งยิ่ง ผู้ควรค่าแก่การเคารพภักดีโดยถูกต้องอย่างแท้จริง ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ทรงรู้สิ่งที่เป็นความลับและเปิดเผย ทรงรู้สิ่งที่เร้นลับและสิ่งที่อยู่ต่อหน้า พระองค์คือผู้ทรงเมตตา ด้วยความเมตตาอันกว้างขวางครอบคลุมทุกสรรพสิ่ง และทรงมีเมตตาโดยเฉพาะกับบรรดาผู้ศรัทธา

(23) พระองค์คืออัลลอฮฺผู้ถูกเคารพภักดีโดยถูกต้องอย่างแท้จริง ผู้ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น ผู้ทรงครอบครองทุกสิ่งทุกอย่าง ผู้ทรงจัดการทุกสิ่งโดยไม่มีการขัดขืนและต่อกรกับพระองค์ ผู้ทรงบริสุทธิ์จากความบกพร่องทั้งมวล ผู้ทรงปลอดจากตำหนิทั้งหมด ผู้ทรงรับรองความสัจจริงของบรรดาศาสนทูตที่พระองค์ส่งมาด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง ผู้ทรงสอดส่องการงานของทุกๆ สรรพสิ่ง ผู้ทรงเกรียงไกรที่ไม่มีใครทำให้พระองค์ปราชัย ผู้ทรงอำนาจยิ่งใหญ่ที่คอยกำราบบ่าวทั้งหมด และทุกสรรพสิ่งจะน้อมรับฟังต่อพระองค์ ผู้ทรงทะนงยิ่ง สำหรับพระองค์นั้นคือความทระนงและความยิ่งใหญ่ พระองค์ผู้สูงส่งทรงบริสุทธิ์จากทุกๆ สิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี ในการเคารพภักดีต่อพระองค์

(24) พระองค์คืออัลลอฮฺผู้บริสุทธิ์และสูงส่ง ผู้ทรงสร้างและกำหนดลิขิตให้แก่สรรพสิ่งที่ถูกสร้าง ผู้ทรงเสกสรรค์ให้บังเกิดพวกเขาตามกฎเกณฑ์แห่งเหตุผลของพระองค์ ผู้ทรงกำหนดรูปร่างสรรพสิ่งถูกสร้างตามที่ทรงประสงค์ สำหรับพระองค์นั้นมีพระนามอันงดงามและคุณลักษณะอันสูงส่ง ทุกสิ่งในชั้นฟ้าและแผ่นดินล้วนสดุดีสรรเสริญแก่พระองค์ พระองค์คือผู้ทรงเกรียงไกร ทรงลงโทษเอาคืนต่อผู้เป็นปรปักษ์กับพระองค์อย่างหนักยิ่ง ผู้ทรงปรีชาในการบริหารจัดการเรื่องราวต่างๆ ของสรรพสิ่งทั้งหลายของพระองค์

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَّخِذُوا۟ عَدُوِّى وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَآءَ تُلْقُونَ
إِلَيْهِم بِٱلْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا۟ بِمَا جَآءَكُم مِّنَ ٱلْحَقِّ يُخْرِجُونَ ٱلرَّسُولَ
وَإِيَّاكُمْ ۙ أَن تُؤْمِنُوا۟ بِٱللَّهِ رَبِّكُمْ إِن كُنتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَٰدًا فِى سَبِيلِى
وَٱبْتِغَآءَ مَرْضَاتِى ۚ تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِٱلْمَوَدَّةِ وَأَنَا۠ أَعْلَمُ بِمَآ أَخْفَيْتُمْ
وَمَآ أَعْلَنتُمْ ۚ وَمَن يَفْعَلْهُ مِنكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١﴾ إِن
يَثْقَفُوكُمْ يَكُونُوا۟ لَكُمْ أَعْدَآءً وَيَبْسُطُوٓا۟ إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتَهُم
بِٱلسُّوٓءِ وَوَدُّوا۟ لَوْ تَكْفُرُونَ ﴿٢﴾ لَن تَنفَعَكُمْ أَرْحَامُكُمْ وَلَآ أَوْلَٰدُكُمْ
يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَفْصِلُ بَيْنَكُمْ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣﴾ قَدْ
كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِىٓ إِبْرَٰهِيمَ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ إِذْ قَالُوا۟ لِقَوْمِهِمْ
إِنَّا بُرَءَٰٓؤُا۟ مِنكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمُ ٱلْعَدَٰوَةُ وَٱلْبَغْضَآءُ أَبَدًا حَتَّىٰ تُؤْمِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَحْدَهُۥٓ إِلَّا
قَوْلَ إِبْرَٰهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَآ أَمْلِكُ لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ
رَّبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا وَإِلَيْكَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٤﴾ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا
فِتْنَةً لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَٱغْفِرْ لَنَا رَبَّنَآ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٥﴾

สูเราะฮฺ อัล-มุมตะหะนะฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์และได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ พวกเจ้าอย่าได้เอาศัตรูของข้าและศัตรูของเจ้าเป็นมิตรสหายและผู้ที่เจ้ารัก โดยที่พวกเจ้ามอบความรักใคร่แก่พวกเขา แล้วพวกเจ้าก็เปิดเผยข่าวคราวของท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และข่าวของชาวมุสลิมให้แก่พวกเขา ทั้งๆ ที่แท้จริงแล้วพวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาต่อสัจธรรมที่ได้มายังพวกเจ้า ไม่ว่าจะเป็นการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ต่อศาสนทูตของพระองค์ และอัลกุรอานที่ประทานลงมายังท่าน พวกเขาขับไล่ศาสนทูตและพวกเจ้าออกจากมักกะฮฺ เพียงเพราะพวกเจ้าเชื่อมั่นศรัทธาต่ออัลลอฮฺและให้เอกภาพแด่พระองค์ ถ้าหากพวกเจ้า – โอ้ ผู้ศรัทธาทั้งหลาย – ได้อพยพออกมาเพื่อต่อสู้ในหนทางของข้า เพื่อขวนขวายความโปรดปรานของข้าแก่พวกเจ้าแล้วไซร้ ดังนั้นจงอย่าภักดีต่อเหล่าศัตรูของข้าและศัตรูของพวกเจ้า ด้วยการมอบความรักใคร่แก่พวกเขาอย่างลับๆ และข้านั้นรู้ดีถึงสิ่งที่พวกเจ้าปกปิดและเปิดเผย และผู้ใดที่กระทำการเช่นนั้นในหมู่พวกเจ้า แสดงว่าเขาได้เดินหลงทางจากสัจธรรมและความถูกต้อง และหลงจากทางอันเที่ยงตรง

(2) ถ้าหากคนเหล่านั้นที่พวกเจ้ามอบความภักดีให้อย่างลับๆ ได้มีโอกาสควบคุมพวกเจ้าแล้ว แน่นอนพวกเขาก็จะสู้รบกับพวกเจ้า และจะยื่นมือของพวกเขาเพื่อฆ่าและจับพวกเจ้าเป็นเชลย และจะใช้ลิ้นของพวกเขาเพื่อการด่าและแช่งพวกเจ้า และพวกเขาคาดหวัง – ในทุกกรณี - ที่จะให้พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาเช่นเดียวกับพวกเขา

(3) ไม่มีทางโดยเด็ดขาด ที่ญาติของพวกเจ้าและลูกหลานของพวกเจ้าจะเป็นประโยชน์แม้เพียงนิด ยามที่พวกเจ้าได้มอบความภักดีแก่เหล่าผู้ปฏิเสธศรัทธาเพื่อเป็นการหวังดีแก่พวกเขา ในวันกิยามะฮฺ อัลลอฮฺจะทรงแยกระหว่างพวกเจ้า แล้วจะทรงนำผู้ที่เชื่อฟังพระองค์เข้าสวรรค์และผู้ที่ทรยศต่อพระองค์เข้านรก และอัลลอฮฺทรงเห็นสิ่งที่พวกเจ้าปฏิบัติ ไม่มีสิ่งใดที่ปกปิดแก่พระองค์เลยทั้งคำพูดและการกระทำทั้งหลายพวกเจ้า

(4) แท้จริงแล้ว ได้มีแก่พวกเจ้าแล้ว – โอ้ ผู้ศรัทธาทั้งหลาย – ซึ่งตัวอย่างที่ดีในตัวของท่านศาสนทูต อิบรอฮีม อะลัยฮิส สลาม และบรรดาผู้ที่ศรัทธาพร้อมกับท่าน เมื่อครั้งที่พวกเขาได้กล่าวแก่กลุ่มชนที่ปฏิเสธต่ออัลลอฮฺในสมัยพวกเขาว่า 'แท้จริง พวกเราไม่ขอเกี่ยวข้องกับพวกท่านและกับสิ่งที่พวกท่านเคารพกราบไหว้นอกเหนือจากอัลลอฮฺ ทั้งที่เป็นสิ่งเคารพและสิ่งที่ถูกตั้งเป็นภาคีแก่พระองค์ เราปฏิเสธพวกท่าน และไม่ยอมรับสภาพแห่งการปฏิเสธศรัทธาที่พวกท่านเป็นอยู่ ความเป็นศัตรูและความเกลียดชังจะปรากฏระหว่างพวกเรากับพวกท่าน ตราบใดที่พวกท่านยังอยู่ในสภาพการปฏิเสธศรัทธา จนกว่าพวกท่านจะศรัทธาต่ออัลลอฮฺเพียงผู้เดียว' อย่างไรก็ตามตัวอย่างที่ว่าไม่รวมการกล่าวขออภัยโทษของอิบรอฮีมที่ได้ขอให้แก่บิดาของท่าน เพราะนั่นเกิดขึ้นก่อนที่จะเกิดความชัดเจนแก่อิบรอฮีมว่าบิดาของท่านนั้นเป็นศัตรูของอัลลอฮฺ และเมื่อชัดเจนแล้วว่าบิดาของท่านเป็นศัตรูของอัลลอฮฺ ท่านก็ปลีกและไม่เกี่ยวข้องกับบิดาของท่านอีก โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งเรา ต่อพระองค์ที่เรามอบหมาย และยังพระองค์ที่เราหวนคืนด้วยการกลับตัว และยังพระองค์คือที่กลับไปในวันกิยามะฮฺ

(5) โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งเรา ขอทรงอย่าทำให้เราเป็นที่ทดสอบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ด้วยการที่พระองค์ลงโทษเรา หรือการที่พระองค์ให้ผู้ปฏิเสธศรัทธาได้มีอำนาจควบคุมเหนือเรา แล้วพวกเขาก็ทดสอบเราเพื่อให้เราหลุดออกไปจากศาสนาของเรา หรือการที่พวกเขามีชัยเหนือเรา แล้วพวกเขาก็ทดสอบเราเยี่ยงเดียวกันนั้น และพวกเขาจะได้กล่าวว่า 'หากคนเหล่านี้อยู่บนสัจธรรมจริง แน่นอนการลงโทษก็จะไม่เกิดแก่พวกเขา' แล้วพวกเขาก็จะยิ่งเพิ่มความปฏิเสธศรัทธา ขอพระองค์ทรงปกปิดพวกเราจากความผิดบาปทั้งหลายของเรา ด้วยการอภัยของพระองค์ต่อบาป

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا۟ ٱللَّهَ وَٱلْيَوْمَ ٱلْـَٔاخِرَ ۚ
وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْغَنِىُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿٦﴾ ۞ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَجْعَلَ
بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ ٱلَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُم مَّوَدَّةً ۚ وَٱللَّهُ قَدِيرٌ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
﴿٧﴾ لَّا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ لَمْ يُقَـٰتِلُوكُمْ فِى ٱلدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم
مِّن دِيَـٰرِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوٓا۟ إِلَيْهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُقْسِطِينَ
﴿٨﴾ إِنَّمَا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ قَـٰتَلُوكُمْ فِى ٱلدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم
مِّن دِيَـٰرِكُمْ وَظَـٰهَرُوا۟ عَلَىٰٓ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوْهُمْ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُو۟لَـٰٓئِكَ
هُمُ ٱلظَّـٰلِمُونَ ﴿٩﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا جَآءَكُمُ ٱلْمُؤْمِنَـٰتُ
مُهَـٰجِرَٰتٍ فَٱمْتَحِنُوهُنَّ ۖ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَـٰنِهِنَّ ۖ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَـٰتٍ
فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى ٱلْكُفَّارِ ۖ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ ۖ وَءَاتُوهُم
مَّآ أَنفَقُوا۟ ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَآ ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۚ
وَلَا تُمْسِكُوا۟ بِعِصَمِ ٱلْكَوَافِرِ وَسْـَٔلُوا۟ مَآ أَنفَقْتُمْ وَلْيَسْـَٔلُوا۟ مَآ أَنفَقُوا۟ ۚ
ذَٰلِكُمْ حُكْمُ ٱللَّهِ ۖ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِن فَاتَكُمْ
شَىْءٌ مِّنْ أَزْوَٰجِكُمْ إِلَى ٱلْكُفَّارِ فَعَاقَبْتُمْ فَـَٔاتُوا۟ ٱلَّذِينَ ذَهَبَتْ
أَزْوَٰجُهُم مِّثْلَ مَآ أَنفَقُوا۟ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ أَنتُم بِهِۦ مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

เหล่านั้น แท้จริง พระองค์นั้นทรงเป็นผู้ที่เกรียงไกรไม่มีปราชัย เป็นผู้ยิ่งด้วยปรีชาญาณในถ้อยดำรัสและการกระทำทั้งหลายของพระองค์

6 แท้จริงแล้ว ได้มีแก่พวกเจ้าแล้ว – โอ้ ผู้ศรัทธาทั้งหลาย – ซึ่งตัวอย่างที่น่ายกย่องในตัวของท่านศาสนทูตอิบรอฮีม อะลัยฮิสลาม และบรรดาผู้ที่ศรัทธาพร้อมกับท่าน สำหรับคนที่ปรารถนาคาดหวังในความดีงามจากอัลลอฮฺในโลกดุนยานี้และโลกอาคิเราะฮฺ และใครที่มิไยดีต่อสิ่งที่อัลลอฮฺเรียกร้องให้เอาตัวอย่างจากเหล่าศาสนทูตของพระองค์ และกลับไปภักดีต่อศัตรูของอัลลอฮฺ ดังนั้น แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺทรงมั่งมีโดยไม่มีความจำเป็นใดๆ ต่อบ่าวของพระองค์ ทรงเป็นผู้ที่ยิ่งด้วยการสรรเสริญทั้งในตัวพระองค์และคุณลักษณะของพระองค์ เป็นผู้ที่ถูกสดุดีในทุกๆ กรณี

7 หวังว่าอัลลอฮฺจะทรงทำให้มีขึ้นระหว่างพวกเจ้า – โอ้ ผู้ศรัทธาทั้งหลาย - และระหว่างคนที่พวกเจ้าเป็นศัตรูกับพวกเขาในหมู่ญาติมิตรของพวกเจ้าที่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น ซึ่งความรักใคร่หลังจากที่โกรธเกลียดกัน และความชิดใกล้หลังจากขัดแย้งกัน ด้วยการเปิดอกของพวกเขาให้รับอิสลาม อัลลอฮฺทรงเป็นผู้ที่สามารถเหนือทุกสิ่ง ทรงเป็นผู้ที่อภัยยิ่งแก่บ่าวของพระองค์ และทรงเป็นผู้ที่เมตตายิ่งต่อพวกเขา

8 อัลลอฮฺไม่ทรงห้ามพวกเจ้า – โอ้ ผู้ศรัทธาทั้งหลาย – จากเหล่าผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ไม่ได้ต่อสู้กับพวกเจ้าเพราะเหตุแห่งศาสนา และไม่ได้ขับไล่พวกเจ้าออกจากบ้านเมืองของพวกเจ้า ในการที่พวกเจ้าจะให้เกียรติพวกเขาด้วยความดี และในการที่พวกเจ้าจะยุติธรรมต่อพวกเขา ด้วยการทำดีและกตัญญูต่อพวกเขา แท้จริงแล้วอัลลอฮฺทรงรักผู้ที่ยุติธรรมในคำพูดและการกระทำของพวกเขา

9 แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺทรงห้ามพวกเจ้าจากบรรดาผู้ที่ต่อสู้กับพวกเจ้าด้วยเหตุแห่งศาสนา และขับไล่พวกเจ้าออกจากบ้านเมืองของพวกเจ้า และได้ช่วยเหลือพวกปฏิเสธศรัทธาในการขับไล่พวกเจ้า พระองค์ห้ามไม่ให้พวกเจ้าภักดีต่อพวกเขาด้วยการมอบความช่วยเหลือและความรัก และผู้ใดที่ถือเอาพวกเขาเป็นผู้ช่วยเหลือในการต่อสู้กับบรรดาผู้ศรัทธาและเป็นคนที่รักใคร่แล้วไซร้ ดังนั้น คนเหล่านี้ก็คือผู้ที่อยุติธรรมต่อตัวพวกเขาเอง เป็นคนที่ละเมิดออกไปจากขอบเขตของอัลลอฮฺ

10 โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ เมื่อมีสตรีที่ศรัทธาได้อพยพจากเมืองของพวกปฏิเสธศรัทธามายังเมืองของชาวมุสลิม ก็จงตรวจสอบพวกนาง เพื่อให้รู้ถึงความสัจจริงในการศรัทธาของพวกนาง อัลลอฮฺนั้นรู้ดีกว่าถึงข้อเท็จจริงของศรัทธาของนางเหล่านั้น ดังนั้น ถ้าหากพวกเจ้ารู้ว่าพวกนางเป็นผู้ศรัทธาจริง ตามที่ปรากฏเครื่องหมายและหลักฐานแก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็ห้ามส่งพวกนางกลับไปยังสามีผู้ปฏิเสธศรัทธาของพวกนาง เพราะหญิงที่ศรัทธาไม่เป็นที่อนุญาตที่จะให้ผู้ปฏิเสธศรัทธาแต่งงานกับนาง และไม่อนุญาตที่จะให้ผู้ปฏิเสธศรัทธาแต่งงานกับเหล่าหญิงที่ศรัทธาแล้ว และจงมอบทรัพย์ให้แก่สามีของพวกนางให้เท่ากับที่พวกเขาได้มอบเป็นสินสอดให้แก่พวกนาง และไม่เป็นความผิดบาปแต่อย่างใดที่พวกเจ้าจะแต่งงานกับพวกนางถ้าพวกเจ้าได้มอบสินสอดให้กับพวกนางแล้ว และอย่าได้กักเก็บการแต่งงานกับภรรยาที่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาของพวกเจ้า และจงเรียกร้องค่าใช้จ่ายจากผู้ปฏิเสธศรัทธาที่เป็นสินสอดซึ่งพวกเจ้าเคยมอบให้กับภรรยาของพวกเจ้าซึ่งได้ออกไปจากอิสลามและตามไปอยู่กับพวกเขา และให้พวกเขาเรียกร้องสิ่งที่พวกเขาเคยมอบเป็นสินสอดแก่ภรรยาของพวกเขาที่ได้รับอิสลามและตามมาอยู่กับพวกเจ้า นั่นคือข้อชี้ขาดที่ถูกกล่าวถึงในโองการ เป็นข้อชี้ขาดของอัลลอฮฺที่ทรงใช้ตัดสินระหว่างพวกเจ้า ดังนั้นจงอย่าฝ่าฝืนต่อข้อตัดสินนั้น และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ ไม่มีสิ่งใดที่ปกปิดแก่พระองค์เลย ทรงยิ่งด้วยความปรีชาในถ้อยดำรัสและการกระทำทั้งหลายของพระองค์

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا جَآءَكَ ٱلْمُؤْمِنَٰتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَىٰٓ أَن لَّا يُشْرِكْنَ
بِٱللَّهِ شَيْـًٔا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَٰدَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ
بِبُهْتَٰنٍ يَفْتَرِينَهُۥ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِينَكَ
فِى مَعْرُوفٍ فَبَايِعْهُنَّ وَٱسْتَغْفِرْ لَهُنَّ ٱللَّهَ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
١٢ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَوَلَّوْا۟ قَوْمًا غَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ
قَدْ يَئِسُوا۟ مِنَ ٱلْءَاخِرَةِ كَمَا يَئِسَ ٱلْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلْقُبُورِ ١٣

ترتيبها ٦١ — سُورَةُ ٱلصَّفِّ — اياتها ١٤

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ
١ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ٢
كَبُرَ مَقْتًا عِندَ ٱللَّهِ أَن تَقُولُوا۟ مَا لَا تَفْعَلُونَ ٣ إِنَّ
ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلَّذِينَ يُقَٰتِلُونَ فِى سَبِيلِهِۦ صَفًّا كَأَنَّهُم
بُنْيَٰنٌ مَّرْصُوصٌ ٤ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦ يَٰقَوْمِ لِمَ
تُؤْذُونَنِى وَقَد تَّعْلَمُونَ أَنِّى رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا
زَاغُوٓا۟ أَزَاغَ ٱللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ٥

(11) และหากว่า ภรรยาของพวกเจ้าบางคนได้ออกไปจากอิสลามและตามไปอยู่กับผู้ปฏิเสธศรัทธา และพวกเขาก็ไม่ได้มอบทรัพย์ที่เป็นสินสอดซึ่งพวกเจ้าเคยจ่ายให้กับนาง เมื่อพวกเจ้าได้สู้รบกับพวกปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นหรือพวกอื่นๆ และมีชัยชนะเหนือพวกเขา ก็จงมอบทรัพย์สินที่ได้มาจากสงครามหรืออื่นๆ แก่สามีของภรรยาที่ได้ออกจากอิสลามและตามไปอยู่กับผู้ปฏิเสธศรัทธา ให้เท่ากับที่เขาเคยมอบเป็นสินสอดให้กับนางก่อนหน้านั้น และจงเกรงกลัวต่ออัลลอฮฺผู้ซึ่งพวกเจ้าศรัทธาต่อพระองค์

(12) โอ้ ผู้เป็นนบี เมื่อมีหญิงผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ได้ทำสัตยาบันกับเจ้าว่า พวกนางจะไม่ตั้งภาคีกับอัลลอฮฺในการอิบาดะฮฺต่อพระองค์ จะไม่ลักขโมย จะไม่ผิดประเวณี จะไม่ฆ่าลูกของนางเองหลังจากที่คลอดหรือก่อนคลอด จะไม่อ้างว่าลูกของนางเป็นบุตรของผู้อื่นที่ไม่ใช่พ่อของเด็ก จะไม่ฝ่าฝืนต่อเจ้าในสิ่งที่ถูกต้องซึ่งเจ้าได้สั่งพวกนาง ดังนั้นก็จงทำสัตยาบันกับพวกนางเถิด และจงขออภัยโทษจากอัลลอฮฺให้กับพวกนาง แท้จริงอัลลอฮฺทรงเป็นผู้ที่อภัยแก่บาปของบรรดาบ่าวผู้กลับตัวของพระองค์ ทรงเป็นผู้เมตตาต่อพวกเขา

(13) โอ้ บรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ จงอย่าเอาผู้ที่อัลลอฮฺโกรธกริ้วพวกเขา เนื่องด้วยการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา มาเป็นมิตรสหายและผู้ใกล้ชิด แท้จริงพวกเขาได้หมดหวังต่อผลบุญของอัลลอฮฺในวันอาคิเราะฮฺ เช่นเดียวกับที่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหลุมฝังศพได้หมดหวังจากความเมตตาของอัลลอฮฺในวันอาคิเราะฮฺ ในเมื่อพวกเขาได้เห็นประจักษ์ถึงข้อเท็จจริงแล้ว และรู้อย่างแน่ชัดว่าไม่มีส่วนของพวกเขาจากสิ่งเหล่านั้นอีก หรือเช่นเดียวกับที่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหมดหวังที่จะเห็นคนตายของพวกเขาฟื้นอีกครั้ง เนื่องจากพวกเขาเชื่อว่าจะไม่มีการฟื้นคืนชีพ

สูเราะฮฺ อัศ-ศ็อฟฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) ทุกสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดินได้สดุดียืนยันความบริสุทธิ์แด่พระองค์อัลลอฮฺ จากทุกสิ่งที่ไม่คู่ควรกับพระองค์ และพระองค์นั้นเป็นผู้เกรียงไกรที่ไม่มีทางปราชัย ผู้ทรงปรีชาในถ้อยดำรัสและกิจทั้งหลายของพระองค์

(2) โอ้ ผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ เหตุใดพวกเจ้าได้ให้สัญญาใดสัญญาหนึ่ง หรือพูดคำใดคำหนึ่ง แล้วพวกเจ้าก็ไม่ทำตามที่พูด?! นี่เป็นการปฏิเสธแก่ผู้ที่การกระทำของเขาขัดแย้งกับคำพูดที่เขาพูด

(3) เป็นความโกรธกริ้วที่ใหญ่หลวง ณ อัลลอฮฺ ต่อการที่พวกเจ้าพูดด้วยลิ้นของพวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ได้ปฏิบัติมัน

(4) แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺทรงรักบรรดาผู้ที่ต่อสู้ในหนทางของพระองค์เป็นแถวอย่างมีระเบียบ เสมือนกับว่าพวกเขาคืออาคารที่เป็นเนื้อเดียวกันอย่างแข็งแรง ซึ่งไม่มีช่องทางให้ศัตรูเข้ามาบุกทำลายได้. ในโองการนี้อธิบายถึงความประเสริฐของการต่อสู้และบรรดาผู้ที่ต่อสู้ เนื่องจากความรักของอัลลอฮฺต่อบ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์ เมื่อพวกเขาเรียงแถวในการเผชิญหน้ากับศัตรูเพื่อทำการต่อสู้กับพวกเขาในหนทางของพระองค์

(5) เจ้าจงเตือน – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – แก่หมู่ชนของเจ้าให้ระลึกถึง เมื่อครั้งที่นบีมูซา อะลัยฮิสสลาม ได้กล่าวแก่พรรคพวกของเขาว่า 'เหตุใดพวกเจ้าสร้างความเดือดร้อนแก่ข้าด้วยคำพูดและการกระทำ ทั้งๆ ที่พวกเจ้ารู้ว่าข้าคือศาสนทูตของอัลลอฮฺมายังพวกเจ้า?' เมื่อพวกเขาเหล่านั้นหันเหออกจากความจริงทั้งๆ ที่พวกเขารู้ซึ่งแก่ใจและยังยืนกรานอยู่เช่นนั้น อัลลอฮฺก็ทรงหันหัวใจของพวกเขาจากการตอบรับทางนำ เป็นการลงโทษแก่พวกเขาต่อความเบี่ยงเบนที่พวกเขาเลือกให้แก่ตัวของพวกเขาเอง และอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้ทางแก่หมู่ชนที่ออกห่างจากการเชื่อฟังและหนทางแห่งความถูกต้อง

وَإِذۡ قَالَ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَ يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ إِنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيۡكُم مُّصَدِّقٗا
لِّمَا بَيۡنَ يَدَيَّ مِنَ ٱلتَّوۡرَىٰةِ وَمُبَشِّرَۢا بِرَسُولٖ يَأۡتِي مِنۢ بَعۡدِي ٱسۡمُهُۥٓ أَحۡمَدُۖ فَلَمَّا
جَآءَهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ قَالُواْ هَٰذَا سِحۡرٞ مُّبِينٞ ٦ وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ
عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ وَهُوَ يُدۡعَىٰٓ إِلَى ٱلۡإِسۡلَٰمِۚ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ
٧ يُرِيدُونَ لِيُطۡفِـُٔواْ نُورَ ٱللَّهِ بِأَفۡوَٰهِهِمۡ وَٱللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِۦ وَلَوۡ كَرِهَ
ٱلۡكَٰفِرُونَ ٨ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَرۡسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلۡهُدَىٰ وَدِينِ ٱلۡحَقِّ لِيُظۡهِرَهُۥ
عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡمُشۡرِكُونَ ٩ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ هَلۡ أَدُلُّكُمۡ
عَلَىٰ تِجَٰرَةٖ تُنجِيكُم مِّنۡ عَذَابٍ أَلِيمٖ ١٠ تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتُجَٰهِدُونَ
فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمۡوَٰلِكُمۡ وَأَنفُسِكُمۡۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ١١
يَغۡفِرۡ لَكُمۡ ذُنُوبَكُمۡ وَيُدۡخِلۡكُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ وَمَسَٰكِنَ
طَيِّبَةٗ فِي جَنَّٰتِ عَدۡنٖۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ١٢ وَأُخۡرَىٰ تُحِبُّونَهَاۖ نَصۡرٞ
مِّنَ ٱللَّهِ وَفَتۡحٞ قَرِيبٞۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ١٣ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُونُوٓاْ
أَنصَارَ ٱللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَ لِلۡحَوَارِيِّـۧنَ مَنۡ أَنصَارِيٓ إِلَى ٱللَّهِۖ
قَالَ ٱلۡحَوَارِيُّونَ نَحۡنُ أَنصَارُ ٱللَّهِۖ فَـَٔامَنَت طَّآئِفَةٞ مِّنۢ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ
وَكَفَرَت طَّآئِفَةٞۖ فَأَيَّدۡنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ عَلَىٰ عَدُوِّهِمۡ فَأَصۡبَحُواْ ظَٰهِرِينَ ١٤

6 เจ้าจงเตือน – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – แก่หมู่ชนของเจ้าให้ระลึกถึง เมื่อครั้งอีซาบุตรของมัรยัมได้กล่าวแก่พรรคพวกของเขาว่า 'แท้จริง ข้าคือศาสนทูตของอัลลอฮฺมายังพวกเจ้า เป็นผู้รับรองคัมภีร์เตารอตที่มาก่อนหน้าข้า และเป็นสักขีต่อความสัจจริงของศาสนทูตที่มาหลังจากข้า ชื่อของเขาคือ อะหฺมัด นั่นคือ มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และเป็นผู้เรียกร้องให้เชื่อต่อเขา' ดังนั้น เมื่อมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้มายังพวกเขาด้วยโองการต่างๆ ที่ชัดเจนแล้ว พวกเขาก็กล่าวว่า นี่เป็นมายากลหรือไสยศาสตร์ชัดๆ

7 ไม่มีผู้ใดอีกแล้วที่ก่ออธรรมและละเมิดมากไปกว่าผู้ที่กุเรื่องเท็จต่ออัลลอฮฺ และสร้างให้มีภาคีต่างๆ ในการอิบาดะฮฺต่อพระองค์ ในขณะที่เขาถูกชวนสู่การรับอิสลามและบริสุทธิ์ใจในการเคารพอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺเพียงผู้เดียว และอัลลอฮฺจะไม่ทรงมอบความสำเร็จให้แก่ผู้ที่ก่ออธรรมต่อตัวเองด้วยการปฏิเสธศรัทธาและตั้งภาคี

8 คนที่อธรรมเหล่านี้ต้องการที่จะทำลายความจริงที่ถูกประทานให้แก่มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม – นั่นคือคัมภีร์อัลกุรอาน – ด้วยคำพูดที่โกหกของพวกเขา และอัลลอฮฺจะทรงให้ความจริงปรากฏเด่นชัด ด้วยการทำให้ศาสนาของพระองค์สมบูรณ์ แม้เหล่าผู้ฝ่าฝืนและปฏิเสธจะเกลียดชังก็ตาม

9 อัลลอฮฺ คือผู้ทรงส่งศาสนทูตของพระองค์ นั่นคือ มุหัมมัด ด้วยอัลกุรอานและศาสนาอิสลาม เพื่อพระองค์จะให้มันสูงส่งเหนือศาสนาอื่นๆ ที่แย้งกับมัน แม้ว่าเหล่าผู้ตั้งภาคีจะเกลียดชังก็ตาม

10 โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ ให้ข้าชี้แก่พวกเจ้าถึงการค้าขายที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งจะทำให้พวกเจ้ารอดพ้นจากการลงโทษที่เจ็บปวดหรือไม่ ?

11 นั่นคือ การที่พวกเจ้ายืนหยัดบนความศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และพวกเจ้าต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ เพื่อสนับสนุนศาสนาของพระองค์ด้วยสิ่งที่พวกเจ้าครอบครอง ทั้งด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเจ้าและตัวของพวกเจ้า นั่นคือสิ่งที่ดีกว่าสำหรับพวกเจ้ามากกว่าการค้าขายในโลกดุนยา หากพวกเจ้ารู้ถึงประโยชน์และโทษของสิ่งต่างๆ พวกเจ้าก็จงทำตามนั้น

12 13 หากพวกเจ้า – โอ้ ผู้ศรัทธาทั้งหลาย – ได้ปฏิบัติสิ่งที่อัลลอฮฺสั่งใช้พวกเจ้าแล้ว พระองค์ก็จะทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเจ้า และจะทรงนำพวกเจ้าเข้าสวรรค์ซึ่งมีสายน้ำไหลผ่านเบื้องหลังแมกไม้ของมัน มีที่พำนักอันสะอาดบริสุทธิ์ในสวรรค์ที่ยั่งยืนไม่มีวันขาดหาย นั่นคือความสำเร็จที่ไม่มีความสำเร็จใดๆ อีกหลังจากนั้น และนิอฺมัตอื่นสำหรับพวกเจ้า – โอ้ บรรดาผู้ศรัทธา – ซึ่งพวกเจ้ารักมัน ก็คือความช่วยเหลือจากพระองค์อัลลอฮฺที่จะมายังพวกเจ้า และการเปิดดินแดนในระยะเวลาอันใกล้นี้ที่จะเกิดขึ้นด้วยมือของพวกเจ้า และเจ้า – โอ้ ผู้เป็นนบี - จงให้ข่าวดีแก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ด้วยการเปิดดินแดนในโลกนี้และด้วยสวรรค์ในโลกอาคิเราะฮฺ

14 โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ พวกเจ้าจงเป็นผู้ที่ช่วยเหลือสนับสนุนศาสนาของอัลลอฮฺ เช่นที่สาวกของอีซาเป็นผู้ช่วยเหลือสนับสนุนศาสนของอัลลอฮฺ เมื่อครั้งที่อีซากล่าวแก่พวกเขาว่า 'ใครในหมู่พวกเจ้าจะรับหน้าที่สนับสนุนและช่วยเหลือข้า ในสิ่งที่จะนำความใกล้ชิดสู่อัลลอฮฺ?' พวกเขาก็กล่าวว่า เราเป็นผู้ช่วยเหลือศาสนาของอัลลอฮฺ แล้วกลุ่มหนึ่งจากเผ่าอิสรออีลก็ได้รับทางนำ และอีกกลุ่มหนึ่งนั้นได้หลงทาง แล้วเราก็ได้ส่งเสริมสนับสนุนบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และเราได้ช่วยเหลือพวกเขาเหนือผู้ที่ละเมิดต่อพวกเขาจากหมู่พวกของคริสเตียน แล้วพวกเขาก็ได้เป็นผู้ที่มีชัยเหนือผู้ละเมิดเหล่านั้น นั่นคือด้วยการส่งมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ให้มาเป็นศาสนทูต

سُورَةُ الجُمُعَةِ

ترتيبها ٦٢ — آياتها ١١

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ ٱلۡمَلِكِ ٱلۡقُدُّوسِ ٱلۡعَزِيزِ
ٱلۡحَكِيمِ ١ هُوَ ٱلَّذِي بَعَثَ فِي ٱلۡأُمِّيِّـۧنَ رَسُولٗا مِّنۡهُمۡ يَتۡلُواْ
عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتِهِۦ وَيُزَكِّيهِمۡ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَإِن كَانُواْ
مِن قَبۡلُ لَفِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ٢ وَءَاخَرِينَ مِنۡهُمۡ لَمَّا يَلۡحَقُواْ بِهِمۡۚ
وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ٣ ذَٰلِكَ فَضۡلُ ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ
ذُو ٱلۡفَضۡلِ ٱلۡعَظِيمِ ٤ مَثَلُ ٱلَّذِينَ حُمِّلُواْ ٱلتَّوۡرَىٰةَ ثُمَّ لَمۡ
يَحۡمِلُوهَا كَمَثَلِ ٱلۡحِمَارِ يَحۡمِلُ أَسۡفَارَۢاۚ بِئۡسَ مَثَلُ ٱلۡقَوۡمِ
ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِۚ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ٥
قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ هَادُوٓاْ إِن زَعَمۡتُمۡ أَنَّكُمۡ أَوۡلِيَآءُ لِلَّهِ مِن
دُونِ ٱلنَّاسِ فَتَمَنَّوُاْ ٱلۡمَوۡتَ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ٦ وَلَا يَتَمَنَّوۡنَهُۥٓ
أَبَدَۢا بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيهِمۡۚ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ٧ قُلۡ إِنَّ
ٱلۡمَوۡتَ ٱلَّذِي تَفِرُّونَ مِنۡهُ فَإِنَّهُۥ مُلَٰقِيكُمۡۖ ثُمَّ تُرَدُّونَ
إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ٨

สูเราะฮฺ อัล-ญุมุอะฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) ทุกสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดินล้วนสดุดียืนยันความบริสุทธิ์แด่พระองค์อัลลอฮฺจากทุกสิ่งที่ไม่คู่ควรกับพระองค์ และพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นคือผู้ครอบครองทุกๆ สิ่ง ผู้ทรงดูแลจัดการทั้งหมดโดยไม่มีคู่ขัดแย้ง ผู้ทรงบริสุทธิ์จากทุกสิ่งที่บกพร่อง ผู้ทรงเกรียงไกรซึ่งไม่ปราชัย ผู้ทรงปรีชาในการจัดการและการเสกสรรค์

(2) (3) อัลลอฮฺผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่ง คือผู้ที่ส่งศาสนทูตมาจากชาวอาหรับซึ่งเป็นชนที่ไม่รู้การอ่าน ไม่มีคัมภีร์กับพวกเขา และไม่มีร่องรอยของศาสนทูตในหมู่พวกเขาก่อนหน้านี้ พระองค์ได้ส่งศาสนทูตจากหมู่พวกเขาเองเพื่อเป็นศาสนทูตแก่มนุษย์ทั้งมวล ให้เขาอ่านอัลกุรอานแก่พวกเขา ชำระพวกเขาจากความเชื่อที่เสียหายและมารยาทที่ต่ำทราม และสอนพวกเขาให้รู้อัลกุรอานและซุนนะฮฺอันเป็นแนวทางของเขา แท้จริงพวกเขาเหล่านั้นก่อนหน้าที่จะมีการแต่งตั้งศาสนทูต ล้วนอยู่ในการเบี่ยงเบนที่ชัดเจนจากความถูกต้อง และพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ได้ส่งเขาให้เป็นศาสนทูตแก่หมู่ชนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้บังเกิดอีก ซึ่งพวกเขาจะตามมาในภายหลัง จากหมู่ชนชาวอาหรับเองและหมู่ชนอื่นๆ ด้วย และอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวคือผู้ที่เกรียงไกรและทรงชัยชนะเหนือทุกสิ่ง ผู้ทรงปรีชาทั้งในถ้อยดำรัสและการกระทำทั้งหลายของพระองค์

(4) การส่งและแต่งตั้งศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในประชาชาติอาหรับและชนอื่นๆ นั้น เป็นบุญคุณความประเสริฐจากองค์อัลลอฮฺ ที่ทรงมอบให้แก่ผู้ที่ทรงประสงค์จากปวงบ่าวของพระองค์ พระองค์ผู้เดียวเท่านั้น คือผู้ที่ทรงยิ่งด้วยคุณความดีและการมอบให้อย่างล้นพ้น

(5) เปรียบพวกยิวที่ถูกสั่งให้ปฏิบัติตามคัมภีร์เตารอต แล้วพวกเขาก็ไม่ปฏิบัติตามนั้น เหมือนกับลาที่แบกขนหนังสือมากมายซึ่งมันไม่รู้สิ่งที่อยู่ในหนังสือเหล่านั้น ช่างเป็นสิ่งที่น่าชิงชังในการเปรียบคนที่กล่าวอ้างว่าเป็นเท็จต่อโองการต่างๆ ของอัลลอฮฺ และพวกเขาไม่ได้รับประโยชน์จากมัน และอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้นำความสำเร็จแก่หมู่ชนผู้อธรรมที่ละเมิดฝ่าฝืนขอบเขตของพระองค์และออกห่างไปจากการเชื่อฟังพระองค์

(6) จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – แก่ผู้ที่ยึดมั่นในศาสนายิวที่บิดเบือนว่า 'ถ้าหากพวกเจ้าอ้าง – อย่างโกหก – ว่าพวกเจ้าเป็นคนรักของอัลลอฮฺ โดยไม่รวมคนอื่นๆ จากมวลมนุษย์ ดังนั้น พวกเจ้าก็จงหวังที่จะตายเสียสิ ถ้าหากพวกเจ้าสัจจริงในการอ้างความรักของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเจ้า'

(7) พวกยิวเหล่านี้ไม่มีทางที่จะคิดหวังเพื่อตายชั่วกาล เนื่องด้วยพวกเขาชอบชีวิตในโลกดุนยานี้มากกว่าอาคิเราะฮฺ และกลัวว่าอัลลอฮฺจะลงโทษพวกเขา ด้วยเหตุที่พวกเขาได้ก่อการปฏิเสธศรัทธาและทำความชั่วร้าย และอัลลอฮฺทรงรู้ดีถึงเหล่าผู้อธรรม ไม่มีสิ่งใดจากความอธรรมของพวกเขาเป็นที่ปกปิดแก่พระองค์แม้แต่นิด

(8) จงกล่าวเถิด 'แท้จริง ความตายที่พวกเจ้าหลบหนีมันอยู่นั้น ไม่มีทางที่พวกเจ้าจะรอดพ้นจากมันได้ เพราะแท้จริง มันจะต้องมาถึงตัวพวกเจ้าเมื่อถึงเวลากำหนดของพวกเจ้าทั้งหลาย แล้วพวกเจ้าก็จะถูกนำกลับไปในวันแห่งการฟื้นคืนชีพ กลับสู่อัลลอฮฺผู้ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับที่ยังมาไม่ถึงและสิ่งที่เปิดเผยอยู่แล้ว แล้วพระองค์ก็จะแจ้งให้พวกเจ้าทราบถึงการงานของพวกเจ้า และจะทรงตอบแทนพวกเจ้าด้วยสิ่งนั้น

(9) โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ เมื่อมีมุอัซซินเรียกสู่การเศาะลาฮฺหรือการละหมาดในวันศุกร์ ก็จงมุ่งไปฟังคุฏบะฮฺและทำการเศาะลาฮฺ จงละทิ้งการค้าขาย รวมทั้งการซื้อ และการง่วนกับทุกๆ สิ่งที่ทำให้พวกเจ้ายุ่งนอกเหนือจากการเศาะลาฮฺ สิ่งที่พวกเจ้าถูกสั่งใช้

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوۡمِ ٱلۡجُمُعَةِ
فَٱسۡعَوۡاْ إِلَىٰ ذِكۡرِ ٱللَّهِ وَذَرُواْ ٱلۡبَيۡعَۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ
تَعۡلَمُونَ ٩ فَإِذَا قُضِيَتِ ٱلصَّلَوٰةُ فَٱنتَشِرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ
وَٱبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِ ٱللَّهِ وَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا لَّعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ
١٠ وَإِذَا رَأَوۡاْ تِجَٰرَةً أَوۡ لَهۡوًا ٱنفَضُّوٓاْ إِلَيۡهَا وَتَرَكُوكَ قَآئِمٗاۚ قُلۡ
مَا عِندَ ٱللَّهِ خَيۡرٞ مِّنَ ٱللَّهۡوِ وَمِنَ ٱلتِّجَٰرَةِۚ وَٱللَّهُ خَيۡرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ١١

ترتيبها ٦٣ — سُورَةُ المُنَافِقُونَ — آياتها ١١

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا جَآءَكَ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ قَالُواْ نَشۡهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ
إِنَّكَ لَرَسُولُهُۥ وَٱللَّهُ يَشۡهَدُ إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ لَكَٰذِبُونَ ١
ٱتَّخَذُوٓاْ أَيۡمَٰنَهُمۡ جُنَّةٗ فَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ إِنَّهُمۡ سَآءَ مَا كَانُواْ
يَعۡمَلُونَ ٢ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ
فَهُمۡ لَا يَفۡقَهُونَ ٣ ۞ وَإِذَا رَأَيۡتَهُمۡ تُعۡجِبُكَ أَجۡسَامُهُمۡۖ
وَإِن يَقُولُواْ تَسۡمَعۡ لِقَوۡلِهِمۡۖ كَأَنَّهُمۡ خُشُبٞ مُّسَنَّدَةٞۖ يَحۡسَبُونَ كُلَّ
صَيۡحَةٍ عَلَيۡهِمۡۚ هُمُ ٱلۡعَدُوُّ فَٱحۡذَرۡهُمۡۚ قَٰتَلَهُمُ ٱللَّهُۖ أَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ٤

ให้ทำนั้นดีกว่าแก่พวกเจ้า เพราะในนั้นมีการอภัยแก่ความผิดบาปของพวกเจ้าและมีผลบุญของอัลลอฮฺสำหรับพวกเจ้า ถ้าหากพวกเจ้ารู้ถึงผลประโยชน์ของตัวพวกเจ้าก็จงปฏิบัติตามนั้น. ในโองการนี้ มีหลักฐานชี้ว่าวาญิบหรือจำเป็นต้องร่วมละหมาดญุมอัตและฟังคุฏบะฮฺ

(10) เมื่อพวกเจ้าฟังคุฏบะฮฺและทำเศาะลาฮฺเรียบร้อยแล้วก็จงกระจายไปยังหน้าแผ่นดิน และจงขวนขวายริซกีของอัลลอฮฺด้วยการทำงานหาเลี้ยงชีพของพวกเจ้า และจงกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺอย่างมากมายในทุกๆ สภาวะของพวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะประสบความสำเร็จด้วยความดีงามทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ

(11) เมื่อชาวมุสลิมบางส่วนได้เห็นการค้าขายหรือสิ่งอื่นที่เป็นความเพลิดเพลินและความงดงามของดุนยา พวกเขาก็กระจายกันไปยังสิ่งเหล่านั้น และทิ้งให้เจ้า – โอ้ ผู้เป็นนบี - ยืนกล่าวคุฏบะฮฺอยู่บนแท่นมินบัรฺ เจ้า – โอ้ นบีเอ๋ย - จงกล่าวแก่พวกเขาเถิดว่า สิ่งที่อยู่ ณ อัลลอฮฺ ที่เป็นผลบุญและการประทานนิอฺมัตนั้น ย่อมมีประโยชน์สำหรับพวกเจ้ามากกว่าความเพลิดเพลินและการค้าขาย และอัลลอฮฺ – ผู้เดียวเท่านั้น – เป็นผู้ที่ดีที่สุดในการประทานและให้ปัจจัยยังชีพ ดังนั้นจงขอจากพระองค์เถิด และจงขอความช่วยเหลือด้วยการเชื่อฟังพระองค์ เพื่อการได้มาซึ่งสิ่งที่อยู่ ณ พระองค์ จากความดีงามทั้งหลายในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ

สูเราะฮฺ อัล-มุนาฟิกูน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) เมื่อพวกมุนาฟิกผู้สับปลับกลับกลอกได้มายังที่สนทนาของเจ้า – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต - แล้วพวกเขาก็กล่าวแก่เจ้าว่า 'เราขอเป็นสักขียืนยันสาบานว่า แท้จริงแล้วท่านเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ' และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ว่าแท้จริงเจ้าเป็นศาสนทูตของพระองค์ และอัลลอฮฺก็ทรงเป็นพยานว่า แท้จริงแล้วพวกมุนาฟิกนั้นเป็นผู้โป้ปดมดเท็จ ต่อสิ่งที่พวกเขาแสดงออกด้วยการเป็นสักขียืนยันของพวกเขาแก่เจ้า และที่พวกเขาสาบานต่อสิ่งนั้นด้วยลิ้นของพวกเขา และที่พวกเขาปกปิดการปฏิเสธศรัทธาด้วยการสาบานนั้น

(2) (3) แท้จริงแล้ว พวกมุนาฟิกใช้การสาบานของพวกเขาที่ได้กล่าวยืนยันนั้นเป็นสิ่งปกปิดและป้องกันสำหรับตัวพวกเขาจากการถูกว่าความและโดนลงโทษ พวกเขาได้กีดขวางตัวพวกเขาเอง และได้ขัดขวางคนอื่นจากเส้นทางอันเที่ยงตรงของอัลลอฮฺ แท้จริงแล้ว พวกเขากระทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากในพฤติกรรมนั้น นั่นเป็นเพราะว่าพวกเขาแสร้งทำเป็นศรัทธาโดยผิวเผิน แล้วพวกเขาก็ปฏิเสธศรัทธาโดยลับ อัลลอฮฺจึงทรงประทับผนึกลงบนหัวใจของพวกเขาเนื่องด้วยการปฏิเสธศรัทธานั้น ดังนั้น พวกเขาจึงไม่รู้ถึงสิ่งที่เป็นผลดีแก่ตัวของพวกเขา

(4) เมื่อเจ้ามองไปยังพวกมุนาฟิกเหล่านี้ อากัปกิริยาและภาพลักษณ์ของพวกเขาทำให้เจ้าประหลาดใจ และหากพวกเขาพูด เจ้าก็จะฟังถ้อยคำของพวกเขาเนื่องด้วยความลื่นไหลของลิ้นที่พวกเขากล่าววาจา และเพราะพวกเขามีหัวใจที่ว่างเปล่าจากศรัทธา และสติปัญญาที่ว่างเปล่าจากความเข้าใจและความรู้ที่เป็นประโยชน์ ทำให้พวกเขาเปรียบเหมือนไม้ที่ถูกวางพาดบนกำแพง ซึ่งไม่มีชีวิต พวกเขาคาดคิดว่าทุกๆ เสียงดังกัมปนาทจะลงมายังพวกเขาและทำร้ายพวกเขา เพราะพวกเขารู้ตัวถึงสถานะของตัวพวกเขาดี และด้วยเพราะความขลาดอย่างที่สุดพร้อมทั้งความหวาดกลัวซึ่งครอบงำหัวใจของพวกเขา พวกเขาคือศัตรูที่แท้จริง ที่มีความเป็นศัตรูอย่างรุนแรงต่อเจ้าและบรรดาผู้ศรัทธา ดังนั้นจงระแวดระวังต่อพวกเขาให้ดี อัลลอฮฺได้ทำให้พวกเขาอดสูและผลักไสพวกเขาออกจากความเมตตาของพระองค์ เหตุใดเล่าพวกเขาถึงเบี่ยงเบนจากความจริงไปสู่สิ่งที่พวกเขาเป็นอยู่ ไม่ว่าจะเป็นทั้งการสับปลับและการหลงทาง?

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ ٱللَّهِ لَوَّوْا رُءُوسَهُمْ
وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُم مُّسْتَكْبِرُونَ ﴿٥﴾ سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ
أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْ إِنَّ
ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٦﴾ هُمُ ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ
لَا تُنفِقُوا۟ عَلَىٰ مَنْ عِندَ رَسُولِ ٱللَّهِ حَتَّىٰ يَنفَضُّوا۟ وَلِلَّهِ
خَزَآئِنُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلَٰكِنَّ ٱلْمُنَٰفِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ
﴿٧﴾ يَقُولُونَ لَئِن رَّجَعْنَآ إِلَى ٱلْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ ٱلْأَعَزُّ
مِنْهَا ٱلْأَذَلَّ وَلِلَّهِ ٱلْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِۦ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَٰكِنَّ
ٱلْمُنَٰفِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُلْهِكُمْ
أَمْوَٰلُكُمْ وَلَآ أَوْلَٰدُكُمْ عَن ذِكْرِ ٱللَّهِ وَمَن يَفْعَلْ
ذَٰلِكَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿٩﴾ وَأَنفِقُوا۟ مِن مَّا رَزَقْنَٰكُم
مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَآ أَخَّرْتَنِىٓ
إِلَىٰٓ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُن مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٠﴾ وَلَن
يُؤَخِّرَ ٱللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَآءَ أَجَلُهَا وَٱللَّهُ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١١﴾

ترتيبها ٦٤ — سُورَةُ التَّغَابُنِ — آياتها ١٨

(5) และเมื่อถูกกล่าวแก่พวกมุนาฟิกเหล่านี้ว่า 'จงหันมากลับตัวและขอโทษต่อสิ่งที่ออกมาจากพวกเจ้าทั้งคำพูดที่ชั่วร้ายและถ้อยวาจาที่โง่เขลา แล้วศาสนทูตของอัลลอฮฺก็จะขออภัยโทษให้แก่พวกเจ้า และจะขอการประทานอภัยจากอัลลอฮฺให้แก่บาปทั้งหลายของพวกเจ้า' พวกเขาก็จะทำเอนเอียงและสั่นหัวของพวกเขา เป็นการเหยียดหยามและแสดงความยโสโอหัง และเจ้า – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – ก็ได้เห็นพวกเขาหันหลังให้กับเจ้า ในสภาพที่โอหังจากการตอบรับสิ่งที่พวกเขาถูกเรียกร้องให้ทำ

(6) เป็นผลที่เท่ากันสำหรับพวกมุนาฟิกเหล่านี้ ไม่ว่าเจ้า – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต - จะขออภัยโทษจากอัลลอฮฺให้แก่พวกเขา หรือเจ้าจะไม่ขอให้ก็ตาม แท้จริงอัลลอฮฺไม่มีทางที่จะยกโทษแก่ความผิดบาปของพวกเขาตลอดกาล เนื่องด้วยความดื้อดึงของพวกเขาที่ดำเนินอยู่บนการฝ่าฝืนและการที่พวกเขาถลำลึกในการปฏิเสธศรัทธา แท้จริง อัลลอฮฺไม่ทรงชี้ทางแห่งศรัทธาแก่บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่อพระองค์ บรรดาผู้ที่หันเหออกไปจากการเชื่อฟังพระองค์

(7) พวกมุนาฟิกเหล่านี้ คือคนที่กล่าวแก่ชาวมะดีนะฮฺว่า 'พวกเจ้าอย่าได้ออกค่าใช้จ่ายแก่พรรคพวกของศาสนทูตของอัลลอฮฺในหมู่ชาวมุฮาญิรีน จนกระทั่งพวกเขาได้แยกตัวออกจากเขา' และสำหรับอัลลอฮฺผู้เดียวเท่านั้น คือคลังแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน รวมทั้งปัจจัยต่างๆ ที่อยู่ในนั้น พระองค์จะทรงมอบมันให้แก่ผู้ที่ทรงประสงค์ และจะทรงห้ามมันจากผู้ที่ทรงประสงค์ ทว่า พวกมุนาฟิกนั้นไม่มีความเข้าใจ และสิ่งนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์แก่พวกเขาเลย

(8) พวกมุนาฟิกเหล่านี้กล่าวว่า 'ถ้าหากเรากลับไปยังมะดีนะฮฺแล้ว กลุ่มที่แข็งแกร่งกว่าจากหมู่พวกเราจะขับไล่กลุ่มผู้ศรัทธาที่อ่อนแอกว่า' ทั้งๆ ที่ความเกรียงไกรนั้นเป็นของอัลลอฮฺ และเป็นของศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสัลลัม และเป็นของบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ มิใช่สำหรับใครอื่น ทว่า พวกมุนาฟิกไม่รู้เรื่องดังกล่าว เพราะความเขลาอย่างที่สุดของพวกเขา

(9) โอ้ บรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ อย่าให้ทรัพย์สินและลูกหลานของพวกเจ้าทำให้เจ้ายุ่งจากการเคารพอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺและเชื่อฟังพระองค์ และผู้ใดที่ทรัพย์สินและลูกหลานของเขาทำให้พวกเขายุ่งจากการอิบาดะฮฺนั้น พวกเขาก็ย่อมเป็นผู้ที่ถูกลวงหลอกให้พลาดส่วนของพวกเขาจากการได้รับเกียรติของอัลลอฮฺและความเมตตาของพระองค์

(10) โอ้ บรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ - จงใช้จ่ายจากทรัพย์บางส่วนที่เราได้มอบให้แก่พวกเจ้าในหนทางแห่งความดี โดยรีบเร่งทำสิ่งนั้นก่อนที่ความตายจะมาหาพวกเจ้าคนใดคนหนึ่ง และเขาก็ได้เห็นเครื่องหมายและสัญญาณของความตายนั้น แล้วเขาก็จะกล่าวว่า 'โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งข้า หากพระองค์ทรงประวิงเวลาแก่ข้าพระองค์ และทรงยืดเวลาความตายของข้าพระองค์สักนิด แล้วข้าพระองค์ก็จะบริจาคจากทรัพย์สินของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะเป็นหนึ่งในหมู่คนที่มีคุณธรรมผู้ยำเกรง'

(11) และไม่มีทางที่อัลลอฮฺจะยืดเวลาให้แก่ชีวิตใดๆ เมื่อถึงเวลาแห่งการตายของเขาและอายุขัยของเขาได้สิ้นสุดลงแล้ว และอัลลอฮฺผู้บริสุทธิ์นั้นทรงรู้อย่างถี่ถ้วนถึงสิ่งที่พวกเจ้าประพฤติปฏิบัติ ทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งที่ชั่ว และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเจ้าต่อสิ่งเหล่านั้น

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ ۖ
وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنكُمْ كَافِرٌ
وَمِنكُم مُّؤْمِنٌ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ ۖ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾
يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ۚ وَاللَّهُ
عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَبْلُ
فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُ كَانَت تَّأْتِيهِمْ
رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا وَتَوَلَّوا ۚ وَّاسْتَغْنَى
اللَّهُ ۚ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٦﴾ زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن لَّن يُبْعَثُوا ۚ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي
لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ ۚ وَذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧﴾ فَآمِنُوا بِاللَّهِ
وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنزَلْنَا ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ
يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ۖ ذَٰلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ ۗ وَمَن يُؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ
صَالِحًا يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

สูเราะฮฺ อัต-ตะฆอบุน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) ทุกสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดินล้วนสดุดียืนยันความบริสุทธิ์แด่พระองค์อัลลอฮฺจากทุกสิ่งที่ไม่คู่ควรกับพระองค์ สำหรับพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้วคือการบริหารจัดการด้วยอภิสิทธิ์ในทุกๆ สิ่ง และการสรรเสริญสดุดีอันงดงามนั้นเป็นสิทธิแห่งพระองค์ และพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกๆ สิ่ง

(2) อัลลอฮฺ คือผู้ทรงทำให้พวกเจ้าบังเกิดขึ้นจากความไม่มี แล้วบางส่วนของพวกเจ้าก็ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระองค์ บางส่วนในหมู่พวกเจ้าก็เชื่อและปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ และพระองค์ผู้บริสุทธิ์นั้นทรงเห็นการงานทั้งหลายของพวกเจ้า ไม่มีสิ่งใดที่ปกปิดแก่พระองค์เลย และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเจ้าด้วยการงานเหล่านั้น

(3) อัลลอฮฺได้ทรงสร้างชั้นฟ้าและแผ่นดินด้วยความปรีชาอันยอดยิ่ง และทรงสร้างพวกเจ้าในรูปที่ดียิ่ง ยังพระองค์คือที่กลับคืนไปในวันกิยามะฮฺ แล้วพระองค์ก็จะทรงตอบแทนทุกคนต่อการงานที่เขาได้ทำ

(4) พระองค์ผู้บริสุทธิ์และสูงส่ง ทรงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในชั้นฟ้าและแผ่นดิน และทรงรู้ที่สิ่งพวกเจ้า – โอ้ มนุษย์ทั้งหลาย – ปกปิดกันเองระหว่างพวกเจ้า และสิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผยมัน และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่หัวอกได้ซ่อนเร้นและสิ่งที่หัวใจปกปิดมันไว้

(5) มิได้มายังพวกเจ้าดอกหรือ - โอ้ เหล่าผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ – ซึ่งข่าวคราวของพวกปฏิเสธศรัทธาในหมู่ประชาชาติก่อนหน้าพวกเจ้า ? เมื่อการลงโทษได้โดนแก่พวกเขาซึ่งมีเหตุมาจากความชั่วร้ายของการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาเอง และเป็นเหตุจากความชั่วช้าของการประพฤติปฏิบัติของพวกเขา และสำหรับพวกเขาในวันอาคิเราะฮฺนั้นคือการทรมานอันเจ็บปวด

(6) สิ่งที่โดนแก่พวกเขาเหล่านั้นในโลกนี้และสิ่งที่จะโดนแก่พวกเขาในโลกหน้า มีสาเหตุมาจากการที่พวกเขาได้มีศาสนทูตมายังพวกเขาด้วยโองการต่างๆ ที่ชัดแจ้ง และด้วยเครื่องหมายและสัญญาณต่างๆ ที่ชัดเจน แต่แล้วพวกเขาก็กล่าวด้วยการปฏิเสธว่า คือมนุษย์อย่างเราๆ ดอกหรือที่จะชี้ทางเรา ? แล้วพวกเขาก็ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺและปฏิเสธฝ่าฝืนสารของเหล่าศาสนทูต และหันออกไปจากความถูกต้องโดยไม่ยอมรับมัน และอัลลอฮฺนั้นทรงมั่งมีโดยไม่มีความจำเป็นต้องพึ่งพิงต่อสิ่งอื่น อัลลอฮฺทรงร่ำรวย สำหรับพระองค์คือความร่ำรวยโดยอภิสิทธิ์ ทรงยิ่งด้วยเกียรติในถ้อยดำรัส การกระทำ และคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยพวกเขา และความหลงผิดของพวกเขาก็ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนใดๆ แก่พระองค์แม้แต่น้อย

(7) พวกปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺได้กล่าวอ้างเท็จว่าพวกเขาไม่มีทางถูกนำออกมาจากหลุมฝังศพหลังจากเสียชีวิต จงกล่าวแก่พวกเขาเถิด – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – ว่า แน่นอนขอสาบานด้วยพระเจ้าของข้า แท้จริงพวกเจ้าจะถูกนำออกมาโดยแน่นอนจากหลุมฝังศพของพวกเจ้าในสภาพที่มีชีวิตอีกครั้ง แล้วพวกเจ้าก็ถูกแจ้งให้ทราบถึงสิ่งที่พวกเจ้าประพฤติปฏิบัติในโลกดุนยา และการนั้นเป็นสิ่งที่ง่ายและเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับอัลลอฮฺ

(8) ดังนั้น จงศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์เถิด – โอ้ เหล่าผู้ตั้งภาคี - และจงรับทางนำจากอัลกุรอานที่ทรงประทานลงมายังศาสนทูตของพระองค์ และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ ไม่มีสิ่งใดที่ปกปิดแก่พระองค์ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำและคำพูดของพวกเจ้า และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเจ้าด้วยสิ่งนั้นในวันกิยามะฮฺ

(9) จงระลึกถึงวันแห่งการชุมนุม ที่อัลลอฮฺจะทรงรวบรวมคนรุ่นก่อนและคนรุ่นหลัง นั่นคือวันที่ความมึนงงและความแตกต่างระหว่างมนุษย์จะปรากฏให้เห็น ผู้ศรัทธาจะทำให้พวกปฏิเสธศรัทธาและพวกมุนาฟิกผู้สับปลับได้มึนงง เพราะผู้ศรัทธาจะได้เข้าสวรรค์ด้วยเมตตาของอัลลอฮฺ และผู้ปฏิเสธจะต้องเข้านรกด้วยความยุติธรรมในการตัดสินของอัลลอฮฺ และผู้ใดที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺด้วยการเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ก็จะทรงลบความผิดของเขา และจะทรงให้เขาเข้าสวรรค์ซึ่งมีสายน้ำ

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ
ٱلنَّارِ خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ١٠ مَآ أَصَابَ مِن
مُّصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۗ وَمَن يُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ يَهۡدِ قَلۡبَهُۥۚ وَٱللَّهُ بِكُلِّ
شَيۡءٍ عَلِيمٞ ١١ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَۚ فَإِن
تَوَلَّيۡتُمۡ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ١٢ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ
إِلَّا هُوَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ١٣ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ مِنۡ أَزۡوَٰجِكُمۡ وَأَوۡلَٰدِكُمۡ عَدُوّٗا
لَّكُمۡ فَٱحۡذَرُوهُمۡۚ وَإِن تَعۡفُواْ وَتَصۡفَحُواْ وَتَغۡفِرُواْ
فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ١٤ إِنَّمَآ أَمۡوَٰلُكُمۡ وَأَوۡلَٰدُكُمۡ
فِتۡنَةٞۚ وَٱللَّهُ عِندَهُۥٓ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ١٥ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ مَا ٱسۡتَطَعۡتُمۡ
وَٱسۡمَعُواْ وَأَطِيعُواْ وَأَنفِقُواْ خَيۡرٗا لِّأَنفُسِكُمۡۗ وَمَن
يُوقَ شُحَّ نَفۡسِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ١٦ إِن تُقۡرِضُواْ
ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنٗا يُضَٰعِفۡهُ لَكُمۡ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡۚ وَٱللَّهُ شَكُورٌ
حَلِيمٌ ١٧ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ١٨

سُورَةُ الطَّلَاقِ

ترتيبها ٦٥ — آياتها ١٢

ไหลผ่านอยู่เบื้องล่างวิมานของมัน พวกเขาจะยั่งยืนอยู่ในนั้นตลอดกาล การพำนักอย่างนิรันดร์ในสวรรค์นั้นคือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่ไม่ความสำเร็จใดๆ อยู่อีกหลังจากนั้น

10 และบรรดาผู้ปฏิเสธว่าอัลลอฮฺคือพระเจ้าที่แท้จริง และกล่าวปฏิเสธต่อสัญญานแห่งการเป็นพระเจ้าผู้ทรงสร้างของพระองค์ และปฏิเสธหลักฐานของการเป็นพระเจ้าที่คู่ควรแก่เคารพภักดีของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานหลักฐานเหล่านั้นพร้อมๆ กับการส่งศาสนทูตลงมา คนเหล่านั้นคือชาวนรกที่จะอยู่ในนั้นตลอดกาล และเป็นที่ชั่วช้ายิ่งแล้วสำหรับที่กลับคืนของพวกเขาเหล่านั้น นั่นคือนรกญะฮันนัม

11 ไม่มีสิ่งใดที่ไม่ชอบได้ประสบกับใครคนหนึ่ง เว้นแต่ด้วยการอนุมัติของอัลลอฮฺและกำหนดลิขิตของพระองค์ และผู้ใดที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ พระองค์ก็จะทรงชี้ทางหัวใจของเขาให้น้อมสยบต่อบัญชาของพระองค์และพอใจต่อกำหนดการแห่งพระองค์ และจะทรงชี้ทางเขาสู่สิ่งที่ดีที่สุดทั้งคำพูด การกระทำ และสภาพการดำเนินชีวิต เพราะรากฐานดั้งเดิมของทางนำนั้นคือการชี้ทางแก่หัวใจ ส่วนอวัยวะอื่นๆ นั้นคือผู้ตามนั่นเอง และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีสิ่งใดเลยในเรื่องเหล่านั้นที่ปกปิดแก่พระองค์

12 จงเชื่อฟังต่ออัลลอฮฺเถิด – โอ้ มนุษย์ทั้งมวล – และจงนอบน้อมต่อพระองค์ในเรื่องที่ทรงสั่งใช้และทรงห้าม และจงเชื่อฟังต่อศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในสิ่งที่เขาได้แจ้งแก่พวกเจ้าจากพระผู้อภิบาลของเขา ดังนั้นถ้าหากพวกเจ้าหันออกไปจากการเชื่อฟังอัลลอฮฺและศาสนทูต ก็ย่อมไม่มีความเดือดร้อนใดๆ ต่อศาสนทูตในการผินหลังของพวกเจ้า เนื่องจากแท้จริงแล้ว หน้าที่ของเขาก็คือการแจ้งให้พวกเจ้าทราบในสิ่งที่เขาได้รับมอบหมายมา เป็นการแจ้งให้ทราบที่ชัดเจนยิ่งในเนื้อหาสาระของสาร

13 อัลลอฮฺพระองค์เดียวเท่านั้นที่เป็นพระเจ้า ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดคู่ควรแก่การเคารพภักดีนอกจากพระองค์ ดังนั้นบรรดาผู้ศรัทธาจึงต้องพึ่งพิงต่ออัลลอฮฺ ด้วยการศรัทธาต่อเอกภาพของพระองค์ ในทุกๆ กิจการของพวกเขา

14 โอ้ ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ แท้จริงแล้ว ในระหว่างภรรยาและลูกๆ ของพวกเจ้านั้นมีผู้ที่เป็นศัตรูกับพวกเจ้า ซึ่งคอยขัดขวางพวกเจ้าจากเส้นทางของอัลลอฮฺ และคอยยุให้พวกเจ้าละเลยต่อการเชื่อฟังพระองค์ ดังนั้นจงระมัดระวังตัวจากพวกเขา และอย่าได้เชื่อฟังพวกเขา และหากพวกเจ้าไม่แยแสต่อความชั่วร้ายของพวกเขาและหลีกเลี่ยงมัน และพวกเจ้าปกปิดสิ่งนั้นจากพวกเขา ดังนั้น แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺก็ทรงเป็นผู้ยิ่งด้วยการอภัยและเมตตา พระองค์ทรงอภัยแก่ความผิดบาปของพวกเจ้า เพราะพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์คือผู้ทรงอภัยที่ยิ่งใหญ่และมีเมตตาอันกว้างขวาง

15 ทรัพย์สินและลูกหลานของพวกเจ้านั้น มิได้เป็นอย่างใดเลยนอกจากเป็นบททดสอบแก่พวกเจ้าทั้งหลาย และอัลลอฮฺนั้น ณ พระองค์มีผลบุญอันยิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เสียสละสิ่งอื่นเพื่อการเชื่อฟังพระองค์ และได้ทำหน้าที่ตามสิทธิของอัลลอฮฺต่อทรัพย์สินของเขา

16 ดังนั้น จงทุ่มเทเถิด – โอ้ ผู้ศรัทธาทั้งหลาย – ในการตักวาหรือยำเกรงต่ออัลลอฮฺ ด้วยความพยายามและความสามารถของพวกเจ้า และจงรับฟังศาสนทูตของอัลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ด้วยการฟังที่พินิจพิเคราะห์และใคร่ครวญ จงทำตามคำสั่งของเขา และหลีกเลี่ยงคำสั่งห้ามของเขา จงใช้จ่ายและบริจาคจากปัจจัยที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่พวกเจ้า นั่นย่อมเป็นสิ่งที่ดีแก่พวกเจ้า และผู้ใดที่ปลอดจากความตระหนี่และหวงแหนทรัพย์สินที่เหลือใช้ คนเหล่านั้นย่อมต้องเป็นผู้ได้รับความดีงามทุกๆ ประการ เป็นผู้ได้รับความสำเร็จด้วยทุกๆ สิ่งที่ปรารถนา

17 หากพวกเจ้าใช้จ่ายหรือบริจาคทรัพย์ของเจ้าในหนทางของอัลลอฮฺด้วยความบริสุทธิ์ใจและความยินดีจากใจจริง อัลลอฮฺจะทรงเพิ่มพูนผลบุญต่อสิ่งที่พวกเจ้าบริจาค และจะทรงอภัยโทษแก่ความผิดบาปของพวกเจ้า และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้ที่ขอบคุณอย่างมากมายยิ่งแก่หมู่ชนผู้ชอบบริจาคด้วยการตอบแทนที่ดีต่อสิ่งที่พวกเขาได้บริจาคออกไป ทรงเอื้ออาทรด้วยการไม่รีบลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนต่อพระองค์

18 และพระองค์ผู้บริสุทธิ์นั้น ทรงรอบรู้ทุกๆ สิ่งที่เร้นลับและโจ่งแจ้ง ทรงเกรียงไกรไม่มีปราชัย ทรงปรีชายิ่งในถ้อยดำรัสและการกระทำทั้งหลายของพระองค์

สูเราะฮฺ อัฏ-เฏาะลาก

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا۟
ٱلْعِدَّةَ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ رَبَّكُمْ ۖ لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنۢ بُيُوتِهِنَّ
وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّآ أَن يَأْتِينَ بِفَٰحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ ۚ وَتِلْكَ حُدُودُ
ٱللَّهِ ۚ وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ ٱللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُۥ ۚ لَا تَدْرِى لَعَلَّ
ٱللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَٰلِكَ أَمْرًا ﴿١﴾ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ
بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا۟ ذَوَىْ عَدْلٍ مِّنكُمْ
وَأَقِيمُوا۟ ٱلشَّهَٰدَةَ لِلَّهِ ۚ ذَٰلِكُمْ يُوعَظُ بِهِۦ مَن كَانَ يُؤْمِنُ
بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجْعَل لَّهُۥ مَخْرَجًا ﴿٢﴾ وَيَرْزُقْهُ
مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ ۚ وَمَن يَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُۥٓ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
بَٰلِغُ أَمْرِهِۦ ۚ قَدْ جَعَلَ ٱللَّهُ لِكُلِّ شَىْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾ وَٱلَّٰٓـِٔى يَئِسْنَ
مِنَ ٱلْمَحِيضِ مِن نِّسَآئِكُمْ إِنِ ٱرْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَٰثَةُ أَشْهُرٍ
وَٱلَّٰٓـِٔى لَمْ يَحِضْنَ ۚ وَأُو۟لَٰتُ ٱلْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَن يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ۚ
وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجْعَل لَّهُۥ مِنْ أَمْرِهِۦ يُسْرًا ﴿٤﴾ ذَٰلِكَ أَمْرُ ٱللَّهِ أَنزَلَهُۥٓ
إِلَيْكُمْ ۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّـَٔاتِهِۦ وَيُعْظِمْ لَهُۥٓ أَجْرًا ﴿٥﴾

(1) โอ้ ผู้เป็นนบี เมื่อพวกเจ้า – ทั้งตัวเจ้าและบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย – ต้องการหย่าจากภรรยาของพวกเจ้า ก็จงหย่าพวกนางในขณะที่พวกนางกำลังจะเข้าสู่การนับอิดดะฮฺ - คือหย่าในช่วงที่นางปราศจากประจำเดือน โดยที่ไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กับนางในรอบเดือนนั้น หรือในขณะที่นางตั้งครรภ์ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจน – และจงจดจำอิดดะฮฺหรือช่วงเวลาแห่งการรอคอยนั้นไว้ เพื่อที่พวกเจ้าจะได้รู้ถึงช่วงเวลาที่สามารถคืนดีกันได้ถ้าหากพวกเจ้าประสงค์จะคืนดีกับพวกนาง และจงยำเกรงต่ออัลลอฮฺพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า และอย่าได้ขับไล่ให้ภรรยาที่พวกเจ้าหย่านั้นออกไปจากบ้านที่พวกนางอาศัยอยู่จนกว่าจะหมดอิดดะฮฺของพวกนาง นั่นคือการมีประจำเดือนสามครั้ง ยกเว้นเด็กสาวซึ่งยังไม่มีประจำเดือน หรือหญิงที่หมดประจำเดือนแล้ว หรือหญิงที่ตั้งครรภ์ ซึ่งทั้งสามคนนี้มีวิธีการนับอิดดะฮฺแตกต่างออกไป และไม่อนุญาตให้พวกนางออกจากบ้านด้วยตัวพวกนางเอง นอกเสียจากพวกนางได้ประพฤติสิ่งที่ผิดร้ายแรงอย่างชัดเจน เช่น ผิดประเวณี เป็นต้น นั่นคือบทบัญญัติของอัลลอฮฺที่ทรงกำหนดให้แก่บ่าวของพระองค์ และผู้ใดที่ฝ่าฝืนข้อตัดสินของอัลลอฮฺแล้วไซร้ แน่แท้เขาย่อมก่อการอธรรมต่อตัวเขาเอง และได้นำตัวเองสู่ทางหายนะ เจ้าไม่อาจรู้ดอก – โอ้ ผู้ที่หย่าภรรยา – เผื่อว่าอัลลอฮฺจะทรงให้มีสิ่งที่เจ้าไม่คาดคิดหลังจากการหย่านั้น แล้วเจ้าก็อาจจะกลับไปคืนดีกับภรรยาอีกครั้ง

(2) (3) เมื่อภรรยาที่ถูกหย่าเหล่านั้นใกล้ครบกำหนดอิดดะฮฺแล้ว พวกเจ้าก็จงคืนดีกับนางพร้อมกับการคลุกคลีกับนางด้วยดีและใช้จ่ายให้ค่าเลี้ยงดูแก่พวกนาง หรือถ้าจะหย่าขาดก็ให้ทำด้วยดีพร้อมๆ กับมอบสิทธิต่างๆ ของพวกนางให้ครบถ้วน โดยไม่สร้างความเดือดร้อนแก่พวกนาง และจงให้มีพยานในการคืนดีหรือหย่าขาดนั้นด้วยชายสองคนที่ยุติธรรมในหมู่พวกเจ้า และ – โอ้ ผู้ที่เป็นพยาน – จงทำหน้าที่ในการเป็นสักขีด้วยความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺ มิใช่เพื่อสิ่งอื่นใด สิ่งที่พระองค์ได้สั่งพวกเจ้านั้น เป็นข้อตักเตือนแก่คนที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันอาคิเราะฮฺ และผู้ใดที่เกรงกลัวต่ออัลลอฮฺแล้วได้ปฏิบัติตามที่พระองค์สั่งใช้ และละเลิกจากสิ่งที่ทรงห้ามแล้วไซร้ พระองค์ก็จะทรงทำให้มีทางออกแก่เขาจากทุกสิ่งที่คับแคบ และจะทรงอำนวยเหตุแห่งการได้ปัจจัยยังชีพต่างๆ อย่างสะดวก โดยที่เขาไม่ได้คาดคิดและไม่เคยคำนวนไว้ก่อนเลย และผู้ใดที่พึ่งพิงต่ออัลลอฮฺ ดังนั้น พระองค์ก็ทรงเป็นที่พึ่งอันเพียงพอแก่เขาแล้วสำหรับเรื่องหนักใจในทุกๆ กิจการของเขา แท้จริงอัลลอฮฺทรงเป็นผู้บรรลุในกิจการของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่หลุดพ้นจากพระองค์ และไม่มีเรื่องใดที่ทำให้พระองค์อ่อนแอ แท้จริง อัลลอฮฺได้กำหนดให้ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นมีกำหนดสิ้นสุดของมัน และมีขอบเขตลิขิตที่มันไม่อาจจะข้ามไปได้

(4) และบรรดาหญิงที่ถูกหย่า ซึ่งอยู่ในวัยที่หมดประจำเดือนเนื่องจากมีอายุมากแล้ว ถ้าหากพวกเจ้าลังเลสงสัยโดยไม่รู้ว่าอะไรคือบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับพวกนาง? ดังนั้น ให้นับอิดดะฮฺของพวกนางเป็นเวลาสามเดือน และหญิงสาวที่ยังไม่มีประจำเดือนก็ให้นับอิดดะฮฺเป็นสามเดือนเช่นเดียวกัน ส่วนหญิงที่กำลังตั้งครรภ์นั้นอิดดะฮฺของพวกนางก็คือการคลอดบุตร และผู้ใดที่ยำเกรงต่ออัลลอฮฺ แล้วเขาก็ได้ปฏิบัติตามข้อตัดสินของพระองค์ พระองค์ก็จะให้เขามีความสะดวกง่ายดายในเรื่องต่างๆ ของเขาในโลกนี้และโลกหน้า

(5) สิ่งที่ถูกกล่าวถึงในเรื่องเกี่ยวกับการหย่าร้างและการนับอิดดะฮฺนั้น เป็นคำสั่งของอัลลอฮฺที่ทรงประทานลงมาแก่พวกเจ้า – โอ้ มนุษย์ทั้งหลาย – เพื่อให้พวกเจ้าปฏิบัติตามนั้น และผู้ใดที่เกรงกลัวต่ออัลลอฮฺ แล้วเขาก็ยำเกรงพระองค์ด้วยการละทิ้งการทรยศฝ่าฝืนต่อพระองค์และทำตามข้อสั่งใช้ต่างๆ ของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงลบล้าง

أَسۡكِنُوهُنَّ مِنۡ حَيۡثُ سَكَنتُم مِّن وُجۡدِكُمۡ وَلَا تُضَآرُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُواْ
عَلَيۡهِنَّۚ وَإِن كُنَّ أُوْلَٰتِ حَمۡلٖ فَأَنفِقُواْ عَلَيۡهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعۡنَ حَمۡلَهُنَّۚ
فَإِنۡ أَرۡضَعۡنَ لَكُمۡ فَـَٔاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَأۡتَمِرُواْ بَيۡنَكُم بِمَعۡرُوفٖۖ وَإِن
تَعَاسَرۡتُمۡ فَسَتُرۡضِعُ لَهُۥٓ أُخۡرَىٰ ٦ لِيُنفِقۡ ذُو سَعَةٖ مِّن سَعَتِهِۦۖ
وَمَن قُدِرَ عَلَيۡهِ رِزۡقُهُۥ فَلۡيُنفِقۡ مِمَّآ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُۚ لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفۡسًا
إِلَّا مَآ ءَاتَىٰهَاۚ سَيَجۡعَلُ ٱللَّهُ بَعۡدَ عُسۡرٖ يُسۡرٗا ٧ وَكَأَيِّن مِّن قَرۡيَةٍ
عَتَتۡ عَنۡ أَمۡرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِۦ فَحَاسَبۡنَٰهَا حِسَابٗا شَدِيدٗا وَعَذَّبۡنَٰهَا
عَذَابٗا نُّكۡرٗا ٨ فَذَاقَتۡ وَبَالَ أَمۡرِهَا وَكَانَ عَٰقِبَةُ أَمۡرِهَا خُسۡرًا ٩
أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمۡ عَذَابٗا شَدِيدٗاۖ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ يَٰٓأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۚ
قَدۡ أَنزَلَ ٱللَّهُ إِلَيۡكُمۡ ذِكۡرٗا ١٠ رَّسُولٗا يَتۡلُواْ عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ مُبَيِّنَٰتٖ
لِّيُخۡرِجَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِۚ
وَمَن يُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ وَيَعۡمَلۡ صَٰلِحٗا يُدۡخِلۡهُ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا
ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۖ قَدۡ أَحۡسَنَ ٱللَّهُ لَهُۥ رِزۡقًا ١١ ٱللَّهُ ٱلَّذِي خَلَقَ
سَبۡعَ سَمَٰوَٰتٖ وَمِنَ ٱلۡأَرۡضِ مِثۡلَهُنَّۖ يَتَنَزَّلُ ٱلۡأَمۡرُ بَيۡنَهُنَّ لِتَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ
ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ وَأَنَّ ٱللَّهَ قَدۡ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عِلۡمَۢا ١٢

บาปทั้งหลายของเขา และจะทรงตอบแทนผลบุญอย่างมากมายในอาคิเราะฮฺ และจะทรงให้เขาได้เข้าสวรรค์

(6) จงให้เหล่าภรรยาของพวกเจ้าที่ถูกหย่านั้น ได้พักอาศัยอยู่ในที่พักของพวกเจ้า ระหว่างที่พวกนางอยู่ในช่วงอิดดะฮฺ ให้เหมือนกับที่พวกเจ้าได้พักอาศัยเท่าที่พวกเจ้ามีฐานะและความสามารถ และอย่าได้สร้างความเดือดร้อนแก่พวกนางเพื่อบีบคั้นพวกนางในเรื่องที่พักอาศัย หากภรรยาที่ถูกหย่าของพวกเจ้าได้ตั้งครรภ์ ก็จงออกค่าใช้จ่ายแก่พวกนางระหว่างที่อยู่ในอิดดะฮฺ จนกว่าพวกนางจะคลอด และหากพวกนางให้นมแก่ลูกๆ ของพวกเจ้าด้วยค่าจ้าง ก็จงจ่ายค่าจ้างการให้นมนั้นอย่างครบถ้วน และจงตักเตือนสั่งเสียกันระหว่างพวกเจ้าด้วยสิ่งที่ดี ไม่ว่าจะเป็นการเผื่อแผ่และการเอื้อเฟื้อด้วยใจจริง และหากว่าพวกเจ้าไม่จ้างแม่ของเด็กเพื่อให้นมลูก ดังนั้น คนเป็นพ่อก็ต้องหาแม่นมอื่นซึ่งไม่ใช่แม่ของลูกที่ถูกหย่า เพื่อมาให้นมแก่ลูกของเขา

(7) สามีต้องออกค่าใช้จ่ายตามฐานะที่เขามี แก่ภรรยาที่เขาหย่าและแก่ลูกของเขา ถ้าหากว่าสามีนั้นมีฐานะที่กว้างขวาง และถ้าหากผู้ใดมีฐานะขัดสนเป็นคนยากจน ก็จงออกค่าใช้จ่ายเท่าที่อัลลอฮฺได้ประทานให้แก่เขา คนยากจนไม่ถูกสั่งใช้ให้ทำเช่นที่คนรวยถูกใช้ให้ทำ แล้วอัลลอฮฺก็จะทรงประทานหลังจากความคับแคบและความลำบากนั้นให้เกิดความกว้างขวางและร่ำรวย

(8) (9) มีหมู่บ้านและเมืองมากมายที่ผู้อาศัยในเมืองนั้นได้ฝ่าฝืนต่อคำสั่งอัลลอฮฺและคำสั่งของศาสนทูต และดื้อด้านในการละเมิดฝ่าฝืนและปฏิเสธศรัทธา แล้วเราก็คิดบัญชีต่อพฤติกรรมของพวกเขาในโลกนี้ด้วยการตอบแทนที่หนักหน่วงร้ายแรง และได้ลงโทษพวกเขาด้วยการทรมานที่ใหญ่หลวงและสาหัส แล้วพวกเขาก็ได้กล้ำกลืนความชั่วร้ายเนื่องจากการทรยศและการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา และผลบั้นปลายของการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขานั้นก็คือหายนะและการขาดทุน ซึ่งไม่มีการขาดทุนใดจะเทียบเท่าได้อีก

(10) (11) อัลลอฮฺได้เตรียมไว้สำหรับกลุ่มคนเหล่านี้ ที่ได้ละเมิดและได้ฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์ ซึ่งการลงโทษที่หนักหน่วงอย่างที่สุด ดังนั้น จงยำเกรงต่ออัลลอฮฺและจงระวังต่อความกริ้วโกรธของพระองค์ โอ้ บรรดาผู้ที่มีปัญญาดีทั้งหลาย ผู้ที่เชื่อในอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ แท้จริง อัลลอฮฺได้ประทานแก่พวกเจ้า – โอ้ เหล่าผู้ศรัทธา – ซึ่งถ้อยคำรำลึกที่คอยเตือนและสะกิดพวกเจ้าถึงส่วนได้ของพวกเจ้าจากการศรัทธาต่ออัลลอฮฺและการปฏิบัติด้วยการเชื่อฟังพระองค์ ถ้อยคำรำลึกนี้ก็คือศาสนทูตที่อ่านโองการต่างๆ ของอัลลอฮฺแก่พวกเจ้า โองการที่อธิบายให้พวกเจ้าได้แยกสัจธรรมออกจากความเท็จ เพื่อที่จะได้นำบรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮฺได้สั่งและเชื่อฟังพระองค์ ออกจากความมืดมนของการปฏิเสธสู่แสงสว่างแห่งการศรัทธา และผู้ใดที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและปฏิบัติการงานที่ดี พระองค์ก็จะทรงให้เขาเข้าสวรรค์ที่มีสายน้ำไหลผ่านเบื้องล่างแมกไม้ของมัน พวกเขาจะได้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล แน่แท้ อัลลอฮฺได้กำหนดริสกีอย่างดีในสวรรค์แก่ผู้ศรัทธาที่มีคุณธรรม

(12) อัลลอฮฺพระองค์เดียวเท่านั้นคือผู้ที่สร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดและทรงสร้างแผ่นดินทั้งเจ็ดด้วย และทรงประทานคำสั่งด้วยสิ่งที่ทรงให้วิวรณ์แก่บรรดาศาสนทูตของพระองค์ และด้วยสิ่งที่พระองค์ใช้บริหารจัดการสรรพสิ่งที่ถูกสร้างของพระองค์ระหว่างชั้นฟ้าและแผ่นดิน เพื่อที่จะให้พวกเจ้า – โอ้ มนุษย์ทั้งมวล – ได้รู้ว่า อัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้มีเดชานุภาพเหนือทุกๆ สิ่ง ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้พระองค์อ่อนแอ และได้รู้ว่า อัลลอฮฺนั้นทรงมีความรอบรู้ครอบคลุมเหนือทุกๆ สิ่ง ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดที่หลุดพ้นไปจากความรอบรู้และความสามารถของพระองค์ได้

ترتيبها ٦٦ — سُورَةُ التَّحۡرِيمِ — آياتها ١٢

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَآ أَحَلَّ ٱللَّهُ لَكَۖ تَبۡتَغِي مَرۡضَاتَ أَزۡوَٰجِكَۚ وَٱللَّهُ
غَفُورٞ رَّحِيمٞ ١ قَدۡ فَرَضَ ٱللَّهُ لَكُمۡ تَحِلَّةَ أَيۡمَٰنِكُمۡۚ وَٱللَّهُ مَوۡلَىٰكُمۡۖ
وَهُوَ ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡحَكِيمُ ٢ وَإِذۡ أَسَرَّ ٱلنَّبِيُّ إِلَىٰ بَعۡضِ أَزۡوَٰجِهِۦ حَدِيثٗا
فَلَمَّا نَبَّأَتۡ بِهِۦ وَأَظۡهَرَهُ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ عَرَّفَ بَعۡضَهُۥ وَأَعۡرَضَ عَنۢ بَعۡضٖۖ
فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِۦ قَالَتۡ مَنۡ أَنۢبَأَكَ هَٰذَاۖ قَالَ نَبَّأَنِيَ ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡخَبِيرُ
٣ إِن تَتُوبَآ إِلَى ٱللَّهِ فَقَدۡ صَغَتۡ قُلُوبُكُمَاۖ وَإِن تَظَٰهَرَا عَلَيۡهِ
فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ مَوۡلَىٰهُ وَجِبۡرِيلُ وَصَٰلِحُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ
بَعۡدَ ذَٰلِكَ ظَهِيرٌ ٤ عَسَىٰ رَبُّهُۥٓ إِن طَلَّقَكُنَّ أَن يُبۡدِلَهُۥٓ أَزۡوَٰجًا
خَيۡرٗا مِّنكُنَّ مُسۡلِمَٰتٖ مُّؤۡمِنَٰتٖ قَٰنِتَٰتٖ تَٰٓئِبَٰتٍ عَٰبِدَٰتٖ سَٰٓئِحَٰتٖ
ثَيِّبَٰتٖ وَأَبۡكَارٗا ٥ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قُوٓاْ أَنفُسَكُمۡ وَأَهۡلِيكُمۡ
نَارٗا وَقُودُهَا ٱلنَّاسُ وَٱلۡحِجَارَةُ عَلَيۡهَا مَلَٰٓئِكَةٌ غِلَاظٞ شِدَادٞ
لَّا يَعۡصُونَ ٱللَّهَ مَآ أَمَرَهُمۡ وَيَفۡعَلُونَ مَا يُؤۡمَرُونَ ٦ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَا تَعۡتَذِرُواْ ٱلۡيَوۡمَۖ إِنَّمَا تُجۡزَوۡنَ مَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ٧

สูเราะฮฺ อัต-ตะห์รีม

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 โอ้ ผู้เป็นนบีเอ๋ย เหตุใดเจ้าจึงห้ามตัวของเจ้าจากสิ่งหะลาลที่อัลลอฮฺได้อนุมัติให้แก่เจ้า ด้วยเหตุที่เจ้าต้องการสร้างความพอใจแก่เหล่าภรรยาของเจ้ากระนั้นหรือ ? และอัลลอฮฺนั้นทรงอภัยแก่เจ้าและทรงเมตตาเจ้า

2 แท้จริง อัลลอฮฺได้กำหนดบัญญัติแก่พวกเจ้า – โอ้ ผู้ศรัทธาทั้งหลาย - ซึ่งวิธีการแก้สาบานของพวกเจ้าด้วยการจ่ายกัฟฟาเราะฮฺ นั่นคือ การให้อาหารแก่คนยากจนสิบคน หรือให้เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มแก่พวกเขา หรือปล่อยทาสหนึ่งคน ถ้าใครไม่มีความสามารถทำเช่นนั้นได้ก็ให้ถือศีลอดสามวันแทน และอัลลอฮฺคือผู้ทรงช่วยเหลือพวกเจ้า ผู้ทรงดูแลเรื่องราวต่างๆ ของพวกเจ้าอย่างใกล้ชิด และพระองค์นั้นรอบรู้ถึงสิ่งที่ส่งผลดีแก่พวกเจ้า พระองค์จึงบัญญัติสิ่งนั้นให้พวกเจ้าทำ พระองค์เป็นผู้ปรีชายิ่งในถ้อยดำรัสและการกระทำทั้งหลายของพระองค์

3 และเมื่อท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้พูดอย่างลับๆ กับภรรยาของท่าน คือหัฟเศาะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮา แล้วนางก็นำไปบอกกล่าวแก่อาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮา และอัลลอฮฺก็ได้เปิดเผยให้ท่านนบีรู้เรื่องที่นางนำความลับไปบอกต่อนั้น ท่านนบีก็บอกให้นางรู้บางอย่างที่พระองค์อัลลอฮฺได้บอกแก่ท่าน และท่านก็แสร้งไม่บอกกล่าวอีกบางส่วนเพื่อเป็นการให้เกียรติ เมื่อท่านบอกนางให้รู้ถึงสิ่งที่นางได้กระทำการเช่นนั้น นางก็ถามท่านว่า ใครเป็นผู้บอกกล่าวแก่ท่าน ? ท่านนบีก็ตอบว่า อัลลอฮฺผู้ทรงรู้และทรงรอบรู้อย่างถี่ถ้วนเป็นผู้บอก พระองค์ผู้ซึ่งไม่มีสิ่งซ่อนเร้นใดๆ เป็นที่ปกปิดแก่พระองค์

4 หากทั้งสองคนนั้น – หัฟเศาะฮฺ และ อาอิชะฮฺ – กลับตัวสู่อัลลอฮฺ แน่แท้ว่ามีสิ่งที่ทั้งสองคนต้องเตาบะฮฺกลับตน เนื่องจากหัวใจของนางทั้งสองได้เอนเอียงไปชอบในสิ่งที่รอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม มีความรังเกียจ ด้วยการเปิดเผยความลับของท่าน และหากทั้งสองคนช่วยเหลือกันในสิ่งที่สร้างความเดือดร้อนแก่ท่าน แท้จริงอัลลอฮฺนั้นก็ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือและสนับสนุนท่าน รวมทั้งมลาอิกะฮฺญิบรีลและเหล่าผู้ศรัทธาทั้งหลายที่มีคุณธรรม และนอกจากการช่วยเหลือของอัลลอฮฺแล้ว ยังมีเหล่ามลาอิกะฮฺทั้งหลายที่คอยเป็นผู้ช่วยเหลือและสนับสนุนท่านต่อผู้ที่สร้างความเดือดร้อนและละเมิดท่าน

5 เผื่อว่าอัลลอฮฺนั้น ถ้าหากว่านบีได้หย่ากับพวกนางทั้งหลาย – โอ้ ผู้เป็นภรรยาของนบี - จะทรงจัดการสมรสให้กับท่านแทนที่พวกนาง ด้วยกับภรรยาคนอื่นๆ ที่นอบน้อมต่ออัลลอฮฺด้วยการภักดีหรือเชื่อฟัง ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ ที่เชื่อฟังอัลลอฮฺ ที่กลับตนสู่สิ่งที่อัลลอฮฺรักด้วยการปฏิบัติตามพระองค์ ที่ปฏิบัติอิบาดะฮฺความดีงามอย่างมากมาย ที่หมั่นถือศีลอด ในหมู่พวกนางเหล่านั้นมีทั้งที่เป็นหม้ายและมีทั้งที่ยังเป็นสาว

6 โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ จงดูแลตัวของพวกเจ้าด้วยการปฏิบัติสิ่งที่อัลลอฮฺได้สั่งพวกเจ้า และละทิ้งสิ่งที่พระองค์ห้ามพวกเจ้า และจงดูแลครอบครัวของพวกเจ้าด้วยสิ่งที่พวกเจ้าใช้ดูแลตัวเองให้รอดพ้นจากนรก ซึ่งเชื้อไฟของมันนั้นเป็นมนุษย์และหิน มีเหล่ามลาอิกะฮฺที่กำยำและเหี้ยมโหดรุนแรงคอยทำหน้าที่ในการทรมานผู้คนในนรกนั้น พวกเขาจะไม่ฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลอฮฺ และจะทำทุกอย่างตามที่ได้รับคำสั่งมา

7 และจะถูกกล่าวแก่บรรดาคนที่ปฏิเสธว่าอัลลอฮฺนั้นคือพระเจ้าที่แท้จริงและได้ทรยศฝ่าฝืนต่อพระองค์ เมื่อพวกเขาถูกนำเข้านรกว่า 'พวกเจ้าอย่าได้หาข้อแก้ตัวอีกเลยในวันนี้ แท้จริงพวกเจ้าจะถูกให้ผลตอบแทนที่สาสมแก่พฤติกรรมการกระทำของพวกเจ้าในโลกดุนยา'

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ تُوبُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ تَوۡبَةٗ نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمۡ
أَن يُكَفِّرَ عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ وَيُدۡخِلَكُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي
مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ يَوۡمَ لَا يُخۡزِي ٱللَّهُ ٱلنَّبِيَّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
مَعَهُۥۖ نُورُهُمۡ يَسۡعَىٰ بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَبِأَيۡمَٰنِهِمۡ يَقُولُونَ رَبَّنَآ
أَتۡمِمۡ لَنَا نُورَنَا وَٱغۡفِرۡ لَنَآۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ٨
يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ جَٰهِدِ ٱلۡكُفَّارَ وَٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱغۡلُظۡ عَلَيۡهِمۡۚ
وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ٩ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا
لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱمۡرَأَتَ نُوحٖ وَٱمۡرَأَتَ لُوطٖۖ كَانَتَا تَحۡتَ
عَبۡدَيۡنِ مِنۡ عِبَادِنَا صَٰلِحَيۡنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمۡ يُغۡنِيَا عَنۡهُمَا
مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗا وَقِيلَ ٱدۡخُلَا ٱلنَّارَ مَعَ ٱلدَّٰخِلِينَ ١٠
وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱمۡرَأَتَ فِرۡعَوۡنَ إِذۡ
قَالَتۡ رَبِّ ٱبۡنِ لِي عِندَكَ بَيۡتٗا فِي ٱلۡجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِن فِرۡعَوۡنَ
وَعَمَلِهِۦ وَنَجِّنِي مِنَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ١١ وَمَرۡيَمَ ٱبۡنَتَ
عِمۡرَٰنَ ٱلَّتِيٓ أَحۡصَنَتۡ فَرۡجَهَا فَنَفَخۡنَا فِيهِ مِن رُّوحِنَا
وَصَدَّقَتۡ بِكَلِمَٰتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهِۦ وَكَانَتۡ مِنَ ٱلۡقَٰنِتِينَ ١٢

8 โอ้ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ จงหวนกลับจากความผิดบาปของพวกเจ้าสู่การเชื่อฟังอัลลอฮฺ ให้เป็นการกลับคืนที่ไม่มีการฝ่าฝืนทรยศอีกหลังจากนั้น เพื่อว่าอัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลของพวกเจ้า จะทรงลบล้างความผิดพลาดจากความประพฤติทั้งหลายของพวกเจ้า และจะทรงให้พวกเจ้าเข้าสวรรค์ที่มีสายน้ำไหลผ่านเบื้องล่างวิมานของมัน วันที่อัลลอฮฺจะไม่ทรงทำให้นบีและบรรดาผู้ศรัทธาพร้อมกับเขาอัปยศอดสู และจะไม่ทรงลงโทษพวกเขา ทว่า พระองค์จะทรงให้เกียรติเชิดชูพวกเขา รัศมีของคนเหล่านี้จะเปล่งประกาย ณ เบื้องหน้าและเบื้องขวาพวกเขา พวกเขาจะกล่าวว่า 'โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งเรา ขอทรงทำให้รัศมีของเราสมบูรณ์ด้วยเถิด กระทั่งเราสามารถเดินผ่านสะพานศิรอฏไปได้ และเราสามารถเห็นทางสู่สวรรค์ ขอทรงอภัยแก่พวกเรา ขอทรงลบล้างบาปของพวกเรา และขอทรงปกปิดแก่พวกเรา แท้จริงพระองค์นั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง'

9 โอ้ ผู้เป็นนบี จงต่อสู้กับบรรดาคนที่เปิดเผยและประกาศการปฏิเสธศรัทธาอย่างโจ่งแจ้ง จงสู้รบกับพวกเขาด้วยดาบ และจงต่อสู้กับบรรดาคนที่ปกปิดและซ่อนเร้นการปฏิเสธศรัทธา ด้วยการใช้หลักฐานและการดำเนินตามบทบัญญัติและสัญลักษณ์ต่างๆ ของศาสนา และจงใช้วิธีการที่หนักหน่วงและแข็งกร้าวในการต่อสู้กับสองพวกนี้ และที่พำนักอันเป็นบั้นปลายที่พวกเขาจะกลับคืนในวันอาคิเราะฮฺนั้นคือนรกญะฮันนัม และนั่นคือที่กลับไปที่ชั่วร้ายที่สุดแล้วสำหรับพวกเขา

10 10. อัลลอฮฺได้ยกตัวอย่างสภาพของพวกปฏิเสธศรัทธา – ในการที่พวกเขาคลุกคลีปะปน อยู่ใกล้ชิดและแลกเปลี่ยนความสัมพันธ์กับชาวมุสลิม โดยที่สิ่งนั้นไม่เป็นประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลย เนื่องจากการที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธา – ด้วยการเปรียบเทียบกับกับภรรยาของนบีนูห์และภรรยาของนบีลูฏ ทั้งสองนางนี้อยู่ภายใต้ปกครองของบ่าวสองคนเป็นบ่าวที่มีคุณธรรมของอัลลอฮฺ แต่ก็เกิดการทรยศจากทั้งสองนางในเรื่องศาสนา และแล้วทั้งสองก็เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ดังนั้น ศาสนทูตทั้งสองท่านนี้จึงไม่สามารถปกป้องภรรยาทั้งสองคนของตนให้รอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺเลยแม้แต่น้อย และถูกกล่าวแก่ภรรยาสองคนนี้ว่า จงเข้าไปในนรกพร้อมๆ กับคนอื่นๆ ที่ตกนรกเถิด การยกตัวอย่างนี้เป็นหลักฐานว่า การเป็นผู้ใกล้ชิดนบีและผู้มีคุณธรรมไม่มีประโยชน์อะไรเลยถ้าหากยังมีการกระทำชั่วอยู่พร้อมๆ กันในตัว

11 และอัลลอฮฺทรงยกตัวอย่างสภาพของบรรดาผู้ศรัทธา - ผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและเคารพภิบาดะฮฺต่อพระองค์เพียงผู้เดียว และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ และการคลุกคลีปะปนของพวกเขากับพวกปฏิเสธศรัทธาไม่ได้ส่งผลอันตรายใดแก่พวกเขา – ด้วยตัวอย่างภรรยาของฟิรเอานฺ ซึ่งอยู่ใต้การปกครองของผู้ที่ถือว่าเป็นจ้าวแห่งการปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺอย่างรุนแรง ในขณะที่นางนั้นกลับศรัทธาต่ออัลลอฮฺ เมื่อครั้งที่นางกล่าวว่า 'โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งข้า ขอทรงสร้างที่พักแก่ข้าพระองค์ในสวรรค์ด้วยเถิด ขอทรงปลดปล่อยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากอำนาจและการทดสอบของฟิรเอานฺ และจากพฤติกรรมอันชั่วร้ายต่างๆ ที่ออกมาจากเขา และขอทรงปลดปล่อยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากกลุ่มพวกที่ติดตามเขาในการก่ออธรรมและหลงผิด และจากการทรมานของพวกเขา'

12 และอัลลอฮฺก็ทรงยกตัวอย่างบรรดาผู้ศรัทธา ด้วยตัวอย่างของมัรยัมบุตรีของอิมรอน ผู้ซึ่งได้สงวนรักษาอวัยวะเพศของนางและปกป้องมันจากการประพฤติผิดทางเพศ แล้วอัลลอฮฺก็บัญชาให้มลาอิกะฮฺญิบรีล อะลัยฮิสสลาม ได้เป่าลงในคอเสื้อของนาง และการเป่านั้นก็ได้บรรลุถึงช่องคลอดของนาง แล้วนางก็ได้ตั้งครรภ์อีซา อะลัยฮิสสลาม และนางได้เชื่อต่อถ้อยดำรัสของอัลลอฮฺ และได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติต่างๆ ที่พระองค์กำหนดแก่บ่าวของพระองค์ รวมทั้งต่อคัมภีร์ที่ถูกประทานแก่ศาสนทูตทั้งหลายของพระองค์ และนางเป็นหนึ่งในบรรดาหมู่ชนที่เชื่อฟังต่อพระองค์

ترتيبها ٦٧ — سُورَةُ المُلْكِ — آياتها ٣٠

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

تَبَٰرَكَ ٱلَّذِى بِيَدِهِ ٱلْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ١ ٱلَّذِى خَلَقَ
ٱلْمَوْتَ وَٱلْحَيَوٰةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْغَفُورُ ٢
ٱلَّذِى خَلَقَ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ طِبَاقًا ۖ مَّا تَرَىٰ فِى خَلْقِ ٱلرَّحْمَٰنِ مِن
تَفَٰوُتٍ ۖ فَٱرْجِعِ ٱلْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِن فُطُورٍ ٣ ثُمَّ ٱرْجِعِ ٱلْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ
يَنقَلِبْ إِلَيْكَ ٱلْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ ٤ وَلَقَدْ زَيَّنَّا ٱلسَّمَآءَ
ٱلدُّنْيَا بِمَصَٰبِيحَ وَجَعَلْنَٰهَا رُجُومًا لِّلشَّيَٰطِينِ ۖ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ
ٱلسَّعِيرِ ٥ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ
٦ إِذَآ أُلْقُوا۟ فِيهَا سَمِعُوا۟ لَهَا شَهِيقًا وَهِىَ تَفُورُ ٧ تَكَادُ تَمَيَّزُ
مِنَ ٱلْغَيْظِ ۖ كُلَّمَآ أُلْقِىَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ٨
قَالُوا۟ بَلَىٰ قَدْ جَآءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ ٱللَّهُ مِن شَىْءٍ إِنْ أَنتُمْ
إِلَّا فِى ضَلَٰلٍ كَبِيرٍ ٩ وَقَالُوا۟ لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِىٓ أَصْحَٰبِ
ٱلسَّعِيرِ ١٠ فَٱعْتَرَفُوا۟ بِذَنۢبِهِمْ فَسُحْقًا لِّأَصْحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ ١١
إِنَّ ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِٱلْغَيْبِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ١٢

สูเราะฮฺ อัล-มุลก์

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) ความดีงามและบุญคุณของอัลลอฮฺนั้นช่างมากมายเหลือเกินเหนือสรรพสิ่งถูกสร้างของพระองค์ทั้งหมด พระองค์ผู้ซึ่งการครอบครองดุนยาและอาคิเราะฮฺรวมทั้งอำนาจเหนือโลกทั้งสองล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระบัญชาและกำหนดการของพระองค์นั้นบรรลุผลในทั้งสองโลก และพระองค์ทรงมีพระเดชานุภาพเหนือทุกๆ สิ่ง. ในโองการนี้มีการยืนยันถึงคุณลักษณะพระหัตถ์ของอัลลอฮฺ สุบหานะฮู วะตะอาลา ด้วยการยืนยันที่เหมาะสมต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์

(2) พระองค์ผู้ทรงสร้างความตายและการมีชีวิต เพื่อทรงทดสอบพวกเจ้า – โอ้ มนุษย์ทั้งหลาย - ว่าใครจะมีการกระทำที่ดีกว่าและบริสุทธิ์ใจมากกว่า? พระองค์ผู้ทรงเกรียงไกรที่ไม่มีสิ่งใดสามารถทำความอ่อนแอแก่พระองค์ได้ ผู้ทรงอภัยโทษสำหรับคนที่กลับตนในหมู่บ่าวของพระองค์. ในโองการนี้มีการส่งเสริมสนับสนุนให้ทำคุณงามความดีและเตือนสำทับให้หลีกเลี่ยงจากการทำความผิดบาป

(3) พระองค์ผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดอย่างเป็นระเบียบ ส่วนหนึ่งของมันอยู่เหนืออีกส่วนหนึ่ง เจ้า – โอ้ ผู้มองดู – จะไม่เห็นความขัดแย้งและแปลกแยกในการเสกสรรค์ของพระองค์ผู้ทรงเมตตา ดังนั้น จงหวนกลับไปดูท้องฟ้าเถิด เจ้าเห็นว่ามันมีรอยแตกและรอยร้าวบ้างหรือไม่ ?

(4) แล้วจงหวนกลับไปดูอีกครั้งแล้วครั้งเล่า สายตาย่อมจะหวนกลับมายังตัวเจ้าเองด้วยความรู้สึกอัปยศต่ำต้อย เนื่องจากไม่พบว่ามีความบกพร่องอยู่ในสิ่งนั้น พร้อมด้วยอาการเหนื่อยล้าและเพลี่ยงพล้ำ

(5) และขอสาบานว่า แท้จริง เราได้ประดับตกแต่งฟ้าชั้นที่อยู่ใกล้สุด ซึ่งดวงตาทั้งหลายนั้นมองเห็น ด้วยดวงดาวมากมายที่ยิ่งใหญ่และส่องแสงประกาย และเราได้ทำให้มันเป็นอุกกาบาตที่เผาไหม้พวกชัยฏอนที่ไต่ขึ้นมาเพื่อขโมยฟังโองการของอัลลอฮฺ และเราได้เตรียมให้พวกมันในวันอาคิเราะฮฺด้วยการทรมานในนรกที่ลุกโชน ซึ่งพวกมันต้องทนอยู่ในความร้อนของนรกอย่างลำบากแสนสาหัส

(6) และสำหรับผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่อพระผู้สร้างของพวกเขา จะต้องได้รับการลงโทษในนรกญะฮันนัม และที่กลับคืนที่เลวร้ายที่สุดสำหรับพวกเขาก็คือนรกญะฮันนัมนั่นเอง

(7) เมื่อเหล่าผู้ปฏิเสธศรัทธาพวกนี้ถูกโยนลงในนรกญะฮันนัม พวกเขาจะได้ยินเสียงดังที่รุนแรงและน่ากลัว และมันจะเดือดพล่านอย่างรุนแรงที่สุด

(8) นรกญะฮันนัมแทบจะปริแตกด้วยความเคืองแค้นอย่างแรงต่อบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ทุกครั้งที่มนุษย์กลุ่มหนึ่งถูกโยนลงไป บรรดาผู้เฝ้านรกจะถามพวกเขาด้วยความเหยียดหยามว่า 'ไม่ได้มีศาสนทูตมาหาพวกเจ้าในโลกดุนยา เพื่อตักเตือนพวกเจ้าให้ระวังการทรมานที่พวกเจ้าได้รับมันอยู่ในตอนนี้ดอกหรือ?'

(9) พวกเขาก็จะตอบว่า 'เปล่าเลย แท้จริงได้มีศาสนทูตจากอัลลอฮฺมายังพวกเราและได้เตือนเราให้ระวังแล้ว แต่เราก็ปฏิเสธเขา และเราได้กล่าวแก่โองการต่างๆ ที่เขานำมาว่า อัลลอฮฺไม่ได้ประทานสิ่งใดลงมายังมนุษย์คนไหนเลย สิ่งที่พวกท่าน – โอ้ บรรดาศาสนทูตทั้งหลาย – เป็นอยู่นั้น มิใช่อะไรเลยนอกจากการหลงออกไปอย่างไกลสุดกู่จากสัจธรรม'

(10) พวกเขาจะกล่าวด้วยความยอมรับว่า 'ถ้าหากพวกเราได้ฟังเช่นการฟังของคนที่ค้นหาความจริง หรือเราได้คิดใคร่ครวญในสิ่งที่เราถูกเชิญชวน แน่แท้ว่า เราคงไม่ได้รวมอยู่ในหมู่ชาวนรก'

(11) แล้วพวกเขาก็ได้ยอมรับต่อการปฏิเสธและการฝ่าฝืนของพวกเขา ซึ่งทำให้พวกเขาต้องได้รับการทรมานในนรก ดังนั้น ช่างเป็นสิ่งที่ห่างไกลมากสำหรับชาวนรก ที่จะได้รับความเมตตาของอัลลอฮฺ

(12) แท้จริง บรรดาผู้ที่เกรงกลัวต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขา แล้วพวกเขาก็เคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์ และไม่ทรยศฝ่าฝืนพระองค์แม้กระทั่งในขณะที่พวกเขาอยู่ลับหลังสายตาของคนอื่น อีกทั้งพวกเขาก็กลัวต่อการทรมานในอาคิเราะฮฺก่อนที่จะได้เห็นมัน สำหรับพวกเขาเหล่านี้ จะได้รับการอภัยโทษจากอัลลอฮฺต่อความผิดบาปของพวกเขา และได้รับผลบุญอันใหญ่หลวง นั่นคือสรวงสวรรค์

وَأَسِرُّواْ قَوْلَكُمْ أَوِ ٱجْهَرُواْ بِهِۦٓۖ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿١٣﴾ أَلَا
يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلْخَبِيرُ ﴿١٤﴾ هُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ
ٱلْأَرْضَ ذَلُولًا فَٱمْشُواْ فِى مَنَاكِبِهَا وَكُلُواْ مِن رِّزْقِهِۦۖ وَإِلَيْهِ ٱلنُّشُورُ
﴿١٥﴾ ءَأَمِنتُم مَّن فِى ٱلسَّمَآءِ أَن يَخْسِفَ بِكُمُ ٱلْأَرْضَ فَإِذَا هِىَ
تَمُورُ ﴿١٦﴾ أَمْ أَمِنتُم مَّن فِى ٱلسَّمَآءِ أَن يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًاۖ
فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ
كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْاْ إِلَى ٱلطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَٰٓفَّٰتٍ وَيَقْبِضْنَۚ مَا
يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا ٱلرَّحْمَٰنُۚ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَىْءٍۭ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾ أَمَّنْ هَٰذَا ٱلَّذِى
هُوَ جُندٌ لَّكُمْ يَنصُرُكُم مِّن دُونِ ٱلرَّحْمَٰنِۚ إِنِ ٱلْكَٰفِرُونَ إِلَّا فِى غُرُورٍ
﴿٢٠﴾ أَمَّنْ هَٰذَا ٱلَّذِى يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُۥۚ بَل لَّجُّواْ فِى عُتُوٍّ
وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَفَمَن يَمْشِى مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِۦٓ أَهْدَىٰٓ أَمَّن يَمْشِى سَوِيًّا
عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَنشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ
وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَۖ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ ٱلَّذِى ذَرَأَكُمْ
فِى ٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ
صَٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلْ إِنَّمَا ٱلْعِلْمُ عِندَ ٱللَّهِ وَإِنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦﴾

(13) โอ้ มนุษย์ทั้งหลาย – จงปกปิดคำพูดของพวกเจ้า ในกิจการใดๆ ก็ตามของพวกเจ้า หรือจงเปิดเผยก็ได้ เพราะทั้งสองนั้นมีค่าเท่ากัน ณ อัลลอฮฺ แท้จริงพระองค์นั้นทรงรอบรู้ยิ่งถึงสิ่งที่หัวอกทั้งหลายปิดซ่อนไว้ แล้วคำพูดและการกระทำของพวกเจ้าจะเป็นที่ปกปิดแก่พระองค์ได้อย่างไรเล่า ?

(14) หรือผู้อภิบาลสรรพสิ่งทั้งหลายจะไม่รู้ถึงการสร้างและกิจการของพวกมัน ทั้งๆ ที่พระองค์นั้นเป็นผู้สร้างพวกมันและทรงสร้างพวกมันอย่างประณีตและดียิ่ง ? และพระองค์นั้นทรงเป็นผู้อ่อนโยนต่อบ่าวของพระองค์ และทรงรอบรู้อย่างถี่ถ้วนต่อพวกเขาและการกระทำทั้งหลายของพวกเขา

(15) อัลลอฮฺพระองค์เดียวเท่านั้น ผู้ทรงสร้างแผ่นดินให้ราบเรียบง่ายดายเพื่อพวกเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในนั้น ดังนั้น จงก้าวเดินไปบนซอกและฝั่งต่างๆ ของมันเถิด และจงกินจากริสกีของอัลลอฮฺที่ทรงให้มันออกมาแก่พวกเจ้าจากแผ่นดินนั้น และยังพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่พวกเจ้าจะฟื้นขึ้นมาจากหลุมฝังศพของพวกเจ้าเพื่อการสอบสวนและรับผลตอบแทน. ในโองการนี้ชี้แนะให้มีการทำงานเพื่อหาปัจจัยยังชีพและรายได้ และมีหลักฐานแสดงว่าอัลลอฮฺพระองค์เดียวเท่านั้นคือพระเจ้าที่แท้จริง ไม่มีคู่ภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ และแสดงถึงพระเดชานุภาพของพระองค์ มีการเตือนให้สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ และเตือนสำทับไม่ให้ยึดติดกับโลกดุนยา

(16) (17) พวกเจ้า – โอ้ ผู้ปฏิเสธแห่งมักกะฮฺ – รู้สึกปลอดภัยจากอัลลอฮฺที่ทรงอยู่เหนือชั้นฟ้าหรือ ในการที่พระองค์จะทรงให้แผ่นดินสูบพวกเจ้า แล้วมันก็จะสั่นไหวจนพวกเจ้าต้องหายนะ ? หรือพวกเจ้ารู้สึกปลอดภัยจากอัลลอฮฺผู้ทรงอยู่เหนือชั้นฟ้า ในการที่พระองค์จะทรงให้มีลมพายุพัดพวกเจ้า ที่มาพร้อมกับก้อนกรวดเล็กๆ ที่รุมกระหน่ำพวกเจ้า ? แล้วพวกเจ้าก็จะรู้ – โอ้ บรรดาผู้ปฏิเสธทั้งหลาย – ว่า การเตือนของข้าเป็นเช่นไร เมื่อพวกเจ้าได้เห็นการลงโทษด้วยตาตัวเอง และการรู้ในยามนั้นจะไม่เป็นประโยชน์แก่พวกเจ้าอีกเลย. ในโองการนี้ มีการยืนยันถึงคุณลักษณะความสูงส่งของอัลลอฮฺ ตามที่สมควรแก่ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ผู้บริสุทธิ์ยิ่ง

(18) แท้จริง บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาก่อนหน้าพวกมักกะฮฺ เช่น พวกของนบีนูห์ พวกอ๊าด พวกษะมูด ก็ได้เคยปฏิเสธศาสนทูตของพวกเขามาแล้ว แล้วเป็นอย่างไรเล่ากับการเตือนของข้าแก่พวกเขา และการเปลี่ยนแปลงของข้าแก่พวกเขา ซึ่งจากที่พวกเขาเคยอยู่ด้วยความสุขสำราญกลายเป็นการลงโทษและความหายนะของพวกเขาเอง ?

(19) - (21) พวกปฏิเสธศรัทธาเหล่านี้หลงลืมไปแล้วหรือ หรือพวกเขาไม่ได้ดูไปยังหมู่นกที่บินเหนือพวกเขา ที่กางปีกกว้างในยามที่พวกมันบินและหุบปีกของมันบ้างในบางครั้ง ? ไม่มีผู้ใดที่คอยดึงไม่ให้พวกมันตกลงไปนอกจากองค์พระผู้ทรงเมตตา แท้จริงพระองค์ทรงเห็นทุกสิ่ง ไม่มีความบกพร่องและความแปลกแยกใดๆ ที่อาจจะพบในการสรรค์สร้างของพระองค์ ทว่า นี่ใครเล่า ที่พวกเจ้าคิดกันไปเอง – โอ้ ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย - ว่าเป็นพรรคพวกของเจ้าที่จะคอยช่วยเหลือเจ้านอกเหนือไปจากพระองค์ผู้ทรงเมตตา ถ้าหากว่าพระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเจ้าพบกับสิ่งที่เลวร้าย ? การคาดคิดของพวกปฏิเสธศรัทธานั้น ไม่ได้เป็นอะไรเลยเว้นเสียแต่อยู่ในการถูกล่อลวงและทำให้หลงทางโดยชัยฏอน ทว่า นี่เป็นผู้ใดเล่าที่พวกเจ้าคาดคิดไปว่าจะคอยให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าได้ ถ้าหากพระองค์อัลลอฮฺทรงประสงค์จะกักริสกีของพระองค์และไม่ประทานมันให้แก่พวกเจ้า ? แต่พวกปฏิเสธศรัทธาก็ยังคนยืนกรานในการละเมิดและหลงทางของพวกเขา ด้วยความดื้อดึง ยโสโอหัง และหนีห่างจากสัจธรรม พวกเขาไม่รับฟังมันและไม่ยอมตาม

(22) คนที่เดินถูไปด้วยใบหน้าของเขาโดยไม่อาจรู้ว่าจะมุ่งไปทางไหนและจะไปอย่างไร จะเดินได้เที่ยงตรงกว่าและรู้ทางกว่าบนเส้นทางเดินนั้น หรือว่าคนที่เดินอย่างตรงและสง่าผ่าเผยบนทางที่ชัดเจนไม่มีการคดเคี้ยวใดๆ ? นี่เป็นการเปรียบเทียบของอัลลอฮฺ ระหว่างผู้ปฏิเสธและผู้ศรัทธา

(23) (24) จงกล่าวแก่พวกเขาเถิด – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – อัลลอฮฺนั่นคือผู้ที่ทรงให้บังเกิดพวกเจ้าจากความไม่มี และทรงสร้างให้พวกเจ้ามีหูเพื่อใช้ฟัง และให้มีตาเพื่อใช้มอง และให้มีหัวใจเพื่อพวกเจ้าจะได้คิด แม้เพียงเล็กน้อยพวกเจ้า – โอ้ เหล่าผู้ปฏิเสธศรัทธา - ก็ไม่เคยขอบคุณต่อความกรุณาแห่งพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า ผู้ทรงประทาน

فَلَمَّا رَأَوۡهُ زُلۡفَةٗ سِيٓـَٔتۡ وُجُوهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَقِيلَ هَٰذَا ٱلَّذِي
كُنتُم بِهِۦ تَدَّعُونَ ٢٧ قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِنۡ أَهۡلَكَنِيَ ٱللَّهُ وَمَن مَّعِيَ
أَوۡ رَحِمَنَا فَمَن يُجِيرُ ٱلۡكَٰفِرِينَ مِنۡ عَذَابٍ أَلِيمٖ ٢٨ قُلۡ هُوَ
ٱلرَّحۡمَٰنُ ءَامَنَّا بِهِۦ وَعَلَيۡهِ تَوَكَّلۡنَاۖ فَسَتَعۡلَمُونَ مَنۡ هُوَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ
٢٩ قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِنۡ أَصۡبَحَ مَآؤُكُمۡ غَوۡرٗا فَمَن يَأۡتِيكُم بِمَآءٖ مَّعِينِۭ ٣٠

ترتيبها ٦٨ — سُورَةُ القَلَمِ — آياتها ٥٢

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

نٓۚ وَٱلۡقَلَمِ وَمَا يَسۡطُرُونَ ١ مَآ أَنتَ بِنِعۡمَةِ رَبِّكَ بِمَجۡنُونٖ ٢
وَإِنَّ لَكَ لَأَجۡرًا غَيۡرَ مَمۡنُونٖ ٣ وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٖ ٤
فَسَتُبۡصِرُ وَيُبۡصِرُونَ ٥ بِأَييِّكُمُ ٱلۡمَفۡتُونُ ٦ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
أَعۡلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ٧ فَلَا تُطِعِ
ٱلۡمُكَذِّبِينَ ٨ وَدُّواْ لَوۡ تُدۡهِنُ فَيُدۡهِنُونَ ٩ وَلَا تُطِعۡ كُلَّ
حَلَّافٖ مَّهِينٍ ١٠ هَمَّازٖ مَّشَّآءِۭ بِنَمِيمٖ ١١ مَّنَّاعٖ لِّلۡخَيۡرِ مُعۡتَدٍ
أَثِيمٍ ١٢ عُتُلِّۢ بَعۡدَ ذَٰلِكَ زَنِيمٍ ١٣ أَن كَانَ ذَا مَالٖ وَبَنِينَ
١٤ إِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ١٥

สิ่งเหล่านี้มาแก่พวกเจ้า จงกล่าวแก่พวกเขาเถิดว่า อัลลอฮฺเท่านั้นที่ทรงสร้างพวกเจ้า ทรงให้พวกเจ้ากระจายไปตามหน้าแผ่นดิน และยังพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่พวกเจ้าจะถูกนำกลับไปชุมนุมหลังจากการกระจัดกระจายนี้ เพื่อการสอบสวนและรับผลตอบแทน

25 26 พวกปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวว่า 'เมื่อไรสัญญาที่ว่าจะมีการชุมนุมนั้นจะเกิดขึ้นจริง โอ้ มุหัมมัด ? จงบอกพวกเรามา โอ้ ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ถ้าหากว่าพวกเจ้าสัจจริงในการที่พวกเจ้าได้ยกอ้าง' จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – แก่คนพวกนี้ว่า 'แท้จริง ความรู้ว่าเวลาใดคือวินาทีแห่งการเกิดกิยามะฮฺนั้นเป็นสิ่งที่อัลลอฮฺจำกัดเฉพาะสำหรับตัวพระองค์เท่านั้น และแท้จริง ฉันเป็นเพียงแค่ผู้เตือนแก่พวกเจ้า ให้พวกเจ้ากลัวถึงผลบั้นปลายของการปฏิเสธศรัทธาของพวกเจ้า และฉันทำหน้าที่อธิบายสิ่งที่อัลลอฮฺได้สั่งให้ฉันบอกกล่าวด้วยการแจ้งที่ชัดเจนยิ่ง'

27 ดังนั้น เมื่อพวกปฏิเสธศรัทธาได้มองเห็นการลงโทษของอัลลอฮฺมาใกล้พวกเขาและเห็นมันด้วยตา ก็จะปรากฏความอัปยศและความทุกข์บนใบหน้าของพวกเขา และถูกกล่าวอย่างเหยียดหยามแก่พวกเขาว่า นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าเคยร้องขอให้มันรีบลงมาแก่พวกเจ้าในโลกดุนยา

28 จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – แก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านี้ว่า 'จงบอกฉันมาว่า หากอัลลอฮฺทรงให้ฉันและบรรดาผู้ศรัทธาที่อยู่พร้อมๆ กับฉันตายไป เช่นที่พวกท่านคาดหวังอยู่เสมอ หรือถ้าหากพระองค์จะทรงเมตตาให้พวกเราได้มีชีวิตอยู่ต่อไป และทำให้เราปลอดภัยจากการลงโทษของพระองค์ จะมีใครเล่าที่คอยคุ้มครองพวกเจ้าและปกป้องพวกเจ้าจากการลงโทษอันเจ็บปวด ?'

29 จงกล่าวเถิด 'อัลลอฮฺนั้น คือผู้ทรงเมตตากรุณา เราเชื่อพระองค์ เราปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ เราทำตามพระองค์ และยังพระองค์เท่านั้นที่เราพึ่งพิงในทุกๆ กิจการของเรา แล้วพวกเจ้าก็จะได้รู้ – โอ้ ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย – เมื่อการลงโทษลงมายังพวกเจ้า ว่ากลุ่มใดระหว่างสองกลุ่มนี้ ระหว่างพวกเราและพวกเจ้า ใครที่อยู่ห่างไกลสุดกู่อย่างชัดเจนจากเส้นทางอันเที่ยงตรง ?'

30 จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – แก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านี้ว่า 'จงบอกฉันมาว่า ถ้าหากน้ำที่พวกเจ้าดื่มกันอยู่นั้นเหือดหายไปในแผ่นดิน ซึ่งพวกเจ้ามิอาจใช้เครื่องมือใดๆ นำมันขึ้นมาได้อีก จะมีใครเล่านอกจากอัลลอฮฺที่จะทรงให้มีน้ำไหลบนหน้าแผ่นดินได้ปรากฏแก่ดวงตาทั้งหลาย ?'

สูเราะฮฺ อัล-เกาะลัม

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 - 4 (นูน) ตัวอักษรที่ขึ้นต้นสูเราะฮฺเช่นนี้ได้อธิบายความหมายแล้วในตอนต้นสูเราะฮฺ อัล-บะเกาะเราะฮฺอัลลอฮฺได้สาบานด้วย อัล-เกาะลัม หมายถึงปากกาที่มลาอิกะฮฺและมนุษย์ได้ใช้เขียน และทรงสาบานด้วยสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาเขียนทั้งความดี ความชั่ว และความรู้ต่างๆ. เจ้านั้น – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – มิได้เป็นผู้ที่เบาปัญญา เนื่องด้วยเพราะนิอฺมัติของอัลลอฮฺต่อเจ้าด้วยการประทานการเป็นนบีและสารแห่งพระองค์แก่เจ้า และเจ้ามิได้เป็นผู้มีความคิดโง่เขลา และสำหรับเจ้า จากการที่ต้องประสบกับอุปสรรคอันหนักหน่วงในการเผยแพร่สารแห่งพระเจ้านั้น จะได้รับผลตอบแทนอันยิ่งใหญ่ ไม่มีบกพร่องและตัดขาด และแท้จริงเจ้านั้น – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – ดำเนินอยู่บนคุณลักษณะนิสัยอันยิ่งใหญ่ นั่นคือด้วยสิ่งที่มีอยู่ในอัลกุรอานซึ่งครอบคลุมด้วยมารยาทอันดีงามต่างๆ เพราะแท้จริงแล้ว การปฏิบัติตามอัลกุรอานนั้นเป็นวิถีปฏิบัติอันง่ายดายแก่ท่านศาสนทูตโดยวิสัยแต่เดิมของท่าน ซึ่งท่านได้ทำตามคำสั่งของอัลกุรอานและหลีกห่างจากคำสั่งห้ามของมัน

5 6 ในระยะอันใกล้นี้ เจ้าจะได้เห็น - โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – และพวกปฏิเสธศรัทธาก็จะได้เห็น ว่าระหว่างพวกเจ้าใครที่มีฟิตนะฮฺหรือความระส่ำระสายและความเสียสติ ?

7 แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น ทรงรู้ดียิ่งกว่าถึงผู้ที่ชั่วช้า ที่เบี่ยงเบนไปจากศาสนาของอัลลอฮฺ และเส้นทางแห่งทางนำ และทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่ยำเกรงและได้รับทางนำสู่ศาสนาอันถูกต้อง

8 ดังนั้น จงยืนหยัดบนสิ่งที่เจ้าเป็นอยู่ – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – ในการที่เจ้าขัดแย้งกับผู้ปฏิเสธศรัทธา และอย่าได้เชื่อฟังพวกเขา

سَنَسِمُهُۥ عَلَى ٱلْخُرْطُومِ ١٦ إِنَّا بَلَوْنَٰهُمْ كَمَا بَلَوْنَآ أَصْحَٰبَ ٱلْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا۟
لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ١٧ وَلَا يَسْتَثْنُونَ ١٨ فَطَافَ عَلَيْهَا طَآئِفٌ مِّن رَّبِّكَ
وَهُمْ نَآئِمُونَ ١٩ فَأَصْبَحَتْ كَٱلصَّرِيمِ ٢٠ فَتَنَادَوْا۟ مُصْبِحِينَ ٢١ أَنِ
ٱغْدُوا۟ عَلَىٰ حَرْثِكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰرِمِينَ ٢٢ فَٱنطَلَقُوا۟ وَهُمْ يَتَخَٰفَتُونَ ٢٣
أَن لَّا يَدْخُلَنَّهَا ٱلْيَوْمَ عَلَيْكُم مِّسْكِينٌ ٢٤ وَغَدَوْا۟ عَلَىٰ حَرْدٍ قَٰدِرِينَ ٢٥ فَلَمَّا
رَأَوْهَا قَالُوٓا۟ إِنَّا لَضَآلُّونَ ٢٦ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ٢٧ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُل
لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ ٢٨ قَالُوا۟ سُبْحَٰنَ رَبِّنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ٢٩ فَأَقْبَلَ
بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَلَٰوَمُونَ ٣٠ قَالُوا۟ يَٰوَيْلَنَآ إِنَّا كُنَّا طَٰغِينَ ٣١ عَسَىٰ
رَبُّنَآ أَن يُبْدِلَنَا خَيْرًا مِّنْهَآ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا رَٰغِبُونَ ٣٢ كَذَٰلِكَ ٱلْعَذَابُ ۖ وَلَعَذَابُ
ٱلْءَاخِرَةِ أَكْبَرُ ۚ لَوْ كَانُوا۟ يَعْلَمُونَ ٣٣ إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ
٣٤ أَفَنَجْعَلُ ٱلْمُسْلِمِينَ كَٱلْمُجْرِمِينَ ٣٥ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ٣٦ أَمْ
لَكُمْ كِتَٰبٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ٣٧ إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ٣٨ أَمْ لَكُمْ أَيْمَٰنٌ
عَلَيْنَا بَٰلِغَةٌ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ ۙ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ ٣٩ سَلْهُمْ أَيُّهُم
بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ ٤٠ أَمْ لَهُمْ شُرَكَآءُ فَلْيَأْتُوا۟ بِشُرَكَآئِهِمْ إِن كَانُوا۟ صَٰدِقِينَ ٤١
يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ٤٢

(9) พวกเขาคาดหวังและปรารถนาถ้าหากเจ้าโอนอ่อนตามพวกเขา และอยากให้เจ้าแสร้งทำดีกับบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาเป็นอยู่ แล้วพวกเขาก็จะอ่อนตามเจ้าบ้าง

(10)-(15) และอย่าได้เชื่อฟัง – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – คนทุกคนที่ชอบกล่าวสาบาน โกหกอย่างน่าอดสู ชอบนินทาผู้อื่น ชอบเดินยุแหย่ด้วยการกระซิบกระซาบ และแพร่กระจายคำพูดระหว่างผู้คนเพื่อเป้าหมายให้เกิดความเสียหายระหว่างพวกเขา เป็นผู้ที่ตระหนี่ในทรัพย์สินหวงที่จะใช้มันในทางที่ถูกต้อง เป็นผู้ที่ขัดขวางอย่างหนักจากสิ่งที่ดี ละเมิดขอบเขตต่อผู้อื่นและบริโภคสิ่งที่ต้องห้าม กระทำผิดบาปมากมาย จมลึกในการปฏิเสธศรัทธาอย่างรุนแรง ชั่วช้าเลวร้าย และสืบทอดให้เป็นทายาทมาจากผู้ที่ไม่ใช่บิดาของตนเอง และด้วยการที่เขาร่ำรวยทรัพย์สมบัติและลูกหลาน ทำให้เขาโอ้อวดและโอหังจากการตอบรับสัจธรรมความจริง และเมื่อมีผู้ใดอ่านโองการอัลกุรอานแก่เขา เขาก็จะกล่าวอ้างการปฏิเสธต่อมัน และเขาจะกล่าวว่า 'นี่เป็นเรื่องราวหลอกลวงและความงมงายของคนรุ่นก่อนๆ' โองการต่างๆ เหล่านี้ ถึงแม้ว่าจะลงมายังพวกมุชริกีนบางคนอย่าง อัล-วะลีด บิน อัล-มุฆีเราะฮฺ แต่มันก็เป็นการเตือนมุสลิมไม่ให้เป็นเหมือนคนที่มีคุณลักษณะอันอัปยศเหล่านี้

(16) เราจะทำให้จมูกของเขามีเครื่องหมายที่คงอยู่ไปกับเขาและไม่มีทางเลือนหายไป เป็นการลงโทษแก่เขา ให้กลายเป็นสิ่งที่แฉเขาต่อหน้าคนอื่น

(17) (18) แท้จริง เราทดสอบชาวมักกะฮฺด้วยความหิวโหยและความแห้งแล้ง เช่นที่เราได้ทดสอบเจ้าของสวนเมื่อครั้งที่พวกเขาสาบานระหว่างพวกเขาว่า พวกเขาจะเก็บเกี่ยวผลในสวนแต่เช้าตรู่ เพื่อไม่ให้คนยากจนและคนอื่นๆ ได้มาขอส่วนแบ่งกินกับพวกเขา โดยที่พวกเขาไม่ได้กล่าวว่า 'อินชาอัลลอฮฺ' หมายถึง หากเป็นด้วยพระประสงค์ของอัลลอฮฺ

(19) (20) แล้วอัลลอฮฺก็ทรงส่งไฟลงมาเผาสวนเหล่านั้นในเวลากลางคืนขณะที่พวกเขาหลับ แล้วมันก็กลายเป็นเถ้าถ่านสีดำเช่นกลางคืนที่มืดสนิท

(21) (22) แล้วพวกเขาก็ร้องเรียกระหว่างพวกเขาในยามเช้าว่า 'พวกเจ้าจงรีบไปที่สวนแต่เช้าตรู่เถิด ถ้าหากพวกเจ้ายืนกรานที่จะเก็บเกี่ยวผล'

(23) (24) แล้วพวกเขาก็รีบรุดไป และพูดคุยสนทนากันด้วยความสุขใจระหว่างพวกเขาว่า 'วันนี้ อย่าให้คนยากจนแม้แต่คนเดียวได้เข้ามายังสวนของพวกเจ้า'

(25) และพวกเขาก็เดินทางมุ่งไปยังสวนของพวกเขาแต่เช้าด้วยเจตนาที่ชั่วร้ายในการที่จะขัดขวางไม่ให้คนยากคนจนได้รับส่วนแบ่งจากผลเก็บเกี่ยวจากสวนนั้น และพวกเขาคาดคิดด้วยความมั่นอกมั่นใจว่าสามารถที่จะทำเช่นนั้นได้

(26) – (33) แล้วเมื่อพวกเขาได้เห็นเรือกสวนไหม้เกรียมจนหมดก็ไม่ยอมเชื่อ และได้กล่าวว่า 'แท้จริง เราได้หลงทางที่จะไปยังสวนของเรา' และเมื่อปรากฏชัดเจนว่านั่นคือสวนของพวกเขาจริงๆ พวกเขาก็กล่าวว่า 'ทว่า พวกเราหมดสิทธิจากผลประโยชน์มันแล้ว ด้วยการที่เรามุ่งหมายจะตระหนี่และไม่ยอมแบ่งให้คนยากจน' คนที่ยุติธรรมที่สุดระหว่างพวกเขากล่าวว่า 'ฉันได้บอกแก่พวกท่านแล้วมิใช่หรือว่าให้พวกท่านกล่าว อินชาอัลลอฮฺ ?' แล้วพวกเขาก็พูดขึ้นมาหลังจากสำนึกตัวว่า 'เราขอกล่าวสดุดียกย่องความบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺพระผู้อภิบาลของเรา ต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรา ทว่า พวกเราได้เป็นผู้ที่อยุติธรรมแก่ตัวเราเอง ด้วยการไม่กล่าว อินชาอัลลอฮฺ และด้วยเจตนาที่ชั่วร้ายของเรา' และพวกเขาก็หันไปด่าทอระหว่างพวกเขาด้วยกันเอง ต่อการที่พวกเขาละทิ้งการกล่าวอินชาอัลลอฮฺ และต่อการที่พวกเขามีเจตนาร้ายดังกล่าว ด้วยการกล่าวประนามว่า 'พวกเราหายนะแล้วที่ได้ละเมิดขอบเขต ด้วยการที่เราขัดขวางคนยากจนและฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลอฮฺ เผื่อว่าพระผู้อภิบาลของเราจะประทานสิ่งที่ดีกว่าเรือกสวนของเรา ด้วยเหตุที่เรากลับตัวและสำนึกต่อความผิดของเรา แท้จริง เราปรารถนาต่อพระผู้อภิบาลของเราเพียงผู้เดียวเท่านั้น เราหวังที่จะได้รับการอภัยและขอความดีงามจากพระองค์' ตัวอย่างการลงโทษที่เราได้ลงโทษชาวสวนพวกนั้น เป็นเยี่ยงด้วยกันกับการลงโทษของเราในโลกดุนยาต่อผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลอฮฺทุกคน

และตระหนี่ถี่เหนียวในการแบ่งปันสิ่งที่อัลลอฮฺประทานให้ โดยไม่ยอมมอบทำตามสิทธิของอัลลอฮฺในสิ่งนั้น และแน่แท้ว่า การลงโทษในอาคิเราะฮฺนั้นย่อมใหญ่หลวงและหนักหน่วงกว่าการลงโทษในดุนยา ถ้าหากพวกเขารู้ ก็ย่อมที่จะสำนึกและระวังตนจากสาเหตุทุกประการที่จะนำไปสู่การโดนลงโทษนั้น

34 แท้จริง บรรดาผู้ที่เกรงกลัวต่อการลงโทษของอัลลอฮฺ ด้วยการปฏิบัติสิ่งที่พระองค์สั่งใช้และละทิ้งสิ่งที่พระองค์ห้าม สำหรับพวกเขาในวันอาคิเราะฮฺจะได้รับสวนสวรรค์ที่มีความสุขสำราญอย่างอันยั่งยืน

35 36 เราทำให้บรรดาผู้ที่นอบน้อมต่ออัลลอฮฺด้วยการเชื่อฟังเหมือนกับเหล่าผู้ปฏิเสธศรัทธากระนั้นหรือ ? ไฉนพวกเจ้าจึงได้ตัดสินด้วยการตัดสินที่อยุติธรรมเช่นนี้ ด้วยการที่พวกเจ้าทำให้พวกเขาเสมอกันในเรื่องผลตอบแทน ?

37 38 หรือพวกเจ้ามีคัมภีร์ที่ถูกประทานลงมาจากฟากฟ้า ซึ่งพวกเจ้าพบในนั้นมีระบุว่าคนที่เชื่อฟังเสมอกันกับคนที่ฝ่าฝืน แล้วพวกเจ้าก็เรียนรู้สิ่งที่พวกเจ้าพูดออกมาจากในคัมภีร์นั้น ? หรือว่าในคัมภีร์นั้นมีสิ่งที่พวกเจ้าปรารถนาอยู่กระนั้นหรือ ? แต่ทว่า พวกเจ้ากลับไม่ได้มีคัมภีร์นั้นอยู่เลย

39 หรือพวกเจ้ามีพันธะสัญญาและข้อตกลงกับเรา ที่ระบุว่าพวกเจ้าจะได้สิ่งที่พวกเจ้าต้องการและปรารถนา ?

40 41 จงถามบรรดามุชริกีนผู้ตั้งภาคี – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต - ใครกันเล่าในหมู่พวกเขาที่กล้ารับประกันและรับรองการตัดสินว่าเขาจะได้รับตามที่อ้างนั้น ? หรือพวกเขามีพระเจ้าอื่นๆ ที่รับรองแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขากล่าวอ้างและคอยช่วยพวกเขาให้ได้สิ่งที่พวกเขาขวนขวาย ดังนั้น ก็ให้พวกเขานำพระเจ้าพวกนั้นมา หากว่าพวกเขาสัจจริงในการกล่าวอ้างของพวกเขา ?

42 42. วันกิยามะฮฺนั้น เรื่องราวของมันจะหนักหน่วงและความโกลาหลของมันจะสาหัส และอัลลอฮฺก็จะเสด็จมาเพื่อตัดสินระหว่างสรรพสิ่งทั้งมวล แล้วพระองค์ก็จะทรงเผยให้เห็นแข้งอันสูงยิ่งด้วยเกียรติของพระองค์ ซึ่งไม่มีความคล้ายคลึงที่อาจจะเปรียบเทียบด้วยสิ่งใดทั้งสิ้น ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวความว่า "พระผู้อภิบาลของเราจะทรงเผยแข้งของพระองค์ แล้วผู้ศรัทธาทุกคนทั้งชายและหญิงก็จะก้มลงสุญูดต่อพระองค์ เหลือเฉพาะผู้ที่เคยสุญูดในดุนยาด้วยการโอ้อวดและต้องการชื่อเสียง เขามุ่งไปที่จะสุญูด ทว่าหลังของเขากลับแข็งเป็นแผ่นเดียวกัน" บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์และมุสลิม

43 สายตาของพวกเขาจะละห้อยลงต่ำพวกเขาจะไม่ยกมันขึ้นสูง ความอัปยศอดสูอันหนักหน่วงปกคลุมพวกเขาเนื่องด้วยการลงโทษของอัลลอฮฺ แท้จริง เมื่อครั้งในดุนยาพวกเขาเคยถูกเรียกร้องสู่การละหมาดและเคารพอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ ในขณะที่พวกเขามีสุขภาพสมบูรณ์และมีความสามารถที่จะทำเช่นนั้นได้แต่พวกเขาก็ไม่สุญูด ด้วยการแสดงท่าทีผยองและยโสโอหัง

45 ดังนั้น จงปล่อยข้า – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – กับคนที่ปฏิเสธอัลกุรอานนี้ เพราะแท้จริงแล้ว เป็นหน้าที่ของข้าที่จะ

خَٰشِعَةً أَبۡصَٰرُهُمۡ تَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۖ وَقَدۡ كَانُواْ يُدۡعَوۡنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ وَهُمۡ سَٰلِمُونَ
٤٣ فَذَرۡنِي وَمَن يُكَذِّبُ بِهَٰذَا ٱلۡحَدِيثِۖ سَنَسۡتَدۡرِجُهُم مِّنۡ حَيۡثُ
لَا يَعۡلَمُونَ ٤٤ وَأُمۡلِي لَهُمۡۚ إِنَّ كَيۡدِي مَتِينٌ ٤٥ أَمۡ تَسۡـَٔلُهُمۡ أَجۡرٗا فَهُم
مِّن مَّغۡرَمٖ مُّثۡقَلُونَ ٤٦ أَمۡ عِندَهُمُ ٱلۡغَيۡبُ فَهُمۡ يَكۡتُبُونَ ٤٧ فَٱصۡبِرۡ
لِحُكۡمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُن كَصَاحِبِ ٱلۡحُوتِ إِذۡ نَادَىٰ وَهُوَ مَكۡظُومٞ ٤٨ لَّوۡلَآ
أَن تَدَٰرَكَهُۥ نِعۡمَةٞ مِّن رَّبِّهِۦ لَنُبِذَ بِٱلۡعَرَآءِ وَهُوَ مَذۡمُومٞ ٤٩ فَٱجۡتَبَٰهُ رَبُّهُۥ
فَجَعَلَهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ٥٠ وَإِن يَكَادُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَيُزۡلِقُونَكَ بِأَبۡصَٰرِهِمۡ
لَمَّا سَمِعُواْ ٱلذِّكۡرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُۥ لَمَجۡنُونٞ ٥١ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ٥٢

سُورَةُ الحَاقَّةِ

ترتيبها ٦٩ — آياتها ٥٢

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱلۡحَآقَّةُ ١ مَا ٱلۡحَآقَّةُ ٢ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡحَآقَّةُ ٣ كَذَّبَتۡ ثَمُودُ
وَعَادُۢ بِٱلۡقَارِعَةِ ٤ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهۡلِكُواْ بِٱلطَّاغِيَةِ ٥ وَأَمَّا
عَادٞ فَأُهۡلِكُواْ بِرِيحٖ صَرۡصَرٍ عَاتِيَةٖ ٦ سَخَّرَهَا عَلَيۡهِمۡ
سَبۡعَ لَيَالٖ وَثَمَٰنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومٗاۖ فَتَرَى ٱلۡقَوۡمَ فِيهَا صَرۡعَىٰ
كَأَنَّهُمۡ أَعۡجَازُ نَخۡلٍ خَاوِيَةٖ ٧ فَهَلۡ تَرَىٰ لَهُم مِّنۢ بَاقِيَةٖ ٨

ตอบแทนและชำระพวกเขา เราจะเพิ่มทรัพย์สมบัติ ลูกหลาน และความสุขสำราญให้พวกเขา เป็นการเลี้ยงพวกเขาไว้และค่อยๆ เอาคืนโดยที่พวกเขาไม่รู้ว่านั่นจะเป็นสาเหตุแห่งหายนะของพวกเขา และข้าจะผ่อนผันพวกเขาและให้พวกเขามีอายุยืน เพื่อให้พวกเขามีบาปเพิ่มขึ้น แท้จริงอุบายของข้าต่อชนผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นหนักและรุนแรง

46 47 หรือว่าเจ้า – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – ได้ร้องขอรางวัลทางโลกจากมุชริกีนผู้ตั้งภาคีเหล่านี้ในการที่เจ้าเผยแพร่สารแห่งอัลลอฮฺ ดังนั้น พวกเขาจึงถูกให้แบกรับหนี้สินอันหนักหน่วงเช่นนั้นหรือ? หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ หรือว่าพวกเขามีความรู้ในสิ่งเร้นลับ แล้วพวกเขาก็เขียนสิ่งที่พวกเขาตัดสินให้กับตัวพวกเขาเองว่า พวกเขามีสถานะที่ประเสริฐกว่า ณ องค์อัลลอฮฺ มากกว่ากลุ่มชนที่ศรัทธา?

48 – 50 ดังนั้น จงอดทนเถิด – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ต่อสิ่งที่องค์อภิบาลของเจ้าได้ตัดสินและกำหนดมาแล้ว หนึ่งในจำนวนนั้นก็คือ การที่พระองค์พวกเขาผ่อนปรนแก่พวกเขาและทรงทำให้ล่าช้าในการช่วยเหลือให้เจ้ามีชัยเหนือพวกเขาและอย่าได้เป็นเหมือนสหายแห่งปลาวาฬ นั่นคือนบียูนุส อะลัยฮิสสลาม ที่มีความโกรธเคืองและไม่อดทนต่อกลุ่มชนของเขา เมื่อครั้งที่เขาร้องขอต่อพระเจ้าของเขาด้วยอาการที่อัดแน่นไปด้วยความทุกข์ โดยเรียกร้องให้พระองค์รีบลงโทษ

وَجَآءَ فِرْعَوْنُ وَمَن قَبْلَهُۥ وَٱلْمُؤْتَفِكَٰتُ بِٱلْخَاطِئَةِ ﴿٩﴾ فَعَصَوْا۟ رَسُولَ
رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخْذَةً رَّابِيَةً ﴿١٠﴾ إِنَّا لَمَّا طَغَا ٱلْمَآءُ حَمَلْنَٰكُمْ فِى ٱلْجَارِيَةِ
﴿١١﴾ لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيَهَآ أُذُنٌ وَٰعِيَةٌ ﴿١٢﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِى ٱلصُّورِ
نَفْخَةٌ وَٰحِدَةٌ ﴿١٣﴾ وَحُمِلَتِ ٱلْأَرْضُ وَٱلْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَٰحِدَةً ﴿١٤﴾
فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ ٱلْوَاقِعَةُ ﴿١٥﴾ وَٱنشَقَّتِ ٱلسَّمَآءُ فَهِىَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ
﴿١٦﴾ وَٱلْمَلَكُ عَلَىٰٓ أَرْجَآئِهَا ۚ وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَٰنِيَةٌ
﴿١٧﴾ يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَىٰ مِنكُمْ خَافِيَةٌ ﴿١٨﴾ فَأَمَّا مَنْ أُوتِىَ
كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ فَيَقُولُ هَآؤُمُ ٱقْرَءُوا۟ كِتَٰبِيَهْ ﴿١٩﴾ إِنِّى ظَنَنتُ أَنِّى مُلَٰقٍ
حِسَابِيَهْ ﴿٢٠﴾ فَهُوَ فِى عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿٢١﴾ فِى جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿٢٢﴾
قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ ﴿٢٣﴾ كُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ هَنِيٓـًٔا بِمَآ أَسْلَفْتُمْ فِى ٱلْأَيَّامِ
ٱلْخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوتِىَ كِتَٰبَهُۥ بِشِمَالِهِۦ فَيَقُولُ يَٰلَيْتَنِى لَمْ أُوتَ كِتَٰبِيَهْ
﴿٢٥﴾ وَلَمْ أَدْرِ مَا حِسَابِيَهْ ﴿٢٦﴾ يَٰلَيْتَهَا كَانَتِ ٱلْقَاضِيَةَ ﴿٢٧﴾ مَآ أَغْنَىٰ
عَنِّى مَالِيَهْ ۜ ﴿٢٨﴾ هَلَكَ عَنِّى سُلْطَٰنِيَهْ ﴿٢٩﴾ خُذُوهُ فَغُلُّوهُ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ ٱلْجَحِيمَ
صَلُّوهُ ﴿٣١﴾ ثُمَّ فِى سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَٱسْلُكُوهُ ﴿٣٢﴾ إِنَّهُۥ
كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلْمِسْكِينِ ﴿٣٤﴾

กลุ่มชนของเขา หากว่าพระมหากรุณาแห่งพระผู้อภิบาลของเขาไม่ประสบแก่เขา ด้วยการให้เขาได้สำนึกตนและตอบรับการกลับตัวของเขาแล้วละก็ แน่แท้เขาย่อมต้องถูกคายออกมาจากท้องปลาไปยังแผ่นดินที่ว่างเปล่าและก่อหายนะแก่ตัวเขา โดยที่เขาได้กระทำสิ่งที่ถูกตำหนิ แต่แล้วองค์อภิบาลของเขาก็ทรงเลือกเขาให้รับหน้าที่นำสารแห่งพระองค์ ทรงทำให้เขาเป็นหนึ่งในหมู่ผู้มีคุณธรรมที่มีความดีงามในเจตนา ความประพฤติ และคำพูดของพวกเขา

(51) และพวกปฏิเสธศรัทธานั้น เมื่อพวกเขาฟังอัลกุรอานเกือบๆ ที่พวกเขาจะทำให้เจ้า – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – โดนพวกเขาทำ *อัยน์* คือส่งกระแสความริษยาให้เดือดร้อนและประสบภัยเนื่องด้วยความเคืองแค้นของพวกเขาต่อเจ้า หากว่านั่นไม่มีการคุ้มครองและการป้องกันของอัลลอฮฺแก่เจ้า และพวกเขาก็กล่าวตามอารมณ์ของพวกเขาว่า 'แท้จริง เขาเป็นคนเสียสติ'

(52) และอัลกุรอานนั้น มิได้เป็นอะไรเลย นอกจากเป็นโอวาทและการเตือนแก่สรรพสิ่งทั้งมวล ในหมู่มนุษย์และญิน

สูเราะฮฺ อัล-ห๊ากเกาะฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) – (3) วันสิ้นโลกหรือวันกิยามะฮฺที่จะเกิดขึ้นจริง ซึ่งในวันนั้นจะประจักษ์ถึงสัญญาดีและสัญญาร้ายอย่างแน่นอน อะไรเล่าคือวันกิยามะฮฺนั้น ซึ่งจะเป็นจริงทั้งในแง่ลักษณะและสภาพของมัน ? และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้า – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ได้รู้ และทำให้เจ้ารู้จักถึงข้อเท็จจริงของวันกิยามะฮฺ และอะไรที่ฉายภาพให้เจ้าเห็นความโกลาหลและความรุนแรงของมัน ?

(4) พวกษะมูดซึ่งเป็นกลุ่มชนของนบีศอลิห์ และพวกอ๊าดซึ่งเป็นกลุ่มชนของนบีฮูดได้ปฏิเสธวันกิยามะฮฺซึ่งจะทำให้หัวใจทั้งหลายตระหนกด้วยความโกลาหลของมัน

(5) - (8) พวกษะมูดนั้น พวกเขาถูกทำลายด้วยเสียงกัมปนาทอันหวั่นไหวที่ดังสนั่นเกินเขตอย่างรุนแรง ส่วนพวกอ๊าดนั้น พวกเขาถูกทำลายด้วยลมพายุอันหนาวเย็นและพัดกระหน่ำรุนแรง ซึ่งอัลลอฮฺได้ส่งมาทำลายพวกเขาเจ็ดคืนกับแปดวันอย่างต่อเนื่อง โดยไม่อ่อนแรงและไม่หยุดกระหน่ำ แล้วเจ้าก็เห็นกลุ่มชนนั้นเสียชีวิตหมดภายในคืนวันเหล่านั้น เปรียบเสมือนกับตอต้นอินทผลัมที่แห้งโกร๋นและเป็นโพรง ดังนั้น เจ้ายังเห็นว่าคนเหล่านั้นมีใครที่หลงเหลือจากความพินาศอีกหรือไม่ ?

(9) (10) และฟิรเอานผู้หังการก็ได้มา พร้อมๆ กับผู้คนในหมู่ประชาชาติก่อนหน้าเขาที่ปฏิเสธเหล่าศาสนาทูตของพวกเขา อีกทั้งพวกของนบีลูฏที่เมืองของพวกเขาถูกกลบด้วยเหตุแห่งการกระทำอันต่ำทรามทั้งการปฏิเสธศรัทธา การตั้งภาคี และความประพฤติชั่วช้าโสมม ทุกประชาชาติได้ฝ่าฝืนศาสนทูตแห่งพระผู้อภิบาลที่ทรงแต่งตั้งมายังพวกเขา แล้วพระองค์ก็ทรงเอาโทษพวกเขาเหล่านั้นด้วยการดำเนินการที่สุดแสนหนักหน่วงรุนแรง

(11) (12) แท้จริง เมื่อน้ำได้สูงเกินเขตของมัน จนมันสูงขึ้นและท่วมทุกๆ สิ่ง เราก็ได้บรรทุกบรรพบุรุษของพวกเจ้าพร้อมๆ กับนบีนูห์ในเรือที่แล่นไปบนน้ำ เพื่อที่เราจะได้ทำให้บรรดาผู้ศรัทธารอดพ้นและทำให้พวกปฏิเสธศรัทธาจมน้ำ ให้ได้เป็นบทเรียนและข้อเตือนใจ และให้หูที่ได้ยินการเล่าขานได้จดจำ และได้ใช้ปัญญาเพื่อรับบทเรียนจากอัลลอฮฺด้วยสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง

(13) – (18) เมื่อมลาอิกะฮฺได้เป่าลงในแตรหนึ่งครั้ง นั่นคือการเป่าครั้งที่หนึ่งซึ่งจะทำให้สรรพสิ่งทั้งมวลพินาศหมดสิ้น แผ่นดินและภูเขาจะถูกยกจากที่ของมันและจะถูกทุบและกระแทกให้สลายเป็นฝุ่นผงด้วยการกระแทกเพียงแค่หนึ่งครั้ง เมื่อนั้นก็จะเกิดกิยามะฮฺ ฟ้าจะแตกร้าว วันนั้นมันจะอ่อนกำลังลงอย่าง มันจะไม่มั่นคงและแข็งแกร่งอีกต่อไป และจะมีมลาอิกะฮฺอยู่ ณ มุมและฟากฝั่งของมัน ในวันกิยามะฮฺจะมีมลาอิกะฮฺผู้ยิ่งใหญ่แปดตนที่แบกบัลลังก์อัรช์ของพระผู้อภิบาลเหนือพวกเขา ในวันนั้น พวกเจ้าจะถูกนำมาเผยต่ออัลลอฮฺ – โอ้ มนุษย์ทั้งหลาย - เพื่อการสอบสวนและรับผลตอบแทน ไม่มีความลับใดๆ ของพวกเจ้าเป็นที่ปกปิดแก่พระองค์เลย

(19) - (24) ดังนั้น ผู้ใดที่ถูกมอบสมุดบันทึกการงานของเขาทางมือขวาของเขา เขาก็จะกล่าวขึ้นด้วยความเบิกบานและดีใจว่า 'จงเอาสมุดของฉันไปอ่านเถิด แท้จริง ฉันเคยเชื่อในดุนยาว่าฉันจะต้องพบกับผลตอบแทนของฉันในวัน

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غِسْلِينٍ ﴿٣٦﴾ لَا يَأْكُلُهُ
إِلَّا الْخَاطِئُونَ ﴿٣٧﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٩﴾
إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤٠﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَا تُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾
وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلًا مَا تَذَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ
تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ ﴿٤٤﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا
مِنْهُ الْوَتِينَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِنَّهُ لَتَذْكِرَةٌ
لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنكُم مُّكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى
الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ ﴿٥١﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

سُورَةُ الْمَعَارِجِ

ترتيبها ٧٠ — آياتها ٤٤

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾ لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِّنَ
اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ﴿٣﴾ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي
يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾ فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾
إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا ﴿٦﴾ وَنَرَاهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾ يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ
﴿٨﴾ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ﴿٩﴾ وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿١٠﴾

กิยามะฮฺ แล้วฉันก็ได้เตรียมเสบียงสำหรับมัน ด้วยการศรัทธาและการทำความดี' ดังนั้น เขาจะได้มีชีวิตอยู่ในความสำราญและเป็นที่พอใจ ในสวรรค์ที่มีสถานะและชั้นสูงส่ง ผลไม้ของสวรรค์อยู่ใกล้พวกเขา ซึ่งสามารถเอื้อมถึงสำหรับคนที่ยืน คนที่นั่ง และคนที่เอนกาย จะถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า 'พวกเจ้าจงกินและดื่มอย่างปลอดภัยจากอันตรายทุกประการ ปลอดจากสิ่งมิพึงประสงค์ทุกอย่าง ด้วยเหตุที่พวกเจ้าได้ประพฤติปฏิบัติความดีงามในวันที่พวกเจ้ามีชีวิตอยู่ในโลกดุนยาที่ผ่านมา'

25 – 29 และส่วนผู้ที่ถูกมอบสมุดบันทึกการกระทำของเขาทางมือซ้าย เขาก็จะกล่าวด้วยความเสียใจและซึมเศร้าว่า 'โอ้ ฉันไม่น่าจะถูกมอบสมุดบันทึกนี้เลย ฉันไม่น่าจะรู้ผลตอบแทนของฉันเลย ความตายที่ฉันพบในโลกดุนยาน่าจะเป็นความตายสุดท้ายสิ้นสุดกันไปเลย และฉันไม่น่าต้องฟื้นขึ้นมาอีก ทรัพย์สินของฉันที่อุตส่าห์รวบรวมไม่ได้เป็นประโยชน์แก่ฉันเลย ข้ออ้างของฉันหมดแล้ว ไม่มีข้ออ้างใดๆ สำหรับฉันที่จะใช้อ้างอีกต่อไป'

30 – 34 จะถูกกล่าวแก่ผู้เฝ้านรกว่า จงนำอาชญากรผู้ทำผิดคนนี้ แล้วรวบสองมือของเขาไปยังคอของเขา จากนั้นก็นำเขาเข้าไปในนรกให้ได้ลิ้มความร้อนอันแผดเผาของมัน ด้วยโซ่ตรวนจากเหล็กที่ยาวเจ็ดสิบศอก แล้วก็จงเอาเขาเข้าไปในนั้น แท้จริง เขาไม่เคยเชื่อว่าอัลลอฮฺนั้นเป็นพระเจ้าอันแท้จริงเพียงพระองค์เดียวโดยไม่มีคู่ภาคีต่อพระองค์ และไม่ได้ทำตามทางนำของพระองค์ และเมื่อครั้งในโลกดุนยา เขาไม่ได้สนับสนุนการให้อาหารแก่คนที่มีความลำบากเช่นคนยากจนและคนอื่นๆ

35 – 37 ดังนั้น ในวันกิยามะฮฺ ผู้ปฏิเสธศรัทธาคนนี้จะไม่มีญาติมิตรผู้ใกล้ชิดที่จะคอยป้องกันเขาจากการลงโทษ และไม่มีอาหารให้แก่เขานอกจากน้ำหนองของชาวนรก ไม่มีผู้ใดที่ซดกินมันเว้นแต่บรรดาผู้ทำผิดที่ดื้อด้านบนการปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ

38 – 43 ดังนั้น ข้าขอสาบานด้วยสิ่งต่างๆ ที่สายตาของพวกเจ้ามองเห็น และด้วยสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้ามองไม่เห็นซึ่งเป็นที่เร้นลับแก่สายตาของพวกเจ้า ว่าแท้จริง อัลกุรอานนั้นเป็นถ้อยดำรัสของอัลลอฮฺ ที่ซึ่งทูตผู้มีเกียรติและความประเสริฐอันยิ่งใหญ่ได้อ่านมัน มันไม่ใช่คำพูดของนักกวีเช่นที่พวกเจ้าคาดคิด น้อยนักที่พวกเจ้าศรัทธาต่อมัน มันไม่ใช่โคลงเช่นโคลงของพวกหมอดู น้อยนักที่จะปรากฏให้เห็นการใคร่ครวญและพินิจพิเคราะห์จากพวกเจ้า ถึงความแตกต่างระหว่างทั้งสองอย่างนี้ ทว่า มันเป็นพระดำรัสของพระเจ้าแห่งสากลโลก ผู้ทรงประทานมันลงมายังศาสนทูตของพระองค์ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม

44 – 48 และหากว่ามุหัมมัดได้ยกอ้างบางสิ่งบางอย่างที่เราไม่ได้กล่าวแล้วไซร้ แน่นอน เราก็จะเอาโทษเขาและดำเนินการกับเขาด้วยพระหัตถ์ขวา แล้วเราก็จะตัดหลอดเลือดหัวใจของเขา และจะไม่มีใครคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้าที่สามารถปกป้องเขาจากการลงโทษของเราได้ แท้จริง อัลกุรอานนี้ย่อมเป็นคำเตือนสอนใจแก่บรรดาผู้ยำเกรง ผู้ซึ่งเชื่อฟังคำสั่งของอัลลอฮฺและหลีกห่างสิ่งที่พระองค์ห้าม

49 – 52 แท้จริง เราย่อมรู้ว่า ในหมู่พวกเจ้านั้นมีคนที่ปฏิเสธอัลกุรอานนี้ ทั้งๆ ที่โองการของมันชัดเจนยิ่ง และแท้จริง การปฏิเสธอัลกุรอานนั้นจะเป็นความเสียใจที่ยิ่งใหญ่แก่บรรดาผู้ปฏิเสธมัน เมื่อพวกเขาเห็นการลงโทษของพวกเขา และได้เห็นผลตอบแทนอันสุขสำราญของบรรดาผู้ศรัทธา และแท้จริง มันเป็นความสัจจริงที่มั่นคงและแน่นอนไม่มีข้อสงสัยใดๆ อีก ดังนั้น จงกล่าวตัสบีห์ คือการสดุดียืนยันความบริสุทธิ์ของอัลลอฮฺ จากสิ่งที่ไม่คู่ควรแก่ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และจงกล่าวรำลึกถึงพระองค์อัลลอฮฺด้วยพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

สูเราะฮฺ อัล-มะอาริจญ์

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 – 4 ชาวมุชริกีนคนหนึ่งได้ร้องขอให้การลงโทษลงมายังตัวเองและพรรคพวกของเขา ซึ่งมันจะเกิดขึ้นกับพวกเขาอย่างแน่นอนในวันกิยามะฮฺโดยไม่มีทางเลี่ยงพ้น ไม่มีใครที่จะปกป้องเขาจากอัลลอฮฺผู้ทรงสูงส่งและยิ่งใหญ่ได้ บรรดามลาอิกะฮฺและญิบรีลจะขึ้นไปยังพระองค์ในระยะเวลาหนึ่งวัน ซึ่งระยะของมันเท่ากับห้าหมื่นปีถ้าจะเทียบกับเวลาของโลกดุนยา และสำหรับผู้

يُبَصَّرُونَهُمْ يَوَدُّ ٱلْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِى مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍۭ بِبَنِيهِ ﴿١١﴾
وَصَٰحِبَتِهِۦ وَأَخِيهِ ﴿١٢﴾ وَفَصِيلَتِهِ ٱلَّتِى تُـْٔوِيهِ ﴿١٣﴾ وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ
جَمِيعًا ثُمَّ يُنجِيهِ ﴿١٤﴾ كَلَّآ ۖ إِنَّهَا لَظَىٰ ﴿١٥﴾ نَزَّاعَةً لِّلشَّوَىٰ ﴿١٦﴾ تَدْعُوا۟
مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٧﴾ وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰٓ ﴿١٨﴾ ۞ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ خُلِقَ هَلُوعًا
﴿١٩﴾ إِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ جَزُوعًا ﴿٢٠﴾ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿٢١﴾ إِلَّا
ٱلْمُصَلِّينَ ﴿٢٢﴾ ٱلَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ دَآئِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَٱلَّذِينَ فِىٓ
أَمْوَٰلِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ﴿٢٤﴾ لِّلسَّآئِلِ وَٱلْمَحْرُومِ ﴿٢٥﴾ وَٱلَّذِينَ يُصَدِّقُونَ
بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿٢٦﴾ وَٱلَّذِينَ هُم مِّنْ عَذَابِ رَبِّهِم مُّشْفِقُونَ ﴿٢٧﴾ إِنَّ عَذَابَ
رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿٢٨﴾ وَٱلَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَٰفِظُونَ ﴿٢٩﴾ إِلَّا عَلَىٰٓ
أَزْوَٰجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٣٠﴾ فَمَنِ ٱبْتَغَىٰ وَرَآءَ
ذَٰلِكَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْعَادُونَ ﴿٣١﴾ وَٱلَّذِينَ هُمْ لِأَمَٰنَٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَٰعُونَ
﴿٣٢﴾ وَٱلَّذِينَ هُم بِشَهَٰدَٰتِهِمْ قَآئِمُونَ ﴿٣٣﴾ وَٱلَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ
﴿٣٤﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى جَنَّٰتٍ مُّكْرَمُونَ ﴿٣٥﴾ فَمَالِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ
﴿٣٦﴾ عَنِ ٱلْيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ عِزِينَ ﴿٣٧﴾ أَيَطْمَعُ كُلُّ ٱمْرِئٍ مِّنْهُمْ
أَن يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿٣٨﴾ كَلَّآ ۖ إِنَّا خَلَقْنَٰهُم مِّمَّا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

ศรัทธาแล้วมันเหมือนกับการละหมาดฟัรฎูหนึ่งเท่านั้น

(5) ดังนั้น เจ้าจงอดทนเถิด – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ต่อการดูหมิ่นเหยียดหยามของพวกเขา และการเรียกร้องของพวกเขาที่รีบจะให้มีการลงโทษ ให้อดทนโดยไม่ย่อท้อ ไม่โอดครวญมันแก่ผู้ใดนอกจากต่อพระองค์อัลลอฮฺ

(6) (7) แท้จริง บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น พวกเขาคิดว่าการลงโทษอยู่ห่างจากพวกเขา และเห็นว่ามันจะไม่เกิดขึ้นกับพวกเขา ในขณะที่เราเห็นว่ามันจะเกิดขึ้นในเร็ววันโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยง

(8) (9) วันที่ฟากฟ้าจะกลายเป็นของเหลวเช่นตะกอนของน้ำมัน และภูเขาจะกลายเป็นเช่นขนสัตว์ที่ถูกโกนแล้วปลิวว่อนเพราะถูกลมพัด

(10) และคนใกล้ชิดจะไม่ถามถึงข่าวคราวญาติมิตรของเขาอีก เพราะแต่ละคนต่างก็วุ่นวายอยู่กับเรื่องราวของตัวเอง

(11) – (14) พวกเขาต่างก็เห็นญาติมิตรเหล่านั้นและรู้จักกันด้วย แต่ไม่มีใครที่สามารถช่วยเหลือคนอื่นได้ ผู้ปฏิเสธจะคาดหวังอย่างเพ้อเจ้อว่าหากเขาสามารถประกันตนเองให้พ้นจากการลงโทษในวันกิยามะฮฺด้วยลูกหลานของเขา ภรรยาของเขา พี่น้องของเขา และญาติมิตรของเขาที่อยู่ในวงศ์ตระกูลและเชื้อสายเดียวกัน และด้วยผู้คนทั้งหมดในโลกและคนอื่นๆ เพื่อที่จะให้เขาได้พ้นไปจากการลงโทษของอัลลอฮฺ

(15) – (18) หาเป็นเช่นที่เจ้าคาดหวังไม่ – โอ้ ผู้ปฏิเสธ – มันไม่เป็นตามที่เจ้าหวังจะประกันตัวเองดอก แท้จริง มันเป็นนรกญะฮันนัมที่ไฟของมันโชติช่วงและมีเปลวที่ลุกโชน ความร้อนที่รุนแรงของมันจะลอกหนังศีรษะและปลายอวัยวะทุกส่วนของร่างกาย มันจะร้องเรียกคนที่ผินหลังให้กับสัจธรรมในโลกดุนยา และละทิ้งการเชื่อฟังอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และสะสมทรัพย์สินไว้ในคลังโดยไม่ใช้จ่ายตามสิทธิของอัลลอฮฺต่อทรัพย์สินนั้น

(19) – (30) แท้จริง มนุษย์ถูกสร้างให้มีลักษณะที่ไม่อดทนและละโมบ เมื่อโดนสิ่งที่ไม่ชอบใจและความลำบากก็มักจะโอดครวญและผิดหวัง แต่เมื่อได้รับสิ่งที่ดีและความง่ายดายก็มักจะตระหนี่และกักเก็บไว้ นอกเสียจากบรรดาผู้ที่ทำการละหมาด บรรดาผู้คนที่รักษาเวลาในการละหมาดทุกครั้ง และไม่ปล่อยให้สิ่งอื่นทำให้เขายุ่งจากมัน และบรรดาผู้ที่ใช้จ่ายส่วนหนึ่งจากทรัพย์สินของเขาตามที่อัลลอฮฺได้กำหนดแก่พวกเขา นั่นคือจ่ายซะกาตแก่ผู้ที่มาขอความช่วยเหลือจากพวกเขาและแก่ผู้ที่ไม่ได้ยื่นมือขอ และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อวันแห่งการสอบสวนและการตอบแทน ด้วยการตระเตรียมการกระทำความดีทั้งหลาย และบรรดาผู้คนที่เกรงกลัวต่อการลงโทษของอัลลอฮฺ แท้จริงการลงโทษของอัลลอฮฺนั้นไม่ควรที่ผู้ใดจะรู้สึกปลอดภัยจากมัน และบรรดาผู้คนที่รักษาอวัยวะเพศของพวกเขาจากการประพฤติผิดทุกประการที่อัลลอฮฺได้ห้ามไว้ เว้นแต่การมีเพศสัมพันธ์กับเหล่าภรรยาและทาสีของพวกเขาเท่านั้น ซึ่งในการดังกล่าวนั้นพวกเขาจะไม่ถูกเอาผิด

(31) – (35) ผู้ใดที่สนองอารมณ์ทางเพศนอกเหนือกับภรรยาและทาสีของเขา นั่นแสดงว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ละเมิดสิ่งที่อนุมัติสู่การกระทำสิ่งที่ต้องห้าม และบรรดาผู้คนที่รักษาสิ่งที่อัลลอฮฺมอบหมายและสิ่งที่มนุษย์ได้ฝากไว้กับเขา และได้รักษาสัญญาต่างๆ ของพวกเขากับอัลลอฮฺและกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และบรรดาผู้ที่ทำหน้าที่เป็นสักขีพยานด้วยความจริงโดยไม่บิดเบือนและปกปิด และบรรดาผู้ที่รักษาการปฏิบัติกิจละหมาด โดยไม่ละเลยต่อคำสั่งที่จำเป็นใดๆ ของมันเลย ผู้คนที่มีคุณลักษณะที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ จะได้พำนักในสวรรค์แห่งความสุขสำราญ ได้รับเกียรติในนั้นด้วยการให้เกียรติทุกประเภททุกประการ

(36) – (39) อะไรเล่าคือสิ่งผลักดันผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านี้ให้เดินมุ่งอย่างเร็วไปหาเจ้า – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – โดยที่พวกเขาได้ชะเง้อคอและหันไปมองยังเจ้า รวมตัวกันทางขวาและทางซ้ายของเจ้าเป็นวงๆ และกลุ่มๆ มากมาย พร้อมกับพูดคุยและแสดงความประหลาดใจ ? พวกเขาแต่ละคนต่างมุ่งมาดคาดหวังที่จะให้อัลลอฮฺนำเขาเข้าสวรรค์อันสถาพรกระนั้นหรือ ? หาเป็นเช่นที่พวกเขาคาดหวังนั้นไม่ เพราะแท้จริงพวกเขาไม่มีวันได้เข้าสวรรค์เด็ดขาด แท้จริงเราได้สร้างพวกเขาจากน้ำเชื้ออันน่ารังเกียจเช่นคนอื่นๆ

فَلَآ أُقۡسِمُ بِرَبِّ ٱلۡمَشَٰرِقِ وَٱلۡمَغَٰرِبِ إِنَّا لَقَٰدِرُونَ ٤٠ عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ خَيۡرٗا مِّنۡهُمۡ
وَمَا نَحۡنُ بِمَسۡبُوقِينَ ٤١ فَذَرۡهُمۡ يَخُوضُواْ وَيَلۡعَبُواْ حَتَّىٰ يُلَٰقُواْ يَوۡمَهُمُ ٱلَّذِي
يُوعَدُونَ ٤٢ يَوۡمَ يَخۡرُجُونَ مِنَ ٱلۡأَجۡدَاثِ سِرَاعٗا كَأَنَّهُمۡ إِلَىٰ نُصُبٖ يُوفِضُونَ
٤٣ خَٰشِعَةً أَبۡصَٰرُهُمۡ تَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۚ ذَٰلِكَ ٱلۡيَوۡمُ ٱلَّذِي كَانُواْ يُوعَدُونَ ٤٤

ترتيبها ٧١ — سُورَةُ نُوحٍ — آياتها ٢٨

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِنَّآ أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦٓ أَنۡ أَنذِرۡ قَوۡمَكَ مِن قَبۡلِ أَن يَأۡتِيَهُمۡ
عَذَابٌ أَلِيمٞ ١ قَالَ يَٰقَوۡمِ إِنِّي لَكُمۡ نَذِيرٞ مُّبِينٌ ٢ أَنِ ٱعۡبُدُواْ
ٱللَّهَ وَٱتَّقُوهُ وَأَطِيعُونِ ٣ يَغۡفِرۡ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمۡ وَيُؤَخِّرۡكُمۡ
إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمًّىۚ إِنَّ أَجَلَ ٱللَّهِ إِذَا جَآءَ لَا يُؤَخَّرُۚ لَوۡ كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ
٤ قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوۡتُ قَوۡمِي لَيۡلٗا وَنَهَارٗا ٥ فَلَمۡ يَزِدۡهُمۡ دُعَآءِيٓ إِلَّا
فِرَارٗا ٦ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوۡتُهُمۡ لِتَغۡفِرَ لَهُمۡ جَعَلُوٓاْ أَصَٰبِعَهُمۡ
فِيٓ ءَاذَانِهِمۡ وَٱسۡتَغۡشَوۡاْ ثِيَابَهُمۡ وَأَصَرُّواْ وَٱسۡتَكۡبَرُواْ ٱسۡتِكۡبَارٗا
٧ ثُمَّ إِنِّي دَعَوۡتُهُمۡ جِهَارٗا ٨ ثُمَّ إِنِّيٓ أَعۡلَنتُ لَهُمۡ وَأَسۡرَرۡتُ
لَهُمۡ إِسۡرَارٗا ٩ فَقُلۡتُ ٱسۡتَغۡفِرُواْ رَبَّكُمۡ إِنَّهُۥ كَانَ غَفَّارٗا ١٠

แล้วพวกเขาก็ไม่ศรัทธา ฉะนั้น พวกเขาจะมีเกียรติได้เข้าสวรรค์แห่งความสุขสำราญได้จากไหนกันเล่า ?

(40) (41) ดังนั้น ข้าขอสาบานด้วยพระผู้อภิบาลแห่งบูรพาทิศที่ดวงตะวันและดวงดาวปรากฏขึ้น และด้วยประจิมทิศที่พวกมันทั้งหลายเลือนหาย แท้จริง เราย่อมมีความสามารถที่จะเปลี่ยนพวกเขาด้วยกลุ่มชนที่ดีกว่าและเชื่อฟังต่ออัลลอฮฺมากกว่าพวกเขา และไม่มีผู้ใดที่อาจล้ำหน้าเรา หรือขัดขวางให้เราพลาด หรือทำให้เราอ่อนแอได้ หากเราต้องการที่จะทำให้มันกลับคืนมาอีกครั้ง

(42)-(44) ดังนั้น จงปล่อยให้พวกเขาพูดคุยกันในความเท็จของพวกเขา และปล่อยให้เขาเล่นเพลิดเพลินในดุนยาของพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาได้พบกับวันกิยามะฮฺที่พวกเขาได้ถูกสัญญาไว้ว่าต้องได้รับการลงโทษ วันที่พวกเขาจะออกมาจากหลุมฝังศพอย่างรวดเร็ว เหมือนที่พวกเขามุ่งไปยังสิ่งเคารพที่พวกเขาอุตริขึ้นเพื่อเคารพภักดีนอกเหนือจากอัลลอฮฺในโลกดุนยา วิ่งไปและรีบรุดไป สายตาของพวกเขาจะหดหู่และละห้อยลงสู่ดิน พวกเขาจะถูกปกคลุมด้วยความอัปยศและต่ำต้อย นั่นคือวันที่พวกเขาเคยถูกสัญญาไว้ในโลกดุนยา แต่พวกเขาก็ได้เยาะเย้ยและปฏิเสธมัน

สูเราะฮฺ นูห์

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(4) แท้จริง เราได้แต่งตั้งนูห์ไปยังกลุ่มชนของเขา และเราได้กล่าวแก่เขาว่า 'จงตักเตือนกลุ่มชนของท่านก่อนที่การลงโทษอันเจ็บปวดจะมายังพวกเขา'. นูห์ได้พูดว่า 'โอ้ กลุ่มชนของฉัน แท้จริงฉันเป็นผู้ตักเตือนแก่พวกท่านด้วยการตักเตือนอันชัดแจ้งถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ หากพวกท่านทรยศพระองค์ และแท้จริง ฉันเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺมายังพวกท่าน ดังนั้น จงเคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์เพียงผู้เดียว และจงเกรงกลัวต่อการลงโทษของพระองค์ และจงเชื่อฟังฉันในสิ่งที่ฉันสั่งพวกท่านและสิ่งที่ฉันห้ามพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านเชื่อฟังฉันและตอบรับฉัน อัลลอฮฺจะทรงอภัยและยกโทษให้แก่ความผิดบาปของพวกท่าน และจะทรงเพิ่มอายุให้แก่พวกท่านจวบจนเวลาที่ถูกกำหนดไว้แล้วในความรอบรู้ของพระองค์ผู้สูงส่ง แท้จริงความตายนั้น เมื่อมันมาถึงแล้วย่อมจะไม่ถูกทำให้ล่าช้าอย่างแน่นอน หากพวกท่านรู้ถึงสิ่งนั้น พวกท่านย่อมต้องรีบเร่งไปสู่การศรัทธาและเชื่อฟัง'

(5)-(10) นูห์ได้พูดว่า 'โอ้ พระผู้อภิบาลของฉัน แท้จริงฉันได้เชิญชวนกลุ่มชนของฉันสู่การศรัทธาและเชื่อฟังต่อพระองค์ ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน ทว่าการเชิญชวนของฉันไปสู่การศรัทธานั้นไม่ได้เพิ่มสิ่งใดให้พวกเขาเลยเว้นแต่พวกเขากลับยิ่งหนีห่างและผินหลังให้ และแท้จริง ทุกครั้งที่ฉันเชิญชวนพวกเขาสู่การศรัทธาต่อพระองค์ เพื่อให้เป็นสาเหตุที่พระองค์จะได้อภัยแก่โทษของพวกเขา พวกเขาก็นำนิ้วมือมาสอดใส่ในหูเพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงเชิญชวนสู่สัจธรรม พวกเขามาผ้ามาปิดตัวเองเพื่อไม่ให้มองเห็นฉัน และยืนกรานบนการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา อีกทั้งหยิ่งผยองจากการตอบรับศรัทธาด้วยความยโสอย่างหนักยิ่ง แท้จริงจากนั้นฉันก็ได้เชิญชวนพวกเขาด้วยการเปิดเผยโดยไม่ปกปิดใดๆ แล้วฉันก็ได้ประกาศการเชิญชวนด้วยเสียงที่ดังในบางครั้ง และได้เชิญชวนพวกเขาด้วยเสียงที่ค่อยอย่างลับๆ ในบางครั้งด้วย และฉันก็ได้กล่าวแก่กลุ่มชนของฉันว่า พวกท่านจงขอให้พระผู้อภิบาลของพวกท่านให้อภัยโทษให้แก่พวกท่านเถิด และจงกลับตัวต่อพระองค์จากการปฏิเสธศรัทธาของพวกท่าน แท้จริงพระองค์ผู้สูงส่งนั้นเป็นผู้ที่อภัยยิ่งสำหรับบ่าวที่ขอโทษและกลับตนสู่พระองค์'

(11)-(16) 'หากพวกท่านกลับตนและขออภัยโทษแล้วไซร้ อัลลอฮฺก็จะทรงประทานน้ำฝนที่ชุกและต่อเนื่องลงมาแก่พวกท่าน พระองค์จะทรงทำให้ทรัพย์สมบัติและลูกหลานของพวกท่านเพิ่มพูนมากมาย และจะทรงทำให้มีเรือกสวนที่พวกท่านได้สุขสำราญกับดอกผลและความงามของมัน และจะทรงทำให้มีสายน้ำที่พวกท่านได้ใช้รดรินต้นไม้และให้ดื่มแก่สัตว์เลี้ยงของพวกท่าน เหตุใดเล่า – โอ้ กลุ่มชนของฉัน –

يُرۡسِلِ ٱلسَّمَآءَ عَلَيۡكُم مِّدۡرَارٗا ﴿١١﴾ وَيُمۡدِدۡكُم بِأَمۡوَٰلٖ وَبَنِينَ وَيَجۡعَل
لَّكُمۡ جَنَّٰتٖ وَيَجۡعَل لَّكُمۡ أَنۡهَٰرٗا ﴿١٢﴾ مَّا لَكُمۡ لَا تَرۡجُونَ لِلَّهِ وَقَارٗا ﴿١٣﴾
وَقَدۡ خَلَقَكُمۡ أَطۡوَارًا ﴿١٤﴾ أَلَمۡ تَرَوۡاْ كَيۡفَ خَلَقَ ٱللَّهُ سَبۡعَ سَمَٰوَٰتٖ
طِبَاقٗا ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ ٱلۡقَمَرَ فِيهِنَّ نُورٗا وَجَعَلَ ٱلشَّمۡسَ سِرَاجٗا ﴿١٦﴾
وَٱللَّهُ أَنۢبَتَكُم مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ نَبَاتٗا ﴿١٧﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمۡ فِيهَا وَيُخۡرِجُكُمۡ
إِخۡرَاجٗا ﴿١٨﴾ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ بِسَاطٗا ﴿١٩﴾ لِّتَسۡلُكُواْ مِنۡهَا
سُبُلٗا فِجَاجٗا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوحٞ رَّبِّ إِنَّهُمۡ عَصَوۡنِي وَٱتَّبَعُواْ مَن لَّمۡ يَزِدۡهُ
مَالُهُۥ وَوَلَدُهُۥٓ إِلَّا خَسَارٗا ﴿٢١﴾ وَمَكَرُواْ مَكۡرٗا كُبَّارٗا ﴿٢٢﴾ وَقَالُواْ
لَا تَذَرُنَّ ءَالِهَتَكُمۡ وَلَا تَذَرُنَّ وَدّٗا وَلَا سُوَاعٗا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ
وَنَسۡرٗا ﴿٢٣﴾ وَقَدۡ أَضَلُّواْ كَثِيرٗاۖ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا ضَلَٰلٗا ﴿٢٤﴾
مِّمَّا خَطِيٓـَٰٔتِهِمۡ أُغۡرِقُواْ فَأُدۡخِلُواْ نَارٗا فَلَمۡ يَجِدُواْ لَهُم مِّن دُونِ
ٱللَّهِ أَنصَارٗا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٞ رَّبِّ لَا تَذَرۡ عَلَى ٱلۡأَرۡضِ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ
دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ إِن تَذَرۡهُمۡ يُضِلُّواْ عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوٓاْ إِلَّا فَاجِرٗا
كَفَّارٗا ﴿٢٧﴾ رَّبِّ ٱغۡفِرۡ لِي وَلِوَٰلِدَيَّ وَلِمَن دَخَلَ بَيۡتِيَ
مُؤۡمِنٗا وَلِلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِۖ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا تَبَارَۢا ﴿٢٨﴾

พวกท่านถึงไม่เกรงกลัวความยิ่งใหญ่และอำนาจของอัลลอฮฺ ทั้งๆ ที่แท้จริงแล้ว พระองค์ได้ให้บังเกิดพวกท่านมาเป็นลำดับขั้นตอน จากน้ำอสุจิ แล้วก็กลายเป็นก้อนเลือด แล้วก็ก้อนเนื้อ แล้วก็เป็นกระดูก จากนั้นก็เป็นเนื้อที่ห่อหุ้ม? พวกท่านไม่ได้มองไปดอกหรือว่าอัลลอฮฺสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดให้มันเป็นชั้นๆ ลดหลั่นกันได้อย่างไร และพระองค์ก็ทำให้ดวงจันทร์เป็นแสงรัศมีแก่ฟ้าเหล่านี้ และทรงทำให้ดวงอาทิตย์เป็นแสงที่ส่องสว่างให้ผู้อาศัยในโลกได้ใช้มัน?'

17 – 20 'และอัลลอฮฺได้ให้บังเกิดรากเหง้าเดิมของพวกท่านมาจากดิน และจะทรงทำให้พวกท่านกลับไปสู่ดินอีกครั้งหลังจากที่พวกท่านตาย และพระองค์จะทรงนำพวกท่านออกมาในวันแห่งการฟื้นคืนชีพด้วยการนำออกมาที่สัจจริงอย่างไม่ต้องสงสัย และอัลลอฮฺได้ทำให้แผ่นดินเป็นที่ราบแก่พวกท่าน เพื่อให้พวกท่านได้เดินไปบนทางที่กว้างขวางของมัน'

21 – 25 นูห์ได้พูดว่า 'โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งฉัน แท้จริงกลุ่มชนของฉันได้เลยเถิดในการฝ่าฝืนและปฏิเสธฉัน และคนที่อ่อนแอในหมู่พวกเขาได้เชื่อฟังบรรดาผู้นำที่หลงทางซึ่งทรัพย์สมบัติและลูกหลานของพวกเขาไม่ได้เพิ่มอะไรแก่พวกเขาเลยเว้นแต่การหลงทางในโลกดุนยาและการทรมานในวันอาคิเราะฮฺ บรรดาผู้นำได้หลอกลวงผู้ตามพวกเขาด้วยการหลอกลวงที่ใหญ่หลวง และได้พูดกับพวกเขาว่า พวกเจ้าอย่าได้ละทิ้งการกราบไหว้รูปเคารพของพวกเจ้าไปสู่การเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงผู้เดียว ผู้ซึ่งนูห์ได้เชิญชวนพวกเจ้าให้เคารพต่อพระองค์ และพวกเจ้าอย่าได้ละทิ้ง วัดด์, สุวาอฺ, ยะฆูษ, ยะอูก และ นัสร์ - ทั้งหมดนี้ เป็นชื่อของรูปเจว็ดซึ่งพวกเขากราบไหว้มันนอกเหนือจากอัลลอฮฺ ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของบรรพบุรุษที่มีคุณธรรมของพวกเขาในสมัยก่อน เมื่อคนเหล่านี้ตายไปชัยฏอนก็ได้มาล่อลวงให้พวกเขาทำรูปปั้น ด้วยการเชื่อว่าจะทำให้พวกเขามีสำนึกและขยันขันแข็งในการปฏิบัติความดีเมื่อพวกเขาได้เห็นมัน เมื่อยุคสมัยผ่านพ้นไปนานเข้าและเริ่มเข้าสู่ยุคสมัยของคนใหม่ๆ ชัยฏอนก็มากระซิบกระซาบว่าบรรพบุรุษแต่ก่อนเคยกราบไหว้รูปปั้นเหล่านี้และเคยขอความช่วยเหลือจากพวกมัน และนี่คือวิทยปัญญาหรือเหตุผลที่มีการห้ามไม่ให้ทำรูปปั้น และห้ามการทำเจดีย์บนหลุมฝังศพ เพราะมันจะกลายเป็นสิ่งเคารพสำหรับคนที่ไม่รู้เรื่องในท้ายที่สุดเมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า - บรรดาผู้นำเหล่านี้ได้หลอกลวงผู้คนมากมายให้หลงทางด้วยหนทางแห่งการหลอกลวงและหลงทางที่ประดิษฐ์ประดอยให้ดูดี' นูห์ได้กล่าวอีกว่า 'โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งข้า พระองค์อย่าได้เพิ่มให้แก่พวกที่อธรรมต่อตัวเองด้วยการปฏิเสธศรัทธาและดื้อดึงเหล่านี้ เว้นแต่ให้พวกเขาห่างไกลจากสัจธรรมความจริงไปอีก และด้วยเพราะบาปและความดื้อด้านของพวกเขาบนการปฏิเสธศรัทธาและการละเมิด พวกเขาถูกทำให้จมไปกับน้ำท่วมและถูกนำให้เข้านรกที่มีเปลวไฟและความร้อนอันรุนแรงแล้วพวกเขาก็จะไม่พบว่ามีคนอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺที่ช่วยเหลือพวกเขาได้ หรือสามารถปกป้องพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ '

26 – 28 และนูห์ อะลัยฮิสสลาม ได้กล่าวหลังจากที่สิ้นหวังว่าไม่มีผู้ใดที่จะเข้าใจเขาได้ว่า 'โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งข้า พระองค์ได้ปล่อยให้มีผู้ปฏิเสธศรัทธาคนใดมีชีวิตหลงเหลืออยู่ในโลกนี้อีกเลยแม้แต่คนเดียว แท้จริง หากพระองค์อย่าปล่อยให้มีพวกเขาหลงเหลืออยู่โดยไม่ทำลายพวกเขา แน่นอนพวกเขาก็จะทำให้บ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์หลงทางจากเส้นทางแห่งสัจธรรม และจะไม่มีเชื้อสายที่ออกมาจากตระกูลและวงศ์วานของพวกเขาเว้นแต่คนที่เบี่ยงเบนจากสัจธรรม ปฏิเสธศรัทธาและฝ่าฝืนต่อพระองค์ โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งข้า ได้โปรดอภัยโทษแก่ข้าและบุพการีทั้งสองของข้า และแก่ผู้ที่เข้าบ้านของข้าพระองค์ด้วยศรัทธา และแก่ผู้ศรัทธาชายหญิงทั้งหลายและอย่าได้เพิ่มแก่เหล่าผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลายเว้นแต่ความหายนะและขาดทุนในโลกนี้และอาคิเราะฮฺ'

سُورَةُ الجِنِّ

ترتيبها ٧٢ — آياتها ٢٨

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا
عَجَبًا ١ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ ۖ وَلَن نُّشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ٢
وَأَنَّهُ تَعَالَىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ٣ وَأَنَّهُ كَانَ
يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ٤ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّن تَقُولَ الْإِنسُ
وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ٥ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ
مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ٦ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنتُمْ أَن لَّن يَبْعَثَ
اللَّهُ أَحَدًا ٧ وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مُلِئَتْ حَرَسًا
شَدِيدًا وَشُهُبًا ٨ وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ ۖ فَمَن
يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَابًا رَّصَدًا ٩ وَأَنَّا لَا نَدْرِي أَشَرٌّ أُرِيدَ
بِمَن فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ١٠ وَأَنَّا مِنَّا الصَّالِحُونَ
وَمِنَّا دُونَ ذَٰلِكَ ۖ كُنَّا طَرَائِقَ قِدَدًا ١١ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّن نُّعْجِزَ
اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَن نُّعْجِزَهُ هَرَبًا ١٢ وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ
آمَنَّا بِهِ ۖ فَمَن يُؤْمِن بِرَبِّهِ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ١٣

สูเราะฮฺ อัล-ญิน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) (2) จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – ว่า อัลลอฮฺได้ประทานวะห์ยู(วิวรณ์แห่งพระองค์)แก่ฉันว่า มีพวกญินกลุ่มหนึ่งได้ฟังการอ่านอัลกุรอานของฉัน เมื่อพวกมันได้ฟังแล้วก็พูดกับพรรคพวกของพวกมันว่า แท้จริง เราได้ฟังอัลกุรอานที่เพริศพริ้งยิ่งนัก ทั้งสำนวนโวหารของมัน ความชัดถ้อยชัดคำของมัน เกร็ดความหมายของมัน บทบัญญัติต่างและเรื่องราวต่างๆ ของมัน ซึ่งมันได้เรียกร้องเชิญชวนสู่สัจธรรมและทางนำ เราจึงได้ศรัทธาต่ออัลกุรอานนี้ และได้ปฏิบัติตามมัน และเราจะไม่ตั้งภาคีกับผู้ใดในการเคารพอิบาดะฮฺต่อพระผู้อภิบาลของเราผู้ทรงสร้างเรามาโดยเด็ดขาด

(3) และแท้จริง ความยิ่งใหญ่และพระอำนาจแห่งพระผู้อภิบาลของเรานั้นสูงส่งนัก พระองค์ไม่ทรงมีคู่ครองและไม่มีบุตร

(4) และคนโฉดเขลาของเรา – หมายถึง อิบลีส – ได้กล่าวอ้างต่ออัลลอฮฺด้วยคำพูดที่ห่างไกลจากความจริงและความถูกต้อง ด้วยการอ้างว่าพระองค์มีคู่ครองและบุตร

(5) และเราเคยคิดว่า ไม่มีใครที่กล้ากล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺโดยเด็ดขาด ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือญิน ในการอ้างว่าพระองค์นั้นมีคู่ครองและบุตร

(6) และมีคนส่วนหนึ่งจากหมู่มนุษย์ได้อาศัยความช่วยเหลือจากพวกญิน แล้วพวกญินจึงได้ถือโอกาสที่มนุษย์ขอความคุ้มครองจากพวกมันด้วยการทำให้พวกเขายิ่งมีความกลัวและความเข็ดขยาดเพิ่มมากยิ่งขึ้น การขอความคุ้มครองด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺเยี่ยงนี้ ตามที่พระองค์ได้เตือนให้ทราบแก่พวกญาฮิลียะฮฺนั้น ถือว่าเป็นชิริกอักบัรหรือการตั้งภาคีที่ใหญ่หลวงต่ออัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงอภัยโทษให้เว้นแต่ด้วยการกลับตัวอย่างบริสุทธิ์ใจหรือเตาบะฮฺ นะศูหา ในโองการนี้ มีการเตือนอย่างหนักหน่วง ห้ามมิให้ไปขอความช่วยเหลือกับนักไสยศาสตร์และนักเป่ามนตร์หรือคนประเภทเดียวกันนี้

(7) และพวกปฏิเสธศรัทธาในหมู่มนุษย์ ก็ได้คาดคิดเช่นที่พวกเจ้าคาดคิด – โอ้ ญินทั้งหลาย – ว่าอัลลอฮฺจะไม่ทรงให้ผู้ใดฟื้นขึ้นมาอีกหลังความตาย

(8) และเรา – พวกญินทั้งหลาย – ได้พยายามปีนขึ้นสู่ฟากฟ้าเพื่อรับฟังคำพูดของผู้ที่อยู่บนนั้น แล้วเราก็พบว่ามีมลาอิกะฮฺมากมายที่เฝ้าปกป้องมันอยู่ และมีดวงไฟที่เผาไหม้ที่ใช้โยนแก่ผู้ที่พยายามจะเข้าใกล้มัน

(9) และแท้จริง ก่อนหน้านั้น พวกเราเคยหาที่บนท้องฟ้าเพื่อรับฟังข่าวสารต่างๆ ของมัน ทว่าตอนนี้ใครก็ตามที่พยายามจะขโมยฟัง เขาก็จะพบว่ามีดวงไฟคอยที่จะเผาเขาให้ไหม้และเสียหาย. ในสองโองการนี้ เป็นการตอบโต้การกล่าวอ้างของพวกนักไสยศาสตร์และนักเป่ามนตร์ทั้งหลาย ที่ได้อ้างว่าพวกเขารู้เรื่องเร้นลับ และได้หลอกลวงเหล่าผู้เบาปัญญาด้วยการโกหกและอ้างเท็จของพวกเขา

(10) และแท้จริง พวกเรา – เหล่าญินทั้งหลาย – ไม่รู้ว่าอัลลอฮฺประสงค์จะประทานความชั่วร้ายหรือความดีและทางนำแก่ผู้คนบนหน้าแผ่นดิน ?

(11) และแท้จริง ในหมู่พวกเราก็มีคนดีที่ยำเกรง และในหมู่พวกเราก็กลุ่มหนึ่งที่ไม่ใช่คนดี นั่นคือพวกปฏิเสธศรัทธาและฝ่าฝืน พวกเราก็มีกลุ่มพวกและแนวทางที่แตกต่างหลากหลาย

(12) และแท้จริง เราได้เชื่อมั่นว่าอัลลอฮฺนั้นทรงพระเดชานุภาพเหนือพวกเรา และเราอยู่ในการควบคุมและอำนาจของพระองค์ ดังนั้น เราจึงไม่มีวันหลุดพ้นไปจากพระองค์หากทรงประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่เรา และเราย่อมไม่มีความสามารถที่จะรอดพ้นจากการลงโทษของพระองค์ไปยังฟากฟ้าได้หากพระองค์ทรงประสงค์ให้เกิดสิ่งที่ชั่วร้ายกับเรา

(13) และแท้จริง เมื่อเราได้ฟังอัลกุรอานแล้ว เราก็ได้ศรัทธาต่อมัน และเราได้ยืนยันว่ามันเป็นความสัจจริงมาจากอัลลอฮฺ ดังนั้นผู้ใดที่ศรัทธาพระผู้อภิบาลของเขาแล้วไซร้ แท้จริงเขาก็จะไม่กลัวว่าความดีงามของพระองค์จะขาดตกบกพร่องไปจากเขา และจะไม่กลัวว่าพระองค์จะทรงอธรรมกับเขาด้วยการเพิ่มความเลวร้ายของพระองค์ให้กับเขา

(14) (15) และแท้จริงแล้ว ในหมู่พวกเรานั้นมีผู้ที่นอบน้อมต่ออัลลอฮฺด้วยการเชื่อฟัง และในหมู่พวกเราก็มีผู้ที่ละเมิดและอธรรม คือบรรดาผู้ที่เบี่ยงออกไปจากเส้นทางแห่งสัจธรรม ดังนั้น ผู้ใดที่สยบและน้อมรับต่ออัลลอฮฺด้วยการเชื่อฟัง คนเหล่านั้นก็คือผู้ที่มุ่งเจตนาสู่เส้นทางแห่งความจริง

وَأَنَّا مِنَّا ٱلْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا ٱلْقَـٰسِطُونَ ۖ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُو۟لَـٰٓئِكَ
تَحَرَّوْا۟ رَشَدًا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا ٱلْقَـٰسِطُونَ فَكَانُوا۟ لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾
وَأَلَّوِ ٱسْتَقَـٰمُوا۟ عَلَى ٱلطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَـٰهُم مَّآءً غَدَقًا ﴿١٦﴾ لِّنَفْتِنَهُمْ
فِيهِ ۚ وَمَن يُعْرِضْ عَن ذِكْرِ رَبِّهِۦ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ
ٱلْمَسَـٰجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا۟ مَعَ ٱللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُۥ لَمَّا قَامَ عَبْدُ ٱللَّهِ
يَدْعُوهُ كَادُوا۟ يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾ قُلْ إِنَّمَآ أَدْعُوا۟ رَبِّى وَلَآ أُشْرِكُ
بِهِۦٓ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ قُلْ إِنِّى لَآ أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾ قُلْ إِنِّى
لَن يُجِيرَنِى مِنَ ٱللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِن دُونِهِۦ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾ إِلَّا بَلَـٰغًا
مِّنَ ٱللَّهِ وَرِسَـٰلَـٰتِهِۦ ۚ وَمَن يَعْصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ لَهُۥ نَارَ جَهَنَّمَ
خَـٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ﴿٢٣﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا رَأَوْا۟ مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعْلَمُونَ
مَنْ أَضْعَفُ نَاصِرًا وَأَقَلُّ عَدَدًا ﴿٢٤﴾ قُلْ إِنْ أَدْرِىٓ أَقَرِيبٌ
مَّا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُۥ رَبِّىٓ أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَـٰلِمُ ٱلْغَيْبِ فَلَا
يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِۦٓ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ إِلَّا مَنِ ٱرْتَضَىٰ مِن رَّسُولٍ فَإِنَّهُۥ
يَسْلُكُ مِنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِۦ رَصَدًا ﴿٢٧﴾ لِّيَعْلَمَ أَن قَدْ أَبْلَغُوا۟
رِسَـٰلَـٰتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَىْءٍ عَدَدًۢا ﴿٢٨﴾

และความถูกต้อง และขวนขวายพยายามด้วยการเลือกของเขาเอง ดังนั้นอัลลอฮฺจึงทรงชี้ทางแก่พวกเขาไปสู่พระองค์ ส่วนบรรดาคนที่ละเมิดออกไปจากเส้นทางแห่งอิสลามพวกเขาจะเป็นเชื้อเพลิงของไฟนรก

(16) (17) และถ้าหากว่า เหล่าผู้ปฏิเสธศรัทธาจากหมู่มนุษย์และญินได้เดินบนเส้นทางแห่งอิสลาม และไม่ได้เบี่ยงออกไปจากเส้นทางนั้น แน่นอน เราก็จะประทานน้ำลงมาอย่างมากมายแก่พวกเขา และเราจะประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเขาอย่างกว้างขวางในโลกดุนยา เพื่อที่เราจะทดสอบพวกเขาว่า พวกเขาจะขอบคุณต่อการประทานของอัลลอฮฺอย่างไร ? และผู้ใดที่หันเหออกจ ากการเชื่อฟังพระผู้อภิบาลของเขา และหันออกจากการรับฟังและพินิจพิเคราะห์อัลกุรอาน และไม่ได้ปฏิบัติตามมัน พระองค์ก็จะทรงนำเขาเข้าสู่การลงโทษอันหนักหน่วงสาหัสสากรรจ์

(18) และมัสญิดทั้งหลายนั้นมีเพื่อสำหรับอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺผู้เดียวเท่านั้น ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่าเคารพสักการะผู้อื่นผู้ใดในนั้น และจงบริสุทธิ์ใจในการขอดุอาอ์และอิบาดะฮฺในนั้น เพราะแท้จริงแล้วมัสญิดไม่ได้ถูกสร้างมาเว้นแต่เพื่อใช้เคารพอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺผู้เดียว โดยไม่มีสิ่งอื่นเกี่ยวข้อง ในโองการนี้มีคำสั่งให้ดูแลมัสญิดให้ปลอดจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ปนเปื้อนหรือสร้างความเสียหายในการอิบาดะฮฺอย่างบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺ และการตามท่านศาสนทูตมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม

(19) และเมื่อมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ลุกขึ้นเพื่ออิบาดะฮฺต่อพระผู้อภิบาลของเขา พวกญินทั้งหลายเกือบที่จะเกาะตัวกันเป็นกลุ่มๆ ชั้นๆ อย่างแน่นหนาเพื่อแย่งกันรับฟังอัลกุรอานจากเขา

(20) จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – แก่พวกปฏิเสธศรัทธาเหล่านี้ว่า แท้จริง ฉันเคารพอิบาดะฮฺต่อพระผู้อภิบาลของฉันผู้เดียว และฉันไม่ตั้งภาคีกับผู้ใดพร้อมๆพระองค์ในการอิบาดะฮฺ

(21) – (23) จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – แก่พวกเขาเหล่านั้นว่า 'แท้จริงฉันไม่สามารถที่จะขจัดสิ่งเลวร้ายให้พ้นจากพวกท่านได้ และฉันก็ไม่อาจนำประโยชน์ใดๆ มาแก่พวกท่าน' จงกล่าวเถิด 'แท้จริง ไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถทำให้ฉันรอดพ้นไปจากการลงโทษของอัลลอฮฺถ้าหากฉันทรยศพระองค์ และฉันจะไม่มีวันพบว่ามีที่พึ่งใดๆ นอกจากพระองค์เท่านั้น ที่ฉันจะหนีให้พ้นจากการลงโทษของพระองค์ได้ ทว่าฉันเพียงแค่ครอบครองการประกาศให้พวกท่านรู้แจ้งจากสิ่งที่อัลลอฮฺได้สั่งฉันให้แจ้งแก่พวกท่าน และมีเพียงสารที่พระองค์ส่งฉันมาแก่พวกท่านเท่านั้น และผู้ใดที่ฝ่าฝืนอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และหันเหออกจากศาสนาของอัลลอฮฺ ดังนั้น แท้จริงผลตอบแทนของเขาก็คือนรกญะฮันนัม เขาจะไม่ออกไปจากนั้นตลอดกาล'

(24) จนกระทั่งพวกมุชริกีนได้เห็นที่สิ่งที่พวกเขาถูกสัญญาไว้ว่าจะได้รับการลงโทษ เมื่อนั้นพวกเขาจะได้รู้ขณะที่มันโดนแก่พวกเขาว่า ใครกันแน่ที่มีผู้ช่วยและผู้สนับสนุนที่อ่อนแอกว่า และใครที่มีทัพที่น้อยกว่า ?

(25) – (28) จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต – แก่พวกมุชริกีนเหล่านี้ ฉันไม่รู้ว่าการลงโทษที่พวกท่านถูกสัญญานี้จะเกิดขึ้นในเวลาอันใกล้ หรือว่าพระเจ้าของฉันจะทรงยืดเวลาออกไปให้นานอีก และพระองค์เท่านั้นที่ทรงรอบรู้สิ่งที่เร้นลับจากสายตา พระองค์ไม่เปิดเผยความลับแก่ผู้ใดในหมู่สรรพสิ่งถูกสร้างของพระองค์ เว้นแต่ผู้ที่ทรงเลือกสรรและโปรดปรานเพื่อการมอบสารแห่งพระองค์ให้พระองค์จะทรงให้เขารู้ความลับบางประการ และทรงส่งมลาอิกะฮฺมาเบื้องหน้าและเบื้องหลังศาสนทูตเพื่อปกป้องเขาจากเหล่าญิน เพื่อไม่ให้พวกมันขโมยฟังและนำไปกระซิบแก่พวกหมอดู เพื่อให้ศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ทราบว่า เหล่าศาสนทูตก่อนหน้าท่านก็อยู่ในสภาพเดียวกับท่านในการเผยแพร่สัจธรรมและความจริง และให้รู้ว่าท่านถูกปกป้องเหมือนที่ศาสนทูตเหล่านั้นได้รับการปกป้องจากญิน และเพื่อให้รู้ว่าอัลลอฮฺทรงมีความรู้ที่ครอบคลุมห้อมล้อมพวกเขาทั้งที่เปิดเผยและปกปิด ทั้งในเรื่องบทบัญญัติและข้อตัดสินต่างๆ และสิ่งอื่นๆ ด้วย ไม่มีสิ่งใดเลยที่หลุดรอดไปจากพระองค์ และพระองค์ทรงคิดคำนวนทุกๆ สิ่งไว้ ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดปกปิดต่อพระองค์เลยแม้แต่น้อย

سُورَةُ المُزَّمِّلِ
ترتيبها ٧٣ — آياتها ٢٠

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمُزَّمِّلُ ١ قُمِ ٱلَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا ٢ نِّصْفَهُۥٓ أَوِ ٱنقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا
٣ أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ ٱلْقُرْءَانَ تَرْتِيلًا ٤ إِنَّا سَنُلْقِى عَلَيْكَ قَوْلًا
ثَقِيلًا ٥ إِنَّ نَاشِئَةَ ٱلَّيْلِ هِىَ أَشَدُّ وَطْـًٔا وَأَقْوَمُ قِيلًا ٦ إِنَّ لَكَ فِى
ٱلنَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ٧ وَٱذْكُرِ ٱسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا ٨
رَّبُّ ٱلْمَشْرِقِ وَٱلْمَغْرِبِ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَٱتَّخِذْهُ وَكِيلًا ٩ وَٱصْبِرْ
عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَٱهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا ١٠ وَذَرْنِى وَٱلْمُكَذِّبِينَ
أُولِى ٱلنَّعْمَةِ وَمَهِّلْهُمْ قَلِيلًا ١١ إِنَّ لَدَيْنَآ أَنكَالًا وَجَحِيمًا ١٢
وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَعَذَابًا أَلِيمًا ١٣ يَوْمَ تَرْجُفُ ٱلْأَرْضُ وَٱلْجِبَالُ
وَكَانَتِ ٱلْجِبَالُ كَثِيبًا مَّهِيلًا ١٤ إِنَّآ أَرْسَلْنَآ إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَٰهِدًا
عَلَيْكُمْ كَمَآ أَرْسَلْنَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا ١٥ فَعَصَىٰ فِرْعَوْنُ ٱلرَّسُولَ
فَأَخَذْنَٰهُ أَخْذًا وَبِيلًا ١٦ فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِن كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ
ٱلْوِلْدَٰنَ شِيبًا ١٧ ٱلسَّمَآءُ مُنفَطِرٌۢ بِهِۦ ۚ كَانَ وَعْدُهُۥ مَفْعُولًا ١٨
إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذْكِرَةٌ ۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلًا ١٩

สูเราะฮฺ อัล-มุซซัมมิล

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) – (4) โอ้ ผู้ที่คลุมตัวเองด้วยผ้าของเขา จงลุกขึ้นละหมาดในเวลากลางคืนเว้นแต่ส่วนน้อยเท่านั้น(ที่เหลือไว้สำหรับพักผ่อนนอนหลับ) จงลุกขึ้นละหมาดครึ่งหนึ่งของคืน หรือน้อยกว่าครึ่งหนึ่งสักเล็กน้อยจนกระทั่งถึงเศษหนึ่งส่วนสามของคืน หรือเพิ่มจากครึ่งหนึ่งสักเล็กน้อยจนกระทั่งได้ประมาณเศษสองส่วนสามของคืน และจงอ่านอัลกุรอานอย่างประณีตและช้าๆ ให้ชัดถ้อยชัดคำและหยุดเว้นระยะที่ชัดเจน

(5) แท้จริง เราจะส่งลงมายังเจ้า – โอ้ ผู้เป็นนบี – ซึ่งอัลกุรอานที่ยิ่งใหญ่ ครอบคลุมไปด้วยคำสั่งใช้ ข้อห้าม และข้อตัดสินสำหรับบทบัญญัติต่างๆ

(6) แท้จริง การอิบาดะฮฺที่ปฏิบัติในยามดึกนั้นมีผลที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าสำหรับหัวใจ และเป็นที่ถ้อยคำที่ชัดเจนกว่า เพราะหัวใจว่างเว้นจากความวุ่นวายของดุนยา

(7) แท้จริงแล้ว เวลากลางวันสำหรับเจ้านั้นเป็นช่วงปฏิบัติกิจและเคลื่อนไหวเพื่อผลประโยชน์ของเจ้า และเป็นช่วงแห่งการง่วนอยู่กับหน้าที่เผยแพร่สาร ดังนั้น จงให้มีเวลาว่างสำหรับตัวของเจ้าในเวลากลางคืนเพื่อทำอิบาดะฮฺต่อพระผู้อภิบาลของเจ้า

(8) (9) และจงรำลึกถึงพระนามของพระผู้อภิบาลของเจ้าเถิด – โอ้ ผู้เป็นนบี – และจงใช้มันในการวิงวอนขอดุอาอ์ และจงตัดขาดจากสิ่งอื่นเพื่อมุ่งสู่พระองค์ให้สมบูรณ์ในการทำอิบาดะฮฺของเจ้า และจงมอบที่พึ่งแด่พระองค์ พระองค์นั้นคือผู้ครอบครองทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ไม่มีสิ่งเคารพอื่นใดที่สัจจริงเว้นแต่พระองค์เท่านั้น และจงมอบหมายการงานทั้งหลายของเจ้าไปยังพระองค์

(10) และจงอดทนต่อสิ่งที่พวกมุชริกีนผู้ตั้งภาคีได้กล่าวแก่เจ้าและศาสนาของเจ้า และจงให้แตกต่างกับพวกเขาในพฤติกรรมต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องของพวกเขา พร้อมๆ ด้วยการไม่ใส่ใจและไม่คิดแก้แค้นต่อพวกเขา

(11) จงปล่อยข้า – โอ้ ผู้เป็นนบี - กับพวกปฏิเสธโองการต่างๆ ของข้าพวกนี้ พวกที่ใช้ชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือยในโลกดุนยา และจงยืดเวลาแก่พวกเขาสักนิด ด้วยการยืดเวลาการลงโทษแก่พวกเขาจนกว่าจะถึงกำหนดการที่จะใช้ลงโทษพวกเขา

(12) (13) แท้จริงสำหรับพวกเขา ณ ที่เราในวันอาคิเราะฮฺนั้น มีโซ่ตรวนที่หนักอึ้งและไฟที่ลุกโชนที่พวกเขาจะถูกเผาไหม้ในนั้น และมีอาหารที่น่าเกลียดน่ากลัวซึ่งจะติดอยู่ที่คอหอยไม่มีความสะดวกที่จะกลืนลงไป และยังมีการลงโทษอันเจ็บแสบ

(14) วันที่แผ่นดินและภูเขาจะสั่นสะท้านและไหวสะเทือนจนกระทั่งภูเขาเหล่านั้นกลายเป็นกองทรายที่ไหลกระจัดกระจาย หลังจากที่มันเคยแน่นหนาและแข็งแรง

(15) (16) แท้จริง เราได้ส่งมุหัมมัดมายังพวกเจ้า – โอ้ ชาวมักกะฮฺ - ให้เป็นศาสนทูตที่เป็นสักขีพยานเหนือพวกเจ้าในสิ่งที่ออกมาจากพฤติกรรมของพวกเจ้าทั้งการปฏิเสธศรัทธาและฝ่าฝืน เช่นที่เราได้เคยส่งมูซาให้เป็นศาสนทูตไปยังฟิรเอานฺผู้หังการ แล้วฟิรเอานฺก็ปฏิเสธมูซา ไม่ศรัทธาต่อสารของเขาและฝ่าฝืนต่อคำสั่งของเขา เราจึงทำลายฟิรเอานฺด้วยการทำลายที่หนักหน่วง. ในความหมายนี้ มีการเตือนไม่ให้ฝ่าฝืนต่อท่านศาสนทูตมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสัลลัม อยู่ด้วย โดยกลัวว่าผู้ฝ่าฝืนนั้นอาจจะโดนโทษเช่นที่ฟิรเอานฺและพรรคพวกเคยโดนมาแล้ว

(17) พวกเจ้าจะปกป้องตัวของพวกเจ้าอย่างไร – หากพวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา - ให้พ้นจากการลงโทษในวันกิยามะฮฺ ซึ่งวันนั้น แม้แต่เด็กๆ ก็จะกลายเป็นหงอก เพราะความน่ากลัวและความโกลาหลของมันที่สาหัสมาก ?

(18) ในวันนั้น ท้องฟ้าจะแตกออก เพราะความน่ากลัวของมัน สัญญาของอัลลอฮฺที่ว่าวันนั้นจะมาถึงนั้นย่อมต้องเกิดขึ้นโดยไม่มีทางหลีกพ้น

(19) แท้จริง โองการต่างๆ ที่ข่มขวัญเหล่านี้ ซึ่งประกอบด้วยคำเตือนให้หวั่นและหวาดเกรงนั้น เป็นบทเรียนและข้อคิดสำหรับมนุษย์ทั้งหลาย ดังนั้นผู้ใดที่ประสงค์จะรับบทเรียนและใช้ประโยชน์จากมัน ก็ให้ใช้การเชื่อฟังและการยำเกรงต่ออัลลอฮฺเป็นเส้นทางนำเขาสู่ความโปรดปรานแห่งพระผู้อภิบาลของเขา ผู้ทรงสร้างและเลี้ยงดูเขา

۞ إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِن ثُلُثَيِ ٱلَّيْلِ وَنِصْفَهُۥ وَثُلُثَهُۥ وَطَآئِفَةٌ
مِّنَ ٱلَّذِينَ مَعَكَ ۚ وَٱللَّهُ يُقَدِّرُ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ ۚ عَلِمَ أَن لَّن تُحْصُوهُ فَتَابَ
عَلَيْكُمْ ۖ فَٱقْرَءُوا۟ مَا تَيَسَّرَ مِنَ ٱلْقُرْءَانِ ۚ عَلِمَ أَن سَيَكُونُ مِنكُم مَّرْضَىٰ ۙ
وَءَاخَرُونَ يَضْرِبُونَ فِى ٱلْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِن فَضْلِ ٱللَّهِ ۙ وَءَاخَرُونَ
يُقَٰتِلُونَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ۖ فَٱقْرَءُوا۟ مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ ۚ وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟
ٱلزَّكَوٰةَ وَأَقْرِضُوا۟ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا ۚ وَمَا تُقَدِّمُوا۟ لِأَنفُسِكُم مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ
عِندَ ٱللَّهِ هُوَ خَيْرًا وَأَعْظَمَ أَجْرًا ۚ وَٱسْتَغْفِرُوا۟ ٱللَّهَ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌۢ ٢٠

سُورَةُ المُدَّثِّر

ترتيبها ٧٤ — آياتها ٢٠

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمُدَّثِّرُ ١ قُمْ فَأَنذِرْ ٢ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ٣ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ٤
وَٱلرُّجْزَ فَٱهْجُرْ ٥ وَلَا تَمْنُن تَسْتَكْثِرُ ٦ وَلِرَبِّكَ فَٱصْبِرْ ٧
فَإِذَا نُقِرَ فِى ٱلنَّاقُورِ ٨ فَذَٰلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمٌ عَسِيرٌ ٩ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ
غَيْرُ يَسِيرٍ ١٠ ذَرْنِى وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ١١ وَجَعَلْتُ لَهُۥ مَالًا
مَّمْدُودًا ١٢ وَبَنِينَ شُهُودًا ١٣ وَمَهَّدتُّ لَهُۥ تَمْهِيدًا ١٤ ثُمَّ يَطْمَعُ
أَنْ أَزِيدَ ١٥ كَلَّآ ۖ إِنَّهُۥ كَانَ لِءَايَٰتِنَا عَنِيدًا ١٦ سَأُرْهِقُهُۥ صَعُودًا ١٧

(20) แท้จริงพระผู้อภิบาลของเจ้า – โอ้ ผู้เป็นนบี - ทรงรอบรู้ว่าเจ้าได้ลุกขึ้นละหมาดตะฮัจญุดในเวลากลางคืน บางครั้งก็น้อยกว่าเศษสองส่วนสามของคืน บางครั้งก็ครึ่งหนึ่งของคืน และบางครั้งก็เศษหนึ่งส่วนสามของคืน และมีสหายของเจ้าบางส่วนได้ลุกขึ้นละหมาดพร้อมๆ กับเจ้าด้วย อัลลอฮฺพระองค์เดียวเท่านั้นที่กำหนดกลางคืนและกลางวัน และทรงรู้กำหนดเวลาของมันทั้งสอง รวมทั้งสิ่งที่ผ่านไปและสิ่งที่ยังหลงเหลือจากทั้งสอง อัลลอฮฺทรงรู้ว่าพวกเจ้าไม่อาจจะลุกขึ้นมาละหมาดได้ทั้งคืน พระองค์จึงผ่อนปรนแก่พวกเจ้า ดังนั้น จงอ่านอัลกุรอานในละหมาดกลางคืนเท่าที่สะดวกแก่พวกเจ้า อัลลอฮฺทรงรู้ว่าในหมู่พวกเจ้ามีผู้ที่เจ็บไข้ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เขาอ่อนแรงที่จะลุกขึ้นละหมาดกลางคืน และมีพวกอื่นที่ต้องเดินทางเพื่อค้าขายและทำงานหาเลี้ยงชีพจากริสกีของอัลลอฮฺที่ทรงอนุมัติ และก็มีพวกอื่นที่ออกสู้รบในหนทางของอัลลอฮฺ เพื่อเชิดชูถ้อยคำของพระองค์และเผยแพร่ศาสนาของพระองค์ ดังนั้น จงอ่านอัลกุรอานในละหมาดของพวกเจ้าตามที่สะดวก และจงรักษาการละหมาดภาคบังคับให้ครบถ้วน และจงจ่ายซะกาตที่เป็นศาสนกิจบังคับเหนือพวกเจ้า รวมทั้งจ่ายทานเศาะดะเกาะฮฺในหนทางที่เป็นบุญกุศลและความดีงามจากทรัพย์สินของพวกเจ้า เพื่อหวังความโปรดปรานแห่งอัลลอฮฺ และสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าทำจากบุญกุศล ความดีและการเชื่อฟังทั้งหลายนั้น พวกเจ้าได้พบผลตอบแทนและผลบุญของมัน ณ อัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺ ซึ่งจะดีกว่าสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำไว้บนโลกดุนยา และจะมีผลบุญที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พวกเจ้าทำไว้ และจงขอการอภัยโทษต่ออัลลอฮฺในทุกๆ สถานการณ์ของพวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอภัยยิ่งแก่พวกเจ้า ทรงเมตตาปรานียิ่งต่อพวกเจ้า

สูเราะฮฺ อัล-มุดดัษษิรฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) – (7) โอ้ ผู้ที่ห่มกายด้วยผ้าของเขา จงตื่นขึ้นจากที่นอนของเจ้า แล้วจงตักเตือนมนุษย์ถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ และจงเชิดชู ให้เอกภาพ และเคารพอิบาดะฮฺต่อพระผู้อภิบาลของเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้น จงชำระล้างเสื้อผ้าของเจ้าให้สะอาดจากสิ่งโสโครกทั้งหลาย เพราะแท้จริง ความสะอาดนอกกายที่มองเห็นเป็นส่วนหนึ่งที่แสดงถึงความสมบูรณ์ของความสะอาดภายในใจที่มองไม่เห็น และจงยืนหยัดในการหลีกห่างจากรูปเจว็ด สิ่งเคารพอื่น และการกระทำในรูปของการตั้งภาคีทั้งหมด จงอย่าได้เข้าใกล้มัน และจงอย่าได้ให้สิ่งหนึ่งใดเพื่อหวังที่จะได้รับผลที่มากกว่าจากผู้รับ และเพื่อความโปรดปรานแห่งพระผู้อภิบาลของเจ้า เจ้าจงอดทนต่อการปฏิบัติตามคำสั่งใช้และคำสั่งห้ามทั้งหลาย

(8) – (10) เมื่อได้ถูกเป่าลงในแตรด้วยการเป่าเพื่อทำให้ฟื้นและบังเกิดขึ้นอีกครั้ง เวลานั้นคือเวลาที่หนักหนาสาหัสที่สุดสำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ไม่ง่ายสำหรับพวกเขาที่จะหลุดรอดไปจากสภาพที่พวกเขาเป็นอยู่ เช่น การถูกสอบสวนพิพากษาและความน่ากลัวอื่นๆ ในวันนั้น

(11) – (17) จงปล่อยข้าเถิด – โอ้ ผู้เป็นรอซูล - ปล่อยข้าให้จัดการคนที่ข้าได้สร้างเขามาในท้องแม่ของเขาอย่างโดดเดี่ยว ไม่มีทั้งสมบัติและลูกอยู่ด้วย และข้าได้ทำให้เขามีทรัพย์สินและลูกหลานมากมายอยู่พร้อมหน้าเขาในมักกะฮฺโดยไม่หายหน้าไปไหน และข้าได้ประทานความสะดวกในชีวิตให้แก่เขา แล้วเขาก็ยังวาดหวังที่จะให้ข้าเพิ่มพูนทรัพย์สินและลูกหลานแก่เขาอีกหลังจากที่ข้าได้ให้อย่างมากมายแก่เขาแล้ว ทั้งๆ ที่เขานั้นปฏิเสธศรัทธาต่อข้า เรื่องราวจะไม่เป็นไปตามที่คนชั่วที่มีบาปคนนี้คาดหวังดอก เพราะข้าจะไม่เพิ่มให้กับเขาอีก เพราะแท้จริง เขาเป็นผู้ที่หัวแข็งดื้อด้านและปฏิเสธอัลกุรอานและหลักฐานต่างๆ ของอัลลอฮฺที่ทรงเผยเหนือสรรพสิ่งของพระองค์ ข้าจะให้เขาแบกความหนักหน่วงของการลงโทษและความตรากตรำที่ไม่มีการพักผ่อนอยู่เลย (ความหมายของโองการเหล่านี้มุ่งไปยัง อัล-วะลีด บิน อัล-มุฆีเราะฮฺ ผู้ที่ดื้อด้านต่อการรับความจริง และปะทะท้าทายต่อสู้กับอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และนี่ก็คือผลตอบแทนของทุกๆ คนที่ดื้อรั้นและหวังทำลายสัจธรรม)

إِنَّهُۥ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾ فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾ ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ
﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ وَٱسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ
يُؤْثَرُ ﴿٢٤﴾ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا قَوْلُ ٱلْبَشَرِ ﴿٢٥﴾ سَأُصْلِيهِ سَقَرَ ﴿٢٦﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ
مَا سَقَرُ ﴿٢٧﴾ لَا تُبْقِى وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾ لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ
﴿٣٠﴾ وَمَا جَعَلْنَآ أَصْحَٰبَ ٱلنَّارِ إِلَّا مَلَٰٓئِكَةً ۙ وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً
لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِيَسْتَيْقِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ وَيَزْدَادَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِيمَٰنًا ۙ
وَلَا يَرْتَابَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْمُؤْمِنُونَ ۙ وَلِيَقُولَ ٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ
وَٱلْكَٰفِرُونَ مَاذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِهَٰذَا مَثَلًا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى
مَن يَشَآءُ ۚ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ ۚ وَمَا هِىَ إِلَّا ذِكْرَىٰ لِلْبَشَرِ ﴿٣١﴾ كَلَّا
وَٱلْقَمَرِ ﴿٣٢﴾ وَٱلَّيْلِ إِذْ أَدْبَرَ ﴿٣٣﴾ وَٱلصُّبْحِ إِذَآ أَسْفَرَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهَا لَإِحْدَى
ٱلْكُبَرِ ﴿٣٥﴾ نَذِيرًا لِّلْبَشَرِ ﴿٣٦﴾ لِمَن شَآءَ مِنكُمْ أَن يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾ كُلُّ
نَفْسٍۭ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّآ أَصْحَٰبَ ٱلْيَمِينِ ﴿٣٩﴾ فِى جَنَّٰتٍ يَتَسَآءَلُونَ
﴿٤٠﴾ عَنِ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٤١﴾ مَا سَلَكَكُمْ فِى سَقَرَ ﴿٤٢﴾ قَالُوا۟ لَمْ نَكُ مِنَ
ٱلْمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ ٱلْمِسْكِينَ ﴿٤٤﴾ وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ
ٱلْخَآئِضِينَ ﴿٤٥﴾ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿٤٦﴾ حَتَّىٰٓ أَتَىٰنَا ٱلْيَقِينُ ﴿٤٧﴾

(18) – (25) แท้จริงเขาได้คิดอยู่ในใจและเตรียมคำที่จะพูดทิ่มแทงมุหัมมัดและอัลกุรอาน ดังนั้นเขาจึงถูกสาปแช่งและเขาก็คู่ควรต่อความหายนะนั้น เขาเตรียมคำพูดทิ่มแทงไว้ในใจของเขาได้อย่างไรกันเล่า ? แล้วเขาก็ถูกสาปแช่งอีก แล้วเขาก็พิจารณาตรวจสอบสิ่งที่ได้คิดและเตรียมไว้เพื่อจะทิ่มแทงอัลกุรอาน แล้วก็ทำหน้าบูดบึ้ง ขึ้งและเครียดอย่างสาหัสเมื่ออุบายที่วางไว้ไม่ได้ผล และไม่พบเห็นช่องทางที่จะทิ่มแทงอัลกุรอานได้ แล้วเขาก็เบือนหนีไปจากความจริงและหยิ่งผยองที่จะยอมรับมัน แล้วเขาก็พูดกล่าวหาอัลกุรอานว่า 'สิ่งที่มุหัมมัดได้พูดนี้ไม่ใช่สิ่งใดเลย เว้นแต่เป็นมายากลที่รับจากบรรพบุรุษก่อนๆ มันไม่ได้เป็นอะไรเลยเว้นแต่คำพูดของมัคลูกที่มุหัมมัดได้เรียนมาจากพวกเขา แล้วเขาก็อ้างว่ามันมาจากอัลลอฮฺ'

(26) – (30) ข้าจะให้เขาเข้านรก เพื่อให้เขาได้เผาหมกไหม้กับความร้อนและเปลวไฟของมัน และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารู้ว่าญะฮันนัมนั้นคืออะไร ? มันเป็นนรกที่ไม่ปล่อยให้เนื้อและกระดูกหลงเหลือไว้เลยเว้นแต่จะเผาจนสิ้น มันจะเปลี่ยนสภาพของผิว ทำให้หนังเกรียมเป็นสีดำและเผาย่างมันจนไหม้สิ้น จะมีมลาอิกะฮฺสิบเก้าตนที่เรียกว่า *อัซ-ซะบานียะฮฺ* ผู้เกรี้ยวกราดคอยดูแลมันและควบคุมการลงโทษชาวนรก

(31) และเราไม่ได้สร้างผู้เฝ้าดูแลนรกนอกจากบรรดามลาอิกะฮฺที่แข็งกร้าว และเราไม่ได้กำหนดจำนวนพวกเขาเหล่านั้นเว้นแต่เพื่อทดสอบบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และเพื่อให้บรรดาชาวคัมภีร์ในหมู่ยิวและคริสต์เกิดความแน่ใจว่าสิ่งที่อัลกุรอานบอกกล่าวเกี่ยวกับผู้เฝ้านรกณะฮันนัมนั้นแท้จริงแล้วเป็นเรื่องสัจจริงจากองค์อัลลอฮฺ ซึ่งมันสอดคล้องกับสิ่งที่ถูกกล่าวไว้ในคัมภีร์ของพวกเขา และเพื่อให้บรรดาผู้ศรัทธาเพิ่มพูนการเชื่อมั่นศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และประพฤติปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ และเพื่อไม่ให้ชาวคัมภีร์ในหมู่ยิวและคริสต์เกิดความสงสัยในเรื่องเหล่านั้น รวมทั้งบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ก็จะไม่เคลือบแคลงสงสัยด้วยเช่นเดียวกัน และเพื่อให้เหล่าผู้ที่โรคนิฟาก/สับปลับกลับกลอกอยู่ในใจและบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวอย่างงงงวยว่า อะไรคือเจตนาที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ด้วยการกำหนดจำนวนที่ประหลาดนี้ ? เช่นเดียวกับอุทาหรณ์ดังกล่าวนั้นแหละ อัลลอฮฺได้ทรงให้หลงทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงชี้ทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จะชี้ทาง และไม่มีผู้ใดที่รู้ถึงจำนวนทัพของพระผู้อภิบาลของเจ้า – ซึ่งรวมมลาอิกะฮฺทั้งหมดด้วย – นอกจากอัลลอฮฺพระองค์เดียวเท่านั้น และนรกนั้นไม่ได้เป็นอะไรเลยเว้นแต่เป็นบทเรียนและการเตือนแก่มวลมนุษย์

(32) – (37) มันไม่ได้เป็นเช่นที่พวกเขาเหล่านั้นกล่าวปฏิเสธต่อศาสนทูตดอก อัลลอฮฺได้สาบานด้วยดวงจันทร์ และด้วยกลางคืนเมื่อจากหายไป และด้วยเวลาเช้าเมื่อมันแย้มแสงและเผยขึ้นมา แท้จริงแล้ว นรกนั้นเป็นหนึ่งในสิ่งที่ยิ่งใหญ่มาก เพื่อตักเตือนและข่มขวัญแก่มวลมนุษย์ สำหรับผู้ที่ต้องการใกล้ชิดพระผู้อภิบาลของพวกเขาด้วยการเชื่อฟังปฏิบัติความดีงามและงดจากการทำความผิดบาป

(38) – (47) ทุกๆ ชีวิตจะถูกกักและจำนองไว้ด้วยการงานอันชั่วร้ายต่างๆ ที่เขาได้กระทำมา จะไม่หลุดไปจากเขาจนกว่าจะถูกชดใช้สิทธิและโทษต่างๆ ตามที่เขาก่อไว้ ยกเว้นบรรดามุสลิมผู้บริสุทธิ์ เหล่าชน อัศหาบุลยะมีน (ผู้คนที่รับสมุดบันทึกการงานด้วยมือขวา) ที่ได้ปลดปล่อยคอของพวกเขาให้รอดพ้นด้วยการเชื่อฟังอัลลอฮฺ พวกเขาจะอยู่ในสวรรค์ที่มิอาจจะพรรณาคุณลักษณะของมัน พวกเขาจะซักถามซึ่งกันและกันถึงข่าวคราวของพวกปฏิเสธศรัทธาที่เคยก่อความชั่วต่อตัวของพวกเขาเองว่า อะไรที่ทำให้พวกเจ้าต้องเข้านรกและต้องลิ้มลองความร้อนของมันเล่า ? คนชั่วเหล่านั้นจะตอบว่า เราไม่ได้เป็นผู้ละหมาดเมื่อครั้งมีชีวิตในโลกดุนยา เราไม่ได้จ่ายทานและทำดีกับคนยากจนขัดสน และเราเคยพูดคุยด้วยเรื่องโกหกกับพวกที่บิดเบือนและหลงทาง และเราเคยปฏิเสธวันแห่งการสอบสวนและตอบแทน จนกระทั่งความตายได้มาหาเราในขณะที่เราอยู่ในสภาพแห่งการหลงทางและความชั่วเหล่านั้น

(48) ดังนั้นความช่วยเหลือของผู้ค้ำประกันทุกคนก็ไม่เกิดประโยชน์ใดๆ แก่พวกเขาเลย ไม่ว่าจะเป็นมลาอิกะฮฺและ

فَمَا تَنفَعُهُمْ شَفَٰعَةُ ٱلشَّٰفِعِينَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ ٱلتَّذْكِرَةِ مُعْرِضِينَ
﴿٤٩﴾ كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنفِرَةٌ ﴿٥٠﴾ فَرَّتْ مِن قَسْوَرَةٍۭ ﴿٥١﴾ بَلْ يُرِيدُ
كُلُّ ٱمْرِئٍ مِّنْهُمْ أَن يُؤْتَىٰ صُحُفًا مُّنَشَّرَةً ﴿٥٢﴾ كَلَّا ۖ بَل لَّا يَخَافُونَ
ٱلْءَاخِرَةَ ﴿٥٣﴾ كَلَّآ إِنَّهُۥ تَذْكِرَةٌ ﴿٥٤﴾ فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ ﴿٥٥﴾
وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ۚ هُوَ أَهْلُ ٱلتَّقْوَىٰ وَأَهْلُ ٱلْمَغْفِرَةِ ﴿٥٦﴾

سُورَةُ القِيَامَةِ

ترتيبها ٧٥ — آياتها ٤٠

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لَآ أُقْسِمُ بِيَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ ﴿١﴾ وَلَآ أُقْسِمُ بِٱلنَّفْسِ ٱللَّوَّامَةِ ﴿٢﴾ أَيَحْسَبُ
ٱلْإِنسَٰنُ أَلَّن نَّجْمَعَ عِظَامَهُۥ ﴿٣﴾ بَلَىٰ قَٰدِرِينَ عَلَىٰٓ أَن نُّسَوِّىَ بَنَانَهُۥ ﴿٤﴾ بَلْ
يُرِيدُ ٱلْإِنسَٰنُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُۥ ﴿٥﴾ يَسْـَٔلُ أَيَّانَ يَوْمُ ٱلْقِيَٰمَةِ ﴿٦﴾ فَإِذَا بَرِقَ ٱلْبَصَرُ
﴿٧﴾ وَخَسَفَ ٱلْقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ ٱلشَّمْسُ وَٱلْقَمَرُ ﴿٩﴾ يَقُولُ ٱلْإِنسَٰنُ يَوْمَئِذٍ
أَيْنَ ٱلْمَفَرُّ ﴿١٠﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١١﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ ٱلْمُسْتَقَرُّ ﴿١٢﴾ يُنَبَّؤُا۟ ٱلْإِنسَٰنُ
يَوْمَئِذٍۭ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾ بَلِ ٱلْإِنسَٰنُ عَلَىٰ نَفْسِهِۦ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾ وَلَوْ أَلْقَىٰ
مَعَاذِيرَهُۥ ﴿١٥﴾ لَا تُحَرِّكْ بِهِۦ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِۦٓ ﴿١٦﴾ إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُۥ
وَقُرْءَانَهُۥ ﴿١٧﴾ فَإِذَا قَرَأْنَٰهُ فَٱتَّبِعْ قُرْءَانَهُۥ ﴿١٨﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُۥ ﴿١٩﴾

บรรดานบีหรือคนอื่นๆ เพราะการช่วยเหลือค้ำประกันนั้นจะเป็นผลต่อผู้ที่อัลลอฮฺโปรดปรานและอนุมติสิทธินั้นให้แก่ผู้ทำการค้ำประกัน

(49) – (51) เหตุใดเล่า เหล่ามุชริกีนผู้ตั้งภาคีพวกนี้ถึงได้ผินหลังออกไปจากอัลกุรอานและคำตักเตือนต่างๆ ของมัน ? ดูเหมือนกับว่าพวกเขาเป็นลาที่พยศอย่างแรงและวิ่งหนีกระเจิงประมาณว่ากำลังหนีจากราชสีห์ที่ดุร้ายยิ่งเลยทีเดียว

(52) (53) ทว่า พวกมุชริกีนเหล่านี้ทุกคนมีความโลภที่จะให้อัลลอฮฺประทานคัมภีร์ที่เปิดเผยแก่พวกเขาลงมาจากฟากฟ้า เหมือนที่พระองค์ได้ประทานให้กับมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม มันไม่เป็นเช่นที่พวกเขาหวังไว้ดอก ทว่า ความจริงก็คือ พวกเขาไม่เกรงกลัวอาคิเราะฮฺ และไม่ได้เชื่อในการฟื้นคืนและการตอบแทน

(54) – (56) เป็นเรื่องที่แน่นอนโดยแท้จริง ที่อัลกุรอานนั้นเป็นคำตักเตือนที่ทรงพลังยิ่งและเพียงพอที่จะให้พวกเขาได้รับบทเรียนแล้ว ดังนั้น ผู้ใดที่ต้องการบทเรียนก็ให้เขารับบทเรียนจากเนื้อหาของมัน และรับประโยชน์ด้วยทางนำของมัน และพวกเขาจะไม่ได้รับบทเรียนจากมันได้นอกจากผู้ที่อัลลอฮฺทรงประสงค์จะมอบทางนำแก่พวกเขาเท่านั้น พระองค์ผู้บริสุทธิ์ยิ่งคือผู้คู่ควรที่สุดที่จะได้รับการเกรงกลัวและการเชื่อฟัง และเป็นผู้คู่ควรที่จะอภัยให้แก่ผู้ที่ศรัทธาและเชื่อฟังพระองค์

สูเราะฮฺ อัล-กิยามะฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) - (4) อัลลอฮฺได้สาบานกับวันแห่งการสอบสวนและการตอบแทน และสาบานกับดวงจิตที่ศรัทธาและยำเกรงซึ่งตำหนิผู้เป็นเจ้าของมันที่ได้ละทิ้งการเชื่อฟังและกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเสียหาย โดยพระองค์สาบานว่ามนุษย์ทั้งหลายนั้นจะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพ ฉะนั้นมนุษย์ผู้ฝ่าฝืนคนนี้คาดคิดไปเองหรือว่าเราไม่มีความสามารถที่รวบรวมกระดูกทั้งหลายของเขาหลังจากที่มันกระจัดกระจายไป ? ทว่า เราจะรวบรวม และเรามีความสามารถที่จะทำให้นิ้วและเล็บ – หลังจากได้รวบรวมและประกอบมัน – กลายเป็นการสร้างสรรค์ที่สมบูรณ์ขึ้นอีกครั้ง ให้เหมือนดังที่มันเคยเป็นก่อนการเสียชีวิต

(5) (6) ทว่า มนุษย์นั้นปฏิเสธการฟื้นคืนชีพ เขาต้องการที่จะมีชีวิตอยู่บนการกระทำชั่วในห้วงเวลาที่เหลือในชีวิต เขาถามเชิงดูหมิ่นและปฏิเสธการเกิดขึ้นของกิยามะฮฺว่าเมื่อไรเล่าวันกิยามะฮฺจะเกิดขึ้น ?

(7) - (10) ดังนั้น เมื่อดวงตาเกิดอาการสับสนและฉงนงงงวยด้วยความตกใจเมื่อมันได้ความรุนแรงและวุ่นวายของวันกิยามะฮฺ และแสงสว่างของดวงจันทร์ก็ดับสลาย ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะถูกรวบรวมให้แสงสว่างของมันดับมอด ทั้งสองจะไม่มีแสงสว่างอีก เมื่อนั้น มนุษย์จะกล่าวว่า ไหนเล่าทางหนีให้รอดจากการลงโทษ ?

(11) (12) เรื่องราวไม่เป็นดังที่เจ้าคาดหวังจะหนีให้พ้นดอก – โอ้ มนุษย์เอ๋ย - มันไม่มีทางรอดและที่ปลอดภัยสำหรับเจ้า ยังอัลลอฮฺผู้เดียวเท่านั้นที่ทุกสรรพสิ่งจะกลับคืนไปและเป็นที่พำนักของพวกเขาในวันกิยามะฮฺ แล้วทุกคนก็จะได้รับการตอบแทนตามที่เขาคู่ควร

(13) ในวันนั้น มนุษย์จะถูกแจ้งให้ทราบถึงกระทำทั้งหมดของเขา ทั้งดีและชั่ว ทั้งที่เคยทำมาก่อนและที่ทำในภายหลัง

(14) (15) ทว่า มนุษย์ก็เป็นพยานที่ชัดเจนแก่ตัวของเขาเองมันทำให้เขาจำต้องยอมรับสิ่งที่เขาทำหรือที่เขาละทิ้ง และหากแม้นว่าเขาได้นำเอาข้ออ้างทั้งหมดมาแก้ตัวต่อความชั่วของเขาก็ตาม มันก็ไม่เป็นประโยชน์แก่เขาแต่อย่างใดเลย

(16) - (19) อย่าได้ขยับลิ้นของเจ้า – โอ้ ผู้เป็นนบี – เพื่อท่องจำอัลกุรอานในยามที่วะห์ยูได้ลงมาแก่เจ้า โดยที่เจ้าหวังจะรีบท่องจำมัน เนื่องจากกลัวว่ามันจะหลุดหายไปจากเจ้า แท้จริง เป็นหน้าที่ของเราที่จะเก็บรักษามันให้เจ้าได้จดจำไว้ในอกของเจ้า แล้วก็จะให้เจ้าได้อ่านมันเมื่อใดก็ตามที่เจ้าต้องการ ดังนั้น เมื่อทูตญิบรีลของเราได้อ่านมันแก่เจ้า ก็จงสดับรับฟังการอ่านของเขาและนิ่งเงียบฟังมันให้ดี แล้วก็จงอ่านเช่นที่เขาได้อ่านให้เจ้าฟัง แล้วก็เป็นหน้าที่ของเราที่จะอธิบายสิ่งที่เป็นปัญหาแก่เจ้าในการที่จะเข้าใจมัน อาทิเช่น ความหมายและบทบัญญัติต่างๆ ของมัน

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ٢٠ وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ٢١ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَاضِرَةٌ ٢٢
إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ٢٣ وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ ٢٤ تَظُنُّ أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ٢٥
كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ٢٦ وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ٢٧ وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ٢٨ وَالْتَفَّتِ
السَّاقُ بِالسَّاقِ ٢٩ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ ٣٠ فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلَّىٰ
٣١ وَلَٰكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ٣٢ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّىٰ ٣٣ أَوْلَىٰ لَكَ
فَأَوْلَىٰ ٣٤ ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ٣٥ أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ٣٦
أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِنْ مَنِيٍّ يُمْنَىٰ ٣٧ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ٣٨ فَجَعَلَ مِنْهُ
الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنْثَىٰ ٣٩ أَلَيْسَ ذَٰلِكَ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ ٤٠

سُورَةُ الْإِنْسَانِ

ترتيبها ٧٦ | آياتها ٣١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

هَلْ أَتَىٰ عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَذْكُورًا ١
إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا
بَصِيرًا ٢ إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ٣
إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلَ وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ٤ إِنَّ
الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ٥

(20) (21) เรื่องราวมิได้เป็นเช่นที่พวกเจ้าคาดคิดกันหรอก – โอ้ เหล่ามุชริกีน - ที่พวกเจ้าเชื่อว่าไม่มีการฟื้นคืนและการตอบแทน ทว่าพวกเจ้าเป็นกลุ่มคนที่หลงใหลในดุนยาและความสวยงามของมัน และพวกเจ้าก็ละทิ้งอาคิเราะฮฺและความสุขสำราญของมัน

(22) (23) ใบหน้าทั้งหลายของผู้คนที่มีความสุขในวันกิยามะฮฺจะเปล่งปลั่ง สวยงาม และสุขสำราญ มันจะได้แลเห็นพระผู้อภิบาลมันและผู้ทรงครอบครองกรรมสิทธิของมัน แล้วมันก็จะมีความสุขยิ่งด้วยสิ่งนั้น

(24) (25) และใบหน้าทั้งหลายของผู้คนที่เลวร้ายในวันกิยามะฮฺจะบูดบึ้งขึ้งเคียด มันคาดได้ว่าจะต้องประสบกับความหายนะอันใหญ่หลวง ซึ่งจะทำให้กระดูกสันหลังหักงออย่างรุนแรง

(26) - (30) แน่นอนที่สุด เมื่อวิญญาณได้เคลื่อนมาถึงต้นคอ และคนที่ร่วมดูอยู่ข้างๆ จะกล่าวแก่กันว่า มีผู้ใดปัดเป่าและรักษาเขาให้หายได้ไหม ? และผู้ที่ใกล้ตายแน่ใจแล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขานั้นคือการต้องจากโลกนี้ไป เพราะได้เห็นมลาอิกะฮฺแห่งความตายแล้ว ความคับขันรุนแรงในห้วงสุดท้ายของชีวิตโลกมาบรรจบกับความคับขันรุนแรงในห้วงแรกของชีวิตอาคิเราะฮฺ ยังอัลลอฮฺตะอาลาคือที่ที่บ่าวทั้งหลายจะถูกจูงไปหา ซึ่งอาจจะเป็นสวรรค์หรืออาจจะเป็นนรกก็ได้

(31) - (35) ผู้ปฏิเสธศรัทธาไม่ได้เชื่อต่อศาสนทูตและอัลกุรอาน และไม่ได้ทำหน้าที่ละหมาดเพื่ออัลลอฮฺ แต่ว่าได้ปฏิเสธอัลกุรอาน และผินหลังให้กับการศรัทธา แล้วก็เดินไปยังญาติมิตรของเขาด้วยความหยิ่งทะนงในท่าทีการเดินของเขา ความหายนะจะเกิดแก่เจ้า แล้วก็หายนะอีก และก็จะมีความหายนะแก่เจ้าอีก จากนั้นก็หายนะอีกครั้ง

(36) - (40) มนุษย์ผู้ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพนี้คิดว่าเขาจะถูกปล่อยโดยไม่ถูกใช้และไม่ถูกห้าม ไม่ถูกสอบสวนและไม่ถูกลงโทษ กระนั้นหรือ ? มนุษย์นี้ไม่ได้เกิดขึ้นมาจากหยดน้ำที่อ่อนแอจากน้ำที่รังเกียจซึ่งถูกปล่อยและทิ้งไว้ในมดลูกดอกหรือ? แล้วมันก็กลายเป็นก้อนเลือดที่แข็งตัว แล้วอัลลอฮฺก็ทรงสร้างและทำให้เขามีรูปร่างสมบูรณ์และสมประกอบที่สุดด้วยความสามารถของพระองค์ ไม่ใช่หรือ? แล้วพระองค์ก็ทำให้มนุษย์นี้แบ่งเป็นสองประเภท คือ ชายกับหญิง พระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่ทรงมีความสามารถที่จะสร้างมันอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่มันสูญสลายกระนั้นหรือ ? ทว่า แท้จริงพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์และสูงส่งย่อมต้องมีความสามารถในการนั้นอย่างแน่นอน

สูเราะฮฺ อัล-อินซาน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) แท้จริง เวลาอันยาวนานได้ผ่านพ้นไปจากตัวมนุษย์ก่อนที่เขาจะถูกเป่าวิญญาณ ซึ่งเวลานั้นเขาไม่ได้เป็นสิ่งใดที่ถูกกล่าวถึงและไม่มีร่องรอยใดๆ ของเขาอยู่เลย

(2) (3) แท้จริง เราได้สร้างมนุษย์มาจากน้ำที่ผสมกันระหว่างน้ำเชื้อของผู้ชายและผู้หญิง เราได้ทดสอบเขาด้วยหน้าที่ต่างๆ ตามบทบัญญัติในเวลาต่อมา เราจึงได้สร้างให้เขามีตาและหูเพื่อจุดประสงค์นั้น เพื่อให้เขาได้ฟังโองการต่างๆ และได้เห็นเครื่องหมายต่างๆ แท้จริง เราได้ชี้แจงแก่เขาและทำให้เขารู้ถึงเส้นทางแห่งทางนำและการหลงทาง เส้นทางแห่งความดีและความชั่ว ให้เขาได้เลือกเองว่าจะเป็นผู้ศรัทธาที่ขอบคุณ หรือเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ทรยศ

(4) แท้จริง เราได้เตรียมโซ่ตรวนเหล็กไว้แก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลายซึ่งจะมัดเท้าพวกเขาไว้ และปลอกที่ใช้มัดมือไว้กับคอของพวกเขา และเตรียมไฟนรกไว้ซึ่งพวกเขาจะถูกเผาในนั้น

(5) แท้จริง บรรดาผู้ที่เชื่อฟังและบริสุทธิ์ใจ ผู้ที่ทำหน้าที่ต่างๆ ต่ออัลลอฮฺตามสิทธิแห่งพระองค์นั้น ในวันกิยามะฮฺพวกเขาจะได้ดื่มจากแก้วที่มีสุราซึ่งผสมด้วยสิ่งที่หอมเลิศที่สุด นั่นคือน้ำจากการบูร

(6) - (10) เครื่องดื่มที่ผสมการบูรนี้ คือตาน้ำที่บ่าวของอัลลอฮฺจะได้ดื่มจากมัน จัดการบริหารมัน และให้มันไหลไปที่ไหนก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการอย่างง่ายดาย คนเหล่านี้เมื่อครั้งในโลกดุนยา พวกเขาได้ทำตามสิ่งที่พวกเขากำหนดไว้เหนือตัวพวกเขาเองว่าจะเชื่อฟังอัลลอฮฺ พวกเขากลัวต่อการลงโทษของอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺซึ่งมันมีอันตรายที่ใหญ่หลวง และความร้ายกาจของมันจะกระจายแผ่กว้างโดนมวล

عَيۡنٗا يَشۡرَبُ بِهَا عِبَادُ ٱللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفۡجِيرٗا ٦ يُوفُونَ بِٱلنَّذۡرِ وَيَخَافُونَ
يَوۡمٗا كَانَ شَرُّهُۥ مُسۡتَطِيرٗا ٧ وَيُطۡعِمُونَ ٱلطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ مِسۡكِينٗا
وَيَتِيمٗا وَأَسِيرًا ٨ إِنَّمَا نُطۡعِمُكُمۡ لِوَجۡهِ ٱللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنكُمۡ جَزَآءٗ وَلَا شُكُورًا
٩ إِنَّا نَخَافُ مِن رَّبِّنَا يَوۡمًا عَبُوسٗا قَمۡطَرِيرٗا ١٠ فَوَقَىٰهُمُ ٱللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ
ٱلۡيَوۡمِ وَلَقَّىٰهُمۡ نَضۡرَةٗ وَسُرُورٗا ١١ وَجَزَىٰهُم بِمَا صَبَرُواْ جَنَّةٗ وَحَرِيرٗا
١٢ مُّتَّكِـِٔينَ فِيهَا عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِۖ لَا يَرَوۡنَ فِيهَا شَمۡسٗا وَلَا زَمۡهَرِيرٗا ١٣
وَدَانِيَةً عَلَيۡهِمۡ ظِلَٰلُهَا وَذُلِّلَتۡ قُطُوفُهَا تَذۡلِيلٗا ١٤ وَيُطَافُ عَلَيۡهِم بِـَٔانِيَةٖ
مِّن فِضَّةٖ وَأَكۡوَابٖ كَانَتۡ قَوَارِيرَا۠ ١٥ قَوَارِيرَاْ مِن فِضَّةٖ قَدَّرُوهَا تَقۡدِيرٗا ١٦
وَيُسۡقَوۡنَ فِيهَا كَأۡسٗا كَانَ مِزَاجُهَا زَنجَبِيلًا ١٧ عَيۡنٗا فِيهَا تُسَمَّىٰ سَلۡسَبِيلٗا
١٨ ۞ وَيَطُوفُ عَلَيۡهِمۡ وِلۡدَٰنٞ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيۡتَهُمۡ حَسِبۡتَهُمۡ لُؤۡلُؤٗا مَّنثُورٗا
١٩ وَإِذَا رَأَيۡتَ ثَمَّ رَأَيۡتَ نَعِيمٗا وَمُلۡكٗا كَبِيرًا ٢٠ عَٰلِيَهُمۡ ثِيَابُ سُندُسٍ
خُضۡرٞ وَإِسۡتَبۡرَقٞۖ وَحُلُّوٓاْ أَسَاوِرَ مِن فِضَّةٖ وَسَقَىٰهُمۡ رَبُّهُمۡ شَرَابٗا
طَهُورًا ٢١ إِنَّ هَٰذَا كَانَ لَكُمۡ جَزَآءٗ وَكَانَ سَعۡيُكُم مَّشۡكُورًا ٢٢ إِنَّا
نَحۡنُ نَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡقُرۡءَانَ تَنزِيلٗا ٢٣ فَٱصۡبِرۡ لِحُكۡمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعۡ
مِنۡهُمۡ ءَاثِمًا أَوۡ كَفُورٗا ٢٤ وَٱذۡكُرِ ٱسۡمَ رَبِّكَ بُكۡرَةٗ وَأَصِيلٗا ٢٥

มนุษย์ เว้นแต่ผู้ที่อัลลอฮฺทรงเมตตา พวกเขาให้อาหารแก่ผู้ที่ขัดสนและผู้ไร้ความสามารถจะหาเลี้ยงชีพซึ่งไม่มีทรัพย์สมบัติใดๆ ในดุนยา ทั้งๆ ที่พวกเขารักและมีความจำเป็นต่ออาหารนั้น พวกเขายังให้อาหารแก่เด็กกำพร้าที่ยากจนไร้ทรัพย์สิน และเชลยสงครามจากพวกมุชริกีนและคนอื่นๆ และพวกเขาก็กล่าวแก่ตัวพวกเขาเองว่า แท้จริงแล้ว เราได้ทำดีแก่พวกท่านทั้งหลาย เพราะหวังความโปรดปรานของอัลลอฮฺและต้องการผลบุญจากพระองค์ เราไม่ต้องการผลตอบแทนและไม่มีเจตนาจะได้รับคำสรรเสริญเยินยอจากพวกท่าน แท้จริง เรากลัวต่อพระผู้อภิบาลแห่งเรา ณ วันอันโกลาหลวุ่นวายที่ใบหน้าทั้งหลายจะบูดบึ้ง และหน้าผากทั้งหลายจะขึ้งเคียดเนื่องด้วยความสยดสยองและความน่ากลัวของวันนั้น

(11) - (14) แล้วอัลลอฮฺก็ปกป้องพวกเขาจากความลำบากยากเข็ญของวันนั้น พระองค์ได้ประทานความดีงามและรัศมีบนใบหน้าแก่พวกเขา และความดีใจและสุขสำราญในหัวใจของพวกเขา และได้ตอบแทนความอดทนของพวกเขาต่อการเชื่อฟังพระองค์ในโลกดุนยาด้วยสวนสวรรค์อันยิ่งใหญ่ ที่พวกเขาได้ดื่มกินตามที่พวกเขาปรารถนา พวกเขาได้สวมใส่ผ้าไหมที่นุ่มละเอียด เอนกายพิงหลังอยู่บนเตียงที่ประดับประดาด้วยผ้าและม่านที่เลิศหรู พวกเขาจะไม่พบกับความร้อนของดวงอาทิตย์และความเย็นจัด แมกไม้ของสวรรค์จะปกคลุมอยู่ใกล้พวกเขา มันถูกทำให้อยู่แค่เอื้อมแก่พวกเขาพร้อมที่จะใช้มือหยิบมันมาอย่างสะดวกง่ายดาย

(15) - (18) บริวารรับใช้จะวนเวียนเข้าหาพวกเขาด้วยภาชนะที่ทำจากเงิน และถ้วยเครื่องดื่มที่ทำจากแก้ว แก้วที่มาจากเงิน ผู้รินเครื่องดื่มจะรินให้เท่าที่คนดื่มกระหายอยากจะดื่มไม่มากไม่น้อย คนที่ดีเหล่านี้จะถูกให้ดื่มในสวรรค์ด้วยแก้วที่เต็มไปด้วยสุราที่ผสมด้วยขิง พวกเขาจะดื่มจากตาน้ำในสวรรค์ที่มีชื่อว่า *สัลสะบีล* ที่ชื่อเช่นนั้นเพราะน้ำของมันนั้นปลอดภัย มีรสดีและคล่องคอ

(19) เหล่าคนที่ดีเหล่านี้จะมีบริกรที่เป็นเด็กๆ ที่คงความเป็นเด็กเช่นนั้นตลอดกาลมาคอยให้บริการพวกเขา เมื่อพวกเขามองพวกเด็กๆ เหล่านี้ พวกเขาจะคิดว่าเด็กๆ เหล่านั้นเป็นไข่มุกที่มีประกายแวววาว - เนื่องด้วยความงดงาม สีผิวที่บริสุทธิ์ และใบหน้าที่เจิดจรัสของพวกเขา

(20) และเมื่อเจ้ามองไปยังที่ใดก็ตามในสวรรค์ เจ้าจะเห็นความสุขสำราญที่มิอาจจะพรรณนาได้ และมีสิทธิครอบครองที่กว้างขวางไม่มีสิ้นสุด

(21) ร่างกายของพวกเขาถูกห่อหุ้มและประดับประดาให้สวยงามด้วยเสื้อผ้าที่ด้านในของมันเป็นไหมละเอียดนุ่มสีเขียว และด้านนอกของมันเป็นไหมหยาบ พวกเขาถูกตกแต่งด้วยกำไลจากเงิน และนอกเหนือจากสิ่งเหล่านั้นแล้ว พระผู้อภิบาลของพวกเขาจะให้พวกเขาได้ดื่มเครื่องดื่มที่ปราศจากความสกปรกและโสโครก

(22) จะถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า : แท้จริง นี่คือสิ่งที่ถูกเตรียมไว้สำหรับพวกเจ้า เป็นผลตอบแทนต่อการงานที่ดีทั้งหลายของพวกเจ้า และการงานของพวกเจ้าในดุนยานั้นเป็นที่โปรดปรานและถูกตอบรับ ณ องค์อัลลอฮฺ

(23) แท้จริง เราได้ประทานอัลกุรอานลงมาแก่เจ้า – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ด้วยการประทานลงมาจากเรา เพื่อให้เจ้าได้ตักเตือนมวลมนุษย์ด้วยคำสอนต่างๆ ที่อยู่ในนั้น ทั้งคำสัญญาที่ดีและที่ร้าย ทั้งผลบุญและการลงโทษ

(24) (25) ดังนั้น เจ้าจงอดทนต่อกำหนดการของพระผู้อภิบาลแห่งเจ้าและจงยอมรับมัน และจงอดทนต่อบทบัญญัติต่างๆ จงดำเนินไปตามนั้น และอย่าได้เชื่อฟังพวกมุชริกีนผู้จมปลักอยู่ในตัณหาและเลยเถิดในการปฏิเสธศรัทธาและการหลงทาง และจงยืนหยัดด้วยการรำลึกถึงพระนามของพระผู้อภิบาลแห่งเจ้าและขอพรต่อพระองค์ ในช่วงเช้าและช่วงเย็นของกลางวัน

(26) และส่วนหนึ่งจากเวลากลางคืนนั้น เจ้าจงนบน้อมต่อพระผู้อภิบาลของเจ้า จงละหมาดเพื่อพระองค์ และจงตะฮัจญุดด้วยระยะที่ยาวนานในเวลานั้น

(27) แท้จริง บรรดามุชริกีนเหล่านี้ พวกเขาชื่นชอบดุนยาและง่วนอยู่กับมัน และพวกเขาได้ละทิ้งการทำงานเพื่ออาคิเราะฮฺและเพื่อความรอดพ้นของพวกเขาในวันที่ทุกข์ยากแสนสาหัสไว้เบื้องหลังพวกเขา

وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَٱسۡجُدۡ لَهُۥ وَسَبِّحۡهُ لَيۡلًا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ
هَٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّونَ ٱلۡعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَآءَهُمۡ يَوۡمًا ثَقِيلًا ﴿٢٧﴾ نَّحۡنُ
خَلَقۡنَٰهُمۡ وَشَدَدۡنَآ أَسۡرَهُمۡۖ وَإِذَا شِئۡنَا بَدَّلۡنَآ أَمۡثَٰلَهُمۡ تَبۡدِيلًا
﴿٢٨﴾ إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذۡكِرَةٞۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلًا ﴿٢٩﴾
وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٣٠﴾
يُدۡخِلُ مَن يَشَآءُ فِي رَحۡمَتِهِۦۚ وَٱلظَّٰلِمِينَ أَعَدَّ لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمَۢا ﴿٣١﴾

سُورَةُ المُرۡسَلَاتِ

ترتيبها ٧٧ — آياتها ٥٠

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلۡمُرۡسَلَٰتِ عُرۡفٗا ﴿١﴾ فَٱلۡعَٰصِفَٰتِ عَصۡفٗا ﴿٢﴾ وَٱلنَّٰشِرَٰتِ نَشۡرٗا ﴿٣﴾
فَٱلۡفَٰرِقَٰتِ فَرۡقٗا ﴿٤﴾ فَٱلۡمُلۡقِيَٰتِ ذِكۡرًا ﴿٥﴾ عُذۡرًا أَوۡ نُذۡرًا ﴿٦﴾ إِنَّمَا
تُوعَدُونَ لَوَٰقِعٞ ﴿٧﴾ فَإِذَا ٱلنُّجُومُ طُمِسَتۡ ﴿٨﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ فُرِجَتۡ
﴿٩﴾ وَإِذَا ٱلۡجِبَالُ نُسِفَتۡ ﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلرُّسُلُ أُقِّتَتۡ ﴿١١﴾ لِأَيِّ يَوۡمٍ أُجِّلَتۡ
﴿١٢﴾ لِيَوۡمِ ٱلۡفَصۡلِ ﴿١٣﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلۡفَصۡلِ ﴿١٤﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ
لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمۡ نُهۡلِكِ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نُتۡبِعُهُمُ ٱلۡأٓخِرِينَ
﴿١٧﴾ كَذَٰلِكَ نَفۡعَلُ بِٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾

(28) เราได้สร้างพวกเขา และได้ทำให้การสร้างพวกเขาประณีตสมบูรณ์ และเมื่อเราต้องการเราก็จะทำลายพวกเขา แล้วเราก็จะนำคนกลุ่มอื่นที่เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขามาแทนที่

(29)-(31) สูเราะฮฺนี้เป็นบทเรียนสำหรับมนุษย์ทั้งหลาย ดังนั้น ผู้ใดปรารถนาจะได้ความดีแก่ตัวเขาเองในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ ก็ให้เขานำเอาการศรัทธาและตักวาเป็นทางที่จะพาเขาไปสู่การอภัยโทษของอัลลอฮฺและความโปรดปรานของพระองค์ และไม่มีสิ่งใดที่พวกเจ้าประสงค์อยากได้เว้นแต่มันเป็นไปตามกำหนดของอัลลอฮฺและความประสงค์ของพระองค์ แท้จริง อัลลอฮฺทรงรอบรู้ยิ่งถึงสภาพต่างๆ ของสรรพสิ่งทั้งหมดของพระองค์ ผู้ทรงปรีชาญาณในการบริหารจัดการและสร้างสรรค์มัน พระองค์จะนำผู้ที่ทรงประสงค์ในหมู่บ่าวของพระองค์ให้เข้าไปอยู่ความเมตตาและความโปรดปรานของพระองค์ นั่นคือบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย และทรงเตรียมการลงโทษอันเจ็บปวดแก่บรรดาผู้อธรรมที่ละเมิดขอบเขตของอัลลอฮฺ

สูเราะฮฺ อัล-มุรสะลาต

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(7) อัลลอฮฺทรงสาบานกับลมที่พัดเข้ามาอย่างต่อเนื่องติดต่อกัน และด้วยพายุที่พัดสร้างความเสียหาย และด้วยมลาอิกะฮฺที่ถูกกำหนดหน้าที่ให้กวาดต้อนก้อนเมฆไปตามที่อัลลอฮฺประสงค์ และด้วยมลาอิกะฮฺที่ลงมาจากอัลลอฮฺด้วยการจำแนกแยกแยะระหว่างความจริงและความเท็จ ระหว่างสิ่งที่หะลาลและหะรอม และด้วยมลาอิกะฮฺที่รับวะห์ยูจากอัลลอฮฺและนำลงมายังบรรดานบีของพระองค์ เพื่อเป็นการประกาศและตักเตือนจากอัลลอฮฺแก่มวลมัคลูกผู้ถูกสร้างของพระองค์ เพื่อไม่ให้พวกเขากล่าวอ้างอย่างใดได้อีก แท้จริงแล้วสิ่งที่พวกเจ้าถูกสัญญาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวันกิยามะฮฺ รวมทั้งการสอบสวนและการตอบแทนในวันนั้นย่อมต้องเกิดขึ้นแน่นอนอย่างไม่มีทางเลี่ยง

(8)-(15) เมื่อดวงดาวทั้งหลายได้ถูกดับแสงของมันให้สูญสิ้น และเมื่อชั้นฟ้าแตกแยกออก และเมื่อภูเขาแตกกระจุยกระจายและกลายเป็นฝุ่นที่โดนลมพัด และเมื่อบรรดาศาสนทูตได้ถูกกำหนดเวลาและการนัดหมายเพื่อแจกแจงตัดสินระหว่างพวกเขาและประชาชาติของพวกเขา จะถูกกล่าวว่า เพื่อวันที่ยิ่งใหญ่อันใดเล่า เหล่ารอซูลจึงถูกยืดให้ล่าช้า ? มันถูกยืดเวลาเพื่อรอวันแห่งการตัดสินและแจกแจงระหว่างมวลมัคลูกผู้ถูกสร้าง และอันใดเล่าที่ทำให้เจ้า – โอ้ มนุษย์ – ได้รู้ว่า อะไรคือวันแห่งการแจกแจงตัดสิน อะไรคือความรุนแรงและความน่ากลัวของมัน ? ความหายนะอันใหญ่หลวงในวันที่ถูกสัญญานั้นจะเกิดขึ้นกับเหล่าผู้ปฏิเสธสัจธรรม

(16)-(18) หรือเรามิได้ทำลายประชาชาติในอดีตที่ผ่านมาก่อนๆ แล้ว เนื่องจากพวกเขาได้ปฏิเสธศาสนทูต เช่น พวกของนูห์ พวกอ๊าด และพวกษะมูด ? แล้วเราก็จะให้คนรุ่นหลังที่ปฏิเสธและฝ่าฝืนเหมือนพวกเขาได้ตามพวกเขาไปด้วย ด้วยการทำลายเยี่ยงเดียวกันนั้น เราจะทำให้เกิดแก่เหล่าผู้คนที่ชั่วร้ายในหมู่พวกปฏิเสธศรัทธาชาวมักกะฮฺ เนื่องด้วยพวกเขาปฏิเสธท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม

(19) ความหายนะและการลงโทษอันสาหัสในวันกิยามะฮฺจะเกิดแก่ทุกคนที่ปฏิเสธว่าอัลลอฮฺคือพระเจ้าที่แท้จริงเพียงพระองค์เดียวโดยไม่มีภาคีใดๆ แก่พระองค์ และผู้ที่ปฏิเสธการเป็นนบี การฟื้นคืนชีพและการสอบสวน

(20)-(23) เรามิได้สร้างพวกเจ้า – โอ้ บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย – จากน้ำเชื้อที่อ่อนแอและต่ำต้อยน่ารังเกียจดอกหรือ ? แล้วเราก็ให้มันได้อยู่ในที่ที่ปลอดภัยนั่นคือในมดลูกของสตรี ภายในระยะเวลาที่กำหนดชัดเจน ณ ที่อัลลอฮฺมิใช่หรือ ? แล้วเราก็ได้กำหนดการสร้าง การก่อรูปร่าง และการคลอดของเขา ดังนั้น เรานี่แหละเป็นผู้กำหนดที่ดีเยี่ยมยิ่งแล้ว

(24) ความหายนะและการลงโทษอันสาหัสในวันกิยามะฮฺจะเกิดแก่ผู้ที่ปฏิเสธเดชานุภาพของเรา

(25)-(27) เรามิได้สร้างแผ่นดินนี้ที่พวกเจ้าใช้ชีวิตอยู่บนมันดอกหรือ ? ซึ่งมีทั้งบรรดาผู้ที่ยังมีชีวิตมากมายนับไม่ถ้วนบนพื้นของมัน และผู้ที่ตายไปแล้วอีกมากมายไม่จำกัด

أَلَمْ نَخْلُقكُّم مِّن مَّآءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَٰهُ فِى قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٢١﴾ إِلَىٰ قَدَرٍ
مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ ٱلْقَٰدِرُونَ ﴿٢٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾
أَلَمْ نَجْعَلِ ٱلْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾ أَحْيَآءً وَأَمْوَٰتًا ﴿٢٦﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَٰسِىَ
شَٰمِخَٰتٍ وَأَسْقَيْنَٰكُم مَّآءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾
ٱنطَلِقُوٓا۟ إِلَىٰ مَا كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٩﴾ ٱنطَلِقُوٓا۟ إِلَىٰ ظِلٍّ ذِى ثَلَٰثِ
شُعَبٍ ﴿٣٠﴾ لَّا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِى مِنَ ٱللَّهَبِ ﴿٣١﴾ إِنَّهَا تَرْمِى بِشَرَرٍ
كَٱلْقَصْرِ ﴿٣٢﴾ كَأَنَّهُۥ جِمَٰلَتٌ صُفْرٌ ﴿٣٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾
هَٰذَا يَوْمُ لَا يَنطِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ
لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾ هَٰذَا يَوْمُ ٱلْفَصْلِ جَمَعْنَٰكُمْ وَٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ فَإِن كَانَ
لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾ إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى
ظِلَٰلٍ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾ وَفَوَٰكِهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٢﴾ كُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ هَنِيٓـًٔۢا
بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ
لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ كُلُوا۟ وَتَمَتَّعُوا۟ قَلِيلًا إِنَّكُم مُّجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ
لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱرْكَعُوا۟ لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَيْلٌ
يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ فَبِأَىِّ حَدِيثٍۭ بَعْدَهُۥ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

จำนวนในท้องของมัน เรายังได้สร้างภูเขาที่มั่นคงสูงตระหง่านไว้บนแผ่นดินนั้น เพื่อไม่ให้มันสั่นไหวไปพร้อมพวกเจ้า เราไม่ได้หลั่งน้ำที่จืดและโอชะแก่พวกเจ้าดอกหรือ?

(28) ความหายนะและการลงโทษอันสาหัสในวันกิยามะฮฺ จะเกิดแก่ผู้ที่ปฏิเสธบุญคุณต่างๆ เหล่านี้

(29) - (33) จะถูกกล่าวแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในวันกิยามะฮฺว่า จงเดินไปยังการทรมานในนรกญะฮันนัมที่พวกเจ้าเคยปฏิเสธมันแต่ก่อนในโลกดุนยา จงเดินไป แล้วพวกเขาก็ต้องพักอยู่ใต้ร่มเงาของควันจากนรกที่แบ่งสาขาออกเป็นสามกลุ่ม ร่มเงานั้นไม่ได้ป้องกันความร้อนใดๆ ได้เลย และมันไม่ได้ป้องกันความร้อนจากเปลวแห่งไฟนรกได้แต่อย่างใดเลย แท้จริง ญะฮันนัมจะปล่อยประกายไฟอันใหญ่มหาศาลออกจากนรก ประกายอันหนึ่งของมันใหญ่เหมือนกับอาคารที่สูงใหญ่ยิ่ง ประหนึ่งดังว่าประกายไฟที่พวยพุ่งนั้นเป็นอูฐดำที่สีของมันค่อนไปทางเหลือง

(34) ความหายนะและการลงโทษอันสาหัสในวันกิยามะฮฺ จะเกิดแก่ผู้ที่ปฏิเสธสัญญาแห่งความน่ากลัวเหล่านี้ของอัลลอฮฺ

(35) (36) นี่คือวันกิยามะฮฺที่พวกปฏิเสธศรัทธาไม่สามารถปริปากพูดในสิ่งที่ให้ประโยชน์แก่พวกเขา และไม่ถูกอนุญาตให้พวกเขาพูดเพื่ออ้างขออภัยแก่ตัวเอง เพราะไม่มีข้ออ้างใดๆ แก่พวกเขาอีกแล้ว

(37) ความหายนะและการลงโทษอันสาหัสในวันกิยามะฮฺ จะเกิดแก่ผู้ที่ปฏิเสธวันกิยามะฮฺ และสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวันนั้น

(38) (39) นี่คือวันที่อัลลอฮฺจะทรงตัดสินระหว่างมวลมัคลูกที่ถูกสร้างของพระองค์ ความจริงและความเท็จจะปรากฏความแตกต่างอย่างชัดเจน เราจะได้รวบรวมพวกเจ้า – โอ้เหล่าผู้ปฏิเสธศรัทธาแห่งประชาชาตินี้ – พร้อมๆ กับคนยุคก่อนๆ ในหมู่ประชาชาติที่ผ่านมา ถ้าหากพวกเจ้ามีอุบายใดที่จะให้รอดพ้นจากการลงโทษได้ก็ใช้อุบายนั้นเสีย และจงปลดปล่อยตัวพวกเจ้าให้พ้นจากการลงทัณฑ์อันรุนแรงของอัลลอฮฺ และการชำระความผิดบาปของพระองค์

(40) ความหายนะและการล่มสลายในวันกิยามะฮฺ จะเกิดแก่ผู้ที่ปฏิเสธวันกิยามะฮฺนั้น

(41) - (45) แท้จริง บรรดาผู้ที่เกรงกลัวต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขาในโลกดุนยา และป้องกันตนจากการลงโทษของพระองค์ ด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งต่างๆ ของพระองค์ และหลีกห่างจากข้อห้ามต่างๆ ของพระองค์ พวกเขาในวันกิยามะฮฺจะอยู่ใต้ร่มเงาของแมกไม้ที่ร่มรื่นและมีตาน้ำที่ไหลอยู่ มีผลไม้อันมากมายที่พวกเขาชอบให้พวกเขาได้กินอย่างสำราญ จะถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงกินอย่างโอชะ และจงดื่มอย่างชื่นใจเถิด เนื่องด้วยเหตุที่พวกเจ้าได้ปฏิบัติความดีงามมาก่อนในโลกดุนยา แท้จริง ด้วยการตอบแทนอันยิ่งใหญ่เยี่ยงนั้นเราได้ตอบแทนบรรดาผู้ที่ดีเลิศในการปฏิบัติคุณความดีและการเชื่อฟังของพวกเขาต่อเรา ความหายนะและการลงโทษอันสาหัสในวันกิยามะฮฺ จะเกิดแก่ผู้ที่ปฏิเสธวันแห่งการตอบแทนและการสอบสวนนี้ และสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในวันนั้น ทั้งที่เป็นความสำราญและการลงโทษทรมาน

(46) หลังจากนั้นอัลลอฮฺก็ได้ข่มขู่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลายว่า พวกเจ้าจงกินจากสิ่งที่เอร็ดอร่อยในโลกดุนยา และจงเสพสุขความสำราญที่สูญสลายของมันสักช่วงระยะเวลาหนึ่งที่น้อยนิด แท้จริง พวกเจ้าเป็นผู้ที่ก่อกรรมความชั่วด้วยการที่พวกเจ้าตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ

(47) ความหายนะและการลงโทษอันสาหัสในวันกิยามะฮฺ จะเกิดแก่ผู้ที่ปฏิเสธวันแห่งการตอบแทนและการสอบสวน

(48) และเมื่อถูกกล่าวแก่เหล่ามุชริกีนเหล่านี้ว่า จงละหมาดเพื่ออัลลอฮฺ และนบนอบต่อพระองค์ พวกเขาก็ไม่ละหมาดและไม่นบนอบ ทว่า พวกเขาก็ยืนกรานบนความยโสโอหังของพวกเขา

(49) (50) ความหายนะและการลงโทษอันสาหัสในวันกิยามะฮฺ จะเกิดแก่ผู้ที่ปฏิเสธโองการต่างๆ ของอัลลอฮฺ หากว่าพวกเขาไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอานนี้ แล้วพวกเขาจะศรัทธาต่อคัมภีร์และคำพูดใดนอกเหนือไปจากนั้นอีกเล่า? ทั้งๆ ที่มันเป็นคัมภีร์ที่ชี้แจงทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งชัดเจนยิ่งทั้งข้อตัดสิน บทบัญญัติ และเรื่องราวต่างๆ ของมัน เป็นคัมภีร์ที่อัศจรรย์ทั้งสำนวนและความหมายต่างๆ ของมัน

ترتيبها ٧٨ سُورَةُ النَّبَإِ آياتها ٤٠

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ النَّبَإِ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾ الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾
كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهَادًا ﴿٦﴾
وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾ وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجًا ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا
﴿٩﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾ وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾ وَبَنَيْنَا
فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٢﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا ﴿١٣﴾ وَأَنْزَلْنَا
مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً ثَجَّاجًا ﴿١٤﴾ لِنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾ وَجَنَّاتٍ
أَلْفَافًا ﴿١٦﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَاتًا ﴿١٧﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ
فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا ﴿١٨﴾ وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا ﴿١٩﴾ وَسُيِّرَتِ
الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾ لِلطَّاغِينَ
مَآبًا ﴿٢٢﴾ لَابِثِينَ فِيهَا أَحْقَابًا ﴿٢٣﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا
﴿٢٤﴾ إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا ﴿٢٥﴾ جَزَاءً وِفَاقًا ﴿٢٦﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا
لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾ وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَّابًا ﴿٢٨﴾ وَكُلَّ شَيْءٍ
أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا ﴿٢٩﴾ فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾

สูเราะฮฺ อัน-นะบะอ์

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(3) พวกกาฟิรกุร็อยช์(กุเรช)ได้ถามกันไปมาถึงเรื่องอะไร ? พวกเขาได้ไต่ถามระหว่างกันถึงข่าวคราวที่ใหญ่หลวง นั่นคือเรื่องราวเกี่ยวกับอัลกุรอานที่ยิ่งใหญ่ซึ่งแจ้งให้ทราบถึงการฟื้นคืนชีพที่พวกกาฟิรกุร็อยช์สงสัยและปฏิเสธมัน

(4) (5) เรื่องไม่ได้เป็นอย่างที่พวกมุชริกีนเหล่านี้ได้คาดคิดเอาไว้หรอก พวกเขาเหล่านั้นจะได้รู้ถึงผลบั้นปลายแห่งการปฏิเสธของพวกเขา และสิ่งที่อัลลอฮฺจะทำกับพวกเขาในวันกิยามะฮฺจะปรากฏให้เห็นแก่พวกเขา แล้วสิ่งนั้นก็เป็นที่แน่นอนว่าจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา และเป็นที่ชัดเจนแน่นอนถึงความสัจจริงของสิ่งที่ท่านนบี มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้นำมาแจ้ง ทั้งเรื่องเกี่ยวกับอัลกุรอานและการฟื้นคืนชีพ และนี่เป็นการข่มขวัญและสัญญาอันเลวร้ายแก่พวกเขาเอง

(6) เราไม่ได้สร้างให้แผ่นดินราบเรียบแก่พวกเจ้าให้เหมือนกับที่ปูพื้นดอกหรือ?

(7) และเราไม่ได้สร้างให้ภูเขาเป็นหมุดตรึงไว้ดอกหรือเพื่อไม่ให้แผ่นดินสั่นไหวไปพร้อมๆ กับพวกเจ้า ?

(8) และเราได้สร้างพวกเจ้าเป็นพวกๆ ทั้งชายและหญิงมิใช่หรือ ?

(9) และเราได้ทำให้การนอนของพวกเจ้าเป็นที่พักผ่อนแก่ร่างกายของพวกเจ้า ให้พวกเจ้าได้นิ่งและสงบกับการนอนนั้น ?

(10) และเราได้ทำให้กลางคืนเป็นอาภรณ์ ซึ่งความมืดของมันห่อหุ้มและปกคลุมพวกเจ้า เยี่ยงเดียวกันกับการที่เสื้อผ้าปกปิดผู้สวมใส่มัน ?

(11) และเราได้ทำให้กลางวันเป็นที่ใช้ชีวิต ให้พวกเจ้ากระจายกันหาเลี้ยงชีพ และขวนขวายเพื่อผลประโยชน์ของพวกเจ้าเอง ?

(12) และเราได้สร้างเหนือพวกเจ้าเป็นเจ็ดชั้นฟ้าที่มีอาคารแข็งแกร่งและการก่อสร้างที่ประณีต ไม่มีแตกร้าวและรอยแยก ?

(13) และเราได้ทำให้ดวงอาทิตย์เป็นดวงไฟที่ลุกโชนและส่องสว่าง ?

(14)-(16) และเราได้หลั่งน้ำจากก้อนเมฆให้เป็นฝนชุกเพื่อเราจะได้ทำให้เมล็ดผลต่างๆ ที่มนุษย์ใช้กิน และพืชต่างๆ ที่สรรพสัตว์ทั้งหลายใช้เป็นอาหารได้งอกเงยขึ้น รวมทั้งเรือกสวนแมกไม้ที่มีกิ่งก้านสาขาแตกออกมาปกคลุมซึ่งกันอย่างมากมาย ?

(17) (18) แท้จริง วันแห่งการตัดสินระหว่างมัคลูก ซึ่งหมายถึงวันกิยามะฮฺนั้น มันเป็นเวลาและกำหนดสัญญาที่แน่นอนชัดเจนสำหรับคนรุ่นก่อนและรุ่นหลังทั้งหมด เป็นวันที่มลาอิกะฮฺเป่าลงในแตรเพื่อประกาศให้รู้ว่าถึงเวลาแห่งการฟื้นคืนชีพ และพวกเจ้าก็จะมากันเป็นหมู่ๆ ทุกๆ ประชาชาติจะมาพร้อมกับผู้นำของพวกเขา

(19) ท้องฟ้าจะถูกเปิดออก แล้วมันก็จะมีประตูหลายบานให้มลาอิกะฮฺลงมา

(20) และภูเขาจะถูกดึงออกมาให้แตกกระจาย จากที่มันเคยแข็งแกร่งมั่นคง แล้วมันก็กลายเป็นเหมือนภาพเงาที่ลวงตา

(21)-(26) แท้จริง นรกญะฮันนัมในวันนั้นจะบรรจุบรรดาผู้คนที่ปฏิเสธศรัทธา ซึ่งมันถูกเตรียมไว้เป็นที่กลับสำหรับพวกเขาเหล่านั้น โดยพวกเขาจะอยู่ในนั้นเป็นเวลานานต่อเนื่องไม่มีสิ้นสุด ไม่มีอาหารให้กินเพื่อประทังความร้อนของนรก และไม่มีเครื่องดื่มดับกระหายแก่พวกเขานอกจากมีแต่น้ำร้อนและน้ำหนองของชาวนรก พวกเขาได้รับผลตอบแทนเหล่านั้นอย่างยุติธรรม สมกับพฤติกรรมต่างๆ ที่พวกเขาเคยปฏิบัติมาก่อนในโลกดุนยา

(27)-(30) แท้จริง พวกเขาไม่เคยกลัววันแห่งการสอบสวนพวกเขาจึงไม่ได้ทำความดีเตรียมไว้สำหรับมัน และพวกเขาก็ปฏิเสธสิ่งที่เหล่าศาสนทูตมานำแจ้งอย่างจริงจัง และทุกๆ สิ่งนั้นเราได้รู้และได้บันทึกมันไว้แล้วในกระดานที่ถูกเก็บรักษาไว้ คือ *อัล-เลาห์ อัล-มะห์ฟูซ* ดังนั้น จงลิ้มรส

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣١﴾ حَدَآئِقَ وَأَعْنَٰبًا ﴿٣٢﴾ وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ﴿٣٣﴾ وَكَأْسًا
دِهَاقًا ﴿٣٤﴾ لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَّٰبًا ﴿٣٥﴾ جَزَآءً مِّن رَّبِّكَ عَطَآءً
حِسَابًا ﴿٣٦﴾ رَّبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ٱلرَّحْمَٰنِ لَا يَمْلِكُونَ
مِنْهُ خِطَابًا ﴿٣٧﴾ يَوْمَ يَقُومُ ٱلرُّوحُ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ صَفًّا لَّا يَتَكَلَّمُونَ
إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ ٱلرَّحْمَٰنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾ ذَٰلِكَ ٱلْيَوْمُ ٱلْحَقُّ فَمَن
شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ مَـَٔابًا ﴿٣٩﴾ إِنَّآ أَنذَرْنَٰكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ
يَنظُرُ ٱلْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ ٱلْكَافِرُ يَٰلَيْتَنِى كُنتُ تُرَٰبًۢا ﴿٤٠﴾

سُورَةُ النَّازِعَاتِ

ترتيبها ٧٩ — آياتها ٤٦

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلنَّٰزِعَٰتِ غَرْقًا ﴿١﴾ وَٱلنَّٰشِطَٰتِ نَشْطًا ﴿٢﴾ وَٱلسَّٰبِحَٰتِ سَبْحًا
﴿٣﴾ فَٱلسَّٰبِقَٰتِ سَبْقًا ﴿٤﴾ فَٱلْمُدَبِّرَٰتِ أَمْرًا ﴿٥﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ ٱلرَّاجِفَةُ
﴿٦﴾ تَتْبَعُهَا ٱلرَّادِفَةُ ﴿٧﴾ قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ﴿٨﴾ أَبْصَٰرُهَا
خَٰشِعَةٌ ﴿٩﴾ يَقُولُونَ أَءِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِى ٱلْحَافِرَةِ ﴿١٠﴾ أَءِذَا كُنَّا
عِظَٰمًا نَّخِرَةً ﴿١١﴾ قَالُوا۟ تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ﴿١٢﴾ فَإِنَّمَا هِىَ زَجْرَةٌ
وَٰحِدَةٌ ﴿١٣﴾ فَإِذَا هُم بِٱلسَّاهِرَةِ ﴿١٤﴾ هَلْ أَتَىٰكَ حَدِيثُ مُوسَىٰٓ ﴿١٥﴾

ผลตอบแทนการงานของพวกเจ้าเถิด – โอ้ เหล่าผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย – เพราะเราจะไม่เพิ่มให้แก่พวกเจ้าโดยเด็ดขาด เว้นแต่จะเพิ่มการทรมานที่ทวีคูณเหนือการทรมานที่พวกเจ้าประสบอยู่ให้มากขึ้นไปอีก

(31)-(35) แท้จริง สำหรับบรรดาผู้คนที่ยำเกรงต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขาและได้กระทำความดีนั้น จะได้รับชัยชนะด้วยการเข้าสวรรค์ แท้จริง สำหรับพวกเขาแล้ว จะได้รับเรือกสวนอันใหญ่โตและสวนองุ่น พวกเขาจะได้รับคู่ครองเป็นบรรดาสาวอายุอ่อน ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และจะได้รับแก้วที่เต็มไปด้วยสุรา พวกเขาจะไม่ได้ยินคำพูดที่เป็นเท็จในสวรรค์ และพวกเขาจะไม่กล่าวคำโกหกระหว่างกัน

(36)-(39) สิ่งที่พวกเขาได้รับทั้งหมดนั้นเป็นการตอบแทนและการประทานจากอัลลอฮฺ เป็นการให้ที่มากมายเพียงพอแก่พวกเขา พระองค์ผู้เป็นพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าและแผ่นดิน และสรรพสิ่งต่างๆ ในระหว่างทั้งสองนั้น ผู้ทรงเมตตาทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ พวกเขาไม่มีสิทธิที่จะเรียกร้องใดๆ ต่อพระองค์เว้นแต่ในสิ่งที่ทรงอนุมัติให้เท่านั้น วันที่ญิบรีลและมลาอิกะฮฺทั้งหลายจะยืนเป็นแถว พวกเขาไม่สามารถให้การค้ำประกันความช่วยเหลือแก่ผู้ใดนอกจากคนที่อัลลอฮฺผู้ทรงเมตตาอนุญาตให้ค้ำประกันได้ และพระองค์ได้กล่าวคำที่สัจจริงและถูกต้อง นั่นคือวันอันสัจจริงที่ไม่มีข้อสงสัยใดๆ อีกว่าจะเกิดขึ้น ดังนั้น ผู้ใดที่ประสงค์จะให้รอดพ้นจากความยากเข็ญของวันนั้น ก็จงขวนขวายหาทางกลับไปยังพระผู้อภิบาลของเขาด้วยการทำความดีเถิด

(40) แท้จริง เราได้เตือนพวกเจ้าแล้วถึงการทรมานในวันอาคิเราะฮฺอันใกล้ วันที่ทุกคนจะได้เห็นไม่ว่าความดีที่เคยทำหรือความชั่วที่เคยก่อไว้ และผู้ปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวขึ้นเนื่องด้วยความยากเข็ญทุรนทุรายจากการสอบสวนว่า โอ้ ถ้าฉันเป็นดินไปเสียก็ดี ฉันจะได้ไม่ถูกให้ฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง

สูเราะฮฺ อัน-นาซิอาต

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(7) อัลลอฮฺได้สาบานด้วยเหล่ามลาอิกะฮฺที่ดึงวิญญาณของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาอย่างแรง และด้วยมลาอิกะฮฺที่รับวิญญาณของบรรดาผู้ศรัทธาอย่างแคล่วคล่องว่องไวและอ่อนโยน และด้วยเหล่ามลาอิกะฮฺที่ว่ายแหวกในการลงมาจากฟากฟ้าและดิ่งขึ้นไปบนนั้นอีก แล้วก็ด้วยเหล่า มลาอิกะฮฺที่รีบรุดเพื่อรับคำสั่งทำตามพระบัญชาของอัลลอฮฺ แล้วก็ด้วยเหล่ามลาอิกะฮฺที่ทำหน้าที่ตามคำสั่งที่พระผู้อภิบาลของพวกเขาได้มอบหมายให้จัดการเรื่องราวต่างๆ ของเอกภพ - ไม่อนุญาตให้มัคลูกผู้เป็นบ่าวทำการสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกเหนือจากพระผู้อภิบาลเขา ถ้าหากเขาทำเช่นนั้น เขาก็ย่อมตั้งภาคีแล้ว – แท้จริง เหล่าสรรพสิ่งถูกสร้างทั้งหลายจะถูกให้ฟื้นคืนชีพและจะถูกสอบสวน ในวันที่แผ่นดินสะเทือนด้วยการเป่าครั้งที่หนึ่ง คือการเป่าให้ทุกคนตาย แล้วก็ตามด้วยการเป่าครั้งที่สองที่ทำให้ทุกคนฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง

(8) (9) หัวใจของบรรดาผู้ปฏิเสธในวันนั้นจะสั่นสะท้านเนื่องด้วยความกลัวที่รุนแรง ดวงตาของคนเหล่านั้นจะละห้อยเพราะความน่าสะพรึงกลัวของสิ่งที่พวกเขามองเห็น

(10)-(12) พวกที่ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพเหล่านี้จะกล่าวว่า เราจะถูกนำกลับไปสู่สิ่งที่เราเป็นอยู่เมื่อสมัยที่เรามีชีวิตบนแผ่นดินอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่เราตายไปแล้วกระนั้นหรือ? เราจะถูกนำกลับไปอีกครั้ง หลังจากที่เรากลายเป็นกระดูกที่ผุกร่อนหมดแล้วกระนั้นหรือ? พวกเขากล่าวว่า การกลับของเราดังกล่าวนั้น ย่อมเป็นการกลับไปที่ไร้หวังและโกหกมดเท็จ

(13) (14) ดังนั้น แท้จริงแล้ว มันเป็นการเป่าแตรเพียงครั้งเดียว แล้วพวกเขาก็จะฟื้นขึ้นบนแผ่นดินอีกครั้ง หลังจากที่พวกเขาถูกฝังอยู่ในท้องของมัน

(15) ได้มีเรื่องราวของมูซามายังเจ้าแล้วหรือยัง – โอ้ ผู้เป็นศาสนทูต ?

إِذْ نَادَىٰهُ رَبُّهُۥ بِٱلْوَادِ ٱلْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾ ٱذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿١٧﴾
فَقُلْ هَل لَّكَ إِلَىٰٓ أَن تَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَأَهْدِيَكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَرَىٰهُ
ٱلْءَايَةَ ٱلْكُبْرَىٰ ﴿٢٠﴾ فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢١﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَىٰ ﴿٢٢﴾ فَحَشَرَ
فَنَادَىٰ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ أَنَا۠ رَبُّكُمُ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٢٤﴾ فَأَخَذَهُ ٱللَّهُ نَكَالَ ٱلْءَاخِرَةِ وَٱلْأُولَىٰٓ
﴿٢٥﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن يَخْشَىٰٓ ﴿٢٦﴾ ءَأَنتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمِ ٱلسَّمَآءُ ۚ بَنَىٰهَا
﴿٢٧﴾ رَفَعَ سَمْكَهَا فَسَوَّىٰهَا ﴿٢٨﴾ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَىٰهَا ﴿٢٩﴾
وَٱلْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَىٰهَآ ﴿٣٠﴾ أَخْرَجَ مِنْهَا مَآءَهَا وَمَرْعَىٰهَا ﴿٣١﴾
وَٱلْجِبَالَ أَرْسَىٰهَا ﴿٣٢﴾ مَتَٰعًا لَّكُمْ وَلِأَنْعَٰمِكُمْ ﴿٣٣﴾ فَإِذَا جَآءَتِ ٱلطَّآمَّةُ
ٱلْكُبْرَىٰ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ ٱلْإِنسَٰنُ مَا سَعَىٰ ﴿٣٥﴾ وَبُرِّزَتِ ٱلْجَحِيمُ
لِمَن يَرَىٰ ﴿٣٦﴾ فَأَمَّا مَن طَغَىٰ ﴿٣٧﴾ وَءَاثَرَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا ﴿٣٨﴾ فَإِنَّ ٱلْجَحِيمَ
هِىَ ٱلْمَأْوَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِۦ وَنَهَى ٱلنَّفْسَ عَنِ ٱلْهَوَىٰ
﴿٤٠﴾ فَإِنَّ ٱلْجَنَّةَ هِىَ ٱلْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلسَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَىٰهَا
﴿٤٢﴾ فِيمَ أَنتَ مِن ذِكْرَىٰهَآ ﴿٤٣﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ مُنتَهَىٰهَآ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَآ أَنتَ مُنذِرُ
مَن يَخْشَىٰهَا ﴿٤٥﴾ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوٓا۟ إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَىٰهَا ﴿٤٦﴾

ترتيبها ٨٠ — سُورَةُ عَبَسَ — آياتها ٤٢

(16)-(19) เมื่อครั้งที่พระผู้เป็นเจ้าของเขาได้เรียกเขา ณ หว่างเขาอันจำเริญยิ่งที่มีชื่อว่า "ฏูวา" พระองค์ได้ทรงกล่าวแก่เขาว่า จงเข้าไปยังฟิรเอาน์ แท้จริง เขานั้นได้เลยเถิดยิ่งในการฝ่าฝืน เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า ท่านต้องการที่จะซักฟอกหัวใจให้สะอาดจากสิ่งบกพร่องต่างๆ และต้องการจะประดับประดามันด้วยการศรัทธาหรือไม่ และจะให้ฉันชี้ทางท่านไปสู่การเชื่อฟังพระเจ้าของท่าน เพื่อให้ท่านกลัวและยำเกรงต่อพระองค์หรือไม่ ?

(20)-(22) แล้วมูซาก็แสดงสัญญาณอันอัศจรรย์ต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่แก่ฟิรเอาน์ นั่นคือไม้เท้ากับมือของเขา แล้วฟิรเอาน์ก็ปฏิเสธนบีของอัลลอฮฺ คือ มูซา อะลัยฮิสลาม และได้ทรยศฝ่าฝืนต่อพระผู้อภิบาลของเขา แล้วก็ผินหลังเมินห่างออกไปจากการศรัทธา และพยายามอย่างยิ่งที่จะขัดขวางมูซา

(23)-(26) แล้วฟิรเอาน์ก็รวบรวมพรรคพวกในอาณาจักรของเขาพร้อมกับเรียกพวกเขาว่า ข้าคือพระเจ้าของพวกท่านซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดเหนือกว่าอีก ดังนั้น อัลลอฮฺจึงทรงชำระโทษเขาด้วยการลงโทษในดุนยาและอาคิเราะฮฺ และได้ทำให้เขาเป็นอุทาหรณ์และการขู่เตือนแก่ผู้ที่ประพฤติตัวเยี่ยงเขาในหมู่ผู้อาจหาญที่จะทรยศพระองค์ แท้จริง ในตัวฟิรเอาน์และการลงโทษที่ประสบแก่เขานั้นย่อมเป็นบทเรียนแก่ผู้ที่คิดได้และหวาดเกรง

(27)-(33) การฟื้นคืนชีพอีกครั้งของพวกเจ้า – โอ้ มนุษย์ทั้งหลาย – หลังจากความตายของพวกเจ้านั้นยากลำบากกว่าในการคิดคำนวนของเจ้า มากกว่าการสร้างชั้นฟ้ากระนั้นหรือ ? พระองค์ยกมันเหนือพวกเจ้าเป็นดั่งอาคาร และทำให้หลังคาของมันสูงส่งบนอากาศไม่มีส่วนที่บกพร่องและแตกร้าว ทรงทำให้กลางคืนของมันมืดมิดด้วยการอัสดงของดวงอาทิตย์ และทำให้กลางวันเจิดจ้าด้วยการแย้มขึ้นของมัน และทรงแผ่แผ่นดินให้ลาดหลังจากที่ได้สร้างชั้นฟ้า ทรงฝากคุณประโยชน์ต่างๆ ไว้ในแผ่นดินนั้น ทรงทำให้มีตาน้ำแตกออกมา ทรงให้มีพืชที่ใช้เลี้ยงสัตว์แตกหน่อออกมา และทรงทำให้มีภูเขาเป็นหมุดตรึงมันไว้ พระองค์ผู้บริสุทธิ์ทรงสร้างนิอฺมัตต่างๆ เหล่านี้เป็นคุณประโยชน์แก่พวกเจ้าและสัตว์เลี้ยงต่าง ๆ ของพวกเจ้า (การที่พระองค์ทำให้พวกเจ้าบังเกิดขึ้นอีกครั้งในวันกิยามะฮฺ ย่อมง่ายกว่าการสร้างสิ่งต่างๆ เหล่านี้ และทุกๆ อย่างนั้นมันเป็นสิ่งที่เบาและง่ายดายแก่พระองค์ทั้งสิ้น)

(34)-(36) ดังนั้น เมื่อวันกิยามะฮฺอันยิ่งใหญ่และความสาหัสอันรุนแรงมาถึง นั่นคือการเป่าแตรครั้งที่สองเกิดขึ้น เมื่อนั้นจะถูกแสดงการงานต่างๆ ของมนุษย์ทั้งดีและชั่วให้เขาเห็น แล้วเขาก็จะสำนึกและยอมรับมัน และจะถูกแสดงให้เห็นนรกญะฮันนัมแก่ทุกคนที่มองเห็นได้ด้วยตาของเขา

(37)-(39) ดังนั้น ผู้ใดที่ทรยศฝ่าฝืนต่อคำสั่งของอัลลอฮฺ และยอมสละอาคิเราะฮฺเพื่อชีวิตดุนยา แน่แท้ บั้นปลายสุดท้ายของเขาก็จะกลับไปสู่นรก

(40) (41) และผู้ใดที่หวาดหวั่นต่อการยืนเพื่อสอบสวนต่อหน้าอัลลอฮฺ และได้หักห้ามหัวใจจากอารมณ์ที่ชั่วร้ายใฝ่ต่ำ แน่นอน แท้จริงสวรรค์ย่อมเป็นที่พำนักของเขา

(42)-(46) พวกมุชริกีนจะถามเจ้า โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ด้วยท่าทีเหยียดหยาม - ถึงกำหนดเวลาที่วันกิยามะฮฺจะเกิดซึ่งเจ้าได้สัญญากับพวกเขา ว่าเมื่อไรมันจะบังเกิดขึ้น เจ้าไม่มีความรู้ใดๆ เลยเกี่ยวกับกำหนดเวลาของมัน ทว่ากำหนดเวลานั้นเป็นเรื่องของอัลลอฮฺผู้เกรียงไกรและยิ่งใหญ่ผู้เดียวเท่านั้น แท้จริง เจ้ามีความเกี่ยวข้องกับวันเวลานั้นในแง่ของการตักเตือนแก่ผู้ที่หวาดเกรงมันเท่านั้น วันที่พวกเขาได้เห็นการบังเกิดขึ้นของกิยามะฮฺในวันนั้น เปรียบเสมือนว่าพวกเขาไม่ได้มีชีวิตอยู่ในโลกดุนยา เว้นเพียงแค่ช่วงสั้นๆ ระหว่างเวลาเที่ยงจนถึงตะวันตกดินเท่านั้น หรือระหว่างช่วงเวลาที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงเวลาเที่ยงเท่านั้น

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

عَبَسَ وَتَوَلَّىٰٓ ١ أَن جَآءَهُ ٱلۡأَعۡمَىٰ ٢ وَمَا يُدۡرِيكَ لَعَلَّهُۥ يَزَّكَّىٰٓ ٣ أَوۡ
يَذَّكَّرُ فَتَنفَعَهُ ٱلذِّكۡرَىٰٓ ٤ أَمَّا مَنِ ٱسۡتَغۡنَىٰ ٥ فَأَنتَ لَهُۥ تَصَدَّىٰ ٦
وَمَا عَلَيۡكَ أَلَّا يَزَّكَّىٰ ٧ وَأَمَّا مَن جَآءَكَ يَسۡعَىٰ ٨ وَهُوَ يَخۡشَىٰ ٩ فَأَنتَ
عَنۡهُ تَلَهَّىٰ ١٠ كَلَّآ إِنَّهَا تَذۡكِرَةٞ ١١ فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ ١٢ فِي صُحُفٖ مُّكَرَّمَةٖ
١٣ مَّرۡفُوعَةٖ مُّطَهَّرَةِۭ ١٤ بِأَيۡدِي سَفَرَةٖ ١٥ كِرَامِۭ بَرَرَةٖ ١٦ قُتِلَ ٱلۡإِنسَٰنُ
مَآ أَكۡفَرَهُۥ ١٧ مِنۡ أَيِّ شَيۡءٍ خَلَقَهُۥ ١٨ مِن نُّطۡفَةٍ خَلَقَهُۥ فَقَدَّرَهُۥ ١٩ ثُمَّ
ٱلسَّبِيلَ يَسَّرَهُۥ ٢٠ ثُمَّ أَمَاتَهُۥ فَأَقۡبَرَهُۥ ٢١ ثُمَّ إِذَا شَآءَ أَنشَرَهُۥ ٢٢ كَلَّا لَمَّا
يَقۡضِ مَآ أَمَرَهُۥ ٢٣ فَلۡيَنظُرِ ٱلۡإِنسَٰنُ إِلَىٰ طَعَامِهِۦٓ ٢٤ أَنَّا صَبَبۡنَا ٱلۡمَآءَ صَبّٗا
٢٥ ثُمَّ شَقَقۡنَا ٱلۡأَرۡضَ شَقّٗا ٢٦ فَأَنۢبَتۡنَا فِيهَا حَبّٗا ٢٧ وَعِنَبٗا وَقَضۡبٗا ٢٨
وَزَيۡتُونٗا وَنَخۡلٗا ٢٩ وَحَدَآئِقَ غُلۡبٗا ٣٠ وَفَٰكِهَةٗ وَأَبّٗا ٣١ مَّتَٰعٗا لَّكُمۡ
وَلِأَنۡعَٰمِكُمۡ ٣٢ فَإِذَا جَآءَتِ ٱلصَّآخَّةُ ٣٣ يَوۡمَ يَفِرُّ ٱلۡمَرۡءُ مِنۡ أَخِيهِ ٣٤
وَأُمِّهِۦ وَأَبِيهِ ٣٥ وَصَٰحِبَتِهِۦ وَبَنِيهِ ٣٦ لِكُلِّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُمۡ يَوۡمَئِذٖ شَأۡنٞ
يُغۡنِيهِ ٣٧ وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٖ مُّسۡفِرَةٞ ٣٨ ضَاحِكَةٞ مُّسۡتَبۡشِرَةٞ ٣٩ وَوُجُوهٞ
يَوۡمَئِذٍ عَلَيۡهَا غَبَرَةٞ ٤٠ تَرۡهَقُهَا قَتَرَةٌ ٤١ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَفَرَةُ ٱلۡفَجَرَةُ ٤٢

สูเราะฮฺ อะบะสะ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) (2) ปรากฏอาการเปลี่ยนและบูดเบี้ยวไม่พอใจบนใบหน้าของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และท่านได้เมินหนีเนื่องจากอับดุลลอฮฺ บิน อุมมี มักตูม ได้มาหาท่านเพื่อขอการชี้แนะ ในขณะที่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กำลังง่วนอยู่กับการเชิญชวนคนใหญ่คนโตในหมู่พวกกุเรชให้รับอิสลาม

(3) (4) และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารู้ถึงข้อเท็จจริงของสิ่งนั้น ? เผื่อว่าบางที การที่เขามาถามนั้นก็เพื่อจะได้ชำระจิตใจและทำให้มันสะอาดผ่องแผ้ว หรือเพื่อจะได้รับบทเรียนและการสำนึกที่เพิ่มขึ้น

(5) (6) สำหรับผู้ที่ไม่พึ่งการชี้ทางของเจ้า เจ้ากลับเข้าหาเขาและรับฟังคำพูดของเขา และมันเป็นภาระอย่างใดแก่เจ้าเล่า ถ้าหากเขาไม่ยอมที่จะชำระตัวเองจากการปฏิเสธศรัทธาของเขา ?

(7) - (16) ในขณะที่ผู้ซึ่งพยายามที่จะเข้าพบเจ้า โดยที่เขาเกรงกลัวต่ออัลลอฮฺว่าเขาจะบกพร่องในการขอคำชี้แนะ เจ้ากลับบ่ายเบี่ยงกับเขา มันไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าทำดอก โอ้ ผู้เป็นรอซูล แท้จริง โองการอัลกุรอานบทนี้เป็นโอวาทตักเตือนสำหรับเจ้าและสำหรับผู้ที่ต้องการบทเรียนทุกคน ดังนั้น ผู้ใดที่ประสงค์การรำลึกถึงอัลลอฮฺและน้อมนำตามวิวรณ์ของพระองค์ เขาก็ควรได้รับสิทธินั้น วะห์ยูหรือวิวรณ์นี้ คืออัลกุรอานที่ถูกจดในบันทึกอันยิ่งใหญ่ มีเกียรติยิ่ง มีสถานะสูงส่ง บริสุทธิ์จากสิ่งสกปรก ปราศจากการเพิ่มและการตัดทอน ด้วยมือของเหล่ามลาอิกะฮฺผู้เขียนบันทึก ผู้เป็นทูตระหว่างอัลลอฮฺและมัคลูกผู้ถูกสร้างของพระองค์ เหล่ามลาอิกะฮฺผู้ซึ่งมีลักษณะอันทรงเกียรติ ทั้งนิสัยและการกระทำของพวกเขา ผู้ทำดีและสะอาดบริสุทธิ์

(17) - (23) มนุษย์ผู้ปฏิเสธศรัทธาถูกสาปแช่งและถูกลงโทษ การปฏิเสธศรัทธาของเขาต่อพระผู้อภิบาลเขาช่างหนักหนาเหลือเกิน !! หรือเขาไม่ได้มองว่า อัลลอฮฺได้สร้างเขามาจากสิ่งใดในตอนแรก ? อัลลอฮฺได้สร้างเขามาจากน้ำอันน้อยนิด – คือน้ำอสุจิ - แล้วพระองค์ก็กำหนดให้มันพัฒนาขึ้นตามลำดับ แล้วทรงแจกแจงทางแห่งความดีและความชั่วแก่เขา แล้วทรงทำให้เขาตายและทำให้เขาอยู่ ณ สถานที่ฝังศพของเขา แล้วเมื่อพระองค์ทรงประสงค์พระองค์ก็จะทำให้เขามีชีวิต และจะทรงทำให้เขาฟื้นขึ้นหลังจากที่ตายไปแล้วเพื่อการสอบสวนและตอบแทน เรื่องไม่ได้เป็นอย่างที่ผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวและกระทำดอก ซึ่งเขาไม่ได้ทำตามสิ่งที่อัลลอฮฺสั่งใช้ให้ศรัทธาและประพฤติตนด้วยการเชื่อฟังพระองค์

(24) - (32) มนุษย์จงพิจารณาเถิด อัลลอฮฺได้สร้างอาหารที่เป็นปัจจัยสำหรับชีวิตของเขาอย่างไร ? แท้จริง เราได้รดรินน้ำลงบนแผ่นดินจนชุ่ม แล้วเราก็ทำให้มันแตกออกด้วยสิ่งที่เรานำออกมาจากพืชพรรณต่างๆ และเราได้ให้เมล็ดพืชงอกขึ้น อีกทั้งองุ่นและหญ้าสำหรับสรรพสัตว์ ทั้งมะกอก อินทผลัม เรือกสวนอันหนาทึบด้วยแมกไม้ ทั้งผลไม้และทุ่งหญ้า เพื่อให้พวกเจ้าและสัตว์เลี้ยงของพวกเจ้าได้สุขสำราญกับมัน

(33) - (37) ดังนั้น เมื่อเสียงกัมปนาทในวันกิยามะฮฺมาถึง เสียงที่ทำให้หูตึงเนื่องจากความน่าสะพรึงกลัวของมัน วันที่คนผู้หนึ่งหนีห่างจากพี่น้องของเขาเพราะความน่ากลัวของมัน หนีห่างจากแม่และพ่อของเขา รวมทั้งภรรยาและลูกๆ ของเขา แต่ละคนในหมู่พวกเขา ณ วันนั้นมีภาระที่ตัวเองต้องยุ่งและไม่สามารถทำให้เขาสนใจผู้อื่นได้อีก

(38) - (42) ใบหน้าของผู้ที่ได้รับความสำราญแห่งสวรรค์ในวันนั้นจะเจิดจรัส เบิกบานด้วยความดีใจ และใบหน้าของชาวนรกจะมืดทึบเป็นสีดำ และมีความต่ำต้อยปกปิดมัน ผู้คนที่ถูกกล่าวถึงเหล่านั้นคือผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และปฏิเสธโองการของพระองค์ และอาจหาญต่อข้อห้ามของพระองค์ด้วยการทำชั่วและละเมิดฝ่าฝืน

سُورَةُ التَّكْوِيرِ — ترتيبها ٨١ — آياتها ٢٩

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا ٱلشَّمۡسُ كُوِّرَتۡ ١ وَإِذَا ٱلنُّجُومُ ٱنكَدَرَتۡ ٢ وَإِذَا ٱلۡجِبَالُ
سُيِّرَتۡ ٣ وَإِذَا ٱلۡعِشَارُ عُطِّلَتۡ ٤ وَإِذَا ٱلۡوُحُوشُ حُشِرَتۡ
٥ وَإِذَا ٱلۡبِحَارُ سُجِّرَتۡ ٦ وَإِذَا ٱلنُّفُوسُ زُوِّجَتۡ ٧ وَإِذَا
ٱلۡمَوۡءُۥدَةُ سُئِلَتۡ ٨ بِأَيِّ ذَنۢبٖ قُتِلَتۡ ٩ وَإِذَا ٱلصُّحُفُ نُشِرَتۡ
١٠ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ كُشِطَتۡ ١١ وَإِذَا ٱلۡجَحِيمُ سُعِّرَتۡ ١٢ وَإِذَا ٱلۡجَنَّةُ
أُزۡلِفَتۡ ١٣ عَلِمَتۡ نَفۡسٞ مَّآ أَحۡضَرَتۡ ١٤ فَلَآ أُقۡسِمُ بِٱلۡخُنَّسِ ١٥
ٱلۡجَوَارِ ٱلۡكُنَّسِ ١٦ وَٱلَّيۡلِ إِذَا عَسۡعَسَ ١٧ وَٱلصُّبۡحِ إِذَا تَنَفَّسَ ١٨
إِنَّهُۥ لَقَوۡلُ رَسُولٖ كَرِيمٖ ١٩ ذِي قُوَّةٍ عِندَ ذِي ٱلۡعَرۡشِ مَكِينٖ ٢٠ مُّطَاعٖ
ثَمَّ أَمِينٖ ٢١ وَمَا صَاحِبُكُم بِمَجۡنُونٖ ٢٢ وَلَقَدۡ رَءَاهُ بِٱلۡأُفُقِ ٱلۡمُبِينِ
٢٣ وَمَا هُوَ عَلَى ٱلۡغَيۡبِ بِضَنِينٖ ٢٤ وَمَا هُوَ بِقَوۡلِ شَيۡطَٰنٖ رَّجِيمٖ ٢٥
فَأَيۡنَ تَذۡهَبُونَ ٢٦ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ٢٧ لِمَن شَآءَ مِنكُمۡ أَن
يَسۡتَقِيمَ ٢٨ وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢٩

سُورَةُ الانْفِطَارِ — ترتيبها ٨٢ — آياتها ١٩

สูเราะฮฺ อัต-ตักวีร

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(14) เมื่อดวงอาทิตย์ถูกม้วนและแสงของมันดับมอดไป และเมื่อดวงดาวต่างๆ ร่วงหล่นกระจัดกระจาย และแสงของมันก็ดับไป และเมื่อภูเขาทั้งหลายถูกดึงออกจากแผ่นดินแล้วมันกลายเป็นฝุ่นที่ปลิวว่อน และเมื่ออูฐที่ตั้งท้องถูกทิ้งและละเลยไม่ได้รับการสนใจ และเมื่อสัตว์เดรัจฉานทั้งหลายถูกรวบรวมและคละเคล้ากัน เพื่ออัลลอฮฺจะชำระความระหว่างพวกมันกันเอง และเมื่อทะเลถูกจุดแล้วมันก็ลุกเป็นไฟที่โชติช่วงด้วยความยิ่งใหญ่ของมัน และเมื่อชีวิตทั้งหลายถูกจัดกลุ่มด้วยพรรคพวกที่เหมือนๆ กันและคล้ายๆ กัน และเมื่อทารกหญิงที่ถูกฝังทั้งเป็นถูกถามในวันกิยามะฮฺ ด้วยคำถามเพื่อปลอบโยนแก่เธอและดุด่าแก่พ่อของเธอว่า ด้วยบาปอันใดเล่าเธอจึงถูกฝังทั้งเป็น ? และเมื่อสมุดบันทึกการงานทั้งหลายถูกกางแผ่ออกมา และเมื่อฟ้าถูกดึงและเลิกออกจากที่ของมัน และเมื่อไฟนรกถูกจุดและถูกทำให้มันลุกโชน และเมื่อสวรรค์วิมานแห่งความสุขสำราญถูกทำให้ใกล้แก่ผู้อาศัยมัน คือบรรดาผู้ยำเกรงต่ออัลลอฮฺ เมื่อสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นทุกชีวิตก็จะแน่ใจและจะพบเห็นทุกสิ่งที่ตนได้เคยทำ ไม่ว่าความดีหรือความชั่ว

(15)-(21) อัลลอฮฺได้สาบานด้วยดวงดาวที่แสงของมันซ่อนเร้นในเวลากลางวัน คือเหล่าดวงดาวที่โคจรและแฝงตัวตามจักรราศีของมัน และทรงสาบานด้วยกลางคืนเมื่อมาถึงด้วยความมืดมิดของมัน และด้วยยามเช้าเมื่อปรากฏแสงสว่างของมัน แท้จริงอัลกุรอานนี้เป็นสารเผยแพร่ของทูตผู้มีเกียรติ – นั่นคือ มลาอิกะฮฺ ญิบรีล อะลัยฮิสสลาม – ผู้มีพละกำลังในการทำสิ่งที่ตนได้รับคำสั่งมา ผู้มีสถานะอันสูงส่ง ณ อัลลอฮฺ เหล่ามลาอิกะฮฺทั้งหลายจะเชื่อฟังเขา และเป็นผู้ที่รับความไว้วางใจต่อวะห์ยูหรือวิวรณ์ที่ถูกประทานลงมาพร้อมกับเขา

(22)-(25) และมุหัมมัดที่พวกเจ้ารู้จักกันนั้นไม่ใช่คนบ้าเสียสติ และแท้จริง มุหัมมัดได้เห็นญิบรีลผู้นำสารลงมาที่ปลายฟ้าอันยิ่งใหญ่ และเขาไม่ได้ตระหนี่ในการเผยแพร่วะห์ยูหรือวิวรณ์แห่งพระเจ้า และอัลกุรอานนี้ไม่ได้เป็นถ้อยคำของชัยฏอนผู้ถูกสาปแช่ง ผู้ถูกขับไล่ออกจากความเมตตาของอัลลอฮฺ แต่ทว่ามันเป็นพระดำรัสของอัลลอฮฺและวะห์ยูของพระองค์

(26)-(29) ดังนั้น สติปัญญาของพวกเจ้านำพวกเจ้าไปไหนในการปฏิเสธต่ออัลกุรอาน หลังจากที่มีหลักฐานต่างๆ ที่ชัดเจนเหล่านี้แล้ว ? มันไม่ได้เป็นสิ่งใดเว้นแต่โอวาทตักเตือนจากอัลลอฮฺสำหรับมนุษย์ทุกคน สำหรับผู้ประสงค์ในหมู่พวกเจ้าที่จะยืนหยัดบนสัจธรรมและการศรัทธา และพวกเจ้าจะไม่ประสงค์การยืนหยัดและไม่สามารถทำสิ่งนั้นได้ เว้นแต่ด้วยความประสงค์ของอัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลสรรพสิ่งทั้งหมดทั้งมวล

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنفَطَرَتْ ﴿١﴾ وَإِذَا ٱلْكَوَاكِبُ ٱنتَثَرَتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلْبِحَارُ
فُجِّرَتْ ﴿٣﴾ وَإِذَا ٱلْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ﴿٤﴾ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ
وَأَخَّرَتْ ﴿٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْإِنسَٰنُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ ٱلْكَرِيمِ ﴿٦﴾ ٱلَّذِى
خَلَقَكَ فَسَوَّىٰكَ فَعَدَلَكَ ﴿٧﴾ فِىٓ أَىِّ صُورَةٍ مَّا شَآءَ رَكَّبَكَ ﴿٨﴾
كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِٱلدِّينِ ﴿٩﴾ وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَٰفِظِينَ ﴿١٠﴾ كِرَامًا
كَٰتِبِينَ ﴿١١﴾ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ﴿١٢﴾ إِنَّ ٱلْأَبْرَارَ لَفِى نَعِيمٍ ﴿١٣﴾ وَإِنَّ
ٱلْفُجَّارَ لَفِى جَحِيمٍ ﴿١٤﴾ يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ ٱلدِّينِ ﴿١٥﴾ وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَآئِبِينَ
﴿١٦﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا يَوْمُ ٱلدِّينِ ﴿١٧﴾ ثُمَّ مَآ أَدْرَىٰكَ مَا يَوْمُ ٱلدِّينِ
﴿١٨﴾ يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَيْـًٔا ۖ وَٱلْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِّلَّهِ ﴿١٩﴾

ترتيبها ٨٣ — سُورَةُ المُطَفِّفِين — آياتها ٣٦

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ﴿١﴾ ٱلَّذِينَ إِذَا ٱكْتَالُوا۟ عَلَى ٱلنَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ﴿٢﴾
وَإِذَا كَالُوهُمْ أَو وَّزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ﴿٣﴾ أَلَا يَظُنُّ أُو۟لَٰٓئِكَ أَنَّهُم
مَّبْعُوثُونَ ﴿٤﴾ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥﴾ يَوْمَ يَقُومُ ٱلنَّاسُ لِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦﴾

สูเราะฮฺ อัล-อินฟิฏอรฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(5) เมื่อท้องฟ้าแตกออกและระบอบของมันสูญเสียไป และเมื่อดวงดาวร่วงหล่นลงมา และเมื่อทะเลทั้งหลายนั้นถูกอัลลอฮฺทำให้ทะลักออกมาระหว่างกันแล้วน้ำของมันก็เหือดหาย และเมื่อหลุมฝังศพถูกพลิกด้วยการนำผู้ที่อยู่ในนั้นให้ฟื้นออกมา เมื่อนั้น ทุกชีวิตจะได้รู้ถึงการงานต่างๆ ทุกอย่างของเขา ทั้งสิ่งที่เขาได้เคยทำมาก่อนและสิ่งที่เขาทำในภายหลัง และเขาจะถูกตอบแทนตามสภาพของการงานเหล่านั้น

(6)-(8) โอ้ มนุษย์ผู้ปฏิเสธต่อการฟื้นคืนชีพ อะไรเล่าที่ทำให้เจ้าลุ่มหลงโอหังกับพระเจ้าผู้การุณย์ของเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความดีอันมากมาย ผู้คู่ควรต่อการขอบคุณและเชื่อฟัง ไม่ใช่พระองค์ดอกหรือที่ทรงสร้างเจ้า แล้วทรงทำให้การสร้างของเจ้าสมบูรณ์และสมสัดส่วน ทรงประกอบเจ้าให้สามารถปฏิบัติตามหน้าที่ของเจ้าได้ ด้วยรูปร่างใดที่ทรงประสงค์พระองค์ก็ทรงสร้างเจ้าตามความประสงค์นั้น ?

(9)-(12) เรื่องมิได้เป็นเช่นที่พวกเจ้ากล่าวกันดอกที่ว่าการที่พวกเจ้าเคารพอิบาดะฮฺสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺนั้นเป็นสิ่งที่พวกเจ้าทำถูกต้อง ทว่าพวกเจ้าปฏิเสธวันแห่งการสอบสวนและการตอบแทน และแท้จริง เหนือพวกเจ้านั้นมีมลาอิกะฮฺผู้เฝ้าควบคุมดูแลและมีเกียรติ ณ อัลลอฮฺ ผู้เขียนบันทึกสิ่งที่พวกเขาได้รับคำสั่งให้คิดคำนวน ไม่มีสิ่งใดเลยจากการงานและความลับของพวกเจ้าที่จะหลุดรอดไปจากพวกเขา พวกเขาจะรู้สิ่งที่พวกเจ้าปฏิบัติ ทั้งที่เป็นความดีและความชั่ว

(13) แท้จริง บรรดาผู้ยำเกรงที่ปฏิบัติตนตามสิทธิของอัลลอฮฺและสิทธิแห่งบ่าวของพระองค์นั้น ย่อมอยู่ในความสุขสำราญ

(14)-(16) และแท้จริง บรรดาผู้ทำชั่วที่บกพร่องต่อสิทธิของอัลลอฮฺและสิทธิแห่งบ่าวของพระองค์นั้น ย่อมอยู่ในไฟนรก เปลวของมันจะเผาไหม้พวกเขาในวันแห่งการตอบแทน และพวกเขาจะไม่รอดพ้นไปจากการลงโทษในนรกญะฮันนัม ไม่ว่าจะด้วยการได้ออกมาจากนรกหรือด้วยการสิ้นชีพหมดลมหายใจ

(17)-(19) อะไรเล่าที่เจ้ารู้เกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของวันแห่งการสอบสวน แล้วก็สิ่งใดเล่าที่ทำให้เจ้ารู้ถึงความยิ่งใหญ่ของวันแห่งการสอบสวนนั้น ? วันแห่งการสอบสวนนั้นไม่มีผู้ใดที่สามารถให้ประโยชน์แก่ผู้อื่นได้ และสิทธิในเรื่องดังกล่าว ณ วันนั้น เป็นของอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว ผู้ซึ่งไม่มีใครเอาชนะพระองค์ได้ ไม่มีผู้กำราบใดๆ จะกำราบพระองค์ได้ และไม่มีคู่ต่อสู้ใดๆ จะสู้ต่อกรกับพระองค์ได้

สูเราะฮฺ อัล-มุฏ็อฟฟิฟีน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(6) การลงโทษอันหนักหน่วงสำหรับผู้ที่คดโกงเครื่องตวงและเครื่องชั่ง บรรดาคนที่เมื่อพวกเขาซื้อจากคนอื่นด้วยการตวงหรือชั่งพวกเขาก็จะเอามาอย่างครบถ้วนแก่ตัวพวกเขา และเมื่อพวกเขาขายให้กับคนอื่นก็จะตวงและชั่งให้อย่างบกพร่อง ดังนั้น คนที่ขโมยการตวงและการชั่ง และคดโกงผู้คนนั้นจะอยู่ในสภาพเช่นไรเล่า ? แท้จริงแล้ว เขาผู้คดโกงการตวงและตาชั่งนั้นย่อมคู่ควรกับสัญญาอันเลวร้าย ผู้คดโกงเหล่านี้ไม่คิดหรือว่าอัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาฟื้น จะทรงสอบสวนพวกเขาถึงการงานต่างๆ ของพวกเขาในวันอันน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง ? วันที่ผู้คนจะยืนต่อหน้าอัลลอฮฺ แล้วพระองค์ก็จะทรงคิดบัญชีพวกเขาทั้งที่น้อยนิดและมากมาย และในวันนั้นพวกเขาจะสยบต่ออัลลอฮฺผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

(7)-(9) แน่นอนยิ่ง แท้จริงบั้นปลายและที่พำนักของเหล่าผู้ก่อความชั่วนั้นจะอยู่ในความคับแคบ และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารู้เกี่ยวที่คับแคบนั้น ? แท้จริง มันคือคุกที่ถาวรและการลงโทษอันเจ็บปวด และมันก็คือสิ่งที่อัลลอฮฺกำหนดให้เป็นบั้นปลายแก่พวกเขา มันถูกบันทึกเสร็จสมบูรณ์แล้วจากพระองค์ ไม่มีเพิ่มและไม่มีลดหย่อนอีก

كَلَّآ إِنَّ كِتَٰبَ ٱلْفُجَّارِ لَفِى سِجِّينٍ ٧ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا سِجِّينٌ ٨ كِتَٰبٌ
مَّرْقُومٌ ٩ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ١٠ ٱلَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ١١
وَمَا يُكَذِّبُ بِهِۦٓ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ١٢ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ
ٱلْأَوَّلِينَ ١٣ كَلَّا ۖ بَلْ ۜ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ١٤ كَلَّآ إِنَّهُمْ
عَن رَّبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّمَحْجُوبُونَ ١٥ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا۟ ٱلْجَحِيمِ ١٦ ثُمَّ يُقَالُ
هَٰذَا ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ١٧ كَلَّآ إِنَّ كِتَٰبَ ٱلْأَبْرَارِ لَفِى عِلِّيِّينَ
١٨ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا عِلِّيُّونَ ١٩ كِتَٰبٌ مَّرْقُومٌ ٢٠ يَشْهَدُهُ ٱلْمُقَرَّبُونَ
٢١ إِنَّ ٱلْأَبْرَارَ لَفِى نَعِيمٍ ٢٢ عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ٢٣ تَعْرِفُ فِى
وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ ٱلنَّعِيمِ ٢٤ يُسْقَوْنَ مِن رَّحِيقٍ مَّخْتُومٍ ٢٥
خِتَٰمُهُۥ مِسْكٌ ۚ وَفِى ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ ٱلْمُتَنَٰفِسُونَ ٢٦ وَمِزَاجُهُۥ
مِن تَسْنِيمٍ ٢٧ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا ٱلْمُقَرَّبُونَ ٢٨ إِنَّ ٱلَّذِينَ
أَجْرَمُوا۟ كَانُوا۟ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يَضْحَكُونَ ٢٩ وَإِذَا مَرُّوا۟ بِهِمْ
يَتَغَامَزُونَ ٣٠ وَإِذَا ٱنقَلَبُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمُ ٱنقَلَبُوا۟ فَكِهِينَ ٣١
وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوٓا۟ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ لَضَآلُّونَ ٣٢ وَمَآ أُرْسِلُوا۟ عَلَيْهِمْ
حَٰفِظِينَ ٣٣ فَٱلْيَوْمَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنَ ٱلْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ٣٤

10-17 การลงโทษอันหนักหน่วงในวันนั้นจะเกิดแก่ผู้ที่ปฏิเสธทั้งหลาย ผู้ที่ปฏิเสธการเกิดขึ้นของวันแห่งการตอบแทน และไม่มีผู้ใดที่ปฏิเสธมันเว้นแต่คนที่อธรรมมากด้วยบาป เมื่อโองการต่างๆ ของอัลลอฮฺถูกอ่านแก่เขา เขาจะกล่าวว่า นี่คือเรื่องเล่าปรัมปราของคนยุคก่อน เรื่องดังกล่าวหาได้เป็นเช่นที่พวกเขาคาดคิดไม่ หว่ามันคือพระดำรัสของอัลลอฮฺและวะห์ยูหรือวิวรณ์ของพระองค์แก่นบีของพระองค์ และแท้จริงสิ่งที่ขัดขวางหัวใจของพวกเขาจากการเชื่อต่อสิ่งนั้นก็คือ บาปอันมากมายที่พวกเขาก่อขึ้นซึ่งมันปกปิดหัวใจของพวกเขาอยู่ เรื่องหาได้เป็นเช่นที่ผู้ปฏิเสธศรัทธาได้คาดคิดไม่ หว่า แท้จริง ในวันกิยามะฮฺ พวกเขาจะถูกกั้นไม่ให้เห็นพระผู้อภิบาลของพวกเขา ผู้ยิ่งใหญ่และสูงส่ง (ในโองการนี้มีหลักฐานบ่งชี้ถึงการที่ผู้ศรัทธาได้มองเห็นพระผู้อภิบาลของพวกเขาในสวรรค์) หลังจากนั้น พวกเขาก็จะต้องตกนรกเพื่อทนทุกข์กับความร้อนของมัน แล้วจะถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า นี่คือผลตอบแทนที่พวกเจ้าเคยปฏิเสธ

18-21 แน่นอนยิ่ง แท้จริงบันทึกของผู้ที่มีคุณธรรมความดี – บรรดาผู้ยำเกรง – นั้น ย่อมอยู่ ณ ขั้นอันสูงส่งในสวรรค์ และอะไรที่ทำให้เจ้าได้รู้ – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ว่าอะไรคือขั้นอันสูงส่ง ? มันคือบันทึกของผู้ทำความดีที่ถูกบันทึกอย่างเสร็จสมบูรณ์แล้ว ไม่มีเพิ่มและไม่มีตัดทอนอีก เหล่าผู้ที่ได้รับสิทธิให้ใกล้ชิดอัลลอฮฺในหมู่มลาอิกะฮฺจากทุกชั้นฟ้าเป็นผู้ที่ได้แลเห็นและอ่านมัน

22-28 แท้จริง หมู่ชนแห่งความสัจและการเชื่อฟังนั้นย่อมจะได้อยู่ในสวรรค์อย่างสุขสำราญ บนเตียงอันมากมายและมองเห็นพระผู้อภิบาลของพวกเขา และมองไปยังสิ่งที่ถูกเตรียมไว้สำหรับพวกเขาในบรรดาความสำราญมากมาย เจ้าจะเห็นอาการแห่งความสุขบนใบหน้าพวกเขา พวกเขาจะได้รับการรดรินสุราที่บริสุทธิ์ในภาชนะที่มั่นเหมาะ จิบสุดท้ายของมันเป็นกลิ่นชะมดเชียง และเพื่อความสำราญอันยั่งยืนนั้น ผู้แข่งขันจงแข่งขันกันเถิดเพื่อให้ได้มันมา และในเครื่องดื่มนี้ส่วนผสมและส่วนที่คละเคล้าของมันนำมาจากตาน้ำในสวรรค์ที่ชื่อว่า "ตัสนีม" ตาน้ำที่ถูกเตรียมไว้เพื่อให้ผู้ได้รับความใกล้ชิดกับอัลลอฮฺได้ดื่มและเอร็ดอร่อยกับมัน

29-34 แท้จริง บรรดาผู้ก่อความชั่วนั้นเคยเยาะเย้ยผู้ศรัทธาบนโลกดุนยา เมื่อพวกเขาเดินผ่านคนเหล่านั้นก็จะหยอกด้วยความเหยียดหยามต่อพวกเขา และเมื่อเหล่าคนชั่วพวกนั้นกลับไปยังครอบครัวและญาติมิตรของพวกเขา ก็จะพูดเฮฮาด้วยการเยาะเย้ยเหยียดหยามบรรดาผู้ศรัทธา และเมื่อบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านี้เห็นเศาะหาบะฮฺของมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ซึ่งได้ตอบรับทางนำแล้ว พวกเขาจะกล่าวว่า แท้จริงคนเหล่านี้ได้หลงทางแล้วด้วยการตามมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในขณะที่คนชั่วเหล่านี้ไม่ได้ถูกให้บังเกิดขึ้นเพื่อมาควบคุมดูแลสาวกของมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม แต่อย่างใดเลย ดังนั้น ในวันกิยามะฮฺ บรรดาผู้ที่เชื่อต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์จะได้เยาะเย้ยผู้ปฏิเสธศรัทธาบ้าง เหมือนที่ผู้ปฏิเสธศรัทธาได้เคยถากถางพวกเขาในดุนยา

35 36 บนที่นั่งอันหรูหรา เหล่าผู้ศรัทธาจะได้มองเห็นสิ่งที่อัลลอฮฺประทานให้กับพวกเขาทั้งเกียรติและความสำราญในสวรรค์ และในบรรดาสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจากการประทานให้ดังกล่าวก็คือ การได้มองไปยังพระพักตร์อันทรงเกียรติของอัลลอฮฺ แล้วพวกที่ปฏิเสธศรัทธานั้น พวกเขาได้รับผลตอบแทน ด้วยการตอบแทนที่สาสมยิ่งกับสิ่งที่พวกเขากระทำมาก่อนในดุนยา ไม่ว่าทั้งความชั่วและบาปต่างๆ แล้วหรือไม่ ?

عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ٣٥ هَلۡ ثُوِّبَ ٱلۡكُفَّارُ مَا كَانُواْ يَفۡعَلُونَ ٣٦

ترتيبها ٨٤ — سُورَةُ الانشِقَاقِ — آياتها ٢٥

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتۡ ١ وَأَذِنَتۡ لِرَبِّهَا وَحُقَّتۡ ٢ وَإِذَا ٱلۡأَرۡضُ مُدَّتۡ
٣ وَأَلۡقَتۡ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتۡ ٤ وَأَذِنَتۡ لِرَبِّهَا وَحُقَّتۡ ٥ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلۡإِنسَٰنُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدۡحٗا فَمُلَٰقِيهِ ٦ فَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ
كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ ٧ فَسَوۡفَ يُحَاسَبُ حِسَابٗا يَسِيرٗا ٨ وَيَنقَلِبُ
إِلَىٰٓ أَهۡلِهِۦ مَسۡرُورٗا ٩ وَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ وَرَآءَ ظَهۡرِهِۦ ١٠ فَسَوۡفَ
يَدۡعُواْ ثُبُورٗا ١١ وَيَصۡلَىٰ سَعِيرًا ١٢ إِنَّهُۥ كَانَ فِيٓ أَهۡلِهِۦ مَسۡرُورًا ١٣
إِنَّهُۥ ظَنَّ أَن لَّن يَحُورَ ١٤ بَلَىٰٓۚ إِنَّ رَبَّهُۥ كَانَ بِهِۦ بَصِيرٗا ١٥ فَلَآ أُقۡسِمُ
بِٱلشَّفَقِ ١٦ وَٱلَّيۡلِ وَمَا وَسَقَ ١٧ وَٱلۡقَمَرِ إِذَا ٱتَّسَقَ ١٨
لَتَرۡكَبُنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٖ ١٩ فَمَا لَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ٢٠ وَإِذَا قُرِئَ
عَلَيۡهِمُ ٱلۡقُرۡءَانُ لَا يَسۡجُدُونَ ۩ ٢١ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُكَذِّبُونَ
٢٢ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا يُوعُونَ ٢٣ فَبَشِّرۡهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ٢٤
إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمۡ أَجۡرٌ غَيۡرُ مَمۡنُونِۭ ٢٥

สูเราะฮฺ อัล-อินชิกอก

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 - 5 เมื่อท้องฟ้าแตกร้าวและแยกออกพร้อมด้วยเมฆหมอกในวันกิยามะฮฺ และมันได้เชื่อฟังพระผู้อภิบาลของมันในสิ่งที่พระองค์สั่งใช้ให้มันแตกออก และคู่ควรแล้วที่มันต้องน้อมรับต่อคำสั่งของพระองค์ และเมื่อแผ่นดินถูกแผ่และทำให้กว้าง และภูเขาของมันถูกกระแทกในวันนั้น และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินจากหมู่ซากศพถูกโยนออกมา มันได้ปลดเปลื้องศพพวกนั้นจนหมด และมันได้น้อมรับต่อคำสั่งของพระเจ้าของมันในสิ่งที่พระองค์สั่งใช้มัน และคู่ควรแล้วที่มันต้องน้อมรับคำสั่งของพระองค์

6 6. โอ้ มนุษย์เอ๋ย แท้จริงเจ้านั้นเป็นผู้ขวนขวายสู่อัลลอฮฺ และทำงานต่างๆ ทั้งที่ดีและชั่ว แล้วเจ้าก็จะพบอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺ และพระองค์ก็จะทรงตอบแทนเจ้าตามสภาพการงานของเจ้า อาจจะเป็นด้วยความการุณย์ของพระองค์ หรือด้วยความยุติธรรมของพระองค์

7 - 9 ดังนั้น ผู้ใดที่ได้รับสมุดบันทึกการงานของเขาด้วยมือขวา โดยที่เขาเป็นผู้ศรัทธาต่อพระผู้อภิบาลของเขา เขาก็จะถูกสอบสวนด้วยการสอบสวนที่ง่ายดาย และกลับไปหาครอบครัวของเขาในสวรรค์ด้วยความเบิกบานใจ

10 - 15 และส่วนผู้ที่ได้รับสมุดบันทึกการงานของเขาจากด้านหลัง โดยที่เขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ เขาก็จะถูกเรียกด้วยเสียงแห่งความหายนะและสาปแช่ง และเขาต้องเข้าไปทุกข์ทรมานในนรก แท้จริง เขาเคยอยู่ในดุนยากับครอบครัวของเขาด้วยความดีใจและโอหัง ไม่เคยคิดถึงบั้นปลาย แท้จริงเขาคาดคิดไปว่าเขาจะไม่กลับไปสู่พระองค์ผู้สร้างเขาเพื่อรับการสอบสวนโดยเด็ดขาด แต่ทว่าอัลลอฮฺจะทรงนำเขากลับคืนให้เหมือนครั้งที่พระองค์ทรงให้บังเกิดเขาครั้งแรก และจะทรงตอบแทนเขาต่อการกระทำทั้งหลายของเขา แท้จริง พระผู้อภิบาลของเขานั้นทรงเห็นและรู้ดียิ่งถึงสภาพของเขานับตั้งแต่วันที่ทรงสร้างเขาจนกระทั่งวันที่พระองค์ให้เขาฟื้นคืน

16 - 19 อัลลอฮฺทรงสาบานกับขอบฟ้าที่ปรากฏสีแดงยามอาทิตย์อัสดง และด้วยกลางคืนกับสิ่งที่รวมอยู่ในนั้นทั้งสรรพสัตว์ แมลง สัตว์พิษ และอื่นๆ และด้วยดวงจันทร์เมื่อแสงของมันทอเต็มที่อย่างสมบูรณ์ ทรงสาบานว่าพวกเจ้าทั้งหลาย – โอ้ มวลมนุษย์ - ได้พัฒนาขึ้นเป็นลำดับขั้นที่มากมายและตามสภาพที่แตกต่าง จากเชื้ออสุจิที่ผสมแล้วกลายเป็นก้อนเลือด แล้วเป็นก้อนเนื้อ แล้วก็ได้รับการเป่าวิญญาณจนกระทั่งเสียชีวิต จากนั้นก็ถูกให้ฟื้นคืนและมีชีวิตอีกครั้ง (และไม่อนุญาตให้มัคลูกผู้ถูกสร้างทำการสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ หากเขาทำเช่นนั้นแสดงว่าเขาได้ตั้งภาคีต่อพระองค์แล้ว)

20 - 25 ดังนั้น อะไรเล่าที่ขัดขวางพวกเขาจากการศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันอาคิเราะฮฺ หลังจากที่โองการต่างๆ ถูกชี้แจงแก่พวกเขาแล้ว ? และเหตุใดเล่าที่พวกเขาเป็นเช่นนั้น เมื่อถูกอ่านอัลกุรอานให้ฟังพวกเขาจึงไม่กราบสุญูด และไม่ยอมรับต่อสิ่งที่มันนำมา ? แท้จริงสันดานของผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นก็คือการไม่เชื่อและขัดแย้งกับสัจธรรม และอัลลอฮฺทรงรู้ยิ่งถึงสิ่งที่พวกเขาซ่อนเร้นไว้ในอกของพวกเขาจากความดื้อรั้น ทั้งๆ ที่พวกเขารู้ว่าสิ่งที่อัลกุรอานนำมานั้นคือความจริง ดังนั้น เจ้า – โอ้ ผู้เป็น รอซูล – จงแจ้งให้พวกเขาทราบว่า อัลลอฮฺผู้เกรียงไกรและยิ่งใหญ่ได้เตรียมการลงโทษอันเจ็บปวดไว้แก่พวกเขาแล้ว ทว่า บรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และปฏิบัติหน้าที่ตามที่อัลลอฮฺบัญชาใช้พวกเขานั้น สำหรับพวกเขาจะได้รับผลบุญในอาคิเราะฮฺ ซึ่งไม่มีตัดขาดและบกพร่องเลย

สูเราะฮฺ อัล-บุรูจญ์

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

سُورَةُ البُرُوجِ

ترتيبها ٨٥ — آياتها ٢٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ ﴿١﴾ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ ﴿٢﴾ وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ
﴿٣﴾ قُتِلَ أَصْحَابُ الْأُخْدُودِ ﴿٤﴾ النَّارِ ذَاتِ الْوَقُودِ ﴿٥﴾ إِذْ هُمْ عَلَيْهَا
قُعُودٌ ﴿٦﴾ وَهُمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ ﴿٧﴾ وَمَا نَقَمُوا
مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٨﴾ الَّذِي لَهُ مُلْكُ
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ
فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ
عَذَابُ الْحَرِيقِ ﴿١٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ
جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ ﴿١١﴾ إِنَّ بَطْشَ
رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ﴿١٢﴾ إِنَّهُ هُوَ يُبْدِئُ وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾ وَهُوَ الْغَفُورُ الْوَدُودُ ﴿١٤﴾
ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ﴿١٥﴾ فَعَّالٌ لِمَا يُرِيدُ ﴿١٦﴾ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ
﴿١٧﴾ فِرْعَوْنَ وَثَمُودَ ﴿١٨﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ﴿١٩﴾ وَاللَّهُ مِنْ
وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ ﴿٢٠﴾ بَلْ هُوَ قُرْآنٌ مَجِيدٌ ﴿٢١﴾ فِي لَوْحٍ مَحْفُوظٍ ﴿٢٢﴾

سُورَةُ الطَّارِقِ

ترتيبها ٨٦ — آياتها ١٧

(1)-(9) อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยท้องฟ้าที่ประกอบด้วยวงโคจรซึ่งดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ต้องโคจรผ่าน และทรงสาบานด้วยวันกิยามะฮฺที่ได้สัญญากับปวงบ่าวว่าจะทรงรวบรวมพวกเขาในวันนั้น รวมทั้งสาบานกับผู้ที่เป็นสักขีพยานและผู้ที่ได้รับการสักขีและถูกรับรองยืนยันจากพยาน (พระองค์อัลลอฮฺจะทรงสาบานกับทุกสิ่งที่พระองค์ประสงค์ ส่วนมนุษย์นั้นไม่อนุญาตให้สาบานกับสิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ เพราะการสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺถือว่าเป็นการตั้งภาคี) บรรดาผู้ที่ขุดลอกหลุมอันใหญ่โตเพื่อทรมานผู้ศรัทธานั้นถูกสาปแช่ง พวกเขาได้จุดไฟกองใหญ่ที่มีเชื้อเพลิงมหาศาล ในขณะที่พวกเขานั่งเฝ้าอยู่ริมคูที่จุดไฟนั้น ซึ่งพวกเขาต่างร่วมกันมาดูการทรมานบรรดาผู้ศรัทธา ผู้ศรัทธาเหล่านี้ไม่ได้ถูกทรมานด้วยเหตุใดเลย เว้นแต่เพราะเหตุที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺผู้เกรียงไกรซึ่งไม่ทรงเพลี่ยงพล้ำ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญทั้งในพระดำรัส พระกิจ และคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ พระองค์ผู้ทรงครอบครองชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระองค์ทรงเป็นพยานเหนือทุกๆ สิ่ง ไม่มีสิ่งใดที่ปกปิดแก่พระองค์เลย

(10) แท้จริง บรรดาคนที่เผาผู้ศรัทธาชายและหญิงด้วยไฟเพื่อบังคับให้พวกเขาละทิ้งจากศาสนาของอัลลอฮฺนั้น แล้วพวกเขาก็ไม่กลับตัวจากความผิดดังกล่าว ในอาคิเราะฮฺพวกเขาจะต้องถูกทรมานในนรกญะฮันนัม และพวกเขาต้องได้รับการทรมานที่สาหัสและเผาไหม้

(11) แท้จริง บรรดาผู้ที่ศรัทธาเชื่อมั่นต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของอัลลอฮฺ และปฏิบัติความดีงามนั้น สำหรับพวกเขาจะได้รับสวนสวรรค์มากมายที่มีสายน้ำไหลผ่านวิมานของมัน นั่นคือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่

(12)-(16) แท้จริง การที่พระผู้อภิบาลของเจ้าทรงชำระโทษและทรมานศัตรูของพระองค์คืนกลับนั้น ย่อมหนักหนาและสาหัสยิ่ง แท้จริง พระองค์เป็นผู้ทรงให้บังเกิดสรรพสิ่งในเบื้องต้น แล้วพระองค์ก็จะทรงให้มันกลับคืนอีกครั้ง พระองค์เป็นผู้ที่ยิ่งด้วยการอภัยโทษสำหรับผู้ที่กลับตน ทรงมากยิ่งด้วยความรักแก่ผู้ที่ใกล้ชิดพระองค์ พระองค์เป็นเจ้าของบัลลังก์อัรช์ที่มีเกียรติ ซึ่งบรรลุสุดยอดแห่งความสูงส่งและเกียรติยศ พระองค์ทรงทำอย่างจริงจังในสิ่งที่ทรงประสงค์ ไม่มีสิ่งใดที่สามารถขัดขืนในสิ่งที่ทรงประสงค์ได้

(17)-(22) ได้มีข่าวมายังเจ้าหรือยัง – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – เกี่ยวกับพรรคพวกบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ไม่เชื่อต่อบรรดานบีทั้งหลายของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นฟิรฺเอานฺและพวกษะมูด และสิ่งที่ประสบกับพวกเขาในรูปของการทรมานและการลงโทษ หมู่ชนของเจ้าไม่ได้ใช้สิ่งนั้นเป็นบทเรียนเลย ทว่า พวกที่ไม่ศรัทธานั้นก็ยืนกรานที่จะปฏิเสธเหมือนกับผู้คนก่อนหน้าพวกเขา และอัลลอฮฺนั้นทรงห้อมล้อมพวกเขาด้วยความรอบรู้และเดชานุภาพของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่ปกปิดแก่พระองค์ไม่ว่าจะเป็นตัวพวกเขาหรือการงานของพวกเขาก็ตาม และอัลกุรอานนั้นไม่ได้เป็นดังที่พวกปฏิเสธเหล่านั้นคาดคิดกันว่ามันเป็นกวีและไสยศาสตร์ แล้วพวกเขาก็ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน ทว่า อัลกุรอานนั้นเป็นพระดำรัสอันยิ่งใหญ่และทรงเกียรติ ถูกบันทึกไว้ ณ อัล-เลาห์ อัล-มะห์ฟูซ ซึ่งไม่มีสิ่งใดที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขและบิดเบือนมันได้

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلسَّمَآءِ وَٱلطَّارِقِ ١ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلطَّارِقُ ٢ ٱلنَّجۡمُ ٱلثَّاقِبُ ٣ إِن كُلُّ
نَفۡسٖ لَّمَّا عَلَيۡهَا حَافِظٞ ٤ فَلۡيَنظُرِ ٱلۡإِنسَٰنُ مِمَّ خُلِقَ ٥ خُلِقَ مِن مَّآءٖ
دَافِقٖ ٦ يَخۡرُجُ مِنۢ بَيۡنِ ٱلصُّلۡبِ وَٱلتَّرَآئِبِ ٧ إِنَّهُۥ عَلَىٰ رَجۡعِهِۦ لَقَادِرٞ ٨
يَوۡمَ تُبۡلَى ٱلسَّرَآئِرُ ٩ فَمَا لَهُۥ مِن قُوَّةٖ وَلَا نَاصِرٖ ١٠ وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلرَّجۡعِ ١١
وَٱلۡأَرۡضِ ذَاتِ ٱلصَّدۡعِ ١٢ إِنَّهُۥ لَقَوۡلٞ فَصۡلٞ ١٣ وَمَا هُوَ بِٱلۡهَزۡلِ ١٤ إِنَّهُمۡ
يَكِيدُونَ كَيۡدٗا ١٥ وَأَكِيدُ كَيۡدٗا ١٦ فَمَهِّلِ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَمۡهِلۡهُمۡ رُوَيۡدَۢا ١٧

ترتيبها ٨٧ — سُورَةُ الأَعۡلَىٰ — آياتها ١٩

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَبِّحِ ٱسۡمَ رَبِّكَ ٱلۡأَعۡلَى ١ ٱلَّذِي خَلَقَ فَسَوَّىٰ ٢ وَٱلَّذِي قَدَّرَ فَهَدَىٰ
٣ وَٱلَّذِيٓ أَخۡرَجَ ٱلۡمَرۡعَىٰ ٤ فَجَعَلَهُۥ غُثَآءً أَحۡوَىٰ ٥ سَنُقۡرِئُكَ
فَلَا تَنسَىٰٓ ٦ إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّهُۥ يَعۡلَمُ ٱلۡجَهۡرَ وَمَا يَخۡفَىٰ ٧ وَنُيَسِّرُكَ
لِلۡيُسۡرَىٰ ٨ فَذَكِّرۡ إِن نَّفَعَتِ ٱلذِّكۡرَىٰ ٩ سَيَذَّكَّرُ مَن يَخۡشَىٰ ١٠
وَيَتَجَنَّبُهَا ٱلۡأَشۡقَى ١١ ٱلَّذِي يَصۡلَى ٱلنَّارَ ٱلۡكُبۡرَىٰ ١٢ ثُمَّ لَا يَمُوتُ
فِيهَا وَلَا يَحۡيَىٰ ١٣ قَدۡ أَفۡلَحَ مَن تَزَكَّىٰ ١٤ وَذَكَرَ ٱسۡمَ رَبِّهِۦ فَصَلَّىٰ ١٥

สูเราะฮฺ อัฏ-ฏอริก

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 - 4 อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยท้องฟ้าและดวงดาวที่ปรากฏขึ้นในเวลากลางคืน และอะไรที่ทำให้เจ้ารู้ถึงความยิ่งใหญ่ของดาวดวงนี้ ? มันคือดาวที่ส่องแสงโชติช่วง ทุกๆ ชีวิตนั้นไม่มีใครที่ถูกยกเว้นเลย นอกเสียจากต้องมีมลาอิกะฮฺเป็นผู้เฝ้าควบคุมดูแลพฤติกรรมต่างๆ ของเขา เพื่อที่มันจะถูกคิดบัญชีสอบสวนในวันกิยามะฮฺ

5 8 ดังนั้น จงให้มนุษย์ผู้ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพดูสิว่าเขาถูกบังเกิดมาจากอะไร ? เพื่อให้เขาได้รู้ว่าการสร้างมนุษย์ขึ้นใหม่นั้น ไม่ได้ยากไปกว่าการสร้างพวกเขาในครั้งแรก เขาถูกบังเกิดมาจากเชื้ออสุจิที่พุ่งเข้าไปอย่างแรงในช่องคลอด น้ำเชื้อที่ออกมาจากกระดูกสันหลังของผู้ชายและหน้าอกของผู้หญิง แท้จริง พระองค์ผู้สร้างมนุษย์จากน้ำนี้ย่อมมีพระเดชานุภาพที่จะให้พวกเขากลับคืนมีชีวิตอีกครั้งหลังจากความตาย

9 10 วันที่ความลับจะถูกทดสอบในสิ่งที่มันปกปิดไว้ และจะถูกจำแนกสิ่งที่ดีของมันออกจากสิ่งที่ชั่ว ดังนั้น มนุษย์จึงไม่มีความสามารถใดๆ ที่จะปกป้องตัวเขาเองได้ และไม่มีผู้ช่วยเหลือที่สามารถปกป้องเขาจากการลงโทษของอัลลอฮฺ

11 14 ขอสาบานด้วยท้องฟ้าที่มีฝนตกซ้ำแล้วซ้ำเล่า และด้วยแผ่นดินที่มีรอยปริแตกให้พืชงอกเงยออกมา แท้จริงอัลกุรอานนั้นเป็นถ้อยคำที่จำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ และมันไม่ใช่เรื่องไร้สาระ (และไม่อนุญาตให้มัคลูกทำการสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ มิเช่นนั้นเขาก็ได้ทำการตั้งภาคีแล้ว)

16 17 แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และอัลกุรอานนั้น ได้วางอุบายและคิดแผนการณ์ต่างๆ เพื่อใช้สู้กับสัจธรรมและสนับสนุนความเท็จ และข้าก็ได้วางอุบายเพื่อเชิดชูสัจธรรม แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะชิงชังก็ตาม ดังนั้น เจ้า – โอ้ผู้เป็นรอซูล - จงอย่ารีบเร่งเพื่อขอให้มีการลงโทษประสบแก่พวกเขา ทว่า จงยืดเวลาและผ่อนปรนให้แก่พวกเขาสักเล็กน้อย และอย่าได้เร่งไปกับพวกเขา และเจ้าจะได้เห็นสิ่งที่ลงมายังพวกเขาจากการทรมาน การลงโทษทันฑ์ และความหายนะ

สูเราะฮฺ อัล-อะอฺลา

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 - 5 จงแซ่ซ้องสดุดีพระนามแห่งพระผู้อภิบาลของเจ้าที่สูงส่งให้บริสุทธิ์จากภาคีและ ความบกพร่อง ด้วยการสดุดีที่เหมาะควรแก่ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ผู้ทรงสร้าง สรรพสิ่งทั้งหลาย แล้วทรงประณีตยิ่งในการสร้างพวกมัน และทรงทำให้มันงดงาม ผู้ทรงกำหนดลิขิตต่างๆ แล้วทรงชี้ทางแก่ทุกๆ ชีวิตด้วยสิ่งที่เหมาะสมสำหรับเขา ผู้ทรงทำให้ทุ่งหญ้าสีเขียวงอกเงย จากนั้นก็ทรงทำให้มันแห้งเหี่ยวเปลี่ยนไปจากเดิม

6 7 เราจะอ่านอัลกุรอานนี้ให้เจ้าฟัง – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ด้วยการอ่านให้ฟังที่เจ้าจะไม่ลืมมัน เว้นแต่สิ่งที่อัลลอฮฺประสงค์ตามวิทยเหตุผลของพระองค์เพื่อทำให้เจ้าลืม เพราะผลประโยชน์ที่พระองค์ทรงทราบดี แท้จริงพระองค์นั้นทรงรู้สิ่งที่เปิดเผยทั้งคำพูดและการกระทำ รวมทั้งสิ่งที่ปกปิดจากทั้งสองประการนั้น

8 และเราจะทำให้ง่ายดายในทุกๆ เรื่องของเจ้า ในจำนวนนั้นก็คือ ให้เจ้ามีความง่ายดายในการรับหน้าที่เผยแพร่สารแห่งอัลลอฮฺ ทำให้ศาสนาของเจ้าเป็นศาสนาที่ง่ายไม่มีความยากลำบาก

9 ดังนั้น จงเตือนหมู่ชนของเจ้าเถิด – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ตามที่เราได้ทำให้ง่ายแก่เจ้า ด้วยสิ่งที่ถูกวะห์ยูให้แก่เจ้าแล้ว จงชี้ทางพวกเขาสู่สิ่งที่ดีสำหรับพวกเขา และจงตักเตือนเป็นการจำเพาะแก่ผู้ที่คาดหวังว่าจะรับการตักเตือน และอย่าได้สร้างความลำบากแก่ตัวเจ้าเองด้วยการตักเตือนผู้ที่การตักเตือนไม่ส่งผลใดๆ ต่อเขาเว้นแต่ยิ่งเพิ่มความหยิ่งจองหองและเมินหนี

(10) - (13) ผู้ที่เกรงกลัวต่อพระเจ้าของเขาจะได้รับบทเรียนจากการตักเตือนนั้น และคนชั่วที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้าของเขาจะเมินห่างจากการตักเตือนดังกล่าว คือผู้ที่จะต้องเข้านรกญะฮันนัมอันใหญ่โตมโหฬาร เพื่อทนทุกข์ทรมานกับความร้อนของมัน แล้วเขาก็จะไม่ตายจากไปเพื่อให้รอดตัวได้พักผ่อนจากการลงโทษนั้น และจะไม่สามารถมีชีวิตที่เป็นประโยชน์แก่เขาได้

(14) (15) แน่นอนยิ่ง ย่อมประสบความสำเร็จแล้ว สำหรับผู้ที่ขัดเกลาตนเองจากลักษณะนิสัยอันชั่วร้าย ได้รำลึกถึงอัลลอฮฺด้วยการยืนยันเอกภาพของพระองค์ ได้ขอดุอาอ์ ได้ปฏิบัติในสิ่งที่ทำให้พระองค์โปรดปราน และดำเนินการละหมาดในเวลาของมัน โดยหวังความโปรดปรานของอัลลอฮฺและปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์

(16) แท้จริงพวกเจ้า – โอ้ มนุษย์ทั้งหลาย – ชื่นชอบความสวยงามของชีวิตดุนยา มากกว่าความสุขสำราญในอาคิเราะฮฺ

(17) ในขณะที่ดินแดนแห่งอาคิเราะฮฺที่เต็มไปด้วยความสำราญอันยั่งยืนนั้น ดีกว่าและถาวรกว่าโลกดุนยา

(18) (19) แท้จริงสิ่งที่พวกเจ้าถูกแจ้งให้ทราบในสูเราะฮฺนี้ คือสิ่งที่ปรากฏความหมายของมันในคัมภีร์ก่อนๆ ที่ลงมาก่อนหน้าอัลกุรอานแล้ว นั่นคือคัมภีร์ของศาสนทูตอิบรอฮีมและมูซา อะลัยฮิมัสสลาม

สูเราะฮฺ อัล-ฆอชียะฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) ได้มีมายังเจ้าแล้วหรือยัง - โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ซึ่งข่าวคราวของวันกิยามะฮฺที่ปกคลุมมวลมนุษย์ด้วยความน่าสะพรึงกลัวของมัน ?

(2) - (7) ใบหน้าของเหล่าผู้ปฏิเสธศรัทธาในวันนั้นจะต่ำต้อยเนื่องด้วยการลงโทษ คร่ำเครียดด้วยงานและเหน็ดเหนื่อย จะถูกไฟอันโชติช่วงร้อนแรงเผาไหม้ จะถูกรดรินด้วยน้ำจากตาน้ำที่ร้อนระอุยิ่ง ชาวนรกนั้นไม่มีอาหารให้กินเว้นแต่จากต้นไม้ที่มีหนามติดกับดิน มันเป็นอาหารที่ชั่วร้ายและน่าเกลียดน่ากลัวที่สุด มันไม่ทำให้ร่างกายอ้วนขึ้น และไม่ประทังความหิวโหยได้

(8) - (16) ใบหน้าของบรรดาผู้ศรัทธาในวันกิยามะฮฺจะเต็มไปด้วยความสุขสำราญ เนื่องจากพวกเขาได้เชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺในโลกดุนยา พึงพอใจในอาคิเราะฮฺ อยู่ในสวรรค์ที่สูงส่งทั้งที่ตั้งและสถานะของมัน จะไม่ได้ยินถ้อยคำไร้สาระในนั้นแม้เพียงคำเดียวก็ตาม ในนั้นมีตาน้ำที่ไหลพวยพุ่ง มีเตียงที่สูงและแก้วน้ำที่เตรียมไว้ให้คนดื่ม มีหมอนที่เรียงรายซ้อนไว้เคียงกัน และมีพรมมากมายปูไว้

بَلْ تُؤْثِرُونَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَٱلْـَٔاخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰٓ ﴿١٧﴾ إِنَّ
هَٰذَا لَفِى ٱلصُّحُفِ ٱلْأُولَىٰ ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبْرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾

ترتيبها ٨٨ — سُورَةُ الغَاشِيَةِ — آياتها ٢٦

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

هَلْ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ٱلْغَٰشِيَةِ ﴿١﴾ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَٰشِعَةٌ ﴿٢﴾
عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ﴿٣﴾ تَصْلَىٰ نَارًا حَامِيَةً ﴿٤﴾ تُسْقَىٰ مِنْ عَيْنٍ ءَانِيَةٍ ﴿٥﴾
لَّيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِن ضَرِيعٍ ﴿٦﴾ لَّا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِى مِن جُوعٍ ﴿٧﴾
وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ﴿٨﴾ لِّسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ ﴿٩﴾ فِى جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿١٠﴾
لَّا تَسْمَعُ فِيهَا لَٰغِيَةً ﴿١١﴾ فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ﴿١٢﴾ فِيهَا سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ ﴿١٣﴾
وَأَكْوَابٌ مَّوْضُوعَةٌ ﴿١٤﴾ وَنَمَارِقُ مَصْفُوفَةٌ ﴿١٥﴾ وَزَرَابِىُّ مَبْثُوثَةٌ ﴿١٦﴾
أَفَلَا يَنظُرُونَ إِلَى ٱلْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿١٧﴾ وَإِلَى ٱلسَّمَآءِ كَيْفَ
رُفِعَتْ ﴿١٨﴾ وَإِلَى ٱلْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٩﴾ وَإِلَى ٱلْأَرْضِ كَيْفَ
سُطِحَتْ ﴿٢٠﴾ فَذَكِّرْ إِنَّمَآ أَنتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢١﴾ لَّسْتَ عَلَيْهِم
بِمُصَيْطِرٍ ﴿٢٢﴾ إِلَّا مَن تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾ فَيُعَذِّبُهُ ٱللَّهُ ٱلْعَذَابَ
ٱلْأَكْبَرَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ إِلَيْنَآ إِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُم ﴿٢٦﴾

(17) - (20) บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาไม่ได้ดูไปยังอูฐดอกหรือ สัตว์อันน่าพิศวงนี้มันถูกสร้างขึ้นมาอย่างไรกัน ? ไม่ได้ดูไปยังท้องฟ้าดอกหรือ ว่ามันถูกยกให้สูงตระหง่านงดงามเช่นนี้ได้อย่างไร ? ไม่ได้ดูไปยังภูเขาดอกหรือว่ามันถูกปักไว้อย่างไร ให้แผ่นดินได้มั่นคงและแข็งแรง ? ไม่ได้ดูไปยังแผ่นดินดอกหรือว่ามันถูกปูและแผ่ลาดไว้อย่างไรกัน ?

(21) (22) ดังนั้น จงกล่าวเตือนเถิด – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – แก่ผู้ที่ผินหลังให้กับสิ่งที่เจ้าถูกส่งมาเพื่อพวกเขา และอย่าได้เศร้าใจต่อการเมินหนีของพวกเขา แท้จริงแล้ว เจ้าเป็นเพียงผู้ตักเตือนพวกเขาเท่านั้น เจ้าไม่มีหน้าที่บังคับพวกเขาให้ยอมรับการศรัทธา

(23) (24) แต่ว่า คนที่หันหลังให้กับการตักเตือนและโอวาทและยืนกรานดื้อด้านบนการปฏิเสธศรัทธานั้น อัลลอฮฺจะทรงลงโทษเขาด้วยการลงโทษที่สาหัสในนรก

(25) (26) แท้จริง ยังเราคือที่กลับไปของพวกเขาหลังจากความตาย จากนั้น แท้จริงแล้ว เป็นหน้าที่ของเราที่จะให้ผลตอบแทนแก่พวกเขาตามที่พวกเขาได้ปฏิบัติมา

ترتيبها ٨٩ — سُورَةُ الفَجْرِ — آياتها ٣٠

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

وَالْفَجْرِ ﴿١﴾ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ﴿٢﴾ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ﴿٣﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسْرِ
﴿٤﴾ هَلْ فِي ذَٰلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حِجْرٍ ﴿٥﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ
﴿٦﴾ إِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ﴿٧﴾ الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ ﴿٨﴾
وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ﴿٩﴾ وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ﴿١٠﴾
الَّذِينَ طَغَوْا فِي الْبِلَادِ ﴿١١﴾ فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفَسَادَ ﴿١٢﴾ فَصَبَّ
عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ﴿١٣﴾ إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا
الْإِنسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ
﴿١٥﴾ وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهَانَنِ ﴿١٦﴾
كَلَّا بَل لَّا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ ﴿١٧﴾ وَلَا تَحَاضُّونَ عَلَىٰ طَعَامِ
الْمِسْكِينِ ﴿١٨﴾ وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَّمًّا ﴿١٩﴾
وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿٢٠﴾ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا
دَكًّا ﴿٢١﴾ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ﴿٢٢﴾ وَجِيءَ يَوْمَئِذٍ
بِجَهَنَّمَ ۚ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنسَانُ وَأَنَّىٰ لَهُ الذِّكْرَىٰ ﴿٢٣﴾

สูเราะฮฺ อัล-ฟัจญ์รฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(5) อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยเวลารุ่งอรุณ ด้วยสิบคืนแรกของเดือนซุลหิจญะฮฺและความประเสริฐของมัน ด้วยสิ่งที่เป็นคู่และคี่ และด้วยกลางคืนที่ได้มาพร้อมกับความมืดมิดของมัน ในการสาบานเหล่านี้หาได้มีประโยชน์แก่ผู้ที่มีปัญญาดอกหรือ ?

(6)-(8) เจ้าไม่ได้ดูดอกหรือ – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ว่าพระผู้อภิบาลของเจ้าได้ทำอย่างไรกับพวกอ๊าดซึ่งเป็นพวกเผ่าอิร็อม ผู้มีพละกำลังและอาคารก่อสร้างสูงใหญ่บนเสาซึ่งไม่เคยถูกสร้างเยี่ยงนั้นมาก่อนในดินแดนต่างๆ ด้วยความใหญ่โตมโหฬารและความแข็งแกร่งของมัน

(9) และไม่ได้ดูดอกหรือว่า พระองค์ทรงจัดการอย่างไรกับชนชะมูดพวกของนบีศอลิห์ ซึ่งพวกเขาเป็นผู้ที่ตัดเจาะหินใหญ่ในหุบเขา และได้สร้างให้มันเป็นบ้านพักอาศัย ?

(10) และไม่ได้ดูดอกหรือว่า พระองค์ทรงจัดการอย่างไรกับฟิรเอานฺ กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ที่มีกองทัพซึ่งคอยรักษาความมั่นคงและเสริมอำนาจของเขาไว้ ?

(11)-(14) บรรดาคนเหล่านี้ที่ทำความชั่วและก่ออธรรมในดินแดนของอัลลอฮฺ และพวกเขาก็ได้แผ่ขยายความเสียหายให้มากขึ้นด้วยความอธรรมของพวกเขา แล้วอัลลอฮฺจึงทรงสาดเทการลงโทษอันสาหัสของพระองค์บนพวกเขา แท้จริง พระผู้อภิบาลแห่งเจ้านั้น – โอ้ผู้เป็นรอซูล - ทรงคอยสอดส่องผู้ที่ทรยศฝ่าฝืนพระองค์ พระองค์จะยืดเวลาให้เขาเล็กน้อย แล้วก็จะทรงเอาโทษเขาเยี่ยงการเอาโทษของผู้ที่ทรงเกรียงไกรและทรงอำนาจ

(15) ดังนั้นแล้ว มนุษย์นั้นเมื่อพระเจ้าของเขาทดสอบเขาด้วยการให้ความสุขสบาย ประทานปัจจัยยังชีพให้กว้างขวาง และให้เขาได้อาศัยท่ามกลางการมีชีวิตที่ดียิ่ง เขาก็จะคิดว่านั่นเป็นเพราะเกียรติของเขา ณ พระผู้อภิบาลของเขา แล้วเขาก็จะกล่าว ‘พระเจ้าของฉันได้ให้เกียรติฉัน’

(16) และหากแม้นว่าพระองค์ได้ทดสอบเขา ด้วยการทำให้ริสกีของเขาลำบากยากเข็ญ เขาก็จะคิดว่านั่นเป็นเพราะความต่ำต้อยของเขา ณ อัลลอฮฺ แล้วเขาก็จะกล่าวว่า ‘พระเจ้าของฉันได้ทำให้ฉันต่ำต้อยอัปยศ’

(17)-(20) เรื่องไม่ได้เป็นอย่างที่มนุษย์ผู้นี้คาดคิดดอก ทว่า การมีเกียรตินั้นมาจากการเชื่อฟังอัลลอฮฺ และความต่ำต้อยก็มาจากการทรยศพระองค์ โดยที่พวกเจ้าไม่ให้เกียรติแก่ลูกกำพร้า ไม่คลุกคลีกับพวกเขาด้วยดี ไม่สั่งเสียระหว่างกันให้เลี้ยงอาหารแก่คนยากจน และพวกเจ้าก็ยังบริโภคสิทธิของผู้อื่นที่เป็นมรดกของพวกเขาด้วยการละเมิดอย่างแรง อีกทั้งพวกเจ้ายังชื่นชอบทรัพย์สมบัติอย่างเลยขอบเขต

(21)-(23) ไม่ควรที่สภาพของพวกเจ้าจะเป็นเช่นนี้ ดังนั้นเมื่อใดที่แผ่นดินสั่นสะเทือนและกระทบกระแทกระหว่างกัน และพระผู้อภิบาลแห่งเจ้าได้เสด็จมาเพื่อตัดสิดแจกแจงระหว่างมัคลูกของพระองค์ และมลาอิกะฮฺก็เรียงตัวเป็นแถวๆ จะถูกนำนรกญะฮันนัมมาในวันอันยิ่งใหญ่นั้น วันนั้นผู้ปฏิเสธศรัทธาจะสำนึกและกลับตัว ทว่า การสำนึกและกลับตัวจะเป็นประโยชน์ต่อเขาอย่างไรเล่า ทั้งๆ ที่เขาได้ละเลยต่อมันมาก่อนเมื่อครั้งในดุนยา และเวลาของมันก็ล่วงเลยมาแล้ว ?

يَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي قَدَّمۡتُ لِحَيَاتِي ٢٤ فَيَوۡمَئِذٖ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابَهُۥٓ أَحَدٞ ٢٥
وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُۥٓ أَحَدٞ ٢٦ يَٰٓأَيَّتُهَا ٱلنَّفۡسُ ٱلۡمُطۡمَئِنَّةُ ٢٧ ٱرۡجِعِيٓ
إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةٗ مَّرۡضِيَّةٗ ٢٨ فَٱدۡخُلِي فِي عِبَٰدِي ٢٩ وَٱدۡخُلِي جَنَّتِي ٣٠

سُورَةُ البَلَدِ

ترتيبها ٩٠ — آياتها ٢٠

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لَآ أُقۡسِمُ بِهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ١ وَأَنتَ حِلُّۢ بِهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ٢ وَوَالِدٖ وَمَا وَلَدَ
٣ لَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ فِي كَبَدٍ ٤ أَيَحۡسَبُ أَن لَّن يَقۡدِرَ عَلَيۡهِ
أَحَدٞ ٥ يَقُولُ أَهۡلَكۡتُ مَالٗا لُّبَدًا ٦ أَيَحۡسَبُ أَن لَّمۡ يَرَهُۥٓ أَحَدٌ
٧ أَلَمۡ نَجۡعَل لَّهُۥ عَيۡنَيۡنِ ٨ وَلِسَانٗا وَشَفَتَيۡنِ ٩ وَهَدَيۡنَٰهُ
ٱلنَّجۡدَيۡنِ ١٠ فَلَا ٱقۡتَحَمَ ٱلۡعَقَبَةَ ١١ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡعَقَبَةُ ١٢
فَكُّ رَقَبَةٍ ١٣ أَوۡ إِطۡعَٰمٞ فِي يَوۡمٖ ذِي مَسۡغَبَةٖ ١٤ يَتِيمٗا ذَا مَقۡرَبَةٍ
١٥ أَوۡ مِسۡكِينٗا ذَا مَتۡرَبَةٖ ١٦ ثُمَّ كَانَ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَتَوَاصَوۡاْ
بِٱلصَّبۡرِ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلۡمَرۡحَمَةِ ١٧ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَيۡمَنَةِ ١٨ وَٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا هُمۡ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَشۡـَٔمَةِ ١٩ عَلَيۡهِمۡ نَارٞ مُّؤۡصَدَةُۢ ٢٠

سُورَةُ الشَّمۡسِ

ترتيبها ٩١ — آياتها ١٥

(24) เขาจะกล่าวว่า โอ้ หากว่าฉันได้ประพฤติปฏิบัติในโลกดุนยา ด้วยการงานต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ชีวิตฉันในอาคิเราะฮฺ

(25) (26) ในวันอันยากลำบากดังกล่าวนั้น ไม่มีผู้ใดที่สามารถลงโทษเยี่ยงการลงโทษของอัลลอฮฺต่อผู้ที่ฝ่าฝืนพระองค์ และไม่มีผู้ใดที่สามารถล่ามโซ่ตรวนได้เยี่ยงการล่ามโซ่ตรวนของอัลลอฮฺ และไม่มีผู้ใดที่อาจจะบรรลุเยี่ยงพระองค์ในสิ่งดังกล่าวได้

(27) - (30) โอ้ ดวงใจที่สงบนิ่งด้วยการรำลึกต่ออัลลอฮฺและศรัทธาต่อพระองค์ และด้วยความสุขสบายที่ทรงเตรียมไว้แก่บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงกลับไปยังพระเจ้าของเจ้าด้วยความพอใจกับเกียรติที่ทรงให้แก่เจ้าเถิด และอัลลอฮฺนั้นได้พอพระทัยเจ้าแล้ว ดังนั้น จงเข้าไปอยู่ในหมู่บ่าวของอัลลอฮฺผู้มีคุณธรรมทั้งหลายเถิด และจงเข้าสวรรค์ของข้าพร้อมๆ กับพวกเขาเถิด

สูเราะฮฺ อัล-บะลัด

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) - (4) อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยดินแดนต้องห้ามแห่งนี้ นั่นคือดินแดนมักกะฮฺ และเจ้า – โอ้ นบีเอ๋ย – เป็นผู้พำนักในดินแดนต้องห้ามนี้ และทรงสาบานด้วยบิดาแห่งมนุษยชาติทั้งมวล คือนบีอาดัม อะลัยฮิสสลาม และลูกหลานที่เกิดมาจากเชื้อสายของเขา พระองค์สาบานว่า แท้จริงแล้ว เราได้สร้างมนุษย์มาในสภาพที่ให้เขาพบกับความลำบากและยากเข็ญในการเผชิญกับชีวิตในโลกดุนยา

(5) หรือเขาคาดคิดว่า ด้วยการที่เขาครอบครองทรัพย์สินตามที่ได้รวบรวมไว้นั้น อัลลอฮฺจะไม่ทรงสามารถทำอะไรเขาได้โดยเด็ดขาด ?

(6) (7) เขากล่าวด้วยความทะนงตนว่า ฉันได้ใช้จ่ายทรัพย์สมบัติไปมากมาย หรือเขาคาดคิดไปด้วยการกระทำดังกล่าวว่าอัลลอฮฺไม่ทรงเห็นเขา และไม่ทรงคำนวนสอบสวนทั้งสิ่งที่เล็กกระจิดริดและสิ่งที่ใหญ่โตมโหฬาร ?

(8) - (10) หรือเราไม่ได้สร้างให้เขามีสองตาที่ใช้ดู และหนึ่งลิ้นกับสองริมฝีปากให้เขาใช้เปล่งเสียงพูด และเราไม่ได้ชี้แจงทางดีและทางชั่วแก่เขาหรือ ?

(11) เขาน่าจะหาทางออกให้กับความยากลำบากในอาคิเราะฮฺด้วยการใช้จ่ายทรัพย์สมบัติของเขา แล้วเขาก็จะได้ปลอดภัย

(12) อะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารู้ว่า สิ่งใดคือความลำบากในอาคิเราะฮฺ และสิ่งใดที่จะช่วยให้สามารถฝ่าฟันความลำบากนั้นไปได้ ?

(13) แท้จริง สิ่งนั้นคือการปล่อยทาสผู้ศรัทธาให้เป็นไท

(14) - (16) หรือการให้อาหารในวันที่หิวโหยอย่างสาหัส แก่เด็กกำพร้าที่เป็นเครือญาติ ซึ่งมันรวมไว้ทั้งความประเสริฐระหว่างการทำทานและการทำดีต่อญาติมิตร หรือแก่ผู้ยากจนขัดสนที่ไม่มีอะไรเลย

(17) นอกจากการทำความดีตามที่กล่าวมาแล้ว เขาก็ยังเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ใจในการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และได้สั่งเสียระหว่างกันให้อดทนต่อการเชื่อฟังอัลลอฮฺและไม่ทรยศฝ่าฝืนพระองค์ และได้สั่งเสียให้มีเมตตาต่อผู้อื่น

(18) ผู้ที่กระทำดังกล่าว คือบรรดาชาวฝั่งขวา เป็นผู้ที่จะถูกนำจากฝั่งขวาในวันกิยามะฮฺให้เข้าไปสู่สวรรค์

(19) และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลกุรอานนั้น จะถูกนำจากฝั่งซ้ายให้เข้าสู่นรก

(20) ผลตอบแทนของพวกเขาคือนรกญะฮันนัมอันเผาผลาญที่ถูกปิดล้อมเพื่อขังพวกเขา

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلشَّمۡسِ وَضُحَىٰهَا ١ وَٱلۡقَمَرِ إِذَا تَلَىٰهَا ٢ وَٱلنَّهَارِ إِذَا جَلَّىٰهَا ٣
وَٱلَّيۡلِ إِذَا يَغۡشَىٰهَا ٤ وَٱلسَّمَآءِ وَمَا بَنَىٰهَا ٥ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا طَحَىٰهَا
٦ وَنَفۡسٖ وَمَا سَوَّىٰهَا ٧ فَأَلۡهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقۡوَىٰهَا ٨ قَدۡ
أَفۡلَحَ مَن زَكَّىٰهَا ٩ وَقَدۡ خَابَ مَن دَسَّىٰهَا ١٠ كَذَّبَتۡ ثَمُودُ
بِطَغۡوَىٰهَآ ١١ إِذِ ٱنۢبَعَثَ أَشۡقَىٰهَا ١٢ فَقَالَ لَهُمۡ رَسُولُ ٱللَّهِ
نَاقَةَ ٱللَّهِ وَسُقۡيَٰهَا ١٣ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمۡدَمَ
عَلَيۡهِمۡ رَبُّهُم بِذَنۢبِهِمۡ فَسَوَّىٰهَا ١٤ وَلَا يَخَافُ عُقۡبَٰهَا ١٥

سُورَةُ ٱللَّيۡلِ

ترتيبها ٩٢ — آياتها ٢١

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلَّيۡلِ إِذَا يَغۡشَىٰ ١ وَٱلنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ٢ وَمَا خَلَقَ ٱلذَّكَرَ وَٱلۡأُنثَىٰٓ ٣
إِنَّ سَعۡيَكُمۡ لَشَتَّىٰ ٤ فَأَمَّا مَنۡ أَعۡطَىٰ وَٱتَّقَىٰ ٥ وَصَدَّقَ بِٱلۡحُسۡنَىٰ ٦
فَسَنُيَسِّرُهُۥ لِلۡيُسۡرَىٰ ٧ وَأَمَّا مَنۢ بَخِلَ وَٱسۡتَغۡنَىٰ ٨ وَكَذَّبَ بِٱلۡحُسۡنَىٰ
٩ فَسَنُيَسِّرُهُۥ لِلۡعُسۡرَىٰ ١٠ وَمَا يُغۡنِي عَنۡهُ مَالُهُۥٓ إِذَا تَرَدَّىٰٓ ١١ إِنَّ عَلَيۡنَا
لَلۡهُدَىٰ ١٢ وَإِنَّ لَنَا لَلۡأٓخِرَةَ وَٱلۡأُولَىٰ ١٣ فَأَنذَرۡتُكُمۡ نَارٗا تَلَظَّىٰ ١٤

สูเราะฮฺ อัช-ชัมส์

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) - (10) อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยดวงอาทิตย์และการปรากฏขึ้นของมันในเวลากลางวันและเวลาสาย และทรงสาบานด้วยดวงจันทร์เมื่อมันตามดวงอาทิตย์ขึ้นมาปรากฏบนเวหา และทรงสาบานด้วยกลางวันเมื่อมันขจัดความมืดมนออกไป และทรงสาบานด้วยกลางคืนเมื่อมันปกคลุมแผ่นดินแล้วมันก็ทำให้สิ่งต่างๆ ในนั้นมืดมิด และทรงสาบานด้วยท้องฟ้าและอาคารอันมั่นคงแข็งแกร่งของมัน และทรงสาบานด้วยแผ่นดินและความราบเรียบของมัน และทรงสาบานด้วยทุกชีวิตและการที่พระองค์ทำให้มันสมส่วนอย่างสมบูรณ์เพื่อให้ทำหน้าที่ของมันได้ แล้วพระองค์ก็ทรงชี้แจงทางแห่งความชั่วและทางแห่งความดี แท้จริง ย่อมประสบความสำเร็จสำหรับผู้ที่ขัดเกลามันและบ่มเพาะมันด้วยความดีงาม และแท้จริง ย่อมขาดทุนแล้วสำหรับผู้ที่หมกชีวิตของเขาในการทำความผิดบาป

(11) - (15) พวกษะมูดได้ปฏิเสธนบีของพวกเขาด้วยการฝ่าฝืนอย่างถึงที่สุด เมื่อคนที่ชั่วร้ายที่สุดในเผ่าได้ลุกขึ้นไปทิ่มแทงอูฐตัวเมีย แล้วศาสนทูตของอัลลอฮฺ คือนบีศอลิห์ อะลัยฮิสสลาม ก็ได้กล่าวว่า พวกท่านจงระวังอย่าได้ทำร้ายอูฐตัวนั้น เพราะแท้จริงแล้วมันเป็นสัญญาณที่อัลลอฮฺได้ส่งมายังพวกท่าน เพื่อชี้ถึงความสัจจริงของนบีของพวกท่าน และจงระวังอย่าได้ละเมิดการดื่มน้ำของมัน เพราะสำหรับมันนั้นมีวันดื่มน้ำหนึ่งวัน แล้วก็ให้พวกเจ้าได้ใช้น้ำเพื่อดื่มอีกหนึ่งวันสลับกัน ทว่าเรื่องดังกล่าวนั้นเป็นที่ลำบากหนักหนาแก่พวกเขา พวกเขาจึงปฏิเสธต่อสิ่งที่ท่านนบีเตือนพวกเขาและได้กระทำการเชือดอูฐตัวนั้น แล้วพระผู้อภิบาลของพวกเขาจึงได้ส่งการลงโทษลงมากระหน่ำพวกเขาด้วยเหตุแห่งความชั่วของพวกเขานั่นเอง และพระองค์ก็ได้ทำให้มันเท่าเทียมกันโดยไม่มีผู้ใดที่หลุดรอดไปได้เลย และพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่นั้นไม่ทรงกลัวต่อผลที่ตามมาจากการที่พระองค์ลงโทษพวกเขาอย่างหนักหน่วงรุนแรง

สูเราะฮฺ อัล-ลัยล์

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) - (4) อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยกลางคืนเมื่อมันปกคลุมแผ่นดินและสิ่งต่างๆ บนแผ่นดินด้วยความมืดมิดของมัน และทรงสาบานด้วยกลางวันเมื่อมันแย้มขึ้นจากความมืดด้วยแสงสว่างของมัน และทรงสาบานด้วยการสร้างคู่ให้มีทั้งตัวผู้และตัวเมีย ทรงสาบานว่าแท้จริงแล้ว การงานของพวกเจ้านั้นแตกต่างกันระหว่างผู้ที่ทำเพื่อดุนยาและผู้ที่ทำเพื่ออาคิเราะฮฺ

(5) - (7) สำหรับผู้ที่ทุ่มเททรัพย์สินของเขาและยำเกรงอัลลอฮฺในการนั้น อีกทั้งได้ศรัทธามั่นต่อคำปฏิญาณว่า "ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ" และสิ่งที่คำนั้นได้บ่งชี้รวมทั้งผลลัพธ์การตอบแทนของมัน เราก็ย่อมจะชี้ทางเขาและให้เขาได้พบกับมูลเหตุแห่งความดีงามและความสำเร็จ และเราจะทำให้การงานต่างๆ ของเขาง่ายดาย

(8) - (11) ส่วนผู้ที่ตระหนี่กับทรัพย์สินของเขา และคิดว่าพอเพียงโดยไม่หวังการตอบแทนจากอัลลอฮฺ และได้ปฏิเสธต่อคำปฏิญาณ "ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ" และความหมายที่คำนั้นบ่งชี้รวมทั้งผลลัพธ์การตอบแทนของมัน เราก็ย่อมจะทำให้เขาได้ประสบกับมูลเหตุแห่งหายนะอย่างง่ายดาย และทรัพย์สินของเขาที่เขาตระหนี่ถี่เหนียวนั้นก็ไม่มีประโยชน์อย่างใดแก่เขาเลยเมื่อเขาต้องตกนรก

(12) (13) แท้จริง เป็นหน้าที่ของเรา ด้วยความการุณและวิทยปัญญาแห่งเรา ที่จะชี้ทางที่นำไปสู่อัลลอฮฺและสวรรค์ของพระองค์ และแยกแยะมันออกจากทางแห่งการหลงผิด และแท้จริงแล้ว สำหรับเราคือการครอบครองทั้งชีวิตในโลกหน้าและโลกดุนยานี้

(14) ดังนั้น ข้าจึงได้เตือนพวกเจ้า – โอ้ มนุษย์ทั้งหลาย – ให้พวกเจ้ากลัวต่อนรกที่ลุกโชน มันคือนรกญะฮันนัม

لَا يَصْلَىٰهَآ إِلَّا ٱلْأَشْقَى ﴿١٥﴾ ٱلَّذِى كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٦﴾ وَسَيُجَنَّبُهَا
ٱلْأَتْقَى ﴿١٧﴾ ٱلَّذِى يُؤْتِى مَالَهُۥ يَتَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَمَا لِأَحَدٍ عِندَهُۥ مِن
نِّعْمَةٍ تُجْزَىٰٓ ﴿١٩﴾ إِلَّا ٱبْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٢٠﴾ وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ ﴿٢١﴾

سُورَةُ الضُّحَىٰ

ترتيبها ٩٣ — آياتها ١١

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلضُّحَىٰ ﴿١﴾ وَٱلَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ ﴿٢﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ ﴿٣﴾
وَلَلْءَاخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ ٱلْأُولَىٰ ﴿٤﴾ وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ
فَتَرْضَىٰٓ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَـَٔاوَىٰ ﴿٦﴾ وَوَجَدَكَ ضَآلًّا
فَهَدَىٰ ﴿٧﴾ وَوَجَدَكَ عَآئِلًا فَأَغْنَىٰ ﴿٨﴾ فَأَمَّا ٱلْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ
﴿٩﴾ وَأَمَّا ٱلسَّآئِلَ فَلَا تَنْهَرْ ﴿١٠﴾ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ﴿١١﴾

سُورَةُ الشَّرْحِ

ترتيبها ٩٤ — آياتها ٨

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ﴿١﴾ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ﴿٢﴾ ٱلَّذِىٓ
أَنقَضَ ظَهْرَكَ ﴿٣﴾ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ﴿٤﴾ فَإِنَّ مَعَ ٱلْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٥﴾ إِنَّ
مَعَ ٱلْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٦﴾ فَإِذَا فَرَغْتَ فَٱنصَبْ ﴿٧﴾ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَٱرْغَب ﴿٨﴾

(15) (16) ไม่มีผู้ที่ต้องเข้ารับการลงโทษในนั้นเว้นแต่ผู้ที่ชั่วร้ายยิ่ง คือผู้ที่ปฏิเสธนบีของอัลลอฮฺ นบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม และเมินออกจากการศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ และการเชื่อฟังทั้งสอง

(17) - (21) และจะถูกนำผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งให้รอดพ้นจากนรกนั้น คือผู้ที่ทุ่มทรัพย์สินของเขาเพราะหวังความดีงามที่เพิ่มทวีขึ้น และการให้ทานของเขานั้นไม่ใช่ด้วยจุดประสงค์เพื่อเป็นการทดแทนแก่ผู้ที่เคยทำดีกับเขา ทว่าเขามุ่งหวังทำเพื่อพระพักตร์แห่งพระผู้อภิบาลผู้ทรงสูงส่ง และเพื่อความโปรดปรานของพระองค์ แล้วอัลลอฮฺก็จะทรงประทานสิ่งที่จะทำให้เขาพอใจในสวนสวรรค์

สูเราะฮฺ อัฎ-ฎุหา

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) - (3) อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยเวลาสาย ทว่าความหมายของมัน ณ ที่นี้ก็คือกลางวันทั้งหมด และทรงสาบานด้วยกลางคืนเมื่อมันให้ความสงบเงียบแก่สรรพสิ่งและความมืดได้ปกคลุมจนมิด (และอัลลอฮฺนั้นทรงสาบานด้วยสรรพสิ่งต่างๆ ตามที่ทรงประสงค์ ส่วนมัคลูกผู้ถูกสร้างนั้นไม่อนุญาตให้เขาสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากผู้สร้างพวกเขา เพราะแท้จริงการสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺนั้นเป็นการตั้งภาคี) ทรงสาบานว่าพระองค์ผู้อภิบาลเจ้าไม่ได้ละทิ้งเจ้า – โอ้ ผู้เป็นนบี - และไม่ได้ทรงโกรธกริ้วเจ้าด้วยการล่าช้าในการประทานวิวรณ์วะห์ยูแก่เจ้า

(4) (5) และแท้จริง อาคิเราะฮฺนั้นย่อมดีกว่าสำหรับเจ้ามากกว่าโลกดุนยา และพระผู้อภิบาลเจ้าจะทรงประทานให้แก่เจ้า – โอ้ ผู้เป็นนบี – ซึ่งการประทานต่างๆ มากมายในอาคิเราะฮฺ แล้วเจ้าก็จะพอใจด้วยสิ่งนั้น

(6) - (8) พระองค์ไม่ได้พบว่าแต่ก่อนนั้นเจ้าเคยกำพร้าแล้วก็ทรงให้ที่พักพิงและดูแลเจ้าดอกหรือ ? และทรงพบว่าเจ้าไม่รู้ว่าอะไรคือคัมภีร์และอะไรคือการศรัทธา แล้วก็ทรงสอนเจ้าในสิ่งที่เจ้าไม่เคยรู้ และทรงทำให้เจ้าพบกับการงานที่ดีที่สุด มิใช่หรือ ? แล้วก็ทรงนำริสกีของเจ้ามายังเจ้า และทรงให้จิตใจของเจ้าร่ำรวยด้วยความรู้สึกพอเพียงและความอดทน มิใช่หรือ ?

(9) - (11) ดังนั้น สำหรับเด็กกำพร้านั้นเจ้าอย่าได้ทำร้ายเขา และสำหรับผู้ที่ขอทานเจ้าก็อย่าได้ขู่เข็ญเขา จงช่วยเขาตามความต้องการของเขา และสำหรับการประทานนิอฺมัตต่างๆ ของพระผู้อภิบาลที่ทรงมีแก่เจ้านั้น ก็จงพูดถึงมัน

สูเราะฮฺ อัช-ชัรหฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) - (4) เราไม่ได้ทำให้อกของเจ้า – โอ้ นบีเอ๋ย – ให้มันกว้างเพื่อสนองต่อบทบัญญัติต่างๆ ของศาสนา การเชิญชวนสู่อัลลอฮฺ และการมีมารยาทที่ดีดอกหรือ? และด้วยการดังกล่าวนั้นเราได้ปล่อยวางภาระหน้าที่ของเจ้าซึ่งทำให้หลังของเจ้าต้องแบกรับมันอย่างหนักอึ้งอยู่ มิใช่ดอกหรือ? และเราได้ประทานให้แก่เจ้า – ด้วยการที่เรากำหนดให้เจ้ามีมารยาทต่างๆ ที่ดี – ได้มีสถานะที่สูงส่ง มิใช่ดอกหรือ?

(5) (6) ดังนั้น อย่าปล่อยให้ความเดือดร้อนที่ศัตรูได้สร้างแก่เจ้ามาขัดขวางเจ้าจากการเผยแพร่สารแห่งเรา เพราะแท้จริงแล้ว พร้อมๆ กับความคับแคบนั้นมีทางออกอยู่ และแท้จริง พร้อมๆ กับความคับแคบนั้นมีทางออกอยู่เสมอ

(7) (8) ดังนั้น เมื่อเจ้าเสร็จสิ้นจากภารกิจและการงานใดๆ ของดุนยา ก็จงมุ่งมั่นปฏิบัติอิบาดะฮฺ และยังพระผู้อภิบาลของเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้นที่เจ้าต้องขวนขวายหาสิ่งที่มีอยู่ ณ พระองค์

سُورَةُ التِّينِ
ترتيبها ٩٥ — آياتها ٨

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلتِّينِ وَٱلزَّيۡتُونِ ﴿١﴾ وَطُورِ سِينِينَ ﴿٢﴾ وَهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ٱلۡأَمِينِ ﴿٣﴾
لَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ فِيٓ أَحۡسَنِ تَقۡوِيمٖ ﴿٤﴾ ثُمَّ رَدَدۡنَٰهُ أَسۡفَلَ سَٰفِلِينَ
﴿٥﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَلَهُمۡ أَجۡرٌ غَيۡرُ مَمۡنُونٖ ﴿٦﴾
فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعۡدُ بِٱلدِّينِ ﴿٧﴾ أَلَيۡسَ ٱللَّهُ بِأَحۡكَمِ ٱلۡحَٰكِمِينَ ﴿٨﴾

سُورَةُ العَلَقِ
ترتيبها ٩٦ — آياتها ١٩

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱقۡرَأۡ بِٱسۡمِ رَبِّكَ ٱلَّذِي خَلَقَ ﴿١﴾ خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ مِنۡ عَلَقٍ ﴿٢﴾ ٱقۡرَأۡ وَرَبُّكَ
ٱلۡأَكۡرَمُ ﴿٣﴾ ٱلَّذِي عَلَّمَ بِٱلۡقَلَمِ ﴿٤﴾ عَلَّمَ ٱلۡإِنسَٰنَ مَا لَمۡ يَعۡلَمۡ ﴿٥﴾ كَلَّآ إِنَّ
ٱلۡإِنسَٰنَ لَيَطۡغَىٰٓ ﴿٦﴾ أَن رَّءَاهُ ٱسۡتَغۡنَىٰٓ ﴿٧﴾ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ ٱلرُّجۡعَىٰٓ ﴿٨﴾ أَرَءَيۡتَ
ٱلَّذِي يَنۡهَىٰ ﴿٩﴾ عَبۡدًا إِذَا صَلَّىٰٓ ﴿١٠﴾ أَرَءَيۡتَ إِن كَانَ عَلَى ٱلۡهُدَىٰٓ ﴿١١﴾ أَوۡ أَمَرَ
بِٱلتَّقۡوَىٰٓ ﴿١٢﴾ أَرَءَيۡتَ إِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰٓ ﴿١٣﴾ أَلَمۡ يَعۡلَم بِأَنَّ ٱللَّهَ يَرَىٰ ﴿١٤﴾ كَلَّا لَئِن
لَّمۡ يَنتَهِ لَنَسۡفَعَۢا بِٱلنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾ نَاصِيَةٖ كَٰذِبَةٍ خَاطِئَةٖ ﴿١٦﴾ فَلۡيَدۡعُ نَادِيَهُۥ
﴿١٧﴾ سَنَدۡعُ ٱلزَّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾ كَلَّا لَا تُطِعۡهُ وَٱسۡجُدۡ وَٱقۡتَرِب ۩ ﴿١٩﴾

สูเราะฮฺ อัต-ตีน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(6) อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยลูก *อัต-ตีน*(มะเดื่อ) และ *อัซ-ซัยตูน*(มะกอก) ทั้งสองเป็นผลไม้ที่รู้จักกันดี และทรงสาบานด้วยภูเขา "*ฏูร ซีนาอ์*" ที่ซึ่งพระองค์ได้มีพระดำรัสกับมูซา และทรงสาบานด้วยเมืองแห่งนี้ที่ซึ่งสงบสุขจากความหวาดกลัวทุกประการ นั่นคือเมือง "มักกะฮฺ" ที่แห่งการประทานอิสลาม ทรงสาบานว่า แท้จริงเราได้สร้างมนุษย์มาในรูปลักษณ์ที่ดีที่สุด จากนั้นเราก็ทำให้เขากลับคืนสู่นรก หากแม้นว่าเขาไม่เชื่อฟังอัลลอฮฺ และไม่ตามศาสนทูต ทว่าบรรดาผู้ศรัทธาและปฏิบัติความดีงามทั้งหลายนั้น สำหรับพวกเขา จะได้รับผลบุญอันยิ่งใหญ่ที่ไม่ขาดตกบกพร่องเลย

(7) สิ่งใดเล่าที่ทำให้เจ้า – โอ้ มนุษย์เอ๋ย – ได้ปฏิเสธต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน ทั้งๆ ที่มีพยานหลักฐานที่ชัดเจนถึงพระเดชานุภาพของอัลลอฮฺที่จะดำเนินการดังกล่าวได้ ?

(8) อัลลอฮฺผู้ทรงสร้างวันดังกล่าวเพื่อการแจกแจงสอบสวนระหว่างมนุษย์นั้น ทรงเป็นผู้ปรีชายิ่งระหว่างหมู่ผู้ปรีชา ในการตัดสินทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงสร้าง มิใช่ดอกหรือ ? ทว่า พระองค์ย่อมเป็นผู้ปรีชายิ่ง แล้วมัคลูกผู้ถูกสร้างทั้งหลายจะถูกปล่อยไว้เปล่าๆ โดยไม่ได้ถูกสั่งใช้และสั่งห้าม ไม่มีการให้ผลบุญตอบแทนและไม่ถูกลงโทษ กระนั้นหรือ ? สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่เป็นไปตามนั้น

สูเราะฮฺ อัล-อะลัก

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(4) จงอ่านเถิด – โอ้ นบีเอ๋ย – จงอ่านสิ่งที่ถูกประทานมาแก่เจ้าจากโองการอัลกุรอาน โดยเริ่มด้วยพระนามของพระผู้อภิบาลแห่งเจ้าผู้ทรงจำกัดสิทธิอำนาจแห่งการสร้างไว้เพียงเฉพาะพระองค์เท่านั้น ผู้ทรงสร้างมนุษย์ทุกคนจากก้อนเลือดที่เกาะเป็นลิ่มสีแดง โอ้ ผู้เป็นนบี - จงอ่านสิ่งที่ถูกประทานมาแก่เจ้าเถิด และแท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้นทรงเป็นผู้ที่มีความอารีอย่างมากมาย และทรงมีความการุณที่กว้างขวาง ผู้ทรงสอนปวงบ่าวของพระองค์ให้รู้จักการเขียนด้วยปากกา ทรงสอนมนุษย์ในสิ่งที่เขาไม่รู้ และทรงย้ายเขาออกจากความมืดมนของความเขลาสู่แสงสว่างของความรู้

(5)-(8) แน่นอน แท้จริงแล้วมนุษย์นั้นได้ละเมิดขอบเขตของอัลลอฮฺ เมื่อความร่ำรวยได้ทำให้เขาหยิ่งยโส ดังนั้นขอให้ผู้ละเมิดทุกคนรู้ไว้ว่าบั้นปลายสุดท้ายนั้นจะกลับไปยังอัลลอฮฺ แล้วพระองค์ก็จะทรงตอบแทนมนุษย์ทุกคนตามการงานที่เขาได้ปฏิบัติไว้

(9)-(19) เจ้าเคยเห็นหรือไม่ การละเมิดและก่อความชั่วที่แปลกไปกว่าของชายผู้นี้ (หมายถึง อบู ญะฮัล) ผู้ที่ห้ามบ่าวของเราไม่ให้ละหมาดต่อพระผู้อภิบาลของเขา (หมายถึงท่านนบี มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม) ? เจ้าเห็นหรือไม่ ถ้าหากว่าผู้ถูกห้ามจากการละหมาดนั้นอยู่บนเส้นทางแห่งทางนำ แล้วเขา(อบู ญะฮัล)ยังจะห้ามเขาได้อย่างไรเล่า ? หรือถ้าหากว่าเขาได้สั่งผู้อื่นให้มีความยำเกรง เขา(อบู ญะฮัล)ยังจะห้ามเขาจากสิ่งนั้นอีกหรือ ? เจ้าเห็นหรือไม่ ถ้าหากว่าคนที่คอยห้ามผู้นี้ได้ปฏิเสธสิ่งที่เขาถูกเชิญชวนให้ยอมรับและเขาก็เมินหนีจากมัน เขาไม่รู้ดอกหรือว่าอัลลอฮฺนั้นทรงเห็นสิ่งที่เขาทำอยู่ ? เรื่องไม่ได้เป็นอย่างที่ อบู ญะฮัล คาดคิดไปหรอก ถ้าหากว่าเขาไม่ได้กลับตัวจากความชั่วและการก่อความเดือดร้อนของเขา แน่นอนเราจะจิกเอาขม่อมของเขาอย่างแรง และนำเขาไปโยนในนรก ขม่อมของเขาที่โกหกในคำพูดและกระทำผิดในพฤติกรรมต่างๆ ของเขา และปล่อยให้คนชั่วผู้นี้เรียกร้องพรรคพวกของเขาที่เขาเคยขอความช่วยเหลือมาก่อน เราเองก็จะเรียกมลาอิกะฮฺที่ทำหน้าที่ลงโทษ เรื่องไม่ได้เป็นเช่น อบู ญะฮัล คาดคิดหรอก แท้จริง เขาไม่สามารถทำร้ายเจ้า – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ได้โดยเด็ดขาด ดังนั้น จงอย่าเชื่อฟังเขาในสิ่งที่เขาเรียกร้องเจ้าให้ละทิ้งการละหมาด และจงกราบสุญูดต่อพระผู้อภิบาลของเจ้า และจงเข้าใกล้ชิดพระองค์ด้วยการมอบความรักให้พระองค์ โดยการปฏิบัติตามเชื่อฟังพระองค์เถิด

สูเราะฮฺ อัล-ก็อดรฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) แท้จริง เราได้ประทานอัลกุรอานลงมาในค่ำคืนที่ทรงเกียรติและประเสริฐ นั่นคือหนึ่งในค่ำคืนของเดือนเราะมะฎอน

(2) และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้า – โอ้ ผู้เป็นนบี – ได้รู้ว่า อะไรคือคืนลัยละตุลก็อดรฺ คืนแห่งความทรงเกียรติ ?

(3) คืนลัยละตุลก็อดรฺนั้นเป็นคืนอันเปี่ยมด้วยความจำเริญ ความประเสริฐของมันดีกว่าความประเสริฐของหนึ่งพันเดือนที่ไม่มีลัยละตุลก็อดรฺ

(4) บรรดามลาอิกะฮฺทั้งหลายจะลงมาอย่างมากมายในคืนนั้น และรวมทั้งมลาอิกะฮฺญิบรีลก็เช่นเดียวกัน ด้วยการอนุมัติของพระผู้อภิบาลแห่งพวกเขาให้มาพร้อมกับทุกๆ กิจการที่พระองค์ทรงกำหนดให้เกิดขึ้นในปีนั้น

(5) มันเป็นคืนแห่งศานติตลอดทั้งคืน ไม่มีความชั่วร้ายใดๆ เลย จนกระทั่งปรากฏแสงแห่งอรุณ

สูเราะฮฺ อัล-บัยยินะฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่ยิว คริสต์ และมุชริกีนผู้ตั้งภาคีทั้งหลายนั้น ย่อมไม่ละทิ้งการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา จนกว่าจะมีเครื่องหมายที่พวกเขาถูกสัญญาไว้ในคัมภีร์ก่อนๆ ได้มายังพวกเขา

(2) เครื่องหมายนั้นคือศาสนทูตของอัลลอฮฺ ท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่จะอ่านอัลกุรอานซึ่งมีอยู่ในคัมภีร์อันบริสุทธิ์

(3) ในคัมภีร์นั้นมีเรื่องราวอันสัจจริง และคำสั่งใช้ที่ยุติธรรม ซึ่งจะชี้ทางสู่ความถูกต้องและเส้นทางอันเที่ยงตรง

(4) บรรดาชาวคัมภีร์ในหมู่ยิวและคริสต์ไม่ได้ขัดแย้งกันในความเป็นศาสนทูตอย่างแท้จริงของท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เนื่องด้วยพวกเขาพบว่ามีการระบุคุณลักษณะของท่านไว้แล้วในคัมภีร์ของพวกเขา พวกเขาไม่ได้ขัดแย้งกันเว้นแต่หลังจากที่พวกเขาพบว่าท่านเป็นนบีจริงๆ ตามที่ได้ถูกสัญญาไว้ในคัมภีร์เตารอต (โทราห์)และอินญีล(ไบเบิล) แต่ก่อนนั้นพวกเขาต่างเห็นพ้องกันในเรื่องสถานะการเป็นนบีของท่าน แต่ทว่าเมื่อท่านถูกแต่งตั้งให้เป็นนบีขึ้นมาพวกเขากลับปฏิเสธและขัดแย้งกันเอง

(5) พวกเขาไม่ได้ถูกสั่ง - ในทุกๆ บทบัญญัติ - เว้นแต่ให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺพระองค์เดียวเท่านั้น ด้วยการมุ่งหมายต่อพระพักตร์ของพระองค์ในการทำอิบาดะฮฺของพวกเขา ให้เหินห่างจากการตั้งภาคีสู่การศรัทธา ให้ดำเนินการละหมาด และจ่ายซะกาต นั่นคือศาสนาอันเที่ยงตรง คือศาสนาอิสลาม

سُورَةُ القَدْرِ

ترتيبها ٩٧ — آياتها ٥

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِنَّآ أَنزَلْنَٰهُ فِى لَيْلَةِ ٱلْقَدْرِ ﴿١﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا لَيْلَةُ ٱلْقَدْرِ ﴿٢﴾
لَيْلَةُ ٱلْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿٣﴾ تَنَزَّلُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَٱلرُّوحُ
فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِم مِّن كُلِّ أَمْرٍ ﴿٤﴾ سَلَٰمٌ هِىَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ ٱلْفَجْرِ ﴿٥﴾

سُورَةُ البَيِّنَةِ

ترتيبها ٩٨ — آياتها ٨

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لَمْ يَكُنِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ وَٱلْمُشْرِكِينَ مُنفَكِّينَ
حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ ٱلْبَيِّنَةُ ﴿١﴾ رَسُولٌ مِّنَ ٱللَّهِ يَتْلُوا۟ صُحُفًا مُّطَهَّرَةً ﴿٢﴾
فِيهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ ﴿٣﴾ وَمَا تَفَرَّقَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ إِلَّا مِنۢ
بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَةُ ﴿٤﴾ وَمَآ أُمِرُوٓا۟ إِلَّا لِيَعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ
لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤْتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ ۚ وَذَٰلِكَ دِينُ
ٱلْقَيِّمَةِ ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ وَٱلْمُشْرِكِينَ
فِى نَارِ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمْ شَرُّ ٱلْبَرِيَّةِ ﴿٦﴾ إِنَّ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمْ خَيْرُ ٱلْبَرِيَّةِ ﴿٧﴾

(6) แท้จริง บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่ยิว คริสต์ และมุชริกีนผู้ตั้งภาคีนั้น การลงโทษของพวกเขาก็คือนรกญะฮันนัม โดยที่พวกเขาต้องอยู่ในนั้นตลอดกาล พวกเขาเหล่านั้นแหละคือมัคลูกผู้ถูกสร้างที่ชั่วช้าที่สุดแล้ว

(7) แท้จริง บรรดาผู้ที่เชื่ออัลลอฮฺ ประพฤติตามศาสนทูตของพระองค์ และปฏิบัติความดีงามทั้งหลาย พวกเขาเหล่านั้นคือปวงบ่าวที่ดีที่สุด

جَزَآؤُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ
فِيهَآ أَبَدًا ۖ رَّضِىَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟ عَنْهُ ۚ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِىَ رَبَّهُۥ ﴿٨﴾

سُورَةُ الزَّلْزَلَةِ

ترتيبها ٩٩ — آياتها ٨

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا زُلْزِلَتِ ٱلْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿١﴾ وَأَخْرَجَتِ ٱلْأَرْضُ أَثْقَالَهَا
﴿٢﴾ وَقَالَ ٱلْإِنسَٰنُ مَا لَهَا ﴿٣﴾ يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ﴿٤﴾
بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا ﴿٥﴾ يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ ٱلنَّاسُ أَشْتَاتًا
لِّيُرَوْا۟ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿٦﴾ فَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا
يَرَهُۥ ﴿٧﴾ وَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُۥ ﴿٨﴾

سُورَةُ العَادِيَاتِ

ترتيبها ١٠٠ — آياتها ١١

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلْعَٰدِيَٰتِ ضَبْحًا ﴿١﴾ فَٱلْمُورِيَٰتِ قَدْحًا ﴿٢﴾ فَٱلْمُغِيرَٰتِ صُبْحًا
﴿٣﴾ فَأَثَرْنَ بِهِۦ نَقْعًا ﴿٤﴾ فَوَسَطْنَ بِهِۦ جَمْعًا ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ
لِرَبِّهِۦ لَكَنُودٌ ﴿٦﴾ وَإِنَّهُۥ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ﴿٧﴾ وَإِنَّهُۥ لِحُبِّ
ٱلْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ﴿٨﴾ ۞ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِى ٱلْقُبُورِ ﴿٩﴾

(8) ผลตอบแทนของพวกเขา ณ พระผู้อภิบาลของพวกเขาในวันกิยามะฮฺ คือสวรรค์ที่ยั่งยืนและมั่นคงในสภาพที่เลิศที่สุด มีสายน้ำหลากหลายไหลผ่านวิมานของมัน พวกเขาจะได้พำนักอยู่ในนั้นตลอดนิจนิรันดร์กาล พระองค์อัลลอฮฺทรงโปรดปรานพวกเขา พระองค์จึงตอบรับการงานที่ดีทั้งหลายของพวกเขา และพวกเขาก็ยินดีต่อสิ่งที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ให้พวกเขาจากรางวัลอันทรงเกียรติที่มากมายหลายประเภท นั่นแหละคือการตอบแทนที่เลิศหรูสำหรับผู้ที่เกรงกลัวอัลลอฮฺและห่างไกลจากการฝ่าฝืนพระองค์

สูเราะฮฺ อัซ-ซัลซะละฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1)-(3) เมื่อแผ่นดินถูกเขย่าให้สั่นไหวอย่างรุนแรง และสิ่งที่อยู่ในท้องของมันถูกนำออกมา ไม่ว่าจะเป็นศพคนตายและทรัพย์สินต่างๆ และมนุษย์จะซักถามระหว่างกันอย่างตื่นตระหนกว่า : อะไรเกิดขึ้นกับมันเล่า ?

(4) (5) วันกิยามะฮฺ แผ่นดินจะเล่าถึงสิ่งที่ถูกกระทำบนหน้า ปฐพีของมัน ทั้งที่เป็นความดีและความชั่ว และมันจะบอกว่าอัลลอฮฺผู้บริสุทธิ์และสูงส่งสั่งให้มันเล่าถึงสิ่งที่ถูกกระทำลงไปบนหน้าแผ่นดินนี้

(6) วันนั้น มนุษย์จะกลับออกมาจากสถานที่สอบสวนในสภาพที่แตกต่างกันเป็นพวกๆ เพื่อที่อัลลอฮฺจะได้ให้พวกเขาเห็นสิ่งที่พวกเขาเคยปฏิบัติมา ทั้งความชั่วและความดีทั้งหลาย และจะทรงตอบแทนพวกเขาตามนั้น

(7) (8) ดังนั้น ผู้ใดที่ปฏิบัติความดีแม้หนักเท่าแค่เพียงมดตัวเล็กกระจิดริด เขาก็ย่อมจะได้เห็นผลบุญของมันในวัน อาคิเราะฮฺ และ ผู้ใดที่ปฏิบัติความชั่วแม้หนักเท่าแค่เพียงมดตัวเล็กกระจิดริด เขาก็ย่อมจะได้เห็นการลงโทษของมันในวันอาคิเราะฮฺ

สูเราะฮฺ อัล-อาดิยาต

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยม้าที่วิ่งเข้าหาศัตรู เมื่อมีเสียงที่เกิดขึ้นจากความเร็วในการวิ่งของมัน (และไม่อนุญาตให้มัคลูกผู้ถูกสร้างกล่าวสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ เพราะแท้จริงแล้วการสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺนั้นเป็นชิริกหรือการตั้งภาคีต่อพระองค์)

(2) จากนั้นก็ทรงสาบานด้วยม้าที่เกิดประกายไฟจากกีบเท้าของมัน เนื่องจากความเร็วแรงในการวิ่งของมัน

(3) และทรงสาบานด้วยกองทัพม้าที่จู่โจมศัตรูยามรุ่งอรุณ

(4) แล้วการจู่โจมนั้นก็ได้ทำให้เกิดฝุ่นตลบ

(5) แล้วพวกมันก็พาผู้ที่ขี่หลังมันเข้าสู่ท่ามกลางศัตรู

(6)-(8) แท้จริง มนุษย์นั้นเป็นผู้ที่ปฏิเสธต่อการประทานของพระผู้อภิบาลเขา และแท้จริง เขายังยอมรับการปฏิเสธนั้นด้วย และแท้จริง เขาเป็นผู้ที่รักใคร่ในทรัพย์สินอย่างแรง

(9) หรือมนุษย์ไม่รู้ถึงสิ่งที่รอคอยเขาอยู่ เมื่ออัลลอฮฺนำเอาคนตายออกจากหลุมฝังศพเพื่อการสอบสวนและตอบแทน ?

10 และสิ่งที่ปกปิดในหัวอกทั้งความดีและความชั่วถูกนำออกมา

11 แท้จริง ในวันนั้นพระผู้อภิบาลของพวกเขาทรงรอบรู้อย่างถี่ถ้วนเกี่ยวกับตัวพวกเขาและการงานของพวกเขา ไม่มีสิ่งใดในเรื่องดังกล่าวที่ปกปิดแก่พระองค์เลย

สูเราะฮฺ อัล-กอริอะฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 อัล-กอริอะฮฺ วันสิ้นโลกที่สร้างความตื่นตระหนกหวาดหวั่นแก่หัวใจมนุษย์ด้วยความน่าสะพรึงกลัวของมัน

2 อะไรเล่าคือ อัล-กอริอะฮฺ ที่ว่านั้น ?

3 และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารู้ได้ว่ามันคืออะไร ?

4 ในวันนั้น มนุษย์จะกลายเป็นเหมือนแมลงที่บินว่อนทั้งในสภาพของจำนวนที่มากมาย การกระจัดกระจายและการเคลื่อนไหวของพวกเขา เหมือนแมลงที่บินตกลงเข้าไปในกองไฟ

5 ภูเขาทั้งหลายจะกลายเป็นเหมือนขนสัตว์หลากสีที่ถูกทำให้กระจายด้วยมือ แล้วมันก็กลายเป็นผงและสลายไป

6 7 ดังนั้น สำหรับผู้ใดที่น้ำหนักความดีของเขาหนักกว่า เขาก็จะได้อยู่ในการมีชีวิตซึ่งเป็นที่พึงพอใจในสวนสวรรค์

8 9 และสำหรับผู้ใดที่น้ำหนักความดีของเขาเบาและความชั่วของเขามีน้ำหนักมากกว่า ที่พำนักของเขาก็คือ อัล-ฮาวิยะฮฺ นรกญะฮันนัม

10 และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้า – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – รู้ว่า อะไรคือ *อัล-ฮาวิยะฮฺ* นี้ ?

11 แท้จริง มันคือนรกที่ร้อนแรงด้วยเชื้อเพลิงของมัน

สูเราะฮฺ อัต-ตะกาษุร

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 การโอ้อวดกันด้วยความมากมีในทรัพย์สินและลูกหลานได้ทำให้พวกเจ้ายุ่งจนละเลยการเชื่อฟังอัลลอฮฺ

2 ความหมกมุ่นและยุ่งอย่างพัลวันของพวกเจ้านั้นได้ดำเนินต่อเนื่องมาจนกระทั่งพวกเจ้าเข้าสู่หลุมฝังศพ และพวกเจ้าก็ถูกฝังอยู่ในนั้น

3 สภาพเช่นนี้ไม่ควรบังเกิด นั่นคือการยุ่งง่วนกับการโอ้อวดทรัพย์สมบัติจนทำให้พวกเจ้าละเลย พวกเจ้าจะได้

وَحُصِّلَ مَا فِي ٱلصُّدُورِ ﴿١٠﴾ إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌۢ ﴿١١﴾

ترتيبها ١٠١ — **سُورَةُ ٱلْقَارِعَةِ** — آياتها ١١

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱلْقَارِعَةُ ﴿١﴾ مَا ٱلْقَارِعَةُ ﴿٢﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْقَارِعَةُ
﴿٣﴾ يَوْمَ يَكُونُ ٱلنَّاسُ كَٱلْفَرَاشِ ٱلْمَبْثُوثِ ﴿٤﴾
وَتَكُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ٱلْمَنفُوشِ ﴿٥﴾ فَأَمَّا
مَن ثَقُلَتْ مَوَٰزِينُهُۥ ﴿٦﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ
﴿٧﴾ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَٰزِينُهُۥ ﴿٨﴾ فَأُمُّهُۥ هَاوِيَةٌ
﴿٩﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا هِيَهْ ﴿١٠﴾ نَارٌ حَامِيَةٌۢ ﴿١١﴾

ترتيبها ١٠٢ — **سُورَةُ ٱلتَّكَاثُرِ** — آياتها ٨

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَلْهَىٰكُمُ ٱلتَّكَاثُرُ ﴿١﴾ حَتَّىٰ زُرْتُمُ ٱلْمَقَابِرَ ﴿٢﴾ كَلَّا سَوْفَ
تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ
عِلْمَ ٱلْيَقِينِ ﴿٥﴾ لَتَرَوُنَّ ٱلْجَحِيمَ ﴿٦﴾ ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا
عَيْنَ ٱلْيَقِينِ ﴿٧﴾ ثُمَّ لَتُسْـَٔلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٨﴾

ประจักษ์แจ้งว่าดินแดนแห่งอาคิเราะฮฺนั้นดีกว่าสำหรับพวกเจ้า

4 แล้วพึงระวัง พวกเจ้าจะได้รู้ถึงบั้นปลายอันชั่วร้ายที่เกิดจากการละเลยของพวกเจ้านั้น

5 - 8 ไม่บังควรที่จะปล่อยความยุ่งง่วนกับการโอ้อวดสมบัติทำให้เจ้าละเลย ถ้าหากว่าพวกเจ้ารู้จริงๆ พวกเจ้าย่อมต้องหวาดเกรง และพวกเจ้าย่อมต้องรีบเร่งปลดปล่อยตัวพวกเจ้าจากความหายนะ พวกเจ้าจะได้เห็นนรกอันเผาผลาญ แล้วพวกเจ้าก็จะได้เห็นมันโดยไม่มีการคลางแคลงอีก แล้วพวกเจ้าก็จะถูกสอบถามในวันกิยามะฮฺถึงความสุขสำราญทุกประเภทของพวกเจ้า

سُورَةُ العَصۡرِ

ترتيبها ١٠٣ — آياتها ٣

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلۡعَصۡرِ ١ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ لَفِي خُسۡرٍ ٢ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلۡحَقِّ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلصَّبۡرِ ٣

سُورَةُ الهُمَزَةِ

ترتيبها ١٠٤ — آياتها ٩

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَيۡلٞ لِّكُلِّ هُمَزَةٖ لُّمَزَةٍ ١ ٱلَّذِي جَمَعَ مَالٗا وَعَدَّدَهُۥ ٢
يَحۡسَبُ أَنَّ مَالَهُۥٓ أَخۡلَدَهُۥ ٣ كَلَّاۖ لَيُنۢبَذَنَّ فِي ٱلۡحُطَمَةِ ٤
وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡحُطَمَةُ ٥ نَارُ ٱللَّهِ ٱلۡمُوقَدَةُ ٦ ٱلَّتِي تَطَّلِعُ
عَلَى ٱلۡأَفۡـِٔدَةِ ٧ إِنَّهَا عَلَيۡهِم مُّؤۡصَدَةٞ ٨ فِي عَمَدٖ مُّمَدَّدَةِۭ ٩

سُورَةُ الفِيلِ

ترتيبها ١٠٥ — آياتها ٥

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَلَمۡ تَرَ كَيۡفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصۡحَٰبِ ٱلۡفِيلِ ١ أَلَمۡ يَجۡعَلۡ كَيۡدَهُمۡ
فِي تَضۡلِيلٖ ٢ وَأَرۡسَلَ عَلَيۡهِمۡ طَيۡرًا أَبَابِيلَ ٣ تَرۡمِيهِم
بِحِجَارَةٖ مِّن سِجِّيلٖ ٤ فَجَعَلَهُمۡ كَعَصۡفٖ مَّأۡكُولِۭ ٥

สูเราะฮฺ อัล-อัศรฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) (2) อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยกาลเวลาว่าลูกหลานอาดัมนั้นย่อมอยู่ในความหายนะและบกพร่อง (และไม่อนุญาตให้ผู้เป็นบ่าวกล่าวสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ เพราะแท้จริง การกล่าวสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺนั้นเป็นชิริกหรือการตั้งภาคีต่อพระองค์)

(3) ยกเว้นบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และประพฤติปฏิบัติความดีงาม และสั่งเสียระหว่างพวกเขาด้วยกันให้ยึดมั่นกับความถูกต้อง ให้ปฏิบัติตามด้วยการเชื่อฟังอัลลอฮฺ และอดทนอดกลั้นบนสิ่งนั้น

สูเราะฮฺ อัล-ฮุมะซะฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) ความชั่วร้ายและหายนะจะเกิดขึ้นกับผู้ที่นินทาผู้อื่นและกล่าวว่าร้ายเสียดแทงพวกเขา

(2) ผู้ที่หมกมุ่นอยู่กับการสะสมทรัพย์สินและนับคำนวนมัน

(3) เขาคาดคิดไปว่า เขาได้รับประกันตัวเองด้วยทรัพย์สมบัติที่เขาได้เก็บสะสมไว้นี้ ว่าเขาจะอยู่ได้อย่างยั่งยืนบนดุนยาและได้รอดพ้นจากการคิดบัญชีสอบสวนในอาคิเราะฮฺ

(4) เรื่องไม่ได้เป็นเช่นที่เขาคาดคิดไปดอก เขาย่อมจะถูกโยนลงไปในนรกที่จะเผาผลาญแยกย่อยทุกๆ สิ่งที่ถูกโยนลงไปในมัน

(5) และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารู้ – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ว่าอะไรคือข้อเท็จจริงของนรก ?

(6) (7) มันคือไฟนรกของอัลลอฮฺที่ถูกจุดขึ้น ซึ่งด้วยความรุนแรงของมันนั่นเอง มันจะทะลุจากร่างกายเข้าสู่หัวใจ

(8) (9) แท้จริง มันจะซ้อนเป็นชั้นๆ เหนือพวกเขา ในสภาพที่เต็มไปด้วยโซ่และตรวนที่ยาวเหยียด เพื่อไม่ให้พวกเขาได้ออกไปจากมัน

สูเราะฮฺ อัล-ฟีล

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) เจ้า – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ไม่รู้ดอกหรือว่าพระผู้อภิบาลของเจ้าได้ทำอย่างไรกับเหล่าพรรคพวกเจ้าของช้าง นั่นคือ อับเราะฮะฮฺ อัล-หะบะชีย์ และกองทัพช้างของเขาที่มุ่งหมายจะทำลายกะอฺบะฮฺอันประเสริฐ ?

(2) พระองค์ไม่ได้ทำให้สิ่งที่พวกเขาวางแผนร้ายกันนั้นโดนทำลายและสูญเปล่าไป มิใช่ดอกหรือ ?

(3) (4) และทรงส่งนกมาเป็นฝูงๆ ไม่ขาดสาย ให้พวกมันโยนก้อนหินที่เกิดจากดินแข็ง

(5) แล้วก็ทรงทำให้พวกเขาย่อยยับเหมือนใบไม้ใบพืชที่แห้งกรังที่ถูกสัตว์เคี้ยวเสร็จแล้วก็คายมันออกมา

สูเราะฮฺ กุร็อยชฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 2 จงแปลกใจกับความสนิทใจของพวกกุร็อยชฺ (กุเรช) ความรู้สึกปลอดภัยของพวกเขา ผลประโยชน์ต่างๆ ที่ยั่งยืนของพวกเขา รวมทั้งการเดินทางที่เป็นระเบียบเรียบร้อยสม่ำเสมอของพวกเขาในช่วงฤดูหนาวสู่เมือง "เยเมน" และในช่วงฤดูร้อนสู่ดินแดน "ชาม" และการที่พระองค์ทำให้มันง่ายดายแก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขามีความจำเป็น

3 ดังนั้น จงให้พวกเขาขอบคุณ และจงเคารพอิบาดะฮฺพระผู้อภิบาล ผู้เป็นของบ้านแห่งนี้ – นั่นคือกะอฺบะฮฺ – ที่พวกเขาได้เป็นคนมีเกียรติเพราะมัน และให้พวกเขามอบความเป็นเอกภาพแด่พระองค์ และให้พวกเขาบริสุทธิ์ใจแด่พระองค์ด้วยการเคารพอิบาดะฮฺ

4 พระองค์ผู้ทรงให้อาหารแก่พวกเขาได้รอดพ้นจากความหิวโหยที่รุนแรง และให้ความปลอดภัยแก่พวกเขาได้รอดพ้นจากความตื่นตระหนกและความหวาดกลัวอันใหญ่หลวง

สูเราะฮฺ อัล-มาอูน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 เจ้าเห็นสภาพของผู้ที่ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพและการตอบแทนผู้นั้นหรือไม่ ?

2 นั่นแหละคือผู้ที่ผลักไสลูกกำพร้าอย่างรุนแรงและกระด้างให้พ้นจากสิทธิที่เขาควรได้ เขากระทำเช่นนั้นเนื่องด้วยความแข็งกระด้างของหัวใจเขา

3 เขาไม่ได้เชิญชวนส่งเสริมให้ผู้อื่นให้อาหารแก่คนยากจน แล้วเขายังจะให้อาหารแก่คนยากจนด้วยตัวเขาเองได้อย่างไรเล่า ?

4 5 ดังนั้น การลงโทษอันสาหัสก็จะมีแก่ผู้ละหมาดที่ละเลยการละหมาดของพวกเขา โดยที่พวกเขาไม่ได้ดำเนินการละหมาดตามวิธีการที่ถูกต้องและไม่ได้ละหมาดในเวลาของมัน

6 บรรดาผู้ที่แสดงตนโอ้อวดด้วยการทำดีเพื่อให้ผู้อื่นได้เห็นได้ชม

7 และเขายังห้ามไม่ให้ยืมของใช้เล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่มีผลเสียอะไรเลยถ้าให้ผู้อื่นยืมไปใช้ สรุปแล้วพวกเขาไม่ได้ทำอิบาดะฮฺอย่างดีแก่พระผู้อภิบาลของพวกเขา และไม่ได้ทำดีกับหมู่บ่าวของพระองค์ด้วยกันเองด้วย

ترتيبها ١٠٦ — سُورَةُ قُرَيْشٍ — آياتها ٤

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لِإِيلَٰفِ قُرَيْشٍ ١ إِۦلَٰفِهِمْ رِحْلَةَ ٱلشِّتَآءِ وَٱلصَّيْفِ

٢ فَلْيَعْبُدُوا۟ رَبَّ هَٰذَا ٱلْبَيْتِ ٣ ٱلَّذِىٓ أَطْعَمَهُم

مِّن جُوعٍ وَءَامَنَهُم مِّنْ خَوْفٍۭ ٤

ترتيبها ١٠٧ — سُورَةُ المَاعُونِ — آياتها ٧

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَرَءَيْتَ ٱلَّذِى يُكَذِّبُ بِٱلدِّينِ ١ فَذَٰلِكَ ٱلَّذِى

يَدُعُّ ٱلْيَتِيمَ ٢ وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلْمِسْكِينِ ٣

فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّينَ ٤ ٱلَّذِينَ هُمْ عَن صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ

٥ ٱلَّذِينَ هُمْ يُرَآءُونَ ٦ وَيَمْنَعُونَ ٱلْمَاعُونَ ٧

ترتيبها ١٠٨ — سُورَةُ الكَوْثَرِ — آياتها ٣

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِنَّآ أَعْطَيْنَٰكَ ٱلْكَوْثَرَ ١ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَٱنْحَرْ ٢

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ ٱلْأَبْتَرُ ٣

สูเราะฮฺ อัล-เกาษัร

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 แท้จริง เราได้ประทานให้แก่เจ้า – โอ้ ผู้เป็นนบี – ซึ่งความดีงามอันมากมายในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ หนึ่งในนั้นก็คือแม่น้ำ *อัล-เกาษัร* ในสวนสวรรค์ ที่สองข้างฝั่งของมันมีเต้นท์ที่ทำจากไข่มุกและพื้นของมันนั้นเป็นชะมดเชียง

2 ดังนั้น เจ้าจงมอบการละหมาดทั้งหมดของเจ้าต่อพระผู้อภิบาลของเจ้าอย่างบริสุทธิ์ใจ และจงเชือดสัตว์เป็นพลีแก่พระองค์ และเชือดด้วยพระนามของพระองค์ผู้เดียวเท่านั้น

3 แท้จริง คนที่โกรธเคืองเจ้าและโกรธเคืองทางนำและแสงสว่างที่เจ้านำมาด้วยนั้น เขาเป็นผู้ที่ไร้ผลใดๆ และถูกตัดขาดจากความดีงามทั้งหมดทั้งปวง

سُورَةُ الكَافِرُونَ

ترتيبها ١٠٩ — آياتها ٦

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡكَٰفِرُونَ ١ لَآ أَعۡبُدُ مَا تَعۡبُدُونَ ٢
وَلَآ أَنتُمۡ عَٰبِدُونَ مَآ أَعۡبُدُ ٣ وَلَآ أَنَا۠ عَابِدٞ مَّا عَبَدتُّمۡ ٤
وَلَآ أَنتُمۡ عَٰبِدُونَ مَآ أَعۡبُدُ ٥ لَكُمۡ دِينُكُمۡ وَلِيَ دِينِ ٦

سُورَةُ النَّصۡرِ

ترتيبها ١١٠ — آياتها ٣

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا جَآءَ نَصۡرُ ٱللَّهِ وَٱلۡفَتۡحُ ١ وَرَأَيۡتَ ٱلنَّاسَ
يَدۡخُلُونَ فِي دِينِ ٱللَّهِ أَفۡوَاجٗا ٢ فَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ
وَٱسۡتَغۡفِرۡهُۚ إِنَّهُۥ كَانَ تَوَّابَۢا ٣

سُورَةُ المَسَدِ

ترتيبها ١١١ — آياتها ٥

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

تَبَّتۡ يَدَآ أَبِي لَهَبٖ وَتَبَّ ١ مَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُ مَالُهُۥ وَمَا
كَسَبَ ٢ سَيَصۡلَىٰ نَارٗا ذَاتَ لَهَبٖ ٣ وَٱمۡرَأَتُهُۥ
حَمَّالَةَ ٱلۡحَطَبِ ٤ فِي جِيدِهَا حَبۡلٞ مِّن مَّسَدِۭ ٥

สูเราะฮฺ อัล-กาฟิรูน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – แก่พวกที่ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ ว่า โอ้ บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ

(2) ฉันไม่เคารพอิบาดะฮฺสิ่งที่พวกท่านเคารพอิบาดะฮฺจากหมู่รูปเจว็ดและพระเจ้าจอมปลอมทั้งหลาย

(3) และพวกท่านก็ไม่เคารพอิบาดะฮฺสิ่งที่ฉันเคารพอิบาดะฮฺ คือพระเจ้าพระองค์เดียว คืออัลลอฮฺผู้ทรงอภิบาลสากลโลก ผู้ทรงคู่ควรเพียงพระองค์เดียวต่อการเคารพอิบาดะฮฺ

(4) และฉันจะไม่เคารพอิบาดะฮฺสิ่งที่พวกท่านเคารพอิบาดะฮฺจากหมู่รูปเจว็ดและพระเจ้าจอมปลอมทั้งหลาย

(5) และต่อๆ ไปพวกท่านก็จะยังไม่เคารพอิบาดะฮฺต่อสิ่งที่ฉันเคารพอิบาดะฮฺ. โองการนี้ลงมายังบุคคลจำเพาะบางคนจากหมู่มุชริกีนกุร็อยชฺ ซึ่งพระองค์รู้ดียิ่งพวกเขาจะไม่ศรัทธาต่อพระองค์ตลอดไป

(6) สำหรับพวกท่านก็มีศาสนาของพวกท่านที่พวกท่านยืนกรานจะตามมัน และสำหรับฉันก็มีศาสนาของฉัน ที่ฉันไม่ต้องการศาสนาอื่นอีก

สูเราะฮฺ อัน-นัศรฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) เมื่อชัยชนะได้ประสบอย่างสมบูรณ์แก่เจ้า – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – เหนือพวกปฏิเสธศรัทธาชาวกุร็อยชฺ(กุเรช) และเจ้าได้เปิดเมือง "มักกะฮฺ" อย่างสมบูรณ์แล้ว

(2) และเจ้าได้เห็นผู้คนมากมายเข้ารับอิสลามเป็นพวกๆ

(3) เมื่อเรื่องเหล่านั้นเกิดขึ้น ก็จงเตรียมตัวที่จะพบกับพระผู้อภิบาลของเจ้าด้วยการกล่าวสดุดีด้วยการยกย่องพระองค์อย่างมากมาย และจงกล่าวขออภัยโทษต่อพระองค์ให้มาก แท้จริง พระองค์นั้นทรงเป็นผู้อภัยยิ่งสำหรับบรรดาผู้ที่กล่าวสดุดีและขออภัยโทษ พระองค์ทรงอภัยและเมตตาพวกเขา และตอบรับการขออภัยของพวกเขา

สูเราะฮฺ อัล-มะสัด

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

(1) สองมือของ อบู ละฮับ เสียหายแล้ว และเขาก็ประสบโชคร้ายแล้วด้วยการที่เขาทำร้ายศาสนทูตของอัลลอฮฺ ท่านนบี มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และความหายนะของ อบู ละฮับ นั้นก็ได้เกิดขึ้นจริงตามโองการนี้

(2) ทรัพย์สมบัติและลูกของเขาไม่อาจช่วยเขาได้ มันไม่สามารถปกป้องเขาจากการลงโทษของอัลลอฮฺแก่เขาได้เลยแม้แต่น้อย เมื่อมันได้ประสบกับเขาแล้ว

(3) (4) เขาจะต้องเข้านรกที่ลุกโชน ทั้งเขาและภรรยาของเขาที่เคยแบกทูนหนาม แล้วนำไปทิ้งไว้บนทางที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เดินผ่านเพื่อสร้างความเดือดร้อนให้กับท่าน

(5) ที่คอของนางจะมีเชือกที่ผูกขมวดไว้แน่นหนา เป็นเชือกที่ทำจากเส้นใยที่หยาบกระด้างอย่างสาหัสที่สุด นางจะถูกยกด้วยเชือกนั้นในนรก แล้วจะถูกโยนลงไปยังก้นนรกนั้น

สูเราะฮฺ อัล-อิคลาศ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ว่าพระองค์คืออัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะทั้งในด้านอุลูฮิยะฮฺ หรือการเป็นพระเจ้าผู้คู่ควรแก่การเคารพอิบาดะฮฺ และในด้านรุบูบิยะฮฺ คือ การเป็นพระเจ้าผู้สร้างสรรค์สรรพสิ่งทั้งปวง และในด้านพระนามและคุณลักษณะต่างๆ ไม่มีผู้ใดที่เป็นหุ้นส่วนภาคีกับพระองค์ในเรื่องเหล่านั้น

2 อัลลอฮฺพระองค์เดียวเท่านั้นที่เป็นจุดมุ่งหมายในการวอนขอเพื่อให้บรรลุความจำเป็นและความปรารถนาต่างๆ

3 พระองค์ไม่ทรงมีบุตร ไม่มีผู้ให้กำเนิด ไม่มีคู่ครอง

4 ไม่มีผู้ใดเลยในหมู่บ่าวของพระองค์ที่เสมอเหมือนกับพระองค์และคล้ายกับพระองค์ ไม่ว่าในด้านพระนามหรือคุณลักษณะของพระองค์ หรือการกระทำของพระองค์ พระองค์ทรงจำเริญยิ่ง ทรงสูงส่งยิ่ง และทรงบริสุทธิ์ยิ่ง

สูเราะฮฺ อัล-ฟะลัก

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ข้าขอความคุ้มครองและการปกป้องด้วยพระผู้อภิบาลแห่ง *อัล-ฟะลัก* นั่นคือเวลารุ่งสาง

2 จากความชั่วของทุกๆ สรรพสิ่งและพิษภัยของมันทั้งหมด

3 และจากความชั่วของเวลากลางคืนที่มืดมิดเมื่ออย่างกรายและคืบคลานเข้ามา และจากสิ่งที่มีอยู่ในเวลานั้นจากความชั่วร้ายและภยันตรายต่างๆ

4 และจากความชั่วร้ายของเหล่าแม่มดที่เป่ามนตร์ลงยังขมวดปมเพื่อสร้างไสยศาสตร์

5 และจากความชั่วร้ายของผู้ที่อิจฉาริษยาที่โกรธแค้นคนอื่น เมื่อเขาอิจฉาต่อสิ่งที่อัลลอฮฺประทานให้แก่คนเหล่านั้นจากนิอฺมัตต่างๆ แล้วเขาก็ปรารถนาที่จะให้มันสูญสิ้นไปจากพวกเขาและต้องการทำร้ายพวกเขา

سُورَةُ الإِخْلَاصِ
ترتيبها ١١٢ — آياتها ٤

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قُلْ هُوَ ٱللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾ ٱللَّهُ ٱلصَّمَدُ ﴿٢﴾ لَمْ يَلِدْ
وَلَمْ يُولَدْ ﴿٣﴾ وَلَمْ يَكُن لَّهُۥ كُفُوًا أَحَدٌۢ ﴿٤﴾

سُورَةُ الفَلَقِ
ترتيبها ١١٣ — آياتها ٥

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلْفَلَقِ ﴿١﴾ مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٢﴾ وَمِن
شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ﴿٣﴾ وَمِن شَرِّ ٱلنَّفَّٰثَٰتِ فِى
ٱلْعُقَدِ ﴿٤﴾ وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ﴿٥﴾

سُورَةُ النَّاسِ
ترتيبها ١١٤ — آياتها ٦

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلنَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ ٱلنَّاسِ ﴿٢﴾ إِلَٰهِ
ٱلنَّاسِ ﴿٣﴾ مِن شَرِّ ٱلْوَسْوَاسِ ٱلْخَنَّاسِ ﴿٤﴾ ٱلَّذِى
يُوَسْوِسُ فِى صُدُورِ ٱلنَّاسِ ﴿٥﴾
مِنَ ٱلْجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ ﴿٦﴾

สูเราะฮฺ อัน-นาส

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

1 จงกล่าวเถิด – โอ้ ผู้เป็นรอซูล – ข้าขอความคุ้มครองและการปกป้องด้วยพระผู้อภิบาลของมวลมนุษย์ผู้ทรงพระเดชานุภาพเพียงพระองค์เดียวในการขจัดความชั่วร้ายของการกระซิบกระซาบ

2 พระองค์ผู้ทรงเป็นราชาแห่งมนุษยชาติ ผู้ทรงบริหารจัดการทุกเรื่องทุกกิจการของพวกเขา ผู้ทรงมั่งมีไม่ต้องพึ่งพวกเขา

3 พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าของมวลมนุษย์ ผู้ซึ่งไม่มีสิ่งเคารพอื่นใดที่สัจแท้นอกเหนือไปจากพระองค์

4 ขอความคุ้มครองให้พ้นจากภัยของชัยฏอนที่คอยกระซิบกระซาบยุแหย่เมื่อพลั้งเผลอ และมันก็จะหลบซ่อนหนีหายเมื่อมีการรำลึกถึงอัลลอฮฺ

5 ชัยฏอนที่คอยกระจายความชั่วร้ายและความเคลือบแคลงในหัวอกของมนุษย์

6 เป็นชัยฏอนจากหมู่ญินและมนุษย์

คำถามต่าง ๆ ที่สำคัญในชีวิตของมุสลิม

1. มุสลิมจะนำเอาอะกีดะฮฺของเขามาจากไหน ? เขาจะต้องเอาอะกีดะฮฺนั้นมาจากคัมภีร์ของพระองค์อัลลอฮฺ และจากรายงานที่ถูกต้องของท่านนบีของพระองค์ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ซึ่งท่านไม่เคยพูดมาจากอารมณ์ของท่าน ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ﴾ ความว่า: **สิ่ง(ที่ท่านนบีพูด)นั้น มิใช่อื่นใดนอกจากเป็นวะฮียฺที่ถูกประทานลงมา** (อัน-นัจญ์มฺ 4) โดยการใช้ดังกล่าวนั้นจะต้องสอดคล้องกับความเข้าใจของเศาะหาบะฮฺและชาวสะลัฟผู้ทรงคุณธรรมทั้งหลาย ﵃

2. เมื่อเราขัดแย้งกัน เราจะกลับไปหาสิ่งใดเล่าเพื่อใช้ตัดสิน ? เราต้องกลับไปหาบทบัญญัติอันบริสุทธิ์ และตัดสินกันด้วยการกลับไปสู่คัมภีร์ของพระองค์อัลลอฮฺ และสุนนะฮฺหรือแนวทางของรอซูลของพระองค์ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) โดยที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า:
﴿فَإِن تَنَٰزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ﴾ ความว่า: **"หากว่าพวกเจ้าขัดแย้งกันในสิ่งใดก็จงนำสิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮฺและรอซูล"** (อัน-นิสาอ์ 59)
และท่านนบีได้กล่าวไว้ว่า: «تَرَكْتُ فِيكُمْ أَمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُمْ بِهِمَا كِتَابَ اللَّهِ وَسُنَّةَ نَبِيِّهِ» ความว่า: **"ฉันได้ทิ้งไว้ให้แก่พวกเจ้าสองอย่าง ซึ่งพวกเจ้าจะไม่หลงผิดหากพวกเจ้ายึดมั่นไว้ ทั้งสองนั้นก็คือ คัมภีร์ของอัลลอฮฺ และแนวทางของนบีของพระองค์"** (อัล-มุวัฏเฏาะอ์ ของอิมามมาลิก)

3. ใครคือกลุ่มที่ปลอดภัยในวันกิยามะฮฺ ? ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า:
«وَتَفْتَرِقُ أُمَّتِي عَلَى ثَلَاثٍ وَسَبْعِينَ مِلَّةً كُلُّهُمْ فِي النَّارِ إِلَّا مِلَّةً وَاحِدَةً، قَالُوا: وَمَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: مَا أَنَا عَلَيْهِ وَأَصْحَابِي»
ความว่า: **"ประชาชาติของฉันนั้นแตกออกเป็น 73 จำพวก ทุกจำพวกนั้นอยู่ในไฟนรก ยกเว้นแต่จำพวกเดียวเท่านั้น พวกเขา (บรรดาสาวก)ได้กล่าวว่า จำพวกไหนเล่า โอ้ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ? ท่านรอซูลกล่าวว่า ผู้ที่ดำเนินบนแนวทางของฉันและบรรดาสาวกของฉัน"** (อะหมัด) ดังนั้น สัจธรรมความจริงคือสิ่งที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และบรรดาสาวกของท่านเคยปฏิบัติ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ท่านต้องปฏิบัติตามสุนนะฮฺ และท่านจงระวังการอุตริกรรม ถ้าหากท่านต้องการความรอดพ้นและเพื่อให้กิจการงานทั้งหลายถูกตอบรับ

4. อะไรคือเงื่อนไขต่าง ๆ ของการตอบรับการงานที่ดี ? เงื่อนไขต่างๆ ของมันก็คือ 1) การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และการให้เอกภาพต่อพระองค์ ดังนั้นการงานจะไม่ถูกตอบรับจากผู้ที่ตั้งภาคี 2) ความอิคลาศบริสุทธิ์ใจ คือการทำเพราะปรารถนาความพอพระทัยของพระองค์ 3) การปฏิบัติตามท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) คือต้องทำให้สอดคล้องกับสิ่งที่ท่านนบีนำมา ดังนั้นเขาอย่าได้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเว้นแต่ด้วยกับสิ่งที่ท่านนบีบัญญัติไว้ หากเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดขาดไปการงานนั้นจะถูกปฏิเสธ ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า: ﴿وَقَدِمْنَآ إِلَىٰ مَا عَمِلُوا۟ مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَٰهُ هَبَآءً مَّنثُورًا﴾
ความว่า:**"และเรามุ่งสู่ส่วนหนึ่งของการงานที่พวกเขา(พวกที่ไม่ศรัทธา)ได้ปฏิบัติไป แล้วเราจะทำให้มันไร้คุณค่ากลายเป็นละอองฝุ่นที่ปลิวว่อน"** (อัล-ฟุรกอน 23)

5. ลำดับต่าง ๆ ของการยึดมั่นในศาสนามีกี่ลำดับ ? มีสามลำดับ 1) อัล-อิสลาม (การยอมจำนน) 2) อัล-อีมาน (การศรัทธา) 3) อัล-อิหฺสาน (การทำอย่างดีเลิศ)

6. อัล-อิสลามคืออะไร ? และรุก่นหรือหลักการอิสลามมีเท่าใด ? อิสลามคือ การยอมจำนนต่อพระองค์อัลลอฮฺด้วยการเชื่อมั่นศรัทธาต่อเอกภาพของพระองค์ และการปฏิบัติตามพระองค์ด้วยการเชื่อฟัง และการปลีกตัวให้พ้นจากการตั้งภาคีและผู้ตั้งภาคี รุก่นหรือหลักการต่างๆ ของอิสลามนั้นมีห้าประการ ดังที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวไว้ในวจนะของท่านที่ว่า:
«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّـهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا وَرَسُولُ اللَّـهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ وَحَجِّ الْبَيْتِ وَصَوْمِ رَمَضَانَ»
ความว่า:**"อิสลามนั้นถูกสร้างมาบนหลักห้าประการคือ การปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ และแท้จริงมุหัมมัดคือรอซูลของอัลลอฮฺ การดำรงไว้ซึ่งการละหมาด, การจ่ายซะกาต, การประกอบพิธีหัจญ์ และการถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน"**(มุตตะฟะกุนอะลัยฮฺ)

7. อัลอีมาน(หลักการศรัทธา) คืออะไร? อีมานคือ การยึดมั่นด้วยหัวใจ การกล่าวด้วยลิ้น และการกระทำด้วยอวัยวะทางกาย อีมานเพิ่มด้วยการเชื่อฟังอัลลอฮฺและลดลงได้ด้วยการฝ่าฝืนพระองค์ ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿لِيَزۡدَادُوٓاْ إِيمَٰنٗا مَّعَ إِيمَٰنِهِمۡ﴾ ความว่า: **"เพื่อพวกเขาจะได้เพิ่มพูนการศรัทธาพร้อม ๆ กับการศรัทธาที่มีอยู่แล้วของพวกเขา "** (อัล-ฟัตหฺ 4)

และท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า:

«الإِيمَانُ بِضعٌ سَبعُونَ شُعبَةً فَأَفضَلُهَا قَوْلُ لا إِلَهَ إِلا اللَّـهُ وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الأَذَى عَنْ الطَّرِيقِ وَالحَيَاءُ شُعبَةٌ مِنَ الإِيمَانِ»

ความว่า **"อีมานหรือการศรัทธานั้น มีเจ็ดสิบกว่าแขนง ที่ประเสริฐที่สุดคือการกล่าว ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ และขั้นต่ำสุดของมันก็คือการขจัดสิ่งที่เป็นอันตรายออกจากถนนหนทาง และความละอายคือส่วนหนึ่งของการศรัทธาเช่นเดียวกัน"** (มุสลิม)

และมันถูกย้ำให้ชัดยิ่งขึ้นด้วยสิ่งที่มุสลิมได้สังเกตดูตัวของเขาเองจากความกระฉับกระเฉงในการทำความดีต่างๆ เมื่อถึงช่วงเวลาต่างๆ ที่ดี และการเพิกเฉยต่อการทำความดีขณะที่เขากระทำการฝ่าฝืนด้วยมะอฺศิยัตต่างๆ ต่ออัลลอฮฺ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า: ﴿إِنَّ ٱلۡحَسَنَٰتِ يُذۡهِبۡنَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ﴾ ความว่า:**"แท้จริงความดีทั้งหลายย่อมลบล้างความชั่วทั้งหลาย"** (ฮูด 114)

รูก่นหรือหลักการของอีมานนั้นมีหกประการ ดังที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้บอกเอาไว้ในคำพูดของท่านที่ว่า: «أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّـهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ» ความว่า: **"ท่านจะต้องศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ศรัทธาต่อมะลาอิกะฮฺ ศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ ศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮฺ และศรัทธาต่อกำหนดสภาวะทั้งดีและชั่ว"** (อัล-บุคอรีย์)

8. อะไรคือความหมายของ ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ ? คือการปฏิเสธสิทธิอันคู่ควรในการเคารพภักดีอื่นจากพระองค์อัลลอฮฺ และการยืนยันสิทธิการเคารพอิบาดะฮฺดังกล่าวสำหรับอัลลอฮฺพระองค์เดียวเท่านั้น

9. อัลลอฮฺอยู่กับเราหรือไม่ ? ใช่ อัลลอฮฺ ﷻ อยู่กับเราด้วยกับความรอบรู้ของพระองค์ ด้วยกับการได้ยินของพระองค์ การมองเห็นของพระองค์ และการห้อมล้อมของพระองค์ และความสามารถของพระองค์ และด้วยกับพระประสงค์ของพระองค์ และส่วนซาตของพระองค์นั้น จะไม่ปะปนหลอมรวมกับซาตของมัคลูกที่ถูกสร้างทั้งหลาย และไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากสิ่งถูกสร้างที่อาจจะห้อมล้อมพระองค์ไว้

10. สามารถที่จะมองเห็นพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ด้วยตาได้หรือไม่ ? บรรดามุสลิมได้มีความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า แท้จริงพระองค์อัลลอฮฺจะไม่ถูกมองเห็นในโลกดุนยา และแท้จริงบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายจะมองเห็นพระองค์อัลลอฮฺในวันอาคิเราะฮฺในทุ่งมะห์ชัรและในสวรรค์ ดังคำดำรัสของพระองค์ ﷻ ว่า: ﴿وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٖ نَّاضِرَةٌ ٢٢ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٞ﴾ ความว่า: **"ในวันนั้นหลาย ๆ ใบหน้าจะเบิกบาน และได้จ้องมองไปยังพระเจ้าของมัน "** (อัล-กิยามะฮฺ 22-23)

11. อะไรคือประโยชน์ของการรู้จักพระนามต่าง ๆ ของพระองค์อัลลอฮฺ และคุณลักษณะต่าง ๆ ของพระองค์ ? แท้จริง สิ่งแรกของบทบัญญัติที่อัลลอฮฺทรงบัญญัติเหนือบ่าวของพระองค์นั้นก็คือการต้องรู้จักพระองค์ ดังนั้นในเมื่อมนุษย์รู้จักพระองค์แล้วพวกเขาก็จะเคารพภักดีต่อพระองค์ด้วยการเคารพภักดีที่ถูกต้องอย่างแท้จริง ดังคำดำรัสของพระองค์ ﷻ ว่า:

﴿فَٱعۡلَمۡ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لِذَنۢبِكَ﴾ ความว่า: **"ดังนั้น พึงรู้เถิดว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ถูกกราบไหว้โดยเที่ยงแท้) นอกจากอัลลอฮฺ และจงขออภัยโทษต่อความผิดของตัวเจ้า"** (มุฮัมมัด 19)

ดังนั้น การรำลึกถึงอัลลอฮฺต่อความเมตตาอันกว้างขวางของพระองค์นั้นจะนำไปสู่การหวังต่อพระองค์ และการรำลึกถึงอัลลอฮฺต่อการลงโทษอันรุนแรงของพระองค์นั้นนำไปสู่ภาวะการยำเกรงต่อพระองค์ และการรำลึกถึงอัลลอฮฺต่อความเป็นเอกะหนึ่งเดียวในการประทานให้ของพระองค์จะนำไปสู่การขอบคุณของพระองค์

และความหมายที่ว่าต้องเคารพอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺด้วยกับพระนามและคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์นั้นก็คือ: การค้นหาความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับมัน และมีความเข้าใจในความหมายต่างๆ ของ

มัน และปฏิบัติตามนัยต่างๆ ของมันอย่างถูกต้อง ดังนั้น ในจำนวนพระนามและคุณลักษณะต่างๆ ของอัลลอฮฺนั้น มีบางประเภทที่บ่าวจะได้รับการยกย่องถ้าหากเขามีคุณลักษณะเช่นเดียวกับมัน เช่น คุณลักษณะของความรู้ ความเมตตา และความยุติธรรม และอีกส่วนหนึ่งของพระนามและคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์นั้น ถ้าบ่าวอาจเอื้อมจะเลียนแบบพระองค์เขาก็จะได้รับการตำหนิและถูกพิโรธ เช่น ลักษณะความเป็นพระเจ้าที่ถูกเคารพสักการะ ความทรนง และความโอ้อวด และสำหรับบ่าวนั้นมีคุณลักษณะต่างๆ ที่ถูกสรรเสริญและถูกสั่งใช้ให้เขามีคุณลักษณะเช่นนั้นในตัวเขา เช่น ลักษณะการเป็นบ่าว การพึ่งพิง การนอบน้อมด้วยความต่ำต้อย การวอนขอ และอื่นๆ เป็นต้น แต่ห้ามใช้ประการต่างๆ เหล่านี้อธิบายถึงคุณลักษณะของพระผู้อภิบาล ﷻ และผู้ที่เป็นที่รักยิ่ง ณ ที่พระองค์อัลลอฮฺนั้น คือผู้ที่มีคุณลักษณะต่างๆ ซึ่งพระองค์ทรงรักมัน และบ่าวที่ถูกกริ้วที่สุด ณ ที่พระองค์อัลลอฮฺ คือผู้มีคุณลักษณะต่างๆ ซึ่งพระองค์ทรงรังเกียจมัน

12. พระนามต่างๆ ที่ดงามของอัลลอฮฺคืออะไร ? พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿ وَلِلَّهِ ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ فَٱدْعُوهُ بِهَا ﴾ ความว่า: **"และอัลลอฮฺนั้นมีบรรดาพระนามอันสวยงาม ดังนั้นพวกเจ้าจงเรียกหา(วิงวอนขอความช่วยเหลือ)พระองค์ด้วยพระนามเหล่านั้นเถิด"** (อัล-อะอฺรอฟ 180)

และโดยแน่แท้ ได้รับการยืนยันจากท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า:

«إِنَّ لِلَّهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ اسْمًا مِائَةً إِلَّا وَاحِدًا، مَنْ أَحْصَاهَا، دَخَلَ الْجَنَّةَ» ความว่า: **"แท้จริงอัลลอฮฺนั้นมีเก้าสิบเก้าพระนาม คือหนึ่งร้อยเว้นแต่หนึ่งเท่านั้น ใครก็ตามนับมันครบเขาจะได้เข้าสวรรค์"** (มุตตะฟะกุน อะลัยฮฺ)

และการนับมันก็คือ 1) การนับถ้อยคำต่างๆ ของมันและจำนวนของมัน 2) เข้าใจความหมายของมัน รวมถึงข้อบ่งชี้ของมัน และศรัทธาต่อมัน ดังนั้น เมื่อบ่าวกล่าวเอ่ยถึงพระนาม อัล-หะกีม (الحكيم) ซึ่งมีความหมายว่าพระองค์นั้นทรงปรีชาญาณ เขาก็ต้องยอมจำนนต่อคำสั่งใช้ทั้งหมดของอัลลอฮฺ เพราะแท้จริงคำสั่งใช้ทั้งหมดของพระองค์นั้นเป็นไปตามเหตุผลอันปรีชาของพระองค์ และเมื่อเขาเอ่ยพระนาม อัล-กุดดูส (القدوس) ซึ่งมีความหมายว่าพระองค์นั้นทรงบริสุทธิ์ เขาจะระลึกได้ว่าพระองค์อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ที่บริสุทธิ์จากความบกพร่องและความไม่สมบูรณ์ทั้งปวง 3)การวิงวอนขอต่อพระองค์อัลลอฮฺด้วยพระนามต่างๆ เหล่านั้น ซึ่งมีสองชนิด: ก) ดุอาอ์ในรูปของการสรรเสริญและอิบาดะฮฺ ข) ดุอาอ์ในรูปของการวิงวอนและร้องขอ และใครก็ตามที่ได้ติดตามโองการต่างๆ ในอัลกุรอาน และติดตามจากสุนนะฮฺที่ถูกต้อง เขาก็จะสามารถที่จะรวมรวมพระนามต่างๆ ได้ดังนี้:

พระนาม	ความหมาย
الله (อัลลอฮฺ)	คือ ผู้ทรงครอบครองสิทธิแห่งการเป็นพระเจ้าที่คู่ควรแก่การกราบไหว้และการมอบตนเป็นบ่าวแด่พระองค์ เหนือสรรพสิ่งถูกสร้างทั้งมวล พระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าที่ต้องให้ความจงรักภักดี เทิดทูนสรรเสริญ นอบน้อมถ่อมตน และก้มกราบ การอิบาดะฮฺทุกชนิดต้องทำเพื่อมอบหมายแด่พระองค์เท่านั้น
الرحمن (อัรเราะหฺมาน)	คือ พระนามที่ชี้ถึงพระองค์ผู้ทรงมีความกรุณาเมตตาอย่างกว้างขวาง ครอบคลุมสิ่งถูกสร้างทุกอย่างทั้งมวล และเป็นพระนามที่เจาะจงเฉพาะอัลลอฮฺตะอาลา และไม่อนุญาตให้ใช้กับสิ่งอื่นนอกจากพระองค์
الرحيم (อัรเราะหีม)	คือ พระองค์เป็นผู้ที่มีความกรุณาปรานี ผู้อภัยโทษต่อบรรดามุอ์มินทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ ซึ่งโดยแน่แท้ พระองค์ได้ทรงชี้นำพวกเขาสู่การเคารพภักดีต่อพระองค์ และจะทรงยกย่องพวกเขาให้เกียรติพวกเขาในวันอาคิเราะฮฺด้วยสรวงสวรรค์ของพระองค์
العفو (อัลอะฟุวว์)	คือ พระองค์เป็นผู้ที่ลบความผิดบาปและยกโทษให้ และไม่ทรงลงโทษบ่าวแม้ว่าการลงโทษนั้นคู่ควรแก่บ่าวแล้วก็ตาม
الغفور (อัลเฆาะฟูรฺ)	คือ พระองค์เป็นผู้ที่ปกปิดความผิดบาปของผู้กระทำบาป และพระองค์ไม่ประจานเขาและไม่ลงโทษเขา
الغفار (อัลฆอฟฟารฺ)	คือ พระนามที่ชี้ถึงความมากมายซึ่งการอภัยโทษของอัลลอฮฺที่มีต่อบ่าวของพระองค์ที่กระทำผิดและขอการอภัยโทษ

الرؤوف (อัรเราะอูฟ)	คือ มาจากคำว่า **الرأفة** (อัรเราะอ์ฟะฮฺ) หมายถึง ความเมตตากรุณาอย่างล้นหลาม และความเมตากรุณาอย่างถึงที่สุด และมันครอบคลุมสิ่งที่ถูกสร้างทุกอย่างในดุนยา และเฉพาะกับบางคนในหมู่พวกเขาในอาคิเราะฮฺ นั่นคือบรรดาผู้ศรัทธาอันเป็นที่รักของพระองค์
الحليم (อัลหะลีม)	คือ พระองค์เป็นผู้ที่ไม่รีบเร่งในการลงโทษต่อบ่าว ทั้งๆที่พระองค์นั้นมีความสามารถที่จะลงโทษพวกเขา แต่ทว่าพระองค์ทรงยกโทษให้แก่พวกเขา และอภัยโทษให้แก่พวกเขาเมื่อพวกเขาขอการอภัยโทษต่อพระองค์
التواب (อัตเตาวาบ)	คือ พระองค์เป็นผู้ทรงชี้ทางการกลับเนื้อกลับตัวให้แก่บุคคลที่พระองค์ทรงประสงค์จากหมู่บ่าวของพระองค์ และทรงตอบรับการกลับเนื้อกลับตัวจากพวกเขา
الستير (อัสสิตตีร)	คือ พระองค์เป็นผู้ที่ปกปิดบ่าวของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จะไม่ประจานความผิดของเขาต่อหน้ามัคลูกทั้งหลายของพระองค์ และพระองค์คือผู้ที่ชอบให้บ่าวปกปิดความผิดของตัวของเขาเองและความผิดของคนอื่นๆ และปกปิดอวัยวะพึงสงวนของเขาเช่นเดียวกันด้วย
الغني (อัลเฆาะนีย์)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ไม่ต้องพึ่งใครจากสิ่งถูกสร้างทั้งหลายโดยเด็ดขาด เพราะความสมบูรณ์แบบของพระองค์อันเป็นที่สุดแล้วและด้วยคุณลักษณะที่สมบูรณ์ทั้งหลายของพระองค์ และสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายต่างก็ต้องการพึ่งพระองค์ และมีความต้องการที่จะพึ่งต่อความโปรดปรานของพระองค์และความช่วยเหลือของพระองค์
الكريم (อัลกะรีม)	คือ ผู้ที่ทรงมีความดีและการประทานให้อย่างมากมายมหาศาล พระองค์ทรงให้สิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์แก่บุคคลที่พระองค์ทรงประสงค์ และด้วยวิธีการตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ไม่ว่ากับบุคคลที่วอนขอหรือบุคคลที่ไม่วอนขอ และทรงอภัยโทษต่อความผิดบาปทั้งหลาย และปกปิดข้อตำหนิทั้งหลาย
الأكرم (อัลอักร็อม)	คือพระองค์เป็นผู้ที่บรรลุสุดยอดแห่งความกรุณา ไม่มีผู้ใดที่เสมอเหมือนพระองค์ในเรื่องดังกล่าวนั้นโดยเด็ดขาด ดังนั้นความดีทั้งหลายมาจากพระองค์ และพระองค์ให้รางวัลต่อบรรดามุอ์มินีนผู้ศรัทธาด้วยกับความประเสริฐของพระองค์ และพระองค์ประวิงเวลาให้กับบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนและคิดบัญชีพวกเขาด้วยความเป็นธรรมของพระองค์
الوهاب (อัลวะฮฺฮาบ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่มากด้วยการให้ปัจจัยและคุณค่าต่างๆ โดยไม่หวังการตอบแทนชดเชยและทรงให้โดยไม่ได้มุ่งหวังเป้าหมายใดๆ และทรงให้ความโปรดปรานโดยไม่ต้องขอ
الجواد (อัลญะวาด)	คือพระองค์เป็นผู้ที่มากด้วยการให้ของขวัญและความโปรดปรานต่อมัคลูกสิ่งถูกสร้างทั้งหลาย และต่อบรรดามุอ์มินีนผู้ศรัทธาต่อพระองค์ด้วยความเอื้ออารีและความประเสริฐของพระองค์ด้วยการให้ในส่วนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
الودود (อัลวะดูด)	คือพระองค์เป็นผู้ที่รักบรรดาวะลีย์ผู้ใกล้ชิดอันเป็นที่รักของพระองค์ และแสดงความรักต่อพวกเขาด้วยการอภัยโทษให้และด้วยการให้ความโปรดปราน ดังนั้นพระองค์จะทรงพอใจต่อพวกเขาและตอบรับการงานทั้งหลายของพวกเขา และทรงทำให้มีการยอมรับพวกเขาในแผ่นดินนี้
المعطي (อัลมุอฺฏีย์)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ให้แก่บุคคลที่พระองค์ประสงค์จากสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายของพระองค์ซึ่งสิ่งที่พระองค์ต้องการจากบรรดาคลังของพระองค์ และสำหรับบรรดาวะลีย์ผู้ใกล้ชิดพระองค์นั้นจะได้รับส่วนที่เต็มเปี่ยมจากการประทานของพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงมอบการสร้างสรรค์และรูปร่างแก่มัคลูกสิ่งถูกสร้างทั้งหมดของพระองค์
الواسع (อัลวาสิอฺ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่มีคุณลักษณะต่างๆ ที่กว้างขวาง ดังนั้นไม่มีคนหนึ่งคนใดสามารถจะนับการสรรเสริญต่อพระองค์ให้ครบได้ และเป็นผู้ที่กว้างขวางในการปกครองและอำนาจ และกว้างขวางในการอภัยโทษและเมตตา และมีความประเสริฐและมีความดีงามอันกว้างขวาง
المحسن (อัลมุหฺสิน)	คือพระองค์เป็นผู้ที่มีความดีงามที่สมบูรณ์ในตัวของพระองค์เอง และในพระนามต่างๆ ของพระองค์และในคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ และในการกระทำต่างๆ ของพระองค์ และพระองค์คือผู้ที่ทรงสร้างทุกๆ สิ่ง อย่างดียิ่ง และพระองค์เป็นผู้ทรงทำดีต่อมัคลูกสิ่งถูกสร้างทั้งหมดของพระองค์
الرازق (อัรฺรอซิก)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ให้ปัจจัยยังชีพแก่สิ่งถูกสร้างทั้งหลาย และกำหนดปัจจัยยังชีพต่างๆ ของพวกเขาก่อนการสร้างจักรวาล และรับประกันจะทรงให้อย่างครบสมบูรณ์ตามจำนวนของมัน แม้ว่าเวลาจะยาวนานแค่ไหนก็ตาม
الرزاق (อัรฺรอซซาก)	คือ พระนามที่ชี้ถึงพระองค์ผู้ทรงให้ปัจจัยยังชีพอย่างมากมายแก่สรรพสิ่งทั้งหลาย ดังนั้นพระองค์คือผู้ซึ่งให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเขาก่อนที่พวกเขาจะวิงวอนขอต่อพระองค์ ถึงแม้ว่า

	พวกเขากระทำสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืนต่อพระองค์ พระองค์ก็ยังประทานปัจจัยยังชีพให้แก่พวกเขา
اللطيف (อัลละฏีฟ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่รอบรู้ยิ่งต่อทุกๆ ความละเอียดอ่อนของกิจการงานทั้งหลาย ดังนั้นไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นต่อพระองค์ได้ และพระองค์ทรงนำพาสิ่งที่ดีและคุณประโยชน์แก่บ่าวของพระองค์แบบลับๆ โดยที่พวกเขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลย
الخبير (อัลเคาะบีร)	คือพระองค์เป็นผู้ที่มีความรอบรู้ครอบคลุมและห้อมล้อมทุกสิ่งที่เป็นความลับปกปิดและสิ่งที่ซ่อนเร้นทั้งหลาย เช่นเดียวกับที่ได้ครอบคลุมทุกสิ่งที่เปิดเผยทั้งหลาย
الفتاح (อัลฟัตตาหฺ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่เปิดขุมคลังแห่งการครองครอง ความเมตตา ริซกี และปัจจัยยังชีพต่างๆ ของพระองค์ ตามที่ทรงประสงค์ บนพื้นฐานของวิทยปรีชาญาณและความรอบรู้ของพระองค์
العليم (อัลอะลีม)	คือพระองค์เป็นผู้ทรงมีความรอบรู้ที่ครอบคลุมสิ่งที่เปิดเผยและสิ่งที่ซ่อนเร้นทั้งหลาย สิ่งที่ปกปิดและสิ่งที่ชัดแจ้ง อดีตที่ผ่านมา ปัจจุบัน และอนาคต ดังนั้น ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากสิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะซ่อนเร้นจากพระองค์ได้
البر (อัลบัรฺ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่กว้างขวางในการทำดีของพระองค์ที่มีต่อมัคลูกสิ่งถูกสร้างทั้งปวงของพระองค์ พระองค์ให้โดยที่ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดสามารถคิดคำนวนความโปรดปรานของพระองค์หรือนับมันให้ครบถ้วนได้ และพระองค์คือผู้สัจจริงในสัญญาของพระองค์ซึ่งพระองค์จะอภัยโทษให้แก่บ่าวของพระองค์ ช่วยเหลือเขา และดูแลปกป้องเขา และพระองค์จะทรงตอบรับการงานที่น้อยนิดจากเขา แล้วพระองค์จะทรงทำให้มันเพิ่มพูนอย่างมากมายแก่เขา
الحكيم (อัลหะกีม)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ทรงจัดวางทุกสิ่งทุกอย่างในที่ที่สมควรอยู่และเหมาะสมที่สุดสำหรับมัน และการจัดการบริหารของพระองค์นั้นไม่มีข้อบกพร่องและข้อผิดพลาดใดๆ ทั้งสิ้น
الحكم (อัลหะกัม)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ตัดสินชี้ขาดระหว่างสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายด้วยความเป็นธรรม ดังนั้นพระองค์ไม่อธรรมต่อผู้หนึ่งผู้ใดจากหมู่พวกเขา และพระองค์ได้ประทานคัมภีร์อันทรงเกียรติของพระองค์มาเพื่อเป็นข้อชี้ขาดตัดสินระหว่างมนุษย์ทั้งปวง
الشاكر (อัชชากิรฺ)	คือพระองค์เป็นผู้ทรงยกย่องผู้ที่เคารพภักดีต่อพระองค์และให้การสรรเสริญแก่เขา และเป็นผู้ตอบแทนความดีต่อการงานหนึ่งถึงแม้ว่าเป็นงานที่น้อยนิดก็ตาม และตอบรับการขอบคุณของบ่าวต่อความโปรดปรานทั้งหลายของพระองค์ด้วยการเพิ่มพูนมันในโลกดุนยาและให้รางวัลตอบแทนในอาคิเราะฮฺ
الشكور (อัชชะกูรฺ)	คืองานที่น้อยนิดของบ่าวจะเพิ่มขึ้น ณ ที่พระองค์ และจะทรงทวีคูณผลตอบแทนให้สำหรับพวกเขา ดังนั้นการขอบคุณของพระองค์ต่อบ่าวนั้น ก็คือการที่ทรงทำให้เขายืนหยัดอย่างมั่นคงด้วยการขอบคุณต่อพระองค์สม่ำเสมอ และการตอบรับการทำความดีของเขา
الجميل (อัลญะมีล)	คือพระองค์เป็นผู้ที่มีความงดงามในตัวของพระองค์เอง และในพระนามต่างๆ ของพระองค์ และคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ และการกระทำต่างๆ ของพระองค์ เป็นความงดงามอย่างแท้จริงโดยสัมบูรณ์ และความงดงามทุกอย่างในสิ่งถูกสร้างทั้งปวงของพระองค์นั้นล้วนมาจากพระองค์
المجيد (อัลมะญีด)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ทรงไว้ซึ่งความสูงศักดิ์ ความใจบุญ ความเกรียงไกร และความสูงส่งในชั้นฟ้าทั้งหลายและผืนแผ่นดิน
الولي (อัลวะลีย์)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ดำเนินการบริหารการงานของมัคลูกสิ่งถูกสร้างทั้งหลายของพระองค์และทรงจัดการบริหารอำนาจของพระองค์ และพระองค์คือผู้ให้การสนับสนุน ให้การช่วยเหลือต่อบรรดาผู้ใกล้ชิดของพระองค์
الحميد (อัลหะมีด)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ได้รับการสรรเสริญต่อพระนามต่างๆ ของพระองค์ และคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ และการกระทำต่างๆ ของพระองค์ และพระองค์คือผู้ที่ถูกสรรเสริญทั้งในยามสุขสบายและในยามเดือดร้อน และทั้งในยามเคราะห์ร้ายและในยามผาสุก และพระองค์เป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญและการยกย่องอย่างแท้จริง เพราะแท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงยิ่งด้วยคุณลักษณะที่สมบูรณ์ทุกประการ
المولى (อัลเมาลา)	คือพระองค์เป็นผู้อภิบาล เป็นผู้ครอบครอง เป็นผู้ปกครอง และเป็นผู้คอยให้การสนับสนุนและให้ความช่วยเหลือต่อบรรดาวะลีย์ผู้ใกล้ชิดของพระองค์
النصير (อันนะศีรฺ)	คือพระองค์เป็นผู้คอยให้การสนับสนุนด้วยการช่วยเหลือของพระองค์แก่บุคคลที่พระองค์ประสงค์ ดังนั้นสำหรับผู้ที่พระองค์ให้ความช่วยเหลือเขาจะไม่ได้รับความพ่ายแพ้ และ

	สำหรับผู้ที่พระองค์ทอดทิ้งเขาก็จะไม่ได้รับชัยชนะ
السميع (อัสสะมีอฺ)	คือพระองค์คือผู้ที่การได้ยินของพระองค์นั้นห้อมล้อมครอบคลุมความเร้นลับและความลับทุกๆ อย่าง และต่อสิ่งที่เปิดเผยและชัดเจนทั้งปวง ทว่าทรงครอบคลุมต่อทุกเสียงทั้งปวง แม้ว่ามันจะละเอียดหรือยิ่งใหญ่ขนาดไหนก็ตาม และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ตอบรับบุคคลที่วิงวอนขอต่อพระองค์
البصير (ลบะศีรฺอัฺ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่การมองเห็นของพระองค์นั้นห้อมล้อมครอบคลุมต่อสิ่งที่มีอยู่ทั้งปวงในโลกแห่งความเร้นลับและโลกแห่งความเปิดเผย แม้ว่ามันจะซ่อนเร้นหรือเปิดเผยเพียงใดก็ตาม และแม้ว่าจะละเอียดอ่อนหรือยิ่งใหญ่ขนาดไหนก็ตาม
الشهيد (อัชชะฮีด)	คือพระองค์เป็นผู้ที่คอยสอดส่องดูแลสิ่งถูกสร้างทั้งหลายของพระองค์ และทรงเป็นสักขีเหนือพระองค์เองว่าทรงมีคุณลักษณะแห่งความเป็นเอกะและธำรงอยู่ด้วยความยุติธรรม และทรงเป็นพยานแก่บรรดามุอ์มินีน บรรดาศรัทธาชนทั้งหลาย เมื่อพวกเขาให้ความเป็นเอกภาพต่อพระองค์ และทรงเป็นพยานแก่บรรดาศาสนทูตของพระองค์และบรรดามะลาอิกะฮฺของพระองค์
الرقيب (อัรเราะกีบ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ทรงสอดส่องสิ่งถูกสร้างทั้งหลายของพระองค์ และเป็นผู้คำนวนการงานทั้งหลายของพวกเขา ดังนั้น แม้การกระพริบตาเดียวหรือการคาดคิดเพียงเสี้ยววินาทีเดียวก็จะไม่เล็ดลอดไปจากพระองค์ได้
الرفيق (อัรเราะฟีก)	คือพระองค์เป็นผู้ที่มากด้วยการอ่อนโยนในการกระทำต่างๆ ของพระองค์ ดังนั้น พระองค์คือผู้ทรงประณีตและทรงทำเป็นลำดับขั้นตอนในการสรรค์สร้างและการออกคำสั่งบัญชาใช้ของพระองค์ และทรงจัดการกับบ่าวของพระองค์ด้วยความอ่อนโยนและความนิ่มนวล และไม่บังคับพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาไม่มีความสามารถ และทรงรักบ่าวของพระองค์ที่มีความอ่อนโยน
القريب (อัลเกาะรีบ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ใกล้ชิดด้วยกับความรอบรู้และความสามารถของพระองค์ต่อสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายของพระองค์ และด้วยกับความอ่อนโยนและความช่วยเหลือของพระองค์ที่มีต่อบ่าวผู้ศรัทธาทั้งหลาย ในขณะที่พระองค์นั้นทรงอยู่เหนือบัลลังก์ของพระองค์ ซึ่งซาตของพระองค์จะไม่ปะปนกับสิ่งถูกสร้างทั้งหลาย
المجيب (อัลมุญีบ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ตอบรับการเรียกร้องของบรรดาผู้วิงวอนทั้งหลาย และการขอร้องของบรรดาผู้วอนขอทั้งหลาย ตามความรอบรู้และวิทยความปรีชาญาณของพระองค์
المقيت (อัลมุกีต)	คือพระองค์เป็นผู้ที่สร้างอาหารหลักทั้งปวง และสร้างปัจจัยยังชีพทั้งหลาย และพระองค์อนุเคราะห์ให้สิ่งเหล่านั้นทั่วถึงไปยังสิ่งถูกสร้างทั้งหลาย และพระองค์เป็นผู้รักษามันและรักษาการงานต่างๆ ของบ่าวโดยไม่ให้บกพร่องอันใดเลย
الحسيب (อัลหะสีบ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ให้ความพอเพียงสำหรับบ่าวของพระองค์ซึ่งสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่สำคัญยิ่งสำหรับพวกเขา จากเรื่องศาสนาของพวกเขาและดุนยาของพวกเขา และสำหรับบรรดามุอ์มินีนผู้ศรัทธา พวกเขาจะได้รับส่วนที่ยิ่งใหญ่กว่าจากค่าตอบแทนของพระองค์ และพระองค์คือผู้คิดคำนวนให้แก่พวกเขาซึ่งสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติต่อพระองค์ในโลกดุนยา
المؤمن (อัลมุอ์มิน)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ทรงเป็นสักขีแห่งความถูกต้องแก่บรรดาศาสนทูตและผู้ปฏิบัติตามพวกเขาด้วยการเป็นพยานของพระองค์ว่าพวกเขาเป็นผู้สัจจริง และด้วยกับสิ่งที่พระองค์ทรงยืนยันจากหลักฐานต่างๆ ถึงความสัจจริงของพวกเขา และความปลอดภัยทุกอย่างทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺนั้นมาจากการประทานให้ของพระองค์ และพระองค์เป็นผู้รับประกันความปลอดภัยแก่บรรดามุอ์มินีนผู้ศรัทธาทั้งหลายว่าจะไม่ทรงอธรรม ทรมาน หรือทดสอบพวกเขาด้วยความหวาดกลัวของวันกิยามะฮฺ
المنان (อัลมันนาน)	คือพระองค์เป็นผู้ที่มากมายด้วยการให้ ผู้ที่มีความการุญอย่างมหาศาล ผู้ที่มั่งคั่งด้วยความดีที่มีต่อสิ่งถูกสร้างทั้งหลาย
الطيب (อัฏฏ็อยยิบ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่บริสุทธิ์และปลอดจากทุกๆ สิ่งที่น่าตำหนิและบกพร่องทั้งหลาย และพระองค์นั้นทรงไว้ซึ่งความงดงามและความสมบูรณ์อย่างแท้จริง และพระองค์คือผู้ทรงมหาศาลด้วยความดีที่มีต่อสิ่งถูกสร้างทั้งหลาย และพระองค์จะไม่ตอบรับการงานทั้งหลายและการบริจาคทั้งหลายเว้นแต่สิ่งที่ดีๆ และที่หะลาล(เป็นที่อนุมัติ) และมีความบริสุทธิ์ใจเพื่อพระองค์เท่านั้น
الشافي (อัชชาฟีย์)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ให้การรักษาเยียวยาหัวใจและร่างกายทั้งหลายจากโรคร้ายทั้งปวงของมัน และมันไม่ได้อยู่ในอำนาจของบ่าว เว้นแต่ด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺกำหนดให้มีความสะดวกง่ายดายจากโอสถ

	และยาต่างๆ สำหรับพวกเขา ส่วนการให้หายจากโรคนั้นอยู่ในอำนาจของพระองค์เพียงผู้เดียว
الحفيظ (อัลหะฟีซ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่รักษาดูแลบ่าวผู้ศรัทธาทั้งหลายของพระองค์ และการงานต่างๆ ของพวกเขาด้วยความเอื้ออาทรของพระองค์ และเป็นผู้ดูแลเอาใจใส่และพิทักษ์สิ่งถูกสร้างทั้งหลายด้วยพระเดชานุภาพของพระองค์
الوكيـــــــــــل (อัลวะกีล)	คือพระองค์เป็นผู้ที่รับภาระและหน้าที่ดูแลจักรวาลทั้งมวล ทั้งด้วยการสรรค์สร้างและการจัดการ ทรงเป็นผู้รับภาระในการบันดาลและเอื้ออำนวย เป็นผู้ทรงดูแลบรรดาผู้ศรัทธาที่มอบหมายการงานต่างๆ ไปยังพระองค์ก่อนที่พวกเขาจะปฏิบัติ และได้ขอความช่วยเหลือต่อพระองค์ในขณะที่พวกเขาลงมือ และได้สรรเสริญขอบคุณพระองค์เมื่อพระองค์ให้พวกเขาทำสำเร็จอย่างลุล่วง และพวกเขาได้พอใจกับสิ่งที่พระองค์แบ่งให้หลังจากที่ทรงทดสอบพวกเขา
الخلاق (อัลคอลลาก)	เป็นพระนามที่ชี้ถึงความมหาศาลของสิ่งที่พระองค์สร้าง ดังนั้นพระองค์ยังคงดำเนินต่อไปซึ่งการเนรมิตและเสกสรรค์ และยังคงไว้ซึ่งคุณลักษณะอันยิ่งใหญ่นี้
الخـــــــــالق (อัลคอลิก)	คือพระองค์เป็นผู้ที่เนรมิตสิ่งถูกสร้างทั้งปวงโดยปราศจากแบบอย่างมาก่อนเลย
البارئ (อัลบาริอ์)	คือพระองค์เป็นผู้สร้างสิ่งที่พระองค์กำหนดและตัดสินพระทัยในหมู่สิ่งถูกสร้างทั้งปวงและได้นำมันออกไปสู่การมีอยู่ของมันจริงๆ
المصـــــــــور (อัลมุเศาวิร)	คือพระองค์เป็นผู้ที่สรรค์สร้างสิ่งถูกสร้างทั้งหลายของพระองค์ตามรูปแบบที่พระองค์ทรงเลือกมันสำหรับพวกเขาด้วยเหตุผลของพระองค์ และด้วยความรอบรู้ของพระองค์ และด้วยความเมตตาของพระองค์
الرب (อัรร็อบ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่บำรุงดูแลสิ่งถูกสร้างทั้งหลายของพระองค์ ด้วยความเมตตาของพระองค์ และทำให้พวกเขาเติบโตขึ้นทีละน้อย และดูแลรักษาบรรดาวะลีย์ผู้ใกล้ชิดของพระองค์ด้วยสิ่งที่ดีต่อหัวใจทั้งหลายของพวกเขา และพระองค์เป็นผู้สร้าง เป็นผู้มีอำนาจครอบครอง เป็นผู้ปกครอง
العظيم (อัลอะซีม)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ซึ่งสำหรับพระองค์นั้นคือความยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง ในซาตของพระองค์เอง และพระนามต่างๆ ของพระองค์ และคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับปวงบ่าวและสิ่งถูกสร้างทั้งหลายจะต้องให้ความยิ่งใหญ่ต่อพระองค์ และให้การยกย่องต่อพระองค์ และให้ความสำคัญต่อคำสั่งใช้และคำสั่งห้ามของพระองค์
القاهر (อัลกอฮิร) القهار (อัลเกาะฮฺฮาร)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ทำให้ปวงบ่าวทั้งหลายยอมนอบน้อมถ่อมตนต่อพระองค์ และทำให้ปวงบ่าวและสิ่งถูกสร้างทั้งหลายเคารพภักดีต่อพระองค์ พระองค์เป็นผู้ทรงเกียรติอันสูงศักดิ์เหนือพวกเขาทั้งหลาย และเป็นผู้ทรงเกรียงไกร ที่ซึ่งลำคอทั้งหลายต้องน้อมให้ และใบหน้าทั้งหลายต้องก้มให้ **อัลเกาะฮฺฮาร** คือ สำนวนที่แสดงถึงคุณลักษณะ *อัลกอฮิร* ดังกล่าวอย่างถึงที่สุด
المهيمن (อัลมุฮัยมิน)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ดำเนินการต่อสิ่งหนึ่ง และเป็นผู้ดูแลรักษามัน และเป็นพยานให้กับมันและทรงห้อมล้อมมัน
العزيز (อัลอะซีซ)	คือพระองค์เป็นผู้ที่ทรงไว้ซึ่งความหมายทั้งหลายของความเกรียงไกรยิ่งใหญ่ที่มีแต่พระองค์เท่านั้น ทรงเกรียงไกรในด้านพระเดชานุภาพซึ่งไม่มีผู้ใดจะมีชัยชนะเหนือพระองค์ได้ ทรงเกรียงไกรในด้านความเข้มแข็งโดยไม่ต้องการความช่วยเหลือจากสิ่งใดเลย และทรงเกรียงไกรในด้านอานุภาพและชัยชนะ ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดสามารถเคลื่อนไหวได้ เว้นแต่ด้วยการอนุมัติของพระองค์เท่านั้น
الجبار (อัลญับบาร)	คือพระองค์เป็นผู้ซึ่งทรงไว้ด้วยพระประสงค์ที่ทรงประสิทธิภาพ และสิ่งถูกสร้างทั้งปวงต่างก็พ่ายแพ้ต่อพระองค์ และเกรงกลัวต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และสยบต่อเหตุผลของพระองค์ และพระองค์คือผู้ที่ดูแลรักษาคนที่มีความระส่ำระสาย และผู้ที่ให้ความร่ำรวยแก่คนยากจน และให้ความสะดวกแก่คนที่ลำบาก
المتكبر (อัลมุตะกับบิร)	พระองค์คือผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ทรงทรนงจากสิ่งที่เลวและบกพร่องทุกประการ ผู้ทรงสูงส่งบริสุทธิ์เหนือการอธรรมต่อปวงบ่าว ผู้ทรงกำราบเหล่าผู้อหังการ ผู้ทรงลักษณะแห่งความทะนง ผู้ใดที่ยื้อแย้งกับพระองค์ในเรื่องดังกล่าวก็จะทรงปราบและลงโทษเขา
الكبير (อัลกะบีร)	คือผู้ทรงยิ่งใหญ่ในซาต(อัตตา, อาตมัน) ศิฟาต(คุณลักษณะ) และอัฟอาล(กิริยา)ของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์ หว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเล็กกระจิดริดเมื่อเทียบ

	กับความไพศาลและยิ่งใหญ่ของพระองค์
الحيي (อัลหะยีย์)	ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความละอายที่คู่ควรกับความยิ่งใหญ่แห่งพระพักตร์และอำนาจของพระองค์ ความละอายของอัลลอฮฺคือละอายในรูปของความการุณย์ เผื่อแผ่ เอื้อเฟื้อ และไพศาล
الحي (อัลหัยยุย์)	ผู้ทรงชีวินที่สถาพรและสมบูรณ์ ผู้ทรงอยู่อย่างนิรันดรไม่มีจุดเริ่มและจุดจบ ทุกๆ ชีวิตที่มีอยู่ล้วนมาจากพระองค์ ﷻ
القيوم (อัลก็อยยูม)	ผู้ทรงยืนหยัดด้วยพระองค์เอง ผู้ทรงไม่ต้องพึ่งสิ่งใดทั้งสิ้นในหมู่สรรพสิ่งที่ถูกสร้าง เป็นผู้ทรงค้ำจุนทุกสิ่งทุกอย่างในชั้นฟ้าและแผ่นดิน ทุกอย่างล้วนมีความจำเป็นต้องพึ่งพระองค์
الوارث (อัลวาริษ)	ผู้ที่คงอยู่หลังการสูญสลายของทุกสรรพสิ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับคืนสู่พระองค์เมื่อเจ้าของมันสูญสลายแล้ว และทุกอย่างที่อยู่ในมือเราล้วนเป็นของฝากที่วันหนึ่งก็จะกลับไปสู่อัลลอฮฺ ﷻ ผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริง
الديان (อัดดัยยาน)	ผู้ที่ทุกสรรพสิ่งนอบน้อมต่อพระองค์และยอมสยบ ผู้ทรงตอบแทนบ่าวทั้งหลายในสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติ ถ้าเป็นความดีก็จะทรงเพิ่มพูนให้ ถ้าเป็นความชั่วก็จะทรงลงโทษหรือไม่ก็ทรงอภัยให้
الملك (อัลมะลิก)	ผู้ทรงครอบครองคำสั่งใช้ คำสั่งห้าม และชัยชนะ ผู้ทรงบริหารจัดการสรรพสิ่งทั้งปวงของพระองค์ด้วยคำสั่งและการกระทำของพระองค์ และไม่มีผู้ใดที่มีส่วนในการยืนหยัดอยู่ของการครอบครองและการดูแลของพระองค์
المالك (อัลมาลิก)	ผู้ทรงครอบครองแต่เดิมและโดยสิทธิของพระองค์ การครอบครองนั้นเป็นสิทธิของพระองค์ตั้งแต่วินาทีที่ทรงสร้างสรรพสิ่ง มันไม่ใช่ของผู้อื่นผู้ใดนอกจากพระองค์ และการครอบครองนั้นก็ยังเป็นสิทธิของพระองค์เมื่อถึงจุดจบที่ทุกสรรพสิ่งสูญสลาย
المليك (อัลมะลีก)	เป็นพระนามที่บ่งบอกถึงการครอบครองโดยสัมบูรณ์ ซึ่งมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่า อัลมะลิก
السبوح (อัสสุบบูหฺ)	ผู้ทรงบริสุทธิ์จากทุกๆ ข้อตำหนิและความบกพร่อง เพราะพระองค์นั้นมีคุณลักษณะแห่งความสมบูรณ์พร้อมมูลและความงดงามโดยสัมบูรณ์
القدوس (อัลกุดดูส)	ผู้ทรงบริสุทธิ์และปราศจากความบกพร่องและตำหนิทุกประการ ไม่ว่าจะในแง่มุมใดก็ตาม เนื่องเพราะพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงเอกะด้วยคุณลักษณะแห่งความสมบูรณ์โดยแท้ พระองค์จึงไม่คู่ควรแก่การเปรียบเทียบใดๆ
السلام (อัสสะลาม)	ผู้ทรงปลอดจากจากความบกพร่องและตำหนิใดๆ ทุกอย่าง ในซาต หรือคุณลักษณะและพระนามต่างๆ และกิริยาต่างๆ ของพระองค์ ทุกๆ ความสันติที่เกิดขึ้นในดุนยาและอาคิเราะฮฺล้วนมาจากพระองค์ ﷻ
الحق (อัลหักฺ)	คือผู้ทรงสัจจริงโดยไม่มีข้อสงสัยและคลางแคลงใดๆ ทั้งในพระนามและคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ การเป็นพระเจ้าที่คู่ควรต่อการเคารพภักดีเพียงพระองค์เดียว ดังนั้นพระองค์จึงเป็นผู้ที่ไม่มีสิ่งใดควรแก่การเคารพอิบาดะฮฺโดยสัจจริงนอกจากพระองค์เท่านั้น
المبين (อัลมุบีน)	ผู้ทรงชัดเจนในเรื่องต่างๆ ของพระองค์ ทั้งในความเป็นเอกภาพ วิทยปัญญา และความเมตตาของพระองค์ ผู้ทรงชี้แจงแก่บ่าวให้พบกับทางแห่งความถูกต้องเพื่อพวกเขาจะได้ตามมัน และให้พวกเขาเห็นทางที่หันเหเพื่อจะได้หลีกเลี่ยงมัน
القوي (อัลเกาะวียฺยุ)	ผู้ทรงอำนาจบารมีโดยสัมบูรณ์พร้อมกับความประสงค์ที่เปี่ยมพร้อม
المتين (อัลมะตีน)	ผู้ทรงแน่นหนักด้วยอำนาจและความสามารถ ทุกสิ่งที่ทรงทำไม่มีความยากลำบาก ไม่ต้องใช้แรง และไม่มีความเหน็ดเหนื่อยใดๆ
القادر (อัลกอดิรฺ)	ผู้ทรงสามารถในทุกๆ สิ่ง ไม่มีสิ่งใดในแผ่นดินและชั้นฟ้าที่ทำให้พระองค์อ่อนแรงได้ พระองค์ทรงเป็นผู้กำหนดทุกสิ่งทุกอย่าง
القدير (อัลเกาะดีรฺ)	ความหมายเดียวกันกับ อัลกอดิรฺ แต่ว่ามีความลุ่มลึกกว่าในการสรรเสริญอัลลอฮฺ
المقتدر (อัลมุกตะดิรฺ)	เป็นพระนามที่บ่งบอกถึงความสามารถแห่งพระองค์อัลลอฮฺที่บรรลุความสุดยอดในการบริหารจัดการกำหนดต่างๆ และการบันดาลทุกสิ่งตามที่มีอยู่ในความรอบรู้แต่แรกของพระองค์
العلي الأعلى (อัลอะลียฺยุ	ผู้ทรงสูงส่งในพระเกียรติ พระอำนาจ และซาตของพระองค์เอง ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายใต้

อัลอะอฺลา)	อำนาจและบารมีของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่อยู่เหนือพระองค์ทั้งสิ้น
المتعال (อัลมุตะอาล)	ผู้ซึ่งสิ่งต่างๆ นั้นต่ำต้อยต่อหน้าความสูงส่งของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่อยู่เหนือพระองค์โดยเด็ดขาด ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ใต้พระองค์ อยู่ใต้อำนาจและบารมีของพระองค์
المقدم (อัลมุก็อดดิม)	ผู้ทรงนำเสนอทุกๆ สิ่งและวางมันในที่ของมันตามที่ทรงประสงค์และตามวิทยปัญญาของพระองค์ ผู้ทรงให้สรรพสิ่งส่วนหนึ่งประเสริฐกว่าอีกส่วนหนึ่งตามความรอบรู้และพระคุณของพระองค์
المؤخر (อัลมุอัคคิรฺ)	ผู้ทรงวางทุกสิ่งทุกอย่างในที่ของมัน ทรงให้มันอยู่ข้างหน้าและข้างหลังตามที่ทรงประสงค์ด้วยวิทยปัญญาของพระองค์ ทรงประวิงการลงโทษจากปวงบ่าวเพื่อให้พวกเขาได้กลับตัวและสำนึกต่อพระองค์
المسعر (อัลมุสะอฺอิร)	ผู้ทรงเพิ่มคุณค่า สถานะ และผลของทุกๆ สิ่ง และทรงลดมัน สิ่งต่างๆ จะแพงหรือถูกย่อมเกิดขึ้นภายใต้การกำหนดแห่งวิทยปัญญาและความรอบรู้ของพระองค์
القابض (อัลกอบิฎ)	ผู้ทรงเก็บเอาวิญญาณ ผู้ทรงกักริซกีหรือโชคลาภจากผู้ที่ทรงประสงค์ ด้วยวิทยปัญญาและความสามารถของพระองค์ เพื่อเป็นการทดสอบพวกเขา
الباسط (อัลบาสิฏ)	ผู้ทรงแผ่ริซกีของพระองค์ให้กับปวงบ่าวด้วยความการุณและความเมตตาของพระองค์ และทรงทดสอบพวกเขาด้วยสิ่งนั้นตามวิทยปัญญาแห่งพระองค์ และทรงแผ่พระหัตถ์ของพระองค์เพื่อรับการสำนึกกลับตัวของบ่าวที่ทำผิด
الأول (อัลเอาวัล)	ผู้ซึ่งไม่มีสิ่งใดมาก่อนพระองค์ ทว่าทุกสรรพสิ่งนั้นแท้จริงแล้วล้วนบังเกิดขึ้นด้วยการสร้างสรรค์ของพระองค์ ในขณะที่พระองค์นั้นไม่มีจุดเริ่มต้นของการมีอยู่
الآخر (อัลอาคิรฺ)	ผู้ซึ่งไม่มีสิ่งใดอยู่หลังจากพระองค์อีก พระองค์คือผู้ทรงมีอยู่ ทุกๆ คนที่อยู่ในโลกล้วนต้องสูญสลาย แล้วก็จะกลับไปหาพระองค์ การมีอยู่ของพระองค์นั้นไม่มีจุดสิ้นสุด
الظاهر (อัซซอฮิรฺ)	คือผู้ทรงสูงส่งเหนือทุกสิ่ง ไม่มีสิ่งใดที่สูงส่งกว่าพระองค์ พระองค์คือผู้ทรงอำนาจชัยชนะเหนือทุกสิ่งและทรงห้อมล้อมครอบคลุมทุกๆ อย่าง
الباطن (อัลบาฏิน)	ผู้ซึ่งไม่มีสิ่งใดอยู่เบื้องล่างถัดไปจากพระองค์อีก และพระองค์คือผู้ทรงใกล้ชิด ห้อมล้อมครอบคลุม และปกปิดเร้นลับจากการมองเห็นของสรรพสิ่งในดุนยา
الوتر (อัลวิตรฺ)	ผู้ทรงเอกะหนึ่งเดียว ไม่มีคู่ภาคีใดๆ ผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียวไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือน
السيد (อัสสัยยิด)	ผู้ทรงไว้ซึ่งการดูแลรับผิดชอบที่สัมบูรณ์เหนือสรรพสิ่งถูกสร้างของพระองค์ พระองค์คือผู้ครอบครองและผู้เลี้ยงดูพวกเขา และพวกเขานั้นเป็นสิ่งถูกสร้างและเป็นบ่าวของพระองค์
الصمد (อัศศ็อมัด)	คือผู้ปกครองที่สมบูรณ์ที่สุดในการดูแลจัดการ ผู้ซึ่งทุกๆ สรรพสิ่งต้องมุ่งหมายไปหาในการขอให้พระองค์จัดการความจำเป็นต่างๆ ของพวกเขาทุกอย่าง เนื่องด้วยการพึ่งพิงที่จำเป็นอย่างใหญ่หลวงของพวกเขาต่อพระองค์ พระองค์คือผู้ทรงให้อาหารและไม่ใช่ผู้ที่ถูกถวายอาหารให้
الواحد الأحد (อัลวาหิด อัลอะหัด)	คือผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียวและเป็นเอกะในทุกๆ ความสมบูรณ์อย่างเบ็ดเสร็จ ไม่มีสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระองค์ทั้งสิ้น และไม่มีสิ่งใดเหมือนพระองค์ และนี่ย่อมนำเราไปสู่การต้องเคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์เพียงผู้เดียวโดยไม่มีการเทียบเคียงใดๆ ต่อพระองค์
الإله (อัลอิลาฮฺ)	คือผู้ที่ถูกเคารพภักดีอย่างแท้จริง ผู้ที่คู่ควรแก่การอิบาดะฮฺเพียงพระองค์เดียวโดยปราศจากสิ่งอื่นๆ

13 **อะไรคือความแตกต่างระหว่างพระนามต่างๆ ของอัลลอฮฺ กับคุณลักษณะต่างๆของพระองค์?** พระนามต่างๆ ของอัลลอฮฺกับคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์มีส่วนร่วมกันในด้านการอนุญาตเพื่อใช้ขอความคุ้มครอง(อิสติอาซะฮฺ)และการสาบาน(หิลฟฺ)ด้วยกับมัน แต่ทว่าในระหว่างมันทั้งสองนั้นมีข้อแตกต่างมากมายที่สำคัญๆ เช่น <u>ประการแรกก็คือ</u>: อนุญาติให้ใช้พระนามของอัลลอฮฺ ในเรื่องของการตั้งชื่อว่าเป็นบ่าวของพระองค์อัลลอฮฺ(ตะอฺบีด) และในเรื่องของการวอนขอ(ดุอาอ์) โดยไม่อนุญาตให้ใช้คุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ในด้านนี้ ดังนั้นการตั้งชื่อด้วย

กับพระนามอัลกะรีม ว่า (عبدالكريم) อับดุลกะรีม ซึ่งหมายถึงบ่าวของพระองค์ผู้ทรงล้นด้วยพระคุณและพระผู้ทรงกรุณาเมตตานั้นย่อมเป็นที่อนุญาต ส่วนชื่อที่ตั้งกับคุณลักษณะอัลกะร็อม ว่า (عبدالكرم) อับดุลกะร็อม ซึ่งหมายถึงบ่าวของความใจบุญและความกรุณาเมตตาอันนี้ย่อมไม่ถูกอนุญาต ส่วนการขอดุอาอ์ก็มีตัวอย่างเช่น (يا كريم) ยา กะรีม ซึ่งแปลว่าโอ้พระองค์ผู้ทรงใจบุญ พระองค์ผู้ทรงกรุณาเมตตา ดังนี้ย่อมอนุญาตให้ทำได้ และไม่อนุญาตให้วิงวอนขอด้วยการกล่าวว่า (يا كرم الله) ยา กะเราะมัลลอฮฺ โอ้ความใจบุญและความกรุณาเมตตาของพระองค์อัลลอฮฺ **ประการที่สองคือ:** แท้จริงพระนามต่างๆ ของพระองค์อัลลอฮฺนั้น จะมีการแตกออกของคุณลักษณะต่างๆ จากมัน เช่นพระนาม (الرحمن) อัร-เราะห์มาน (ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงกรุณาปรานี) จะมีคุณลักษณะ (الرحمة) อัร-เราะห์มะฮฺ (ความเมตตา ความกรุณาปราณี) แตกออกมาจากมัน ซึ่งในทางกลับกันแล้ว คุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์นั้นไม่มีการแตกออกของพระนามใดๆ ที่ไม่มีการระบุจากหลักฐานของอัลกุรอานหรือหะดีษ เช่น คุณลักษณะ (الاستواء) อัล-อิสติวาอ์ (การสถิต) ซึ่งจะไม่มีชื่อ (المستوي) อัลมุสตะวี (ผู้สถิต) แตกออกมาจากคุณลักษณะนี้เพราะไม่มีระบุในหลักฐานนั่นเอง **ประการที่สามคือ:** แท้จริงการกระทำหรือพระกิริยาต่างๆ ของพระองค์อัลลอฮฺนั้น ไม่มีการแตกออกของพระนามใดๆ ที่ไม่มีการระบุจากหลักฐานของอัลกุรอานหรือหะดีษ เช่นกิริยา (الغضب) อัล-เฆาะฎ็อบ (ความกริ้วโกรธ) ของพระองค์อัลลอฮฺ เราจะไม่พูดกล่าวว่าพระองค์อัลลอฮฺนั้นมีพระนามว่า (الغاضب) อัล-ฆอฎิบ (ผู้กริ้วโกรธหรือ ผู้พิโรธ หรือ ผู้เกรี้ยวกราด) เพราะไม่มีหลักฐานระบุในเรื่องดังกล่าว แต่ทว่า คุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์นั้นจะมีการแตกออกมาจากการพาดพิงถึงพระกิริยาของพระองค์ เช่นคุณลักษณะ (الغضب) อัล-เฆาะฎ็อบ(ความกริ้วโกรธ) เราจะต้องยืนยันคุณลักษณะนี้ต่อพระองค์ เพราะแท้จริงความกริ้วโกรธนั้นเป็นส่วนหนึ่งของพระกิริยาของพระองค์นั่นเอง

14. **อะไรคือความหมายของการศรัทธาต่อมะลาอิกะฮฺ ?** คือการยอมรับอย่างหนักแน่นถึงการมีอยู่ของพวกเขา และแท้จริงพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ทรงสร้างพวกเขามาเพื่อการเคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์และปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿ عِبَادٌ مُّكۡرَمُونَ ۝٢٦ لَا يَسۡبِقُونَهُۥ بِٱلۡقَوۡلِ وَهُم بِأَمۡرِهِۦ يَعۡمَلُونَ ﴾ ความว่า: **"พวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) เป็นบ่าวผู้มีเกียรติ พวกเขาจะไม่ชิงกล่าวคำพูดก่อนพระองค์และพวกเขาจะปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์"** (อัล-อันบิยาอ์ 26-27)

และการศรัทธาต่อพวกเขานั้นรวมไปถึงประการต่างๆ ดังนี้: 1) การศรัทธาต่อการมีอยู่ของพวกเขา 2) การศรัทธาต่อผู้ที่เรารู้จักชื่อของเขาในหมู่พวกเขา เช่น ญิบรีล เป็นต้น 3) การศรัทธาต่อคุณลักษณะต่างๆ ของพวกเขาที่เรารู้ เช่น รูปร่างที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขา 4) การศรัทธาต่อหน้าที่ต่างๆ ของพวกเขาที่เราได้รับรู้มา ซึ่งได้ถูกกำหนดเฉพาะเจาะจงสำหรับพวกเขาด้วยกับหน้าที่นั้น เช่น มะลาอิกะฮฺ มะละกุลเมาต์ ที่มีหน้าที่ในการรับวิญญาณ

15. **อัลกุรอานคืออะไร ?** อัลกุรอานคือ พระดำรัสของพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ซึ่งการอ่านมันนับว่าเป็นการเคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์ด้วยเช่นกัน เป็นพระดำรัสที่เริ่มมาจากพระองค์และจะกลับไปยังพระองค์ พระองค์ทรงมีดำรัสด้วยความสัจจริงด้วยกับอักษรและเสียง มะลาอิกะฮฺญิบรีล عليه السلام ได้ยินมันจากพระองค์ แล้วท่านก็ได้บอกต่อท่านนบีมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และคัมภีร์ที่ถูกประทานมาจากฟากฟ้าทั้งหมดล้วนเป็นพระดำรัสของอัลลอฮฺ

16. **เราจะมีความพอเพียงด้วยกับอัลกุรอานโดยปราศจากการใช้สุนนะฮฺของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้หรือไม่ ?** ไม่อนุญาต เพราะอัลลอฮฺได้บัญชาใช้ให้ยึดเอาสุนนะฮฺหรือแบบอย่างของท่านนบี ซึ่งได้ตรัสไว้ในดำรัสของพระองค์ ﷻ ว่า: ﴿ وَمَآ ءَاتَىٰكُمُ ٱلرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَىٰكُمۡ عَنۡهُ فَٱنتَهُواْ ﴾ ความว่า: **"และอันใดที่รอซูลได้นำมายังพวกเจ้าก็จงยึดเอาไว้ และอันใดที่ท่านได้ห้ามพวกเจ้าก็จงละเว้นเสีย"** (อัล-หัชรฺ 7)

และสุนนะฮฺนั้นมาเพื่ออธิบายอัลกุรอาน และรายละเอียดปลีกย่อยของศาสนาจะไม่เป็นที่ทราบอย่างชัดเจนเว้นแต่ด้วยกับมันเช่น การละหมาด เป็นต้น ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า:

« أَلا إِنِّي أُوتِيتُ الْكِتَابَ، وَمِثْلَهُ مَعَهُ، أَلا يُوشِكُ رَجُلٌ شَبْعَانُ عَلَى أَرِيكَتِهِ، يَقُولُ: عَلَيْكُمْ بِهَذَا الْقُرْآنِ، فَمَا وَجَدْتُمْ فِيهِ مِنْ حَلالٍ فَأَحِلُّوهُ، وَمَا وَجَدْتُمْ فِيهِ مِنْ حَرَامٍ فَحَرِّمُوهُ »

ความว่า: **"พึงรู้เถิดว่า แท้จริงฉันนั้นเป็นผู้ที่ได้รับคัมภีร์นี้มา และสิ่งที่หมือนกับมัน(หมายถึงสุนนะฮฺของท่าน)มาพร้อมกับมัน พึงรู้เถิด ว่าเกือบแล้วที่จะมีผู้ชายคนหนึ่งที่อิ่มเอมอยู่บนเตียงนอนของเขา แล้วก็กล่าวว่าแก่ผู้คนว่า: พวกเจ้าต้องยึดเอาอัลกุรอานนี้ ดังนั้นเมื่อพวกเจ้าพบในสิ่งนั้นที่เป็นสิ่งหะลาล พวกเจ้าก็จงทำให้มันเป็นหะลาลตามนั้น และสิ่งใดที่พวกเจ้าพบมันในอัลกุรอานว่าเป็นสิ่งที่หะรอม พวกเจ้าก็จงทำให้มันเป็นที่ต้องห้ามตามนั้น"** (อบู ดาวูด)

17. **อะไรคือความหมายของการศรัทธาต่อบรรดารอซูล ?** คือการเชื่อมั่นอย่างมั่นคงว่าแท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงส่งรอซูล(ศาสนทูต)มายังทุกๆ ประชาชาติซึ่งได้มาจากหมู่พวกเขาเอง เพื่อจะเรียกร้องพวกเขาไปสู่การเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว และปฏิเสธต่อสิ่งที่ถูกเคารพอื่นจากพระองค์ และแท้จริงพวกเขาทั้งหมดนั้นเป็นผู้สัจจริง เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับ เป็นผู้ชี้ทางที่ถูกต้อง เป็นผู้ที่มีเกียรติ เป็นผู้ที่มีคุณธรรม เป็นผู้ที่ยำเกรง เป็นผู้ที่ซื่อสัตย์ เป็นผู้ที่ให้การชี้นำ เป็นผู้ที่ได้รับทางนำ และแท้จริงพวกเขานั้นได้เผยแพร่ริสาละฮฺ(สาร)ของพวกเขาอย่างสมบูรณ์ และแท้จริงพวกเขาเป็นมัคลูกที่ประเสริฐยิ่งที่สุด และแท้จริงพวกเขานั้น เป็นผู้ที่บริสุทธิ์จากการตั้งภาคีต่อพระองค์อัลลอฮฺตั้งแต่พวกเขากำถูกเนิดมาจนกระทั่งพวกเขาได้เสียชีวิต

18. **อะไรคือชนิดต่าง ๆของชะฟาอะฮฺ(การให้ความช่วยเหลือและการรับประกัน)ในวันกิยามะฮฺ ?** ชนิดต่างๆ ของมันคือ 1) ชะฟาอะฮฺที่ใหญ่ที่สุดคือ *อัชชะฟาอะตุลอุซฺมา* นั่นคือหลังจากที่มนุษย์ได้เฝ้ารออยู่ ณ ที่หยุดยืนเพื่อการสอบสวนในวันกิยามะฮฺเป็นระยะเวลาห้าพันปีเพื่อรอการถูกพิพากษาในระหว่างพวกเขา แล้วท่านนบีมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ก็ได้ขอร้องชะฟาอะฮฺต่อพระผู้อภิบาล และได้ขอให้พระองค์ทรงเริ่มสอบสวนตัดสินแยกแยะระหว่างมวลมนุษย์ และชะฟาอะฮฺนี้เป็นสิ่งที่จำกัดเฉพาะสำหรับผู้นำของเราคือท่านนบี มุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และมันเป็นตำแหน่งที่ได้รับการยกย่องซึ่งได้ถูกสัญญาไว้สำหรับท่าน 2) ชะฟาอะฮฺเพื่อขอให้เปิดประตูสวรรค์ และบุคคลที่จะเปิดประตูนี้เป็นคนแรกก็คือ ท่านนบีของเรา มุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และประชาชาติแรกที่จะได้เข้าไปในสวรรค์นั้นก็คือประชาชาติของท่าน 3) อัชชะฟาอะฮฺ หรือการขอความช่วยเหลือรับประกันให้กับกลุ่มชนต่างๆ ที่ถูกคิดบัญชีให้เข้านรก เพื่อไม่ให้พวกเขาต้องเข้าไปทรมานในนรก 4) อัชชะฟาอะฮฺหรือการขอความช่วยเหลือรับประกันให้กับผู้ที่ได้เข้านรกจากบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนในหมู่ผู้ศรัทธาที่ยึดมั่นในเตาฮีดต่อพระองค์อัลลอฮฺ ด้วยการให้พวกเขาได้ออกมาจากนรก 5) อัชชะฟาอะฮฺหรือการขอความช่วยเหลือรับประกันให้ยกลำดับขั้นแก่กลุ่มชนต่างๆ ในหมู่ชาวสวรรค์ 6) อัชชะฟาอะฮฺให้กลุ่มชนต่างๆ ได้เข้าสวรรค์โดยไม่มีการคิดบัญชี 7) อัชชะฟาอะฮฺให้ลงโทษเพียงเบาบางต่อผู้ปฏิเสธบางคน ซึ่งมันเป็นข้อจำกัดเฉพาะสำหรับนบีของเรา (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่มีต่อลุงของท่าน (อบู ฏอลิบ) ด้วยการขอให้อัลลอฮฺทำให้การลงโทษของเขาเบาลง 8) การที่พระองค์อัลลอฮฺจะให้กลุ่มชนต่างๆ ที่เสียชีวิตในสภาพมีที่เตาฮีด(ศรัทธาและให้ความเป็นเอกะต่อพระองค์) ได้ออกจากนรกด้วยกับความเมตตาของพระองค์ โดยปราศจากการชะฟาอะฮฺของคนหนึ่งคนใด ซึ่งมีจำนวนมากมายไม่สามารถคณานับพวกเขาได้เว้นแต่พระองค์อัลลอฮฺ แล้วพระองค์ก็จะให้พวกเขาเข้าสวรรค์ด้วยกับความเมตตาของพระองค์

19 **การขอความช่วยเหลือหรือการร้องขอชะฟาอะฮฺจากบรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่อนุญาตหรือไม่ ?** อนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้ และแน่นอนว่า ในทางบทบัญญัตินั้นได้มีการสนับสนุนในเรื่องของการให้ความ

ช่วยเหลือแก่บุคคลอื่น ดังที่พระองค์อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า: ﴿ وَتَعَاوَنُوا۟ عَلَى ٱلْبِرِّ وَٱلتَّقْوَىٰ ﴾ ความว่า: **"และพวกเจ้าจงช่วยเหลือกันในสิ่งที่เป็นคุณธรรมและความยำเกรงเถิด "** (อัล-มาอิดะฮฺ 2) และท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวไว้ว่า: «والله في عون العبد ما كان العبد في عون أخيه» ความว่า **"อัลลอฮฺนั้นจะอยู่ในการให้ความช่วยเหลือต่อบ่าวตราบใดที่บ่าวนั้นยังคงให้ความช่วยเหลือแก่พี่น้องของเขา"** (บันทึกโดยมุสลิม)

การให้ชะฟาอะฮฺนั้น ความประเสริฐของมันใหญ่หลวงมาก ซึ่งมันหมายถึงการเป็นตัวกลางในการรับประกันหรือการขอความช่วยเหลือ ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿ مَّن يَشْفَعْ شَفَـٰعَةً حَسَنَةً يَكُن لَّهُۥ نَصِيبٌ مِّنْهَا ﴾ ความว่า: **"ผู้ใดที่ให้การชะฟาอะฮฺหรือรับประกันให้ความช่วยเหลือในสิ่งที่ดี เขาจะก็ได้ส่วนหนึ่งจากความดีนั้น"** (อัน-นิสาอ์ 85) และท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวไว้ว่า: «اشْفَعُوا تُؤْجَرُوا» ความว่า: **"พวกท่านทั้งหลายจงให้ชะฟาอะฮฺเถิด แล้วพวกท่านจะได้รับผลบุญตอบแทน"**(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์)

ดังกล่าวนั้นจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขเหล่านี้: 1) การขอความช่วยเหลือหรือการขอชะฟาอะฮฺนั้นต้องขอจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นการขอชะฟาอะฮฺจากผู้ที่ตายไปแล้วจะถูกเรียกว่าดุอาอ์ ซึ่งผู้ที่ตายไปแล้วย่อมไม่ได้ยินเสียงของผู้ที่วิงวอนขอต่อเขา พระองค์อัลลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿ إِن تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا۟ دُعَآءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا۟ مَا ٱسْتَجَابُوا۟ لَكُمْ ﴾ ความว่า: **"หากพวกเจ้าวิงวอนขอพวกมัน พวกมันจะไม่ได้ยินการวิงวอนของพวกเจ้า ถึงแม้พวกมันได้ยินพวกมันก็จะไม่ตอบรับพวกเจ้า"** (ฟาฏิรฺ 14) ผู้ที่ตายนั้นจะถูกวอนขอได้อย่างไรเล่า? ทั้งๆ ที่เขาเองนั้นยังมีความต้องการต้องพึ่งดุอาอ์จากผู้ที่มีชีวิตอยู่ และแน่นอนว่าการงานของเขานั้นถูกตัดขาดไปแล้วด้วยกับการตายของเขา เว้นแต่ผลบุญที่ส่งถึงเขาด้วยกับการกล่าวขอดุอาอ์ให้และอื่นๆ ดังที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวไว้ว่า: «إِذَا مَاتَ ابْنُ آدَمَ انْقَطَعَ عَمَلُهُ إِلَّا مِنْ ثَلَاثٍ صَدَقَةٌ جَارِيَةٌ أَوْعِلْمٌ يُنْتَفَعُ بِهِ أَوْ وَلَدٌ صَالِحٌ يَدْعُو لَهُ» ความว่า: **"เมื่อลูกหลานของอาดัมคนหนึ่งคนใดได้ตายลง การงานของเขาก็จะถูกตัดขาด เว้นแต่สามประการด้วยกัน คือ การบริจาคที่ยั่งยืน ความรู้ที่ยังประโยชน์ และลูกที่ดีที่พร่ำขอดุอาอ์ให้แก่เขา"** (บันทึกโดยมุสลิม)
2) เขาจะต้องเข้าใจต่อถ้อยคำที่เขากล่าว 3) ผู้ที่ถูกวอนขอให้ช่วยนั้นจะต้องอยู่ต่อหน้าด้วย 4) จะต้องขอในสิ่งที่เขามีความสามารถจะทำให้ได้ 5) จะต้องขอในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับดุนยาเท่านั้น 6) จะต้องขอในเรื่องที่เป็นที่อนุมัติและไม่เกิดโทษในสิ่งนั้น

20. **ประเภทต่างๆ ของการตะวัสสุล(การใช้สื่อกลาง)มีกี่ประเภท ?** มีสองประเภท **ประเภทที่หนึ่ง** คือ *ประเภทที่อนุญาต* และมันก็มีสามชนิดด้วยกันคือ 1) ตะวัสสุลหรือการใช้สื่อกลางไปยังพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ด้วยพระนามต่างๆ ของพระองค์และด้วยคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ 2) การใช้สื่อกลางไปยังพระองค์อัลลอฮฺด้วยการงานที่ดีต่างๆ บางประการ ดังเช่นตัวอย่างเรื่องราวของชาวถ้ำทั้งสามคน 3) การใช้สื่อกลางไปยังพระองค์อัลลอฮฺด้วยดุอาอ์ของมุสลิมที่ศอลิหฺซึ่งเขายังมีชีวิตอยู่ ณ ปัจจุบัน ซึ่งเราคาดหวังว่าดุอาอ์ของเขาจะเป็นที่ตอบรับ ณ อัลลอฮฺ **ประเภทที่สอง** คือ *เป็นที่ต้องห้าม* และมันก็มีสองชนิดด้วยกันคือ 1) การที่เขาวิงวอนขอต่อพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ด้วยตำแหน่งของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) หรือด้วยตำแหน่งของวะลีย์ เช่นการที่เขากล่าวว่า:*"ข้าแต่พระองค์อัลลอฮฺ แท้จริงฉันวิงวอนขอต่อพระองค์ด้วยตำแหน่งของท่านนบี หรือด้วยตำแหน่งของท่านหุเซ็น"* เป็นต้น เป็นสิ่งที่ถูกต้องที่ว่าตำแหน่งหรือเกียรติยศของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นั้นยิ่งใหญ่ ณ ที่อัลลอฮฺ เช่นเดียวกับตำแหน่งของบรรดาศอลิฮีนหรือเหล่าคนดีมีคุณธรรมทั้งหลาย กระนั้น บรรดาเศาะหาบะฮฺเอง - ทั้งๆ ที่พวกเขาเป็นผู้ที่เอาใจใส่ในเรื่องของความดีงามเหนือคนอื่นๆทั้งหมด - ท่ามกลางความแห้งแล้งของแผ่นดินพวกเขาก็ไม่ได้ตะวัสสุลหรือใช้สื่อกลางด้วยกับตำแหน่งของท่านนบีเลย ทั้งๆ ที่กุบูรฺของท่านก็อยู่ต่อหน้าพวกเขา และแท้จริงพวกเขาได้ตะวัสสุลด้วยกับดุอาอ์ของลุงของท่าน นั่นคือท่านอับบาส رضي الله عنه ต่างหากเล่า 2) การที่บ่าวได้วิงวอนขอต่อพระเจ้าของเขา

ในสิ่งที่เขาต้องการ โดยการสาบานด้วยท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) หรือสาบานด้วยวะลีย์ผู้ใกล้ชิดอัลลอฮฺ เช่นการที่เขากล่าวว่า "ข้าแต่พระองค์อัลลอฮฺ แท้จริงฉันวิงวอนขอต่อพระองค์ในเรื่องนี้ ด้วยวะลีย์ของพระองค์คนนั้น หรือด้วยสิทธิของนบีผู้นั้นของพระองค์" เพราะแท้จริงแล้ว การสาบานด้วยสิ่งที่ถูกสร้างเพื่อเรียกร้องวอนขอต่อสิ่งที่ถูกสร้างด้วยกันนั้นเป็นที่ต้องห้ามอยู่แล้ว และถือว่ามันเป็นที่ต้องห้ามหนักยิ่งกว่าในการสาบานกับสิ่งถูกสร้างเพื่อขอจากพระองค์อัลลอฮฺ นอกจากนั้น แท้ที่จริงแล้ว แค่การที่บ่าวได้เชื่อฟังปฏิบัติตามพระองค์อัลลอฮฺนั้น ก็มิใช่หมายความว่าเขามีสิทธิใดๆ ที่จะทวงหรือเรียกร้องสิทธิเหนือพระองค์อัลลอฮฺได้

21. อะไรคือความหมายของการศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮฺ ? คือการเชื่อมั่นอย่างมั่นคงกับการเกิดขึ้นของมัน ซึ่งรวมถึงการศรัทธาต่อความตายและสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากนั้น ไม่ว่าจะเป็นการทดสอบในกุบูรฺ และการลงโทษและความผาสุกในกุบูรฺ และการศรัทธาต่อการเป่าแตรสังข์ในรูปแบบต่างๆ การฟื้นขึ้นของมวลมนุษยชาติต่อหน้าพระพักตร์ของพระผู้อภิบาลของพวกเขา การเปิดเผยสมุดบันทึกต่างๆ การวางตาชั่งเพื่อสอบสวน การมีขึ้นของสะพานศิรอฏ การมีบ่อน้ำของท่านนบี การให้ชะฟาอะฮฺ และการได้เข้าสวรรค์หรือตกนรก

22. อะไรคือสัญญาณใหญ่ ๆ ของวันกิยามะฮฺ ? ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า:

« إِنَّهَا لَنْ تَقُومَ حَتَّى تَرَوْنَ قَبْلَهَا عَشْرَ آيَاتٍ، فَذَكَرَ: الدُّخَانَ وَالدَّجَّالَ وَالدَّابَّةَ وَطُلُوعَ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا، وَنُزُولَ عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ - عليه السلام - وَيَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ وَثَلَاثَةَ خُسُوفٍ خَسْفٌ بِالْـمَشْرِقِ وَخَسْفٌ بِالْـمَغْرِبِ وَخَسْفٌ بِجَزِيرَةِ الْعَرَبِ وَآخِرُ ذَلِكَ نَارٌ تَـخْرُجُ مِنْ الْيَمَنِ تَطْرُدُ النَّاسَ إِلَى مَـحْشَرِهِمْ »

ความว่า: **แท้จริงมัน(วันกิยามะฮฺ)นั้นจะยังไม่เกิดขึ้น จนกว่าพวกท่านจะได้เห็นสิบสัญญาณก่อน แล้วท่านนบีได้กล่าวถึง หมอกควัน ดัจญาล สัตว์เลื้อยคลาน การขึ้นของดวงอาทิตย์จากทิศตะวันตก การลงมาของท่านนบีอีซา บิน มัรยัม กล่าวถึงยะอ์ญูจญ์และมะอ์ญูจญ์ และเกิดธรณีสูบสามแห่งด้วยกันคือ ทางทิศตะวันออก ทางทิศตะวันตก และที่คาบสมุทรอาหรับ และสิ่งที่มาท้ายสุดก็คือ ไฟที่ออกมาจากประเทศเยเมน มันต้อนมนุษยชาติไปสู่ทุ่งมะหฺชัรของพวกเขา"** (บันทึกโดย มุสลิม)

23. อะไรคือการทดสอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่จะเกิดขึ้นต่อมวลมนุษยชาติ ? ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กว่าวว่า: « مَا بَيْنَ خَلْقِ آدَمَ إِلَى قِيَامِ السَّاعَةِ أَمْرٌ أَكْبَرُ مِنَ الدَّجَّالِ » ความว่า: **"ไม่มีสิ่งใดที่อยู่ในระหว่างการสร้างอาดัมไปจนกระทั่งการเกิดขึ้นของวันกิยามะฮฺ ที่จะเป็นบททดสอบใหญ่หลวงไปกว่าบททดสอบของดัจญาล"** (บันทึกโดยมุสลิม).

ดัจญาลคือชายคนหนึ่งที่มาจากลูกหลานของอาดัม มันจะมาในช่วงวาระสุดท้ายของโลกดุนยา ถูกเขียนไว้ระหว่างตาทั้งสองของมันว่า (ك ف ر) คือ เป็นกาฟิรฺ ผู้ศรัทธาทุกคนจะอ่านมันได้ ตาข้างขวาของมันจะบอดเหมือนองุ่นที่ปูดโปนขึ้นมา และสิ่งแรกที่มันจะกล่าวอ้างก็คือความเที่ยงธรรม หลังจากนั้นมันอ้างการเป็นนบีของมัน หลังจากนั้นมันอ้างการเป็นพระเจ้าของมัน และได้มีกลุ่มชนกลุ่มหนึ่งได้ผ่านมา ดังนั้นมันก็เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาเหล่านั้น แต่ทว่าพวกเขาเหล่านั้นได้ปฏิเสธมันและโต้ตอบคำพูดของมัน ดังนั้นมันก็ได้ออกห่างไปจากพวกเขา แล้วทรัพย์สินทั้งหมดของคนเหล่านั้นก็ตามมันไป เมื่อพวกเขาตื่นเช้าขึ้นมาก็ไม่พบสิ่งใดอยู่ในมือพวกเขาอีกเลย ต่อมาได้มีกลุ่มชนกลุ่มหนึ่งได้ผ่านมา ดังนั้นมันก็เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาเหล่านั้น แล้วพวกเขาเหล่านั้นก็ได้ตอบรับการเรียกร้องเชิญชวนของมัน และพวกเขาก็เชื่อมัน ดังนั้นมันก็ได้สั่งใช้ให้ชั้นฟ้าหลั่งน้ำฝน และแล้วน้ำฝนก็ได้โปรยลงมา และมันก็ได้สั่งให้แผ่นดินเจริญงอกงาม และแล้วมันก็ได้เจริญงอกงามด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร และมันก็ได้มาหาผู้คนทั้งหลาย พร้อมๆ กับมันนั้นมีน้ำและไฟ ไฟของมันนั้นที่จริงแล้วคือน้ำเย็น และน้ำของมันนั้นที่จริงแล้วเป็นไฟที่ร้อนระอุ ดังนั้น เป็นเรื่องที่สมควรอย่างยิ่งสำหรับมุอ์มินผู้ศรัทธาที่จะต้องขอความคุ้มครองต่อพระองค์

อัลลอฮฺให้ปลอดภัยจากบททดสอบของมันด้วยการขอดุอาอ์ในช่วงท้ายของการละหมาดทุกเวลา และเขาจะต้องอ่านอายะฮฺแรกๆ ของซูเราะฮฺอัลกะฮฺฟีใส่ดัจญาลหากเขาทันได้พบมัน และเขาจะต้องหลีกห่างจากการที่จะพบกับมัน เนื่องเพราะกลัวว่าจะถูกทดสอบ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า: « مَنْ سَمِعَ بِالدَّجَّالِ فَلْيَنْأَ عَنْهُ فَوَاللَّهِ إِنَّ الرَّجُلَ لَيَأْتِيهِ وَهُوَ يَحْسِبُ أَنَّهُ مُؤْمِنٌ فَيَتَّبِعُهُ مِمَّا يَبْعَثُ بِهِ مِنَ الشُّبُهَاتِ » ความว่า: **"ผู้ใดที่ได้ยินดัจญาล เขาจะต้องออกห่างจากมัน แล้วฉันขอสาบานต่อพระองค์อัลลอฮฺ แท้จริงแล้ว มีคนที่ได้ไปหามันโดยที่เขาคิดว่าเขาเป็นมุอ์มินผู้ศรัทธา (ที่สามารถต้านทานดัจญาลได้) สุดท้ายเขาก็ได้ปฏิบัติตามดัจญาล เพราะบททดสอบของมันจากสิ่งที่เป็นความคลุมเครือทั้งหลาย"** (บันทึกโดยอบูดาวูด)

และมันจะอาศัยอยู่บนแผ่นดินเป็นระยะเวลาสี่สิบวันด้วยกัน พักอยู่วันหนึ่งเสมือนว่าเป็นหนึ่งปี อีกวันหนึ่งเสมือนว่าเป็นหนึ่งเดือน อีกวันหนึ่งเสมือนเป็นหนึ่งญุมอะฮฺ(หนึ่งสัปดาห์) และวันอื่นๆ ของมันจะเหมือนวันปกติของเราอย่างทุกวันนี้ และมันจะไม่ละทิ้งประเทศหนึ่งประเทศใดหรือแผ่นดินหนึ่งแผ่นดินใด นอกจากว่ามันจะเข้าไปในเมืองเหล่านั้น ยกเว้นมักกะฮฺกับมะดีนะฮฺ หลังจากนั้นท่านนบีอีซา عليه السلام ก็จะลงมายังโลกดุนยาแล้วท่านก็จะฆ่ามัน

24. **นรกกับสวรรค์ทั้งสองมีอยู่จริงหรือไม่ ?** ใช่ แน่แท้พระองค์อัลลอฮฺทรงสร้างมันทั้งสองก่อนที่จะสร้างมนุษย์เสียอีก และมันทั้งสองจะไม่พินาศเป็นอันขาดและมันจะไม่สูญสลาย และพระองค์อัลลอฮฺทรงกำหนดให้มีชาวสวรรค์ด้วยกับความประเสริฐของพระองค์ และทรงสร้างให้นรกมีผู้ที่จะต้องถูกทรมานในมันด้วยความเป็นธรรมของพระองค์ และทุกสิ่งทุกอย่างนั้นถูกทำให้สะดวกในสิ่งที่เขาถูกสร้างมาเพื่อการนั้น

25. **อะไรคือความหมายของการศรัทธาต่อเกาะดัรฺหรือกำหนดสภาวะของอัลลอฮฺ ?** คือ การเชื่อมั่นอย่างมั่นคงว่า แท้จริง ความดีทุกๆ อย่างหรือความชั่วทุกๆ อย่างนั้น ล้วนอยู่ในการกำหนดของพระองค์อัลลอฮฺ และอยู่ในกรอบของกฎสภาวะของพระองค์ และแท้จริงพระองค์เป็นผู้กระทำด้วยสิ่งที่พระองค์ต้องการ ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า:

« لَوْ أَنَّ اللَّهَ عَذَّبَ أَهْلَ سَمَاوَاتِهِ وَأَهْلَ أَرْضِهِ عَذَّبَهُمْ وَهُوَ غَيْرُ ظَالِمٍ لَهُمْ وَلَوْ رَحِمَهُمْ كَانَتْ رَحْمَتُهُ خَيْرًا لَهُمْ مِنْ أَعْمَالِهِمْ وَلَوْ أَنْفَقْتَ مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَبًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ مَا قَبِلَهُ اللَّهُ مِنْكَ حَتَّى تُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ، وَتَعْلَمَ أَنَّ مَا أَصَابَكَ لَمْ يَكُنْ لِيُخْطِئَكَ وَأَنَّ مَا أَخْطَأَكَ لَمْ يَكُنْ لِيُصِيبَكَ وَلَوْ مُتَّ عَلَى غَيْرِ هَذَا لَدَخَلْتَ النَّارَ»

ความว่า: **"หากแม้นว่าพระองค์อัลลอฮฺจะทรงลงโทษชาวฟ้าทั้งหลายของพระองค์ และชาวพิภพทั้งหลายของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงลงโทษพวกเขา โดยที่พระองค์นั้นไม่ทรงเป็นผู้ที่อธรรมต่อพวกเขาแม้แต่นิด หากแม้นว่าพระองค์จะทรงเอ็นดูเมตตาพวกเขา ความเอ็นดูเมตตาของพระองค์นั้นย่อมเป็นสิ่งที่ดียิ่งสำหรับพวกเขามากกว่าการงานต่างๆ ของพวกเขาเสียอีก และหากแม้นว่าเจ้าบริจาคทองมากมายประดุจดังภูเขาอุหุดในหนทางอัลลอฮฺ พระองค์ก็จะทรงยังไม่รับมันจากเจ้า จนกว่าเจ้าจะศรัทธาต่อเกาะดัรฺ(กฎสภาวะ) และจนกว่าเจ้าจะรู้ว่า แท้จริงสิ่งที่จะประสบกับเจ้านั้นมันก็จะไม่พลาดไปจากเจ้า และแท้จริง สิ่งที่มันจะผิดพลาดไปจากเจ้านั้นมันก็ย่อมจะไม่ประสบกับเจ้า และหากแม้นว่าเจ้าได้ตายลงในสภาพอื่นจากนี้ แน่แท้เจ้านั้นจะได้เข้านรก"** (อะหมัด และ อบู ดาวูด)

และการศรัทธาต่อเกาะดัรฺ(กฎสภาวะ)จะรวมถึงการประการต่างๆ สี่ข้อด้วยกันคือ:

1) การศรัทธาว่าแท้จริงพระองค์อัลลอฮฺทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างโดยรวมและโดยรายละเอียดปลีกย่อยอย่างถี่ถ้วน 2) การศรัทธาว่าแท้จริงพระองค์นั้นได้บันทึกทุกสิ่งทุกอย่างดังกล่าวนั้นไว้แล้วใน *อัล-เลาหฺ อัล-มะหฺฟูซฺ* (แผ่นจารึกที่ถูกรักษาเอาไว้อย่างดี) ดังที่ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า: «كَتَبَ اللَّهُ مَقَادِيرَ الْخَلَائِقِ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضَ؛ بِخَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ» ความว่า: **"อัลลอฮฺได้ทรงบันทึกกำหนดการต่างๆ ของสรรพสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายไว้แล้ว ก่อนที่**

พระองค์จะสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน ด้วยระยะเวลาถึงห้าพันปี" (มุสลิม)
3)การศรัทธาต่อพระประสงค์ของพระองค์อัลลอฮฺที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะมาปฏิเสธต้านทานได้ และศรัทธาต่อความสามารถของพระองค์ที่ซึ่งไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะมาทำให้พระองค์อ่อนแอได้ สิ่งใดที่พระองค์ทรงประสงค์สิ่งนั้นก็จะเป็น และสิ่งใดที่พระองค์ทรงไม่ประสงค์สิ่งนั้นก็จะไม่เป็น 4) การศรัทธาว่าแท้จริง พระองค์อัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงสร้างผู้ทรงเนรมิตทุกสิ่งทุกอย่าง และแท้จริง ทุกสิ่งทุกอย่างนอกจากพระองค์ล้วนเป็นสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมดของพระองค์

26. **สำหรับมนุษย์นั้นมีความสามารถ มีความประสงค์ และมีความต้องการอย่างแท้จริงหรือไม่ ?** ใช่ สำหรับมนุษย์นั้นมีความประสงค์ มีความต้องการ และมีสิทธิในการเลือก แต่ทว่ามันจะไม่เล็ดรอดออกไปจากพระประสงค์ของอัลลอฮฺ ดังที่พระองค์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า:
﴿ وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ﴾ ความว่า: **"แต่พวกเจ้าจะไม่สมความปรารถนาได้ เว้นแต่ด้วยการที่อัลลอฮฺทรงประสงค์"** (อัล-อินซาน 30)
และท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า: « اعْمَلُوا فَكُلٌّ مُيَسَّرٌ لِمَا خُلِقَ لَهُ » ความว่า: **"ท่านทั้งหลายจงทำไปเถิด เพราะทุกสิ่งทุกอย่างย่อมถูกทำให้ง่ายดายในสิ่งที่เขาถูกสร้างไว้สำหรับมัน"**(อัล-บุคอรีย์)
แล้วอัลลอฮฺนั้นได้ให้สติปัญญา ได้ให้หู และได้ให้ตาแก่เรา เพื่อที่จะให้เราได้แยกแยะในระหว่างสิ่งที่ดีกับสิ่งที่ไม่ดี ดังนั้น มีไหมคนที่มีสติปัญญาซึ่งไปขโมยของผู้อื่น แล้วเขาก็กล่าวว่า แน่แท้อัลลอฮฺได้ทรงบันทึกการขโมยนั้นไว้ให้แก่ฉันแล้ว ! และหากว่าเขากล่าวเช่นนั้นจริง คนอื่นๆ คงไม่มีใครที่จะยอมรับหรือยกโทษให้เขาเป็นแน่ ทว่าเขาต้องถูกลงโทษ และเราจะก็จะกล่าวแก่เขาว่า แน่นอนพระองค์อัลลอฮฺได้ทรงบันทึกการลงโทษนี้ไว้ให้แก่เจ้าเช่นเดียวกัน ดังนั้น การยกหลักฐานและการแก้ตัวด้วยการอ้างกฎสภาวะนั้นไม่เป็นที่อนุญาติ ซึ่งถือว่ามันเป็นการปฏิเสธด้วย พระองค์อัลลอฮฺﷻ ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿ سَيَقُولُ ٱلَّذِينَ أَشْرَكُواْ لَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَآ أَشْرَكْنَا وَلَآ ءَابَآؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِن شَيْءٍۚ كَذَٰلِكَ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِم ﴾
ความว่า:**"บรรดาผู้ที่ให้มีภาคีขึ้นนั้นจะกล่าวว่า หากว่าอัลลอฮฺทรงประสงค์แล้วไซร้ พวกเราก็ย่อมไม่ให้มีภาคีขึ้น รวมทั้งบรรพบุรุษของพวกเราอีกด้วย และพวกเราก็ย่อมไม่กำหนดให้มีสิ่งใดเป็นที่ต้องห้าม ในทำนองนั้นแหละ บรรดาผู้คนก่อนหน้าพวกเขาได้อ้างเท็จเช่นเดียวกันนี้มาแล้ว "** (อัล-อันอาม 148)

27. **อัล-อิหฺสาน คืออะไร ?** ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ถูกถามถึงอิหฺสาน แล้วท่านก็ได้ตอบว่า:
« أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنَّكَ إِنْ لا تَرَاهُ، فَإِنَّهُ يَرَاك » ความว่า: **"คือการที่ท่านเคารพอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺเสมือนว่าท่านนั้นเห็นพระองค์ ดังนั้นแท้จริง หากแม้นว่าท่านไม่เห็นพระองค์ ทว่าแท้จริงแล้ว พระองค์นั้นทรงเห็นท่าน"** (อัล-บุคอรีย์) และมันคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในลำดับทั้งสามของศาสนา

28. **เตาฮีดมีกี่ประเภท ?** ประเภทของเตาฮีดมีสามประการด้วยกัน 1) เตาฮีด อัร-รุบูบียะฮฺ คือ การศรัทธาเชื่อมั่นในความเป็นเอกะของพระองค์อัลลอฮฺในด้านพระกิริยาหรือกระทำต่างๆ ของพระองค์ ดังเช่น การสร้าง การให้ริซกีปัจจัยยังชีพ การให้มีชีวิต และอื่นๆ เป็นต้น และแน่นอนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลายก็ได้ยืนยันต่อเตาฮีดในประเภทนี้ก่อนการแต่งตั้งท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) เสียอีก 2) เตาฮีด อัล-อุลูฮียะฮฺ คือ การมอบเอกภาพหรือให้ความเป็นหนึ่งเดียวต่อพระองค์อัลลอฮฺในการทำการอิบาดะฮฺต่อพระองค์ เช่น การละหมาด การบนบาน การบริจาคทาน และอื่นๆ และเนื่องด้วยเตาฮีดประเภทนี้เองที่บรรดารอซูลได้ถูกส่งมาและบรรดาคัมภีร์ได้ถูกประทานลงมาเพื่อเชิญชวนมนุษยชาติ 3) เตาฮีด อัล-อัสมาอ์ วัศศิฟาต คือ การยืนยันต่อสิ่งที่พระองค์อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ได้ยืนยันมันเอาไว้ในบรรดาพระนามต่างๆ ที่งดงาม และคุณลักษณะต่างๆ ที่สูงส่ง ว่ามันเป็นของพระองค์อัลลอฮฺ โดยปราศจากการบิดเบือน หรือการปฏิเสธต่อตัวบทต่างๆ หรือการอธิบายวิธีการ หรือการเปรียบเทียบกับคุณลักษณะของสิ่งอื่น

29. คำว่า วะลีย์ (ผู้ใกล้ชิดที่อัลลอฮฺรัก) นั้นหมายถึงผู้ใด ? คือผู้ศรัทธาที่มีคุณธรรมความยำเกรง ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿أَلَآ إِنَّ أَوۡلِيَآءَ ٱللَّهِ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ۝٦٢ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ﴾ ความว่า: **"พึงทราบเถิด แท้จริงบรรดาวะลีย์ผู้ที่อัลลอฮฺรักนั้น ไม่มีความหวาดกลัวใดๆ แก่พวกเขา และพวกเขาจะไม่เศร้าโศกเสียใจ คือบรรดาผู้ศรัทธาและพวกเขามีความยำเกรง"** (ยูนุส 62-63)

และท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กว่าวว่า: « إِنَّمَا وَلِيِّيَ اللَّهُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِينَ » ความว่า: **"แท้จริง วะลีย์ของฉันคืออัลลอฮฺ และมุอ์มินที่มีคุณธรรมทั้งหลาย"** (มุตตะฟะกุนอะลัยฮฺ)

30. อะไรเป็นหน้าที่จำเป็นของเราต่อบรรดาเศาะหาบะฮฺของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ? สิ่งที่วาญิบก็คือ การมีความรักต่อพวกเขา กล่าวขอดุอาอ์ให้อัลลอฮฺพึงพอใจต่อพวกเขา(คือกล่าวว่า เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ) ต้องให้หัวใจของเราและลิ้นของเราปราศจากการพูดว่าร้ายเกลียดชังพวกเขา การแพร่กระจายความประเสริฐของพวกเขา การยับยั้งไม่พูดถึงสิ่งที่ถกเถียงกันในระหว่างพวกเขา ซึ่งพวกเขานั้นไม่ใช่บรรดาผู้ที่ได้รับการคุ้มครองจากข้อผิดพลาด(คือไม่ใช่มะอฺศูม) แต่ทว่าพวกเขานั้นคือบรรดามุจญ์ตะฮิด(บรรดาผู้อุตสาหะวินิจฉัย) สำหรับผู้ที่พบความถูกต้องจากพวกเขาจะได้รับผลบุญสองเท่า และสำหรับผู้ที่ผิดพลาดจากพวกเขาจะได้รับผลบุญเพียงหนึ่งเท่าต่อความอุตสาหะของเขาและความผิดพลาดของเขานั้นจะได้รับการอภัยโทษ สำหรับพวกเขานั้นมีความประเสริฐมากมายซึ่งสามารถลบล้างความผิดที่เกิดขึ้นกับพวกเขาให้หมดไปได้ และพวกเขานั้นมีความประเสริฐที่แตกต่างกัน บรรดาผู้ที่ประเสริฐยิ่งในหมู่พวกเขาคือสิบคนดังต่อไปนี้ นั่นคือ อบูบักรฺ อัศ-ศิดดีก ต่อมาก็คือ อุมัรฺ บิน อัล-ค็อฏฏอบ ต่อมาก็คือ อุษมาน บิน อัฟฟาน ต่อมาก็คือ อะลี บิน อบี ฏอลิบ ต่อมาก็เป็น ฏ็อลหะฮฺ, ซุเบร, อับดุรเราะมาน บิน เอาฟฺ, สะอัดบิน อบี วักกอศ, สะอีด บิน ซัยดฺ และอบู อุบัยดะฮฺ บิน อัล-ญัรรอหฺ ต่อมาก็คือบรรดามุฮาญิรีนผู้อพยพทั้งหลาย ต่อมาก็คือผู้ที่ร่วมสงครามบะดัรในหมู่ชาวมุฮาญิรีนและชาวอันศอร จากนั้นก็เป็นบรรดาชาวอันศอรที่เหลือทั้งหลาย แล้วจึงเป็นเศาะหาบะฮฺคนอื่นๆ ท่าน นบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กว่าวว่า:

« لا تَسُبُّوا أَصْحَابِي، فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ أَنْفَقَ مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَبًا، مَا أَدْرَكَ مُدَّ أَحَدِهِمْ، وَلَا نَصِيفَهُ »

ความว่า: **"พวกท่านทั้งหลายอย่าได้ด่าทอบรรดาศอหาบะฮฺของฉัน ดังนั้นฉันขอสาบานด้วยอัลลอฮฺผู้ซึ่งชีวิตของฉันอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ หากแม้นว่าคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้าบริจาคอย่างมากมายเท่ากับภูเขาอุหุด มันก็ยังไม่เท่ากับหนึ่งกำมือของพวกเขาคนหนึ่งคนใดเลย และไม่อาจจะเทียบเท่าได้แม้เพียงครึ่งกำมือของเขาเลยด้วย"** (มุตตะฟะกุนอะลัยฮฺ)

และท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวอีกว่า: «مَنْ سَبَّ أَصْحَابِي فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ» ความว่า:" **ใครที่ด่าทอบรรดาเศาะหาบะฮฺของฉัน ดังนั้นสำหรับเขาแล้วคือการสาปแช่งของอัลลอฮฺ และบรรดามะลาอิกะฮฺ และมนุษย์ทั้งมวล "** (อัต-เฏาะบะรอนีย์)

31. เราจะเกินเลยในการชมเชยท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) มากไปกว่าที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานให้แก่ท่านได้หรือไม่ ? ไม่ต้องสงสัยเลยว่า แท้จริง ผู้นำของเราท่านนบีมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นั้นคือมัคลูกสิ่งที่ถูกสร้างของพระองค์อัลลอฮฺที่มีเกียรติยิ่งและเป็นผู้ที่ประเสริฐที่สุดในหมู่สรรพสิ่งทั้งหลายทั้งมวล แต่ทว่าไม่อนุญาตให้เรานั้นเพิ่มเติมเลยเถิดในการชมเชยต่อท่าน เหมือนที่พวกนะศอรอหรือพวกคริสต์ได้เพิ่มในการชมเชยต่อท่านนบีอีซา บิน มัรยัม อะลัยฮิมัสสลาม เพราะแท้จริงท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ห้ามพวกเราเอาไว้ในเรื่องดังกล่าว ด้วยคำพูดของท่านที่ว่า: « لا تُطْرُونِي كَمَا أَطْرَتْ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ، فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدُهُ، فَقُولُوا : عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ » ความว่า: **"พวกท่านทั้งหลายอย่าได้เกินเลยต่อฉัน เสมือนดังที่พวกนะศอรอได้เกินเลยต่อบุตรของมัรยัม แท้จริงฉันคือบ่าวของพระองค์อัลลอฮฺ ดังนั้นพวกท่านทั้งหลายจงกล่าวต่อฉันว่า: เป็นบ่าวของอัลลอฮฺและเป็นรอซูลของพระองค์"** (อัล-บุคอรีย์)

คำว่า (**الإطراء**) อัล-อิฏรออ์ คือ การเกินเลย และการเพิ่มเติมในการชมเชย

32. **อะฮุลุลกิตาบ(ชาวคัมภีร์)เป็นผู้ศรัทธาหรือไม่ ?** ชาวยะฮูดี(ยิว) นะศอรอ(คริสต์) และบรรดาผู้ปฏิบัติตามศาสนาต่างๆ นั้นคือกุฟฟาร(เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา) แม้ว่าพวกเขาเคยปฏิบัติตามศาสนาหนึ่งซึ่งเดิมๆ ของมันนั้นถือว่าถูกต้อง และผู้ที่ไม่ละทิ้งศาสนาของเขาภายหลังที่ได้มีการแต่งตั้งนบีมุหัมมัดแล้ว และไม่ได้เข้ารับอิสลาม เขาก็เป็นเหมือนกับที่อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า: ﴿ فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي ٱلْأَخِرَةِ مِنَ ٱلْخَاسِرِينَ ﴾ ความว่า: **"ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน"** (อาล อิมรอน 85)

และหากมุสลิมไม่เชื่อในการเป็นกาฟิรของพวกเขา หรือสงสัยในความเป็นโมฆะของศาสนาของพวกเขาเหล่านั้นแล้วละก็ เขาก็จะกลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาไปด้วย เพราะเขาได้ขัดแย้งกับการตัดสินของอัลลอฮฺและนบีของพระองค์ที่ได้ยืนยันถึงการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿ وَمَن يَكْفُرْ بِهِۦ مِنَ ٱلْأَحْزَابِ فَٱلنَّارُ مَوْعِدُهُۥ ﴾ ความว่า: **"และผู้ใดในหมู่พลพรรคทั้งหลาย (หมายถึงคนในศาสนาต่าง ๆ)ที่ได้ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน ไฟนรกก็คือสัญญาของเขา "** (ฮูด 17)

และท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า:

« وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الأُمَّةِ يَهُودِيٌّ وَلا نَصْرَانِيٌّ ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِي إِلا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ »

ความว่า: **"ขอสาบานด้วยอัลลอฮฺผู้ซึ่งชีวิตของมุหัมมัดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ไม่มีใครจากประชาชาตินี้ไม่ว่าจะเป็นยิวหรือคริสต์ ที่ได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับฉัน ต่อมาเขาก็ได้ตายไปทั้ง ๆ ที่เขานั้นยังไม่ได้ศรัทธาต่อฉัน เว้นแต่เขาย่อมจะเป็นคนหนึ่งจากชาวนรก "** (มุสลิม)

33. **การอธรรมต่อคนกาฟิรอนุญาตหรือไม่ ?** ความยุติธรรมนั้นเป็นสิ่งที่วาญิบ(จำเป็น) ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿ إِنَّ ٱللَّهَ يَأْمُرُ بِٱلْعَدْلِ وَٱلْإِحْسَانِ ﴾ ความว่า: **"แท้จริงอัลลอฮฺทรงใช้ให้รักษาความยุติธรรมและการทำดี "** (อัน-นะห์ลฺ 90)

และการอธรรมเป็นสิ่งที่หะรอม(เป็นที่ต้องห้าม) ด้วยพระดำรัสของพระองค์อัลลอฮฺในหะดีษกุดสีย์ที่ว่า: « إِنِّي حَرَّمْتُ الظُّلْمَ عَلَى نَفْسِي وَجَعَلْتُهُ بَيْنَكُمْ مُحَرَّمًا فَلا تَظَالَمُوا » ความว่า: **"แท้จริงข้าได้ห้ามตัวของข้าเองจากการอธรรม และข้าได้ทำให้มันเป็นที่ต้องห้ามในระหว่างพวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าอย่าได้อธรรมซึ่งกันและกัน"** (บันทึกโดยมุสลิม ในหะดีษ อัลกุดสีย์)

และในวันกิยามะฮฺนั้นผู้ที่ถูกอธรรมจะได้แก้แค้นต่อผู้ที่อธรรมเขา ดังที่ท่านรอซูล(ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม)ได้กล่าวว่า:

« أَتَدْرُونَ مَنِ الْمُفْلِسُ؟ قَالُوا: الْمُفْلِسُ فِينَا مَنْ لا دِرْهَمَ لَهُ وَلَا مَتَاعَ، فَقَالَ: إِنَّ الْمُفْلِسَ مِنْ أُمَّتِي يَأْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِصَلاةٍ وَصِيَامٍ وَزَكَاةٍ، وَيَأْتِي قَدْ شَتَمَ هَذَا وَقَذَفَ هَذَا وَأَكَلَ مَالَ هَذَا وَسَفَكَ دَمَ هَذَا وَضَرَبَ هَذَا، فَيُعْطَى هَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ وَهَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ، فَإِنْ فَنِيَتْ حَسَنَاتُهُ قَبْلَ أَنْ يُقْضَى مَا عَلَيْهِ أُخِذَ مِنْ خَطَايَاهُمْ، فَطُرِحَتْ عَلَيْهِ ثُمَّ طُرِحَ فِي النَّارِ »

ความว่า: **"พวกท่านทั้งหลายรู้หรือไม่ว่าใครเป็นผู้ล้มละลาย ? พวกเขากล่าวว่า ผู้ล้มละลายในหมู่พวกเราคือผู้ที่ไม่มีทรัพย์สินแม้แต่ดิรฮัมเดียว และไม่มีแม้แต่ของสักชิ้นเดียวเลย ท่านนบีได้กล่าวตอบว่า แท้จริงผู้ที่ล้มละลายจากประชาชาติของฉัน เขาจะมาในวันกิยามะฮฺด้วยกับการละหมาด การถือศีลอด และการบริจาคซะกาต เขามาในสภาพที่เขาเคยด่าทอคนนั้นคนนี้ และเคยกล่าวหาผู้นั้นผู้นี้ และเคยกินทรัพย์สมบัติของคนนั้นคนนี้ และได้หลั่งเลือดของคนผู้นั้นผู้นี้ และได้เคยตบตีทำร้ายคนนั้นคนนี้ ดังนั้น ความดีต่าง ๆ ของเขาก็จะถูกมอบให้กับคนนั้น ความดีอีกอันของเขาก็จะถูกมอบให้กับคนนี้ เมื่อความดีต่าง ๆ ของเขาได้ถูกมอบจนหมดแล้วก่อนที่เขาจะถูกตัดสิน เขาก็ต้องรับเอาความผิดต่าง ๆ ของคนเหล่านั้นมา มันถูกโยนให้เขาแบกรับไว้ ต่อมาเขาก็ถูกโยนลงไปในไฟนรก"** (มุสลิม)

และแม้กระทั่งระหว่างสัตว์เดรัจฉานก็ยังมีการแก้แค้นชดเชยอีกด้วย

34. **บิดอะฮฺ (อุตริกรรม) คืออะไร ?** อิบนุ เราะญับ ~ ได้กล่าวว่า ความหมายของคำว่า บิดอะฮฺคือ สิ่งที่ถูกกระทำขึ้นมาใหม่จากสิ่งที่ไม่มีฐานเดิมในบทบัญญัติศาสนาที่บ่งชี้ถึงมัน

ส่วนสิ่งที่มีรากฐานเดิมจากบทบัญญัติที่บ่งชี้ถึงมันเอาไว้นั้น ไม่ใช่บิดอะฮฺตามหลักวิชาการ แม้ว่ามันจะเป็นบิดอะฮฺในด้านภาษาก็ตาม

35. ในศาสนามีบิดอะฮฺหะสานะฮฺ(บิดอะฮฺที่ดี) และบิดอะฮฺสัยยิอะฮฺ(บิดอะฮฺที่เลว) หรือไม่ ? ได้มีโองการต่างๆ และหะดีษต่างๆ ที่ตำหนิสิ่งที่เป็นบิดอะฮฺ(อุตริกรรม)ตามความหมายในหลักวิชาการ ซึ่งหมายถึง สิ่งที่ถูกกระทำขึ้นมาใหม่โดยไม่มีฐานเดิมในบทบัญญัติศาสนา ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า: « مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ » ความว่า: **"ผู้ใดที่กระทำงานหนึ่งงานใด โดยที่งานนั้นไม่ใช่คำสั่งใช้ของเรา ดังนั้นมันก็ถูกปฏิเสธ"** (มุตตะฟะกุนอะลัย)

และท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวอีกว่า: « فَإِنَّ كُلَّ مُحْدَثَةٍ بِدْعَةٌ، وَكُلَّ بِدْعَةٍ ضَلالَةٌ » ความว่า: **"แท้จริง ทุกๆ สิ่งที่ทำขึ้นมาใหม่คือบิดอะฮฺ(อุตริกรรม) และทุกๆ บิดอะฮฺนั้นเป็นการหลงผิด"** (อบู ดาวูด)

และท่านอิมาม มาลิก ~ ได้กล่าวเอาไว้ในความหมายของบิดอะฮฺด้านบทบัญญัติคือ ใครก็ตามที่ประดิษฐ์บิดอะฮฺขึ้นมาในศาสนาโดยเขาเห็นว่ามันเป็นสิ่งที่ดี แน่นอนเหลือเกิน เขาย่อมได้อ้างว่าแท้จริงมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้บิดพริ้วการเผยแพร่สารของอัลลอฮฺ เพราะอัลลอฮฺ ﷻ ได้ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿ ٱلْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي ﴾ ความว่า: **"วันนี้ ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า และข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งความกรุณาเมตตาของข้า"** (อัล-มาอิดะฮฺ 3)

และแน่นอนเช่นเดียวกัน ได้มีหะดีษบางหะดีษที่ชมเชยบิดอะฮฺตามความหมายของมันในด้านภาษา คือ สิ่งที่มีมาในบทบัญญัติแต่ทว่ามันได้ถูกลืมไป ดังนั้นท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) จึงได้ส่งเสริมให้มีการเตือนระหว่างมนุษย์ด้วยกันเพื่อให้ระลึกถึงมัน ดังเช่นคำพูดของท่าน (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่ว่า:

« مَنْ سَنَّ فِي الإِسْلامِ سُنَّةً حَسَنَةً فَلَهُ أَجْرُهَا، وَأَجْرُ مَنْ عَمِلَ بِهَا بَعْدَهُ مِنْ غَيْرِ أَنْ يَنْقُصَ مِنْ أُجُورِهِمْ شَيْءٌ »

ความว่า:**"ใครก็ตามที่กำหนดแนวทางที่ดีขึ้นมาในศาสนา ดังนั้นสำหรับเขาแล้วจะได้รับผลตอบแทนของมันและผลตอบแทนของผู้ปฏิบัติตามหลังจากเขา โดยที่ผลบุญของพวกเขาจะไม่บกพร่องไปพวกเขาเลยแม้แต่น้อย"** (มุสลิม)

และด้วยความหมายนี้เอง ที่ได้มีคำพูดของท่านอุมัรฺ ؓ ว่า: (**نِعْمَتُ الْبِدْعَةُ هَذِهِ**) ความว่า: **"บิดอะฮฺที่ดีที่สุด คือสิ่งนี้แหละ"** ซึ่งท่านหมายถึงการละหมาดตะรอวีหฺ เพราะแท้จริงมันนั้นเคยเป็นบทบัญญัติมาก่อน ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ส่งเสริมมันด้วย และท่านนบียังได้ละหมาดเป็นเวลาสามคืน ต่อมาท่านก็ได้ละทิ้งมันเพราะกลัวว่ามันจะถูกบัญญัติให้เป็นฟัรฎขึ้นมา ดังนั้นท่านอุมัรฺ ؓ จึงได้ละหมาดมันและได้รวบรวมผู้คนเพื่อทำการละหมาดมันร่วมกัน

36. นิฟาก (การกลับกลอกหรือการบิดพริ้ว) มีกี่ชนิด ? นิฟากมีสองชนิด 1) นิฟากอิอฺติกอดีย์ หรือ นิฟาก อักบัรฺ คือการที่เขาเปิดเผยอีมานความศรัทธาของเขาและซ่อนเร้นการปฏิเสธศรัทธาเอาไว้ ซึ่งเป็นชนิดที่ทำให้สิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลาม และเมื่อเจ้าตัวของมันได้ตายลงในขณะที่เขาดำรงอยู่กับนิฟากชนิดนี้เขาก็ตายในสภาพที่เป็นกาฟิรผู้ปฏิเสธศรัทธา ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿ إِنَّ ٱلْمُنَٰفِقِينَ فِى ٱلدَّرْكِ ٱلْأَسْفَلِ مِنَ ٱلنَّارِ ﴾ ความว่า: **"แท้จริง บรรดามุนาฟิกนั้นอยู่ในชั้นต่ำสุดของนรก"** (อัน-นิสาอ์ 145)

และส่วนหนึ่งจากคุณลักษณะต่างๆ ของพวกเขาก็คือ แท้จริงพวกเขาได้หลอกลวงต่อพระองค์อัลลอฮฺและบรรดาผู้ศรัทธา พวกเขาได้เยาะเย้ยต่อบรรดาผู้ศรัทธาและให้การช่วยเหลือบรรดากุฟฟารฺ(บรรดาผู้ปฏิเสธ)เหนือบรรดามุสลิม และพวกเขาวางเป้าหมายในการปฏิบัติอะมัลศอลิหฺต่างๆ นั้นเพื่อแค่หวังผลในโลกดุนยานี้เท่านั้น 2) นิฟาก อะมะลีย์ หรือ นิฟาก อัศฆ็อรฺ คือเจ้าตัวที่มีนิฟากนี้จะไม่สิ้นสภาพจากการเป็นอิสลาม แต่ทว่าเขานั้นตกอยู่ในสภาพที่อันตรายซึ่งมันจะนำเขาไปสู่การเป็นนิฟากอักบัรฺถ้าหากว่าเขาไม่กลับตัว และสำหรับเจ้าตัวของมันนั้นจะมีคุณลักษณะต่างๆ ที่แสดงให้เห็น นั่นคือ เมื่อเขาพูดเขาก็โกหก เมื่อเขาสัญญาเขาก็ผิดสัญญา

เมื่อเขาโต้เถียงเขาก็ฝ่าฝืน เมื่อเขาทำสัญญาเขาก็หลอกลวงต่อพันธะสัญญานั้น และเมื่อเขาได้รับความไว้วางใจเขาก็ทรยศ ด้วยเหตุนี้เองจึงปรากฏว่าบรรดาเศาะหาบะฮฺ ﷺ นั้นกลัวต่อการเป็นนิฟากอะมะลีย์นี้อย่างยิ่ง ท่าน อิบนุ อะบี มุลัยกะฮฺ ~ ได้กล่าวว่า ฉันได้พบกับเศาะหาบะฮฺสามสิบท่านจากบรรดาเศาะหาบะฮฺของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) พวกเขาทั้งหมดต่างกลัวต่อตัวของพวกเขาว่าจะเป็นนิฟาก และท่านอิบรอฮีม อัต-ตัยมีย์ ~ ได้กล่าวว่า ไม่มีครั้งใดที่ฉันเสนอคำพูดของฉันต่อการกระทำของฉัน นอกจากว่าทุกครั้งนั้นฉันรู้สึกกลัวว่าจะเป็นผู้ที่พูดโกหก และท่านอัล-หะซัน อัล-บัศรีย์ ~ ได้กล่าวว่า ไม่มีผู้ใดที่กลัวการเป็นนิฟาก เว้นแต่เขาต้องเป็นผู้ศรัทธาอย่างแน่แท้ และไม่มีใครที่รู้สึกว่าปลอดภัยจากนิฟาก เว้นแต่เขาต้องเป็นมุนาฟิกตัวจริง และท่านอุมัร ได้กล่าวแก่หุซัยฟะฮฺ ﷺ ว่า ฉันขอเรียกร้องต่อท่านด้วยอัลลอฮฺ ให้ท่านบอกมาว่าท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้เคยพูดกับท่านถึงฉันว่าเป็นหนึ่งในหมู่พวกเขา (หมายถึง บรรดามุนาฟิกีน) หรือไม่ ? หุซัยฟะฮฺ กล่าวตอบว่า ไม่ และฉันไม่ขอรับรองความบริสุทธิ์ให้แก่คนอื่นใดอีกหลังจากท่าน

37. **อะไรคือความผิดที่ใหญ่หลวงที่สุด ณ ที่อัลลอฮฺ ?** ความผิดที่ใหญ่หลวงที่สุด ณ ที่อัลลอฮฺ คือ การตั้งภาคี(ชิริก)ต่อพระองค์ ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿إِنَّ ٱلشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾ ความว่า: "แท้จริง การตั้งภาคี(ชิริก)นั้นถือเป็นความอธรรมที่ใหญ่หลวง" (ลุกมาน 13)

และท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ถูกถามว่า อะไรคือบาปที่ใหญ่หลวงที่สุด ? ท่านได้กล่าวว่า: « أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدًّا، وَهُوَ خَلَقَكَ » ความว่า: **"บาปที่ใหญ่หลวงคือ การที่ท่านทำให้มีหุ้นส่วนกับอัลลอฮฺ ทั้งๆ ที่พระองค์ทรงสร้างท่านมา"** (มุตตะฟะกุนอะลัยฮฺ)

38. **การตั้งภาคี(ชิริก)มีกี่ชนิด ?** การตั้งภาคี (การทำชิริก) มีสองชนิด **1) ชิริกใหญ่ (ชิริก อักบัรฺ)** ผู้ที่กระทำชิริกใหญ่นั้นต้องสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม(ออกจากศาสนาอิสลาม) และพระองค์อัลลอฮฺไม่ทรงอภัยโทษให้กับผู้ที่กระทำชิริกใหญ่ ดังพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า: ﴿إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِۦ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَآءُ﴾ ความว่า: **"แท้จริง พระองค์อัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้มีภาคีขึ้นแก่พระองค์ และพระองค์ทรงอภัยให้แก่สิ่งอื่นจากนั้น สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์"** (อัน-นิสาอ์ 48)

และประเภทของชิริกอักบัรฺนั้นมี 4 ประเภท คือ ก) การตั้งภาคีในเรื่องของการขอดุอาอ์และการวอนขอ ข) การตั้งภาคีในเรื่องของการตั้งเจตนา ความต้องการ และความมุ่งหมาย ด้วยการกระทำความดีต่างๆ เพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ ค) การตั้งภาคีในเรื่องของการภูอัตปฏิบัติตามด้วยการปฏิบัติตามผู้รู้ด้วยการห้ามในสิ่งที่อัลลอฮฺอนุมัติให้กระทำ และกลับอนุมัติในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงห้าม ง) การตั้งภาคีในเรื่องของความรัก ด้วยการรักคนหนึ่งคนใดเหมือนกับที่เขารักอัลลอฮฺ

2) ชิริกเล็ก (ชิริก อัศฆ็อรฺ) ผู้กระทำชิริกชนิดนี้ยังไม่สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม(ยังไม่ออกจากศาสนาอิสลาม) ซึ่งมันแบ่งออกเป็นสองประเภทคือ : ก) ซอฮิรฺ หรือเห็นได้ชัดเจน คือไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับคำพูด เช่น การสาบานด้วยกับสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ หรือ คำพูดที่ว่า (ماشاء الله وشئت) **มาชาอัลลอฮฺ วะ ชิอ์ตะ** ความว่า (เป็นสิ่งที่อัลลอฮฺต้องการและที่ท่านต้องการ) หรือ (لولا الله وفلان) **เลาลัลลอฮฺ วะ ฟุลาน** ความว่า (หากว่าไม่มีอัลลอฮฺและไม่มีคนคนนั้นก็ย่อมจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้) หรือเกี่ยวกับการกระทำต่างๆ เช่นการสวมใส่เชือกและด้าย เพื่อปัดเป่าโรคภัยหรือเพื่อป้องกันจากมัน เช่นเดียวกับการสวมใส่ตะกุดเครื่องรางของขลังเพราะกลัวว่าจะมีคนอิจฉาริษยาและให้โทษ หรือการเชื่อในลางร้าย คือการมองโลกในแง่ร้ายจากพฤติกรรมของนก ชื่อ คำต่างๆ สถานที่หรืออื่นๆ ที่กล่าวมานี้ ข) เคาะฟีย์ หรือชิริกที่ซ่อนเร้น คือการชิริกในเรื่องของการตั้งเจตนา การวางเป้าหมายและความต้องการต่างๆ เช่น การทำอะมัลด้วยความโอ้อวด และการหวังชื่อเสียงเกียรติยศ เป็นต้น

39. **ชิริกใหญ่และชิริกเล็กแตกต่างกันอย่างไร ?** ส่วนหนึ่งของความแตกต่างระหว่างชิริกทั้งสองชนิดนี้ก็คือ การทำชิริกใหญ่นั้นผู้กระทำถูกตัดสินให้สิ้นสภาพจากมุสลิม(ออกจากศาสนา

อิสลาม)ในโลกดุนยา และจะตกนรกตลอดกาลในวันอาคิเราะฮฺ ส่วนการทำชิริกเล็กนั้นไม่ได้ถูกชี้ขาดว่าเป็นกาฟิรฺในโลกดุนยา และไม่ได้ตกนรกตลอดกาลในวันอาคิเราะฮฺ และการทำชิริกใหญ่นั้นจะทำลายทุกการงานของมนุษย์ ในขณะที่การทำชิริกเล็กนั้นจะทำความเสียหายเฉพาะงานที่เกี่ยวข้องเท่านั้น และยังมีประเด็นปัญหาที่ขัดแย้งกันอยู่ว่า การทำชิริกเล็กนั้นจะไม่ได้รับการอภัยโทษนอกจากด้วยการกลับเนื้อกลับตัวเช่นเดียวกับชิริกใหญ่หรือไม่ ? หรือว่าการทำชิริกเล็กนั้นเปรียบเหมือนเช่นเดียวกับบาปใหญ่ ที่อยู่ภายใต้ความประสงค์ของอัลลอฮฺว่าจะทรงอภัยให้หรือไม่ทรงอภัยให้ ? อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าความเห็นใดระหว่างสองความเห็นนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้อง มันก็แสดงให้เห็นว่าชิริกเล็กนี้ย่อมเป็นเรื่องที่อันตรายอย่างยิ่งในทุกกรณี

40. **ชิริกเล็กสามารถที่จะป้องกันก่อนที่มันจะเกิดได้หรือไม่ ? หรือสามารถแก้ตัวในเมื่อมันเกิดขึ้นแล้วได้หรือไม่ ?** ใช่ ทำได้ การป้องกันจากการโอ้อวดนั้นทำได้ด้วยการทำอะมัลโดยมุ่งหวังและปรารถนาความพอพระทัยของอัลลอฮฺ และส่วนการโอ้อวดที่เล็กน้อยนั้นสามารถป้องกันด้วยการขอดุอาอ์ ดังที่ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า:

« أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا الشِّرْكَ، فَإِنَّهُ أَخْفَى مِنْ دَبِيبِ النَّمْلِ، فَقِيلَ لَهُ: وَكَيْفَ نَتَّقِيهِ وَهُوَ أَخْفَى مِنْ دَبِيبِ النَّمْلِ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: قُولُوا: اللَّهُمَّ إِنَّا نَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ نُشْرِكَ بِكَ شَيْئًا نَعْلَمُهُ، وَنَسْتَغْفِرُكَ لِمَا لا نَعْلَمُ »

ความว่า: "โอ้ผู้คนทั้งหลาย พวกท่านพึงเกรงกลัวชิริก(ชิริก อัศฆ็อรฺ)นี้เถิด เพราะแท้จริง มันแฝงเร้นยิ่งกว่ามดดำที่คลานอยู่บนหินดำเสียอีก แล้วได้มีผู้ถามท่านขึ้นมาว่า: โอ้ รอซูลุลลอฮฺ ! แล้วเราจะป้องกันมันอย่างไรเล่า ในเมื่อมันเร้นลับยิ่งกว่ามดดำที่คลานอยู่บนหินดำเสียอีก ? ท่านนบีก็กล่าวตอบว่า: ท่านทั้งหลายจงกล่าวว่า: **อัลลอฮุมมะ อินนา นะอูซุบิกะ มิน อัน นุชริกะ บิกะ ชัยอัน นะอฺละมุฮฺ, วะนัสตัฆฟิรุกะ ลิมา ลา นะอฺละมุฮฺ** ข้าแต่อัลลอฮฺ แท้จริงเราขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากการที่เราตั้งภาคีใดๆ ต่อพระองค์ซึ่งเราได้รู้ตัวดี และเราขออภัยโทษต่อพระองค์ในสิ่งที่เราตั้งภาคีโดยที่เราไม่รู้ " (อะหมัด)

การแก้ตัวเมื่อได้สาบานกับสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺนั้น ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า:

« مَنْ حَلَفَ بِاللَّاتِ وَالْعُزَّى فَلْيَقُلْ: لا إِلَهَ إِلا اللَّهُ » ความว่า: "ผู้ใดได้สาบานกับลาตและอุซซา ดังนั้นเขาก็จงกล่าวว่า **ลาอิลาฮะฮฺ อิลลัลลอฮฺ** ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ" (มุตตะฟะกุนฮะลัยฮฺ)

ส่วนการแก้ตัวจากการเชื่อลางร้ายนั้น ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า:

« مَنْ رَدَّتْهُ الطِّيَرَةُ مِنْ حَاجَةٍ فَقَدْ أَشْرَكَ قَالُوا: فَمَا كَفَّارَةُ ذَلِكَ؟ قَالَ: أَنْ تَقُولَ: اللَّهُمَّ لا خَيْرَ إِلا خَيْرُكَ وَلا طَيْرَ إِلا طَيْرُكَ وَلا إِلَهَ غَيْرُكَ »

ความว่า: "ผู้ใดที่ละเลิกจากการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเพราะเชื่อในโชคลางแสดงว่าเขาได้ตั้งภาคีแล้ว พวกเขาถามว่า: แล้วอะไรเล่าคือการแก้ตัวจากสิ่งนั้น ? ท่านนบีตอบว่า: การที่ท่านกล่าวว่า: **อัลลอฮุมมะ ลา ค็อยรอ อิลลา ค็อยรุกะ, วะลา ฏ็อยรอ อิลลา ฏ็อยรุกะ, วะลา อิลาฮะ ฆ็อยรุกะ** ข้าแต่อัลลอฮฺ ไม่มีความดีใดๆ นอกจากความดีของพระองค์ ไม่มีการเชื่อโชคลางใดๆ นอกจากโชคลางของพระองค์ และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์" (อะหมัด)

41. **การปฏิเสธศรัทธา (กุฟรฺ) มีกี่ประเภท ?** มีสองประเภท 1) **การปฏิเสธศรัทธาแบบใหญ่** (กุฟรฺ อักบัรฺ) คือผู้ที่กระทำต้องพ้นจากการเป็นมุสลิม ถูกแบ่งออกเป็น 5 ชนิดดังนี้ **ก)** กุฟรฺ ตักซีบ คือการไม่เชื่อ ไม่ศรัทธา **ข)** การหยิ่งยโสพร้อมกับการศรัทธา **ค)** การสงสัย **ง)** การผินหลังต่อสัจธรรม **จ)** นิฟาก หรือการกลับกลอก 2) **การปฏิเสธแบบเล็ก** (กุฟรฺ อัศฆ็อรฺ) คือ กุฟรฺในเชิงมะอฺศิยะฮฺ หรือการทำบาป ซึ่งไม่ทำให้ผู้กระทำสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม เช่น การฆ่ามุสลิม เป็นต้น

42. **หุก่มข้อชี้ขาดของการนะซัร หรือการบนบาน มีว่าอย่างไร ?** ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ไม่ชอบการบนบานและท่านได้กล่าวว่า: «إِنَّهُ لَا يَأْتِي بِخَيْرٍ» ความว่า: “แท้จริงการบนบานนั้นไม่ได้นำสิ่งที่ดีมา” (อัลบุคอรีย์) นี่เป็นในกรณีที่การบนบานนั้นทำไปด้วยความบริสุทธิ์เพื่ออัลลอฮฺ แต่หากเป็นการบนบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ เช่น บนบานต่อหลุมศพ หรือบนบานต่อวะลีย์ ก็ถือเป็นการบนบานที่

ต้องห้าม ไม่อนุญาตให้กระทำและไม่อนุญาตให้ทำตามที่บนบานไว้

43. **การไปหาหมอดูหรือนักทำนาย มีข้อชี้ขาดอย่างไร ?** เป็นการกระทำที่ต้องห้าม และหากคนผู้หนึ่งได้เข้าไปหาหมอดูเพื่อหวังประโยชน์จากพวกเขาแต่ไม่ได้เชื่อในสิ่งที่พวกเขากล่าวอ้างว่ารู้สิ่งที่เร้นลับ กรณีเช่นนี้การละหมาดสี่สิบวันจะไม่ถูกตอบรับจากคนผู้นั้น ดังที่ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلاةٌ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً » ความว่า: "ผู้ใดที่ไปหาหมอดูแล้วเขาก็ได้ถามถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การละหมาดจะไม่ถูกตอบรับจากเขาเป็นเวลาสี่สิบคืน" (มุสลิม) และหากว่าเขาได้ไปหาพวกเขา แล้วก็เชื่อในสิ่งที่พวกเขากล่าวอ้างว่ารู้สิ่งที่เร้นลับ แน่นอนว่าเขาย่อมต้องตกในกุฟรฺกลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ดังที่ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวไว้ว่า: « مَنْ أَتَى عَرَّافًا أَوْ كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ » ความว่า: "ผู้ใดที่ไปหาหมอดูหรือนักทำนาย แล้วเขาก็เชื่อในสิ่งที่เขาบอก แน่นอน เขาคนนั้นได้ปฏิเสธต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมายังมุหัมมัดแล้ว" (อบู ดาวูด)

44. **เมื่อใดที่ถือว่าการขอน้ำฝนจากบรรดาดวงดาวเป็นชิริกใหญ่หรือชิริกเล็ก ?** ผู้ใดที่เชื่อมั่นว่าแท้จริงดวงดาวนั้นส่งผลให้ฝนตกโดยปราศจากความประสงค์ของอัลลอฮฺ ดังนั้น การอ้างของเขาเช่นนั้นต่อดวงดาวว่าทำให้ฝนตกถือว่าเป็นการอ้างในเชิงการสร้างและการบันดาล ซึ่งกรณีนี้ถือว่าเป็นชิริกใหญ่ ส่วนผู้ใดที่เชื่อว่าดวงดาวนั้นมีผลให้ฝนตกด้วยความประสงค์ของอัลลอฮฺ และเชื่อว่าอัลลอฮฺนั้นทำให้ดาวเป็นเหตุให้ฝนตกและพระองค์ทรงกำหนดธรรมชาติให้มีฝนเมื่อดาวดวงนั้นปรากฏขึ้น กรณีเช่นนี้ถือว่าเป็นชิริกเล็ก เพราะว่าเขาได้กล่าวอ้างว่าดาวเป็นสาเหตุแห่งฝนโดยไม่มีหลักฐานจากบทบัญญัติศาสนา หรือจากประสาทสัมผัส หรือจากสติปัญญาที่ถูกต้อง ส่วนการใช้ดวงดาวเป็นเครื่องบ่งชี้กำหนดระยะเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดของฤดูกาลต่างๆ ในแต่ละปี และเป็นเครื่องหมายเวลาที่ใช้รอคอยการตกของฝนนั้น ถือว่าเป็นที่อนุญาต

45. **อะไรคือหน้าที่ของเราซึ่งจำเป็นต้องมีต่อบรรดาผู้ปกครองมุสลิม ?** สิ่งที่จำเป็นก็คือต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามพวกเขาไม่ว่าในยามที่ชอบหรือไม่ชอบ ไม่อนุญาตให้ก่อกบฏต่อพวกเขาแม้ว่าพวกเขาจะข่มเหงเพียงใด และเราไม่ต้องขอดุอาอ์ให้พวกเขาประสบสิ่งชั่วร้ายหรือหายนะ ต้องไม่ปลดมือของเราจากสัญญาที่มั่นหมายว่าจะปฏิบัติตามพวกเขา ในทางกลับกันเราต้องขอดุอาอ์ให้พวกเขาได้รับการปรับปรุงแก้ไขในสิ่งที่ดี ให้รอดพ้นจากสิ่งชั่วร้าย ให้พวกเขาได้รับทางนำ และให้พวกเขาบรรลุการทำงานอย่างเที่ยงตรงถูกต้อง และเราเห็นว่าแท้จริงการเชื่อฟังต่อพวกเขานั้นถือเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์อัลลอฮฺ ตราบใดที่พวกเขานั้นไม่ใช้ให้ทำในสิ่งที่เป็นมะอฺศิยะฮฺหรือฝ่าฝืนอัลลอฮฺ ซึ่งถ้าหากว่าพวกเขาใช้ในสิ่งที่เป็นมะอฺศิยะฮฺต่ออัลลอฮฺ การเชื่อฟังพวกเขาในสิ่งนั้นก็เป็นที่ต้องห้าม และจำเป็นต้องเชื่อฟังในเรื่องอื่นๆ นอกเหนือไปจากเรื่องมะอฺศิยะฮฺที่ว่านี้ ในจำนวนสิ่งที่ดีทั้งหลายที่ยังเหลืออยู่กับพวกเขา ดังที่ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวไว้ว่า: « تَسْمَعُ وَتُطِيعُ لِلأَمِيرِ وَإِنْ ضُرِبَ ظَهْرُكَ وَأُخِذَ مَالُكَ فَاسْمَعْ وَأَطِعْ » ความว่า: "ท่านต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามต่อผู้นำ และแม้ว่าหลังของท่านจะโดนเฆี่ยน หรือทรัพย์สมบัติของท่านจะถูกริบไป ท่านจงเชื่อฟังและปฏิบัติตามเขาเถิด" (มุสลิม)

46. **อนุญาตให้ถามถึงหิกมะฮฺหรือเหตุผลของอัลลอฮฺในคำสั่งใช้และข้อห้ามต่างๆ ได้หรือไม่?** ได้ เป็นที่อนุญาต แต่ด้วยเงื่อนไขว่าจะต้องไม่นำเอาการศรัทธาหรือการปฏิบัติอะมัลไปเกี่ยวแขวนไว้กับการรู้ถึงเหตุผลและความพึงพอใจในเหตุผลเหล่านั้น แท้จริงแล้วการรู้ถึงเหตุผลนั้นเป็นเพียงมูลเหตุเพื่อทำให้ผู้ศรัทธาเพิ่มความหนักแน่นต่อสัจธรรมเท่านั้น ทว่าการยอมจำนนโดยสิ้นเชิงและการไม่ถามคือหลักฐานแห่งความสมบูรณ์ของอุบูดิยะฮฺ(การเป็นบ่าวผู้ภักดี)และการศรัทธาต่ออัลลอฮฺและต่อวิทยความปรีชาที่เต็มเปี่ยมของพระองค์ เช่นสภาพของเศาะหาบะฮฺ رضي الله عنهم

47. อะไรคือความหมายของพระดำรัสของพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ مَّآ أَصَابَكَ مِنۡ حَسَنَةٖ فَمِنَ ٱللَّهِۖ وَمَآ أَصَابَكَ مِن سَيِّئَةٖ فَمِن نَّفۡسِكَ ﴾ ความว่า "สิ่งใดที่ประสบกับเจ้าในเรื่องที่ดี มันย่อมมาจากอัลลอฮฺ และสิ่งใดที่ประสบกับเจ้าในเรื่องที่ชั่วร้าย มันย่อมมาจากตัวของเจ้าเอง" (อัน-นิสาอ์ 79) ? ความหมายของสิ่งที่ดีตรงนี้คือนิอฺมัตความโปรดปรานของอัลลอฮฺ และความหมายของคำว่า สิ่งที่ชั่วร้ายตรงนี้คือภาวะทุกข์ยากที่เป็นการทดสอบ ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างนั้นถูกกำหนดโดยอัลลอฮฺ ﷻ สิ่งที่ดีนั้นจะถูกพาดพิงไปยังอัลลอฮฺ เพราะแท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ทำสิ่งนั้นให้เป็นสิ่งที่ดี ส่วนความชั่วร้ายนั้นพระองค์ทรงสร้างมันมาด้วยเหตุผลใดเหตุหนึ่งตามวิทยความปรีชาญาณของพระองค์ ถ้ามองในแง่ของเหตุผลดังกล่าวนี้มันก็ถือว่าเป็นหนึ่งในความดีงามของพระองค์ด้วย ดังนั้นการกระทำต่างๆ ของพระองค์ทุกๆ อย่างนั้นย่อมเป็นสิ่งที่ดีงาม ดังที่ท่าน รอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวไว้ว่า:

« وَالْخَيْرُ كُلُّهُ فِي يَدَيْكَ وَالشَّرُّ لَيْسَ إِلَيْكَ » ความว่า: "และความดีทุกอย่างนั้นอยู่ในพระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ แต่ความชั่วนั้นจะไม่ถูกพาดพิงถึงพระองค์" (มุสลิม)

การกระทำต่างๆ ของบ่าวนั้นคือการสร้างหรือการบันดาลของอัลลอฮฺ แต่ในขณะเดียวกันมันก็เป็นการขวนขวายหรือเป็นความพยายามของบ่าวด้วย ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า: ﴿ فَأَمَّا مَنۡ أَعۡطَىٰ وَٱتَّقَىٰ ۝٥ وَصَدَّقَ بِٱلۡحُسۡنَىٰ ۝٦ فَسَنُيَسِّرُهُۥ لِلۡيُسۡرَىٰ ﴾ ความว่า:**"ส่วนผู้ที่บริจาคและยำเกรงอัลลอฮฺ และเชื่อมั่นในสิ่งที่ดี เราก็จะให้เขาได้รับความสะดวกอย่างง่ายดาย"** (อัล-ลัยลฺ 5-7)

48. อนุญาตหรือไม่ที่ฉันจะพูดว่าคนคนนั้นตายชะฮีด(เสียชีวิตในหนทางของอัลลอฮฺ)? การหุก่มชี้ขาดว่าคนหนึ่งคนใดอย่างชัดเจนว่าเขาตายชะฮีดนั้นก็คือการหุก่มว่าเขาผู้นั้นได้เข้าสวรรค์ และตามมัซฮับของอะฮฺลุส สุนนะฮฺ เราจะไม่พูดถึงคนหนึ่งคนใดอย่างชัดเจนจากบรรดามุสลิมว่าแท้จริงเขาเป็นชาวสวรรค์หรือเขาเป็นชาวนรก เว้นแต่บุคคลที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้บอกเอาไว้ว่าใครคือชาวสวรรค์หรือชาวนรก เพราะแท้จริง ความเป็นจริงนั้นเป็นสิ่งลี้ลับที่ซ่อนเร้น และเราก็ไม่ได้รอบรู้ถึงสภาพการตายที่แท้จริงของมนุษย์ และการงานทุกอย่างนั้นจะขึ้นอยู่กับบั้นปลายในชีวิตของเขา และเจตนาในใจนั้นมีแต่อัลลอฮฺเท่านั้นที่รู้ดียิ่ง เพียงแต่ว่า เราหวังว่าผู้ที่ทำความดีนั้นจะได้รับผลตอบแทน และเราหวั่นกลัวว่าผู้ที่ทำความชั่วนั้นจะได้รับการลงโทษ

49. อนุญาตหรือไม่ในการหุก่มชี้ขาดมุสลิมคนหนึ่งคนใดอย่างชัดเจนด้วยการเป็นกุฟรฺ (การปฏิเสธศรัทธา) ของเขา ? ไม่อนุญาตให้เราตัดสินมุสลิมคนหนึ่งคนใดว่าเป็นกาฟิร(ผู้ปฏิเสธศรัทธา) และเป็นมุชริก(ผู้ตั้งภาคี) และเป็นมุนาฟิก(ผู้กลับกลอก) ในเมื่อไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเผยให้เห็นอย่างชัดเจนจากเขาซึ่งเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงสภาพดังกล่าวที่ว่านั้น พร้อมๆ กับการมีอยู่ของมูลเหตุที่กีดกั้นการเป็นกุฟรฺของพวกเขา และเราต้องปล่อยให้ความลับในใจของเขานั้นเป็นภาระการสอบสวนของอัลลอฮฺ ﷻ

50. อนุญาตให้เฏาะวาฟสิ่งอื่นนอกจากกะอฺบะฮฺได้หรือไม่ ? ไม่มีสถานใดในแผ่นดินนี้ที่อนุญาตให้เฏาะวาฟได้ เว้นแต่ ณ ที่กะอฺบะฮฺอันทรงเกียรติเท่านั้น และไม่อนุญาตให้เลียนแบบสถานที่หนึ่งที่ใดเหมือนกะอฺบะฮฺถึงแม้ว่าสถานที่นั้นจะเป็นที่ทรงเกียรติยิ่งใหญ่แค่ไหนก็ตาม และผู้ใดทำการเฏาะวาฟอื่นจากกะอฺบะฮฺเพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ต่อมัน แน่นอนเหลือเกินว่าเขานั้นได้ฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺแล้ว

การงานของจิตใจ

อัลลอฮฺได้สร้างจิตใจและทำให้มันเป็นราชา และอวัยวะอื่นๆ ของร่างกายเป็นบริวารของมัน ถ้าหากว่าราชานั้นดี แน่นอนบริวารทั้งหลายต้องดีด้วย ดังที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า « وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْغَةً إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ الْجَسَدُ كُلُّهُ أَلاَ وَهِيَ الْقَلْبُ » ความว่า **"พึงรู้เถิดว่า แท้จริงแล้ว ในร่างกายเรานั้น มีเนื้อก้อนหนึ่ง ถ้าหากว่าเนื้อก้อนนั้นดี ร่างกายก็จะดีตามไปด้วย และถ้าหากว่าเนื้อก้อนนั้นไม่ดี ร่างกายของเราก็จะไม่ดีไปด้วย เนื้อก้อนนั้นก็คือ หัวใจนั่นเอง "** (บันทึกโดย บุคอรีย์ และมุสลิม)

มันเป็นที่สำหรับอีมานและตักวา หรือเป็นที่สำหรับกุฟรฺ นิฟาก และชิริก ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า « التَّقْوَى هَاهُنَا وَيُشِيرُ إِلَى صَدْرِهِ ثَلاثَ مَرَّاتٍ » ความว่า **"การตักวา นั้น อยู่ที่นี่ และท่านยังชี้ไปที่หน้าอก สามครั้งด้วยกัน "** (บันทึกโดย มุสลิม)

✸ **การศรัทธานั้น คือ การเชื่อมั่นและการพูดและการทำ** คือ การยึดมั่นในใจ การกล่าวด้วยวาจาและการกระทำด้วยใจและอวัยวะ หากว่าใจนั้นศรัทธา และยึดมั่นแล้ว เขาก็จะต้องกล่าวชะฮาดะฮฺด้วยวาจาออกมา หลังจากนั้นใจและอวัยวะก็จะทำงานต่างๆ ตามหน้าที่ของมัน เช่นใจก็จะมีความรักใคร่ ความกลัว ความปรารถนาต่ออัลลอฮฺ ลิ้นก็เคลื่อนไหวอยู่เสมอ ด้วยการรำลึกถึงพระองค์ และอ่านกุรอาน อวัยวะอื่นๆ ก็เช่นกันคือจะมีการเคลื่อนไหว เช่น การสุญูด รุกูอฺ และงานอื่นๆ ที่เป็นการงานที่ดีที่สามารถใกล้ชิดพระองค์ตลอดเวลา ฉะนั้น ร่างกาย หรืออวัยวะนั้น มันจะทำตามคำบัญชาของใจนั่นเอง

การงานของจิตใจหมายถึง การงานที่กำเนิดมาจากใจ และมีการเชื่อมโยงกับมัน และที่สำคัญที่สุด คือการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ﷻ จากนั้นคือการเชื่อและการยึดมั่นต่อพระองค์ รวมทั้งความรัก การยำเกรง การปรารถนา การมอบหมาย การอดทน การคุชูอฺ และอื่นๆ ที่บ่าวมีต่อพระองค์

✸ การงานทุกอย่างที่มาจากใจ จะมีสิ่งที่ตรงกันข้ามกับมัน นั่นคือโรคของจิตใจ เช่น การอิคลาศ ตรงกันข้ามกับมันคือ ริยาอฺหรือการโอ้อวด การยะกีน(เชื่อมั่น)ตรงกันข้ามกับชักก์หรือสงสัย การรักใคร่ตรงกันข้ามกับความโกรธเกลียดเป็นต้น หากว่าเราปล่อยปะละเลย ไม่ทำการรักษาจิตใจของเราแล้ว แน่นอนมันจะสะสมบาปเรื่อยๆ จนกระทั่งมันจะทำลายคนๆนั้นในที่สุด ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า

«إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا أَخْطَأَ خَطِيئَةً نُكِتَتْ فِي قَلْبِهِ نُكْتَةٌ سَوْدَاءُ فَإِذَا هُوَ نَزَعَ وَاسْتَغْفَرَ وَتَابَ سُقِلَ قَلْبُهُ وَإِنْ عَادَ زِيدَ فِيهَا حَتَّى تَعْلُوَ قَلْبَهُ وَهُوَ الرَّانُ الَّذِي ذَكَرَ اللَّهُ»

ความว่า "แท้จริงบ่าวนั้น หากว่าเขาทำผิดหนึ่งครั้ง เขาจะถูกประด้วยจุดสีดำหนึ่งจุดในใจของเขา และถ้าหากว่าเขาทำการเตาบัต และกล่าว อัสตัฆฟิรุลลอฮฺ จุดสีดำนั้นจะถูกลบออก และหากว่าเขาทำบาปอีก จุดนั้นจะกลับมาอีก หากทำบาปเพิ่มอีก มันจะกลับมาอีกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และสะสมยิ่งมาก เหมือนสนิมที่ก่อตัว ยากต่อการลบออก ดังที่อัลลอฮฺกล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า ﴿ كَلَّا ۖ بَلْ ۜ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴾ ความว่า **"มิใช่เช่นนั้น แต่สิ่งที่พวกเขาขวนขวายไว้นั้นได้เป็นสนิมบนหัวใจของพวกเขา"** (อัล-มุฏ็อฟฟิฟีน 14) (บันทึกโดย อัต-ติรมีซีย์) และท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า

« تُعْرَضُ الْفِتَنُ عَلَى الْقُلُوبِ كَالْحَصِيرِ عُودًا عُودًا فَأَيُّ قَلْبٍ أُشْرِبَهَا نُكِتَ فِيهِ نُكْتَةٌ سَوْدَاءُ وَأَيُّ قَلْبٍ أَنْكَرَهَا نُكِتَ فِيهِ نُكْتَةٌ بَيْضَاءُ حَتَّى تَصِيرَ عَلَى قَلْبَيْنِ عَلَى أَبْيَضَ مِثْلِ الصَّفَا فَلاَ تَضُرُّهُ فِتْنَةٌ مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالأَرْضُ وَالآخَرُ أَسْوَدُ مُرْبَادًّا كَالْكُوزِ مُجَخِّيًا لاَ يَعْرِفُ مَعْرُوفًا وَلاَ يُنْكِرُ مُنْكَرًا إِلاَّ مَا أُشْرِبَ مِنْ هَوَاهُ »

ความว่า **"การทดสอบด้วยฟิตนะฮฺจะถูกนำเสนอแก่หัวใจเหมือนที่ปูพื้นซึ่งสอดใส่ไม้ทีละอันทีละอัน หัวใจของผู้ใดที่ซึมซับฟิตนะฮฺนั้นก็จะถูกประด้วยจุดดำ และหัวใจดวงไหนที่ปฏิเสธมันก็จะถูกประด้วยจุดขาว จนกระทั่งหัวใจทั้งสองนั้นอันหนึ่งขาวเหมือนหินเกลี้ยงซึ่งไม่มีวันที่การทดสอบด้วยฟิตนะฮฺจะทำลายมันได้ตราบเท่าฟ้าดินสลาย ส่วนหัวใจอีกดวงหนึ่งนั้นดำมืด เหมือนกูซ(ภาชนะที่ใช้ดื่มน้ำแบบกลับหัวซึ่งผู้ดื่มจะ**

เห็นข้างในมืดสนิท)ที่เทหมด(จนสิ่งอื่นไม่มีอะไรเข้าไปได้อีก) ไม่รู้จักความดีงามใด ๆ และไม่ปฏิเสธความชั่วใด ๆ ยกเว้นตามที่อารมณ์ของมันซึมซับกลืนกิน” (มุสลิม)

✱ การงานของจิตใจนั้นมีความสำคัญต่อบ่าวมากกว่าการงานของร่างกายหรืออวัยวะ เพราะว่ามันเป็นแก่นแท้ ส่วนการงานของร่างกายนั้น เป็นกิ่งก้านสาขาย่อยจากมัน และเป็นส่วนประกอบมาเติมเต็มให้สมบูรณ์ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «إِنَّ اللهَ لا يَنْظُرُ إِلى صُوَرِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ» ความว่า **“แท้จริงแล้วอัลลอฮฺนั้นไม่ได้ดูจากรูปลักษณ์ภายนอก และไม่ได้ดูจากความร่ำรวย แต่ทว่าพระองค์นั้น จะดูที่จิตใจและอะมัลของแต่ละคน ”** (บันทึกโดย มุสลิม) ฉะนั้นแล้ว จิตใจนั้นเป็นที่แห่งความรู้ การใคร่ครวญ และการคิด ด้วยเหตุนี้เองมนุษย์ในสายตาหรือในทัศนะของพระองค์นั้นไม่เท่าเทียมกัน จะดีมากน้อยแค่ไหน ก็ขึ้นอยู่ที่จิตใจของเขาว่ามีความศรัทธา ความจริงใจ และความเชื่อมั่น หรือสิ่งที่คล้ายกันนี้มากน้อยเพียงไหน? ท่านหะสัน อัล-บัศรีย์ ~ ได้กล่าวว่า “ ฉันขอสาบานกับอัลลอฮฺ ท่านอบูบักรฺนั้นไม่ได้เหนือกว่าพวกเขาเหล่านั้น (หมายถึงบรรดาเศาะหาบะฮฺ) ไม่ว่าจะด้วยการละหมาดหรือด้วยการถือศีลอดของท่าน แต่ทว่าท่านเหนือกว่าพวกเขาด้วยอีมานที่ปักหลักอยู่ในใจของท่านต่างหาก”

✱ **การงานของจิตใจนั้นดีกว่าการงานของร่างกายหรืออวัยวะ จากหลายแง่มุมดังนี้** 1) ถ้าการงานของจิตใจบกพร่องอาจทำให้การงานของร่างกายไม่ได้ประโยชน์หรือเสียไปเลย เช่น การลำพองตัว(ริยาอ์)ในการทำความดีเป็นต้น 2) การงานของจิตใจนั้นเป็นรากฐาน ฉะนั้นอะไรที่เราทำ จะเป็นคำกล่าว หรือการกระทำ ถ้าหากว่าไม่มีการเจตนาในใจแล้วก็จะไม่เกิดผล 3) มันเป็นสาเหตุให้ได้รับขั้นที่สูงส่งในสวนสวรรค์ เช่น ความสมถะพอเพียง 4) เป็นการงานที่ยากกว่าการงานของอวัยวะอื่นๆ ท่านอิบนุ อัล-มุนกาดิร ~ ได้กล่าวว่า “ฉันได้ประคับประคองตัวของฉันสี่สิบปี จนกระทั่งมันดีจนทุกวันนี้” 5) มันให้ผลดีที่งดงามกว่า เช่น การรักเพื่ออัลลอฮฺ 6) มันได้ผลบุญที่ใหญ่หลวงกว่า ท่านอบู อัด-ดัรฺดาอ์ ﷺ ได้กล่าวว่า “การคิดเพียงชั่วโมงเดียว ดีกว่าการละหมาดยามกลางคืนทั้งคืน” 7) มันช่วยกระตุ้นให้อวัยวะอื่นทำงาน 8) มันสามารถทำให้ได้ผลบุญมาก หรือน้อย หรือไม่ได้เลย เช่น การคุชูอฺในการละหมาด 9) บางทีมันทดแทนอิบาดะฮฺของอวัยวะอื่นได้ เช่น เนียตเศาะดะเกาะฮฺในขณะที่ไม่มีเงินจะให้บริจาคจริงๆ 10) ผลบุญของมันไม่จำกัด เช่น การศอบัรฺ(อดทน) 11) ผลบุญของมันได้ตลอดถึงแม้ว่าร่างกายไม่ได้ทำ หรือไม่มีความสามารถที่จะทำแล้ว 12) งานของจิตใจมาก่อนการงานของร่างกายหรือมาพร้อมๆ กัน

✱ **จิตใจนั้นจะผ่านกระบวนการหลายลักษณะก่อนที่อวัยวะอื่น ๆ จะเริ่มทำงาน** 1) อัล-ฮาญิส คือ ความคิดเริ่มแรกที่ผ่านมาในใจ 2) อัล-คอฏิเราะฮฺ คือ สิ่งที่สถิตอยู่ในใจแล้ว 3) หะดีษ อัน-นัฟสฺ คือ ความลังเล ว่าเขาจะทำสิ่งนั้นหรือไม่ 4) อัล-ฮัมม์ คือ เลือกว่าจะทำ 5) อัล-อะซัม คือ ตั้งใจแน่วแน่และเจตนาอย่างจริงจังที่จะทำ และทั้งสามข้อแรกตั้งแต่ข้อ 1-3 นั้นไม่มีผลบุญใดๆ ถ้าหากว่าเป็นการทำความดี และไม่เป็นบาปถ้าหากว่าเป็นการทำมะอฺศิยัต แต่สำหรับอัล-ฮัมม์นั้น จะถูกบันทึกให้เป็นผลบุญถ้าหากเป็นสิ่งที่ดี แต่จะไม่ถูกบันทึกบาปหากว่าเป็นสิ่งที่ชั่ว ยกเว้นหากว่าเขาทำชั่วจริงๆ สำหรับ อัล-ฮัมม์ นั้นถ้าหากว่ามันเปลี่ยนเป็น อัล-อะซัมแล้ว ถ้าเป็นสิ่งที่ดีเขาก็จะได้ผลบุญ และหากเป็นสิ่งที่ชั่วก็จะได้รับบาปถึงแม้ว่าจะยังไม่ได้ลงมือทำก็ตาม เพราะมันเป็นความต้องการที่จะทำพร้อมๆ กับความสามารถที่จะทำได้ ซึ่งจะนำไปสู่พฤติกรรมจริงๆ ได้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحِبُّونَ أَن تَشِيعَ ٱلۡفَٰحِشَةُ فِي ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ﴾ ความว่า **“แท้จริงแล้ว บรรดาผู้ที่ชอบที่จะให้ความชั่วช้าหยาบคายกระจายฟุ้งในหมู่ผู้ศรัทธานั้น พวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเจ็บปวด”** (อัน-นูร 19)

ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า

«إِذَا الْتَقَى الْمُسْلِمَانِ بِسَيْفَيْهِمَا فَالْقَاتِلُ وَالْمَقْتُولُ فِي النَّارِ فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللهِ هَذَا الْقَاتِلُ فَمَا بَالُ الْمَقْتُولِ قَالَ إِنَّهُ كَانَ حَرِيصًا عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ»

ความว่า "**ถ้าหากว่ามุสลิมสองคนได้ทำการรบกัน แท้จริงคนที่ฆ่า และผู้ที่ถูกฆ่าจะอยู่ในขุมนรกทั้งสองคน และฉันได้กล่าวว่า(หมายถึง เศาะหาบะฮฺ)โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ ผู้ที่ฆ่าเข้านรก แล้วเหตุอะไรเล่าที่ผู้ถูกฆ่าเข้านรกด้วย ? ท่านก็กล่าวว่า "เขา(ผู้ที่ถูกฆ่า) นั้นพยายามที่จะฆ่าเพื่อนของเขาเหมือนกัน** " (บันทึกโดย อัลบุคอรีย์)

หากว่าทิ้งมะอฺศิยัตหลังจากที่มีการตั้งใจแน่วแน่ว่าจะทำหรืออะซัมไว้แล้ว มีอยู่สี่ประเภทด้วยกันคือ 1) ละทิ้งเพราะเกรงกลัวอัลลอฮฺ แน่นอนเขาจะได้ผลบุญ 2) ละทิ้งเพราะเกรงกลัวเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เขาจะได้รับบาป เพราะว่าการละทิ้งมะอฺศิยัตนั้นเป็นอิบาดะฮฺ ฉะนั้นต้องทำเพื่ออัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้น 3) ละทิ้งเพราะว่าไม่มีความสามารถที่จะทำมัน และไม่หาหนทางเพื่อไปถึงมันเช่นนี้เขาจะได้รับบาปเช่นเดียวกัน เพราะเนียตของเขาที่มีเจตนาแน่วแน่ที่จะทำความชั่วแล้ว 4) ละทิ้งเพราะว่าไม่มีความสามารถที่จะทำมัน แต่พยายามหาหนทางเพื่อไปถึงมัน แต่ว่าหนทางนั้นไม่สำเร็จเขาจะได้รับบาปเช่นเดียวกัน เพราะความพยายามที่ไม่ดีของเขา ถึงแม้ว่าเขาจะทำไม่สำเร็จก็ตาม

การงานของจิตใจบางประการ

✸ **เนียต** คือ ความต้องการหรือมีเจตนา การงานจะใช้ไม่ได้และจะไม่ถูกตอบรับหากปราศจากการเนียต ท่าน นบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า «إِنَّمَا الأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَى» ความว่า "**แท้จริงการงานทั้งหลายขึ้นอยู่กับการเนียต และแน่นอนทุกคนย่อมได้รับผลตอบแทนตามที่เขาได้เนียตเอาไว้**" (มุตตะฟะกุน อะลัยฮฺ)

และอิบนุ อัล-มุบาร็อก رحمه الله **ได้กล่าวว่า** " อันการงานที่เล็กน้อยนั้น มันจะเพิ่มพูนมากได้ด้วยด้วยการเนียต และการงานที่มากมายนั้น มันอาจจะให้น้อยได้ด้วยการเนียตเช่นกัน " **และท่านฟุฎัยลฺ** رحمه الله **ได้กล่าวว่า** " แท้จริงพระองค์อัลลอฮฺ ทรงต้องการจากท่าน ซึ่งการเนียตของท่านและความปรารถนาของท่าน หากว่าการงานนั้นทำเพื่อพระองค์ จะเรียกว่า อิคลาศ นั่นก็คือการงานทุกอย่างทำเพื่ออัลลอฮฺ โดยไม่ได้แบ่งเพื่อสิ่งอื่นใดในโลกนี้ และหากว่าการงานนั้นทำเพื่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากพระองค์ จะเรียกว่า ริยาอ์ หรือ นิฟาก หรืออื่นๆ"

สาระน่ารู้: มนุษย์ทุกคนนั้นจะต้องหายนะ นอกจากผู้ที่มีความรู้ และคนที่มีความรู้จะเกิดความหายนะ นอกจากคนที่ปฏิบัติสิ่งที่เขารู้ และคนที่ปฏิบัตินั้นจะเกิดความหายนะ นอกจากว่าเขาจะได้อิศลาศในการงานของเขา ดังนั้น หน้าที่ประการแรกที่จำเป็นสำหรับทุกคนที่ต้องการภักดีต่อพระองค์ที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการเนียต หลังจากนั้นให้มีการปรับปรุงมันให้ถูกต้องด้วยการลงมือทำหลังจากที่ได้รับรู้เกี่ยวกับความซื่อสัตย์และอิคลาศ เพราะว่าการงานนั้น ถ้าปราศจากการเนียตแล้วเป็นการเหนื่อยเปล่า การเนียตถ้าปราศจากการอิคลาศก็จะเกิดเป็นริยาอ์โอ้อวด และการอิคลาศโดยไม่ได้ก่อให้เกิดอีมานก็เปล่าประโยชน์เช่นเดียวกัน

การงานแบ่งออกเป็น 3 ประเภท 1) มะอาศีย์ หรือการทำบาป การเนียตดีในการทำมะอฺศิยัตนั้นไม่ถือว่าเป็นการทำความดี ถึงแม้ว่าเขาจะมีเจตนาดีก็ตาม และหากว่าการทำมะอฺศิยัตแล้วมีเจตนาที่ไม่ดีอีก ก็จะเพิ่มบาปทวีคูณเป็นเท่า 2) มุบาหาต (สิ่งที่อนุญาต) สิ่งที่อนุญาตทุกอย่างก็จำเป็นจะต้องมีการเนียต โดยเฉพาะหากว่าต้องการให้สิ่งนั้นเป็นการอิบาดะฮฺให้ใกล้ชิดพระองค์อัลลอฮฺ 3) ฏออาต หรือการเชื่อฟัง ต้องอาศัยการเนียตที่ดีตั้งแต่เริ่มแรกของการงานอยู่แล้ว จึงจะได้รับผลบุญ มิฉะนั้นแล้วจะศูนย์เปล่า[1] และหากเจตนาริยาอ์

[1] ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า

โอ้อวดให้คนอื่นเห็นสิ่งที่ทำ มันจะเป็นมะอฺศิยัต และเป็นชิริกเล็ก และอาจพาไปเป็นชิริกใหญ่ก็ได้ มันมีสามกรณี 1) มีเจตนาตั้งแต่แรกแล้วเพื่อให้คนอื่นเห็น กรณีนี้ถือว่าเป็นชิริก และอิบาดะฮฺจะใช้ไม่ได้ 2) เจตนาในการทำเพื่ออัลลอฮฺ แล้วเกิดการริยาอ์ขึ้นมาระหว่างนั้น หากว่าเป็นอิบาดะฮฺที่ไม่ได้เชื่อมโยงกันระหว่างส่วนหน้ากับส่วนหลัง เช่น การเศาะดะเกาะฮฺ เริ่มแรกที่ทำนั้นถือว่าใช้ได้ แต่ที่ทำตอนหลังนั้นย่อมเสียใช้ไม่ได้ และหากว่าเป็นอิบาดะฮฺที่เชื่อมโยงระหว่างกัน เช่น การละหมาด ก็มีสองกรณีด้วยกัน *หนึ่ง* พยายามลบความรู้สึกริยาอ์ออกไป กรณีนี้การริยาอ์จะไม่ส่งผลใดๆ ต่ออะมัล *สอง* ยินยอมที่จะมีการริยาอ์ดำเนินต่อไป กรณีนี้อิบาดะฮฺทุกอย่างจะเสียและใช้ไม่ได้ 3) เกิดการริยาอ์หลังจากปฏิบัติภารกิจเสร็จสิ้นแล้ว กรณีนี้ถือว่าเป็นเพียงความลังเล(วัสวาส)ที่ไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อการงานที่ได้ทำไปแล้วและไม่มีผลต่อผู้ปฏิบัติอะมัล และยังมีกรณีของริยาอ์อีกมากมายที่ต้องเรียนรู้และควรระมัดระวัง

หากว่าเจตนาทำการงานที่ศอลิหฺเพื่อผลตอบแทนของโลกดุนยา แท้จริงแล้วผลบุญของเขาหรือผลบาปของเขานั้นจะขึ้นอยู่กับการเจตนาของเขาว่ามากน้อยเพียงใด มันมีสามกรณีด้วยกัน

1) เป้าหมายในการงานของเขาเพื่อดุนยาเท่านั้น เช่น คนที่นำละหมาด เพื่อกินเงินเดือนเท่านั้น แน่นอนว่าเขาจะได้รับบาป ดังที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า

«مَنْ تَعَلَّمَ عِلْمًا مِمَّا يُبْتَغَى بِهِ وَجْهُ اللهِ عَزَّ وَجَلَّ لا يَتَعَلَّمُهُ إلا لِيُصِيبَ بِهِ عَرَضًا مِنَ الدُّنْيَا لَمْ يَجِدْ عَرْفَ الْجَنَّةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ»

ความว่า **"ผู้ใดที่แสวงหาความรู้ซึ่งเป็นความรู้ที่ควรหาเพื่อหวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ แต่เขาไม่ได้แสวงหามันนอกเสียจากเพื่อหวังผลประโยชน์ของดุนยา แน่นอนเขาจะไม่ได้ลิ้มรสกลิ่นอายของสวนสวรรค์ในวันกิยามะฮฺ"** (บันทึกโดย อบูดาวูด)

«فَمَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللهُ لَهُ عِنْدَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِ مِائَةِ ضِعْفٍ إِلَى أَضْعَافٍ كَثِيرَةٍ وَمَنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللهُ لَهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً»

ความว่า "ผู้ใดที่มีเจตนาจะทำดี แต่ไม่ได้ทำ อัลลอฮฺ จะจารึกผลบุญให้เขาหนึ่งผลบุญ โดยไม่ขาดแม้แต่น้อย และหากว่าเขามีเจตนาดี พร้อมกับทำในสิ่งที่เขาเจตนาไว้ พระองค์จะจารึกให้เขาสิบผลบุญ จนถึงเจ็ดร้อยผลบุญ หรือมากกว่านั้น และหากว่าเขามีเจตนาไม่ดี แต่ไม่ได้ทำสิ่งนั้น พระองค์จะจารึกผลบุญให้เขาหนึ่งผลบุญ แต่หากว่าเขาเจตนาไม่ดี แล้วทำสิ่งที่เขาได้เจตนา พระองค์จะจารึกให้เขาหนึ่งบาป" (มุตตะฟะกุน อะลัยฮฺ) และท่านได้กล่าวอีกว่า

« مَثَلُ هَذِهِ الأُمَّةِ كَمَثَلِ أَرْبَعَةِ نَفَرٍ: رَجُلٌ آتَاهُ اللهُ مَالاً وَعِلْمًا فَهُوَ يَعْمَلُ بعِلْمِهِ فِي مَالِهِ يُنْفِقُهُ فِي حَقِّهِ، وَرَجُلٌ آتَاهُ اللهُ عِلْمًا وَلَمْ يُؤْتِهِ مَالاً فَهُوَ يَقُولُ لَوْ كَانَ لِي مِثْلُ هَذَا عَمِلْتُ فِيهِ مِثْلَ الَّذِي يَعْمَلُ، قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: فَهُمَا فِي الأَجْرِ سَوَاءٌ، وَرَجُلٌ آتَاهُ اللهُ مَالاً وَلَمْ يُؤْتِهِ عِلْمًا فَهُوَ يَخْبِطُ فِي مَالِهِ يُنْفِقُهُ فِي غَيْرِ حَقِّهِ، وَرَجُلٌ لَمْ يُؤْتِهِ اللهُ عِلْمًا وَلا مَالاً فَهُوَ يَقُولُ: لَوْ كَانَ لِي مِثْلُ هَذَا عَمِلْتُ فِيهِ مِثْلَ الَّذِي يَعْمَلُ قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: فَهُمَا فِي الْوِزْرِ سَوَاءٌ»

ความว่า "อุปมาประชาชาตินี้ (คือ ประชาชาติอิสลาม) เสมือนกับคนสี่คน คนแรก ชายที่อัลลอฮฺประทานสมบัติและวิชาความรู้ และเขาก็ได้ปฏิบัติในสิ่งเขาได้ร่ำเรียนมาและบริจาคเงินทองในแนวทางของพระองค์ คนที่สอง ชายที่พระองค์ประทานวิชาความรู้ แต่ไม่ได้ประทานทรัพย์สมบัติให้เขา เขาก็กล่าวว่า หากว่าพระองค์ให้สมบัติฉัน ฉันจะทำเหมือนเขา(คือ จะบริจาคเหมือนคนแรก) ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า "คนสองคนนี้ มีผลบุญเท่าเทียมกัน" คนที่สาม ชายที่พระองค์ประทานทรัพย์สมบัติให้เขา แต่ไม่ได้ประทานวิชาความรู้ เขาเกิดความตระหนี่ และใช้จ่ายในแนวทางที่ไม่พึงประสงค์ คนที่สี่ ชายที่พระองค์ไม่ได้ประทานวิชาความรู้ และไม่ได้ประทานทรัพย์สมบัติให้เขาเลย เขาก็กล่าวว่า หากว่าฉันมีเหมือนคนนั้น ฉันจะทำเหมือนเขา(คือ ทำเหมือนคนที่สาม) ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า "คนสองคนนี้ มีผลบาปเท่าเทียมกัน" (*บันทึกโดย อัต-ติรฺมีซีย์*) คำพูดของคนที่สองกับคนที่สี่นั้นได้ทำเท่าที่เจ้าตัวสามารถทำได้ นั่นคือตั้งเจตนาพร้อมกับการหวังที่จะทำ ซึ่งปรากฏชัดจากคำพูดของทั้งสองที่ว่า "ถ้าฉันมีเหมือนเขา ฉันจะทำเหมือนที่เขาได้ทำ" ดังนั้น ที่ถูกต้องก็คือ เขาจะได้รับบุญหรือบาปเหมือนกับเพื่อนของเขาด้วย อิบนุ รอญับ ~ ได้กล่าวว่า "ในหะดีษที่ว่า คนสองคนนี้มีผลบุญเท่าเทียมกัน บ่งบอกถึงเท่าเทียมของผลบุญจากการงานที่ปฏิบัติ โดยไม่มีการเพิ่มพูน เพราะว่าการเพิ่มพูนนั้นให้เฉพาะผู้ที่ปฏิบัติ แต่ไม่ใช่ผู้ที่เจตนาแล้วไม่ได้ปฏิบัติ หากว่าสองคนนี้ เท่าเทียมในทุกแง่มุม แน่นอนพระองค์คงจะจารึกผลบุญ สำหรับผู้ที่เจตนาแต่ไม่ได้กระทำสิ่งที่เขาเจตนาถึงสิบผลบุญ แต่มันก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น"

2) ทำงานเพื่ออัลลอฮฺ และเพื่อหวังผลประโยชน์ดุนยาด้วย จะถือว่าอีมานของเขานั้นยังไม่สมบูรณ์นัก เช่น คนที่ไปทำหัจญ์และเจตนาจะไปค้าขายด้วย ผลบุญของการทำหัจญ์ก็อยู่ที่การอิคลาศของเขามากน้อยเพียงใด 3) ทำการงานเพื่อพระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้น แต่ว่าเขาไม่ลืมทำงานเลี้ยงชีพ จะถือว่าผลบุญของเขานั้นเต็มโดยไม่ขาดหาย ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «إِنَّ أَحَقَّ مَا أَخَذْتُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا كِتَابُ اللهِ» ความว่า **"แท้จริง สิ่งสมควรที่สุดที่พวกท่านจะรับผลตอบแทนจากมันก็คือ คัมภีร์(อัลกุรอาน)ของพระองค์อัลลอฮฺ"** (บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์)

พึงรู้ว่าคนที่ทำงานที่อิคลาสนั้น มีหลายระดับ 1) ระดับต่ำ นั่นก็คือ คนที่ทำงานหวังผลบุญจากพระองค์ และเกรงกลัวต่อโทษทัณฑ์ 2) ระดับปานกลาง นั่นก็คือ คนที่ทำงานนั้นเพื่อขอบคุณ (ชุโกร)ต่อพระองค์ และตอบรับสิ่งที่พระองค์ทรงใช้ 3) ระดับสูงสุด นั่นก็คือ คนที่ทำงานเพราะความรักใคร่และยกย่องและเชิดชูต่อพระองค์ และนี่เป็นระดับของบรรดา "อัศ-ศิดดีกีน"[1]

✸ **การเตาบัต** (การกลับเนื้อกลับตัว) วาญิบหรือจำเป็นตลอดเวลาที่ควรจะมีการเตาบัต เพราะว่าการมีบาปเป็นสันดานของมนุษย์ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «كُلُّ ابْنِ آدَمَ خَطَّاءٌ وَخَيْرُ الْخَطَّائِينَ التَّوَّابُونَ» ความว่า **"บรรดาลูกหลานอาดัมทุกคนนั้น มีความผิด(มีบาป) และคนที่ผิดที่ดีที่สุด คือคนที่ชอบเตาบัตตัว "** (บันทึกโดย อัต-ติรมีซีย์) และท่านกล่าวอีกว่า «لَوْ لَمْ تُذْنِبُوا لَذَهَبَ اللهُ بِكُمْ وَلَجَاءَ بِقَوْمٍ يُذْنِبُونَ فَيَسْتَغْفِرُونَ اللهَ فَيَغْفِرُ لَهُمْ» ความว่า **"หากสูเจ้าทั้งหลายไม่ทำบาปเลย แน่นอนว่าพระองค์จะทรงเปลี่ยน และนำมาซึ่งประชาชาติอื่นและเขาเหล่านั้นมีความผิด (มีบาป) และพวกเขาได้ขอลุแก่โทษยังพระองค์ แล้วพระองค์ก็จะทรงอภัยให้แก่เขา"** (บันทึกโดย มุสลิม) และการล่าช้าในการเตาบัต พร้อมกับทำบาปตลอดเวลานั้น เป็นสิ่งที่ผิด หรือเป็นความคิดที่ผิดๆ และชัยฏอนนั้นต้องการที่จะชนะมนุษย์ ด้วยวิธีเจ็ดประการด้วยกัน ซึ่งหากว่าไม่สำเร็จแผนที่หนึ่ง มันจะเปลี่ยนแผนไปยังอีกแผนถัดไป 1) ให้มีการตั้งภาคี(ชิริก)และการกุฟุรต่อพระองค์อัลลอฮฺ 2) หากว่าไม่สำเร็จมันจะยุให้มนุษย์ทำบิดอะฮฺในด้านความเชื่อ และทิ้งการทำตามซุนนะฮฺของท่านนบีและซุนนะฮฺของบรรดาเศาะหาบะฮฺ 3) หากไม่สำเร็จ มันจะหลอกลวงมนุษย์ให้ทำบาปใหญ่ 4) หากไม่สำเร็จอีกก็จะหลอกให้ทำบาปเล็ก 5) หากไม่สำเร็จอีกก็จะหลอกให้ทำสิ่งที่มุบาหาตซึ่งไม่มีทั้งบาปและบุญให้เยอะจนเกินเลย 6) หากไม่สำเร็จอีกก็จะหลอกให้ทำสิ่งที่มีผลบุญน้อย ในขณะที่มีสิ่งอื่นดีกว่าและมีบุญมากกว่า 7) หากไม่สำเร็จอีกก็จะให้บรรดาชัยฏอนญินและชัยฏอนมนุษย์นั้นมาคอยสร้างความเดือดร้อนทำร้ายครอบงำเขา

มะอาศีย์(บาป) มีหลายประเภท 1) บาปใหญ่ นั่นคือ ถ้าทำแล้วจะมีบทลงโทษที่ถูกกำหนดไว้ในโลกดุนยา หรือมีโทษที่ถูกสัญญาไว้ในอาคิเราะฮฺ หรือมีความโกรธกริ้ว หรือสาปแช่ง หรือปฏิเสธว่าไม่ใช่อีมาน 2) บาปเล็ก นั่นคือ นอกเหนือจากสิ่งที่กล่าวมาในบาปใหญ่ และนอกจากนั้นบาปเล็กสามารถเปลี่ยนเป็นบาปใหญ่ได้ โดยเฉพาะ ถ้าทำบาปเล็กอย่างสม่ำเสมอ หรือทำเป็นประจำ หรือลำพองตัวกับการทำบาป หรือทำบาปอย่างเปิดเผย

การเตาบัตนั้น ทำได้สำหรับทุกคนที่ทำบาปทุกประเภท และยังเปิดโอกาสเสมอจนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก(นั่นคือวันกิยามะฮฺ)หรือก่อนดวงวิญญาณจะออกจากเรือนร่าง และคน

---

[1] อัลลอฮฺ ได้ตรัสว่า ﴿ وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ﴾ ความว่า "และข้าพระองค์ได้รีบเร่งมายังพระองค์เท่านั้น โอ้พระเจ้าของฉัน ก็เพื่อพระองค์ทรงพอพระทัยเท่านั้น" และนบีมูซาเร่งรีบเพื่อมาพบกับพระองค์ และเพื่อให้พระองค์ทรงพอพระทัยแก่เขา ไม่ใช่เพื่อตอบรับคำบัญชาของพระองค์เท่านั้น เช่นเดียวกันนั้น การทำดีต่อบิดามารดา ***ถ้าระดับต่ำหน่อย*** ทำดีต่อท่านทั้งสองเพราะว่ากลัวต่อโทษทัณฑ์ของพระองค์และเพื่อให้ได้ผลบุญเท่านั้น ***ถ้าระดับปานกลาง*** ทำดีต่อท่านทั้งสองเพราะคำสั่งของพระองค์ และตอบแทนความดีงามที่ท่านทั้งสองได้เลี้ยงดูครั้งเมื่อเยาว์วัยและท่านทั้งสองเป็นเหตุให้คุณเกิดมามองโลก ***ระดับสูงสุด และดีที่สุด*** คือทำดีต่อท่านทั้งสองนั้น เพื่อยกย่องและเชิดชูคำสั่งของพระองค์ที่สั่งให้ทำดีกับท่านทั้งสอง และด้วยความรักใคร่และยกย่องพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ

ที่เตาบัตหากว่าเขาเตาบัตจริงๆ ด้วยใจที่บริสุทธิ์ บาปของเขาจะถูกเปลี่ยนเป็นผลบุญ ถึงแม้ว่าบาปของเขานั้นจะมากมายเท่าฟ้าก็ตาม

การเตาบัตนั้นมีเงื่อนไขดังนี้ 1) ต้องถอนตัวจากการทำบาป 2) ต้องสำนึกเสียใจจากสิ่งที่ผ่านมา 3) ต้องตั้งเจตนารมณ์ว่าจะไม่กลับทำบาปอีก และหากว่าบาปนั้นเกี่ยวข้องกับสิทธิของมัคลูกหรือลูกหลานอาดัม ลำดับแรกจะต้องคืนสิ่งของนั้นให้กับเจ้าของเขาก่อน[1]

มนุษย์นั้นเกี่ยวกับการเตาบัตมีสี่ระดับ1)คนที่เตาบัตและอยู่ในครรลองของศาสนา จนกระทั่งเสียชีวิตจากโลกนี้ และเขาไม่เคยคิดเลยว่าจะกลับไปหามะอฺศิยัตอีก นอกเสียจากความผิดพลาดบางอย่างที่มนุษย์ยากจะเลี่ยงได้ นี่คือการยืนหยัดบนเตาบัต ผู้เตาบัตนี้เป็นคนที่มุ่งมั่นทำดี ซึ่งเราเรียกการเตาบัตนี้ว่า "เตาบัต อันนะศูฮฺ" และจิตใจของคนผู้นี้คือ อัน-นัฟสุล มุฏมะอินนะฮฺ หรือจิตใจที่สงบนิ่ง 2) คนที่เตาบัตและทำความดีหลักๆ อย่างสม่ำเสมอ แต่ว่ายังทำมะอฺศิยะฮฺบางอย่างโดยไม่สามารถจะเลิกได้ และไม่ได้ตั้งใจเจตนาที่จะทำ แต่เขาตกอยู่ในภาวะที่เลิกไม่ได้ โดยไม่ได้ตั้งใจจริงที่จะทำมัน และเมื่อทำแล้วจะรู้สึกผิดและเสียใจทุกครั้ง พร้อมกับคิดตั้งใจที่จะป้องกันตัวเองจากสาเหตุของมัน นี่คือจิตใจแบบ อัน-นัฟสุล เลาวามะฮฺ 3) คนที่เตาบัตและอยู่ในครรลองของศาสนาช่วงระยะหนึ่ง หลังจากนั้นอารมณ์ใฝ่ต่ำก็ครอบงำเขาให้ทำบาปบางอย่าง เขาก็จะทำสิ่งไม่ดีไม่งาม แต่เขาก็รักษาการทำดีอย่างสม่ำเสมอ และได้ละทิ้งบาปบางอย่างทั้งๆ ที่เขาเองก็สามารถทำได้และมีอารมณ์ที่จะทำมันอยู่ ทว่ามันยังมีอารมณ์อีกบางส่วนที่ครอบงำชนะตัวเขา เมื่อทำผิดเสร็จก็เสียใจ แต่เขาเองก็สัญญากับตัวเองเพื่อจะเตาบัตจากบาปนั้น นี่คือ อัน-นัฟสุล มัสอูละฮฺ คนประเภทนี้จะเสี่ยงมากและอันตราย หากเขาเสียชีวิตโดยปล่อยปะละเลยไม่ทันที่จะเตาบัตตัว เพราะการงานนั้นจะถูกถือใช้ในส่วนที่เป็นบั้นปลายชีวิต 4) คนที่เตาบัตและอยู่ในครรลองของศาสนาช่วงระยะหนึ่ง หลังจากนั้น เขาตกเป็นเหยื่อของบาปต่างๆ โดยไม่ได้นึกคิดที่จะเตาบัตเลย และก็ไม่ได้รู้สึกสำนึกหรือเสียใจในการทำบาปเลย คนประเภทนี้จะเรียกว่า อัน-นัฟสุลอำมาเราะฮฺ บิสสูอ์ และเป็นที่เกรงกลัวว่าเขาจะพบกับบั้นปลายที่เลวร้าย

✸ **อัศ-ศิดกฺ** (ความซื่อสัตย์สุจริต) มันเป็นงานของจิตใจอย่างแท้จริง และคำๆ นี้มีหกความหมายด้วยกัน 1) ซื่อสัตย์ ในคำพูด 2) ซื่อสัตย์ในเจตนารมณ์และความมุ่งหมาย(อิคลาศ) 3) ซื่อสัตย์ในการตั้งใจแน่วแน่ 4) ซื่อสัตย์ในคำมั่นสัญญาตามความตั้งใจแน่วแน่นั้น 5) ซื่อสัตย์ในการปฏิบัติ โดยที่ภายนอกนั้น ตรงกับสิ่งที่อยู่ในใจ เช่น การคุชูอฺ ในการละหมาด 6) ซื่อสัตย์ในคำสอนของศาสนาทั้งหมด และนี่เป็นจุดสุดยอดและสูงส่ง เช่น การซื่อสัตย์เกี่ยวกับการยำเกรงต่อพระองค์ ความหวัง ความพอเพียง การยอมรับ การมอบหมาย และความรักใคร่ และใน

---

[1] มีรายงานว่า ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

«الدَّوَاوِينُ عِنْدَ اللهِ ﷻ ثَلاَثَةٌ: دِيوَانٌ لاَ يَعْبَأُ اللهُ بِهِ شَيْئًا، وَدِيوَانٌ لاَ يَتْرُكُ اللهُ مِنْهُ شَيْئًا، وَدِيوَانٌ لاَ يَغْفِرُهُ اللهُ. فَأَمَّا الدِّيوَانُ الَّذِي لاَ يَغْفِرُهُ اللهُ، فَالشِّرْكُ بِاللهِ، قال الله ﷻ: ﴿إِنَّهُۥ مَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدۡ حَرَّمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ ٱلۡجَنَّةَ وَمَأۡوَىٰهُ ٱلنَّارُۖ﴾ وَأَمَّا الدِّيوَانُ الَّذِي لاَ يَعْبَأُ اللهُ بِهِ شَيْئًا، فَظُلْمُ الْعَبْدِ نَفْسَهُ فِيمَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ رَبِّهِ... فَإِنَّ اللهَ ﷻ يَغْفِرُ ذَلِكَ وَيَتَجَاوَزُ إِنْ شَاءَ، وَأَمَّا الدِّيوَانُ الَّذِي لاَ يَتْرُكُ اللهُ مِنْهُ شَيْئًا، فَظُلْمُ الْعِبَادِ بَعْضِهِمْ بَعْضا، الْقِصَاصُ لاَ مَحَالَةَ»

ความว่า "**สมุดบันทึก ณ อัลลอฮฺนั้นมีสามประเภท ประเภทหนึ่งคือสมุดที่อัลลอฮฺไม่ทรงสนพระทัยเลย ประเภทหนึ่งคือสมุดที่พระองค์ไมทรงละเลยมันเลย และอีกประเภทหนึ่งคือสมุดที่พระองค์ไม่ทรงอภัยให้ สมุดประเภทที่อัลลอฮฺไม่ทรงอภัยให้คือการชิริกหรือตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ที่พระองค์ได้ตรัสความว่า "แท้จริงแล้ว ผู้ใดที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ แน่นอนพระองค์ได้ห้ามสวรรค์สำหรับเขา และเขาต้องตกนรก" ส่วนสมุดที่อัลลอฮฺไม่ทรงสนพระทัยคือสมุดบันทึกการทำความผิดของบ่าวต่อตัวเอง ซึ่งเป็นเรื่องระหว่างเขากับพระผู้อภิบาลของเขา เพราะพระองค์จะทรงอภัยให้เขาและทรงละเลยมันไปหากพระองค์ทรงประสงค์ ส่วนสมุดที่พระองค์ไม่ทรงละเลยมันเลยคือ การที่บ่าวก่ออธรรมต่อคนอื่น ซึ่งมันจะต้องมีการลงโทษทดแทนชดใช้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้**" (บันทึกโดย อะห์มัด ในสายรายงานมีเหตุที่ทำให้เป็นหะดีษอ่อนอยู่ด้วย)

ทุกๆ อย่างที่เป็นการงานของจิตใจ หากผู้ใดที่มีสิ่งดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็จะถูกเรียกนามว่า "ศิดดี๊ก" เพราะเขาเป็นคนที่มีความสุดยอดของความซื่อสัตย์ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า

«عَلَيْكُمْ بِالصِّدْقِ فَإِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَصْدُقُ وَيَتَحَرَّى الصِّدْقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللهِ صِدِّيقًا»

ความว่า "**เจ้าทั้งหลายจงมีความซื่อสัตย์ เพราะความซื่อสัตย์สุจริตนั้น จะนำพาซึ่งความดีงาม และความดีงามนั้น จะนำพาไปยังสวนสรรค์ และชายที่ดำรงในการซื่อสัตย์ และแสวงหาความซื่อสัตย์อยู่เสมอ จนกระทั่งพระองค์อัลลอฮฺได้บันทึกว่าเขาเป็น ศิดดี๊ก ผู้ที่มีความซื่อสัตย์อย่างที่สุด**" (มุตตะฟักกุน อะลัยฮฺ)

และหากว่าผู้ใดที่มีความเคลือบแคลงต่อความถูกต้อง แล้วเขาก็แสวงหาสัจธรรมอย่างซื่อสัตย์ โดยไม่ได้ตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของเขา แน่นอนพระองค์จะให้สิ่งนั้นโดยส่วนใหญ่ และหากว่าเขาหาสัจธรรมโดยใช้ความพยายามอย่างซื่อสัตย์ แต่ว่าไม่พบความจริงนั้น พระองค์ก็จะทรงอภัยให้เขา และสิ่งที่ตรงกันข้ามกับคำว่า ซื่อสัตย์ นั่นก็คือ การโกหกมดเท็จ และสิ่งแรกของบ่อเกิดการโกหกมาจากใจ แล้วลามมาที่ลิ้น หลังจากนั้น มันจะค่อยๆ ลามมาที่อวัยวะทุกส่วนของร่างกายมนุษย์ และมันจะทำให้เขาประสบแต่ความหมายนะ

✸ **อัล-มะหับบะฮฺ** (ความรักใคร่) ด้วยการรักอัลลอฮฺ รักรอซูล และรักบรรดาพี่น้องมุสลิม เขาจะได้ลิ้มรสความหวานชื่นของอีมาน ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า

« ثَلاَثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ بِهِنَّ حَلاَوَةَ الإِيمَانِ مَنْ كَانَ اللهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لاَ يُحِبُّهُ إِلاَّ لِلهِ وَأَنْ يَكْرَهَ أَنْ يَعُودَ فِي الْكُفْرِ بَعْدَ أَنْ أَنْقَذَهُ اللهُ مِنْهُ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقْذَفَ فِي النَّارِ »

ความว่า "**สามอย่าง หากว่าใครมีมัน เขาจะได้ลิ้มรสความหวานฉ่ำของอีมาน คือ การที่อัลลอฮฺและรอซูลเป็นที่รักใคร่แก่เขาเหนือสิ่งอื่นใด และการที่เขารักคนอื่นโดยที่เขาไม่ได้รักเขานอกจากรักเพื่ออัลลอฮฺจริงๆ และการที่เขาเกลียดที่จะกลับไปหาสิ่งที่เป็นกุฟรฺ หลังจากที่พระองค์ช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากมัน ดังที่เขาเกลียดที่จะถูกโยนเขาไปในขุมนรก**" (มุตตะฟักกุน อะลัยฮฺ) หากว่าคนใดที่ปลูกต้นของความรักในใจ แล้วถูกรดด้วยน้ำเลี้ยงแห่งความอิคลาศ และการปฏิบัติตามท่านนบีแล้ว แน่นอนว่าต้นไม้นั้นจะต้องออกผลอย่างมากมายทุกฤดูกาลด้วยความประสงค์ของพระองค์ และความรักใคร่นั้นมี 4 ประเภท 1) การรักอัลลอฮฺ และนี่คือแก่นแท้ของอีมาน 2) รักเพื่ออัลลอฮฺ และเกลียดเพื่ออัลลอฮฺเช่นกัน และนี่เป็นสิ่งที่วาญิบ [1] 3) รักอัลลอฮฺพร้อมกับอย่างอื่นด้วย สิ่งนี้เรียกว่า การชิริกต่อพระองค์ เช่น

---

[1] มนุษย์นั้นเกี่ยวกับความรักและความเกลียด(อัล-วะลาอฺและอัล-บะรออฺ) มี 3 ประเภท 1) ผู้ที่เราต้องรักใคร่อย่างแน่นแฟ้น โดยไม่มีความเกลียดชังเลย เขาเหล่านั้นคือ บรรดานบีทั้งหลาย บรรดาผู้ซื่อสัตย์ โดยเฉพาะแบบอย่างของเรา ท่านนบีมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และภรรยา วงศ์ศาคณาญาติของท่าน และเศาะหาบะฮฺ 2) ผู้ที่เราต้องเกลียดชังตลอดเวลา เขาเหล่านั้นคือ บรรดาชาวกาฟิรทั้งหลาย และบรรดามุชรีกีน ตลอดจนพวกมุนาฟิกีน 3) ผู้ที่เราต้องมีทั้งความรักใคร่และมีความเกลียดอยู่ด้วย เขาเหล่านั้นคือ บรรดาคนที่ทำมะอฺศิยัตในหมู่มุอ์มินทั้งหลาย มีความรักก็เพราะด้วยการที่เขามีอีมาน และมีความเกลียดก็เพราะด้วยการที่เขามีมะอฺศิยัตอยู่ ส่วนการรักใคร่กาฟิรฺและวะลาอ์ต่อพวกเขานั้นมีสองประเภทคือ 1) ความรักที่ทำให้เราตกศาสนาและออกจากความเป็นมุสลิม นั่นคือรักและวะลาอ์ต่อพวกเขาในเรื่องเกี่ยวกับศาสนา 2) สิ่งที่อยู่ในระดับหะรอมแต่ไม่ทำให้ตกศาสนา นั่นคือการวะลาอ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับเรื่องดุนยาของพวกเขา และบางทีบางครั้งก็มีความสับสนระหว่างคำว่าการปฏิบัติด้วยดีต่อกาฟิรที่ไม่ใช่คู่สงคราม กับคำสั่งที่ใช้ให้เราเกลียดและปลีกตัวจากพวกเขา และจำเป็นต้องแยกแยะระหว่างสองอย่างนี้ คือ การที่ยุติธรรมต่อพวกเขา การปฏิบัติดีต่อพวกเขาโดยไม่ได้ซ่อนความรักเอาไว้ในใจ เช่นการแสดงความอ่อนโยนกับผู้อ่อนแอในหมู่พวกเขา การพูดอย่างนิ่มนวลกับพวกเขาในทางเอ็นดูและเมตตาต่อพวกเขานั้น เป็นสิ่งที่อนุญาตให้ทำได้ เพราะอัลลอฮฺได้ตรัสว่า ﴿ لَّا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ لَمْ يُقَٰتِلُوكُمْ فِى ٱلدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم مِّن دِيَٰرِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوٓا۟ إِلَيْهِمْ ﴾ ความว่า "**อัลลอฮฺ**

ความรักของชาวมุชริกีนที่มีต่อรูปปั้นของเขา 4) ความรักปกติ เช่น รักพ่อแม่ รักลูกๆ ชอบอาหารต่างๆ สิ่งนี้เป็นที่อนุญาตในศาสนา ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «ازْهَدْ فِي الدُّنْيَا يُحِبَّكَ اللهُ» ความว่า "จงมีความสมถะพอเพียงต่อโลก แน่นอนอัลลอฮฺจะทรงรักท่าน" (รายงานโดยอิบนุ มาญะฮฺ)

✸ **อัต-ตะวักกัล** (การมอบหมาย) นั่นก็คือ การมอบหมายการงานต่ออัลลอฮฺในสิ่งที่เราต้องการและปัดป้องสิ่งที่ไม่ปรารถนา พร้อมกับมั่นใจต่อพระองค์ และลงมือทำปัจจัยซึ่งเป็นมูลเหตุของความสำเร็จตามที่ศาสนาอนุญาต การปล่อยไม่ให้หัวใจมอบหมายถือเป็นการทำลายความเชื่อมั่นในเอกภาพของอัลลอฮฺ และการไม่หาสาเหตุเพื่อทำให้บรรลุผลถือเป็นความอ่อนแอและบกพร่องทางปัญญา และเวลาของการมอบหมายก็คือก่อนลงมือทำ ซึ่งแบ่งออกเป็นสามประเภท 1) วาญิบ นั่นก็คือมอบหมายต่อพระองค์ในสิ่งที่มนุษย์ไม่มีความสามารถนอกจากพระองค์เท่านั้น เช่น การทำให้หายจากการป่วย 2) หะรอม มีสองประเภท <u>หนึ่ง</u> เป็นชิริกใหญ่ นั่นคือการมอบหมายอย่างหมดใจต่อมูลเหตุหรือปัจจัย และคิดว่าสาเหตุนั้นมีประโยชน์หรือคิดว่าสาเหตุนั้นสามารถขับไล่สิ่งที่ไม่ดีได้ [1] <u>สอง</u> เป็นชิริกเล็ก เช่น การพึ่งคนที่ให้ริซกีโดยไม่ได้นึกว่าคนๆ นั้นเป็นเหตุของริซกี แต่ว่าพึ่งพิงเขามากกว่าสถานะของเขาที่เป็นเพียงแค่มูลเหตุเท่านั้น 3) อนุญาติ (มุบาหฺ) นั่นก็คือ การมอบหมายการงานกับคนอื่นที่มีความสามารถจะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ เช่น การค้าขาย แต่มีข้อแม้ว่าห้ามพูดว่า "ฉันมอบหมายต่ออัลลอฮฺ แล้วขอมอบหมายต่อคุณ" แต่ให้กล่าวว่า "ฉันมอบงานให้คุณทำแทน "

ไม่ได้ห้ามพวกเจ้าจากบรรดาผู้ที่ไม่ได้ก่อสงครามกับพวกเจ้าในเรื่องศาสนาและไม่ได้ขับไล่พวกเจ้าออกจากบ้านเรือนของพวกเจ้า ในกรณีที่พวกเจ้าจะทำดีและปฏิบัติอย่างยุติธรรมต่อพวกเขา" ส่วนการเกลียดและเป็นศัตรูต่อพวกเขานั้นเป็นอีกเรื่อง ซึ่งอัลลอฮฺได้สั่งว่า ﴿ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمۡ أَوۡلِيَآءَ تُلۡقُونَ إِلَيۡهِم بِٱلۡمَوَدَّةِ ﴾ ความว่า "**โอ้ บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย อย่าได้เอาศัตรูของข้าและของเจ้าเป็นสหายใกล้ชิด โดยที่พวกเจ้าโยนความรักใคร่ให้แก่พวกเขา"** ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่จะรวมระหว่างการยุติธรรมในการปฏิสัมพันธ์กับพวกเขา พร้อมกับๆ การเกลียดชังและไม่รักพวกเขาเนื่องจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา เช่นที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) เคยปฏิบัติกับยิวในเมืองมะดีนะฮฺ

[1] มูลเหตุจะขัดแย้งกับการมอบหมาย(ตะวักกัล)หรือไม่ ? มีหลายกรณี 1) **การแสวงหาสิ่งที่ยังไม่มี** มีสองประเภท ก) มูลเหตุที่แน่ใจ เช่น การแต่งงานเป็นสาเหตุของการได้ลูก หากว่าทิ้งสาเหตุ(คือการแต่ง)แล้วบอกว่าจะมีลูก คนนั้นย่อมสติไม่ดี และมันไม่ใช่การมอบหมายแต่อย่างใด ข) มูลเหตุที่ไม่ค่อยแน่ใจ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วไม่มีมันไม่ได้ เช่น คนที่เดินทางในทะเลทรายโดยไม่มีเสบียงอาหาร ทำเช่นนี้มันไม่ได้เป็นการมอบหมายแต่อย่างใด เนื่องจากเสบียงนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นและถูกสั่งใช้ให้เตรียมสำหรับเดินทาง แท้จริงท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ตอนที่ท่านต้องการจะเดินทางท่านเตรียมพร้อมเสบียง แล้วได้เช่าคนนำทาง(ไกด์)เพื่อนำทางให้ท่านเดินทางไปยังมหานครมะดีนะฮฺ ค) มูลเหตุที่คิดว่าจะนำไปสู่ผลแต่ก็ไม่ใช่ด้วยความแน่ใจที่ชัดเจน เช่น ผู้ที่ลงมือทำตามรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ ในการทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพ สิ่งนี้จะไม่ออกไปจากการตะวักกัล ทว่าการละทิ้งการทำงานนั้นไม่ถือว่าเป็นตะวักกัล ท่านอุมัร ﷺ กล่าวว่า ผู้ที่ตะวักกัลคือผู้ที่พบสิ่งที่เขาชอบในแผ่นดิน(ด้วยการทำงานและไขว่คว้าหามา) และเขาก็มอบหมายต่ออัลลอฮฺ 2) **การรักษาสิ่งที่มีอยู่แล้ว** หากว่าผู้ใดมีอาหารที่หะลาล แล้วได้เก็บรักษาเอาไว้ นั่นก็ไม่ได้ออกไปจากขอบเขตของตะวักกัล โดยเฉพาะถ้าเขามีครอบครัว ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) เคยขายสวนอินทผลัมบนีนะฎีรและเคยเก็บอาหารไว้กินตลอดปีสำหรับครอบครัวของท่าน (*มุตตะฟักกุน อะลัยฮฺ*) 3) **การป้องกันสิ่งให้โทษที่ยังไม่ประสบพบเจอ** ไม่ใช่เงื่อนไขของตะวักกัล ในการที่ท่านจะต้องละทิ้งมูลเหตุที่ช่วยป้องกันท่านจากอันตราย เช่น การสวมใส่เสื้อเกราะในสงคราม การผูกอูฐกับเชือก ทั้งหมดนี้คือการตะวักกัลต่ออัลลอฮฺผู้สร้างมูลเหตุ ไม่ใช่เป็นการพึ่งมูลเหตุเพียงอย่างเดียว และต้องพอใจกับสิ่งที่อัลลอฮฺกำหนดมาแก่เขา 4) **แก้ไขสิ่งที่เป็นโทษซึ่งได้ประสบแล้ว** มี 3 ประเภท *ก)* ต้องแน่ใจว่าสิ่งนั้นสามารถแก้ได้ เช่น น้ำสามารถแก้หรือดับกระหาย การละทิ้งการดื่มน้ำไม่ได้เป็นการตะวักกัลแต่ประการใด *ข)* ค่อนข้างแน่ใจว่าสิ่งนั้นจะสามารถแก้ได้ เช่น การกรอกเลือดเพื่อรักษา สิ่งนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับการตะวักกัล เพราะว่าท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้รักษาโรคต่างๆ และได้กำชับให้มีการเยียวยารักษาจากโรคต่างๆ หากว่าเจ็บไข้ได้ป่วย *ค)* มูลเหตุที่คาดเดาและไม่แน่ใจ เช่น การจี้ไฟในสภาพที่ร่างกายยังแข็งแรงดีเพื่อหวังป้องกันไม่ให้เป็นโรค การทำเช่นนี้มันจะขัดแย้งกับการตะวักกัล

✸ **อัช-ชุกรฺ** (การขอบคุณ) นั่นก็คือ การแสดงให้เห็นผลหรือร่องรอยของนิอฺมัตที่พระองค์ประทานให้มาแก่บรรดาบ่าวทั้งหลาย ที่ใจของเขาด้วยการอีมาน ที่ลิ้นของเขาด้วยวาจาการกล่าวสรรเสริญและสดุดี และที่กิริยาท่าทางของเขาด้วยการอิบาดะฮฺภักดีต่อพระองค์ การชุโกรฺนั้นถือเป็นเป้าหมายโดยตัวมันเอง ในขณะที่การอดทนนั้นเป็นสื่อเพื่อให้บรรลุถึงสิ่งอื่น การชุโกรฺนั้นต้องทำด้วยใจ วาจา และการประพฤติ ความหมายของการชุโกรฺก็คือการที่ท่านใช้นิอฺมัตของอัลลอฮฺเพื่อการเชื่อฟังและภักดีต่อพระองค์

✸ **อัศ-ศ็อบรฺ** (การอดทน) คือ ละทิ้งการร้องทุกข์ถึงความเจ็บปวดไปยังผู้อื่นนอกเหนือจากพระองค์อัลลอฮฺ และหันไปร้องทุกข์แด่พระองค์เพียงผู้เดียว พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ إِنَّمَا يُوَفَّى ٱلصَّٰبِرُونَ أَجْرَهُم بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴾ ความว่า **"แท้จริงบรรดาผู้อดทนนั้น จะได้รับการตอบแทนรางวัลของพวกเขาอย่างสมบูรณ์โดยไม่ต้องคำนวณ "** (สูเราะฮฺ อัซ-ซุมัรฺ ๑๐) และท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «وَمَنْ يَتَصَبَّرْ يُصَبِّرْهُ اللهُ وَمَا أُعْطِيَ أَحَدٌ عَطَاءً خَيْرًا وَأَوْسَعَ مِنَ الصَّبْرِ» ความว่า **"ผู้ใดที่มีความอดทน อัลลอฮฺ จะเพิ่มความอดทนให้แก่เขา และไม่มีผู้ใดรับมอบสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่จะดีกว่าการได้รับมอบความอดทน"** (มุตตะฟักกุน อะลัยฮฺ)

การอดทนนั้น มีหลายระดับ **ระดับต่ำ** คือละทิ้งการร้องทุกข์พร้อมกับรังเกียจต่อสิ่งที่เกิดขึ้น **ระดับกลาง** คือ ละทิ้งการร้องทุกข์พร้อมกับพอใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา **ระดับสูง** คือ การขอบคุณพระองค์สำหรับบะลาอ์(บททดสอบ)ในชีวิต ส่วนผู้ใดที่ถูกอธรรมหรือถูกรังแกแล้วเขาก็ขอดุอาอ์ให้ผู้กระทำประสบผลร้าย แสดงว่าเขาได้ชำระแค้นสำหรับตัวเขา และได้เอาสิทธิของเขาไปแล้ว และไม่ได้เรียกว่าเขาเป็นคนซอบัรฺที่อดทน

การอดทนมีสองประเภท 1) การอดทนด้านร่างกาย ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เราหมายถึง ณ ที่นี้ 2) การอดทนด้านจิตใจต่อความปรารถนาของสันดานและความต้องการของอารมณ์ใฝ่ต่ำ [1]

ทุกอย่างที่มนุษย์ประสบมาในโลกนี้จะหนีไม่พ้นสองประการนี้ คือ ก) สิ่งที่สอดคล้องกับอารมณ์ใฝ่ต่ำ ซึ่งแน่นอนต้องมีความอดทนในการทำหน้าที่ภักดีต่ออัลลอฮฺในสิ่งเหล่านั้น ด้วยการขอบคุณและไม่ใช้มันในทางที่เป็นมะอฺศิยัต **ข)** สิ่งที่ขัดแย้งกับอารมณ์ใฝ่ต่ำ มีสามประเภท 1) การอดทนในการทำความดีต่อพระองค์ ส่วนที่เป็นวาญิบคือการทำสิ่งที่เป็นฟัรฎู ส่วนที่ส่งเสริมก็คือให้ทำสิ่งที่เป็นสุนัต 2) อดทนต่อสิ่งที่เป็นมะอฺศิยัตหรือการฝ่าฝืนอัลลอฮฺ ส่วนที่เป็นวาญิบก็คือละทิ้งสิ่งที่หะรอม และที่ส่งเสริมก็คือให้ละทิ้งสิ่งที่เป็นมักรูฮฺ 3) อดทนต่อสภาวะการกำหนดของพระองค์อัลลอฮฺ ส่วนที่เป็นวาญิบก็คือห้ามลิ้นจากร้องโอดครวญ ห้ามใจไม่ให้โมโหต่อลิขิตของอัลลอฮฺ ห้ามร่างกายไม่ให้กระทำในสิ่งที่อัลลอฮฺไม่พึงประสงค์ เช่น การร้องเสียงดัง การฉีกเสื้อผ้า การตบหน้าตัวเอง อย่างนี้เป็นต้น และส่วนที่ส่งเสริมก็คือการพอใจในสิ่งที่พระองค์ได้กำหนดมาแล้ว

บุคคลใดประเสริฐกว่าระหว่างคนรวยที่ขอบคุณ กับคนจนที่มีความอดทน ? คำตอบก็คือ หากว่าคนรวยใช้เงินของเขาในการภักดีต่อพระองค์ หรือเก็บออมเพื่อหนทางของพระองค์ เขาจะดีกว่าคนจน และหากว่าคนรวยใช้เงินของเขาส่วนใหญ่ในการงานที่มุบาห์(สิ่งที่อนุญาตให้ใช้ได้ตามปกติ) แน่นอนว่า คนจนนั้นจะดีว่าคนรวย ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «الطَّاعِمُ الشَّاكِرُ كَالصَّائِمِ الصَّابِرِ» ความว่า "ผู้มีจะกินที่รู้จักขอบคุณ เทียบเท่าคนถือศีลอด(ผู้ไม่มีจะกิน)ที่มีความอดทน" (รายงานโดย อะห์มัด)

---

[1] ประเภทนี้ หากว่าเป็นการอดทนต่อความต้องการเกี่ยวกับปากท้องหรือความต้องการทางเพศ จะเรียกว่า " อิฟฟะฮฺ " หากว่าเป็นการอดทนในการต่อสู้ในสงคราม เรียกว่า "ชุญาอะฮฺ" หากว่าอดทนในการระงับความโกรธเรียกว่า "หิลมฺ" หากว่าอดทนในการปกปิดความลับ เรียกว่า "กิตมาน สิรฺ" หากว่าอดทนต่อความสุขสบายในชีวิตที่ขาดหายไป เรียกว่า "ซุฮดฺ" หากว่าอดทนต่อการมีปัจจัยเพียงแค่เล็กๆ น้อยๆ เรียกว่า "เกาะนาอะฮฺ"

✱ **อัร-ริฎอ** (ความพอใจ) คือ ความพึงพอใจกับสิ่งที่มีและพอเพียงกับมัน มันจะเกิดขึ้นหลังจากที่มีเรื่องต่างๆ เกิดขึ้นแล้ว และการริฎอต่อสภาวะการกำหนดของพระองค์อัลลอฮฺนั้นเป็นสถานะอันสูงสุดสำหรับผู้ใกล้ชิดพระองค์ และมันเป็นผลของความรักและการตะวักกัล และการขอดุอาอ์ให้อัลลอฮฺปัดเป่าสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ไม่ได้ขัดแย้งการริฎอหรือพอใจต่อพระองค์

✱ **อัล-คุชูอฺ** คือ การเชิดชู อ่อนน้อม และถ่อมตน ท่านหุซัยฟะฮฺ ﷺ ได้กล่าวว่า "พึงระวังการคุชูอฺแบบนิฟาก(คนหน้าไหว้หลังหลอก) ครั้นมีผู้ถามท่านว่า อะไรล่ะคือคุชูอฺแบบนิฟาก ? ท่านบอกว่า เมื่อท่านเห็นร่างกายนอบน้อม และจิตใจกลับไม่ได้นอมน้อมถ่อมตัวเหมือนกับร่างกาย" และท่านได้กล่าวอีกว่า "สิ่งแรกที่จะสาบสูญหายไปจากศาสนาของพวกท่านนั้นคือ การคุชูอฺ" และการงานใดก็ตามที่มีบัญญัติให้มีการคุชูอฺประกอบอยู่ด้วย แท้จริงแล้วผลบุญของการงานนั้นก็จะได้รับตามที่เขาคุชูอฺมากน้อยเพียงใด เช่น การละหมาด แท้จริงท่านนบีได้กล่าวสำหรับผู้ที่ละหมาดว่า เขาจะไม่ได้ผลบุญนอกจากครึ่งของมัน หรือเศษหนึ่งส่วนสี่ หรือเศษหนึ่งส่วนห้า หรือเศษหนึ่งส่วนสิบ และอาจไม่ได้รับผลบุญเลยแม้แต่น้อย เนื่องจากละหมาดของเขาปราศจากคุชูอฺ

✱ **อัร-เราะญาอ์** (การหวัง) คือ การมองและคิดถึงความเมตตาของอัลลอฮฺอันกว้างใหญ่ไพศาล ตรงข้ามของมันคือหมดหวัง และการงานที่ทำบนความหวังมันจะสูงกว่าการงานที่ทำบนความเกรงกลัว เพราะว่าการงานเพื่อรอความหวังนั้น จะส่งผลให้เกิดการคิดในแง่ดีต่ออัลลอฮฺ ดังที่พระองค์ได้ตรัสในหะดีษกุดสีย์ว่า ความว่า **"ข้าอยู่เคียงข้างกับบ่าวที่คิดในแง่ดีต่อข้า"** (รายงานโดย มุสลิม)

การหวังนั้นมีสองระดับ **ระดับสูง** คือผู้ที่ปฏิบัติความดีและหวังผลบุญการตอบแทนจากพระองค์อัลลอฮฺ ท่านหญิง อาอิชะฮฺ รอฎิยัลลอฮฺ อันฮา ได้กล่าวว่า "โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ ในอายะฮฺที่ว่า ﴿وَٱلَّذِينَ يُؤۡتُونَ مَآ ءَاتَواْ وَّقُلُوبُهُمۡ وَجِلَةٌ﴾ ความว่า และบรรดาผู้ที่บริจาคสิ่งที่พวกเขาได้มาโดยที่จิตใจของเขาเปี่ยมด้วยความหวั่นเกรง (อัล-มุอ์มินูน 60) เขาผู้คือที่ลักขโมย และผิดประเวณี และดื่มสิ่งมึนเมา และเขาเกรงกลัวอัลลอฮฺว่าจะทรงลงโทษเขาใช่หรือไม่ ? ท่านนบีก็ได้ตอบว่า

«لا يَا بِنْتَ الصِّدِّيقِ وَلَكِنَّهُمْ الَّذِينَ يَصُومُونَ وَيُصَلُّونَ وَيَتَصَدَّقُونَ وَهُمْ يَخَافُونَ أَنْ لا يُقْبَلَ مِنْهُمْ ﴿أُوْلَٰٓئِكَ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلۡخَيۡرَٰتِ﴾ »

ความว่า **"ไม่ใช่เช่นนั้นหรอก โอ้ลูกของอัศ-ศิดดีก แต่มันหมายความว่า เขาเหล่านั้น ได้ทำการละหมาด ถือศีลอด บริจาคทาน และเขาเหล่านั้น กลัวว่าจะไม่ถูกตอบรับจากพระองค์ต่างหาก พวกเขาคือบรรดาผู้ที่รีบเร่งในการทำความดี"** (รายงานโดย อัต-ติรมีซีย์)

ระดับต่ำ คือผู้ที่ทำบาปและได้กลับตัวและหวังการอภัยโทษจากพระองค์ ส่วนผู้ที่ทำบาปแต่ไม่ได้เตาบัต และยังหวังการอภัยโทษจากพระองค์ เช่นนี้เรียกว่า "ตะมันนี" (คาดหวังลมๆแล้งๆ) ไม่ใช่เป็นการเราะญาอ์แต่อย่างใด การหวังประเภทนี้เป็นสิ่งน่าตำหนิ ส่วนการหวังแบบอย่างแรกนั้นเป็นสิ่งที่น่ายกย่อง น่าสรรเสริญ และมุอ์มินที่แท้จริงจะรวบรวมระหว่างการทำดีกับความเกรงกลัวคู่กัน ส่วนคนมุนาฟิกนั้นจะรวบรวมระหว่างการทำความชั่วกับความรู้สึกว่าตัวเองปลอดภัย

✱ **อัล-เคาฟฺ** (ความกลัว) คือภาวะความกังวลที่เกิดขึ้นกับจิตใจเพราะเกรงว่าจะเกิดสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ แต่ถ้าหากแน่ใจว่าจะเกิดสิ่งไม่พึงประสงค์นั้นเรียกว่า "ค็อชยะฮฺ" ตรงกันข้ามของมันก็คือ อัล-อัมน์ หรือความรู้สึกว่าปลอดภัย อัล-เคาฟฺนั้นไม่ได้ตรงกันข้ามกับ อัร-เราะญาอ์ หรือการหวัง ทว่ามันเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการสำรวม ส่วนการหวังนั้นกระตุ้นให้เกิดการกระตือรือร้นและปรารถนา และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรวมทั้งความรัก ความกลัว และความหวัง ให้มีอยู่พร้อมด้วยกันในตัวของเรา ท่านอิบนุ อัล-ก็อยยิม ได้กล่าวว่า "หัวใจนั้นเดินทางไปหาอัลลอฮฺเสมือนกับนกที่บินอยู่บนฟ้า ความรักเป็นหัว ความกลัวและความหวังนั้น เป็นปีกทั้งสองข้างของนก หากว่าความกลัวได้สถิตอยู่ในใจแล้ว มันจะเผาผลาญส่วนที่เป็นอารมณ์ใฝ่ต่ำ และขับไล่ดุนยาออกไปจากมัน"

ความกลัวที่เป็นวาญิบ: คือ ส่วนที่ส่งผลให้ทำในสิ่งที่ดีและละทิ้งสิ่งชั่วร้ายต่างๆ ส่วนความกลัวที่สุนัต คือ ส่วนที่ส่งผลให้ทำสิ่งที่สุนัตและละทิ้งสิ่งที่น่ารังเกียจ(มักรูฮฺ) มีหลายประเภท 1) การกลัวสิ่งเร้นลับและอำนาจที่มองไม่เห็น ซึ่งวาญิบจะต้องกลัวอัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้น เพราะว่าการกลัวต่อสิ่งอื่นนอกจากพระองค์เป็นชิริกใหญ่ เช่น กลัวต่อบรรดาสิ่งเคารพของของพวกมุชริกีน ว่ามันจะให้อันตรายต่างๆ นานา 2) การกลัวที่เป็นหะรอม คือการทำสิ่งวาญิบหรือละทิ้งสิ่งที่เป็นหะรอมเพราะเกรงกลัวมนุษย์ด้วยกัน 3) การกลัวที่อนุญาตหรืออนุโลม คือการกลัวปกติทั่วไป เช่น กลัวสัตว์ร้ายเช่นหมาป่า เป็นต้น

✸ **อัซ-ซุฮดฺ** (ความสมถะ) นั่นก็คือ การหันหลังให้กับบางสิ่งบางอย่างเพื่อให้ความสำคัญกับสิ่งที่ประเสริฐกว่า และความสมถะทางโลกนั้นจะช่วยผ่อนคลายจิตใจและร่างกาย และการมุ่งมาดไขว่คว้าหาดุนยานั้นก่อให้เกิดความทุกข์และกังวลเพิ่มมากขึ้น การรักชีวิตโลกเป็นบ่อเกิดแห่งความเลวร้ายทั้งปวง และการไม่ชอบมันเป็นสาเหตุของการเชื่อฟังทั้งปวง และความสมถะต่อดุนยานั้นคือการนำมันออกจากหัวใจ ไม่ใช่เอาออกจากมือแต่จิตใจยังไขว่คว้าต้องการอยู่ เช่นนี้คือความสมถะของคนโง่เขลา ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «نِعْمَ الْمَالُ الصَّالِحُ لِلْمَرْءِ الصَّالِحِ» ความว่า “ทรัพย์สมบัติที่ดี คู่ควรกับชายที่ดี” (รายงานโดย อะห์มัด)

และสำหรับคนยากจนนั้นมีความสัมพันธ์กับทรัพย์สมบัติอยู่ห้าประเภท 1) คนที่หันหลังและไม่อยากได้เงินทองเพราะเกลียด กลัวและป้องกันตัวเองว่าจะมีปัญหาและยุ่งกับเงินทอง คนประเภทเรียกว่า “ซาฮิด” (คนสมถะ) 2) คนที่ไม่รู้สึกดีใจเมื่อได้มันมาครอบครอง และก็ไม่ได้เกลียดจนเป็นภัยต่อตัวเอง คนประเภทนี้เรียกว่า “รอฎีย์ ”(ผู้ที่พอใจ) 3) คนที่เมื่อมีทรัพย์จะรู้สึกชอบและดีกว่าไม่มีเพราะความที่ตัวเองชอบมัน แต่ไม่เลยเถิดจนต้องไปควานหามันหากว่าไม่มี ทว่าถ้าหากมันมีมาเองก็จะรับไว้และดีใจ คนประเภทนี้เรียกว่า “กอนิอฺ” (ผู้พอเพียง) 4) คนที่ไม่ได้หามันเพราะความอ่อนแอของเขา แต่ทว่าจริงๆ แล้วเขาเป็นคนที่อยากได้มัน และถ้าหากเขามีหนทางที่จะหามาได้เขาย่อมเหน็ดเหนื่อยเพื่อหามันมาให้ได้ คนประเภทนี้เรียกว่า “หะรีศ” (คนมักได้) 5) คนที่มีความจำเป็นต่อเงินทอง เช่น คนที่หิว คนที่ไม่มีเสื้อผ้าใส่ คนประเภทนี้เรียกว่า “มุฎฏ็อรฺ” (คนที่มีความจำเป็น)

บทสนทนาอันสงบ ระหว่าง อับดุลลอฮฺและอับดุนนบี

ชายผู้หนึ่งชื่อ **อับดุลลอฮฺ** ได้พบกับชายอีกคนชื่อ **อับดุนนบี** เมื่ออับดุลลอฮฺได้ฟังชื่อนี้แล้วเกิดการปฏิเสธขึ้นในใจของเขา แล้วเขาก็คิดขึ้นมาว่า คนผู้หนึ่งจะทำอิบาดะฮฺต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺได้อย่างไรกัน แล้วเขาก็ถามอับดุนนบีว่า : ท่านทำอิบาดะฮฺต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺหรือ?

อับดุนนบีตอบกลับมาว่า : เปล่า ฉันไม่เคยกราบไหว้สิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ ฉันเป็นมุสลิมและภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น

อับดุลลอฮฺกล่าวว่า: เช่นนี้แล้วทำไมถึงได้ใช้ชื่อที่เสมือนกับชื่อของชาวนะศอรอซึ่งพวกเขาได้ตั้งชื่อพวกเขาว่า อับดุลมะสีหฺ ซึ่งไม่แปลกสำหรับพวกเขาเพราะพวกเขาศรัทธาและบูชานบีอีซา عليه السلام ทำให้ผู้คนที่ได้ฟังชื่อของท่านเกิดความคิดขึ้นมาว่าท่านนั้นทำอิบาดะฮฺต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ซึ่งแน่นอนว่า นั่นไม่ใช่ความเชื่อที่มุสลิมศรัทธาต่อนบีของพวกเขา ทว่าสิ่งที่วาญิบก็คือเขาจะต้องศรัทธาว่าแท้จริงท่านนบีนั้นเป็นบ่าวและรอซูลของอัลลอฮฺเท่านั้น

อับดุนนบีจึงตอบกลับมาว่า : แต่ท่านนบีมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นั้นเป็นบุรุษที่ประเสริฐที่สุดในบรรดามนุษยชาติและเป็นผู้นำของบรรดาศาสนทูตผู้ถูกแต่งตั้งทั้งหลาย แล้วพวกเราตั้งชื่อกันด้วยชื่อนี้เพื่อเป็นสิริมงคลและบะเราะกะฮฺ และเป็นการใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺด้วยความประเสริฐของนบีของพระองค์และด้วยตำแหน่งของท่าน ณ อัลลอฮฺ แล้วเราจะได้ขอจากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ให้ท่านช่วยรับประกันให้ชะฟาอะฮฺแก่เราด้วยการตั้งชื่อดังกล่าว และท่านไม่ต้องแปลกใจไปหรอก เพราะพี่ชายของเราเองก็ชื่อ อับดุลหุเซน และพ่อของเราก็ชื่อ อับดุลรอซูล และการตั้งชื่อด้วยชื่อเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่มีมานานและแพร่หลายกันในหมู่ผู้คนทั้งหลาย และเราได้พบว่า บรรพบุรุษของเราก็เป็นเช่นเดียวกันนี้แหละ ท่านอย่าได้เคร่งครัดในเรื่องนี้นักเลย เพราะเป็นปัญหาเล็กน้อย และอิสลามก็เป็นอะไรที่ง่ายๆ อยู่แล้วนี่

อับดุลลอฮฺจึงกล่าวว่า : และนี่ก็เป็นเรื่องที่น่าตำหนิยิ่งกว่าอีก นั่นคือ การขอจากสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺในสิ่งที่ไม่มีใครสามารถให้ได้นอกจากอัลลอฮฺ ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นท่านนบีมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) หรือผู้อื่นจากบรรดาศอลิฮีนผู้มีคุณธรรมทั้งหลายเช่น ท่านหุเซน رضي الله عنه เป็นต้น และเป็นสิ่งที่ขัดกับเอกภาพของอัลลอฮฺหรือเตาฮีด และความหมายของ **لا إله إلا الله** ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรค่าต่อการเคารพภักดีอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺ)

เราจะขอถามท่านในบางเรื่องเพื่อให้ท่านได้เห็นถึงความสำคัญของปัญหานี้ และผลร้ายของการตั้งชื่อด้วยชื่อเหล่านั้นเป็นต้น การตั้งคำถามนี้ไม่ใช่เพื่อการอื่นใดทั้งสิ้นนอกจากเพื่อหาความถูกต้องแล้วทำตามมัน และเพื่อชี้แจงความเท็จเพื่อจะหลีกเลี่ยง และเพื่อเป็นการเชิญชวนในสิ่งที่ดีและห้ามปรามในสิ่งที่ไม่ดี วัลลอฮุลมุสตะอาน วะอาลัยฮิตตุกลาน วะลาเหาละ วะลากุวะตา อิลลาบิลลาฮฺ (ขออัลลอฮฺเป็นผู้ช่วยเหลือ พระองค์นั้นเป็นที่พึ่ง ไม่มีความสามารถและอำนาจใดๆ เกิดขึ้นได้เว้นแต่ด้วยอัลลอฮฺผู้สูงส่งและยิ่งใหญ่) หากแต่เราจะขอให้ท่านนึกถึงอายะฮฺหนึ่งที่พระองค์อัลลอฮฺ عز وجل ได้ตรัสว่า ﴿إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُوا۟ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا﴾ ความว่า **“แท้จริงคำกล่าวของ บรรดาผู้ศรัทธา เมื่อพวกเขาถูกเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์เพื่อให้ตัดสินระหว่างพวกเขา พวกเขาจะกล่าวว่า เราได้ยินแล้วและเราเชื่อฟังปฏิบัติตาม”** (อัน-นูร 51)

และพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿فَإِن تَنَٰزَعْتُمْ فِى شَىْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ﴾ ความว่า **“แต่ถ้าพวกเจ้าขัดแย้งกันในสิ่งใด ก็จงนำสิ่งนั่นกลับไปยังอัลลอฮฺและรอซูลหากว่าพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันอาคิเราะฮฺ”** (อัน-นิสาอ์ 59)

อับดุลลอฮฺ : ท่านกล่าวว่าท่านเป็นคนที่มีเตาฮีดหรือศรัทธาในเอกภาพของอัลลอฮฺพระองค์เดียว และกล่าวคำปฏิญาณ ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ ดังนั้นขอท่านช่วยอธิบายความหมายของเตาฮีดให้ฉันหน่อยจะได้หรือไม่ ?

อับดุนนบี: เตาฮีด คือ การศรัทธาและเชื่อมั่นว่าแท้จริงอัลลอฮฺนั้นมีอยู่จริง และเป็นผู้สร้างฟากฟ้าและผืนดิน เป็นผู้ให้ชีวิตและความตาย ผู้ควบคุมจักรวาลทั้งมวล ผู้ให้ริซกี....เป็นต้น.

อับดุลลอฮฺ: ถ้าหากความหมายของคำว่า เตาฮีด มีแค่นี้เท่านั้นแล้ว แน่นอนว่า ฟิรเอานฺ และบรรดาพวกพ้องของเขา อบู ญะฮัล และคนอื่นๆ ก็ถือว่าเป็นผู้มีเตาฮีดเช่นกัน เนื่องจากไม่มีใครที่ปฏิเสธในสิ่งที่ท่านได้กล่าวมาเลย เพราะฟิรเอานฺที่อ้างตนว่าเป็นพระเจ้านั้น ก็ให้การยอมรับและเชื่อมั่นอยู่ในใจว่าแท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงมีอยู่จริงและคอยควบคุมจักรวาลทั้งมวล จากหลักฐานที่อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า ﴿وَجَحَدُوا۟ بِهَا وَٱسْتَيْقَنَتْهَآ أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا﴾ ความว่า **"และพวกเขาได้ปฏิเสธมันอย่างไม่เป็นธรรมและเย่อหยิ่งทั้ง ๆ ที่จิตใจของพวกเขาเชื่อมั่น"** (อัน-นัมลฺ 14) และการยอมรับนี้ได้ปรากฏขึ้นมาจากปากของเขาขณะที่เขากำลังจมลงในทะเล

ทว่า ที่จริงแล้วเตาฮีดนั้นคือ การอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว และอิบาดะฮฺนั้นเป็นชื่อรวมของทุกๆ สิ่งที่อัลลอฮฺทรงรักและพอใจ ไม่ว่าจะเป็นคำพูดและการกระทำทั้งที่มองเห็นและไม่เห็น และคำว่า อิลาฮฺ ในประโยค ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ นั้นมีหมายความว่า ผู้ถูกเคารพอิบาดะฮฺ ซึ่งไม่มีสิ่งใดที่คู่ควรแก่การอิบาดะฮฺนอกจากพระองค์เท่านั้น

อับดุลลอฮฺ: แล้วท่านรู้หรือไม่ว่า ทำไมจึงได้มีการประทานรอซูลลงมาสู่โลก ซึ่งคนแรกก็คือ นบีนูหฺ عليه السلام ?

อับดุนนบี: เพื่อเรียกร้องและเชิญชวนชาวมุชริกีน (บรรดาผู้ตั้งภาคี) ไปสู่การอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว และละทิ้งคู่ภาคีทั้งปวงที่พวกเขาชิริกกับพระองค์อัลลอฮฺ عز وجل

อับดุลลอฮฺ: แล้วอะไรที่เป็นสาเหตุทำให้พวกของนบีนูหฺชิริก(ตั้งภาคี)ต่ออัลลอฮฺ ?

อับดุนนบี: ฉันไม่รู้หรอก

อับดุลลอฮฺ: อัลลอฮฺได้ส่งนบีนูหฺมายังหมู่ชนของเขาหลังจากที่พวกเขายกย่องและบูชาอย่างเลยเถิดต่อบรรดาผู้มีคุณธรรมในยุคนั้น นั่นก็คือ วัด, สุวาอฺ, ยะฆูษ, ยะอู๊ก และ นัสรฺ

อับดุนนบี: ท่านหมายความว่า วัด, สุวาอฺ, ยะฆูษ, ยะอู๊ก และ นัสรฺ นั้นเป็นชื่อของบรรดาของศอลิฮีน ไม่ใช่ชื่อของเหล่าผู้อหังการที่ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺเช่นนั้นหรือ ?

อับดุลลอฮฺ: ใช่ ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของชนชาวศอลิฮีนซึ่งหมู่ชนของนบีนูหฺได้นำมากราบไหว้และบูชา และชนชาวอาหรับก็ได้ตามพวกเขาในเรื่องดังกล่าว หลักฐานดังกล่าวจากบันทึกของอัลบุคอรีย์ เล่าจากอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา ได้กล่าวว่า

ความว่า **"รูปเคารพที่เกิดขึ้นมาจากกลุ่มชนนบีนูหฺสมัยก่อนได้กลายเป็นสิ่งเคารพบูชาของหมู่ชนชาวอาหรับหลังจากนั้น วั๊ดนั้นกลายเป็นรูปปั้นที่เคารพบูชาของเผ่ากัลบฺซึ่งอาศัยอยู่แถบเดามะตุลญุนดุล ส่วนสุวาอฺเป็นรูปปั้นของเผ่าฮุซัยลฺ ส่วนยะฆูษเป็นรูปปั้นของพวก มุรอด ต่อมาก็กลายเป็นรูปปั้นของเผ่าฆุฏ็อยฟฺซึ่งอาศัยอยู่แถบเมืองเญาฟฺ ในแคว้นสะบะอ์ ส่วนยะอูกก็กลายเป็นรูปปั้นของพวกฮัมดาน และนัสรฺเป็นรูปปั้นของชนชาวหิมยัรฺซึ่งเป็นของเครือญาติพรรคพวกกับซิลกิลาอฺ ชื่อรูปปั้นเหล่านี้เป็นชื่อของบรรดา ศอลิฮีนในหมู่ชนของนบีนูหฺ หลังจากบุคคลเหล่านี้ได้เสียชีวิต ชัยฏอนได้ล่อลวงให้หมู่ชนของพวกเขาทำการสร้างเทวรูปบุคคลเหล่านั้น ณ ที่ที่พวกเขาเคยนั่งชุมนุมกัน และให้ตั้งชื่อเทวรูปเหล่านี้เหมือนกับชื่อพวกเขา แล้วหมู่ชนของพวกเขาก็ได้ทำตามแต่ยังไม่มีการบูชาแต่อย่างใด จนกระทั่งคนรุ่นแรกเหล่านี้ได้เสียชีวิตลง และความรู้สึบทอดเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตได้เปลี่ยนไปทีละเล็กละน้อย จากนั้นจึงได้มีการบูชาเทวรูปเหล่านี้ขึ้น"** (อัล-บุคอรีย์)

อับดุนนบี: นี่เป็นคำพูดที่แปลกมาก !

อับดุลลอฮฺ: เอาไหมฉันจะบอกสิ่งที่แปลกยิ่งกว่า? นั่นคือการที่ท่านรู้ว่านบีคนสุดท้ายในบรรดานบีทั้งหลายนั้นคือมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) อัลลอฮฺได้ส่งท่านลงมาสู่ชนกลุ่มหนึ่งที่มีพฤติกรรมขออภัยโทษ ทำอิบาดะฮฺ เฏาะวาฟรอบกะอฺบะฮฺ สะแอ และทำพิธีหัจญ์ รวมทั้งได้ทำทานบริจาค แต่พวกเขาเหล่านั้นได้นำมัคลูกสิ่งถูกสร้างบางส่วนมาเป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างพวกเขากับอัลลอฮฺ แล้วพวกเขากล่าวว่า สิ่งที่เราต้องการจากพวกเขาคือการที่เราสามารถใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺ เราต้องการความช่วยเหลือชะฟาอะฮฺของพวกเขา เช่น จากบรรดามะลาอิกะฮฺ และจากนบีอีซา عليه السلام และผู้คนอื่นๆ ที่เป็นเหล่าศอลิฮีนทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้อัลลอฮฺจึงได้ส่งนบีมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) เพื่อนำศาสนาบรรพบุรุษของพวกเขา ศาสนาของท่านนบีอิบรอฮีม عليه السلام มาฟื้นฟูขึ้นใหม่ และชี้แจงต่อพวกเขาให้ได้รับรู้ว่าการที่พวกเขาเคารพบูชาตัวกลางเพื่อเป็นสื่อในการขอความใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺและความเชื่อต่างๆ เช่นนั้น อนุญาตให้ทำได้เฉพาะกับอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ไม่สมควรมอบให้ผู้ใดทั้งสิ้นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ เนื่องจากอัลลอฮฺคือผู้สร้างเพียงพระองค์เดียวโดยไม่มีผู้ใดร่วมสร้างกับพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ให้ริซกีซึ่งไม่มีใครสามารถให้ริซกีได้นอกจากพระองค์ ท้องฟ้าทั้งเจ็ดและสิ่งถูกสร้างทั้งหลายบนฟ้า และพื้นดินทั้งเจ็ดและสิ่งถูกสร้างทั้งหลายในแผ่นดิน เหล่านี้ล้วนเป็นบ่าวของพระองค์ทั้งสิ้น ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของพระองค์ แม้กระทั่งบรรดาสิ่งที่ถูกบูชาซึ่งคนพวกนั้นเคารพบูชากัน ต่างก็ยอมรับว่าพวกเขาอยู่ใต้การปกครองและอำนาจของพระองค์เช่นเดียวกัน

อับดุนนบี: นี่เป็นคำพูดที่อันตรายและแปลกเป็นอย่างยิ่ง ท่านมีหลักฐานในสิ่งที่ท่านพูดหรือไม่?

อับดุลลอฮฺ: หลักฐานนั้นมีอยู่มากมายดังเช่น พระดำรัสของอัลลอฮฺ عز وجل ว่า

﴿ قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّن يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَن يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ
وَمَن يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴾

ความว่า **"จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) ใครเป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพที่มาจากฟากฟ้าและแผ่นดินแด่พวกท่าน หรือใครเป็นเจ้าของการได้ยินและการมอง และใครเป็นผู้ให้มีชีวิตหลังจากการตายและเป็นผู้ให้ตายหลังจากมีชีวิตมา และใครเป็นผู้บริหารกิจการ แล้วพวกเขาจะกล่าวกันว่า "อัลลอฮฺ" ดังนั้นจงกล่าวเถิด(มุหัมมัด) พวกท่านไม่ยำเกรงหรือ?"** (ยูนุส 31)

﴿ قُل لِّمَنِ الْأَرْضُ وَمَن فِيهَا إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَن رَّبُّ السَّمَاوَاتِ
السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَن بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ
يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّىٰ تُسْحَرُونَ ﴾

ความว่า **"จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) แผ่นดินนี้และผู้ที่อยู่ในนั้นเป็นของใครหากพวกท่านรู้ พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นของอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิดมุหัมมัด ถ้าเช่นนั้น พวกท่านจะไม่พิจารณาใคร่ครวญหรือ ? จงกล่าวเถิดมุหัมมัด ใครเป็นเจ้าของชั้นฟ้าทั้งเจ็ด และเป็นผู้สร้างบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ ? พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นของอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิดมุหัมมัด ถ้าเช่นนั้นพวกท่านจะไม่ยำเกรงพระองค์หรือ ? จงกล่าวเถิดมุหัมมัด อำนาจอันกว้างใหญ่ไพศาลทุกสิ่งอย่างนี้อยู่ในพระหัตถ์ของผู้ใด ? และพระองค์เป็นผู้ทรงปกป้องคุ้มครอง และจะไม่มีใครปกป้องคุ้มครองพระองค์ หากพวกท่านรู้ พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นของอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิดมุหัมมัด ดังนั้นพวกท่านถูกหลอกลวงได้อย่างไร ?"** (อัล-มุอ์มินูน 84-89)

และบรรดามุชริกีนนั้นจะกล่าวตัลบียะฮฺในระหว่างการทำหัจญ์ของพวกเขาว่า

ความว่า **"โอ้อัลลอฮฺ ฉันตอบสนองคำเรียกร้องของพระองค์แล้ว ฉันตอบสนองพระองค์ ฉันตอบสนองพระองค์โดยไม่มีสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์ นอกเสียจากภาคีที่เป็นของพระองค์ พระองค์ทรงครอบครองมันและสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิของมัน"**

ดังนั้นการยอมรับของบรรดามุชริกีนต่ออัลลอฮฺว่าพระองค์เป็นผู้ที่ควบคุมดูแลจักรวาล หรืออีกชื่อ

หนึ่งเรียกว่า (เตาฮีด อัร-รุบูบียะฮฺ) มิได้ทำให้พวกเขาเป็นอิสลามแต่อย่างใดไม่ และการที่พวกเขามุ่งหมายต่อเหล่ามะลาอิกะฮฺ หรือ บรรดานบี หรือ บรรดาวะลี เพื่อขอชะฟาอะฮฺและใช้เป็นสื่อกลางเพื่อใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺนั้น สิ่งเหล่านี้แหละที่เป็นมูลเหตุให้อนุมัติต่อสู้ญิฮาดกับพวกเขาได้ ดังนั้นจึงจำเป็นและวาญิบที่จะต้องขอดุอาอ์หรือพรใดๆ ต่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ทุกๆ การบนบานก็เพื่อพระองค์ การเชือดสัตว์ใดๆ ก็ต้องทำเพื่อพระองค์ และการขอความช่วยเหลือใดๆ ก็ต้องขอต่อพระองค์ และทุกๆ อิบาดะฮฺนั้นเพื่อพระองค์เพียงองค์เดียวเท่านั้น

อับดุนนบี: หากเตาฮีดที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้เชิญชวนนั้นไม่ใช่การยอมรับว่าอัลลอฮฺมีอยู่จริง และการที่พระองค์เป็นผู้ปกครองจักรวาลดังที่ท่านได้กล่าวมานั้น แล้วเตาฮีดที่ว่ามันคืออะไร?

อับดุลลอฮฺ: เตาฮีดที่เหล่าศาสนทูตทั้งหลายได้ถูกแต่งตั้งมาเพื่อให้ทำการเชิญชวน และพวกมุชริกีนไม่ยอมรับนั้น คือ การทำทุกๆ อิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺและเพื่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว โดยไม่มีการมอบอิบาดะฮฺใดๆ ให้กับสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ เช่นการขอดุอาอ์ การบนบาน การเชือด การขอความช่วยเหลือ เป็นต้น และเตาฮีดนี่เองคือความหมายของการที่ท่านกล่าว ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ ซึ่งคำว่า (อิลาฮฺ) ในทัศนะของพวกมุชริกีน คือสิ่งต่างๆ ที่พวกเขามุ่งหมายเพื่อทำการอิบาดะฮฺดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็น มะลาอิกะฮฺ บรรดานบี วะลีย์ ต้นไม้ สุสาน หรือญิน ซึ่งคำว่า อิลาฮฺ สำหรับพวกเขานั้นไม่ได้หมายถึง ผู้สร้าง ผู้ให้ และครอบครอง ซึ่งพวกเขารู้ดีอยู่แล้วว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิทธิของอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวดังที่ได้กล่าวมาให้ท่านฟัง ดังนั้นท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) จึงมาเพื่อเชิญชวนพวกเขาไปสู่ กะลิมะฮฺ อัต-เตาฮีด (ถ้อยคำแห่งเอกภาพ) คือ ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ และให้ประพฤติปฏิบัติตามความหมายของมัน ไม่ใช่เพียงแค่การกล่าวด้วยวาจาเท่านั้น

อับดุนนบี: เหมือนกับท่านจะบอกว่า ชาวมุชริกีนสมัยก่อนนั้นเข้าใจความหมายของ ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ มากกว่ามุสลิมีนในสมัยนี้ ?

อับดุลลอฮฺ: นี่คือความเป็นจริง – และเป็นที่น่าเสียดาย – เพราะแท้จริง แม้แต่บรรดากาฟิรที่โง่เขลาต่างก็รู้ดีว่าสิ่งท่านนบีหมายถึงไว้ในกะลิมะฮฺนี้คือการปฏิบัติอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวและปฏิเสธในทุกๆ สิ่งที่ได้บูชานอกเหนือจากพระองค์ รวมทั้งปลีกตัวออกห่างจากสิ่งเหล่านั้น เนื่องจากเมื่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกท่านจงกล่าว ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ พวกเขาตอบกลับมาว่า﴿ أَجَعَلَ الْآلِهَةَ إِلَٰهًا وَاحِدًا ۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴾ความว่า "เขาได้ทำให้พระเจ้าหลายองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกระนั้นหรือ ? แท้จริงนี่เป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ"(ศอด 5) พร้อมๆ กับที่พวกเขาเชื่อว่าแท้จริงอัลลอฮฺคือผู้ปกครองจักรวาลนี้ และหากว่าแม้แต่บรรดากาฟิรที่โง่เขลาต่างก็รู้ในเรื่องเหล่านี้ ดังนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่น่าแปลกสำหรับผู้ที่อ้างตนว่าเป็นมุสลิมแต่ไม่รู้การอธิบายความหมายของการกล่าวปฏิญาณตนนี้เหมือนที่บรรดากาฟิรต่างรู้ดี หากแต่เขายังคิดว่ามันคือการกล่าวตามตัวอักษรโดยไม่ต้องมากับความเชื่อที่ต้องยึดมั่นศรัทธาในหัวใจแต่อย่างใด แม้แต่คนฉลาดในบรรดาพวกเขาเองก็ยังคิดว่าความหมายของ ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺนั้นมีเพียงแค่ความหมายว่า ไม่มีผู้ใดที่สร้างนอกจากอัลลอฮฺ ไม่มีผู้ใดที่ให้ริซกีนอกจากอัลลอฮฺ และไม่มีผู้ใดที่คอยควบคุมทุกสิ่งนอกจากอัลลอฮฺ ดังนั้น จะมีความดีงามใดๆ อีกเล่า สำหรับคนที่อ้างตัวเองว่าเป็นมุสลิม แต่กลับไม่เข้าใจความหมายของ ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ ในขณะที่กาฟิรกุร็อยชฺผู้โง่เขลากลับมีความรู้ความเข้าใจในความหมายของมันมากกว่าเขาเสียอีก

อับดุนนบี: แต่ฉันไม่เคยตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ทว่าฉันยังปฏิญาณและศรัทธาว่า ไม่มีผู้ใดที่สร้างและให้ริซกีและไม่สามารถให้คุณหรือให้โทษนอกเสียจากอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว และเชื่อว่ามุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม)นั้นไม่มีความสามารถในการให้คุณหรือให้โทษกับตัวเอง นับประสาอะไรกับท่านอะลี และหุเซ็น และอับดุลกอดิร และคนอื่น หากแต่ฉันเป็นผู้ที่มีบาป ส่วนบรรดาศอลิฮีนนั้นพวกเขาเป็นคนมีเกียรติ ณ อัลลอฮฺ และฉันก็เพียงแค่ขอให้พวกเขาให้ความช่วยเหลือชะฟาอะฮฺ

แก่ฉันด้วยเกียรติที่พวกเขามี ณ อัลลอฮฺเท่านั้น

อับดุลลอฮฺ: คำตอบของฉันก็เหมือนกับที่ได้กล่าวแล้ว นั่นคือ บรรดากาฟิรที่เหล่านบีได้ต่อสู้ด้วยนั้นต่างก็ยอมรับในสิ่งที่ท่านได้กล่าวและยังเชื่อว่าบรรดารูปปั้นทั้งหลายของพวกเขานั้นไม่ได้มีส่วนในการควบคุมบริหารจัดการแต่อย่างใด หากแต่พวกเขาต้องการแค่เกียรติและความช่วยเหลือชะฟาอะฮฺ และเราก็ได้แสดงหลักฐานจากอัลกุรอานเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว

อับดุนนบี: แต่ทว่าอายะฮฺที่ท่านกล่าวมานี้ได้ประทานลงมาเกี่ยวกับผู้ที่บูชารูปปั้น แล้วท่านนำเอาบรรดาศอลิฮีนและบรรดานบีมาเปรียบเช่นดังเจว็ดรูปปั้นได้อย่างไรกัน ?

อับดุลลอฮฺ: ก่อนหน้านี้เรามีความเห็นตรงกันว่ารูปปั้นบางรูปนั้นได้ตั้งชื่อด้วยชื่อของบรรดาศอลิฮีนบางคน ดังเช่นในสมัยของท่านนบีนูหฺ عليه السلام และบรรดากาฟิรไม่ได้ต้องการจากรูปปั้นเหล่านี้นอกเสียจากการให้ความช่วยเหลือชะฟาอะฮฺของพวกเขาต่อหน้าอัลลอฮฺ เพราะเชื่อว่ารูปปั้นดังกล่าวนั้นมีสถานะ ณ อัลลอฮฺ หลักฐานก็คืออัลกุรอานที่อัลลอฮฺ عز وجل ได้ตรัสไว้ว่า ﴿وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ﴾ ความว่า "**ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺ โดยกล่าวว่าเรามิได้เคารพภักดีพวกเขาเว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺเท่านั้น**" (อัซ-ซุมัร 3)

ส่วนคำพูดของท่านที่ว่า ท่านนำเอาบรรดาศอลิฮีนเปรียบดังเช่นรูปปั้นได้อย่างไร ? เราขอบอกท่านว่า แท้จริงบรรดากาฟิรที่อัลลอฮฺได้ส่งท่านนบี ﷺ ให้พวกเขานั้นบางคนก็ขอพรจากบรรดาวะลีย์ซึ่งคนเหล่านี้อัลลอฮฺได้กล่าวว่า

﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ ۚ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا﴾

ความว่า "**บรรดาสิ่งที่พวกตั้งภาคีวิงวอนนั้น พวกมันเองก็ยังหวังที่จะหาทางเข้าสู่พระเจ้าของพวกมันว่า ผู้ใดในหมู่พวกมันจะเข้าใกล้ที่สุดและยังหวังในความเมตตาของพระองค์ และกลัวการลงโทษของพระองค์ แท้จริงการลงโทษของพระเจ้าของเจ้านั้นควรน่าระวัง**" (อัล-อิสรออ์ 57)

และบางคนก็ขอจากนบีอีซา عليه السلام และมารดาของท่าน ซึ่งอัลลอฮฺ عز وجل ได้ตรัสว่า ﴿وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَٰهَيْنِ مِن دُونِ اللَّهِ﴾ ความว่า "**และจงรำลึกถึงขณะที่ อัลลอฮฺ ตรัสว่า อีซาบุตรของมัรยัมเอ๋ย! เจ้าพูดแก่ผู้คนกระนั้นหรือว่า จงยึดถือฉันและมารดาของฉันเป็นที่เคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺ**" (อัล-มาอิดะฮฺ 116)

และบางคนก็ขอจากมะลาอิกะฮฺ ซึ่งอัลลอฮฺ عز وجل ได้ตรัสว่า

﴿وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَٰؤُلَاءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ﴾ ความว่า "**และวันที่พระองค์จะทรงรวบรวมพวกเขาทั้งหมด แล้วพระองค์จะตรัสแก่มะลาอิกะฮฺว่า "พวกเขาเหล่านั้นนะหรือที่เคารพภักดีต่อพวกเจ้า?**" (สะบะอ์ 40)

ดังนั้น ท่านลองไตร่ตรองอายะฮฺเหล่านี้ให้ดีจะพบว่าอัลลอฮฺได้ถือว่าผู้ที่ขอจากรูปปั้นนั้นเป็นกาฟิร และถือว่าผู้ที่ขอจากบรรดาศอลิฮีนไม่ว่าจะเป็นบรรดานบี มะลาอิกะฮฺ และบรรดาวะลีย์ก็มีความเท่าเทียมกันว่าเป็นกาฟิร และท่านรอซูลุลลอฮฺ ﷺ ก็ได้ต่อสู้กับผู้คนเหล่านี้โดยไม่ได้แบ่งแยกพวกเขาแต่อย่างใด

อับดุนนบี: แต่บรรดากาฟิรต้องการประโยชน์จากรูปปั้นเหล่านั้น ส่วนฉันไม่ใช่ ฉันเชื่อว่าแท้จริงอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นเป็นผู้ให้คุณ ให้โทษและผู้ควบคุมทุกสิ่ง ฉันไม่ต้องการสิ่งเหล่านี้จากใครนอกจากพระองค์เท่านั้น และแน่นอนว่าบรรดาศอลิฮีนเหล่านั้นก็ไม่มีความสามารถใดๆ แต่ที่ฉันมุ่งหมายต่อพวกเขาก็คือเพื่อหวังการให้ชะฟาอะฮฺของพวกเขา ณ องค์อัลลอฮฺ

อับดุลลอฮฺ: คำพูดของท่านนี้ไม่ได้แตกต่างไปจากคำพูดของบรรดากาฟิรเลย หลักฐานก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺ عز وجل ที่ว่า

ج

﴿ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَٰٓؤُلَآءِ شُفَعَٰٓؤُنَا عِندَ ٱللَّهِ ﴾ ความว่า **"และพวกเขาเคารพภักดีสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ ที่มิได้ให้โทษแก่พวกเขาและมิได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา และพวกเขาจะกล่าวว่า เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮฺ"** (ยูนุส 18)

อับดุนนบี: แต่ฉันไม่ได้สักการะบูชาสิ่งใดๆ นอกจากอัลลอฮฺ ส่วนการมุ่งหมายต่อพวกเขาเหล่านี้และการขอต่อพวกเขาไม่ได้ถือว่าเป็นอิบาดะฮฺ !

อับดุลลอฮฺ: ฉันขอถามท่านว่า: ท่านยอมรับหรือไม่ว่าอัลลอฮฺทรงกำหนดให้ต้องมีการบริสุทธิ์ใจในการทำอิบาดะฮฺต่อพระองค์ และมันเป็นสิทธิของพระองค์ที่ท่านต้องปฏิบัติ ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعْبُدُواْ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ ﴾ ความว่า **"และพวกเขามิได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง"** (อัล-บัยยินะฮฺ 5)

อับดุนนบี: แน่นอน พระองค์ได้กำหนดไว้เช่นนั้น

อับดุลลอฮฺ: ถ้าเช่นนั้น ฉันขอให้ท่านช่วยให้ความกระจ่างเกี่ยวบทบัญญัติให้เรื่องนี้ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดเหนือท่าน นั่นคือการอิคลาศ(บริสุทธิ์ใจ)ในการทำอิบาดะฮฺ ?

อับดุนนบี: ฉันไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านหมายถึงในคำถามนี้ ขอให้ท่านชี้แจงด้วย

อับดุลลอฮฺ: ขอให้ท่านฟังฉัน ฉันจะอธิบายให้ท่านได้เข้าใจ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ ٱدْعُواْ رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلْمُعْتَدِينَ ﴾ ความว่า **"พวกเจ้าจงวิงวอนต่อพระเจ้าของพวกเจ้าในสภาพถ่อมตนและปกปิด แท้จริงพระองค์ไม่ทรงชอบบรรดาผู้ที่ละเมิด"** (อัล-อะอฺรอฟ 55)

จากโองการนี้ ถือว่าการขอดุอาอ์เป็นอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺหรือไม่ ?

อับดุนนบี: แน่นอน และมันเปรียบเสมือนรากฐานหลักของอิบาดะฮฺเลยทีเดียว ดังหะดีษที่ว่า « الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ ». ความว่า **"การขอดุอาอ์นั้นคืออิบาดะฮฺ"** (รายงานโดย อบู ดาวูด)

อับดุลลอฮฺ: ในเมื่อท่านให้การยอมรรับแล้วว่ามันเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ และท่านก็ได้ทำการขอดุอาอ์ต่ออัลลอฮฺทั้งเวลาค่ำและยามเช้าด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยความกลัวและความหวังในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หลังจากนั้นท่านก็ไปขอสิ่งนั้นจากนบีหรือมะลาอิกะฮฺหรือคนศอลิหฺ ณ สุสานของเขาเช่นนี้ถือว่าท่านได้ชิริกหรือตั้งภาคีในอิบาดะฮฺนี้กับพระองค์อัลลอฮฺหรือไม่?

อับดุนนบี: ใช่ ฉันได้ชิริกแล้ว และนี่เป็นคำพูดที่ถูกต้องและชัดเจน

อับดุลลอฮฺ: มีอีกตัวอย่างหนึ่ง คือ เมื่อท่านทราบถึงพระดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَٱنْحَرْ ﴾ วามว่า **"ดังนั้น เจ้าจงละหมาดเพื่อพระเจ้าของเจ้าและจงเชือดสัตว์พลี"** (อัล-เกาษัร 2)

และท่านก็ได้ทำตามที่พระองค์ได้สั่งไว้และได้ทำการเชือดเพื่อพระองค์ สิ่งนี้ได้ถือว่าเป็นอิบาดะฮฺต่อพระองค์หรือไม่ ?

อับดุนนบี: ใช่ เป็นอิบาดะฮฺแน่นอน

อับดุลลอฮฺ: แล้วหากท่านไปทำการเชือดให้กับมัคลูกอื่น เช่น นบี หรือ ญิน หรือสิ่งอื่นใดนอกจากสองกลุ่มนี้ เช่นนี้ถือว่าท่านได้ทำการชิริกในอิบาดะฮฺนี้กับสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺหรือไม่ ?

อับดุนนบี: แน่นอนว่าเป็นชิริกโดยมิต้องสงสัย

อับดุลลอฮฺ: และฉันก็ได้ยกตัวอย่างมาให้ท่านด้วยตัวอย่างของการขอดุอาอ์และการเชือด เนื่องจากการขอดุอาอ์นั้นเป็นอิบาดะฮฺ เกาลิยะฮฺ (อิบาดะฮฺประเภทที่กล่าวด้วยวาจา)ที่ยืนยันชัดเจนที่สุด และการเชือดนั้นเป็นอิบาดะฮฺ ฟิอฺลียะฮฺ(อิบาดะฮฺประเภทที่ทำด้วยการลงมือปฏิบัติ)ที่ยืนยันชัดเจนที่สุดในประเภทนี้ และอิบาดะฮฺนั้นไม่ได้เจาะจงแค่สองสิ่งนี้เท่านั้น หากแต่มีความครอบคลุมมากกว่านี้ ซึ่งรวมไปถึงการบนบาน การขอความคุ้มครอง การขอความช่วยเหลือ และอื่นๆ ขอถามว่าบรรดามุชริกีนที่อัลกุรอานได้ถูกประทานลงมาในสมัยพวก

เขานั้นได้ทำการอิบาดะฮฺต่อมะลาอิกะฮฺ เหล่าศอลิฮีน รูปปั้น และสิ่งอื่นๆ หรือเปล่า ?

อับดุนนบี: แน่นอน พวกเขาได้กระทำเช่นนั้น

อับดุลลอฮฺ: แล้วการอิบาดะฮฺของพวกเขาต่อสิ่งเหล่านั้นมีอะไรอื่นอีกเล่านอกจากในรูปแบบของการขอดุอาอ์ การเชือด การขอความคุ้มครอง การขอความช่วยเหลือ และการอ้อนวอน ในขณะที่พวกเขาเองต่างก็ยอมรับว่าพวกเขานั้นเป็นบ่าวและอยู่ใต้การควบคุมของพระองค์ และอัลลอฮฺคือผู้ที่ควบคุมทุกสิ่ง หากแต่การขอดุอาอ์ของพวกเขาต่อสิ่งเหล่านั้นก็เพียงเพื่อพึ่งเกียรติของพวกเขาและการชะฟาอะฮฺของพวกเขา ซึ่งนี่เป็นสิ่งที่ชัดเจนยิ่ง

อับดุนนบี: ท่านจะปฏิเสธหรือ อับดุลลอฮฺ เกี่ยวกับการให้ชะฟาอะฮฺของท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และท่านจะหลีกเลี่ยงไม่สนใจมันอย่างนั้นหรือ ?

อับดุลลอฮฺ: ไม่ ฉันไม่ปฏิเสธและก็ไม่ได้ขอหลีกพ้นจากมัน หากแต่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) –ซึ่งฉันยินยอมไถ่ตัวท่านด้วยบุพการีทั้งสองของฉัน- คือผู้ที่จะให้ชะฟาอะฮฺและได้รับอนุมัติเพื่อให้ชะฟาอะฮฺ และฉันก็หวังว่าจะได้รับชะฟาอะฮฺของท่านเช่นเดียวกัน หากแต่การให้ชะฟาอะฮฺทั้งหมดนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿قُل لِّلَّهِ ٱلشَّفَٰعَةُ جَمِيعًا﴾ ความว่า **"จงกล่าวเถิดมุหัมมัด สำหรับอัลลอฮฺนั้นคือสิทธิแห่งการให้ชะฟาอะฮฺทั้งปวง"** (อัซ-ซุมัร 44)

และจะไม่มีวันเกิดขึ้นได้นอกจากพระองค์จะทรงอนุญาต ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿مَن ذَا ٱلَّذِى يَشْفَعُ عِندَهُۥٓ إِلَّا بِإِذْنِهِۦ﴾ ความว่า **"ใครเล่าคือผู้ที่จะคอยให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น ณ ที่พระองค์ได้ นอกจากด้วยอนุมัติของพระองค์เท่านั้น "** (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 255)

และจะไม่สามารถให้ชะฟาอะฮฺแก่ผู้ใดได้เว้นแต่หลังจากที่พระองค์ทรงอนุญาต ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ٱرْتَضَىٰ﴾ ความว่า **"และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใดได้ นอกจากแก่ผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย"** (อัล-อันบิยาอ์ 21)

และพระองค์จะทรงไม่ยินยอมให้กับผู้ใดนอกเสียจากคนผู้นั้นมีศรัทธาและเชื่อมั่นต่อเอกภาพของอัลลอฮฺ ดังที่พระองค์ได้กล่าวว่า ﴿وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ ٱلْإِسْلَٰمِ دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ﴾ ความว่า **"และผู้ใดแสวงหาศาสนาหนึ่งศาสนาใดอื่นจากอิสลามแล้ว ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน"** (อาล อิมรอน 85)

ดังนั้น หากการให้ชะฟาอะฮฺทั้งหมดนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ และจะไม่มีทางเกิดขึ้นได้เว้นแต่หลังจากที่พระองค์ทรงอนุมัติ และท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) หรือผู้อื่นก็ไม่อาจจะให้ชะฟาอะฮฺกับผู้ใดได้จนกว่าพระองค์จะทรงอนุญาต และพระองค์จะไม่ทรงอนุญาตนอกจากให้กับผู้ที่ศรัทธาในเอกภาพของพระองค์เท่านั้น เมื่อเป็นที่ชัดเจนว่าการให้ชะฟาอะฮฺทั้งหมดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์แล้ว ฉันก็จะขอจากพระองค์ โดยฉันจะกล่าวด้วยถ้อยคำเช่น คำอ่าน **อัลลอฮุมมะ ลาตะหฺริมนี ชะฟาอะตะฮฺ, อัลลอฮุมมะ ชัฟฟิอฺ เราะสูละกะ ฟียยะ**

ความว่า "โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์อย่าได้ทรงห้ามฉันจากการได้รับชะฟาอะฮฺของท่านนบี โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงอนุมัติชะฟาอะฮฺของรอซูลของท่านแก่ข้าพระองค์ด้วยเทอญ" เป็นต้น

อับดุนนบี: เรามีความเห็นที่เหมือนกันว่าไม่อนุญาตให้ขอต่อผู้ใดก็ตามในสิ่งที่ไม่ใช่กรรมสิทธิ์ของเขา แต่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นั้น อัลลอฮฺได้ทรงประทานสิทธิการให้ชะฟาอะฮฺแก่ท่าน และเมื่อพระองค์ได้มอบสิทธินั้นให้กับท่านแล้ว แน่นอนว่ามันย่อมเป็นกรรมสิทธิของท่าน ด้วยเหตุนี้ ย่อมเป็นการอนุญาตถ้าหากฉันจะขอจากท่านในสิ่งที่ท่านถือครอง และดังกล่าวนั้นก็ไม่ถือว่าเป็นการชิริก

อับดุลลอฮฺ: แน่นอนว่าที่ท่านกล่าวมานี้ถูกต้องหากอัลลอฮฺ ﷻ ไม่ทรงห้ามเช่นนั้น ซึ่งอัลลอฮฺได้ตรัสว่า ﴿فَلَا تَدْعُوا۟ مَعَ ٱللَّهِ أَحَدًا﴾ ความว่า **"ดังนั้น พวกเจ้าอย่าได้วิงวอนขอผู้ใดเคียงคู่กับอัลลอฮฺ"** (อัล-ญิน 18)

และการขอชะฟาอะฮฺนั้นเป็นดุอาอ์ และผู้ที่มอบชะฟาอะฮฺให้ต่อท่านนบีนั้นคืออัลลอฮฺ และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ห้ามท่านไม่ให้ขอสิ่งนั้นจากผู้อื่นนอกจากพระองค์ไม่ว่าคนที่ท่านขอนั้นจะเป็นใครก็ตาม

และการชะฟาอะฮฺนั้นอัลลอฮฺยังได้ประทานให้แก่ผู้อื่นนอกจากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่มีรายงานยืนยันว่าแม้แต่บรรดามะลาอิกะฮฺก็สามารถให้ชะฟาอะฮฺได้ บรรดาเด็กเล็กที่เสียชีวิตขณะที่ยังไม่บรรลุอายุขัยตามศาสนภาวะก็ให้ชะฟาอะฮฺได้ และบรรดาวะลีย์ทั้งหลายก็สามารถให้ชะฟาอะฮฺได้ แล้วท่านยังจะบอกว่า แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงมอบการสิทธิการชะฟาอะฮฺแก่พวกเขา แล้วฉันก็จะขอจากพวกเขา เช่นนั้นหรือ ? ถ้าท่านกล่าวเช่นนั้น แสดงว่าท่านได้กลับมาทำการอิบาดะฮฺต่อบรรดาศอลิฮีนตามที่อัลลอฮฺได้กล่าวในอัลกุรอานของพระองค์ และหากท่านกล่าวว่า ไม่ใช่ ก็แสดงว่าคำพูดของท่านที่ว่า "อัลลอฮฺทรงมอบชะฟาอะฮฺให้เขาแล้วฉันก็จะขอจากเขานั้น" ย่อมเป็นโมฆะ

อับดุนนบี: แต่ว่า ฉันไม่เคยตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ และการพึ่งหวังต่อบรรดาศอลิฮีนนั้นไม่ถือว่าเป็นชิริก

อับดุลลอฮฺ: ท่านยอมรับและเชื่อหรือไม่ว่าการห้ามชิริกนั้นหนักยิ่งกว่าการห้ามซินา และแท้จริงพระองค์จะไม่ทรงให้อภัยบาปของการทำชิริก ?

อับดุนนบี: แน่นอน ฉันเชื่อและยอมรับเช่นนั้น ซึ่งอัลลอฮฺได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนในพระดำรัสของพระองค์

อับดุลลอฮฺ: ตอนนี้ท่านได้ปฏิเสธว่าตัวเองมิได้ทำชิริกตามที่อัลลอฮฺได้ทรงห้าม ดังนั้นขอท่านช่วยให้ความกระจ่างแก่ฉันว่าอะไรคือชิริกต่ออัลลอฮฺที่ท่านบอกว่าท่านมิได้ทำ และท่านได้ปฏิเสธว่าตัวเองไม่ได้ก่อไว้ ?

อับดุนนบี: ชิริกคือการบูชาและอิบาดะฮฺต่อรูปปั้น และการมุ่งไปสู่มัน และขอจากมัน และกลัวต่อมัน

อับดุลลอฮฺ: อะไรคือความหมายของการอิบาดะฮฺต่อรูปปั้น ? ท่านคิดหรือว่าบรรดากาฟิรกุร็อยช์นั้นศรัทธาว่า บรรดาไม้และหินต่างๆ นั้นเป็นผู้สร้าง เป็นผู้ให้และผู้คอยจัดการสิ่งต่างๆ ให้กับผู้ที่ได้ขอจากมันกระนั้นหรือ ? ซึ่งพวกเขามิได้มีความเชื่อเช่นนั้นเลยแต่อย่างใด ดังที่ฉันเคยชี้แจงแก่ท่านแล้วก่อนหน้านี้

อับดุนนบี: ฉันเองก็ไม่ได้เชื่อเยี่ยงนั้น หากแต่ผู้ที่มุ่งไปยังขอนไม้ หรือหิน หรือสุสาน หรือสิ่งอื่นๆ ที่กล่าวมานี้ เขาจะวอนขอต่อมันและทำการเชือดให้สิ่งนั้น โดยที่พวกเขากล่าวว่า แท้จริงเราหวังว่าพวกเขาจะทำให้เราสามารถใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺ และอัลลอฮฺจะทรงปกป้องเราด้วยความประเสริฐของพวกเขาเหล่านั้น และนี่คือสิ่งที่ฉันหมายถึงในการทำอิบาดะฮฺต่อรูปปั้น

อับดุลลอฮฺ: ท่านกล่าวถูกต้องแล้ว และพฤติกรรมเหล่านี้ก็คือสิ่งเดียวกันกับที่พวกท่านได้กระทำอยู่ ณ ก้อนหิน อาคาร และศาลาที่ก่อสร้างบนสุสานและอื่นๆ และคำพูดของท่านที่กล่าวว่า ชิริกคือการอิบาดะฮฺต่อบรรดารูปปั้น ท่านหมายถึงว่าชิริกนั้นเจาะจงเฉพาะกับผู้ที่กระทำเช่นนั้น ส่วนการยึดมั่นพึ่งพิงต่อบรรดาซอลิฮีนและการขอดุอาอ์จากพวกเขานั้นไม่ถือว่าเป็นชิริก ใช่หรือไม่ ?

อับดุนนบี: ใช่แล้ว นี่คือความหมายที่ฉันต้องการ

อับดุลลอฮฺ: ถ้าเช่นนั้นท่านจะว่าอย่างไรกับโองการต่างๆ ที่อัลลอฮฺได้ทรงห้ามไม่ให้ยึดมั่นพึ่งพิงบรรดาซอลิฮีน และบรรดามะลาอิกะฮฺและสิ่งอื่นๆ และได้ถือว่าผู้ที่กระทำเช่นนั้นเป็นกาฟิร ดังที่ฉันเคยบอกท่านก่อนหน้านี้ ?

อับดุนนบี: แต่ว่าบรรดาผู้ที่ขอดุอาอ์จากมะลาอิกะฮฺและบรรดานบีนั้นไม่ได้เป็นกาฟิรด้วยเหตุดังกล่าว หากแต่พวกเขาเป็นกาฟิรหลังจากที่พวกเขากล่าวว่า แท้จริงบรรดามะลาอิกะฮฺนั้นเป็นบุตรสาวของอัลลอฮฺ และนบีอีซานั้นเป็นบุตรของอัลลอฮฺ แต่พวกเรามิได้กล่าวว่า อับดุลกอดิรเป็นบุตรของอัลลอฮฺ หรือ ซัยนับเป็นบุตรสาวของอัลลอฮฺ

อับดุลลอฮฺ: เกี่ยวกับการพาดพิงลูกต่ออัลลอฮฺนั้นเป็นชิริกอีกประเภทหนึ่งต่างหาก อัลลอฮฺ عَزَّ وَجَلَّ ได้ตรัสว่า ﴿قُلْ هُوَ ٱللَّهُ أَحَدٌ ۝١ ٱللَّهُ ٱلصَّمَدُ ۝٢ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ﴾ ความว่า **"จงกล่าวเถิดมุหัมมัด พระองค์คืออัลลอฮฺผู้ทรงเอกะ อัลลอฮฺนั้นทรงเป็นที่พึ่ง"** (อัล-อิคลาศ 1-2)

(อัล-อะหัด : คือผู้ที่ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และ อัศ-เศาะมัด คือ ผู้ที่เรามุ่งหมายในการขอสิ่งต่างๆ) ดังนั้น ผู้ใดที่ปฏิเสธสิ่งนี้ถือว่าเป็นกาฟิรแม้ว่าเขาจะไม่ปฏิเสธข้อเท็จจริงในท้ายสูเราะฮฺก็ตาม และอัลลอฮฺก็ยังได้ตรัสว่า

﴿ مَا ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ مِن وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُۥ مِنْ إِلَٰهٍ ۚ إِذًا لَّذَهَبَ كُلُّ إِلَٰهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ﴾ ความว่า **"อัลลอฮฺมิได้ทรงตั้งผู้ใดเป็นบุตรและไม่มีพระเจ้าอื่นใดคู่เคียงกับพระองค์ ถ้าเช่นนั้นพระเจ้าแต่ละองค์ก็จะเอาสิ่งที่ตนสร้างไปเสียหมด และแน่นอนพระเจ้าบางพระองค์ในหมู่พวกเขาก็จะมีอำนาจเหนือกว่าอีกบางองค์"** (อัล-มุอ์มินูน 91)

ดังนั้น เห็นได้ว่าพระองค์ได้ทรงแยกระหว่างการเป็นกาฟิรสองประเภทนี้ และหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้เพิ่มเติมอีกเช่นกันคือ แท้จริงบรรดากาฟิรที่ได้ทำการขอดุอาอ์ต่อ อัล-ลาต ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาชนชาวศอลิหฺนั้นพวกเขาก็มิได้คิดว่า อัล-ลาต เป็นบุตรของอัลลอฮฺแต่อย่างใดไม่ และกาฟิรที่บูชาญินก็มิได้คิดว่าญินนั้นเป็นบุตรของอัลลอฮฺ และบรรดาอุละมาอ์ในมัซฮับทั้งสี่ต่างก็ได้อธิบายในเรื่อง (บัญญัติว่าด้วยการเป็นมุรตัด) ว่า แท้จริงมุสลิมนั้นหากเขาได้อ้างว่าอัลลอฮฺนั้นมีบุตรแล้วไซร้ ก็ถือว่าเขาได้เป็นมุรตัดแล้ว และหากเขาทำการชิริกต่ออัลลอฮฺ แน่นอนเขาก็เป็นมุรตัดเช่นกัน โดยที่พวกเขาได้แยกระหว่างกุฟรฺสองประเภทนี้

อับดุนนบี: แต่อัลลอฮฺได้ตรัสว่า﴿ أَلَآ إِنَّ أَوْلِيَآءَ ٱللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴾ ความว่า **"พึงทราบเถิด แท้จริง บรรดาคนที่อัลลอฮฺรักนั้น ไม่มีความหวาดกลัวใดๆ แก่พวกเขาและพวกเขาจะไม่เศร้าโศกเสียใจ"** (ยูนุส 62)

อับดุลลอฮฺ: เราก็เชื่อว่านั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเราก็กล่าวเช่นนั้นเหมือนกัน หากแต่พวกเขาจะต้องไม่ถูกอิบาดะฮฺ และเราไม่ได้ปฏิเสธในเรื่องเหล่านี้เลยนอกจากในประเด็นการทำอิบาดะฮฺต่อพวกเขาพร้อมกับอัลลอฮฺ และการให้สิทธิแก่พวกเขาจนเทียบเคียงเป็นภาคีกับอัลลอฮฺ หาไม่แล้ว ย่อมเป็นสิ่งวาญิบ(จำเป็น)ที่ท่านจะต้องรักพวกเขาและทำตามพวกเขาและยอมรับในกะรอมาตของพวกเขา และไม่มีผู้ใดปฏิเสธกะรอมาตของพวกเขานอกจากบรรดาพวกบิดอะฮฺที่อุตริเท่านั้น และศาสนาของอัลลอฮฺนั้นเป็นศาสนาแห่งสายกลางระหว่างสองกลุ่มและเป็นทางนำระหว่างสองทางที่หลงผิด และเป็นสิ่งเที่ยงแท้ที่กั้นระหว่างสองสิ่งที่จอมปลอม

อับดุนนบี: บรรดากาฟิรที่อัลกุรอานได้ประทานลงมายังพวกเขานั้น พวกเขาไม่ได้กล่าวปฏิญานว่า ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การบูชานอกจากอัลลอฮฺ) และพวกเขายังปฏิเสธท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และพวกเขายังปฏิเสธการฟื้นคืนในวันกิยามะฮฺ และกล่าวเท็จต่ออัลกุรอาน และพวกเขายังกล่าวหาอัลกุรอานว่าเป็นไสยศาสตร์ ขณะที่เรานั้นเชื่อและปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺและมุหัมมัดนั้นเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ และเรายังเชื่อในอัลกุรอาน และเราศรัทธาต่อวันกิยามะฮฺ และเราทำการละหมาด และเราถือศีลอดเช่นนี้แล้ว ท่านยังเปรียบเราเหมือนกับพวกเขาได้อย่างไรกัน ?

อับดุลลอฮฺ: แต่ทว่าบรรดาไม่มีการเห็นขัดแย้งระหว่างอุลามาอ์ว่า ชายผู้หนึ่งหากเขาเชื่อในท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและไม่เชื่อท่านในอีกบางสิ่งบางอย่าง แน่นอนว่าชายผู้นี้ตกเป็นกาฟิรและเขายังคงไม่ได้เข้ารับอิสลาม เช่นเดียวกันกับผู้ที่ศรัทธาต่ออัลกุรอานเพียงบางส่วนและปฏิเสธอีกบางส่วน ดังเช่นผู้ที่ยอมรับในเตาฮีดแต่ปฏิเสธการละหมาด หรือมีความศรัทธาในหลักเตาฮีดและทำการละหมาดแต่ปฏิเสธในเรื่องของซะกาต หรือยอมรับในสิ่งที่กล่าวมานี้ทั้งหมดแต่ปฏิเสธในเรื่องการถือศีลอด หรือยอมรับทั้งหมดแต่ปฏิเสธในเรื่องของการทำหัจญ์ เป็นต้น ในสมัยท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นั้นได้มีคนบางส่วนที่ไม่ยอมรับการทำหัจญ์ อัลลอฮฺจึงได้ประทานอายะฮฺแก่พวกเขาว่า ﴿ وَلِلَّهِ عَلَى ٱلنَّاسِ حِجُّ ٱلْبَيْتِ مَنِ ٱسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا ۚ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴾ ความว่า **"และสิทธิของอัลลอฮฺที่มีเหนือมนุษย์นั้น คือการที่พวกเขาต้องมุ่งสู่พิธีการหัจญ์ ณ**

กะอุบะฮฺ สำหรับผู้ที่สามารถหาหนทางไปได้ และผู้ใดปฏิเสธแท้จริงอัลลอฮฺนั้นมั่งมีพระองค์ไม่ทรงพึ่งพิงสรรพสิ่งทั้งหลาย” (อาล อิมรอน 97)

และหากเขาปฏิเสธวันกิยามะฮฺเขาก็ตกเป็นกาฟิรตามทัศนะของอุลามาอ์ทั้งหมดอย่างเป็นเอกฉันท์ ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ อัลลอฮฺจึงได้กำชับอย่างชัดเจนในอัลกุรอานว่า แท้จริงผู้ใดที่มีความศรัทธาในบางส่วนและปฏิเสธอีกบางส่วนแน่นอนว่าเขาเป็นกาฟิรอย่างไม่ต้องสงสัย และทรงได้สั่งให้รับอิสลามทั้งหมด และผู้ใดที่นำเอาส่วนหนึ่งและปฏิเสธอีกส่วนหนึ่งเช่นนี้แล้วเขาก็ยังเป็นกาฟิร แล้วท่านเองยอมรับหรือไม่ว่าใครที่รับเอาอิสลามไปส่วนหนึ่งและปฏิเสธอีกส่วนหนึ่งเขาก็เป็นกาฟิร ?

อับดุนนบี: แน่นอน ฉันยอมรับในเรื่องนี้ดี เพราะมันเห็นอย่างแจ่มชัดในอัลกุรอาน

อับดุลลอฮฺ: ดังนั้น หากท่านยืนยันว่าผู้ใดที่เชื่อท่านนบีเฉพาะบางเรื่องขณะเดียวกันเขาปฏิเสธว่าการละหมาดนั้นเป็นวาญิบ หรือหากเขามีความศรัทธาในทุกเรื่องยกเว้นในเรื่องวันกิยามะฮฺ เขาย่อมเป็นกาฟิรตามความเห็นพ้องต้องกันของบรรดาอุลามาอ์ และอัลกุรอานก็ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ตามที่เราได้เคยกล่าวมาแล้ว เพราะฉะนั้นท่านจงทราบเถิดว่า เตาฮีดหรือการยึดมั่นในเอกภาพของอัลลอฮฺนั้นเป็นบัญญัติหลักที่ยิ่งใหญ่สำคัญที่สุดซึ่งท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้นำมา และเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าการละหมาด ซะกาตและหัจญ์ เหตุไฉนเล่าที่คนผู้หนึ่งซึ่งปฏิเสธบทบัญญัติอันหนึ่งอันใดจากที่กล่าวมานี้ได้ตกเป็นกาฟิร แม้ว่าเขาจะทำทุกอย่างตามที่ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้นำมา แต่คนที่ปฏิเสธเตาฮีดซึ่งเป็นบัญญัติหลักของศาสนาแห่งบรรดารอซูลทั้งมวลกลับไม่เป็นกาฟิร! สุบฮานัลลอฮฺ! เป็นเรื่องโง่เขลาที่น่าประหลาดยิ่งนัก!

และจงสังเกตดูบรรดาเศาะหาบะฮฺของท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) เมื่อครั้งที่พวกเขาได้สู้รบกับชนเผ่าบะนี หะนีฟะฮฺ ซึ่งได้เข้ารับอิสลามกับท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และพวกเขายังกล่าวปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺและมุหัมมัดนั้นเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ พร้อมทั้งยังได้ทำการละหมาดและทำการอะซานด้วย

อับดุนนบี: แต่พวกเขาปฏิญาณและเชื่อว่า มุสัยละมะฮฺ นั้นเป็นนบี แต่เราเชื่อว่าไม่มีนบีหลังจากท่านนบีมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) อีกแล้ว

อับดุลลอฮฺ: แต่พวกท่านกลับยกระดับเหล่าศอลิฮีนบางคน ไม่ว่าจะเป็นนบี หรือมะลาอิกะฮฺ หรือเศาะหาบะฮฺ หรือคนอื่นๆ เทียบเท่ากับระดับของอัลลอฮฺผู้ทรงครอบครองชั้นฟ้าและแผ่นดิน แล้วถ้าหากว่าผู้ที่ยกระดับชายคนหนึ่งให้เทียบเท่าท่านนบียังถือว่าเป็นกาฟิร และยังถือว่าเลือดและทรัพย์สินของเขาเป็นที่อนุญาตแล้ว แน่นอนว่า ผู้ที่ยกระดับให้เขาเท่าเทียมกับอัลลอฮฺย่อมสมควรยิ่งกว่าอีกที่จะถือว่าเป็นกาฟิร และเช่นเดียวกันกับผู้คนที่ท่านอะลี رضي الله عنه ได้ทำการเผาพวกเขาด้วยไฟ ทุกคนต่างก็อ้างว่าตัวเองเป็นมุสลิมทั้งสิ้น และพวกเขาต่างก็เป็นสหายของท่านอะลี رضي الله عنه และได้ศึกษาความรู้จากบรรดาเศาะหาบะฮฺ หากแต่พวกเขาศรัทธาต่อท่านอะลีเหมือนที่พวกท่านศรัทธาต่ออับดุลกอดิรและคนอื่นๆ เช่นนี้แล้ว ทำไมบรรดาเศาะหาบะฮฺต่างเห็นพ้องกันว่าให้ทำการต่อสู้กับพวกเขาและถือว่าพวกเขาเป็นกาฟิร ? ท่านคิดหรือว่า บรรดาเศาะหาบะฮฺจะกล่าวอ้างหาว่าคนมุสลิมนั้นเป็นกาฟิร ? หรือท่านคิดว่า การศรัทธาต่อสัยยิดที่ท่านเคารพบูชาและบุคคลที่เสมือนกับเขานั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่เสียหายอะไร แต่คนที่ศรัทธาต่ออะลี رضي الله عنه เยี่ยงนั้นกลับเป็นกาฟิร ?

และอาจจะตอบได้อีกว่า ถ้าหากเราพูดว่า คนรุ่นก่อนนั้นไม่ได้เป็นกาฟิรเว้นแต่เพราะพวกเขาได้นำการชิริกไปรวมกับการปฏิเสธท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และอัลกุรอาน และปฏิเสธวันกิยามะฮฺและอื่นๆ ถ้าเป็นเช่นที่กล่าวมานี้จริงๆ แล้วอะไรคือความหมายในหัวข้อที่บรรดาอุลามาอ์ในทุกๆ มัซฮับได้กำหนดขึ้นว่า “บัญญัติว่าด้วยการเป็นมุรตัด” ซึ่งก็คือมุสลิมคนหนึ่งที่ได้เป็นกาฟิรหลังจากที่รับอิสลาม หลังจากนั้นบรรดาอุลามาอ์ก็ได้ยกกรณีต่างๆ หลายเรื่อง ซึ่งทุกๆ อย่างนั้นถ้าใครประพฤติปฏิบัติก็จะทำให้เขาเป็นกาฟิรออกไปจากอิสลาม อุละมาอ์เหล่านี้ได้ยก

แม้กระทั่งเรื่องเล็กน้อยซึ่งหากผู้ใดไปกระทำก็จะกลายเป็นกาฟิร เช่น ประโยคหนึ่งที่ทำให้อัลลอฮฺพิโรธซึ่งได้กล่าวด้วยลิ้นโดยไม่ได้คิดในใจตามที่พูด หรือกล่าวประโยคที่ว่าออกมาในลักษณะของการล้อเลียนหรือหยอกล้อ และเช่นเดียวกันกับบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺได้กล่าวถึงพวกเขาว่า ﴿قُلْ أَبِٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ وَرَسُولِهِۦ كُنتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا۟ قَدْ كَفَرْتُم بَعْدَ إِيمَٰنِكُمْ﴾ ความว่า "**จงกล่าวเถิด(มุหัมมัด)ว่า ต่ออัลลอฮฺและบรรดาโองการของพระองค์และรอซูลของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกท่านเย้ยหยันกัน**" (อัต-เตาบะฮฺ 65-66)

ดังนั้น ผู้คนเหล่านี้ อัลลอฮฺได้ประกาศอย่างชัดเจนว่าเป็นกาฟิรหลังจากที่พวกเขาได้ศรัทธา ทั้งๆ ที่พวกเขาอยู่พร้อมกับท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ในสมรภูมิตะบูก ซึ่งพวกเขาได้กล่าวประโยคบางประโยคด้วยความล้อเล่นเท่านั้น

และอาจจะกล่าวอธิบายตอบได้อีกเช่นกัน โดยอาศัยเรื่องราวบอกเล่าเกี่ยวกับบนีอิสรออีลในขณะที่พวกเขามีศาสนาความรู้และความเข้าใจอย่างชัดเจน แล้วพวกเขาก็ได้กล่าวต่อนบีมูซาว่า ﴿ٱجْعَل لَّنَآ إِلَٰهًا﴾ ความว่า "**โอ้มูซา! จงให้มีขึ้น แก่พวกเราด้วยเถิด สิ่งซึ่งเป็นที่เคารพสักการะสักองค์หนึ่ง**" (อัล-อะอฺรอฟ 138)

และการกล่าวของผู้คนกลุ่มหนึ่งในบรรดาเศาะหาบะฮฺว่า "โอ้ท่านนบี ได้โปรดกำหนดสิ่งที่เราจะใช้ขอความจำเริญ เหมือนกับต้นไม้ ซาตฺ อันวาฏ ด้วยเถิด" ท่านนบีจึงได้กล่าวสาบานว่า นี่เป็นคำพูดเหมือนกับบนีอิสรออีลที่พวกเขาได้กล่าวว่า ﴿ٱجْعَل لَّنَآ إِلَٰهًا كَمَا لَهُمْ ءَالِهَةٌ﴾ ความว่า "**โอ้มูซา! จงให้มีขึ้น แก่พวกเราด้วยเถิด สิ่งซึ่งเป็นที่เคารพสักการะสักองค์หนึ่งเช่นเดียวกับที่พวกเขามีสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะ**" (อัล-อะอฺรอฟ 138)

อับดุนนบี: แต่เหล่าบนีอิสรออีลและผู้คนที่ขอจากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ให้กำหนดซาตุ อันวาฏ ดังกล่าวนั้น ไม่ได้ตกเป็นกาฟิรด้วยเหตุนั้น

อับดุลลอฮฺ: คำตอบก็คือ เพราะบนีอิสรออีลและผู้คนที่ขอจากนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นั้น พวกเขามิได้กระทำอย่างที่ขอ ซึ่งถ้าหากพวกเขากระทำเช่นนั้นแน่นอนว่าพวกเขาจะต้องตกเป็นกาฟิร และผู้คนที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ห้ามปรามพวกเขานั้น หากพวกไม่เชื่อฟังและยังทำตามที่ใจพวกเขาต้องการ ด้วยการสักการะ ซาตฺ อันวาฏ แน่นอนว่าพวกเขาย่อมต้องตกเป็นกาฟิร

อับดุนนบี: แต่ฉันยังมีปัญหาอีกอย่าง นั่นคือเรื่องราวของอุสามะฮฺ บิน ซัยดฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา ในช่วงที่เขาได้ทำการฆ่าชายผู้หนึ่งที่ได้กล่าว ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ แล้วท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ก็ปฏิเสธการกระทำของเขา พร้อมกับกล่าวว่า «يَا أُسَامَةُ أَقَتَلْتَهُ بَعْدَ مَا قَالَ لا إِلَهَ إِلا اللهُ؟» ความว่า "**โอ้อุสามะฮฺ เจ้าได้ฆ่าเขาหลังจากที่เขากล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ กระนั้นหรือ?**" (อัล-บุคอรีย์) และเช่นเดียวกับคำกล่าวของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่ว่า «أُمِرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا لا إِلَهَ إِلا اللهُ» ความว่า"**ฉันได้ถูกสั่งให้ต่อสู้กับผู้คนจนกระทั่งพวกเขายอมกล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ**" (มุสลิม) เช่นนี้แล้ว ฉันจะรวมระหว่างที่ท่านพูดกับหะดีษสองหะดีษนี้อย่างไรกัน? ขอท่านช่วยชี้แนะฉันด้วยเถิด แล้วขออัลลอฮฺทรงชี้แนะท่านเป็นการตอบแทน

อับดุลลอฮฺ: เป็นที่ชัดเจนแล้วว่า แท้จริงท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ต่อสู้กับชาวยะฮูดและจับพวกเขาเป็นเชลยทั้งที่พวกเขากล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ และเศาะหาบะฮฺของท่านได้เข้าต่อสู้กับ บนีหะนีฟะฮฺ ซึ่งพวกเขาก็ได้ปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺและท่านนบีเป็นรอซูลของพระองค์ พร้อมกันนี้พวกเขายังทำการละหมาดและได้ทำการเชิญชวนสู่อิสลาม เช่นเดียวกันกับบรรดาคนที่ท่านอะลี رضي الله عنه ได้ทำการเผาพวกเขา และท่านเองก็ยอมรับว่าผู้ที่ปฏิเสธวันกิยามะฮฺก็ถือว่าเป็นกาฟิรและอนุญาตให้ประหารพวกเขาแม้ว่าเขาจะกล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ และผู้ที่ปฏิเสธส่วนหนึ่งของหลักการอิสลามก็ถือว่าเป็นกาฟิรและต้องถูกประหารแม้ว่าเขาจะกล่าวคำปฏิญาณนั้นก็ตามที เช่นนี้แล้วจะเป็นไปได้หรือ ในขณะที่เขาปฏิเสธ

บางอย่างในเรื่องที่เล็กน้อยเขาจะตกเป็นกาฟิรและคำปฏิญานไม่ได้มีประโยชน์ใดๆ ต่อเขา แต่เมื่อเขาปฏิเสธเตาฮีดอันเป็นรากฐานและคำสอนหลักในศาสนาของบรรดารอซูลแล้วเขากลับไม่เป็นอะไร !? บางทีท่านอาจจะไม่เข้าใจถึงความหมายของหะดีษเหล่านี้

ในส่วนของหะดีษอุสามะฮฺนั้น แท้จริง ที่เขาได้ทำการฆ่าชายผู้หนึ่งที่อ้างว่าตนเป็นอิสลามนั้นเพราะเขาคิดว่าชายผู้นั้นไม่ได้กล่าวเช่นนั้นเว้นแต่เพราะกลัวจะเกิดอันตรายในชีวิตและทรัพย์สินของเขา ซึ่งสำหรับคนที่แสดงตนว่าเป็นอิสลามนั้นจำเป็นที่จะต้องละเว้นจากการทำร้ายเขา จนกว่าจะมีหลักฐานปรากฏอย่างชัดเจนที่บ่งชี้ว่าขัดกับสิ่งที่เขากล่าวออกมา อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا ضَرَبۡتُمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ فَتَبَيَّنُواْ﴾ ความว่า **"ผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย ! เมื่อพวกเจ้าตีทัพต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ ก็จงตรวจสอบให้ประจักษ์ชัดเสียก่อน"** (อัน-นิสาอ์ 94)

หมายความว่า จงไตร่ตรองและตรวจสอบให้แน่ชัด ดังนั้นอายะฮฺนี้ชี้ให้เห็นว่าจำเป็นละเว้นจากเขาก่อนและต้องตรวจสอบให้แน่ใจ เมื่อผลออกมาอย่างชัดเจนเมื่อใดว่าเขามีความขัดแย้งกับอิสลามแล้วจึงลงมือประหารชีวิตเขาได้ เนื่องจากอัลลอฮฺได้กล่าวว่า ﴿فَتَبَيَّنُواْ﴾ และหากว่าไม่ได้กระทำการประหาร ด้วยเหตุที่เขาผู้นั้นได้กล่าวคำนั้นเพียงเหตุเดียว แน่นอนว่าคำสั่งที่ใช้ให้ตรวจสอบก็ไม่มีความหมายหรือประโยชน์ใดๆ ที่ต้องระบุไว้ด้วย

และอีกหะดีษหนึ่งก็เช่นเดียวกัน ความหมายของมันก็อธิบายตามความหมายที่เราได้กล่าวไว้แล้ว แท้จริง ผู้ใดก็ตามที่แสดงตนเองว่าเป็นผู้ศรัทธาในอิสลามจำเป็นจะต้องละเว้นจากเขานอกเสียจากว่ามีหลักฐานที่ชี้ชัดถึงการขัดของเขาต่ออิสลาม หลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ผู้ซึ่งที่ได้กล่าวว่า «يَا أُسَامَةُ أَقَتَلْتَهُ بَعْدَ مَا قَالَ لا إِلَهَ إلا الله؟» ความว่า **"โอ้ อุสามะฮฺ เจ้าได้ฆ่าเขาหลังจากที่เขากล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ กระนั้นหรือ?"** (อัล-บุคอรีย์)

และ «أُمِرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا لا إِلَهَ إلا الله» ความว่า **"ฉันได้ถูกสั่งให้ต่อสู้กับผู้คนจนกระทั่งพวกเขายอมกล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ"** (มุสลิม)

คือรอซูลคนเดียวกันที่ได้กล่าวเกี่ยวกับพวก เคาะวาริจญ์ ว่า «أينما لقيتموهم فاقتلوهم» ความว่า **"ไม่ว่าพวกท่านพบเจอพวกเขาที่ไหน ขอให้พวกท่านทำการประหัตประหารพวกเขาเสีย"** (อัล-บุคอรีย์)

ทั้งๆ ที่พวกเคาะวาริจญ์เหล่านั้นเป็นกลุ่มคนที่ทำการอิบาดะฮฺและกล่าวตะฮฺลีล ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ มากที่สุดแม้กระทั่งบรรดาเศาะหาบะฮฺก็ยังได้ดูถูกตัวเองเมื่อเห็นและเทียบกับการทำอิบาดะฮฺของคนเหล่านั้น ซึ่งพวกเขาเองก็ได้ร่ำเรียนมาจากบรรดาเศาะหาบะฮฺอีกด้วย ถึงกระนั้นประโยค ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ ก็ไม่อาจให้ประโยชน์แก่พวกเขา หรือการขยันทำอิบาดะฮฺหรือแม้แต่การอ้างว่าตัวเองเป็นมุสลิมก็ไม่มีประโยชน์ที่สามารถระงับการประหารพวกเขาได้ เนื่องจากการแสดงตนที่ปรากฏว่าขัดแย้งต่อหลักบัญญัติอิสลามนั่นเอง

อับดุนนบี: แล้วท่านจะตอบว่าอย่างไรเกี่ยวกับหะดีษท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่ว่า แท้จริงบรรดาผู้คนในวันกิยามะฮฺต่างได้ขอความช่วยเหลือจากนบีอาดัม หลังจากนั้นก็นบีนูหฺ หลังจากนั้นก็นบีอิบรอฮีม หลังจากนั้นก็นบีมูซา หลังจากนั้นก็นบีอีซา แล้วทุกท่านต่างปฏิเสธทั้งสิ้น จนกระทั่งมาถึงท่าน รอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ? หะดีษนี้ชี้ให้เห็นว่าการขอความช่วยเหลือต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺนั้นไม่ถือว่าเป็นชิริก

อับดุลลอฮฺ: นี่เป็นความสับสนของท่านเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ เพราะในความเป็นจริงนั้น การขอความช่วยเหลือจากมนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่ในเรื่องที่เขาสามารถช่วยได้นั้น เราไม่เคยปฏิเสธ ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวว่า ﴿فَٱسۡتَغَٰثَهُ ٱلَّذِي مِن شِيعَتِهِۦ عَلَى ٱلَّذِي مِنۡ عَدُوِّهِۦ﴾ ความว่า **"แล้วคนที่มาจากพวกพ้องของเขาก็ได้ร้องขอความช่วยเหลือมูซา เพื่อให้ปราบฝ่ายที่เป็นศัตรูของเขา"** (อัล-เกาะศ็อศ 15)

เช่นเดียวกับที่ผู้คนจะขอความช่วยเหลือจากพวกพ้องในเรื่องการรบและเรื่องอื่นๆ ที่มนุษย์สามารถทำให้ได้ หากแต่เราต่อต้านและปฏิเสธการขอความช่วยเหลือในรูปของการทำอิบาดะฮฺที่พวกเขากระทำกันอยู่ ณ สุสานของบรรดาวะลีย์ หรือในขณะที่พวกเขาไม่ได้อยู่ต่อหน้า และในเรื่องต่างๆ ที่พวกเขามิอาจกระทำได้นอกจากกับอัลลอฮฺ ﷻ เท่านั้น การที่ผู้คนต่างขอความช่วยเหลือจากบรรดานบีในวันกิยามะฮฺนั้น ก็เพื่อต้องการให้พวกท่านวอนขอจากอัลลอฮฺเพื่อให้พระองค์ทรงดำเนินการสอบสวนมวลมนุษย์ เพื่อที่บรรดาชนชาวสวรรค์จะได้คลายจากความโกลาหลของการรอคอยต่อหน้าพระองค์ นี่เป็นสิ่งที่อนุญาตให้กระทำได้ทั้งในโลกนี้และอาคิเราะฮฺ ด้วยการที่ท่านเข้าไปหาผู้ที่ศอลิหฺ ซึ่งนั่งอยู่กับท่านและสามารถรับฟังความทุกข์ของท่านได้ แล้วท่านก็บอกกับเขาว่า "ขอท่านจงขอพรต่ออัลลอฮฺให้กับฉันด้วยเถิด" เหมือนที่เศาะหาบะฮฺของท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ขอจากท่านขณะที่ท่านยังมีชีวิต ส่วนการขอหลังจากท่านเสียชีวิตนั้นเป็นสิ่งที่ห้ามอย่างเด็ดขาด เศาะหาบะฮฺไม่เคยขอจากท่าน ณ สุสานของท่านเลย บรรดาสะลัฟต่างก็ปฏิเสธและต่อต้านผู้ใดก็ตามที่ตั้งใจไปขอพรจากอัลลอฮฺ ณ สุสานของท่าน !

อับดุนนบี: แล้วท่านคิดยังไงกับเรื่องราวของนบีอิบรอฮีม عليه السلام ขณะที่ท่านถูกโยนลงไปในกองไฟ ซึ่งมะลาอิกะฮฺญิบรีล عليه السلام ก็ได้ปรากฏขึ้นกลางอากาศแล้วกล่าวว่า "ท่านประสงค์สิ่งใดหรือไม่?" แล้วนบีอิบรอฮีม عليه السلام ก็กล่าวว่า "ถ้าหากจากท่านแล้ว แน่นอนว่าไม่" ซึ่งหากการขอความช่วยเหลือจากท่านญิบรีลเป็นชิริก แน่นอนว่าญิบรีลคงไม่เสนอให้ท่านนบีอิบรอฮีม ?

อับดุลลอฮฺ: ความคลุมเครือนี้เป็นชนิดเดียวกันกับความคลุมเครืออันแรก รายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ถูกเล่าผ่านสายสืบที่ไม่ถูกต้อง และถ้าหากเราอนุมานว่าสายสืบของมันถูกต้องแล้วละก็ เราสามารถอธิบายว่า แท้จริงญิบรีล عليه السلام ได้เสนอแก่ท่านนบีอิบรอฮีมในสิ่งที่ท่านญิบรีลมีความสามารถกระทำให้ได้ เนื่องจากญิบรีลนั้นเป็นบุคคลที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ عَلَّمَهُۥ شَدِيدُ ٱلْقُوَىٰ ﴾ ความว่า "**ได้สอนแก่เขาโดยผู้ที่ทรงพลังอันแข็งแกร่ง**" (อัน-นัจมฺ 5)

ซึ่งหากอัลลอฮฺได้ทรงอนุญาตให้ท่านรับเอาไฟจากนบีอิบรอฮีมและสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นพื้นดิน ภูเขารอบๆ ท่าน แล้วให้ขว้างไปยังทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก แน่นอนมันย่อมเป็นสิ่งที่ง่ายนักสำหรับท่าน นี่เป็นเสมือนกับมหาเศรษฐีพบเจอชายผู้ยากไร้แล้วเสนอความช่วยเหลือให้เขาเพื่อที่จะตอบสนองความต้องการของชายผู้นั้น แล้วชายผู้นั้นก็ปฏิเสธความช่วยเหลือจากชายดังกล่าวและอดทนกระทั่งอัลลอฮฺได้มอบริซกีให้โดยที่เขาไม่ต้องไปพึ่งพาใคร แล้วไหนล่ะที่ว่าเป็นการขอความช่วยเหลือแบบอิบาดะฮฺและเป็นชิริกเหมือนกับที่ท่านกำลังกระทำอยู่นี้ !

และขอจงรู้ไว้เถิดว่า แท้จริงบรรดาชนรุ่นแรกที่อัลลอฮฺได้ส่งท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นั้นได้กระทำการชิริกซึ่งเบากว่าชิริกที่ชนรุ่นเรากระทำอยู่เสียอีก นั่นก็เพราะเหตุสามข้อ :

1. ชนรุ่นแรกนั้นพวกเขาจะไม่ทำการชิริกต่ออัลลอฮฺนอกเสียจากช่วงที่สุขสบาย ส่วนเวลาที่ทุกข์ยากลำบากพวกเขาจะภักดีและศรัทธาอย่างบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ดังหลักฐานจากอัลกุรอานที่อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

﴿ فَإِذَا رَكِبُوا۟ فِى ٱلْفُلْكِ دَعَوُا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴾ ความว่า "**ดังนั้นเมื่อพวกเขาขึ้นขี่เรือ พวกเขาวิงวอนต่ออัลลอฮฺโดยเป็นผู้บริสุทธิ์ใจในการขอพรต่อพระองค์ ครั้นเมื่อพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้ขึ้นบก แล้วพวกเขาก็ตั้งภาคีต่อพระองค์**" (อัล-อันกะบูต 65)

﴿ وَإِذَا غَشِيَهُم مَّوْجٌ كَٱلظُّلَلِ دَعَوُا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ فَمِنْهُم مُّقْتَصِدٌ ۚ وَمَا يَجْحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴾

ความว่า "**และเมื่อลูกคลื่นซัด มาท่วมมิดตัวพวกเขาคล้ายฝาที่ครอบคลุม พวกเขาก็วิงวอนขอต่ออัลลอฮฺด้วยความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ ครั้นเมื่อพระองค์ได้ช่วยให้พวกเขาได้ขึ้นบก ในหมู่พวกเขาก็มีผู้ที่บกพร่อง และไม่มีใครที่ปฏิเสธสัญญาณต่างๆ ของเรานอกเสียจากทุกผู้ทรยศผู้เนรคุณ**" (ลุกมาน 32)

ดังนั้นบรรดามุชริกีนที่ต่อต้านท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) พวกเขาได้ขอจากอัลลอฮฺและขอจากสิ่งอื่นในเวลาที่สงบสุขส่วนในเวลาที่ทุกข์ยากพวกเขาจะไม่ขอจากสิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น พร้อมกันนี้พวกเขาก็จะลืมบรรดาผู้นำหรือหัวหน้าของพวกเขาโดยสิ้นเชิง ส่วนบรรดามุชริกีนในสมัยเรานั้น พวกเขาต่างก็จากสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺในทุกๆ เวลาไม่ว่าจะเป็นเวลาทุกข์หรือสุขก็ตาม เมื่อใดที่เขาเกิดความคับขันก็จะกล่าวว่า โอ้ รอซูลุลลอฮฺ โอ้ หุเซน อย่างนี้เป็นต้น หากแต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจในสิ่งนี้อย่างถ่องแท้เล่า ?

2. ชนรุ่นแรกนั้น พวกเขาได้ขอจากบรรดาผู้ที่ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ ไม่ว่าจะเป็นบรรดานบี หรือบรรดาวะลีย์ หรือมะลาอิกะฮฺ หรืออย่างน้อยที่สุดก็จากก้อนหินหรือต้นไม้ที่มีแต่ความภักดีและไม่ฝ่าฝืนต่อพระองค์ แต่ทว่าในสมัยของพวกเรานั้นพวกเขาได้ทำชิริกกับอัลลอฮฺโดยขอจากคนที่ชั่วที่สุดในหมู่ผู้คน ดังนั้นผู้ที่เชื่อในบรรดาศอลิฮีนและสิ่งอื่นที่ไม่เคยทำบาปเช่นหินและต้นไม้นั้น ยังเบากว่าผู้ที่เชื่อต่อคนที่ประจักษ์ชัดถึงความไม่ดีและความหายนะของเขา

3. บรรดาผู้ที่ชิริกในสมัยของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นั้น โดยรวมแล้วเป็นการชิริกเฉพาะในส่วนของเตาฮีด อัล-อุลูฮียะฮฺเท่านั้น ต่างจากชิริกในยุคหลัง ซึ่งการชิริกนั้นเกิดขึ้นกับเตาฮีด อัร-รุบูบียะห์อย่างมากมาย และรวมไปถึงเตาฮีด อัล-อุลูฮียะฮฺ อีกด้วย โดยพวกเขาอ้างว่าธรรมชาติเป็นตัวกำหนดและควบคุมจักรวาลไม่ว่าจะเป็นการให้เกิดหรือการให้ตาย เป็นต้น

ฉันหวังที่จะปิดท้ายคำพูดของฉันด้วยประเด็นปัญหาที่ใหญ่ยิ่งนัก ซึ่งเข้าใจมาจากสิ่งที่ผ่านมาว่า ไม่มีการขัดแย้งกันว่าแท้จริงการศรัทธาในเตาฮีดจำเป็นจะต้องมาจากการเชื่อด้วยใจ การกล่าวด้วยคำพูด และกระทำมูลเหตุที่จำเป็นด้วยร่างกาย และหากขาดไปอย่างใดอย่างหนึ่งเขาผู้นั้นก็ไม่อาจจะเป็นมุสลิมได้ ซึ่งหากเขารู้จักเตาฮีดแต่ไม่ได้กระทำอย่างที่รู้ แน่นอนว่าเขากลายเป็นกาฟิรที่ทรยศ ดังเช่น ฟิรเอาน์ และอิบลีส

และนี่เป็นสิ่งที่ผู้คนส่วนมากเข้าใจผิด ซึ่งพวกเขาชอบที่จะกล่าวว่า "นี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง หากแต่เราไม่อาจที่จะกระทำได้ และเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาตในเมืองของเราและผู้คนจากเผ่าเรา และจำเป็นจะต้องยินยอมและตามใจพวกเขา เพราะเรากลัวภัยคุกคามจากพวกเขา" ซึ่งผู้พูดที่น่าสงสารเยี่ยงนี้หารู้ไม่ว่า แท้จริงบรรดาผู้นำแห่งกุฟรุทั้งหลายนั้นล้วนรู้ดีถึงข้อเท็จจริงของสัจธรรมและพวกเขาไม่ได้ละทิ้งมันเว้นแต่มีข้ออ้างด้วยกันทั้งนั้น ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ اشْتَرَوْا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَن سَبِيلِهِ ۚ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ ความว่า **"พวกเขาได้เอาบรรดาโองการของอัลลอฮฺแลกเปลี่ยนกับราคาอันเล็กน้อย แล้วก็ขัดขวางผู้คนให้ออกจากทางของอัลลอฮฺ แท้จริงพวกเขานั้น สิ่งที่พวกเขาทำอยู่ช่างชั่วช้ายิ่งนัก"** (อัต-เตาบะฮฺ 9)

และผู้ใดที่ปฏิบัติตามหลักการของเตาฮีดด้วยการกระทำของเขา โดยที่เขาไม่เข้าใจและไม่ได้ศรัทธาด้วยใจแล้ว เช่นนี้เขาก็เป็นมุนาฟิก (ผู้กลับกลอก) ซึ่งถือว่าร้ายแรงกว่ากาฟิรจริงๆ เสียอีก เพราะอัลลอฮฺ ได้ตรัสว่า ﴿ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرْكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ ﴾ ความว่า **"แท้จริงบรรดามุนาฟิกนั้นอยู่ในชั้นต่ำสุดของนรก"** (อัน-นิสาอ์ 145)

และปัญหานี้ท่านจะเข้าใจได้ดี หากท่านสังเกตพฤติกรรมและคำพูดของผู้คน ซึ่งท่านจะเห็นคนที่เข้าใจถึงสัจธรรมและยอมละทิ้งไม่ปฏิบัติตามมันเพราะกลัวความมั่งมีบนโลกนี้จะบกพร่อง ดังเช่น กอรูน หรือ เพราะกลัวว่ายศและตำแหน่งจะตกต่ำ เช่น ฮามาน หรือเพราะกลัวว่าอำนาจบารมีจะสูญสลาย เช่น ฟิรเอาน์ และท่านจะเห็นผู้คนที่กระทำด้วยกายให้เห็นแต่ไร้ซึ่งความบริสุทธิ์ในจิตใจดังเช่นคนมุนาฟิก ซึ่งหากท่านถามเขาในสิ่งที่เขาเชื่อด้วยใจของเขา เขาก็จะไม่รู้เรื่องอะไรเลย

แต่ทว่า ขอให้ท่านจงเข้าใจสองอายะฮฺจากอัลกุรอานดังนี้ : อายะฮฺที่หนึ่ง ดังที่เคยกล่าวไว้แล้ว คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُم بَعْدَ إِيمَانِكُمْ ﴾ ความว่า **"พวกท่าน**

อย่าแก้ตัวเลย แท้จริงพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว หลังจากการมีศรัทธาของพวกท่าน" (อัต-เตาบะฮฺ 66)

และเมื่อท่านได้ทราบว่า ผู้คนที่ได้ต่อสู้กับพวกโรมพร้อมกับท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กลายเป็นกาฟิร ด้วยเหตุที่พวกเขาได้กล่าวประโยคคำพูดแค่ประโยคเดียวด้วยความสนุกสนานและหยอกล้อกัน ท่านก็สามารถที่จะเข้าใจได้ว่า ผู้ที่กล่าวคำพูดที่ทำให้ตกเป็นกาฟิรหรือกระทำพฤติกรรมกุฟรฺออกมา ด้วยเหตุที่กลัวจะสูญเสียทรัพย์สิน หรือยศหรือตำแหน่ง หรือต้องการเอาใจผู้อื่นนั้น ย่อมหนักยิ่งกว่าผู้ที่พูดด้วยการหยอกล้อ เพราะปกติแล้วผู้ที่หยอกล้อนั้นเขาไม่ได้มีเจตนาในใจกับสิ่งที่เขากล่าวมากกว่าเพื่อที่จะให้ผู้อื่นขบขันเท่านั้น หากแต่ผู้ที่พูดในสิ่งที่ทำให้เป็นกาฟิรหรือกระทำมูลเหตุแห่งกุฟรฺเพราะความกลัวหรือต้องการสิ่งที่อยู่กับมัคลูกแล้ว แท้จริงเขาย่อมได้เชื่อกับคำมั่นสัญญาที่ชัยฏอนได้พูดไว้นั่นคือ ﴿ ٱلشَّيۡطَٰنُ يَعِدُكُمُ ٱلۡفَقۡرَ وَيَأۡمُرُكُم بِٱلۡفَحۡشَآءِ ﴾ ความว่า **"ชัยฏอนนั้น มันจะขู่พวกเจ้าให้กลัวความยากจนและจะใช้พวกเจ้าให้กระทำความชั่ว"** (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 288)

และแสดงว่าเขาได้กลัวการข่มขู่ของชัยฏอนแล้ว ﴿ إِنَّمَا ذَٰلِكُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ يُخَوِّفُ أَوۡلِيَآءَهُۥ ﴾ ความว่า **"แท้จริงชัยฏอนนั้นได้แต่ข่มขู่เฉพาะบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามมันเท่านั้น"** (อาล อิมรอน 175)

และเขากลับไม่เชื่อถึงคำมั่นสัญญาของอัลลอฮที่ว่า ﴿ وَٱللَّهُ يَعِدُكُم مَّغۡفِرَةً مِّنۡهُ وَفَضۡلًا ﴾ ความว่า **"และอัลลอฮฺนั้น ทรงสัญญาแก่พวกเจ้าไว้ซึ่งการอภัยโทษ และความกรุณาจากพระองค์"** (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 268)

และเขาก็ไม่ได้กลัวการเตือนของอัลลอฮฺผู้เกรียงไกรที่ว่า ﴿ فَلَا تَخَافُوهُمۡ وَخَافُونِ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴾ ความว่า **"ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่ากลัวพวกเขา และจงกลัวข้าเถิด"** (อาล อิมรอน 175)

เช่นนี้แล้ว เขาสมควรที่จะเป็นวะลีย์ของอัลลอฮฺหรือเป็นหนึ่งในวะลีย์ของชัยฏอนกันแน่ ?

ส่วนอายะฮฺที่สองนั้น ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ว่า

﴿ مَن كَفَرَ بِٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ إِيمَٰنِهِۦٓ إِلَّا مَنۡ أُكۡرِهَ وَقَلۡبُهُۥ مُطۡمَئِنُّۢ بِٱلۡإِيمَٰنِ وَلَٰكِن مَّن شَرَحَ بِٱلۡكُفۡرِ صَدۡرًا فَعَلَيۡهِمۡ غَضَبٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَلَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴾

ความว่า " **ผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺหลังจากที่เขาได้รับศรัทธาแล้ว(เขาจะได้รับความกริ้วจากอัลลอฮฺ) เว้นแต่ผู้ที่ถูกบังคับทั้งๆ ที่หัวใจของเขาเปี่ยมไปด้วยศรัทธา แต่ผู้ใดเปิดหัวอกของเขาด้วยการปฏิเสธศรัทธา พวกเขาก็จะได้รับความกริ้วจากอัลลอฮฺ และสำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างมหันต์"** (อัน-นะหฺลฺ 106)

อัลลอฮฺไม่ได้ทรงอนุโลมให้กับพวกเขาเหล่านี้ นอกเสียจากผู้ที่กล่าวออกไปด้วยความไม่เต็มใจในขณะที่จิตใจของเขายังคงยึดมั่นอยู่กับการศรัทธา ส่วนคนอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ แท้จริงแล้วพวกเขาเหล่านั้นได้กลายเป็นคนกาฟิรหลังจากที่มีการศรัทธา แม้ว่าเขาจะทำเช่นนั้นเพราะความกลัว หรือความละโมบ หรือเพื่อเอาใจคนอื่น หรือเพราะปกป้องบ้านเมืองของตน หรือครอบครัว หรือทรัพย์สิน หรือกระทำเพื่อความสนุกและหยอกล้อก็ตาม หรือเพื่อจุดประสงค์อื่นๆ จากที่กล่าวมานี้ โดยยกเว้นเฉพาะผู้ที่ถูกบังคับให้กระทำเท่านั้น เนื่องจากอายะฮฺได้บ่งชี้ว่าแท้จริงมนุษย์จะถูกบังคับได้เฉพาะในการกระทำและคำพูดเท่านั้น ส่วนจิตใจนั้นไม่มีใครที่สามารถจะบังคับใจของเขาได้ และอัลลอฮฺได้ตรัสว่า ﴿ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ ٱسۡتَحَبُّواْ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا عَلَى ٱلۡأٓخِرَةِ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴾ ความว่า **"ทั้งนี้เพราะว่าพวกเขาพอใจเลือกเอาชีวิตในโลกนี้เหนือปรโลก และแท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้แนะทางแก่กลุ่มชนผู้ปฏิเสธศรัทธา"** (อัน-นะห์ลฺ 107)

ซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงชี้ชัดให้เห็นว่า แท้จริงการลงโทษที่ถูกกล่าวถึงนั้นไม่ใช่เพราะมาจากความเชื่อหรือศรัทธา หรือความโง่เขลาหรือการเกลียดชังต่อศาสนา หรือเพราะชอบที่จะเป็นกุฟรฺ หากแต่สาเหตุนั้นก็เพราะการที่เขามีโชคลาภส่วนหนึ่งที่ได้จากโลกดุนยานี้ แล้วเขาก็ให้ความสำคัญกับมันมากกว่าศาสนาของเขานั่นเอง วัลลอฮุอะอฺลัม

และหลังจากที่เราสนทนากันทั้งหมดนี้ ท่านไม่รู้สึกตระหนักที่จะกลับใจเตาบัตต่ออัลลอฮฺ และละทิ้งในสิ่งที่ท่านเป็นอยู่บ้างหรือ เนื่องจากประเด็นนี้ก็อย่างที่ท่านได้ทราบมาแล้วว่ามันอันตรายมาก และไม่ใช่เป็นเรื่องเล็กๆและเล่นๆ แต่อย่างใดเลย

อับดุนนบี: อัสตัฆฟิรุลลอฮัลอะซีม วะอะตูบุอิลัยฮฺ (ฉันขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺและสำนึกผิดต่อพระองค์) และฉันขอปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่สมควรแก่การทำอิบาดะฮฺนอกจากพระองค์ และแท้จริงมุหัมมัดนั้นเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ และแท้จริงฉันขอปฏิเสธจากทุกสิ่งที่ฉันเคยอิบาดะฮฺนอกจากพระองค์ และฉันขอพรจากอัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงอนุโลมให้แก่ฉันในสิ่งที่ได้ผ่านไปแล้ว และขอพระองค์ทรงลบล้างมันออกไปจากตัวฉัน และให้ฉันอยู่ในความเอ็นดูและความเมตตาของพระองค์ และขอพระองค์ทรงให้ฉันยืนหยัดบนเตาฮีดที่เที่ยงแท้ กระทั่งวันที่ฉันจะได้พบกับพระองค์ และขอพระองค์ทรงตอบแทนความดีงามของท่าน โอ้ **อับดุลลอฮฺ** ในนะศีหะฮฺของท่านครั้งนี้ เพราะแท้จริงศาสนาคือการตักเตือน และขอพระองค์ทรงตอบแทนในสิ่งที่ท่านได้หักห้ามสิ่งไม่ดีที่ฉันเป็นอยู่ นั่นคือการที่ฉันตั้งชื่อว่า อับดุนนบี และฉันขอบอกให้ท่านทราบตอนนี้เลยว่าฉันขอเปลี่ยนชื่อของฉันแล้วให้เป็น อับดุรเราะห์มาน และขอพระองค์ทรงตอบแทนท่านที่ได้หักห้ามฉันจากมุงกัรที่ซ่อนเร้นในส่วนลึกของฉัน นั่นคือความเชื่อที่หลงผิด ที่หากฉันไปพบกับอัลลอฮฺในสภาพที่เป็นอยู่นี้แน่นอนว่าฉันคงจะไม่ประสบความสำเร็จตลอดไป แต่ว่าฉันอยากจะขอจากท่านเป็นการขอครั้งสุดท้ายโดยอยากให้ท่านบอกฉันถึงสิ่งที่ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงเข้าใจผิดๆ ว่ามีอะไรบ้าง

อับดุลลอฮฺ: ไม่มีปัญหา ขอท่านจงฟังให้ดี :

✸ ในประเด็นที่มีความเห็นแย้งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นจากอัลกุรอานหรือซุนนะฮฺนั้น ขอท่านจงระวังอย่าให้จุดยืนของท่านในเรื่องดังกล่าวคือการปฏิบัติตามสิ่งที่ขัดแย้ง เพื่อต้องการสร้างฟิตนะฮฺหรือต้องการตะอ์วีล ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วไม่มีใครที่รู้การตะอ์วีลที่ถูกต้องอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น และขอให้จุดยืนของท่านเป็นเหมือนดั่งจุดยืนของผู้คนที่มีความรู้มั่นคง คือผู้คนที่กล่าวในเรื่องที่เป็นมุตะชาบิฮฺหรือสิ่งคลุมเครือว่า แท้จริง เราศรัทธาในทุกๆ สิ่งที่มาจากพระเจ้าของเรา และจุดยืนในเรื่องของการขัดแย้งนั้น ให้ทำตามคำกล่าวของท่านรอซูล (*ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*) ที่ว่า «دَعْ مَا يَرِيبُكَ إِلَى مَا لا يَرِيبُكَ» ความว่า **"จงละทิ้งสิ่งที่ท่านสงสัยไปสู่สิ่งที่ชัดเจนสำหรับท่าน"** (บันทึกโดยอะหมัด และอัตติรมิซีย์)

«فَمَنِ اتَّقَى الشُّبُهَاتِ اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعِرْضِهِ، وَمَنْ وَقَعَ فِي الشُّبُهَاتِ وَقَعَ فِي الْحَرَامِ» ความว่า **"และผู้ใดที่ป้องกันตัวเองจากสิ่งที่คลุมเครือ แท้จริงเขาได้ทำให้ศาสนาและเกียรติเขานั้นปลอดภัย และผู้ใดที่ตกลงไปสู่หลุมของความคลุมเครือ แท้จริงเขาได้เข้าไปสู่สิ่งที่หะรอมแล้ว"** (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)

«وَالإِثْمُ مَا حَاكَ فِي صَدْرِكَ وَكَرِهْتَ أَنْ يَطَّلِعَ عَلَيْهِ النَّاسُ» ความว่า **"และบาปนั้นคือสิ่งที่ท่านรู้สึกคับอยู่ในอกของท่าน และไม่ชอบให้ผู้คนได้เห็นมัน"** (บันทึกโดยมุสลิม)

«اسْتَفْتِ قَلْبَكَ وَاسْتَفْتِ نَفْسَكَ - ثَلاثَ مَرَّاتٍ - الْبِرُّ مَا اطْمَأَنَّتْ إِلَيْهِ النَّفْسُ وَالإِثْمُ مَا حَاكَ فِي النَّفْسِ وَتَرَدَّدَ فِي الصَّدْرِ وَإِنْ أَفْتَاكَ النَّاسُ وَأَفْتَوْكَ»

ความว่า **"ท่านจงปรึกษากับใจของท่านและตัวของท่าน (กล่าวเช่นนี้สามครั้ง) แท้จริงความดีนั้นคือสิ่งที่ทำให้จิตใจและตัวของท่านรู้สึกสงบนิ่งกับมัน และความชั่วนั้นคือสิ่งที่คอยรบกวนจิตใจและเกิดลังเลใจอยู่ในอก แม้ว่าจะมีผู้คนวินิจฉัยให้ท่านเช่นนั้นและให้การปรึกษากับท่านด้วยสิ่งนั้น"** (อะหมัด)

✸ ขอท่านจงอย่าได้ทำตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ เพราะแท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตักเตือนในสิ่งนี้ด้วยพระดำรัสของพระองค์ว่า ﴿أَرَءَيۡتَ مَنِ ٱتَّخَذَ إِلَٰهَهُۥ هَوَىٰهُ﴾ ความว่า **"เจ้าไม่เห็นดอกหรือ ผู้ที่ยึดเอาอารมณ์ใฝ่ต่ำของเขาเป็นพระเจ้าของเขา"** (อัล-ฟุรกอน 43)

✱ ขอท่านจงอย่าได้ยึดติดกับบุคคล หรือทัศนะ หรือธรรมเนียมที่คนสมัยก่อนเป็นอยู่ เพราะมันจะปิดกั้นระหว่างคนคนหนึ่งกับสัจธรรมที่แท้จริง และแท้จริงสัจธรรมที่เที่ยงแท้นั้น สำหรับมุอ์มินแล้วมันเป็นเหมือนดังของหายซึ่งเขาค้นหามันอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าเขาจะพบมัน ณ ที่ใดเขาก็มีสิทธิในสิ่งนั้นๆ ยิ่งกว่าใครๆ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّبِعُوا۟ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُوا۟ بَلْ نَتَّبِعُ مَآ أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ ءَابَآءَنَآ ۗ أَوَلَوْ كَانَ ءَابَآؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْـًٔا وَلَا يَهْتَدُونَ﴾

ความว่า "**และเมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า จงปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาเถิด พวกเขาก็กล่าวว่า หามิได้ เราจะปฏิบัติสิ่งที่เราได้พบในบรรดาบรรพบุรุษของเราเคยปฏิบัติมาเท่านั้น ทั้งที่ได้ปรากฏว่าบรรพบุรุษของพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใดเลยและไม่ได้รับแนวทางอันถูกต้องก็ตามกระนั้นหรือ?** " (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 170)

✱ ขอท่านจงระวังอย่าได้ทำการเลียนแบบชาวกาฟิรเป็นอันขาด เพราะมันคือตัวหลักในการพาท่านไปสู่โชคร้ายหายนะ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ ». ความว่า "**ผู้ใดที่เลียนแบบชนกลุ่มหนึ่ง แท้จริงแล้วเขาเป็นหนึ่งในชนกลุ่มนั้น ๆ**" (อบู ดาวูด)

✱ ขอท่านจงอย่าได้มอบหมายพึ่งพิงต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวว่า ﴿وَمَن يَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُۥٓ﴾ ความว่า "**และผู้ใดมอบหมายแด่อัลลอฮฺ พระองค์ก็จะทรงเป็นผู้พอเพียงแก่เขา**" (อัฏ-เฏาะล๊าก 3)

✱ ท่านจงอย่าได้เชื่อฟังมัคลูกใดก็ตามในสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « لاَ طَاعَةَ لِمَخْلُوقٍ فِي مَعْصِيَةِ الخَالِقْ » ความว่า "**ห้ามมีการเชื่อฟังต่อมัคลูกผู้ถูกสร้าง ในสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืนต่อผู้สร้าง**" (อัต-ติรมิซีย์)

✱ ขอท่านอย่าได้คาดคิดในแง่ที่ไม่ดีต่ออัลลอฮฺ เพราะอัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวไว้ในหะดีษกุดสีย์ว่า « أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي ». ความว่า "**ข้าจะอยู่กับการคาดคิดของบ่าวของข้าต่อข้า**" (อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)

✱ ขอท่านจงอย่าได้สวมใส่กำไล หรือเส้นด้าย หรือสิ่งที่เสมือนกับทั้งสองอย่างนี้ เพื่อหวังให้ห่างไกลจากโชคร้ายก่อนที่มันจะเกิด หรือเพื่อต้องการให้มันหายไปเมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว

✱ ขอท่านจงอย่าได้ทำการแขวนเครื่องรางเพื่อต้องการให้หลุดพ้นจากอัยน์(การอิจฉาริษยา) แท้จริง สิ่งนั้นเป็นชิริก ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « مَنْ تَعَلَّقَ شَيْئًا وُكِلَ إِلَيْهِ ». ความว่า "**ผู้ใดที่ทำการแขวนสิ่งใด ๆ แล้ว แท้จริง เขาก็จะถูกมอบให้เป็นภาระของสิ่งนั้น**" (อะหมัดและอัต-ติรมีซีย์)

✱ ขอท่านจงอย่าได้ทำการขอความบะเราะกัตโชคลาภความประเสริฐจากก้อนหิน ต้นไม้ โบราณสถาน หรือโบราณวัตถุต่างๆ หรือสิ่งก่อสร้างทั้งหลาย เพราะแท้จริงการกระทำเช่นนั้นเป็นชิริก

✱ ขอท่านจงอย่าได้เชื่อโชคลางหรือลางร้าย ไม่ว่าจะในรูปแบบไหนก็ตาม เพราะแท้จริงมันเป็นชิริก ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « الطِّيَرَةُ شِرْكٌ، الطِّيَرَةُ شِرْكٌ ثَلاثًا ». ความว่า "**แท้จริงการเชื่อโชคลางนั้นเป็นชิริก การการเชื่อโชคลางนั้นเป็นชิริก ท่านกล่าวอย่างนี้สามครั้ง**" (อะหมัดและอบู ดาวูด)

✱ ขอท่านจงอย่าได้เชื่อบรรดานักไสยศาตร์และหมอดูหรือนักโหราศาสตร์ที่อ้างว่ารู้ในสิ่งเร้นลับ และแสดงดวงชะตาราศีในหนังสือของพวกเขา และทำนายความสุขหรือความทุกข์ของผู้ที่เกี่ยวข้องกับดวงชะตานั้น แท้จริง การเชื่อพวกเขาในสิ่งเหล่านี้เป็นชิริก เพราะแท้จริงแล้วไม่มีผู้ใดที่รู้ในสิ่งเร้นลับนอกจากอัลลอฮฺ

✱ ขอท่านจงอย่าได้พาดพิงการตกของฝนด้วยการพูดว่ามาจากดวงดาวหรือฤดูกาล เพราะมันเป็นสิ่งชิริกหากแต่ควรต้องพาดพิงไปยังอัลลอฮฺ ﷻ

✱ ขอท่านจงอย่าได้สาบานต่อสิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ ไม่ว่าการสาบานนั้นจะเป็นในรูปแบบใดก็ตาม เพราะมันเป็นการกระทำที่ชิริก ดังหะดีษที่ว่า « مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ » ความว่า "**ผู้ใดที่ได้ทำการสาบานด้วยสิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ แท้จริงเขาได้ตกเป็นกาฟิรหรือทำชิริก**"(อะหมัด)

เช่น การสาบานด้วยท่านนบี หรือด้วยอะมานะฮฺ หรือด้วยเกียรติ หรือด้วยพันธะสัญญา หรือด้วยชีวิต เป็นต้น

✸ ขอท่านจงอย่าได้สาปแช่งวันเวลา และสาปแช่งลม หรือดวงอาทิตย์ หรืออากาศที่หนาวหรือร้อน เพราะแท้จริงจะเป็นการสาปแช่งต่ออัลลอฮฺผู้ที่สร้างสิ่งเหล่านี้มา

✸ ขอท่านจงระวังอย่าได้กล่าวว่า "ถ้าหาก" เมื่อท่านได้เจอกับสิ่งที่ท่านไม่ชอบ เพราะมันเป็นการเปิดโอกาสให้กับการงานของชัยฏอน และในขณะเดียวกันเป็นการปฏิเสธต่อสิ่งที่อัลลอฮฺได้กำหนด แต่จงกล่าวว่า (قدر الله وما شاء فعل) คำอ่าน **ก็อดดะร็อลลอฮุ วะมาชาอะ ฟะอัล** ความว่า "อัลลอฮฺได้ทรงกำหนดให้เป็นเช่นนี้แล้ว สิ่งใดที่ทรงประสงค์พระองค์ก็จะทรงทำเช่นนั้น"

✸ ขอท่านจงอย่าได้นำเอาสถานที่ที่เป็นสุสานมาทำเป็นมัสยิด เพราะแท้จริงห้ามทำการละหมาดในมัสยิดที่มีสุสานอยู่ ดังหะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮฺได้กล่าวว่า แท้จริงท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวขณะที่ท่านใกล้หมดลมหายใจว่า

«لَعْنَةُ اللهِ عَلَى الْيَهُودِ وَالنَّصَارَى اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ» ความว่า "**แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงสาปแช่งชนชาวยะฮูดและนะศอรอ พวกเขาได้นำเอาสุสานของบรรดานบีของพวกเขามาทำเป็นมัสยิด**" ท่านกล่าวเช่นนั้นเพื่อตักเตือนให้เห็นในสิ่งที่คนเหล่านั้นกระทำ ท่านหญิงอาอิชะฮฺกล่าวว่า หากมิเพราะคำเตือนนี้แล้ว แน่นอนว่าบรรดาเศาะหาบะฮฺย่อมต้องยกสุสานของท่านนบีให้เด่นชัดเป็นแน่แท้ (มุสลิม)

ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ยังได้กล่าวว่า

«إن من كان قبلكم كانوا يتخذون قبور أنبيائهم وصالحيهم مساجد، فلا تتخذوا القبور مساجد فإني أنهاكم عن ذلك»

ความว่า "**แท้จริงคนรุ่นก่อนพวกท่านได้นำเอาสุสานของบรรดานบีและเหล่าคนที่ศอลิหฺของพวกเขามาทำเป็นมัสยิด ดังนั้นพวกท่านจงอย่าได้นำเอาสุสานมาทำเป็นมัสยิดอย่างเด็ดขาด ฉันขอห้ามพวกท่านในสิ่งนี้**" (อบู ดาวูด)

✸ ขอท่านจงอย่าได้เชื่อในหะดีษที่รายงานโดยผู้คนที่พูดปดมดเท็จแล้วอ้างว่าเป็นหะดีษของท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่เกี่ยวกับการเชิญชวนให้ขอพรจากท่านหรือจากบรรดาศอลิฮีนในหมู่ประชาชาติของท่าน เพราะมันเป็นหะดีษที่โกหกมดเท็จ กุพาดพิงอย่างโกหกถึงท่านรอซูล เช่น

«توسلوا بجاهي، فإن جاهي عند الله عظيم» ความว่า "**พวกท่านจงขอจากอัลลอฮฺผ่านตำแหน่งของฉันเพราะแท้จริงมันมีเกียรติยิ่ง ณ อัลลอฮฺ**"

«إذا أعيتكم الأمور فعليكم بأهل القبور» ความว่า "**หากพวกท่านติดขัดปัญหาใด ๆ พวกท่านจงไปขอกับชาวสุสาน**"

«إن الله يوكل ملكاً على كل قبر ولي يقضي حوائج الناس» ความว่า "**แท้จริงอัลลอฮฺได้ส่งบรรดามะลาอิกะฮฺไปยังทุก ๆ สุสานของบรรดาวะลีย์เพื่อคอยแก้ปัญหาให้กับผู้คน**"

«لو أحسن أحدكم ظنه بحجر نفعه» ความว่า "**หากพวกท่านมองก้อนหินในแง่ดีแล้ว แน่นอนว่าจะหินนั้นจะสร้างประโยชน์ให้กับเขา**" และหะดีษในทำนองนี้อีกมากมาย

✸ ขอท่านจงอย่าได้ฉลองรื่นเริงกับงานที่เรียกกันว่าเป็นเทศกาลต่างๆ ของศาสนา ดังเช่น เมาลิดนบี และ อิสรออ์-มิอฺรอญ์ คืนนิศฟูชะอฺบาน และอื่นๆ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่อุตริขึ้นและไม่มีหลักฐานแสดงจากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) หรือจากบรรดาเศาะหาบะฮฺที่มีความรักต่อท่านนบีมากกว่าพวกเรา และทุ่มเทจริงจังตั้งใจในการทำความดีมากกว่าพวกเรา ซึ่งหากสิ่งที่กล่าวมานี้เป็นสิ่งที่ดีงาม แน่นอนว่าพวกเขาต้องกระทำก่อนเราเสียอีก

คำปฏิญาน: ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ
“แท้จริงแล้วไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ”

คำนี้จะครอบคลุมใน 2 ประการคือ **ประการที่หนึ่ง** (**لا إله**) “ลาอิลาฮะ” ไม่มีพระเจ้าอื่นใด คือปฏิเสธการเป็นพระเจ้าที่แท้จริงจากสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระองค์อัลลอฮฺ **ประการที่สอง** (**إلا الله**) “อิลลัลลอฮฺ” คือยืนยันการเป็นพระเจ้าที่แท้จริงให้กับอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น

พระองค์อัลลอฮฺได้ตรัสว่า ﴿ وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦٓ إِنَّنِى بَرَآءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ ۝٢٦ إِلَّا ٱلَّذِى فَطَرَنِى فَإِنَّهُۥ سَيَهْدِينِ ﴾ ความว่า **“และจงรำลึกถึงเมื่ออิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขาและหมู่ชนของเขาว่า แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่พวกท่านเคารพภักดี นอกจาก(อัลลอฮฺ) ซึ่งทรงให้บังเกิดฉันเท่านั้น เพราะแท้จริงพระองค์จะทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ฉัน”** (อัซ-ซุครูฟ 26-27)

ดังนั้นจึงไม่เป็นการเพียงพอที่เราจะอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ ทว่าจำเป็นต้องเสริมด้วยการที่เราต้องมอบการอิบาดะฮฺให้พระองค์ผู้เดียวเท่านั้น และไม่เป็นการยึดมั่นศรัทธาที่แท้จริงนอกจากว่าเราต้องรวมระหว่างการเชื่อในพระองค์อัลลอฮฺเพียงแต่องค์เดียว พร้อมๆ กับปราศจากการตั้งภาคีต่อพระองค์และปลีกตัวห่างจากผู้ที่ชิริก

ได้มีรายงานว่า **แท้จริงแล้วกุญแจสวรรค์คือ ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ** (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์อัลลอฮฺ) ฉะนั้นใครก็ตามที่ได้กล่าวคำนี้แล้วเขาสามารถที่จะเปิดประตูสวรรค์ให้กับตัวเขาเองได้หรือไม่? ท่าน วะฮับ อิบนุ มุนับบิฮฺ **رحمه الله** ได้ถูกถามว่า คำว่า **ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ** มิใช่เป็นกุญแจของสวรรค์ดอกหรือ? ท่านได้ตอบว่า ใช่ แต่ว่าจะไม่เรียกว่ากุญแจนอกจากว่ามันจะต้องมีซี่ของมัน ถ้าหากว่าท่านได้นำกุญแจที่มีซี่มาไขกลอนแล้ว ประตูสวรรค์ก็จะถูกเปิดให้กับท่าน ไม่เช่นนั้นแล้วประตูสวรรค์ก็จะไม่ถูกเปิดแก่ท่าน

และได้มีวจนะมากมายจากท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่ได้ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับซี่ของกุญแจดังกล่าว ดังที่ ท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวไว้เช่น «من قال لا إله إلا الله مخلصا ...» ความว่า **“ใครก็ตามที่ได้กล่าวคำว่า ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์อัลลอฮฺด้วยใจที่บริสุทธิ์...”** « مستيقنا بها قلبه ... » ความว่า **“ด้วยความเชื่อมั่นในหัวใจของเขา...”**

«يقولها حقا من قلبه ...» ความว่า **“ตลอดจนเขาได้กล่าวอย่างจริงใจ...”**

ซึ่งหะดีษต่างๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้นเป็นการบ่งบอกว่าการที่จะได้เข้าสวรรค์นั้นจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจในความหมายของ **ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ** และมั่นคงบนพื้นฐานดังกล่าวจนกระทั่งเสียชีวิตบนฐานนั้น และในขณะเดียวกันต้องมีความนอบน้อมยอมรับต่อนัยของมันอีกด้วย และอื่นๆ อีก

จากการที่ได้รวบรวมหลักฐานต่างๆ ผู้ที่มีความรู้ความสามารถจึงได้พบเงื่อนไขของ **ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ** ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ ซึ่งจำเป็นต้องมีอย่างครบสมบูรณ์ และต้องปราศจากปัจจัยตรงกันข้ามที่คอยกีดขวางทำลายมัน จนกว่าคำปฏิญานดังกล่าวจะเป็นกุญแจสวรรค์และเป็นประโยชน์ให้กับผู้ที่ได้กล่าวไว้ ซึ่งเงื่อนไขเหล่านี้คือซี่ของกุญแจนั่นเอง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

❶ **(ความรู้) อิลมฺ** เพราะคำทุกคำนั้นย่อมมีความหมาย ฉะนั้นท่านมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้ความหมายของคำว่า **ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ** เป็นความรู้ที่ต้องขจัดความไม่รู้ให้หมดไป นั่นก็คือท่านจะต้องปฏิเสธการเป็นพระเจ้าจากสิ่งอื่นที่ไม่ใช่อัลลอฮฺ และต้องยืนยันสิ่งนั้นให้กับพระองค์อัลลอฮฺเพียงแต่ผู้เดียว หมายความว่า จะต้องไม่มีสิ่งใดที่คู่ควรแก่การเคารพภักดีอย่างแท้จริงนอกเหนือจากอัลลอฮฺ

อัลลอฮฺได้ตรัสว่า ﴿ إِلَّا مَن شَهِدَ بِٱلْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴾ ความว่า **“นอกจากผู้ยืนยันเป็นพยานด้วยความจริง และพวกเขารู้ดี”** (อัซ-ซุครูฟ 86)

และท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَعْلَمُ أَنَّهُ لا إِلَهَ إِلا اللهُ دَخَلَ الْجَنَّةَ» ความว่า **“ใครก็ตามที่ได้เสียชีวิตไป ในขณะที่เขาได้รู้ดีว่า แท้จริงแล้วไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ เขาก็จะได้เข้าสวรรค์”** (รายงานโดย มุสลิม)

❷ยะกีน (ความเชื่อมั่น) คือมีความเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ในความหมายของคำนี้ เพราะว่าแท้จริงแล้วเราจะมีความแคลงใจหรือระแวงตลอดจนลังเลในคำนี้ไม่ได้ แต่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องยืนหยัดแน่วแน่บนพื้นฐานความเชื่อมั่นอย่างแท้จริง แท้จริงแล้วอัลลอฮฺได้ตรัสเพื่อชี้แจงลักษณะของปวงชนผู้ศรัทธาว่า

﴿إِنَّمَا ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ثُمَّ لَمۡ يَرۡتَابُواْ وَجَٰهَدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلصَّٰدِقُونَ﴾

ความว่า **“แท้จริงศรัทธาชนที่แท้จริงนั้น คือบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ แล้วพวกเขาไม่สงสัยแคลือบแคลงใจ และพวกเขาได้เสียสละต่อสู้ดิ้นรนด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเขาและชีวิตของพวกเขาในหนทางของอัลลอฮฺ ชนเหล่านั้นแหละคือบรรดาผู้สัตย์จริง”** (อัล-หุญุรอต 15)

ฉะนั้นไม่เพียงพอที่จะกล่าวคำนี้ออกมาทางวาจาเท่านั้น แต่จะต้องมีความเชื่อมั่นในใจควบคู่กันไปด้วย ไม่เช่นนั้นแล้วมันก็จะเป็นการนิฟากหรือการกลับกลอกอย่างเต็มๆ

ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «أَشْهَدُ أَنْ لا إِلَهَ إِلا الله وَأَنِّي رَسُولُ اللهِ لا يَلْقَى الله بِهِمَا عَبْدٌ غَيْرَ شَاكٍّ فِيهِمَا إِلا دَخَلَ الْجَنَّةَ»

ความว่า **“คำปฏิญาณว่า ข้าพเจ้าขอปฏิญานว่าแท้จริงแล้วไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์อัลลอฮฺ และแท้จริงข้าคือศาสนทูตของอัลลอฮฺ ไม่มีบ่าวคนใดที่ได้ไปพบอัลลอฮฺด้วยคำทั้งสองนี้ โดยไม่เป็นผู้ที่สงสัยคลางแคลงต่อคำทั้งสองนั้น นอกจากว่าเขาจะได้เข้าสวรรค์”** (รายงานโดย มุสลิม)

❸เกาะบูล (การยอมรับ) เมื่อไหร่ท่านได้รู้และเชื่อมั่นอย่างแน่ใจแล้ว ก็สมควรอย่างยิ่งที่จะต้องให้เกิดผลจากความรู้ที่แน่ใจนั้น นั่นก็คือด้วยการยอมรับต่อนัยของคำปฏิญาณนี้ ด้วยหัวใจและวาจา และสำหรับใครก็ตามที่ปฏิเสธคำเรียกร้องแห่งเอกภาพของอัลลอฮฺและไม่ยอมรับมัน เขาก็คือคนที่ปฏิเสธศรัทธา แม้ว่าการปฏิเสธของเขาจะด้วยความโอ้อวด หยิ่งยโส หรือด้วยความอิจฉาของเขาก็ตาม ดังดำรัสของพระองค์อัลลอฮฺที่ได้พูดถึงการปฏิเสธอย่างโอหังของผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาว่า ﴿إِنَّهُمۡ كَانُوٓاْ إِذَا قِيلَ لَهُمۡ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ يَسۡتَكۡبِرُونَ﴾ ความว่า **“แท้จริง พวกเขาเหล่านั้นเมื่อได้มีการกล่าวแก่พวกเขาว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ พวกเขาก็หยิ่งผยอง”** (อัศ-ศอฟฟาต 35)

❹อินกิยาด (นอบน้อมยอมสยบ) คือการยอมสยบต่อเตาฮีดหรือการเชื่อมั่นในเอกภาพของอัลลอฮฺอย่างสมบูรณ์เต็มเปี่ยม และนี่คือจุดสำคัญอันแท้จริง และเป็นภาพลักษณ์เชิงปฏิบัติของการศรัทธา มันจะเกิดขึ้นด้วยการปฏิบัติในสิ่งที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้บัญญัติไว้ และละทิ้งสิ่งที่พระองค์ได้ห้าม ดังคำดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

﴿وَمَن يُسۡلِمۡ وَجۡهَهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِ وَهُوَ مُحۡسِنٞ فَقَدِ ٱسۡتَمۡسَكَ بِٱلۡعُرۡوَةِ ٱلۡوُثۡقَىٰۗ وَإِلَى ٱللَّهِ عَٰقِبَةُ ٱلۡأُمُورِ﴾ความว่า **“และผู้ใดที่ยอมมอบใบหน้าของเขายังอัลลอฮฺ โดยที่เขาเป็นผู้ที่กระทำดี แน่นอนเขาได้ยึดห่วงอันมั่นคงไว้แล้ว และบั้นปลายของกิจการทั้งหลายย่อมกลับไปหาอัลลอฮฺ”** (ลุกมาน 22)

นี่แหละคือการนอบน้อมยอมสยบที่แท้จริง

❺ศิดกฺ (ความสัจจริง) ความซื่อสัตย์และสัจจริงในวาจาที่กล่าวคำปฏิญาณซึ่งต้องขจัดความโกหกมดเท็จ หากใครที่ได้กล่าวคำปฏิญาด้วยลิ้นเพียงอย่างเดียวในขณะที่จิตใจของเขาไม่ได้ซื่อสัตย์ตามคำพูด แน่นอนเขาก็คือผู้ที่สับปลับหรือมุนาฟิก ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ได้กล่าวตำหนิพวกมุนาฟิกว่า ﴿يَقُولُونَ بِأَلۡسِنَتِهِم مَّا لَيۡسَ فِي قُلُوبِهِمۡ﴾ความว่า **“พวกเขากล่าวกับลิ้นของพวกเขาด้วยสิ่งที่ไม่มีอยู่ในหัวใจของพวกเขา”** (อัล-ฟัตหฺ 11)

❻มะหับบะฮฺ (ความรัก) มุอ์มินต้องรักคำปฏิญานที่กล่าวนั้น รักที่จะปฏิบัติตามนัยความหมายของมัน มีความรักต่อผู้ที่กระทำความดีตามความหมายของคำปฏิญานดังกล่าว เครื่องหมายบ่งชี้ว่าบ่าวนั้นรักอัลลอฮฺ คือ การให้ความสำคัญต่อความรักของพระองค์มากกว่าสิ่งอื่นใดแม้ว่ามันจะขัดกับอารมณ์ของเขาก็ตาม การที่เขารักชอบผู้ที่เป็นพรรคพวกของอัลลอฮฺ

และศาสนทูตของพระองค์ พร้อมทั้งปลีกตัวห่างจากผู้ที่เป็นศัตรูกับพระองค์ และการทำตามนบีมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) การปฏิบัติตามแนวทางของท่าน และน้อมนำปฏิบัติตามทางนำของท่าน

7 อิคลาศ (ความบริสุทธิ์ใจ) ด้วยการที่ไม่หวังจากการกล่าวปฏิญาณนี้นอกจากเพื่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺเท่านั้น อัลลอฮฺได้ตรัสว่า﴿ وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ ﴾ ความว่า **“และพวกเขามิได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง”** (อัล-บัยยินะฮฺ 5) และท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « فَإِنَّ اللهَ قَدْ حَرَّمَ عَلَى النَّارِ مَنْ قَالَ لا إِلَهَ إِلا اللهُ يَبْتَغِي بِذَلِكَ وَجْهَ اللهِ » ความว่า **“แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺทรงห้ามนรกแก่ผู้ที่กล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ ในสภาพที่เขากล่าวคำนั้นด้วยความมุ่งหมายหาความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ”** (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์)

ผู้ใดก็ตามที่ได้เสียชีวิตไปแล้วนั้นเขาจะต้องถูกทดสอบและถูกสอบถามในหลุมฝังศพด้วยสามคำถาม ถ้าหากว่าเขาสามารถที่จะตอบคำถามเหล่านั้นไปได้เขาก็จะได้รับความปลอดภัย และถ้าหากว่าเขาไม่สามารถที่จะตอบคำถามเหล่านั้นไปได้เขาก็จะต้องพบกับความหายนะ ในจำนวนคำถามเหล่านั้นก็คือ ใครคือศาสนทูตของท่าน ? ซึ่งไม่มีใครสามารถที่จะตอบคำถามเหล่านี้ได้ นอกจากผู้ที่พระองค์อัลลอฮฺได้ให้ความช่วยเหลือแก่เขาในโลกดุนยาให้ทำตามเงื่อนไขของคำปฏิญานดังกล่าว และผู้ที่อัลลอฮฺได้ให้ความยืนหยัดและทรงดลใจแก่เขาในช่วงเวลาที่เขาอยู่ในหลุมฝังศพ ซึ่งคำปฏิญานดังกล่าวก็จะให้ประโยชน์แก่เขาในโลกหน้าที่ทรัพย์สมบัติและลูกหลานทั้งหลายไม่อาจให้ประโยชน์ได้อีกเลย และเงื่อนไขเหล่านี้คือ

1 การเชื่อฟังท่านศาสนทูตมุหัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ในสิ่งที่ท่านได้สั่ง โดยที่พระองค์อัลลอฮฺได้สั่งให้เราเชื่อฟัง พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า ﴿مَّن يُطِعِ ٱلرَّسُولَ فَقَدۡ أَطَاعَ ٱللَّهَ﴾ ความว่า **"ผู้ใดเชื่อฟังรอซูล แน่นอนเขาก็เชื่อฟังอัลลอฮฺแล้ว"** (อัน-นิสาอ์ 80)

พระองค์ได้ตรัสอีกว่า ﴿قُلۡ إِن كُنتُمۡ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ فَٱتَّبِعُونِي يُحۡبِبۡكُمُ ٱللَّهُ﴾ ความว่า **"จงกล่าวเถิด(มุหัมมัด) ว่า หากพวกท่านรักอัลลอฮฺก็จงปฏิบัติตามฉัน อัลลอฮฺก็รักพวกท่าน"** (อาล อิมรอน 31)

และแท้จริงแล้ว การที่จะได้เข้าสวรรค์ไม่ว่าในกรณีใดๆ แน่นอนที่สุดย่อมต้องเกี่ยวข้องกับการเชื่อฟังท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ในทุกๆ กรณีเช่นกัน

แท้จริงแล้วท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า

«كلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبَى" قَالُوا: يَا رَسُولَ اللهِ: وَمَنْ يَأْبَى؟ قَالَ: "مَنْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبَى»

ความว่า **"ประชาชาติของฉันจะได้เข้าสวรรค์ทุกคน เว้นแต่ผู้ที่ปฏิเสธเท่านั้น"** บรรดาเศาะหาบะฮฺได้กล่าวว่า โอ้ ท่านศาสนทูตของอัลลอฮฺ แล้วใครเล่าที่ปฏิเสธ? ท่านตอบว่า **"ใครที่เชื่อฟังต่อฉันเขาจะได้เข้าสวรรค์ และใครที่ฝ่าฝืน(ไม่เชื่อฟัง)ฉัน แท้จริงแล้วเขาก็คือผู้ที่ปฏิเสธนั่นเอง"** (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์)

และสำหรับใครก็ตามที่รักท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) แล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเชื่อฟังท่าน เพราะการเชื่อฟังเป็นผลของความรัก และมันเป็นเครื่องหมายเชิงปฏิบัติถึงความรักที่เรามีต่อท่าน

2 การเชื่อในสิ่งที่ท่านได้บอกเล่า ใครก็ตามที่ได้ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ท่านได้นำมาบอกและแจ้งอย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นเพราะอารมณ์และทิฐิของตัวเขาเอง แน่นอน เขาก็ได้ปฏิเสธอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์แล้ว เพราะว่าท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) คือผู้ที่ได้รับความคุ้มครองให้พ้นจากความผิดพลาดและการโกหก อัลลอฮฺได้ตรัสว่า ﴿وَمَا يَنطِقُ عَنِ ٱلۡهَوَىٰٓ﴾ ความว่า **"และเขา(มุหัมมัด) มิได้พูดตามอารมณ์"** (อัน-นัจมฺ 3)

3 การหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ท่านได้ห้าม เริ่มตั้งแต่การตั้งภาคีต่อพระองค์อัลลอฮฺซึ่งนับว่าเป็นความผิดที่ใหญ่ที่สุด ตามด้วยบาปใหญ่และบาปที่มีแต่สร้างความหายนะ ไปจนถึงบาปเล็กบาปน้อยและสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งหลาย ซึ่งการที่ความศรัทธาของมุสลิมจะเพิ่มขึ้นนั้น ขึ้นอยู่กับระดับความรักที่เขามีต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) เมื่อใดความศรัทธาของเขาเพิ่มขึ้นแล้วอัลลอฮฺก็จะทรงให้เขามีความรักที่จะกระทำความดีงาม และจะทรงทำให้เขารังเกียจที่จะฝ่าฝืน ทำผิด และทำบาป

4 ต้องไม่ภักดีต่ออัลลอฮฺเว้นแต่ตามบทบัญญัติที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กำหนดไว้ ซึ่งหลักการพื้นฐานในการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺนั้นคือการห้ามทำ(จนกว่าจะมีหลักฐานสั่งใช้ให้ทำ) ฉะนั้นไม่เป็นการอนุญาติที่จะเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเว้นแต่ตามวิธีการหรือด้วยสิ่งที่มาจากท่านศาสนทูตของพระองค์ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า (مَنْ عَمِلَ عَمَلاً لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ) ความว่า **"ผู้ใดที่ปฏิบัติงานหนึ่งงานใด ที่ไม่มีอยู่ในศาสนาของเรากิจการนั้นจะไม่เป็นที่ยอมรับ"** (รายงายโดย มุสลิม)

เกร็ดความรู้ พึงทราบเถิดว่า แท้จริงแล้วการมีความรักต่อท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และการมีความรักต่อสิ่งที่ท่าน (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้นำมานั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น ใครก็ตามที่เกลียดชังในบางสิ่งบางอย่างที่ท่าน
รอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้นำมาแม้ว่าเขาได้ทำสิ่งดังกล่าวอยู่ก็ตาม เขาก็ย่อมเป็นผู้ที่ตกอยู่ในกุฟร฿ และไม่เป็นการเพียงพอที่จะมีความรักอย่างเดียวเท่านั้น แต่ทว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่ท่านจะต้องมีความรักต่อท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) มากกว่าทุกๆ สิ่งแม้กระทั่งตัวท่านเอง แท้จริง ใครที่ชอบบางสิ่งบางอย่างแล้วเขาก็ย่อมที่จะสละตนเพื่อสิ่งนั้นและยอมทำทุกอย่างเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งดังกล่าว ฉะนั้นผู้ที่ซื่อสัตย์ในการมีความรักต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ก็คือคนที่มีเครื่องหมายแห่งความรักปรากฏบนตัวเขาด้วยการปฏิบัติและเลียนแบบตามซุนนะฮฺของท่าน ไม่ว่าจะด้วยทางวาจา การกระทำ หรือด้วยการเชื่อฟังสิ่งที่ท่านได้มีคำสั่ง และหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ท่านได้ห้ามไว้ และปฏิบัติใช้ตามมารยาทของท่าน ไม่ว่าจะเป็นในยามยากเข็ญหรือสะดวกสบาย และยามสุขหรือยามทุกข์ ฉะนั้นแท้จริงแล้วการเชื่อฟังและการตามคือผลของการรัก และถ้าหากปราศจากทั้งสองอย่างนั้นก็ไม่มีความความรักดังกล่าวอย่างแท้จริง

สัญญานต่างๆ ที่บ่งบอกถึงการมีความรักต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) อาทิเช่น การพูดถึงและการเศาะละวาตต่อท่านให้มาก ซึ่งใครก็ตามที่ได้รักสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้ว เขาก็จะพูดถึงสิ่งดังกล่าวมากเท่านั้น อีกส่วนหนึ่งก็คือ: การมีความปรารถนาอยากจะพบเจอท่าน ซึ่งทุกคู่รักย่อมมีความคิดถึงที่จะพบเจอคู่รักของเขา อีกส่วนหนึ่งก็คือ: การให้ความเคารพ ยกย่อง และให้เกียรติในยามที่ท่านถูกกล่าวถึง ท่านอิสหาก **رحمه الله** ได้กล่าวว่า "บรรดาเศาะหาบะฮฺของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่ใช้ชีวิตหลังจากท่าน พวกเขาเหล่านั้นจะไม่รำลึกถึงท่าน นอกจากว่าพวกเขาจะอ่อนน้อมถ่อมตัว ตัวสั่น และหลั่งน้ำตาในที่สุด" อีกส่วนหนึ่งก็คือ: การเกลียดชังและการเป็นศัตรูกับใครก็ตามที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้เกลียดชังและเป็นศัตรูกับเขา และหลีกเลี่ยงออกห่างจากผู้ที่ปฏิบัติค้านกับแนวทางของท่านและผู้ที่ทำอุตริกรรมในศาสนาของท่านนบี จากหมู่คนที่อยู่บนแนวทางบิดอะฮฺทั้งหลายและพวกมุนาฟิก อีกส่วนหนึ่งก็คือ: มีความรักต่อใครที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้รักเขา ซึ่งได้แก่วงศ์ตระกูล ภรรยา และบรรดาเศาะหาบะฮฺของท่าน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ได้อพยพมาหรือเหล่า
มุฮาญีรีน และผู้ที่ได้ให้ความช่วยเหลือหรือชาวอันศอรก็ตาม รวมทั้งการเป็นศัตรูและชิงชังกับผู้ที่เป็นศัตรูและเกลียดชังหรือด่าทอพวกเขาเหล่านั้น อีกส่วนหนึ่งก็คือ: การปฏิบัติตามมารยาทของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่มีสูงยิ่งด้วยเกียรติ ซึ่งท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) เป็นผู้ที่มีมารยาทดีที่สุดในบรรดามวลมนุษย์ทั้งหลาย กระทั่งท่านหญิง อาอิชะฮฺ **رضي الله عنها** ได้กล่าวว่า "อุปนิสัยใจคอของท่าน
รอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นั้นก็คืออัลกุรอาน" นั่นคือท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้บังคับตัวท่านเองด้วยการไม่กระทำสิ่งใดๆ เว้นแต่ว่าตามที่อัลกุรอานได้มีคำสั่งในเรื่องดังกล่าวเท่านั้น

ส่วนคุณลักษณะของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นั้น แท้จริงท่านเป็นคนที่กล้าหาญที่สุด และจะเห็นได้ว่าท่านกล้าหาญมากเป็นพิเศษโดยเฉพาะในยามที่อยู่ระหว่างการสู้รบในสมรภูมิ และท่านเป็นผู้ที่เอื้อเฟื้อใจบุญที่สุด และเป็นผู้ที่มีใจกว้างและใจบุญกว่าใครๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเดือนเราะมะฎอน และท่านเป็นผู้ที่หวังดีที่สุดกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ท่านเป็นคนที่มีความอ่อนโยนที่สุด ซึ่งท่านไม่เคยที่จะแก้แค้นเพื่อผลประโยชน์ของตนเองเลย ท่านเป็นคนที่ที่เอาจริงเอาจังที่สุดในเรื่องศาสนาของอัลลอฮฺ เป็นคนที่อ่อนน้อมที่สุดพร้อมกับมีความน่าเกรงขาม ท่านเป็นคนที่มีความละอายยิ่งกว่าสาวๆ ท่านเป็นคนที่ดูแลรับใช้และปฏิบัติดีที่สุดต่อครอบครัวของท่าน และท่านเป็นคนที่มีความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันมากที่สุด ... และอื่นๆ อีกมากมาย

การทำความสะอาด

การละหมาดเป็นรุก่นอิสลามข้อที่สอง และการละหมาดจะใช้ไม่ได้นอกจากจะต้องชำระทำความสะอาดจากสิ่งโสโครกต่างๆ และการชำระทำความสะอาดนั้นมีทั้งด้วยน้ำหรือด้วยดิน

ประเภทของน้ำ 1) **น้ำฏอฮิร** คือ น้ำที่สะอาดในตัวของมันเองที่ยังคงสภาพเดิม และสามารถชำระล้างสิ่งสกปรกได้ และใช้ในการยกหะดัษต่างๆ ได้

2) **น้ำนะญิส** คือ น้ำที่ไม่สะอาด น้ำที่มีสิ่งนะญิสเจือปนอยู่ด้วยถ้าหากว่าน้ำนั้นมีปริมาณน้อย หรือน้ำที่มีการเปลี่ยนแปลงของสี กลิ่น และรส ด้วยสิ่งที่นะญิสถ้าหากว่าน้ำมีปริมาณมาก

คำแนะนำ น้ำที่มีปริมาณมากไม่เป็นนะญิส นอกจากว่าสิ่งนะญิสที่ตกลงไปทำให้มีการเปลี่ยนแปลงหนึ่งในสามอย่างคือ สี กลิ่น หรือรส น้ำที่น้อยนั้นเมื่อเจือปนด้วยนะญิสก็จะกลายเป็นนะญิสแม้สี รสหรือกลิ่นไม่เปลี่ยนก็ตาม คำว่าน้ำมากนั้นหมายถึงมีปริมาณมากกว่าสองกุลละฮฺคือประมาณ 210 ลิตร

ภาชนะ : ภาชนะทุกอย่างนั้นสะอาดสามารถนำมาใช้ได้โดยไม่มีข้อห้ามใดๆ ยกเว้นภาชนะที่เป็นโลหะทองหรือโลหะเงินเท่านั้นที่ต้องห้าม สามารถใช้ภาชนะทองและเงินเพื่อทำความสะอาด ได้แต่ว่าเป็นบาป และภาชนะต่างๆ หรือเสื้อผ้าของคนกาฟิร สามารถจะนำมาใช้ได้ ยกเว้นถ้ารู้ว่าภาชนะหรือเสื้อผ้านั้นมีนะญิส ก็ไม่อนุญาตให้สวมใส่หรือนำมาใช้

หนังสัตว์ หนังสัตว์ที่ตายเองทุกชนิดถือว่านะญิส(ไม่สะอาด) และสัตว์ที่ตายนั้นมีสองประเภท คือ 1) สัตว์ที่กินเนื้อไม่ได้ เช่น สุกร 2) สัตว์ที่กินเนื้อได้แต่ว่าไม่ได้เชือด และหนังสัตว์ที่กินเนื้อได้แต่ว่าไม่ได้เชือดนั้น ถ้าหากว่าได้ทำการฟอกแล้ว ก็ถือว่าสะอาด สามารถนำมาใช้ได้ถ้าหากว่ามันแห้งแล้ว แต่ถ้ายังเปียกอยู่ก็จะใช้ไม่ได้

อัล-อิสตินญาอ์ คือการชำระสิ่งที่ออกมาจากทวารหนักและทวารเบา(อุจจาระหรือ ปัสสาวะ) ถ้าหากว่าใช้น้ำในการทำความสะอาดจะเรียกว่า “อิสตินญาอ์“ และถ้าหากว่าใช้ก้อนหินแทนน้ำ หรือกระดาษ หรือใบไม้ เป็นต้น ในการชำระทำความสะอาด จะเรียกว่า “อิสติจมารฺ“ มีข้อแม้สำหรับการ อิสติจมารฺ คือสิ่งที่นำมาเช็ดจะต้องสะอาด เป็นสิ่งที่อนุญาต แล้วก็ไม่ใช่เป็นจำพวกอาหาร และต้องใช้ก้อนหินสามก้อนขึ้นไป และการทำ “อิสตินญาอ์“ หรือ “อิสติจมารฺ“ นั้นถือว่าวาญิบที่จะต้องทำเพื่อชำระทำความสะอาดสิ่งที่ออกมาจากทวารหนักและทวารเบา

หะรอม(ต้องห้าม)สำหรับผู้ที่ถ่ายอุจจาระ หรือปัสสาวะอยู่ในห้องน้ำนานเกินเวลาอันควร และหะรอมถ่ายตามสายน้ำลำธาร หรือตามถนนหนทาง หรือใต้ร่มเงาที่ผู้คนใช้ประโยชน์และเป็นที่พักร้อนของผู้คน หรือใต้ต้นไม้ที่ออกลูกออกผล และหะรอมหันหน้าไปทางกิบละฮฺในขณะที่ถ่ายเมื่ออยู่ที่โล่งหรือในทะเลทราย

มักรูฮฺ (น่ารังเกียจ)นำสิ่งที่มีบทซิกิรต่ออัลลอฮฺเข้าไปในห้องน้ำ หรือพูดในขณะอยู่ในห้องน้ำ หรือปัสสาวะในรูหรือรอยแตก หรือจับสัมผัสอวัยวะเพศด้วยมือขวา หรือหันไปทางกิบละฮฺเมื่อถ่ายทุกข์ขณะอยู่ในอาคาร แต่ถือว่าอนุญาตให้ทำสิ่งที่กล่าวมาได้เมื่อมีความจำเป็น

สุนัต(ส่งเสริมให้ทำ)สำหรับคนที่ถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะ ให้ชำระทำความสะอาดด้วยจำนวนครั้งที่เป็นคี่ ในการล้างด้วยน้ำ หรือการเช็ด หรือจะรวมทั้งล้างและเช็ดพร้อมๆ กัน

สิวาก (การสีฟัน) สุนัตให้ใช้ไม้ที่นุ่มเช่น ไม้อะรอก และเวลาที่ควรที่สุดที่ต้องทำคือก่อนละหมาดทุกครั้ง หรือก่อนที่จะอ่านอัลกุรอาน หรือช่วงอาบน้ำละหมาดก่อนการบ้วนปาก หรือหลังจากตื่นนอกทุกครั้ง หรือเมื่อจะเข้ามัสยิดและบ้าน หรือเมื่อมีกลิ่นปาก เป็นต้น และสุนัตให้เริ่มแปรงจากข้างขวาไปซ้าย และให้ใช้มือซ้ายขจัดทำความสะอาดสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ทุกชนิด

วุฎูอ์ (การอาบน้ำละหมาด) รุก่นการอาบน้ำละหมาดมี 1) ล้างหน้าพร้อมกับเอาน้ำบ้วนปาก

และสูดน้ำเข้าจมูกแล้วสั่งออกมา 2) ล้างแขนทั้งสองข้าง โดยเริ่มจากปลายนิ้วมือจนถึงข้อศอก 3) ลูบศีรษะทั้งหมดพร้อมๆ กับลูบใบหูทั้งสองข้าง 4) ล้างเท้าทั้งสองข้างพร้อมกับตาตุ่ม 5) ตัรฺตีบ(ทำเป็นลำดับ) 6) มุวาลาต (ทำต่อเนื่องติดต่อกัน)

สิ่งที่เป็นวาญิบของการอาบน้ำละหมาด กล่าว "บิสมิลลาฮฺ" ก่อนอาบน้ำละหมาด, ล้างมือก่อนสามครั้งสำหรับผู้ที่ตื่นนอนเวลากลางคืน ก่อนจะล้วงมือลงไปในภาชนะที่บรรจุน้ำ

สิ่งที่เป็นสุนัต แปรงฟัน, ล้างมือก่อนอาบน้ำละหมาด, เอาน้ำบ้วนปากพร้อมกับสูดน้ำเข้าจมูกและสั่งออกมาก่อนล้างหน้า, บ้วนปากพร้อมกับสูดน้ำเข้าจมูกอย่างแรงสำหรับผู้ที่ไม่ได้ถือศีลอด, สางเคราให้น้ำเข้าถึงข้างใน สำหรับผู้ที่มีเคราดก, สอดนิ้วระหว่างมือทั้งสองขณะล้าง, เริ่มด้วยมือขวาก่อนเสมอ, ล้างอวัยวะสองหรือสามครั้ง, สูดน้ำเข้าจมูกด้วยมือขวาและสั่งน้ำออกด้วยมือซ้าย, ถูอวัยวะต่างๆ, ทำวุฎอ์ให้ประณีตสมบูรณ์, ขอดุอาอ์หลังจากอาบน้ำละหมาดเสร็จตามที่ได้มีรายงานจากท่านนบี

สิ่งที่เป็นมักรูฮฺ(น่ารังเกียจ)ในการอาบน้ำละหมาด อาบน้ำละหมาดด้วยน้ำเย็นเกินไปหรือน้ำร้อน, เพิ่มจำนวนมากกว่าสามครั้งในการล้างอวัยวะ, สะบัดน้ำออกจากอวัยวะต่างๆ, ล้างข้างในเบ้าตา ส่วนการเช็ดน้ำด้วยผ้าหลังจากอาบน้ำละหมาดนั้นอนุญาตให้ทำได้

ข้อสังเกต การบ้วนปากนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้น้ำเคลื่อนไหวข้างในช่องปาก เช่นเดียวกับการสูดน้ำเข้าจมูก ต้องสูดน้ำเข้าไปด้วยพลังเหมือนการสูดหายใจไม่ใช่ด้วยการสอดนิ้วมือเข้าไปในจมูกอย่างเดียว และการสั่งน้ำออกจากจมูกก็เช่นเดียวกัน ถือว่าใช้ไม่ได้ ถ้าไม่ได้ทำในลักษณะที่กล่าวมาข้างต้น

วิธีอาบน้ำละหมาด ให้เนียต(ตั้งเจตนา)ในใจว่าข้าพเจ้าจะอาบน้ำละหมาด, หลังจากนั้นให้กล่าว "บิสมิลลาฮฺ" ด้วยพระนามอัลลอฮฺ, ล้างมือทั้งสองข้างสามครั้ง, เอาน้ำบ้วนปากพร้อมๆ กับสูดน้ำเข้าจมูกและสั่งออกมา สามครั้ง, ล้างใบหน้า สามครั้งให้ทั่ว (ขอบเขตของใบหน้าเริ่มจากโคนผมที่หน้าผากไปจรดที่ใต้คาง ส่วนด้านขวางเริ่มจากหูข้างหนึ่งไปสุดที่หูอีกข้างหนึ่ง), ล้างแขนทั้งสองข้างถึงข้อศอก สามครั้ง, ลูบศีรษะให้ทั่วด้วยมือทั้งสองข้างเพียงครั้งเดียว โดยเริ่มจากขอบหน้าผากไปยังท้ายทอย แล้ววกกลับมาที่เดิมอีกทีหนึ่ง ส่วนที่เป็นหนังเหนือใบหูถือว่าเป็นเขตของศีรษะที่ต้องลูบด้วย, ลูบใบหูทั้งสองข้างหนึ่งครั้ง โดยเอานิ้วชี้ทั้งสองสอยเข้าไปเช็ดใบหูส่วนใน แล้วใช้หัวแม่มือลูบเช็ดใบหูส่วนนอก, ท้ายสุด ล้างเท้าทั้งสองข้าง พร้อมกับตาตุ่ม

ข้อสังเกต เคราถ้าหากว่ามันมีบางๆ ก็ให้ล้างผิวหนังด้านในเคราให้ถึงเนื้อหนังด้วย แต่ถ้าเครานั้นดกหนาก็เพียงพอกับการล้างเคราข้างนอกเพียงอย่างเดียว

การเช็ดบนคุฟ คุฟนั้นเป็นถุงเท้าที่ทำมาจากหนัง ถ้าหากว่าทำมาจากผ้าจะเรียกว่าถุงเท้าที่เราเห็นตามท้องตลาดทั่วไป การเช็ดบนคุฟและถุงเท้ากระทำได้เฉพาะหะดัษเล็กเท่านั้น และการเช็ดบนคุฟ มีข้อแม้ หรือเงื่อนไขดังนี้ 1) สวมใส่รองเท้าคุฟทั้งสองข้างหลังจากการอาบน้ำละหมาดที่สมบูรณ์ 2) ทำความสะอาดโดยการใช้น้ำ (ใช้น้ำในการอาบน้ำละหมาด) 3) คุฟและถุงเท้านั้นต้องปกปิดเท้าซึ่งเป็นตำแหน่งของการล้างที่เป็นฟัรฎู 4) คุฟและถุงเท้าต้องทำจากสิ่งที่อนุญาตให้สวมใส่ 5) คุฟและถุงเท้าต้องสะอาดและปราศจากสิ่งสกปรกที่นะญิส

การเช็ดบนอิมามะฮฺ (ผ้าโพกหัว หรือผ้าสะระบั่น)เป็นการอนุญาตให้เช็ดบนอิมามะฮฺ ด้วยข้อแม้ต่อไปนี้ 1) ต้องเป็นผ้าโพกหัวที่ใช้สำหรับผู้ชาย 2) ผ้านั้นต้องปกปิดหัวส่วนที่ปิดโดยปกติ 3) เช็ดเนื่องจากมีหะดัษเล็กเท่านั้น 4) ใช้น้ำในการทำความสะอาด (ใช้น้ำในการอาบน้ำละหมาดก่อนที่จะโพกหัว)**การเช็ดบนคิมารฺ** (ผ้าคลุมหัวของผู้หญิง)เป็นการอนุญาตให้เช็ดบนคิมารฺหรือผ้าคลุมได้เช่นกัน ด้วยข้อแม้ต่อไปนี้ 1) ใช้สำหรับผู้หญิง 2) ผ้าคิมารฺนั้นต้องครอบหัวและผูกอยู่ใต้คอ 3) เช็ดเนื่องจากมีหะดัษเล็กเท่านั้น 4) ทำความสะอาดโดยใช้น้ำ (ใช้น้ำในการอาบน้ำละหมาดก่อนจะคลุมหัวด้วยคิมารฺ) 5) ผ้าคลุมนั้นต้องปกปิดส่วนหัวโดยปกติให้มิดชิด

ระยะเวลาที่อนุญาตให้เช็ด ระยะเวลาที่อนุญาตให้เช็ดบนรองเท้าคุฟ หรือ อิมามะฮฺ (ผ้าโพกหัว) หรือ คิมารฺ(ผ้าคลุม) สำหรับผู้ที่อยู่ตามบ้าน หรือไม่ใช่ผู้เดินทาง เช็ดได้เป็นระยะเวลา 1 วัน 1 คืน, และผู้ที่เดินทาง (ระยะทาง 85 กิโลเมตรขึ้นไป) เช็ดได้ 3 วัน 3 คืน

การเริ่มนับเวลาที่เช็ด เริ่มนับจากหะดัษครั้งแรกที่เกิดขึ้นหลังจากสวมใส่ จนหมดเวลาในวันพรุ่งนี้ ณ เวลาเดียวกัน (หมายถึงครบ 24 ชั่วโมง) สำหรับคนที่ไม่เดินทาง

วิธีการเช็ดบนคุฟ ลูบด้านบนตั้งแต่ส่วนปลายนิ้วเท้าจนถึงแข้ง โดยใช้ฝ่ามือที่กางนิ้วออก

ประโยชน์และข้อคิด ผู้ใดที่เช็ดในเวลาที่เขาเดินทาง พอหลังจากนั้นเขาหยุดอยู่กับที่(คือไม่ได้เดินทางต่อ) หรือตรงกันข้ามเขาอยู่กับบ้านแล้วเช็ดบนรองเท้าคุฟ พอหลังจากนั้นเขาก็เดินทาง หรือลังเลว่าเมื่อไรที่เริ่มเช็ด และนึกไม่ออก เหตุการณ์ที่กล่าวมานี้ ให้เขาเช็ดรองเท้าคุฟเหมือนคนที่อยู่ตามบ้าน คือเช็ดได้ 1 วัน 1 คืน เท่านั้น

การเช็ดบนเฝือกหรือญะบีเราะฮฺ ญะบีเราะฮฺ คือ ไม้ที่ใช้เข้าเฝือกประคบกระดูกแขนหรือขาที่หัก การเช็ดบนเฝือกนั้นทำได้ ด้วยข้อแม้ดังต่อไปนี้ 1) ใช้เฝือกเพราะมีความจำเป็นจริงๆ 2) เฝือกต้องไม่ยาวเกินเท่าส่วนที่จำเป็นต้องรักษา 3) ให้ติดต่อกันระหว่างการเช็ดบนเฝือกกับการล้างอวัยวะส่วนอื่นในการอาบน้ำละหมาด

หากว่าเฝือกนั้นเลยแผลมากเกินไป วาญิบที่จะต้องถอดส่วนที่เลยนั้น แต่ถ้าถอดแล้วกลัวจะเป็นอันตรายอนุญาตให้เช็ดบนเฝือกได้โดยไม่ต้องถอด

ประโยชน์ และข้อคิด การเช็ดที่ดีที่สุดคือให้เช็ดรองเท้าคุฟสองข้างพร้อมๆ กัน โดยไม่ต้องเริ่มขวาก่อนแล้วตามด้วยซ้ายอีกในการเช็ด ✸ ไม่อนุญาตให้เช็ดข้างใต้ของรองเท้าคุฟ หรือข้างๆ ✸ มักรูฮฺล้างรองเท้าคุฟแทนการเช็ด และมักรูฮฺลูบซ้ำๆ กันหลายๆ ครั้ง ✸ อิมามะฮฺ(ผ้าโพกหัว) และคิมารฺ(ผ้าคลุม)นั้น วาญิบจะต้องเช็ดบนพื้นที่ส่วนใหญ่ของมันทั้งสอง ไม่ใช่เช็ดแค่นิดเดียว

สิ่งที่ทำให้น้ำละหมาดเสีย สิ่งที่ทำให้น้ำละหมาดเสียมีดังนี้ (1 เมื่อมีสิ่งออกมาจากทวารหนักหรือทวารเบา ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่สะอาด เช่น การผายลมหรือน้ำอสุจิ หรือเป็นสิ่งที่นะญิส เช่น น้ำปัสสาวะ น้ำกาม เป็นต้น 2) เมื่อสิ้นสติ อาจด้วยการนอนหลับหรือเป็นลม แต่ถ้านอนหลับไม่สนิทในท่านั่งหรือยืนนั้น ไม่ถือว่าเสียน้ำละหมาด 3) มีน้ำปัสสาวะหรืออุจจาระจากทางอื่นที่ไม่ใช่ทวาร 4) เมื่อมีสิ่งนะญิสอื่น(นอกเหนือจากปัสสาวะและอุจจาระ)ออกมาจากร่างกาย เช่น เลือดที่ออกมามากเกินปกติ 5) เมื่อรับประทานเนื้ออูฐ 6) เมื่อสัมผัสอวัยวะเพศโดยปราศจากผ้ากั้นหรือปกปิด 7) เมื่อสัมผัสเพศตรงข้าม ชายสัมผัสหญิง หรือหญิงสัมผัสชาย ด้วยอารมณ์ทางเพศและไม่มีผ้ากั้นหรือปกปิด 8) เมื่อมีการริดดะฮฺ(ตกศาสนาหลังจากที่ได้ศรัทธาแล้ว)

และผู้ใดที่มั่นใจว่าตัวเองอยู่ในสภาพที่มีน้ำละหมาด แต่มีความลังเลใจว่ามีหะดัษหรือไม่ ให้ถือว่าตัวเองอยู่ในสภาพที่สะอาดไว้ก่อน และในทางกลับกัน ผู้ใดที่มั่นใจว่าตัวเองอยู่ในสภาพที่มีหะดัษ แต่มีความสงสัยว่าตัวเองอยู่ในสภาพที่สะอาดหรือเปล่า? ให้ถือว่าตัวเองอยู่ในสภาพที่มีหะดัษ จะต้องชำระและทำความสะอาด

การอาบน้ำ สาเหตุที่ต้องอาบน้ำ มีดังนี้ 1) เมื่อมีการหลั่งน้ำอสุจิออกมาด้วยความใคร่ขณะตื่นหรือขณะหลับไม่ว่าจะด้วยความใคร่หรือไม่ก็ตาม 2) เมื่อมีการร่วมเพศ โดยการสอดใส่ส่วนหัวของอวัยวะเพศชายจมเข้าไปในอวัยวะเพศหญิง ถึงแม้ว่าจะไม่มีการหลั่งน้ำอสุจิออกมาก็ตาม 3) เมื่อมีการเข้ารับอิสลามของกาฟิรหรือผู้ที่ตกมุรฺตัด 4) เมื่อมีประจำเดือน 5) เมื่อมีนิฟาส (เลือดจากการคลอดบุตร) 6) เมื่อมีการเสียชีวิตของมุสลิม

สิ่งที่เป็นวาญิบในการอาบน้ำ เพียงพอด้วยการชำระล้างทำความสะอาดให้ทั่วทั้งเรือนร่าง ทุกสัดส่วนของร่างกาย พร้อมกับข้างในปากและจมูกด้วย พร้อมๆ กับเนียตหรือตั้งเจตนาว่าเรา

อาบน้ำ ส่วนการอาบน้ำที่สมบูรณ์นั้นต้องประกอบด้วยเก้าข้อดังนี้ 1)เนียตหรือเจตนาในใจ 2) กลาวว่า "บิสมิลลาฮฺ" 3) ล้างมือก่อนที่จะล้วงหรือจุ่มมือเข้าไปในภาชนะที่มีน้ำ 4) ล้างอวัยวะเพศก่อนและชำระสิ่งสกปรกให้เกลี้ยง 5) อาบน้ำละหมาดให้สมบูรณ์ 6) เอาน้ำรดศีรษะสามครั้ง 7) รดน้ำตามร่างกายให้ทั่ว 8) ถูร่างกายขณะอาบน้ำ 9) เริ่มด้านซีกขวาก่อนเสมอในการอาบน้ำ

ข้อห้ามสำหรับผู้ที่มีหะดัษเล็ก

1) ห้ามจับอัลกุรอาน 2) ห้ามทำการละหมาดทุกประเภท 3) ห้ามการเฏาะวาฟรอบบัยตุลลอฮฺ

ข้อห้ามสำหรับผู้ที่มีหะดัษใหญ่ 1) ห้ามจับอัลกุรอาน 2) ห้ามละหมาดทุกประเภท 3) ห้ามการเฏาะวาฟรอบบัยตุลลอฮฺ 4) ห้ามอ่านกุรอาน 5) ห้ามนั่งในมัสยิดโดยไม่มีวุฎูอ์ **สิ่งมักรูฮฺสำหรับผู้ที่มีหะดัษใหญ่** นอนโดยไม่มีน้ำละหมาดและใช้น้ำมากเกินควรในการอาบน้ำ

การตะยัมมุม (การใช้ดินฝุ่นแทนการใช้น้ำ) ข้อแม้ในการอนุญาตให้ตะยัมมุมได้ มีดังนี้ 1) เมื่อไม่มีน้ำ 2) ต้องใช้ดินที่สะอาด ที่อนุญาตให้ใช้ มีฝุ่น และไม่ไหม้ดำ **รุก่นของการตะยัมมุม** ลูบใบหน้าให้ทั่วด้วยมือที่ติดดินฝุ่น แล้วลูบมือทั้งสองจนถึงข้อมือ ต้องทำตามลำดับและต่อเนื่องกัน **การเสียตะยัมมุม** 1) สิ่งที่ทำให้เสียตะยัมมุม คือทุกอย่างที่ทำให้น้ำละหมาดเสีย ที่ได้กล่าวมาแล้ว 2)เมื่อมีน้ำหรือเจอน้ำสำหรับผู้ตะยัมมุมเพราะหาน้ำไม่เจอ 3) เมื่อหมดความจำเป็นที่เป็นเหตุอนุญาตให้ตะยัมมุมได้ เช่น หายป่วย เป็นต้น **สิ่งที่เป็นสุนัตในการตะยัมมุม** 1) ให้ทำตามลำดับและต่อเนื่องกัน สำหรับผู้ที่ยกหะดัษใหญ่ 2) ให้ประวิงการตะยัมมุมจนถึงเวลาสุดท้ายเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีน้ำจริงๆ 3) หลังตะยัมมุมเสร็จ ให้อ่านดุอาอ์เช่นเดียวกับที่อ่านเมื่ออาบน้ำละหมาด **สิ่งที่เป็นมักรูฮฺในการตะยัมมุม** คือ การทาบบนดินฝุ่นซ้ำกันหลายๆ ครั้ง **วิธีตะยัมมุม** เนียตหรือตั้งเจตนาว่าจะตะยัมมุม หลังจากนั้นให้กล่าวพระนามของอัลลอฮฺ ว่า "บิสมิลลาฮฺ" เสร็จแล้วเอามือทั้งสองทาบลงบนดินที่เตรียมไว้ ทาบเพียงครั้งเดียวแล้วยกมาลูบใบหน้าให้ทั่วโดยให้ฝ่ามือลูบผ่านใบหน้าและเครา แล้วจึงลูบมือทั้งสอง โดยการลูบหลังมือขวาใช้ฝ่ามือซ้าย และลูบหลังมือซ้ายใช้ฝ่ามือขวาในการลูบ

การชำระนะญิส นะญิส แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ 1) นะญิส อัยนีย์(รูปธรรม) คือ นะญิสที่ไม่สามารถชำระหรือทำความสะอาดได้ เช่น หมู เพราะถึงแม้ว่าจะล้างเท่าไรก็ไม่สะอาด 2) นะญิส หุกมีย์ (นามธรรม) คือ เดิมทีมันสะอาดแต่เมื่อโดนนะญิสทำให้สิ่งนั้นสกปรกโสโครก เช่น เสื้อผ้า ดิน เป็นต้น ดูตารางเพิ่มเติม

ประเภท		หุก่ม
สัตว์ต่างๆ	นะญิส	สุนัข(หมา) หมู(สุกร) และสิ่งที่กินไม่ได้ในจำพวกนกหรือสัตว์ที่ใหญ่กว่าแมว **หุก่มของมัน** คือ ทั้งตัวและทุกส่วนของอวัยวะเป็นนะญิส เช่น ปัสสาวะ มูลสัตว์ น้ำอสุจิ นม น้ำมูก และอาเจียนของมัน
	สะอาด	**มนุษย์** ทุกส่วนของร่างกายมนุษย์นั้นสะอาด เช่น น้ำอสุจิ เหงื่อ น้ำลาย น้ำนม น้ำมูก ความชื้นที่อวัยวะเพศหญิงก็สะอาดเช่นกัน ยกเว้น ปัสสาวะ อุจจาระ น้ำมะซีย์ น้ำวะดีย์ และเลือด ทั้งหมดนี้เป็นนะญิส **สัตว์ที่กินเนื้อได้** ทุกสัดส่วนของสัตว์ที่กินเนื้อได้ถือว่าไม่นะญิส เช่น ปัสสาวะ มูลสัตว์ น้ำอสุจิ น้ำนม เหงื่อ น้ำลาย อาเจียน น้ำมะซีย์ **สัตว์ที่ยากต่อการดูแล** เช่น ลา แมว หรือสัตว์ที่ร่างเล็กกว่าแมวเช่น หนู เป็นต้น หุก่มของมันคือ น้ำลายและเหงื่อของมันเท่านั้นที่สะอาด
ซากสัตว์ที่ตาย		ซากสัตว์ที่ตายนะญิสทั้งหมดทุกส่วนของอวัยวะ นอกจากศพของมนุษย์ ปลา ตั๊กแตน และสัตว์ที่ไม่มีเลือดอยู่ในตัว เช่น แมงป่อง แมลงวัน ยุง
สิ่งไม่มีชีวิต		พื้นดิน ก้อนหินต่างๆ เป็นต้น เป็นสิ่งที่สะอาด (ยกเว้นสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น)

ประโยชน์ และข้อคิด ✸ เลือดและน้ำหนอง เป็นนะญิส แต่อนุโลมในละหมาดหรือนอกเวลาละหมาด ถ้าหากว่ามันน้อยและมาจากสัตว์ที่สะอาด ✸ เลือดที่สะอาด มีอยู่ในสองประเภท คือ 1- เลือดที่อยู่ในปลา 2- เลือดที่ปะปนอยู่ในเนื้อสัตว์และเส้นเลือดของสัตว์ที่เชือดแล้ว ✸ เนื้อหรือชิ้นส่วนที่ตัดจากสัตว์ที่กินเนื้อได้ที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือก้อนเลือดหรือก้อนเนื้อที่แท้งออกจากครรภ์ ทั้งหมดนั้นนะญิส ✸ การชำระทำความสะอาดนั้น ไม่จำเป็นจะต้องเนียต เช่น ถ้าหากว่าฝนตกลงมาทำให้สิ่งโสโครกหายไปกับฝน ก็ถือว่าสิ่งของนั้นสะอาด ✸ การที่ไปจับนะญิสด้วยมือ หรือการเดินบนมัน ไม่ได้ทำให้เสียน้ำละหมาด แต่ว่าจะต้องทำความสะอาดและชำระส่วนที่โดนนะญิส ไม่ว่าจะเป็นที่ตัวเราหรือเสื้อผ้า ✸ การชำระทำความสะอาดนะญิส มีข้อแม้หรือเงื่อนไขดังนี้ 1) จะต้องล้างด้วยน้ำที่สะอาด 2) สิ่งที่ซักล้างต้องบิดให้แรงๆ นอกภาชนะ หากว่ามันสามารถที่จะบิดได้ 3) ต้องทำความสะอาดนะญิสด้วยการขยี้ให้แรงๆ ถ้าไม่เพียงพอกับการซักธรรมดา 4) ต้องล้างทำความสะอาดด้วยน้ำเจ็ดครั้ง ครั้งที่แปดด้วยดิน หรือสบู่ ถ้าหากว่านะญิสมาจากสุนัข

ข้อสังเกต ✸ นะญิสที่โดนพื้นดิน ถ้าหากว่ามันเป็นของเหลว เช่น ปัสสาวะ เพียงพอแค่เอาน้ำมาราดให้มันหมดไป ทั้ง สี กลิ่น ให้ซึมเข้าไปในดิน แต่ถ้าหากว่านะญิสนั้นเป็นเนื้อเป็นก้อน เช่น อุจจาระ จำเป็นจะต้องทำความสะอาดและชำระร่องรอยของมันบนพื้นที่โดนให้หมดไป ไม่เพียงพอกับการรดน้ำ ✸ ถ้าหากว่านะญิสชำระไม่สะอาดนอกจากจะต้องใช้น้ำ ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้น้ำในการทำความสะอาดให้มันหมดไป ✸ ถ้าหากว่าส่วนที่โดนนะญิสหายไปหรือมองไม่เห็น ก็ให้ล้างซ้ำๆ ส่วนที่โดน จนกว่าจะแน่ใจว่าล้างสะอาดแล้ว ✸ ผู้ใดที่อาบน้ำละหมาดเพื่อจะละหมาดสุนัต น้ำละหมาดนั้นสามารถจะใช้ละหมาดฟัรฎได้เช่นกัน ✸ สำหรับคนที่นอน หรือคนที่ผายลม ไม่จำเป็นจะต้องทำการอิสตินญาอ์(ล้างทวาร) เพราะว่าลมนั้นเป็นสิ่งสะอาด ไม่ได้เป็นนะญิส แต่เพียงพอกับการอาบน้ำละหมาด ถ้าหากว่าเขาต้องการละหมาด หรืออิบาดะฮฺอื่นที่ต้องมีน้ำละหมาด

บัญญัติต่างๆ เกี่ยวกับผู้หญิง

เลือดปกติของผู้หญิง

หนึ่ง : หัยฎและอิสติหาเฎาะฮฺ

ปัญหา	หุก่ม
อายุมากน้อยของการมาประจำเดือนของผู้หญิง	อายุน้อยที่สุดของผู้หญิงคือ เก้าปี จะเริ่มมีประจำเดือน ถ้าหากว่ามีเลือดออกมาจากอวัยวะเพศก่อนเก้าปีถือว่าเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮฺ[1] และสำหรับอายุที่มากสุดสำหรับการมาประจำเดือนนั้น ไม่สามารถกำหนดอายุที่แน่นอน
ระยะเวลาที่น้อยที่สุดของการมาประจำเดือน	หนึ่งวันกับอีกหนึ่งคืน(24 ชั่วโมง)และถ้าหากน้อยกว่านั้น ก็ถือว่าเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮฺ(เลือดเสีย)

[1] **หัยฎ** คือเลือดปกติ หรือเลือดประจำเดือนที่หลั่งออกมาจากอวัยวะเพศของสตรี โดยปราศจากการคลอดบุตร. **อิสติหาเฎาะฮฺ** คือ เลือดที่หลั่งออกมาเนื่องจากความผิดปกติของร่างกาย และมาไม่แน่นอน (หรือที่เรียกว่าเลือดเสีย), สำหรับความแตกต่างระหว่างเลือดหัยฎและอิสติหาเฎาะฮฺ 1) หัยฎนั้นเลือดมีสีแดงเข้มออกจะดำๆ ส่วนอิสติหาเฎาะฮฺเลือดจะมีสีแดงๆ เหมือนเลือดกำเดาที่ออกจากทางจมูก 2) เลือดหัยฎจะหยาบและอาจจะเป็นก้อนลิ่ม ส่วนเลือดอิสติหาเฎาะฮฺไม่หยาบ คล้ายเลือดที่โดนบาดด้วยของมีคม 3) หัยฎนั้นจะมีกลิ่นเหม็นคาวมากโดยส่วนใหญ่ ส่วนอิสติหาเฎาะฮฺนั้นมีกลิ่นเหมือนเลือดปกติ **ข้อห้ามขณะมีหัยฎ** การมีเพศสัมพันธ์กัน, การหย่าร้าง , ละหมาด, ถือศีลอด, เฏาะวาฟ, อ่านกุรอาน, การสัมผัสอัลกุรอาน, และอยู่ในมัสยิด

ระยะเวลาที่มากที่สุดของการมาประจำเดือน	สิบห้าวัน และหากว่ามามากกว่านั้น ถือว่าเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮฺ
ระยะเวลาที่สะอาดระหว่างหัยฎ	สิบสามวัน และหากว่าเลือดมาก่อนจะครบสิบสามวัน ถือว่าเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮฺ
ระยะเวลาปกติโดยส่วนใหญ่ของการมาประจำเดือนของสตรี	หกหรือเจ็ดวัน
ช่วงเวลาที่ปราศจากหัยฎของสตรีโดยส่วนใหญ่	ยี่สิบสามหรือยี่สิบสี่วัน
เลือดที่ออกมาขณะตั้งครรถ์ เป็นเลือดหัยฎหรือไม่ ?	เลือดที่ออกมาขณะตั้งครรภ์ของสตรี หรือ "กะดิเราะฮฺ"[1] หรือว่า "ศุฟเราะฮฺ"[2] ทั้งหมดนี้ เป็นเลือด อิสติหาเฎาะฮฺ
เมื่อไรที่ผู้หญิงจะรู้ว่า เลือดประจำเดือนของนางได้หยุดแล้ว?	จะรู้ได้จากสองสิ่งด้วยกัน คือ 1) จากน้ำเมือกสีขาวๆ ที่ออกมา[3] เมื่อได้ก็ตามที่นางเห็นมัน 2) อวัยวะแห้งปราศจากเลือด ถ้าหากว่านางไม่เห็นน้ำเมือกสีขาวๆ
สิ่งที่ออกมาจากอวัยวะเพศในขณะที่อยู่ในช่วงไม่มีประจำเดือน	ถ้าหากว่าสิ่งที่ออกมานั้น เป็นน้ำใสหรือขาวขุ่นถือว่าสะอาด และถ้าหากว่าเป็นเลือดสีเทาเข้ม หรือสีเหลืองๆ ถือว่าสิ่งนี้เป็นนะญิส และทุกอย่างที่กล่าวมาทำให้เสียน้ำละหมาด และถ้ามันออกมาอย่างต่อเนื่องนั่นคือเลือดอิสติหาเฎาะฮฺ
เลือดที่ออกมาจากอวัยวะเพศ สีเทาเข้ม หรือสีออกเหลืองๆ	ถ้าหากว่ามันออกมาพร้อมกับหัยฎไม่ว่าจะก่อนหรือหลัง ถือเป็นเลือดหัยฎ และถ้าหากว่ามันออกมาหลังจากที่เลือดหัยฎหยุดแล้ว ถือว่าเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮฺ
หญิงที่มีประจำเดือนปกติของแต่ละเดือน เมื่อเลือดหยุดก่อนกำหนด	ถ้าหากว่าเลือดได้หยุดแล้ว หุก่มคือ นางได้สะอาดจากหัยฎแล้วถึงแม้ว่าวันเวลายังไม่ครบกำหนดตามจำนวนวันที่เคยมาเป็นปกติก็ตาม
ประจำเดือนมาก่อนกำหนด หรือมาช้ากว่ากำหนด	ถ้ามีข้อบ่งชี้ว่าเป็นหัยฎก็ถือว่าเป็นเลือดหัยฎ ถึงแม้ว่าจะมาก่อนหรือหลังกำหนด แต่มีข้อแม้ว่าระยะเวลาที่สะอาดระหว่างประจำเดือนนั้นต้องมากกว่าสิบสามวัน(ช่วงเวลาที่น้อยที่สุดของการสะอาดจากประจำเดือน) ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วจะถือว่าเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮฺ
มาประจำเดือนมากกว่ากำหนดหรือน้อยกว่ากำหนด	เป็นเลือดประจำเดือน มีข้อแม้ว่าต้องไม่เกินสิบห้าวัน ถ้าเกินกว่านั้นเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮฺ
ถ้าหากว่าเลือดมามากติดต่อกันเช่นหนึ่งเดือนเต็ม หรือมากกว่า	มีหลายกรณี 1) ผู้หญิงที่รู้เวลามาประจำเดือนของแต่ละเดือน และรู้จำนวนว่ามากี่วัน ก็ให้นางละเว้น (เช่นการละหมาดและอื่นๆ) ตามวันและเวลาที่นางรู้ ถึงแม้ว่าเลือดนั้นจะมีลักษณะแตกต่างหรือไม่ก็ตาม 2) ผู้หญิงที่รู้เวลามาประจำเดือนของแต่ละเดือน แต่ไม่รู้จำนวนวัน ก็ให้นางละเว้น (เช่นการละหมาดและอื่นๆ) หกหรือเจ็ดวัน(ตามเวลาปกติโดยส่วนใหญ่ของประจำเดือน) 3) ผู้หญิงที่รู้จำนวนวัน แต่ไม่รู้เวลามาประจำเดือน ก็ให้นางละเว้นตามจำนวนวันที่นางรู้ โดยเริ่มนับตั้งแต่ต้นเดือนของแต่ละเดือนจันทรคติ(เดือนฮิจญ์เราะฮฺ)

[1] **กะดิเราะฮฺ** คือเลือดที่หลั่งออกมาทางอวัยวะเพศของสตรี ที่มีสีเทาเข้มหรือคล้ายสีกาแฟ
[2] **ศุฟเราะฮฺ** คือเลือดที่หลั่งออกมาทางอวัยวะเพศของสตรี จะมีสีค่อนไปทางสีเหลืองๆ
[3] **น้ำเมือก** คือ น้ำที่มีสีขาว ที่ออกจากอวัยวะเพศของผู้หญิง ในขณะที่นางสะอาดหรือเลือดหยุด และสิ่งที่ว่านี้สะอาดเพียงแต่ว่า ถ้าออกมาแล้วมันจะทำให้เสียน้ำละหมาด

สอง : นิฟาส เลือดหลังคลอดบุตร

ปัญหา	หุก่ม
ผู้หญิงที่คลอดแล้ว ไม่เห็นเลือดออกมา	ไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาส และไม่ต้องอาบน้ำ และการถือศีลอดก็ไม่เสียด้วย
ผู้หญิงที่เห็นสัญญาณก่อนจะคลอด	สิ่งที่นางเห็นเป็นเลือดและน้ำเหลวที่ออกมา พร้อมกับรู้สึกเจ็บท้องก่อนคลอดในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นนิฟาสแต่เป็นเลือดอิสติหาฎาะฮฺ
เลือดที่ออกมาขณะคลอดบุตร	คือเลือดนิฟาส ถึงแม้ว่าไม่มีทารกออกมา หรือทารกออกมาครึ่งหนึ่งก็ตาม และไม่ต้องชดใช้การละหมาดที่ล่วงเลยไปขณะมีนิฟาส
เมื่อไร ที่จะเริ่มนับวันมานิฟาส ?	ทันทีที่คุณแม่คลอดทารกออกมาจากครรภ์อย่างสมบูรณ์ จะเริ่มนับทันที
ระยะเวลาที่น้อยที่สุดของนิฟาส	ไม่จำจัดเวลาน้อยที่สุดของนิฟาส เมื่อไรที่นางคลอดบุตรแล้วหลังจากนั้นเลือดได้หยุดทันที วาญิบสำหรับนางที่จะต้องอาบน้ำชำระทำความสะอาดและละหมาด และไม่ต้องรอให้ครบสี่สิบวัน
ระยะเวลาที่มากที่สุดของนิฟาส	สี่สิบวัน และหากมามากกว่านั้นแล้วไม่ถือว่าเป็นนิฟาส หลังจากนั้นให้อาบน้ำและทำการละหมาดได้ นอกเสียจากว่ามันตรงกับช่วงเวลาที่มีรอบเดือนปกติก่อนการตั้งครรภ์ ก็ถือว่าเป็นหัยฎ
ผู้หญิงที่คลอดบุตรแฝด(สองคน)หรือมากกว่าสอง	จะเริ่มนับนิฟาสหลังจากที่คุณแม่คลอดบุตรคนแรก
เลือดที่ออกมาหลังจากการแท้งลูก	ถ้าหากว่าทารกมีอายุได้ 80 วัน หรือน้อยกว่านั้น ถือว่าเป็นเลือดอิสติหาฎาะฮฺ(เลือดเสีย) และถ้าหลังจาก 90 วัน ถือว่าเลือดที่ออกมานั้น เป็นเลือดนิฟาส และถ้าหากระหว่าง 80-90 วัน จะต้องดูว่าทารกเป็นรูปเป็นร่างหรือยัง ถ้าหากว่าเป็นเรือนร่างแล้ว ถือว่าเลือดที่ออกมานั้นนิฟาส และถ้ายังไม่เป็นร่างคน ก็เป็นเลือดอิสติหาฎาะฮฺ
ถ้าหากว่าก่อนสี่สิบวัน นางสะอาดแล้ว แต่พอสักพัก เลือดมาใหม่ก่อนหมดสี่สิบวัน	เลือดที่หยุดก่อนสี่สิบวันนั้น เป็นนิฟาส ถ้านางสะอาดแล้ว ให้อาบน้ำและละหมาดได้ และถ้าเลือดมาอีกครั้งก่อนหมดสี่สิบวัน ให้ถือว่าเป็นเลือดนิฟาสเหมือนกัน จนกว่าจะครบสี่สิบวัน

หมายเหตุ ❀ วาญิบสำหรับหญิงที่มีอิสติหาฎาะฮฺ(เลือดเสีย)จะต้องทำการละหมาด แต่ว่านางต้องอาบน้ำละหมาดทุกครั้ง เพื่อการละหมาดแต่ละครั้ง ❀ ถ้าผู้หญิงที่สะอาดจากหัยฎและนิฟาสก่อนตะวันลับขอบฟ้า จำเป็นสำหรับนางที่จะต้องละหมาดซุฮร์และอัศร์ของวันนั้น และถ้าหากว่านางสะอาดก่อนแสงอรุณขึ้น จำเป็นที่นางจะต้องละหมาดมัฆริบและอิชาอ์ของคืนนั้นด้วย ❀ หากเข้าเวลาละหมาดแล้ว หลังจากนั้นนางก็มาประจำเดือนหรือนิฟาสก่อนที่จะทำการละหมาด นางไม่ต้องชดใช้การละหมาดนั้นหลังจากที่นางสะอาดแล้ว ❀ เป็นที่วาญิบสำหรับผู้หญิงให้แกะมวยผมของนางเวลาอาบน้ำยกหะดัษหัยฎหรือนิฟาส แต่ไม่วาญิบแกะมวยผมในการอาบน้ำยกหะดัษญะนะบะฮฺ(หะดัษจากการร่วมเพศ) ❀ เป็นที่น่ารังเกียจ(มักรูฮฺ)ร่วมประเวณีกับภรรยาขณะที่มีอิสติหาฎาะฮฺ นอกเสียจากมีความจำเป็น ❀ วาญิบสำหรับผู้ที่มีอิสติหาฎาะฮฺ ต้องอาบน้ำละหมาดทุกครั้ง หลังจากการอาบน้ำยกหะดัษหัยฎ จนกว่าเลือดนั้นจะหยุด ❀ อนุญาตให้ผู้หญิงรับประทานยาเพื่อยับยั้งการมาประจำเดือนชั่วคราว เพื่อประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮฺ หรือว่าเพื่อถือศีลอดให้เสร็จสมบูรณ์ โดยมีข้อแม้ว่าต้องไม่ได้รับอันตรายต่อร่างกายจากยาดังกล่าว

สตรีในอิสลาม

สตรีนั้นมีความเท่าเทียมกับผู้ชายในเรื่องผลบุญและความประเสริฐ ในทัศนะของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งขึ้นอยู่กับความศรัทธาและการปฏิบัติความดี ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า
«إِنَّمَا النِّسَاءُ شَقَائِقُ الرِّجَالِ» ความว่า "แท้จริงแล้ว บรรดาสตรีนั้นเป็นส่วนหนึ่งของผู้ชาย " (รายงานโดย อบูดาวูด)
และสำหรับนางสามารถที่จะเรียกร้องสิทธิของนางได้ หรือขอความช่วยเหลือให้ปลอดจากการอธรรมที่เกิดต่อตัวของนาง ด้วยเหตุที่คำสั่งต่างๆ ในศาสนานั้น ใช้ทั้งกับผู้ชายและผู้หญิง ยกเว้นสิ่งที่ได้บัญญัติเจาะจงความแตกต่างระหว่างหญิงกับชาย แต่มันน้อยมากถ้าจะเทียบกับบทบัญญัติที่มีทั้งหมด เพราะอิสลามให้ความสำคัญต่อลักษณะพิเศษของทั้งเพศชายและเพศหญิง ในด้านร่างกายและความสามารถต่างๆ พระองค์อัลลอฮฺได้กล่าวว่า
﴿أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلْخَبِيرُ﴾ ความว่า **พระผู้ทรงสร้างจะมิทรงรอบรู้ดอกหรือ พระองค์คือผู้รอบรู้อย่างถี่ถ้วน ผู้ทรงตระหนักยิ่ง** (อัล-มุลกฺ 14)
ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงนั้นมีหน้าที่ที่เหมาะสมสำหรับนาง และผู้ชายก็มีหน้าที่ที่เหมาะสมสำหรับผู้ชาย และถ้าเกิดการล้ำเส้นการงานของอีกฝ่าย จะเกิดความไม่สมดุลของระบอบการใช้ชีวิต ผู้หญิงจะได้ผลบุญเทียบเท่าผู้ชายแม้ว่านางจะอยู่ที่บ้าน มีรายงานจากอัสมาอ์ บินติ ยะซีด นางได้มาหาท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ขณะที่ท่านนั่งอยู่กับเศาะหาบะฮฺของท่านอยู่ นางได้กล่าวว่า ฉันขอสาบานแท้จริงฉันเป็นตัวแทนของบรรดาสตรีทั้งหลายมายังท่าน และแท้จริงฉันขอแจ้งแก่ท่านว่า ฉันยอมสละชีวิตฉันแก่ท่านได้ ท่านพึงทราบเถิด ไม่มีผู้หญิงใดที่อยู่ตะวันออกและตะวันตก ที่ได้รู้การมาครั้งนี้ของฉันหรือไม่รู้ก็ตาม เว้นแต่พวกนางล้วนมีความคิดเห็นเหมือนฉัน แท้จริงพระองค์ได้ส่งท่านมาเพื่อเพศชายและเพศหญิง และเราก็ได้ศรัทธาต่อท่าน และศรัทธาต่อพระเจ้าของท่านที่ส่งท่านมา แท้จริงเราบรรดาสตรีเพศมีขอบเขตและความจำกัด เป็นผู้ที่นั่งอยู่ในบ้านของพวกท่าน เป็นที่พึ่งของอารมณ์ของพวกท่าน เป็นผู้ตั้งท้องลูกของพวกท่าน และแท้จริง พวกท่านที่เป็นเพศชายได้เปรียบกว่าเราในเรื่องการละหมาดวันศุกร์ ละหมาดญามาอะฮฺห้าเวลา และได้ไปเยี่ยมคนไข้ และติดตามญะนาซะฮฺ และได้ทำหัจญ์ครั้งแล้วครั้งเล่า และเหนือกว่าสิ่งนั้น การที่ท่านทั้งหลายได้ทำการญิฮาดในแนวทางทางของพระองค์ และผู้ชายในบรรดาพวกท่านถ้าหากว่าเขาไปทำหัจญ์หรืออุมเราะฮฺหรือลาดตระเวน เราก็ได้ช่วยดูแลสรรพสมบัติของพวกท่าน และซักเสื้อผ้าของพวกท่าน และเลี้ยงดูลูกของพวกท่าน ทำไมเราจึงร่วมหุ้นในผลบุญของพวกท่านด้วยไม่ได้ โอ้ ท่านรอซูลลุลอฮฺ ? เมื่อท่านได้ฟังแล้ว ท่านหันหน้ามาหาเศาะหาบะฮฺของท่านทุกคน พร้อมกับกล่าวว่า
ความว่า "**ท่านทั้งหลายเคยได้ยินผู้หญิงคนใดที่ซักถามในเรื่องศาสนาของนางดีกว่าผู้หญิงคนนี้บ้างไหม?**" เศาะหาบะฮฺได้กล่าวว่า โอ้ รอซูลลุลอฮฺ เราไม่คิดว่ามีสตรีคนใดที่จะรู้เรื่องเช่นนี้เยี่ยงนาง ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ก็หันหน้าไปหานางพร้อมกับกล่าวว่า ความว่า "**นางจงไปเถิด และจงบอกบรรดาสตรีว่า หากผู้ใดในหมู่พวกนางปรนนิบัติรับใช้สามีของนางอย่างดี และสร้างความพึงพอใจแก่เขา และติดตามทำสิ่งที่เขาเห็นชอบด้วย สิ่งนั้นมีผลบุญเทียบเท่ากับทุกอย่างที่นางกล่าวมาทั้งหมดข้างต้น** " (รายงานโดย อัล-บัยฮะกีย์)
และได้มีผู้หญิงกลุ่มหนึ่งมาหาท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) พวกนางได้กล่าวว่า โอ้ รอซูลลุลลอฮฺ บรรดาผู้ชายนั้นได้ผลบุญกับการไปญิฮาดในแนวทางของอัลลอฮฺ แล้วมีการงานอะไรบ้างสำหรับเราจะได้เทียบเท่ากับการญิฮาดบ้าง ? ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวแก่พวกนางว่า
«مِهْنَةُ إِحْدَاكُنَّ فِي بَيْتِهَا تُدْرِكُ عَمَلَ المجَاهِدِيْنَ فِي سَبِيْلِ اللهِ» ความว่า "**การงานของพวกนางในบ้านนั้นเทียบเท่าการญิฮาดในแนวทางของอัลลอฮฺ**" (รายงานโดย อัลบัยฮะกีย์) รวมถึงการทำดีต่อญาติๆ ที่เป็นผู้หญิง จะได้รับผลบุญอย่างใหญ่หลวง ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า
«مَنْ أَنْفَقَ عَلَى ابْنَتَيْنِ أَوْ أُخْتَيْنِ أَوْ ذَوَاتَيْ قَرَابَةٍ يَحْتَسِبُ النَّفَقَةَ عَلَيْهِمَا حَتَّى يُكْفِيَهُمَا اللهُ أَوْ يُغْنِيهُمَا مِنْ فَضْلِهِ كَانَتَا لَهُ سِتْرًا مِنَ النَّارِ»
ความว่า "**ผู้ใดที่เลี้ยงดูและอุปการะลูกสาวสองคน หรือพี่สาวหรือน้องสาวสองคน หรือ**

ญาติพี่น้องสองคน ด้วยการเลี้ยงดูและให้การนัฟเกาะฮฺ จนกระทั่งอัลลอฮฺได้ทำให้นางเหล่านั้นมีใช้และมั่งมีด้วยความประเสริฐของพระองค์ ทั้งสองจะเป็นผู้คุ้มครองเขาจากไฟนรก" (รายงานโดย อะห์มัด และอัฏ-เฏาะบะรอนีย์)

บทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับสตรี

❁ หะรอมสำหรับผู้ชายจะอยู่กับผู้หญิงสองต่อสองโดยที่เขาไม่ได้เป็นมะหฺร็อม[1] ของนาง ดังที่ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « لاَ يَخْلُوَنَّ رَجُلٌ بِامْرَأَةٍ إِلاَّ مَعَ ذِي مَحْرَمٍ » ความว่า " **ไม่อนุญาตให้ผู้ชายกับผู้หญิงอยู่ด้วยกัน นอกเสียจากมีมะหฺร็อมอยู่ด้วย** " (มุตตะฟักกุน อะลัยฮฺ)

❁ อนุญาตให้ผู้หญิงนั้นละหมาดที่มัสยิดได้ แต่ถ้าหากกลัวว่าจะเกิดฟิตนะฮฺก็เป็นการมักรูฮฺ (รังเกียจ) ท่านหญิงอาอิชะฮฺได้กล่าว(นางกล่าวหลังจากนบีเสียชีวิตแล้ว)ว่า "ถ้าหากว่าท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้เห็นอะไรที่เกิดกับผู้หญิงในปัจจุบัน ท่านจะต้องห้ามผู้หญิงเหล่านั้นไม่ให้มามัสยิด ดังที่บรรดาหญิงชาวอิสรออีลถูกห้าม" (มุตตะฟักกุน อะลัยฮฺ) ถ้าการละหมาดของผู้ชายที่มัสยิดทวีผลบุญหลายเท่า ผู้หญิงที่ละหมาดที่บ้านของนางก็มีผลบุญเช่นเดียวกันนั้น มีหญิงท่านหนึ่งมาหาท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) นางได้กล่าวว่า โอ้ รอซูลของพระองค์ ฉันชอบที่จะละหมาดพร้อมกับท่าน (หมายถึงที่มัสยิด) ท่านได้กล่าวว่า

« قَدْ عَلِمْتُ أَنَّكِ تُحِبِّينَ الصَّلاةَ مَعِي، وَصَلاتُكِ فِي بَيْتِكِ خَيْرٌ مِنْ صَلاتِكِ فِي حُجْرَتِكِ، وَصَلاتُكِ فِي حُجْرَتِكِ خَيْرٌ مِنْ صَلاتِكِ فِي دَارِكِ، وَصَلاتُكِ فِي دَارِكِ خَيْرٌ لَكِ مِنْ صَلاتِكِ فِي مَسْجِدِ قَوْمِكِ، وَصَلاتُكِ فِي مَسْجِدِ قَوْمِكِ خَيْرٌ لَكِ مِنْ صَلاتِكِ فِي مَسْجِدِي »

ความว่า "**ฉันรู้ว่าเธอนั้นชอบละหมาดพร้อมกับฉัน แต่ว่าการละหมาดในห้องของเธอนั้นจะดีกว่าการละหมาดที่อื่นในบ้านของเธอ และการละหมาดในบ้านของเธอนั้นจะดีกว่าละหมาดที่มัสยิดของเผ่าของเธอ และละหมาดที่มัสยิดเผ่าของเธอย่อมดีกว่ามาละหมาดที่มัสยิดของฉัน**" (รายงานโดย อะห์มัด) และท่านยังได้กล่าวอีกว่า «خَيْرُ مَسَاجِدِ النِّسَاءِ بُيُوْتُهُنَّ» ความว่า "**มัสยิดที่ดีที่สุดของบรรดาสตรีนั้น คือบ้านของเธอ** " (รายงานโดย อะห์มัด)

❁ ไม่วาญิบสำหรับผู้หญิงทำพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮฺ นอกจากจะต้องมีมะหฺร็อมมาด้วย และไม่อนุญาตให้ผู้หญิงเดินทางไปไหนมาไหนโดยไม่มีมะหฺร็อมไปด้วย ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « **لاَ تُسَافِرِ امْرَأَةٌ فَوْقَ ثَلاَثِ لَيَالٍ إِلاَّ مَعَ ذِي مَحْرَمٍ** » ความว่า "**ไม่อนุญาตให้ผู้หญิงเดินทางมากกว่าสามวันกับสามคืน นอกจากจะต้องมีมะหฺร็อมไปด้วย** " (มุตตะฟักกุน อะลัยฮฺ)

❁ หะรอมเยี่ยมกุบูรฺและส่งญะนาซะฮฺสำหรับผู้หญิง ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «لَعَنَ اللهُ زَوَّارَاتِ الْقُبُوْرِ» ความว่า "**พระองค์อัลลอฮฺได้สาปแช่งบรรดาหญิงที่ไปเยี่ยมกุบูรฺ**" อุมมุ อะฏิยฺยะฮฺ > ได้กล่าวว่า "เราได้ถูกห้ามไม่ให้ตามศพไปที่กุบูรฺ และไม่ได้ถูกเรียกร้องให้เราตามไป" (รายงานโดย มุสลิม)

❁ อนุญาตให้ผู้หญิงย้อมผมด้วยสีอะไรก็ได้ แต่มักรูฮฺย้อมผมด้วยสีดำ และมีข้อแม้อีกว่าไม่เป็นการหลอกผู้ชายที่จะมาหมั้นหมาย

❁ วาญิบที่จะต้องจ่ายให้ผู้หญิงซึ่งมรดกของนาง ตามที่ถูกกำหนดไว้ในคัมภีร์อัลกุรอาน และหะรอมกีดกันไม่ให้นางได้รับมรดก ดังที่ได้มีรายงานจากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ท่านได้กล่าวว่า « مَنْ قَطَعَ مِيراثَ وَارِثِهِ؛ قَطَعَ اللهُ مِيرَاثَهُ مِنَ الجَنَّةِ يَومَ القِيَامَةِ » ความว่า "**ผู้ใดที่กีดกั้นเครือญาติของเขาไม่ให้ได้รับมรดก แท้จริงอัลลอฮฺจะกีดกั้นมรดกของเขาในสวนสวรรค์ในวันกิยามะฮฺ** " (รายงานโดย อิบนุมาญะฮฺ)

---

[1] **มะหฺร็อมของผู้หญิง** คือ ผู้ที่หะรอมแต่งงานด้วยกับนางตลอดไป เขาเหล่านั้นคือ พ่อ ปู่หรือตา และต้นตระกูลนับขึ้นไปเรื่อยๆ ลูก หลาน และเชื้อสายของตระกูลนับลงไปเรื่อยๆ พี่ชายหรือน้องชาย ลูกของพี่ชายหรือลูกน้องชาย ลูกพี่สาวหรือลูกน้องสาว ลุง น้าและอา พ่อของสามี ปู่หรือตาและต้นตระกูลของสามีนับขึ้นไปเรื่อยๆ ลูกและหลานของสามีโดยนับเชื้อสายลงไปเรื่อยๆ พ่อหรือลูกหรือพี่ชายหรือน้องชายจากแม่นมเดียวกัน สามีของลูกสาว และสามีของแม่(พ่อเลี้ยง)

❁ วาญิบสำหรับสามีที่จะต้องให้การนัฟเกาะฮฺแก่ภรรยาของเขา เกี่ยวกับปัจจัยเครื่องยังชีพต่างๆ เช่น อาหาร และเครื่องดื่ม เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ตามความเหมาะสม อัลลอฮฺได้ตรัสว่า ﴿لِيُنفِقۡ ذُو سَعَةٖ مِّن سَعَتِهِۦۖ وَمَن قُدِرَ عَلَيۡهِ رِزۡقُهُۥ فَلۡيُنفِقۡ مِمَّآ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ﴾ ความว่า **"ควรให้ผู้ที่มีฐานะร่ำรวยจ่ายตามฐานะของเขา ส่วนผู้ที่การยังชีพของเขาเป็นที่คับแค้นแก่เขาก็ให้จ่ายตามที่อัลลอฮฺทรงประทานมาให้แก่เขา"** (อัต-เฏาะลาก : 7)

และถ้าหากว่านางไม่มีสามี ก็จำเป็นสำหรับพ่อ หรือพี่ชายของนาง หรือลูกของนางจำเป็นที่จะให้นัฟเกาะฮฺและการเลี้ยงดูแก่นาง และถ้าหากว่านางไม่มีเครือญาติ ก็ส่งเสริมให้บุคคลทั่วไปที่จะต้องยื่นมือให้การช่วยเหลือนาง ดังปรากฏในหะดีษต้นหนึ่งว่า « السَّاعِي عَلَى الأَرْمَلَةِ وَالمِسْكِينِ كَالمُجَاهِدِ فِي سَبيلِ اللهِ أَوْ كالذيْ يَقُوْمُ اللَّيْلَ ويصوْمُ النَّهَارَ » ความว่า **"บุคคลที่ให้การช่วยเหลือหญิงที่ไม่สามีหรือคนยากจน เขาเปรียบเสมือน คนที่ทำสงครามเพื่ออัลลอฮฺในสมรภูมิ หรือเหมือนกับคนที่ละหมาดในยามค่ำคืน และบวชในเวลากลางวัน"** (มุตตะฟักกุน อะลัยฮฺ)

❁ การเลี้ยงดูลูกน้อยเป็นสิทธิของผู้หญิงตราบใดที่นางยังไม่ได้แต่งงานใหม่ ส่วนค่าครองชีพนั้นวาญิบบนพ่อของเด็กที่จะต้องส่งเงินค่าเลี้ยงดูตราบใดที่ลูกยังอยู่กับนาง

❁ ไม่เป็นการส่งเสริมให้ผู้หญิงเริ่มการให้สลามก่อน โดยเฉพาะหากว่านางนั้นเป็นสาว หรือหากว่ากลัวจะเกิดฟิตนะฮฺ

❁ สุนัตให้โกนขนอวัยวะเพศ ถอนขนรักแร้ และตัดเล็บทุกวันศุกร์ และมักรูฮฺที่จะปล่อยทิ้งไว้เกินสี่สิบวัน

❁ หะรอมถอนขนตามใบหน้าสำหรับผู้หญิงซึ่งรวมถึงขนคิ้ว ดังที่ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า « لَعَنَ اللهُ النَّامِصَةَ والمتَنَمِّصَةَ » ความว่า **"อัลลอฮฺได้สาปแช่งผู้หญิงที่ถอนขนบนใบหน้า และผู้หญิงที่รับการถอน (หรือผู้ที่ใช้ให้ถอน)"** (รายงานโดย อบู ดาวูด)

❁ **อัล-อิหฺดาด** คือการไว้ทุกข์หรือการที่ผู้หญิงละเว้นเครื่องหอมหรือน้ำหอม และเครื่องแต่งกายที่สวยงามเนื่องจากสามีเสียชีวิตตามเวลาที่ระบุ หะรอมสำหรับผู้หญิงทำการอิหฺดาดเกินสามวัน นอกจากการไว้ทุกข์เพื่อสามีเท่านั้น ดังที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « لا يَحِلُّ لامْرَأَةٍ تُؤْمِنُ بِاللهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ أَنْ تُحِدَّ عَلَى مَيِّتٍ فَوْقَ ثَلاثٍ إِلا عَلَى زَوْجها » ความว่า **"ไม่เป็นการอนุญาต สำหรับผู้หญิงที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันอาคิเราะฮฺ จะทำการอิหฺดาดเกินสามวัน นอกจากเพื่อสามีของนาง"** (รายงานโดย มุสลิม) ถ้าหากในกรณีของสามีแล้ว เป็นการวาญิบที่นางจะต้องทำการอิหฺดาดสี่เดือนกับอีกสิบวัน และวาญิบที่นางจะต้องงดใส่เครื่องประดับทุกประเภท หรือแหวน และเครื่องหอมต่างๆ และเสื้อผ้าที่มีลวดลายสวยงามหรือที่มีสีเช่น สีแดงหรือสีเหลือง รวมทั้งการย้อมสีเล็บ การทาตา การใส่ครีมหอม แต่อนุญาตให้ตัดเล็บได้ ตัดผม และอาบน้ำ สำหรับเสื้อผ้านั้นไม่ได้จำกัดสีใดเฉพาะเจาะจงและไม่จำเป็นต้องเป็นสีดำเท่านั้น นางต้องอยู่ในบ้านที่สามีเสียชีวิตนั้นจนครบอิดดะฮฺ หะรอมที่นางจะเปลี่ยนที่ไปที่อื่นเว้นแต่กรณีจำเป็น นางต้องไม่ออกนอกบ้านเวลากลางวันเว้นแต่เมื่อจำเป็นเท่านั้น

❁ หะรอมสำหรับผู้หญิงที่จะโกนผมของนางโดยไม่มีความจำเป็นใดๆ แต่ถ้าจะตัดก็ทำได้แต่อย่าให้เหมือนกับผู้ชาย ดังหะดีษที่กล่าวว่า «لَعَنَ رَسُولُ الله الْمُتَشَبِّهَاتِ بالرِّجَالِ مِنْ النِّسَاءِ» ความว่า **"ท่านรอซูลุลลอฮฺได้สาปแช่ง ผู้ที่เลียบแบบเหมือนชายในบรรดาผู้หญิง"** (รายงานโดย อัต-ติรมิซีย์) หรือว่าเหมือนกับคนกาฟิร «ومَنْ تَشَبَّهَ بقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ» ความว่า **"แท้จริงผู้ใดที่ทำเหมือนกับพวกหนึ่งเขาก็ย่อมเป็นพวกนั้น"** (รายงานโดย อบู ดาวูด)

❁ วาญิบสำหรับผู้หญิงที่จะต้องปกปิดร่างกายของนางหากต้องการออกจากบ้าน ด้วยเสื้อผ้าที่มีลักษณะต่อไปนี้ 1) ปกปิดทุกส่วนของร่างกาย 2) เสื้อผ้าที่ไม่ใช่เครื่องประดับในตัวของมัน 3) ต้องหนาพอควร และไม่บางจนเกินไป 4) ต้องหลวมพอควรและไม่รัดรูป 5) ต้องไม่ใช้น้ำหอม 6) ต้องไม่

เหมือนเสื้อผ้าผู้ชาย 7) ไม่เหมือนเสื้อผ้าคนกาฟิร 8) ต้องไม่เป็นการแต่งกายแบบชุฮฺเราะฮฺ คือแปลกตาไปจากผู้อื่นหรือตามแฟชั่น และหะรอมสวมใส่เสื้อผ้าที่มีรูปคนหรือรูปสัตว์ หรือแขวน หรือใช้ทำเป็นผ้าม่าน หรือขายเสื้อผ้าที่มีรูป **เอาเราะฮฺของผู้หญิงต่อผู้อื่น** มีสามประเภท 1) สามีของนาง เขาสามารถที่จะดูทุกส่วนของนางได้ 2) ผู้หญิงด้วยกันและมะหฺร็อม สามารถดูได้เฉพาะสิ่งที่เห็นปกติทั่วไป เช่น ใบหน้า ผม ต้นคอ มือ แขน และเท้า เป็นต้น 3) ผู้ชายทั่วไป ไม่อนุญาตให้ดูร่างกายทุกส่วนของนาง นอกจากมีความจำเป็น เช่น เมื่อมีชายต้องการมาหมั้น หรือนางต้องการรักษาอาการเจ็บป่วย เป็นต้น เพราะว่าฟิตนะฮฺส่วนใหญ่นั้นเกิดจากใบหน้าของผู้หญิง ฟาฏิมะฮฺ บินตุ อัล-มุนซิรฺ > กล่าวว่า "พวกเราได้ปกปิดใบหน้าของพวกเราจากผู้ชาย" (รายงานโดย อัล-หากิม) และท่านหญิงอาอิชะฮฺ > ได้กล่าวว่า "เมื่อบรรดาคนขี่พาหนะผ่านมายังพวกเรา ขณะที่เราอยู่กับท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ในเครื่องแบบอิหฺรอม เมื่อเขาเหล่านั้นมาใกล้เรา พวกเราแต่ละคนก็เอาผ้า ญิลบาบบนหัวมาปิดใบหน้าของนาง และเมื่อพวกเขาผ่านไปเราก็เปิดหน้า" (รายงานโดย อัต-ติรมีซีย์)

❁ **อิดดะฮฺ** มีหลายประเภท 1) หญิงที่ตั้งครรภ์ เมื่อเกิดการหย่าร้างกันหรือสามีเสียชีวิต การครบอิดดะฮฺของนางนั้นก็คือการคลอดลูก 2) อิดดะฮฺของหญิงที่สามีเสียชีวิต คือสี่เดือนกับสิบวัน 3) หญิงที่หย่าร้าง โดยอยู่ในวัยที่ยังมีหัยฎฺมาเป็นปกติ อิดดะฮฺของนางคือสามหัยฎฺ (มาประจำเดือนสามครั้ง) 4) หญิงในวัยที่ไม่มีประจำเดือนแล้ว อิดดะฮฺของนางคือสามเดือน ส่วนผู้หญิงที่หย่าร้างแบบร็อจอีย์ (หย่าพร้อมที่จะคืนดีด้วย) หรือเฏาะลากหนึ่งครั้ง ให้นางนั้นอยู่ที่บ้านของสามีตามปกติพร้อมกับสามีของนางในขณะที่มีอิดดะฮฺ และสามีของนางสามารถที่จะดูนางได้ทุกส่วน และอยู่กับนางสองต่อสองได้ จนกระทั่งหมดอิดดะฮฺ เผื่อว่าอัลลอฮฺนั้นจะเปิดทางให้ทั้งสองได้คืนดีอีกครั้ง การคืนดีนั้นไม่มีเงื่อนไขว่าภรรยาจำเป็นต้องยินยอม และการคืนดีนั้นเกิดขึ้นด้วยสองประการ คือ ด้วยการพูดเช่นพูดว่า ฉันขอคืนดีกับเธอ และด้วยการมีเพศสัมพันธ์

❁ ไม่อนุญาตให้ผู้หญิงทำการแต่งงาน(นิกาหฺ)ด้วยตัวเอง ดังที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « أَيُّمَا امْرَأَةٍ نَكَحَتْ بغَيْرِ إِذْنِ وَلِيِّهَا فَنِكَاحُهَا بَاطِلٌ » ความว่า "**ผู้หญิงใดที่นิกาหฺโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองของนาง แท้จริง นิกาหฺนั้นเป็นโมฆะทันที** " (รายงานโดย อบู ดาวูด)

❁ หะรอมสำหรับผู้หญิงที่จะต่อผมของนางกับผมอื่น และห้ามสักตามตัวของนาง ทั้งสองอย่างที่กล่าวมานี้เป็นบาปใหญ่ ดังที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า«لَعَنَ الله الْوَاصِلَةَ وَالْمُسْتَوْصِلَةَ وَالْوَاشِمَةَ وَالْمُسْتَوْشِمَةَ» ความว่า "**แท้จริงอัลลอฮฺได้สาปแช่ง หญิงที่ต่อผมและหญิงที่ยินยอมให้ต่อผม และหญิงที่ทำการสักผู้อื่นและหญิงที่อนุญาตให้สักตามตัวของนาง** " (มุตตะฟักกุน อะลัยฮฺ)

❁ หะรอมสำหรับหญิงที่จะขอให้สามีหย่ากับนางโดยไม่มีสาเหตุ ดังที่นบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « أَيُّمَا امْرَأَةٍ سَأَلَتْ زَوْجَهَا الطَّلاقَ مِنْ غَيْرِ مَا بَأْسٍ فَحَرَامٌ عَلَيْهَا رَائِحَةُ الْجَنَّةِ » ความว่า "**หญิงใดที่ขอจากสามีของนางให้หย่าโดยไม่มีสาเหตุ นางจะไม่ได้โชยกลิ่นอายของสวรรค์** " (รายงานโดย อบู ดาวูด)

❁ วาญิบสำหรับนางที่จะต้องฏออัต(เชื่อฟัง)สามีของนางในสิ่งที่ดีงาม โดยเฉพาะหากเขาได้ชวนนางเพื่อหลับนอนและมีเพศสัมพันธ์ ท่านรอซูลลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « إِذَا دَعَا الرَّجُلُ امْرَأَتَهُ إِلَى فِرَاشِهِ فَأَبَتْ أَنْ تَجِيءَ، فَبَاتَ غَضْبَانَ؛ لَعَنَتْهَا الْمَلائِكَةُ حَتَّى تُصْبحَ » ความว่า "**เมื่อสามีได้ชวนภรรยามายังที่นอนของเขาแต่นางก็ปฏิเสธ แล้วสามีของนางก็นอนด้วยความโมโห แท้จริงมลาอิกะฮฺได้สาปแช่งนางจนกระทั่งเช้า**" (มุตตะฟักกุน อะลัยฮฺ)

❁ หะรอมสำหรับผู้หญิงที่จะใช้น้ำหอม หากนางรู้ว่ามีผู้ชายตามท้องถนนหรือทางที่นางจะออกไป ดังหะดีษที่ว่า « إِنَّ الْمَرْأَةَ إِذَا اسْتَعْطَرَتْ ، فَمَرَّتْ عَلَى القَوْمِ لِيَجِدُوا رِيحها، فَهِيَ كَذَا وَكَذَا؛ يَعْنِي زَانِيَةً » ความว่า "**แท้จริงผู้หญิงที่ใช้น้ำหอม แล้วเดินผ่านผู้คนเพื่อที่จะให้ผู้คนเหล่านั้นได้ดมกลิ่นของนาง แท้จริงนางได้ทำการซินาแล้ว**" (รายงานโดย อบู ดาวูด)

การละหมาด

การอะซานและอิกอมะฮฺนั้นเป็นฟัรฎูกิฟายะฮฺ สำหรับบรรดาผู้ชายที่ไม่เดินทาง และสุนัต (ส่งเสริม)ให้อะซานและอิกอมะฮฺสำหรับผู้ที่ละหมาดคนเดียวและสำหรับผู้เดินทาง และมักรูฮฺ (น่ารังเกียจ)สำหรับสุตรีเพศ และอะซานก่อนเวลาถือว่าใช้ไม่ได้ นอกจากละหมาดศุบหฺซึ่งอนุญาตให้อะซานครั้งแรกก่อนเข้าเวลาได้หลังจากเที่ยงคืนไปแล้ว

เงื่อนไขของการละหมาด 1) นับถือศาสนาอิสลาม 2) มีสติปัญญา 3) อัต-ตัมยีซ(รู้จักแยกแยะ) 4) มีความสะอาดเท่าที่มีความสามารถ 5) ได้เวลาหรือเข้าเวลาละหมาด เวลาซุฮรฺนั้นเริ่มตั้งแต่ดวงอาทิตย์คล้อยจนกระทั่งเงาของคนยาวเท่ากับตัวเขา เวลาอัศรฺนั้นเริ่มตั้งแต่หมดเวลาซุฮรฺจนกระทั่งเงาคนยาวเป็นสองเท่าของตัวเขา ซึ่งเรียกว่าเป็นเวลาเลือก(อิคติยารฺ) แต่ก็อนุญาตให้ละหมาดจนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าได้ในกรณีที่จำเป็น เวลามัฆริบเริ่มตั้งแต่ดวงอาทิตย์ตกดินจนกระทั่งสีแดงที่อยู่ตามขอบฟ้าหายไป เวลาอิชาอ์นั้นเริ่มตั้งแต่หมดเวลามัฆริบจนกระทั่งเที่ยงคืน ช่วงนี้เรียกว่าเป็นเวลาเลือก(อิคติยารฺ) และในกรณีที่จำเป็นก็อนุโลมจนกระทั่งรุ่งอรุณ เวลาละหมาดศุบหฺเริ่มตั้งแต่แสงอรุณแย้มจนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้น 6) ปกปิดเอาเราะฮฺ[1] 7) หลีกเลี่ยงนะญิส ที่ร่างกาย เสื้อผ้า และสถานที่ละหมาดเท่าที่มีความสามารถ 8) หันหน้าเข้าหากิบละฮฺ 9) เนียตในใจ

รุก่นของการละหมาด รุก่นของการละหมาดมีทั้งหมด 14 ข้อ 1) ยืนตรงเวลาละหมาดฟัรฎู หากมีความสามารถ 2) กล่าวตักบีเราะตุลอิหฺรอม 3) อ่านสูเราะฮฺอัล-ฟาติหะฮฺ 4) รุกูอฺ ทุกร็อกอะฮฺ 5) เงยขึ้นจากรุกูอฺ 6) ยืนตรงหลังเงยจากรุกูอฺ 7) สุญูด ด้วยอวัยวะทั้งเจ็ด 8) นั่งระหว่างสองสุญูด 9) อ่านตะชะฮฺฮุดครั้งสุดท้าย 10) นั่งตะชะฮฺฮุดครั้งสุดท้าย 11) เศาะละวาตต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ในตะชะฮฺฮุดครั้งสุดท้าย 12) ให้สลามครั้งแรก 13) มีฏุมะนีนะฮฺ (การนิ่งสงบชั่วครู่ในอิริยาบทต่างๆ ระหว่างละหมาด) 14) มีตัรฺตีบ คือการทำตามลำดับขั้นตอนของรุก่นต่างๆ ที่กล่าวมา

การละหมาดใช้ไม่ได้ ยกเว้นจะต้องมีรุก่นที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ และละหมาดนั้นจะเสียถ้าหากว่าทิ้งรุก่นใดรุก่นหนึ่งจะด้วยการเจตนาหรือลืมก็ตาม

สิ่งที่เป็นวาญิบในการละหมาด วาญิบของการละหมาดมีทั้งหมด 8 ข้อ 1) การตักบีรฺทั้งหมดนอกเหนือจากตักบีเราะตุลอิหฺรอม 2) กล่าว "สะมิอัลลอฮุ ลิมันหะมิดะฮฺ" สำหรับผู้ที่เป็นอิมามนำละหมาด และ ผู้ที่ละหมาดคนเดียว 3) กล่าว "ร็อบบะนา วะละกัลหัมดฺ" ตอนเงยหน้าจากรุกูอฺ 4) กล่าว "สุบหานะ ร็อบบิยัล อะซีม" หนึ่งครั้งในขณะรุกูอฺ 5) กล่าว "สุบหานะ ร็อบบิยัล อะลา" หนึ่งครั้งในขณะสุญูด 6) อ่าน "ร็อบบิฆฟิรลี" ในขณะนั่งระหว่างสองสุญูด 7) อ่านตะชะฮฺฮุดครั้งแรก 8) นั่งสำหรับตะชะฮฺฮุดครั้งแรก

ทั้งหมดนี้ถ้าหากว่าทิ้งข้อใดข้อหนึ่งด้วยความเจตนาละหมาดจะเสียทันที แต่ถ้าหากทิ้งเพราะด้วยการลืมจะต้องสุญูดสะฮฺวีย์

สิ่งที่เป็นสุนัต(ส่งเสริมให้ปฏิบัติ)ในละหมาด สิ่งที่เป็นสุนัตในการละหมาดมีทั้งในรูปของการกล่าวและการกระทำต่างๆ และละหมาดไม่เสียถ้าทิ้งข้อใดข้อหนึ่งของมันแม้ว่าจะด้วยเจตนาก็ตาม คำกล่าวต่างๆ ที่เป็นสุนัต มีดังนี้ กล่าวดุอาอ์อิสติฟตาหฺ หรือ อิฟติตาหฺ, กล่าว อะอูซุบิลลาฮฺ,

---

[1] เอาเราะฮฺ คือ อวัยวะเพศที่มนุษย์สงวนปกปิดเอาไว้และอายที่จะเปิด และเอาเราะฮฺเด็กชายที่มีอายุเจ็ดปี คืออวัยวะเพศทั้งสอง (คือทวารทั้งสอง) และเด็กชายที่มีอายุสิบปี คือระหว่างสะดือกับหัวเข่า และผู้หญิงที่เป็นไท(ไม่ได้เป็นทาส)ที่บรรลุวัยตามศาสนภาวะ ทุกส่วนของร่างกายเป็นเอาเราะฮฺทั้งหมดยกเว้นหน้า จึงเป็นการมักรูฮฺปิดหน้าในเวลาละหมาด นอกเสียจากมีชายอื่นอยู่จึงวาญิบที่ต้องปิดหน้าของนาง ถ้าหากนางกำลังละหมาดหรือเฏาะวาฟ แล้วเกิดมีอวัยวะส่วนหนึ่งใดของร่างกายเผยขึ้นมาเช่น แขน เป็นต้น อิบาดะฮฺของนางจะเสียและใช้ไม่ได้ และเอาเราะฮฺที่ใหญ่ คือ กุบูลฺ(อวัยวะเพศ)และดุบูลฺ(ทวารหนัก) จึงเป็นการวาญิบที่จะต้องปกปิดสงวนเอาไว้แม้ว่านอกเวลาละหมาดก็ตาม และมักรูฮฺให้เห็นอวัยวะทั้งสองที่กล่าวมาโดยไม่มีความจำเป็นใดๆ แม้ว่าจะอยู่ในที่มืดหรืออยู่คนเดียว

กล่าว บิสมิลลาฮฺ, กล่าว อามีน ต้องกล่าวดังๆ ในละหมาดที่อนุญาตให้อ่านดัง, อ่านสูเราะฮฺอะไรก็ได้เท่าที่ถนัดหลังจากจบฟาติหะฮฺ, อ่านเสียงดังสำหรับอิมาม (แต่สำหรับมะมูมนั้นไม่อนุญาตให้อ่านดัง และสำหรับผู้ที่ละหมาดคนเดียวให้เลือกระหว่างจะอ่านดังหรืออ่านค่อยก็ได้), กล่าว "หัมดันกะษีรอน ฏ็อยยิบัน มุบาเราะกัน ฟีฮฺ มิลอัสสะมาวาติ วะมิลอัลอัรฎ์..." จนจบ หลังจากกล่าว "ร็อบบะนา วะละกัลหัมดุ", กล่าวตัสบีหฺมากกว่าหนึ่งครั้งในรุกูอฺและสุญูด, กล่าว ร็อบบิฆฟิรลีย์ มากกว่าหนึ่งครั้ง, กล่าวดุอาอ์ก่อนให้สลาม. การกระทำต่างๆ ที่เป็นสุนัตในละหมาด มีดังนี้ ยกมือทั้งสองขณะตักบีเราะตุลอิหฺรอม และก่อนจะลงรุกูอฺ และหลังเงยจากรุกูอฺ และหลังจากลุกขึ้นจากตะชะฮฺฮุดแรกในร็อกอัตที่สอง, วางมือขวาทาบบนหลังมือซ้ายแล้ววางบนหน้าอกขณะยืนตรง, มองที่สุญูด, แยกขาออกจากกันให้ห่างกันเล็กน้อยในขณะที่ยืน, สุญูดให้ลงหัวเข่าทั้งสองข้างก่อน แล้วตามด้วยมือ และหน้าผากพร้อมๆ กับจมูก, ขณะสุญูดนั้น ยืดแขนออกจากลำตัวเล็กน้อย และขาออกจากหน้าท้อง และแข้งทั้งสองข้างแยกออกจากกัน, ปลายเท้ายันไว้กับพื้นขณะสุญูด, วางมือทั้งสองข้างให้อยู่ในระดับหัวไหล่นิ้วมือชิดกัน, ลุกขึ้นจากสุญูดเท้ายันไว้กับพื้นแล้วจับมือที่หัวเข่าขณะลุกขึ้น, นั่งระหว่างสองสุญูดและตะชะฮฺฮุดแรกให้นั่งแบบอิฟติรอช(โดยการนั่งเอาก้นวางบนเท้าซ้าย และปลายเท้าขวายันไว้กับพื้น) ส่วนตะชะฮฺฮุดที่สองให้นั่งแบบตะวัรฺรุก(โดยการนั่งพาดก้นให้แนบกับพื้นและสอดเท้าซ้ายเข้าไปใต้แข้งเท้าขวา พร้อมยกเท้าข้างขวาขึ้นยันไว้กับพื้น), วางมือทั้งสองบนหน้าขาทั้งสองข้าง โดยให้มือตรงและให้นิ้วชิดกัน ในการนั่งระหว่างสองสุญูด และตะชะฮฺฮุด แต่ว่าในตะชะฮฺฮุดนั้นให้กำมือขวาไว้ ให้นิ้วกลางกับนิ้วโป้งทำเป็นวง และชี้ด้วยนิ้วชี้พร้อมกระดิกขณะกล่าวซิกิรและดุอาอ์เพื่อบ่งบอกถึงความเป็นเอกะของอัลลอฮฺ, การหันหน้าขณะให้สลาม โดยการเริ่มข้างขวาก่อนแล้วจึงตามด้วยข้างซ้าย

สุญูดสะฮฺวีย์ สุนัตให้สุญูดสะฮฺวีย์ สำหรับผู้ที่กล่าวคำต่างๆ ในอิริยาบทที่ไม่ใช่ที่ของมันเพราะหลงลืม ตัวอย่างเช่น การอ่านสูเราะฮฺในขณะสุญูด และให้เลือกระหว่างจะสุญูสะฮฺวีย์หรือไม่สุญูดก็ได้ถ้าหากว่าลืมหรือทิ้งสุนัตต่างๆ ในเวลาละหมาด และเป็นการวาญิบจะต้องสุญูดสะฮฺวีย์ ถ้าหากว่าผู้ที่ละหมาดเพิ่มการรุกูอฺ หรือเพิ่มการสุญูด หรือการยืน หรือการนั่ง หรือให้สลามก่อนเสร็จจากการละหมาด หรืออ่านอายะฮฺผิดจนความหมายเพี้ยน หรือว่าเขาทิ้งสิ่งที่เป็นวาญิบของละหมาด หรือลังเลว่าเขาละหมาดเพิ่มหรือไม่ ? และละหมาดจะเป็นโมฆะถ้าหากว่าเจตนาทิ้งสุญูดสะฮฺวีย์ที่เป็นวาญิบ ให้เลือกสุญูดสะฮฺวีย์ก่อนให้สลามหรือหลังให้สลามก็ได้ และถ้าหากว่าลืมสุญูดจนเวลาผ่านไปนานมากเกินไป ก็ไม่ต้องสุญูดอีก เพราะถือว่าตกไป

วิธีละหมาด เมื่อต้องการละหมาดให้ยืนตรง หันหน้าและทุกส่วนของร่างกายไปทางกิบละฮฺ พร้อมกับเนียตในใจ หลังจากนั้นให้กล่าวตักบีเราะตุลอิหฺรอม ว่า "อัลลอฮุ อักบัรฺ" และตักบีรให้ดังสำหรับผู้ที่เป็นอิมาม เพื่อจะให้คนที่อยู่ข้างหลังได้ยิน และนอกจากอิมามนั้นไม่ต้องตักบีรฺดัง ยกมือขึ้นเสมอไหล่ขณะกล่าวตักบีรฺ และวางมือขวาทาบมือซ้ายแล้วตั้งไว้บนอก สายตามองไปที่สุญูด, กล่าวดุอาอ์อิฟติตาหฺ ว่า "**สุบหานะกัลลอฮุมะ วะบิหัมดิกา วะตะบาเราะกัสมุกะ วะตะอาลาญัดดุกะ วะลาอิลาฮาฆ็อยรุกะ**" แล้วกล่าวคำอิสติอาซะฮฺ ว่า "อะอูซุบิลลาฮิ มินัชชัยตอนิรฺรอญีม" อ่านบิสมิลลาฮฺ แล้วอ่าน สูเราะฮฺ อัล–ฟาติหะฮฺ, และสุนัตให้มะมูมอ่านฟาติหะฮฺ ในช่วงที่อิมามหยุดอ่านระหว่างอายะฮฺ และในร็อกอัตที่อิมามอ่านค่อยถ้าเป็นละหมาดญะฮฺริยะฮฺ(ละหมาดที่อ่านดังในสองร็อกอัตแรกคือ มัฆริบกับอิชาอ์) และวาญิบต้องอ่านอัล-ฟาติหะฮฺในละหมาดที่อิมามอ่านค่อย(ละหมาดซุฮรฺกับอัศรฺ) หลังจากจบฟาติหะฮฺแล้วให้อ่านสูเราะฮฺอะไรก็ได้ที่ถนัด และสุนัตให้อ่านเวลาละหมาดศุบหฺด้วยสูเราะฮฺอัล-มุฟัศศ็อลขนาดยาว คือนับตั้งแต่สูเราะฮฺ กอฟ จนถึงสูเราะฮฺ อัล-มุรสะลาต และในเวลามัฆริบให้อ่าน

สูเราะฮฺอัล-มุฟัศศ็อลขนาดสั้น คือตั้งแต่สูเราะฮฺ อัฎ-ฎุหา ลงมายันสูเราะฮฺ อัน-นาส และละหมาดนอกเหนือจากเวลานี้ให้อ่านสูเราะฮฺอัล-มุฟัศศ็อลความยาวปานกลาง คือ ตั้งแต่สูเราะฮฺ อัมมา ลงมายันสุเราะฮฺ อัล-ลัยล์ และสำหรับผู้ที่เป็นอิมามให้อ่านเสียงดังเวลาละหมาดศุบหฺ และสองร็อกอัตแรกของละหมาดมัฆริบและสองร็อกอัตแรกของละหมาดอิชาอ์ นอกเหนือจากสามเวลานี้ให้อ่านเสียงเบาไม่ต้องอ่านดัง, กล่าวตักบีรฺ "อัลลอฮุ อักบัรฺ" แล้วก้มลงรุกูอฺ แล้วเอามือทั้งสองจับที่หัวเข่าและคลายนิ้วมือออก พร้อมกับโค้งหลังโดยให้ศีรษะอยู่ในระดับเดียวกับหลัง และกล่าว "สุบหานะ ร็อบบิยัล อะซีม" สามครั้ง, เงยขึ้นจากรุกูอฺ กล่าว "สะมิอัลลอฮุ ลิมัน หะมิดะฮฺ", และเมื่อยืนตรงแล้วให้กล่าวว่า " ร็อบบะนา วะละกัลหัมดฺ หัมดัน กะษีรอน ฏ็อยยิบัน มุบาเราะกัน ฟีหฺ มิลอัสสะมาวาติ วะมิลอัลอัรฎ์ วะมิลอะ มาชิตะ มินชัยอิน บะอฺด์", ย่อตัวลงสุญูด พร้อมกับกล่าวตักบีรฺ "อัลลอฮุ อักบัรฺ" และยืดแขนออกจากลำตัวเล็กน้อย และขาออกจากหน้าท้อง และวางมือทั้งสองข้างราบกับพื้นให้เสมอไหล่ พร้อมกับชี้นิ้วมือนิ้วเท้า ทั้งหมดไปทางกิบลัต พร้อมกับกล่าวสามครั้งว่า "สุบหานะ ร็อบบิยัล อะอฺลา" ขณะที่สุญูดควรที่จะขอดุอาอ์ให้มาก ดุอาอ์ให้กับตัวเรา หรือให้กับพี่น้องมุสลิมทุกคน, เงยขึ้นจากสุญูด พร้อมกับตักบีรฺ "อัลลอฮุ อักบัรฺ" และให้นั่งแบบอิฟติรอช(โดยการนั่งเอาก้นวางบนเท้าซ้าย และปลายเท้าขวายันไว้กับพื้น นิ้วเท้าชี้ไปทางกิบลัต), กล่าวดุอาอ์ขณะนั่งระหว่างสองสุญูด ว่า "ร็อบบิฆฟิรฺลี", หรือจะเพิ่มหลังจากอ่าน ร็อบบิฆฟิรลี สองครั้งก็ได้ อ่านว่า "วัรฺหัมนี วัญบุรฺนี วัรฺฟะอฺนี วัรฺซุกนี วันศุรฺนี วะฮฺดินี วะอาฟินี", แล้วก้มลงสุญูดครั้งที่สอง ทำเหมือนกับครั้งแรกที่กล่าวมาข้างต้น, แล้วก็ลุกขึ้นจากสุญูดครั้งที่สอง พร้อมกับกล่าวตักบีรฺ "อัลลอฮุ อักบัร " และดำเนินการละหมาดร็อกอัตที่สอง เช่นเดียวกับร็อกอัตแรก ทั้งการกล่าวต่างๆ และอิริยาบท เพียงแต่ในร็อกอัตที่สองไม่ต้องอ่านดุอาอ์อิฟติตาหฺ, หลังจากสิ้นสุดร็อกอัตที่สอง ให้นั่งตะชะฮฺฮุด นั่งแบบอิฟติรอชเหมือนกับการนั่งระหว่างสองสุญูด แล้ววางมือซ้ายบนขาข้างซ้ายและวางมือขวาบนขาข้างขวา ให้กำนิ้วนางกับนิ้วก้อยไว้ พร้อมกับยกนิ้วชี้ขึ้นและกระดิกเบาๆ แล้วกล่าวดุอาอ์ ตะชะฮฺฮุด ว่า "อัตตะหิยฺยาตุ ลิลลาฮฺ วัศเศาะละวาตุ วัฏฏ็อยยิบาตฺ อัสลามุอะลัยกะ อัยยุฮันนะบิยฺยุวะเราะฮฺมะตุลลอฮิวะบาเราะกาตุฮฺ อัสลามุอะลัยนา วะอะลาอิบาดิลลาฮิศฺศอลิหีน, อัชฮะดุ อัลฺลาอิลาฮะ อิลฺลัลลอฮฺ วะอัชฮะดุ อันนะมุหัมมะดัน อับดุฮู วะเราะซูลุฮฺ" หลังจากนั้นให้ลุกขึ้นยืนเพื่อละหมาดร็อกอัตที่สามหรือร็อกอัตที่สี่ ถ้าหากว่าละหมาดนั้นมีสามหรือสี่ร็อกอัต พร้อมกับกล่าวตักบีรฺ "อัลลอฮุ อักบัรฺ" ต่อจากนั้นให้ทำละหมาดเหมือนกับร็อกอัตแรกและร็อกอัตสองที่ผ่านมา ทั้งการกล่าวต่างๆ แต่ให้อ่านเฉพาะฟาติหะฮฺเท่านั้น โดยไม่ต้องอ่านสูเราะฮฺ และไม่ต้องอ่านเสียงดัง, เสร็จแล้วให้นั่งตะชะฮฺฮุดครั้งสุดท้าย นั่งแบบตะวัรรุก(โดยการนั่งสอดเท้าซ้ายเข้าไปใต้แข้งเท้าขวา พร้อมยกเท้าข้างขวาขึ้นยันไว้กับพื้น และพาดก้นให้แนบกับพื้น) การนั่งตะวัรรุกเป็นการนั่งของตะชะฮฺฮุดครั้งสุดท้าย ของละหมาดที่มีสองตะชะฮฺฮุด คือ ละหมาด ซุฮรฺ อัศรฺ มัฆริบ และ อิชาอ์, กล่าวดุอาอ์ ตะชะฮฺฮุดให้จบว่า "อัตตะหิยฺยาตุ ลิลลาฮฺ วัศเศาะละวาตุ วัฏฏ็อยยิบาตฺ อัสลามุอะลัยกะ อัยยุฮันนะบิยฺยุวะเราะฮฺมะตุลลอฮิวะบาเราะกาตุฮฺ อัสลามุอะลัยนา วะอะลาอิบาดิลลาฮิศฺศอลิหีน, อัชฮะดุ อัลฺลาอิลาฮะ อิลฺลัลลอฮฺ วะอัชฮะดุ อันนะมุหัมมะดัน อับดุฮู วะเราะซูลุฮฺ, อัลลอฮุมมะ ศ็อลลิอะลา มุหัมมัด วะอะลาอาลิ มุหัมมัด กะมาศ็อลลัยตะ อะลาอิบรอฮีม วะอะลา อาลิ อิบรอฮีม อินนะกาหะมีดุมมะญีด, อัลลอฮุมมะบาริก อะลา มุหัมมัด วะอะลาอาลิ มุหัมมัด กะมาบาร็อกตะ อะลาอิบรอฮีม วะอะลาอาลิอิบรอฮีม อินนะกาหะมีดดุมะญีด " หลังจากนั้นสุนัตให้กล่าว "อะอูซุบิลลาฮิมินอะซาบินนารฺ วะอะซาบิลกอบรฺ วะฟิตนะติลมะหฺยา วัลมะมาต วะฟิตนะติล มะสีหิดดัจญาลฺ

" และดุอาอ์อื่นๆ ที่มีรายงานจากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) , เสร็จแล้วก็ให้สลามสองครั้งโดยการหันหน้าไปทางข้างขวามือก่อนว่า "อัสลามุ อะลัยกุม วะเราะมะตุลลอฮฺ" แล้วจึงให้สลามทางซ้าย จากนั้นก็ให้อ่านวิริดหรือบทดุอาอ์หลังละหมาด[1]

วิธีละหมาดของคนป่วย คนป่วยหรือคนไม่สบาย ถ้าไม่สามารถยืนละหมาด หรือ ถ้ายืนแล้วจะยิ่งทำให้อาการป่วยรุนแรงมากกว่าเดิม ก็ให้นั่งละหมาดได้ และถ้าไม่สามารถที่จะนั่งก็ให้นอนตะแคงละหมาด หรือถ้านอนตะแคงไม่ได้ ก็ให้นอนหงายละหมาด ถ้าไม่สามารถที่จะรุกูอฺ หรือสุญูดได้ ก็ให้ก้มหัวเท่าที่ทำได้ และให้เกาะฎออ์(ชดใช้)ละหมาดที่ทิ้งในระยะเวลาที่เขาป่วย และถ้าเป็นการลำบากที่ผู้ป่วยจะละหมาดในเวลาของมัน ก็อนุญาตให้ละหมาดรวมกัน เช่นซุฮรฺกับอัศรฺ หรือละหมาดมัฆริบกับอิชาอ์ ในเวลาใดเวลาหนึ่งของทั้งสองก็ได้

ละหมาดของคนเดินทาง หากระยะการเดินทางมากกว่า 85 กิโลเมตร ขึ้นไปโดยประมาณ และการเดินทางนั้นเป็นการเดินทางที่อนุญาตคือไม่เป็นมะซิยัต(เป็นบาป) เขาสามารถที่จะก็อศรฺ(ย่อ)ละหมาดจากสี่ร็อกอัตให้เหลือสอง และถ้าหากเขาเจตนาที่จะอยู่ที่ใดที่หนึ่งเกิน 4 วัน (เท่ากับละหมาดฟัรฎยี่สิบเวลา) ก็ให้ละหมาดเต็มโดยไม่ต้องย่อ นับตั้งแต่วันที่ไปถึง และถ้าคนที่เดินทางเข้าละหมาดพร้อมกับคนอื่นที่ละหมาดเต็ม ก็ให้ละหมาดเต็มเหมือนคนอื่นโดยไม่ต้องย่อ ถึงแม้ว่าเขาเป็นผู้เดินทางก็ตาม ในกรณีที่เขาลืมละหมาดหนึ่งเวลาเมื่อตอนอยู่บ้าน และเขานึกได้ในเวลาเดินทาง หรือตรงกันข้าม ถ้าเขาลืมละหมาดหนึ่งเวลาตอนเดินทาง แล้วมานึกได้อีกทีตอนมาถึงบ้านแล้วก็ให้ละหมาดเต็มทั้งหมดโดยไม่ต้องย่อ สำหรับคนเดินทางนั้นเขาสามารถที่จะละหมาดเต็มได้แต่ว่าละหมาดย่อจะดีกว่าละหมาดเต็ม

ละหมาดวันศุกร์ ละหมาดวันศุกร์ จะประเสริฐกว่าละหมาดซุฮรฺ และมันไม่ได้เกี่ยวข้องกับละหมาดซุฮรฺแต่อย่างใด หรือไม่ใช่การย่อของละหมาดซุฮรฺเช่นกัน เพราะฉะนั้นไม่อนุญาตละหมาดวันศุกร์สี่ร็อกอัต และใช้ไม่ได้ถ้าละหมาดวันศุกร์แต่เนียตละหมาดซุฮรฺ และจะละหมาดร่วมกับอัศรฺไม่ได้เป็นอันขาด ถึงแม้ว่าจะมีเหตุที่สามารถจะให้ละหมาดร่วมได้ก็ตาม

ละหมาดวิติรฺ ละหมาดวิติรฺ เป็นละหมาดสุนัตอย่างหนึ่ง เวลาของมันเริ่มตั้งแต่เวลาละหมาดอิชาอ์ จนกระทั่งละหมาดศุบหฺของเช้าวันรุ่งขึ้น ส่วนจำนวนร็อกอัตนั้นน้อยที่สุดคือ หนึ่งร็อกอัต และมากที่สุดคือ สิบเอ็ดร็อกอัต โดยให้สลามทุกสองร็อกอัตเป็นการดีที่สุด รองลงมาก็สามร็อกอัต ให้สลามสองครั้ง(คือละหมาดครั้งแรกสองร็อกอัตแล้วให้สลาม แล้วละหมาดอีกหนึ่งร็อกอัต แล้วให้สลาม) และสุนัตให้อ่านสูเราะฮฺ อัล-อะอฺลา ในร็อกอัตแรก หลังจากอ่านฟาติหะฮฺเสร็จ และสูเราะฮฺ อัล-กาฟิรูน ในร็อกอัตที่สอง และสูเราะฮฺ อัล-อิคลาศ ในร็อกอัตที่สาม และสุนัตให้อ่านกุนูตหลังจากเงยจากรุกูอฺพร้อมยกมือ และให้อ่านเสียงดังถึงแม้ว่าเขาจะละหมาดคนเดียวก็ตาม

---

[1] กล่าวขอลุแก่โทษจากพระองค์อัลลอฮฺ 3 ครั้ง ว่า **"อัสตัฆฟิรุลลอฮฺ"**, กล่าว " อัลลอฮุมมะอันตัสสะลาม วะมิงกัสสลาม ตะบาร็อกตะ ยาซัลญะลาลิ วัลอิกรอม" , กล่าว "ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮุ วะหฺดะฮู ลาชารีกะละฮฺ ละฮุลมุลกุ วะละฮุลหัมดุ วะฮุวาอะลากุลลิชัยอินกอดีรฺ ลาเหาละวะลากุววะตะอิลลาบิลลาฮฺ ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮุ วะลานะอฺบุดุ อิลลาอิยฺยาฮฺ ละฮุนนิอฺมะตุ วะละฮุลฟัฎลุ วะลาฮุษษะนาอุลหะสัน ลาอิลาฮะอิลลอฮฺ มุคลิศินะ ละฮุดดีน วะเลากะริฮัลกาฟิรูน, อัลลอฮุมมะ ลามานิอาลิมาอะอฺฏ็อยตะ วะลามุอฺติยา ลิมา มะนะตา วะลายันฟะอุลฺ ซัลญัดฺดิ มิงกัลญัดดุ", กล่าวหลังละหมาดศุบหฺ และละหมาดมัฆริบ ดุอาอ์ที่กล่าวมาข้างต้น พร้อมกับดุอาอ์นี้ 10 ครั้ง คือ "ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮุ วะหฺดะฮู ลาชารีกะละฮฺ ละฮุลมุลกุ วะละฮุลหัมดุ ยุหฺยี วะยุมีตุ วะฮุวะอะลากุลลิชัยอินกอดีรฺ" ,กล่าวตัสบีหฺ "สุบหานัลลอฮฺ" 33 ครั้ง , กล่าวตะหฺมีด "อัลหัมดุลิลลาฮฺ" 33 ครั้ง, กล่าวตักบีรฺ "อัลลอฮุอักบัรฺ" 33 ครั้ง, ปิดท้ายด้วยคำที่หนึ่งร้อย ให้กล่าวว่า "ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮุ วะหฺดะฮู ลาชารีกะละฮฺ ละฮุลมุลกุ วะละฮุลหัมดุ วะฮุวาอะลากุลลิชัยอินกอดีรฺ", อ่านอะยัตกุรฺซีย์, อ่านสูเราะ อัล-อิคลาศ, อ่านสูเราะ อัล-ฟะลัก, อ่านสูเราะ อัน-นาส, ทั้งสามสูเราะฮฺที่กล่าวมานี้ ให้อ่านซ้ำกันสูเราะฮฺละ 3 ครั้ง หลังละหมาด ศุบหฺและมัฆริบ

ละหมาดญะนาซะฮฺ (คนตาย) สิ่งที่ควรปฏิบัติหากมีการตายในหมู่มุสลิม คือ การอาบน้ำให้กับศพ การกะฝั่นหรือห่อศพ ละหมาดญะนาซะฮฺ แบกศพไปฝัง ฝังศพ ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นฟัรฎู กิฟายะฮฺ นอกจากคนตายชะฮีดที่เสียชีวิตในสมรภูมิสงคราม ซึ่งไม่ต้องมีการอาบน้ำและกะฝั่น และไม่ต้องมีการละหมาด แต่ถ้าจะละหมาดก็กระทำได้ และทำการฝังชะฮีดในลักษณะที่เขาตาย การห่อศพชายนั้นให้ห่อด้วยผ้าสีขาวสามชิ้น ส่วนการห่อศพผู้หญิงให้ใช้ผ้าห้าชิ้น คือ ผ้าโสร่ง ผ้าคลุมหัว เสื้อ และผ้าสองชิ้นสำหรับห่อ วิธีละหมาดให้กับคนตายมีดังนี้ สุนัตให้อิมามหรือคนที่ละหมาดคนเดียว ให้ยืนตรงหน้าอกถ้าหากว่าศพเป็นเพศชาย และถ้าเป็นศพเป็นเพศหญิงให้ยืนระหว่างกึ่งกลางของศพ กล่าวตักบีรฺสี่ครั้งพร้อมกับยกมือในทุกๆ ครั้งที่กล่าวตักบีรฺ ร็อกอัตแรกให้กล่าว “อะอูซุบิลลาฮฺ มินัช ชัยฎอนิร เราะญีม“ และกล่าวบิสมิลลาฮฺ แล้วอ่านฟาติหะฮฺเพียงอย่างเดียว โดยไม่ต้องอ่านสูเราะฮฺอื่นด้วยเสียงที่ค่อยไม่ต้องดัง กล่าวตักบีรฺในร็อกอัตที่สองพร้อมกับยกมือ แล้วทำการเศาะละวาตต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ตักบีรฺในร็อกอัตที่สามพร้อมกับยกมือ และขอดุอาอ์ให้กับคนตาย ตักบีรฺร็อกอัตที่สี่พร้อมกับยกมือและพักสักครู่ แล้วจึงให้สลาม หะรอมหรือห้ามถมทรายยกกุโบร์ให้สูงเกินหนึ่งคืบ ห้ามก่อปูนบนหลุมฝังศพ ห้ามจูบ ห้ามรมควันหอมหรือธูปเทียน รวมทั้งการเขียนข้อความต่างๆ และการนั่งหรือเดินเหยียบบนหลุมฝังศพ ห้ามประดับกุโบร์ด้วยโคมไฟ ห้ามเฏาะวาฟ ห้ามสร้างมัสยิดบนกุโบร์หรือฝังศพในมัสยิด และวาญิบที่จะต้องทำลายกิบาบ(โดมหรือเจดีย์)ต่างๆ ที่อยู่บนกุโบร์

✸ คำกล่าวตะอฺซิยะฮฺ(กล่าวแสดงความเสียใจให้กับญาติผู้เสียชีวิต)นั้นไม่ได้จำกัดเพียงแค่ดุอาอ์ใดดุอาอ์หนึ่งเท่านั้น แต่คำกล่าวไหนก็ได้ที่มีเป้าหมายในการแสดงความเสียใจต่อญาติผู้เสียชีวิต และให้กำลังใจ เช่น กล่าวว่า “อะซอมัลลอฮุ อัจรอกา วะอะหฺสะนะ อะซาอะกา วะเฆาะฟะรอ ลิมัยยิติกา” และกล่าวตะอฺซียะฮฺต่อมุสลิมที่เป็นญาติของผู้ตายซึ่งเป็นกาฟิร ให้กล่าวว่า “อะซอมัลลอฮุ อัจรอกา วะอะหฺสะนะ อะซาอะกา” และหะรอมสำหรับมุสลิมที่จะกล่าวตะอฺซียะฮฺต่อคนกาฟิรถึงแม้ว่าเขาจะเป็นญาติของผู้ตายซึ่งเป็นมุสลิมก็ตาม

✸ สำหรับผู้ที่รู้ว่าครอบครัวของเขาต้องร่ำไห้คร่ำครวญ(นิยาหะฮฺ)ถ้าเขาเสียชีวิต วาญิบสำหรับเขาที่จะต้องสั่งเสียหรือบอกอย่าให้เขาเหล่านั้นร่ำไห้โอดครวญ มิฉะนั้นแล้วเขา(ผู้ตาย)จะต้องถูกทรมานในกุโบร์ จากการร่ำไห้โอดครวญของญาติๆ

✸ ท่านอิมาม อัช-ชาฟิอีย์ ~ ได้กล่าวว่า “มักรูฮฺ ที่จะให้มานั่งชุมนุมเพื่อทำการตะอฺซิยะฮฺกัน คือ รวบรวมเอาญาติผู้ตายมารวมไว้ในบ้านเดียวกัน เพื่อที่จะเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้มาทำการตะอฺซิยะฮฺ ณ ที่เดียว แต่ว่าสมควรที่จะให้พวกเขา(ญาติผู้ตาย)แยกย้ายกันทำสิ่งที่พวกเขาควรทำในวันนั้น ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงก็ตามที

✸ สุนัตให้ทำอาหารเพื่อมอบให้แก่ครอบครัวของผู้ตายได้ทาน และเป็นการมักรูฮฺที่จะกินจากอาหารของญาติผู้ตายหรือทำอาหารให้กับคนที่มารวมตัวกันที่บ้านผู้ตาย

✸ สุนัตให้เยี่ยมกุโบร์มุสลิมโดยไม่ต้องมีการเดินทางเพื่อจุดประสงค์นั้น และอนุญาตให้เยี่ยมกุโบร์คนกาฟิรได้เช่นกัน และไม่ต้องกีดกั้นถ้าหากคนกาฟิรจะมาเยี่ยมกุโบร์มุสลิม

✸ สุนัตสำหรับผู้มาเยี่ยมกุโบร์ให้กล่าวว่า “อัสลามุ อะลัยกุม ดาเราะ เกามิมฺ มุอ์มินีน” หรือว่า “อัสลามุ อะลัยกุม อะฮฺลัดดิยาริ มินัลมุมินีนะ วะอินนา อินชาอัลลอฮุ บิกุม ลาหิกุน, ยัรฺหะมุอัลลอฮุ อัลมุสตักดิมีนะ มินนา วัลมุสตะคิรีน, นัสอะลุลลอฮะละนา วะละกุมุลอาฟิยะฮฺ, อัลลอฮุมมะ ลาตะหฺริมนา อัจรอฮุม วะลาตัฟตินนา บะอฺดะฮุม, วัฆฟิรละนา วะละฮุม”

ละหมาดวันอีด ละหมาดวันอีดนั้นเป็นฟัรฎูกิฟายะฮฺ และเวลาของมันคือเหมือนกับเวลาละหมาด ฎุหา และถ้าหากว่าเราทราบข่าววันอีดหลังจากดวงอาทิตย์คล้อยบ่ายแล้ว ก็ให้

ละหมาดในวันต่อไปเป็นการเกาะฎออ์(ชดใช้) และเงื่อนไขของละหมาดอีดเหมือนกับเงื่อนไขของละหมาดวันศุกร์ทุกอย่าง นอกเสียจากคุฏบะฮฺ(เพราะคุฏบะฮฺวันอีดจะเริ่มหลังจากละหมาดเสร็จแล้ว แต่คุฏบะฮฺละหมาดวันศุกร์นั้นจะเริ่มก่อนละหมาด) และมักรูฮฺ(น่ารังเกียจ)ละหมาดสุนัตก่อนหรือหลังละหมาดอีดที่มุศ็อลลา(สนามสำหรับละหมาดอีด) วิธีการละหมาดอีดทั้งสองอีดมีดังนี้ ละหมาดวันอีดมีสองร็อกอัต ร็อกอัตแรกหลังจากตักบีเราะตุลอิหฺรอมให้ตักบีรฺเจ็ดครั้งพร้อมยกมือทุกครั้ง หลังจากนั้นให้กล่าว อิสฺติอาซะฮฺ และอ่านอัล-ฟาติหะฮฺ โดยอิมามอ่านให้เสียงดังเพื่อให้ผู้ที่อยู่ข้างหลังได้ยิน หลังจากนั้นให้อ่านสูเราะฮฺ "อัล-อะอฺลา" ร็อกอัตที่สองตักบีรฺห้าครั้งหลังเงยจากสุญูด ก่อนจะอ่านอัล-ฟาติหะฮฺ ทำเช่นร็อกอัตแรก หลังจากนั้นให้อ่านสูเราะฮฺ "อัล-ฆอชียะฮฺ" หลังจากอ่านฟาติหะฮฺเสร็จแล้ว จากนั้นก็ให้สลามเหมือนกับละหมาดทั่วไป หลังจากละหมาดเสร็จเรียบร้อยแล้ว อิมามก็จะเริ่มอ่านคุฏบะฮฺเหมือนกับคุฏบะฮฺละหมาดวันศุกร์คือมีสองคุฏบะฮฺ และสุนัตให้กล่าวตักบีรฺเยอะๆ ในคุฏบะฮฺทั้งสอง และถ้าหากคนหนึ่งคนใดละหมาดอีดเหมือนกับละหมาดสุนัตทั่วไป (คือ ไม่ได้กล่าวตักบีรฺเพิ่มเติม) ละหมาดของเขาก็ถือว่าใช้ได้เพราะว่าการตักบีรฺเพิ่มเติมที่กล่าวมานั้นเป็นสุนัต ไม่ได้ทำให้เสียละหมาดแต่อย่างใด

ละหมาดกุสูฟ (เนื่องจากสุริยุปราคา หรือจันทรุปราคา) ละหมาดกุสูฟนั้นเป็นสุนัต เวลาของมันตั้งแต่เริ่มสุริยุปราคาหรือจันทรุปราคา จนกระทั่งมันหายไป และไม่ต้องทำการเกาะฎออ์ชดใช้หากว่าไม่ทันที่จะละหมาดหรือหากว่าสาเหตุมันได้หายไป ละหมาดกุสูฟนั้นมีสองร็อกอัต ร็อกอัตแรกอ่านฟาติหะฮฺด้วยเสียงดังให้ผู้ตามได้ยินสำหรับผู้ที่เป็นอิมาม และตามด้วยสูเราะฮฺที่ยาวๆ หลังจากอ่านอัล-ฟาติหะฮฺ เสร็จแล้วลงรุกูอฺให้นานๆ แล้วเงยขึ้นจากรุกูอฺให้กล่าว ว่า "สะมิอัลลอฮุ ลิมันหะมิดะฮฺ ร็อบบะนา วะละกัลหัมดฺ" และไม่ต้องสุญูด แต่ให้อ่านอัล-ฟาติหะฮฺ และตามด้วยสูเราะฮฺที่ยาวๆ อีกครั้ง เสร็จแล้วลงรุกูอฺให้นานๆ แล้วเงยขึ้นจากรุกูอฺให้กล่าว ว่า "สะมิอัลลอฮุ ลิมันหะมิดะฮฺ ร็อบบะนา วะละกัลหัมดฺ" หลังจากนั้นให้ลงสุญูดนานๆ สองสุญูด แล้วก็ลุกขึ้นยืนทำการละหมาดร็อกอัตที่สอง เฉกเช่นร็อกอัตแรกทุกอย่าง ทั้งการกล่าวต่างๆ และอิริยาบท เสร็จร็อกอัตที่สองให้นั่งตะชะฮฺฮุด แล้วก็ให้สลาม และถ้าหากว่ามะมูมมาละหมาดไม่ทันรุกูอฺครั้งแรก ก็ถือว่าเขาไม่ทันละหมาดหนึ่งร็อกอัต ให้ละหมาดเพิ่มอีกหนึ่งร็อกอัต หลังจากที่อิมามให้สลามเสร็จ

ละหมาดอิสติสกออฺ (ละหมาดขอฝน) เป็นการสุนัตให้ทำการละหมาดขอฝนในอิสลาม ถ้าหากว่า เกิดความแห้งแล้ง ขาดแคลนน้ำ และฝน เวลาของมัน วิธีการ และบัญญัติต่างๆ เหมือนกับวิธีการของละหมาดอีดที่กล่าวมาข้างต้นไม่มีผิด เพียงแต่ว่าละหมาดขอฝนนั้นจะอ่านคุฏบะฮฺครั้งเดียวเท่านั้นหลังละหมาดเสร็จ และสุนัตให้สลับด้านของเสื้อผ้าในช่วงสุดท้ายก่อนแยกย้ายเพื่อเป็นการสร้างความหวังว่าสถานการณ์ความแห้งแล้งจะกลายเป็นดี

ละหมาดสุนัตต่างๆ มีรายงานว่าท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ละหมาดทุกวันสิบสองร็อกอัตนอกเหนือจากละหมาดฟัรฎู คือ สองร็อกอัตก่อนละหมาดฟะญัรฺ(ศุบหฺ) สี่ร็อกอัตก่อนซุฮรฺ สองร็อกอัตหลังซุฮรฺ สองร็อกอัตหลังจากละหมาดมัฆริบ และสองร็อกอัตหลังละหมาดอิชาอ์ เป็นอันว่าครบสิบสองร็อกอัต และมีรายงานอื่นจากท่านนอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้น

เวลาที่ต้องห้าม หะรอม(ต้องห้าม)ละหมาดสุนัตต่างๆ หรือบางส่วนในเวลาที่ต้องห้าม คือ 1) ตั้งแต่รุ่งอรุณจนดวงอาทิตย์ขึ้นสูงประมาณเท่ากับความยาวของหอก 2) ตั้งแต่เวลาที่ดวงอาทิตย์อยู่ตรงกลางของฟ้าหรือตรงหัวตอนเที่ยง จนกระทั่งตะวันคล้อยลง 3) หลังจากละหมาดอัศรฺเสร็จ จนกระทั่งตะวันลับขอบฟ้า นี่คือเวลาที่ต้องห้ามสำหรับละหมาดสุนัตทั่วไป แต่ถ้าเป็นละหมาดที่มีมูลเหตุก็สามารถที่จะละหมาดได้แม้ว่าจะเป็นเวลาที่ต้องห้ามก็ตาม เช่น ละหมาดตะหิยะตุลมัสยิด หรือละหมาดสองร็อกอัตหลังเฏาะวาฟ หรือละหมาดสุนัตฟะญัรฺ หรือ

ละหมาดญะนาซะฮฺ หรือละหมาดสองร็อกอัตหลังอาบน้ำละหมาด หรือสุญูดติลาวะฮฺ หรือสุญูดชุโกรฺ (ขอบคุณอัลลอฮฺ) เป็นต้น

บัญญัติต่าง ๆ ว่าด้วยมัสยิด การสร้างมัสยิดเป็นสิ่งที่จำเป็นตามความเหมาะสมของผู้คนในหมู่บ้านนั้นๆ และมัสยิดนั้นเป็นสถานที่ที่มีเกียรติและประเสริฐที่สุดในมาตรวัดของอัลลอฮฺ **สิ่งที่ห้ามทำในมัสยิด** มีดังนี้ ห้ามร้องรำทำเพลง ปรบมือ หรือใช้เครื่องดนตรีในมัสยิด, ร้องชิอิรฺ(ขับกลอน)ที่หะรอม, ปะปนผู้หญิงกับผู้ชาย, การญิมาอฺ(ร่วมประเวณี), การซื้อขาย, และสุนัตให้กล่าวกับคนที่ทำการซื้อขายในมัสยิดว่า “ลาร็อบบะหัลลอฮุ ติญาเราะตะกา” หมายความว่า ” ขออัลลอฮฺอย่าได้ให้การค้าของเขามีกำไรเถิด”, ห้ามตะโกนเรียกหาสิ่งของหายในมัสยิด และสุนัตให้กล่าวถ้าได้ยินคนร้องหาของหายว่า “ลาร็อดดะฮัลลอฮุ อะลัยกา” ความว่า “ขอพระองค์อย่าได้ให้มันกลับมาหาเขาอีก“ **สิ่งที่อนุญาตทำในมัสยิด** มีดังนี้ การสอนเด็กๆ โดยที่พวกเขาไม่สร้างความวุ่นวายในมัสยิด, การทำพิธีแต่งงาน, การพิพากษา, การขับกลอนที่อนุญาต, การนอนสำหรับผู้อิอฺติกาฟหรือคนทั่วไป, การใช้เป็นที่พักสำหรับแขก คนไข้ หรือนอนพักกลางวัน และสุนัตให้ระวังการหยอกล้อกันในมัสยิด การทะเลาะวิวาท การพูดมากโดยไม่มีประโยชน์ การตะโกนในสิ่งที่น่ารังเกียจ หรือใช้มัสยิดเป็นทางผ่านไปมาโดยไม่มีเหตุจำเป็น และมักรูฮฺพูดเรื่องดุนยาในมัสยิด และห้ามใช้ผ้าปูละหมาด หรือไฟ หรือไฟฟ้า ของมัสยิด ในการทำประโยชน์ส่วนตัวเช่น งานแต่งงาน การตะอฺซิยะฮฺ เป็นต้น

ซะกาต

ประเภทของทรัพย์สินที่จำเป็นต้องจ่ายซะกาต: วาญิบ (จำเป็น) ต้องจ่ายซะกาตในทรัพย์สินสี่ประเภทต่อไปนี้ 1) สัตว์ที่กินหญ้าจำพวกปศุสัตว์ 2) สิ่งที่ออกมาจากผืนดิน 3) เงินตรา 4) สิ่งของเพื่อการค้าขาย

เงื่อนไขที่จำเป็นต้องจ่ายซะกาต: ไม่จำเป็นต้องจ่ายซะกาตเว้นแต่เมื่อครบเงื่อนไขห้าประการดังนี้ 1) นับถือศาสนาอิสลาม 2) มีความอิสระไม่เป็นทาส 3) ครบปริมาณที่กำหนด 4) ครอบครองทรัพย์สินอย่างสมบูรณ์ 5) ครบรอบปี ยกเว้นซะกาตพืชผลที่ออกมาจากแผ่นดิน

การจ่ายซะกาตปศุสัตว์: ปศุสัตว์มีสามประเภท คือ อูฐ วัว และแพะหรือแกะ โดยมีเงื่อนไขที่จำเป็นต้องจ่ายซะกาตอยู่สองประการ คือ 1) เป็นสัตว์ที่หาอาหารกินเองจนครบรอบปีหรือมากกว่านั้น (และไม่จำเป็นต้องจ่ายซะกาตปศุสัตว์ที่เราจัดหาอาหารให้) 2) เลี้ยงเพื่อต้องการน้ำนมหรือขยายพันธุ์ และไม่จำเป็นต้องจ่ายซะกาตปศุสัตว์ที่เลี้ยงไว้เพื่อใช้งาน ส่วนปศุสัตว์ที่เลี้ยงไว้เพื่อการค้าขายก็ให้จ่ายซะกาตตามซะกาตสิ่งของเพื่อการค้าขาย

การจ่ายซะกาตอูฐ:

จำนวน (ตัว)	1 - 4	5 - 9	10 - 14	15 - 19	20 - 24	25 - 35	36 - 45	46 - 60	61 - 75	76 - 90	91- 120
จำนวนที่ต้องจ่าย	ไม่ต้องจ่ายซะกาต	แกะ 1 ตัว	แกะ 2 ตัว	แกะ 3 ตัว	แกะ 4 ตัว	อูฐตัวเมียอายุหนึ่งปี 1 ตัว (บินตุมะคอฎ)	อูฐตัวเมียอายุสองปี 1 ตัว (บินตุละบูน)	อูฐตัวเมียอายุสามปี 1 ตัว (หุกเกาะฮฺ)	อูฐตัวเมียอายุสี่ปี 1 ตัว (ญะซะอะฮฺ)	อูฐตัวเมียอายุสองปี 2 ตัว (บินตาละบูน)	อูฐตัวเมียอายุสามปี 2 ตัว (หุกเกาะตาน)
เมื่อจำนวนอูฐมีมากกว่า 120 ตัว ให้จ่ายซะกาตหุกเกาะฮฺ 1 ตัว ต่ออูฐ 50 ตัว และบินตุละบูน 1 ตัว ต่ออูฐ 40 ตัว											

การจ่ายซะกาตวัว:

จำนวน (ตัว)	1 – 29	30 - 39	40 - 59
จำนวนซะกาตที่ต้องจ่าย	ไม่ต้องจ่ายซะกาต	วัวตัวผู้หรือตัวเมียอายุหนึ่งปี 1 ตัว (ตะบีอฺหรือตะบีอะฮฺ)	วัวตัวผู้หรือตัวเมียอายุสองปี 1 ตัว (มุสินหรือมุสินนะฮฺ)
เมื่อจำนวนวัวมีถึง 60 ตัวหรือมากกว่า ให้จ่ายซะกาตตะบีอฺ 1 ตัว ต่อวัว 30 ตัว และมุสินนะฮฺ 1 ตัว ต่อวัว 40 ตัว			

การจ่ายซะกาตแพะแกะ:

จำนวน (ตัว)	1 – 39	40 - 120	121 - 200	201 - 399
จำนวนซะกาตที่ต้องจ่าย	ไม่ต้องจ่ายซะกาต	แพะหรือแกะ 1 ตัว	แพะหรือแกะ 2 ตัว	แพะหรือแกะ 3 ตัว
เมื่อจำนวนแพะแกะมีถึง 400 ตัวหรือมากกว่า ให้จ่ายซะกาตแกะ 1 ตัว ต่อแพะแกะ 100 ตัว และไม่อนุญาตให้เอาแพะหรือแกะตัวผู้, แพะหรือแกะที่มีอายุมาก, พิการ, กำลังเลี้ยงดูลูก, กำลังตั้งครรภ์, มีราคาแพง ใช้จ่ายซะกาต				

การจ่ายซะกาตสิ่งที่ออกมาจากผืนดิน: จำเป็นต้องจ่ายซะกาตพืชผลไม้ที่เป็นเมล็ดและผลด้วยเงื่อนไขสามประการ ดังต่อไปนี้ 1) เป็นพืชผลไม้ที่สามารถตวงและเก็บได้นานได้ เช่น จากที่เป็นเมล็ดมีข้าวฟ่าง ข้าวสาลี และจากที่เป็นผลมี องุ่น อินทผลัม เป็นต้น ส่วนพืชผลไม้ที่ไม่สามารถตวงและเก็บได้นานได้ เช่น ผักต่างๆ ไม้ล้มลุก เป็นต้น ก็ไม่ต้องจ่ายซะกาต 2) ครบปริมาณที่กำหนด คือ ตั้งแต่ 653 กิโลกรัมขึ้นไป 3) ต้องให้พืชผลไม้อยู่ในการครอบครองของเขาเมื่อถึงเวลาวาญิบที่ต้องจ่ายซะกาต เวลาที่วาญิบก็คือ เมื่อเริ่มที่มีเค้าว่าจะสุกและบริโภคได้ คือ ถ้าเป็นผลไม้ก็เริ่มมีสีแดงหรือเหลือง ถ้าเป็นธัญพืชก็คือเมื่อเม็ดข้าวเริ่มแข็งและแห้ง

จำเป็นต้องจ่ายซะกาต 10% สำหรับพืชที่รดน้ำโดยไม่ต้องใช้แรง เช่นใช้น้ำฝนหรือน้ำจากแม่น้ำลำคลอง และ 5% ถ้าเป็นพืชที่รดน้ำโดยใช้แรงและลำบาก เช่นรดด้วยน้ำจากบ่อ เป็นต้น ส่วนพืชที่บางครั้งรดน้ำโดยใช้แรงในช่วงหนึ่งปี และอีกช่วงหนึ่งรดน้ำไม่ต้องใช้แรง ให้ดูเกณฑ์ว่าอันไหนที่มีส่วนมากกว่ากัน โดยนับวันว่าใช้วิธีการแบบไหนมากกว่ากันในปีนั้น

ซะกาตเงินและทอง: มีสองประเภทคือ 1) ทอง ไม่จำเป็นต้องจ่ายซะกาตจนกว่าจะครบ 85 กรัม 2) เงินบริสุทธิ์ ไม่จำเป็นต้องจ่ายซะกาตจนกว่าจะครบ 595 กรัม ส่วนเงินตราและธนบัตรนั้นไม่จำเป็นต้องจ่ายซะกาตจนกว่าจะมีค่าเท่ากับพิกัดที่น้อยกว่าที่สุดระหว่างทองหรือเงินบริสุทธิ์ ณ เวลาที่จะจ่ายซะกาตนั้น ซะกาตประเภทนี้ต้องจ่ายหนึ่งส่วนสิบ หรือ 2.5% ของทรัพย์สินทั้งหมด

ส่วนเครื่องประดับที่ใช้ตกแต่งร่างกายนั้นไม่ต้องจ่ายซะกาต ส่วนที่ต้องจ่ายซะกาตก็คือเครื่องประดับที่ใช้เพื่อเช่าหรือเก็บสะสมไว้

อนุญาตให้สตรีสวมใส่ทองและเงินตามที่ถือปฏิบัติเป็นประเพณี และอนุญาตให้ใช้โลหะเงินเพียงเล็กน้อยผสมหรือประดับติดบนภาชนะ และอนุญาตให้ผู้ชายสวมใส่โลหะเงินเพียงเล็กน้อยได้ เช่น แหวนเงิน แว่นตาจากเงิน เป็นต้น ส่วนทองคำนั้นถือว่าหะรอมที่ใช้ติดบนภาชนะแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม และอนุญาตให้ผู้ชายใช้ทองคำได้เล็กน้อยที่ติดมากับสิ่งอื่นเช่นกระดุมติดเสื้อ หรือลวดดัดฟัน โดยต้องไม่เลียนแบบผู้หญิง

ผู้ใดที่มีทรัพย์สินเพิ่มและลดตลอดเวลา และเป็นการลำบากที่จะจ่ายซะกาตของทรัพย์สินแต่ละประเภทเมื่อครบรอบปี ก็ให้เขากำหนดวันที่แน่นอนประจำปีเพื่อจ่ายซะกาต เมื่อถึงวันที่กำหนดให้เขาดูว่าเขาครอบครองอยู่เท่าไร? แล้วให้เขาจ่ายซะกาต 2.5% ของทรัพย์สินนั้นได้แม้ว่าทรัพย์สินบางส่วนยังไม่ถึงรอบปีก็ตาม ส่วนผู้ใดที่มีเงินเดือนหรือเงินจากค่าเช่าบ้านหรือที่ดิน ถ้าหากว่าเขาไม่เก็บสะสมมันไว้ก็ไม่จำเป็นต้องจ่ายซะกาตแม้ว่ามันจะมากหรือน้อยแค่ไหนก็ตาม แต่ถ้าเขาเก็บสะสมไว้ก็ต้องจ่ายซะกาตในส่วนที่เขาเก็บสะสมเมื่อครบรอบปี และถ้าหากเป็นการลำบากสำหรับเขาที่จะทำเช่นนั้น เขาก็สามารถที่จะกำหนดวันที่แน่นอนในแต่ละปีเพื่อจ่ายซะกาตเหมือนที่ได้กล่าวมาแล้ว

ซะกาตของหนี้สิน: เจ้าหนี้ที่มีหนี้สินอยู่กับคนรวย หรือมีสมบัติที่เขาสามารถรับคืนมาได้จำเป็นที่เขาต้องจ่ายซะกาตเมื่อเขาได้ครอบครองมันอีกครั้ง แม้ว่าทรัพย์สินนั้นจะผ่านเวลามาหลายปีแล้วก็ตาม แต่ถ้าหากว่าเขาไม่สามารถทวงหนี้คืนได้เช่น มีหนี้สินอยู่กับคนที่ล้มละลายก็ไม่ต้องจ่ายซะกาต เนื่องจากเขาไม่สามารถที่จะจัดการทรัพย์สินนั้นได้

ซะกาตสินทรัพย์ในการค้าขาย: ไม่จำเป็นต้องจ่ายซะกาตนี้ เว้นแต่ด้วยเงื่อนไขสี่ประการ คือ 1) ต้องครอบครองมัน 2) ต้องตั้งเจตนาเพื่อค้าขาย 3) มูลค่าของมันครบพิกัดต้องจ่ายซะกาต 4) ครบรอบปี ถ้าครบเงื่อนไขทั้งหมดนี้ก็ต้องจ่ายซะกาตตามมูลค่าของมัน ถ้าหากว่าเขามีเงินหรือทองหรือเงินตราก็ให้เขารวมกับมูลค่านี้ด้วยเพื่อให้ครบพิกัด และถ้าหากว่าตั้งเจตนากับสินทรัพย์ที่ใช้ในการค้าขายว่าเอาไว้เพื่อใช้งาน เช่น เสื้อผ้า บ้าน รถ หรืออื่นๆ ก็ไม่ต้องจ่ายซะกาตส่วนนั้น แต่หากหลังจากนั้นเขาตั้งเจตนาว่าเอาไว้เพื่อค้าขายก็ให้เริ่มนับรอบปีใหม่[1]

ซะกาตฟิฏรฺ: มันเป็นวาญิบเหนือมุสลิมทุกคนเมื่อเขามีทรัพย์สินมากกว่าอาหารที่จำเป็นต้องบริโภคสำหรับตัวเขาและผู้ที่เขาต้องเลี้ยงดูในคืนและวันอีด จำนวนของซะกาตนี้คือ 2.25 กิโลกรัมจากอาหารพื้นเมืองในการจ่ายต่อหนึ่งคนไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง และถ้าหากว่าผู้ใดมีเงื่อนไข

[1] พิกัดของซะกาตประเภทนี้คือพิกัดของทองคำ คือมูลค่าของทองคำ 85 กรัม หรือทองบริสุทธิ์ 595 กรัม ให้ใช้เกณฑ์ของพิกัดที่น้อยกว่าระหว่างทั้งสองอย่างนั้น ณ เวลาที่ต้องจ่ายซะกาต

ครบที่จำเป็นต้องจ่ายซะกาตนี้ เขาก็จำเป็นต้องจ่ายให้กับผู้ที่เขามีภาระเลี้ยงดูด้วย (เช่น ภรรยาและบุตร เป็นต้น) ในคืนอีดเมื่อเขาครอบครองมันในคืนนั้น และสุนัตให้จ่ายในเช้าวันอีดก่อนที่จะละหมาดอีด และไม่อนุญาตให้ยืดเวลาล่าช้าไปหลังจากละหมาดอีดเสร็จแล้ว และอนุญาตให้จ่ายก่อนวันอีดหนึ่งหรือสองวันได้ และอนุญาตให้มอบซะกาตที่สามารถจ่ายให้คนหลายคนแก่บุคคลรับซะกาตเพียงคนเดียวได้ ในทางกลับกันก็อนุญาตให้จ่ายซะกาตที่พอจ่ายสำหรับคนหนึ่งคนโดยแบ่งมอบให้กับผู้รับหลายคนได้

การจ่ายซะกาต: จำเป็นต้องจ่ายซะกาตทันทีเมื่อถึงเวลา สำหรับเด็กและคนวิกลจริตนั้นผู้ปกครองของทั้งสองจำเป็นต้องออกให้แทน และส่งเสริมให้จ่ายออกโดยโจ่งแจ้งและให้เจ้าของซะกาตเป็นผู้แจกจ่ายเอง และมีเงื่อนไขว่าต้องตั้งเจตนาขณะจ่ายและต้องเป็นมุกัลลัฟ(เป็นผู้ที่มีหน้าที่ต้องทำตามศาสนบัญญัติ) และจะถือว่าใช้ไม่ได้ถ้าหากเจตนาว่าเป็นการบริจาคทาน แม้ว่าเขาจะเจตนาบริจาคทรัพย์สินทั้งหมดของเขาก็ตาม สิ่งที่ดีที่สุดก็คือให้จ่ายซะกาตทรัพย์สินทั้งหมดแก่บรรดาคนยากจนในเมืองหรือประเทศของเขา และอนุญาตให้ย้ายไปจ่ายที่อื่นได้หากมีผลดีอย่างอื่น และอนุญาตและถือว่าใช้ได้ถ้าจะจ่ายซะกาตล่วงหน้าสำหรับสองรอบปีเมื่อมีพิกัดครบ

ผู้ที่สามารถรับซะกาตได้: มีแปดจำพวก 1) ฟะกีรฺ คือผู้ไม่มีทรัพย์ใดๆ เลย หรือมีเล็กน้อยไม่พอใช้จ่าย(ไม่ถึงครึ่งของรายจ่าย) 2) มิสกีน (ผู้ขัดสน) คือผู้ที่มีรายได้เกือบพอรายจ่าย หรือครึ่งหนึ่งของรายจ่าย 3) ผู้ทำหน้าที่เก็บและดูแลบริหารซะกาต 4) มุอัลลัฟกุลูบุฮุม คือบรรดาผู้ที่หัวใจของเขายังใหม่ต่ออิสลาม 5) การไถ่ทาส คือทาสที่ต้องการไถ่ตัวเองจากเจ้านาย 6) ผู้ที่มีหนี้สิน 7) ในหนทางของอัลลอฮฺ 8) คนเดินทางที่ขาดเสบียงและค่าใช้จ่าย แต่ละจำพวกนั้นให้จ่ายซะกาตตามความจำเป็นของเขายกเว้นเจ้าหน้าที่บริหารซะกาตซึ่งให้จ่ายตามค่าตอบแทนที่ตกลงไว้แม้ว่าเขาจะรวยก็ตามที และถือว่าใช้ได้แล้วถ้าหากมอบมันให้กับพวกเคาะวาริจญ์หรือกบฏถ้าหากว่าพวกเขาเข้ามามีอำนาจในเมืองของเขา และถือว่าใช้ได้เช่นกันถ้าหากว่าผู้ปกครองริบเอามันโดยการบังคับหรือโดยสมัครใจ ไม่ว่าเขาจะยุติธรรมหรือไม่ก็ตาม

จะถือว่าใช้ไม่ได้ถ้าหากจ่ายซะกาตให้กับกาฟิรฺ ทาส คนรวย คนที่เขามีหน้าที่เลี้ยงดู และเชื้อสายบนีฮาชิม ถ้าหากว่าเขาได้จ่ายไปให้กับคนที่ไม่มีสิทธิรับซะกาตโดยที่เขาไม่รู้ ต่อมาเขาก็ได้รู้ความจริง กรณีนี้ถือว่าใช้ไม่ได้เช่นเดียวกัน เว้นแต่ถ้าหากว่าเขาจ่ายให้กับคนที่เขาแน่ใจว่าเป็นคนยากจนและแล้วก็ปรากฏในภายหลังว่าคนผู้นั้นร่ำรวย กรณีนี้ถือว่าใช้ได้

การบริจาคทานที่สุนัต: ท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า

« إِنَّ مِمَّا يَلْحَقُ الْمُؤْمِنَ مِنْ عَمَلِهِ وَحَسَنَاتِهِ بَعْدَ مَوْتِهِ عِلْمًا عَلَّمَهُ وَنَشَرَهُ، وَوَلَدًا صَالِحًا تَرَكَهُ، وَمُصْحَفًا وَرَّثَهُ، أَوْ مَسْجِدًا بَنَاهُ، أَوْ بَيْتًا لابْنِ السَّبِيلِ بَنَاهُ، أَوْ نَهْرًا أَجْرَاهُ، أَوْ صَدَقَةً أَخْرَجَهَا مِنْ مَالِهِ فِي صِحَّتِهِ وَحَيَاتِهِ يَلْحَقُهُ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهِ »

ความว่า “**แท้จริง ในบรรดาสิ่งที่ตามผู้ศรัทธาไปในมวลอะมัลและความดีทั้งหลายหลังจากการเสียชีวิตของเขาก็คือ ความรู้ที่เขาสั่งสอนและเผยแพร่มัน และบุตรที่ศอลิหฺที่เขาทิ้งไว้ และมุศหัฟที่เขาเหลือไว้ให้คนอื่นได้อ่าน หรือมัสยิดที่เขาสร้าง หรือบ้านที่เขาสร้างให้กับคนเดินทาง หรือธารน้ำที่เขาขุดไว้และทำให้มันมีน้ำไหลได้ใช้ประโยชน์ หรือการบริจาคทานที่เขานำออกมาจากทรัพย์สินของเขาเมื่อตอนที่เขามีสุขภาพดีและยังมีชีวิตอยู่ มันจะตามเขาไปหลังจากที่เขาเสียชีวิตไปแล้ว**” (อิบนุ มาญะฮฺ)

การถือศีลอด

การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนเป็นสิ่งที่วาญิบ(จำเป็น)เหนือมุสลิมทุกคนที่มีสติปัญญา บรรลุศาสนภาวะ มีความสามารถและมิได้อยู่ในสภาพที่มีประจำเดือนหรือนิฟาส(เลือดหลังคลอดบุตร) และควรส่งเสริมให้เด็กถือศีลอดด้วย หากเขามีความสามรถเพื่อเป็นการฝึกฝนให้คุ้นเคย

ส่วนการเข้ามาของเดือนเราะมะฎอนสามารถรับรู้ด้วย 2 ประการ ดังนี้ 1) การมองเห็นจันทร์เสี้ยวด้วยพยานที่เป็นมุสลิม ยุติธรรม บรรลุศาสนภาวะ ถึงแม้จะเป็นผู้หญิงก็ตาม หรือ 2) การนับเดือนชะอฺบานให้ครบ 30 วัน

ซึ่งเมื่อรับรู้การเข้ามาของเดือนเราะมะฎอนแล้วจำเป็นต้องเริ่มถือศีลอดตั้งแต่รุ่งอรุณจนกระทั่งตะวันลับขอบฟ้า และการถือศีลอดที่เป็นฟัรฎ(วาญิบ)ต้องเนียต(ตั้งเจตนา)ก่อนรุ่งอรุณ

สิ่งที่ทำให้การถือศีลอดเป็นโมฆะ 1) ***การร่วมประเวณีทางอวัยวะเพศ*** ซึ่งสำหรับเขาแล้วจะต้องชดด้วยการถือศีลอดใหม่พร้อมจ่ายกัฟฟาเราะฮฺ คือปลดปล่อยทาส หากไม่มีทาสก็ให้ถือศีลอด 2 เดือนติดต่อกัน หากไม่มีความสามารถก็ให้จ่ายอาหารแก่ผู้ยากจนจำนวน 60 คน และหากไม่มีความสามารถอีกก็ไม่มีอะไรใดๆ สำหรับเขา 2) ***การทำให้น้ำอสุจิหลั่งออกมา*** ด้วยสาเหตุการจูบ สัมผัส หรือการตั้งใจทำให้น้ำอสุจิหลั่งออกมา ส่วนผู้ที่ฝันเปียกนั้นการถือศีลอดของเขาถือว่าใช้ได้ 3) ***การกินหรือดื่มโดยตั้งใจ*** แต่หากเขาลืมการถือศีลอดของเขาถือว่าใช้ได้ 4) ***การทำให้เลือดไหลออก*** ด้วยสาเหตุการกรอกเลือดหรือการบริจาคเลือด ส่วนเลือดเล็กน้อยที่ใช้ในการวินิจฉัยหรือเลือดที่ออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ เช่น บาดแผล เลือดที่ไหลออกทางจมูก เลือดเหล่านี้ไม่ทำให้การถือศีลอดเป็นโมฆะ 5)***การอาเจียนโดยเจตนา*** แต่หากมีฝุ่นเข้าไปในลำคอหรือบ้วนปาก สูดน้ำเข้าจมูกแล้วน้ำเข้าไปในลำคอ หรือนึกคิดแล้วมีน้ำอสุจิหลั่งออกมา หรือฝันเปียก หรือมีเลือด อาเจียนออกโดยไม่ได้ตั้งใจ สิ่งเหล่านี้ไม่ทำให้การถือศีลอดของเขาเป็นโมฆะ ส่วนผู้ที่กินอาหารโดยคิดว่ามันเป็นเวลากลางคืนแล้วประจักษ์หลังจากนั้นว่าเป็นเวลากลางวัน เขาจำเป็นต้องชดใช้การถือศีลอดใหม่ และผู้ที่กินอาหารในเวลากลางคืนที่สงสัยเกี่ยวกับเวลารุ่งอรุณ การถือศีลอดของเขาไม่เป็นโมฆะ แต่หากเขากินอาหารในเวลากลางวันโดยไม่แน่ใจว่าตะวันลับขอบฟ้าแล้วหรือไม่ เขาจะต้องถือศีลอดใหม่ชดใช้

หุก่ม(ข้อตัดสิน)ของผู้ละศีลอด

หะรอม(ไม่อนุญาต)ให้ละศีลอดในเดือนเราะมะฎอนสำหรับผู้ที่ไม่เหตุจำเป็น ส่วนผู้ที่มีประจำเดือนและนิฟาส(เลือดหลังคลอดบุตร)นั้นวาญิบ(จำเป็น)ต้องละศีลอด และผู้ที่ประสงค์จะช่วยเหลือชีวิตให้พ้นจากอันตรายก็วาญิบ(จำเป็น)ต้องละศีลอดเหมือนกัน และสุนนะฮฺให้ละศีลอดสำหรับผู้ป่วยที่กลัวอันตรายต่อตัวเองและสำหรับผู้เดินทางที่อนุญาตให้ละหมาดย่อได้ในเมื่อการเดินทางนั้นเป็นสิ่งที่ยากลำบากสำหรับเขา และอนุญาตให้ผู้ที่เริ่มเดินทางในเวลากลางวันให้ละศีลอดได้ หญิงตั้งครรภ์และหญิงให้นมบุตรที่ทั้งสองกลัวอันตรายต่อตัวเองหรือทารกอนุญาตให้ละศีลอดได้ ซึ่งสำหรับบุคคลทั้งหมดนี้(ที่ละศีลอด)จะต้องชดถือศีลอดใหม่เพียงอย่างเดียว เว้นแต่หญิงตั้งครรภ์และหญิงให้นมบุตรที่ละศีลอดเพราะกลัวอันตรายต่อทารกเท่านั้น ซึ่งจะต้องเพิ่มการให้อาหารแก่ผู้ยากจนทุกๆ วัน(ที่ละศีลอด)

ส่วนผู้ที่ไม่สามารถถือศีลอดได้เนื่องด้วยความชราหรือป่วยเป็นโรคที่ไม่หวังว่าจะหายก็ให้อาหารแก่ผู้ยากจน 1 คนต่อทุกๆ วันที่ละศีลอด โดยที่ไม่ต้องถือศีลอดชดใช้ และผู้ที่ทำให้การชดล่าช้าเนื่องด้วยเหตุจำเป็นจนกระทั่งถึงเดือนเราะมะฎอนหน้า เขาจะต้องถือศีลอดชดเพียงอย่างเดียว แต่หากไม่มีเหตุจำเป็น เขาจะต้องให้อาหารแก่ยากจนต่อทุกๆ วันที่ละศีลอดวันละ 1 คน พร้อมกับถือศีลอดชดด้วย และสำหรับผู้ที่ละทิ้งการชดเนื่องด้วยเหตุจำเป็นแล้วเขาก็เสียชีวิตก็ไม่มีอะไรสำหรับเขา (คือ ไม่ต้องชดและไม่ต้องให้อาหารแก่คนยากจน) แต่หากไม่มีเหตุจำเป็นก็ให้ผู้อื่นให้อาหารแก่คน

ยากจนต่อทุกๆ วันที่เขาละศีลอดวันละ 1 คน แทนเขา ซึ่งสุนนะฮฺนั้นให้ญาติใกล้ชิดของเขาเป็นผู้ถือศีลอดชดใช้สำหรับเดือนเราะมะฎอน หรือถือศีลอดเนื่องด้วยการบนบาน และให้ญาติปฏิบัติตามการบนบานที่เป็นการภักดีทุกอย่างแทนเขา

ส่วนผู้ที่ละศีลอดเนื่องด้วยเหตุจำเป็นแล้วเหตุนั้นก็หมดไปในช่วงเวลากลางวันของเดือนเราะมะฎอน เขาจำเป็นจะต้องงดอาหารและเครื่องดื่มทุกชนิด และหากคนกาฟิรเข้ารับอิสลาม หญิงมีประจำเดือนสะอาดจากประจำเดือน คนป่วยหายป่วย คนเดินทางกลับจากการเดินทาง เด็กบรรลุศาสนภาวะ คนบ้ามีสติในช่วงเวลากลางวันของเดือนเราะมะฎอนในสภาพที่พวกเขาละศีลอด พวกเขาจำเป็นต้องถือศีลอดชด ถึงแม้ว่าพวกเขาจะถือศีลอดต่อในช่วงเวลาที่เหลือ และไม่อนุญาตให้ผู้อื่นถือศีลอดแทนผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ละศีลอดได้ในเดือนเราะมะฎอน

การถือศีลอดสุนนะฮฺ : การถือศีลอดสุนนะฮฺที่ประเสริฐที่สุดคือ การถือศีลอด 1 วัน และละศีลอด 1 วัน (วันเว้นวัน) ถัดจากนั้นคือ การถือศีลอดในวันจันทร์และวันพฤหัสบดี ถัดจากนั้นอีกคือ การถือศีลอดทุกๆ เดือนเดือนละ 3 วัน ที่ประเสริฐที่สุดคือ วันที่ 13, 14, 15 ของทุกๆ เดือนจันทรคติ และยังมีสุนนะฮฺให้ถือศีลอดให้มากในเดือนมุหัรร็อมและเดือนชะอฺบาน และยังมีสุนนะฮฺให้ถือศีลอดอีกในวันอาชูรออ์(วันที่ 10 ของเดือน มุหัรร็อม) วันอะเราะฟะฮฺ(วันที่ 9 ซุลหิจญะฮฺ) และการถือศีลอด 6 วัน ในเดือนเชาวาล และเป็นที่น่ารังเกียจ(มักรูฮ)ที่จะเจาะจงเดือนเราะญับ วันศุกร์และวันเสาร์ด้วยการถือศีลอด ส่วนการถือศีลอดในวันที่สงสัย คือ วันที่ 30 ของเดือนชะอฺบาน ก็เป็นที่น่ารังเกียจเหมือนกัน หากว่าท้องฟ้าแจ่มใส และหะรอม(ไม่อนุญาต)ให้ถือศีลอดในวันอีดอัล-ฟิฏรฺ วันอีดอัล-อัฎหาและวันตัชรีก(วันที่ 11, 12, 13 ซุลหิจญะฮฺ) เว้นแต่สำหรับผู้ที่ต้องจ่ายดัมตะมัตตุอฺหรือกิรอน(ที่ไม่สามารถหาสัตว์มาเชือด)ก็อนุญาตให้ถือศีลอดได้ในวันตัชรีก

ข้อควรจำ :

- ผู้ที่มีหะดัษใหญ่ เช่น ผู้ที่มีญุนุบ มีประจำเดือนและนิฟาส เมื่อทั้งสอง(ผู้ที่มีประจำเดือนและนิฟาส)สะอาดก่อนเวลาศุบหฺ อนุญาตให้ทั้งสองชะลอการอาบน้ำยกหะดัษไปจนถึงหลังอะซานศุบหฺ โดยให้รับประทานอาหารสะหูรก่อน และการถือศีลอดนั้นถือว่าใช้ได้
- อนุญาตให้สตรีใช้ยาเพื่อชะลอการมีประจำเดือนให้ล่าช้าในเดือนเราะมะฎอนได้ โดยมีจุดหมายเพื่อการมีส่วนร่วมกับพี่น้องมุสลิมในการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ(ถือศีลอด)ร่วมกัน หากการใช้ยาปลอดภัยจากอันตราย
- อนุญาตให้ผู้ถือศีลอดกลืนน้ำลายหรือเสมหะได้ หากมันยังอยู่ในปาก
- ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า « لا تَزَالُ أُمَّتِي بِخَيْرٍ مَا عَجَّلُوا الإِفْطَارَ وَأَخَّرُوا السُّحُورَ » ความว่า “**ประชาชาติของฉันจะยังคงอยู่ในความดีหากพวกเขารีบละศีลอดและรับประทานอาหารสะหูรล่าช้า**” (อะห์มัด) และท่านยังได้กล่าวอีกว่า « لا يَزَالُ الدِّينُ ظَاهِرًا مَا عَجَّلَ النَّاسُ الْفِطْرَ لأَنَّ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى يُؤَخِّرُونَ » ความว่า “**ศาสนาอิสลามจะยังคงเป็นที่ประจักษ์หากผู้คนทั้งหลายรีบละศีลอด เนื่องจากว่าชาวยิวและคริสต์จะละศีลอดล่าช้า**” (อบู ดาวูด)
- ดุอาอ์จะถูกตอบรับขณะที่ละศีลอด ท่านนบีได้กล่าวว่า « إن للصَّائِمِ عِنْدَ فِطْرِهِ دَعْوَةً لا تُرَدُّ تُرَدُّ » ความว่า “**แท้จริงสำหรับผู้ที่ถือศีลอดนั้น ขณะที่เขาละศีลอดจะมีดุอาอ์ที่ไม่ถูกปฏิเสธ**” (อิบนุ มาญะฮฺ) และส่วนหนึ่งของดุอาอ์ที่ปรากฏจากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ขณะละศีลอดคือ « ذَهَبَ الظَّمَأُ وَابْتَلَّتْ الْعُرُوقُ وَثَبَتَ الأَجْرُ إِنْ شَاءَ الله » **คำอ่าน ซะฮะบัซ-ซ็อมะอ์ วับตัลละติล อุรูกฺ วะษะบะตัล อัจญ์รุ อินชาอัลลอฮฺ** **ความว่า ขอให้ความกระหายได้หายไป เส้นเลือดได้ชุ่มฉ่ำสดชื่น และได้รับผลบุญ หากเป็นความประสงค์ของอัลลอฮฺ** (อบู ดาวูด)
- สุนนะฮฺให้ละศีลอดด้วยผลรุฏ็อบ(ผลอินทผลัมสด) หากไม่มีก็ด้วยผลอินทผลัมแห้ง และหากไม่มีอีกก็ให้ละศีลอดด้วยน้ำก่อน

✸ ผู้ถือศีลอดควรหลีกเลี่ยงยาหยอดตา หยดน้ำในตาหรือหูในเวลาที่ถือศีลอด เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงจากความขัดแย้งของอุละมาอ์ในประเด็นนี้ แต่หากมีความจำเป็นต้องใช้ เช่น เพื่อการรักษาก็ถือว่าไม่เป็นไร ถึงแม้จะมีรสชาติของการรักษาเข้าไปในลำคอก็ตาม และการถือศีลอดของเขาถือว่าใช้ได้

✸ สุนนะฮฺให้ซิวาก(ถูฟันด้วยไม้ข่อยหรือแปรงฟัน)ในทุกๆ เวลาขณะถือศีลอดโดยไม่เป็นการน่ารังเกียจหรือมักรูฮฺใดๆ ตามทัศนะที่ถูกต้อง

✸ ผู้ถือศีลอดจำเป็นต้องละทิ้งการนินทาว่าร้าย พูดเท็จและอื่นๆ ในทำนองนี้ แต่หากมีคนใดคนหนึ่งมาด่าว่าเขา ก็ให้เขากล่าวว่า "แท้จริงฉันเป็นผู้ถือศีลอดอยู่" และด้วยที่เขารักษาลิ้นของเขาและอวัยวะส่วนอื่นๆ จากความผิดพลาดและบาปต่างๆ ทำให้เขาสามารถรักษาการถือศีลอดของเขาให้ดีได้อีกด้วย ดังที่มีหลักฐานปรากฏจากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่ได้กล่าวว่า «مَنْ لَمْ يَدَعْ قَوْلَ الزُّورِ وَالْعَمَلَ بِهِ فَلَيْسَ لِلَّهِ حَاجَةٌ فِي أَنْ يَدَعَ طَعَامَهُ وَشَرَابَهُ» ความว่า "**ผู้ใดที่ไม่ละทิ้งการพูดเท็จและยังปฏิบัติกับมันอยู่อีก อัลลอฮฺไม่มีความประสงค์ใด ๆ ที่ต้องให้เขาอดอาหารและเครื่องดื่ม**" อัล-บุคอรีย์

✸ สุนนะฮฺให้ผู้ที่ถูกเชิญให้ไปรับประทานอาหาร โดยเมื่อเขาเป็นผู้ถือศีลอดก็ให้เขาดุอาอ์ให้กับเจ้าของอาหาร และหากเขาไม่ถือศีลอดก็ให้เขารับประทานอาหารนั้น

✸ คืนลัยละตุลก็อดรฺเป็นคืนที่ประเสริฐที่สุดในรอบปี และเจาะจงการได้มาของมันในสิบวันสุดท้ายของเดือนเราะมะฎอน โดยเฉพาะในคืนที่ 27 เราะมะฎอน ซึ่งการกระทำความดีในคืนนั้นดีกว่าการกระทำความดีในหนึ่งพันเดือน คืนลัยละตุลก็อดรฺจะมีสัญญาณต่างๆ ส่วนหนึ่งของมันคือ บรรยากาศในค่ำคืนนั้นจะดีและในวันรุ่งขึ้นดวงอาทิตย์จะขึ้นในสภาพที่แสงของมันไม่จ้ามากนัก และมีบรรยากาศยามเช้าที่สมดุล ซึ่งบางทีมุสลิมอาจได้รับมันโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว ดังนั้นที่จำเป็นคือ ให้หมั่นทำอิบาดะฮฺในเดือนเราะมะฎอน โดยเฉพาะในสิบวันสุดท้ายของเราะมะฎอน และพยายามอย่าให้พลาดการกระทำความดีในคืนนั้นโดยที่ไม่ได้ละหมาด และเมื่อละหมาดตะรอวีหฺแบบญะมาอะฮฺแล้วก็อย่าเลิกจนกว่าจะละหมาดพร้อมกับอิหม่ามจนครบสมบูรณ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลบุญของการละหมาดทั้งคืน

✸ ผู้ใดที่ถือศีลอดสุนนะฮฺ มีสุนนะฮฺให้เขาถือศีลอดครบทั้งวัน ซึ่งการถือศีลอดครบทั้งวันนี้ไม่เป็นที่วาญิบ(หากเขาจะละศีลอดก็ได้) และหากเขาตั้งใจทำให้การถือศีลอดเสียก็ไม่เป็นไรและไม่ต้องชดถือศีลอดใหม่ในภายหลัง

อิอฺติกาฟ : อิอฺติกาฟ คือ การเก็บตัวของมุสลิมที่มีสติปัญญาอยู่ในมัสยิดเพื่อการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ โดยมีเงื่อนไขให้ผู้ที่เข้าร่วมอิอฺติกาฟนั้นต้องสะอาดจากหะดัษใหญ่และไม่ออกจากมัสยิด เว้นแต่มีธุระจำเป็น เช่น เพื่อรับประทานอาหาร ถ่ายทุกข์ อาบน้ำวาญิบ เป็นต้น และการอิอฺติกาฟจะเป็นโมฆะเมื่อออกจากมัสยิดโดยไม่มีเหตุจำเป็นและร่วมประเวณีกับภรรยา การอิอฺติกาฟเป็นสุนนะฮฺในทุกๆ เวลา(ที่เข้าอยู่ในมัสยิด) และในเดือนเราะมะฎอนเป็นสุนนะฮฺมุอักกะดะฮฺ (สุนนะฮฺที่ส่งเสริมให้ทำอย่างยิ่ง) โดยเฉพาะในสิบวันสุดท้ายของเดือนเราะมะฎอน ส่วนระยะเวลาของมันอย่างน้อยที่สุดคือหนึ่งชั่วโมง และที่ดีควรอิอฺติกาฟอย่าให้น้อยกว่าหนึ่งวันกับหนึ่งคืน และสตรีไม่อนุญาตให้เข้าอิอฺติกาฟเว้นแต่เมื่อสามีของนางได้อนุญาต สำหรับผู้ที่เข้าร่วมอิอฺติกาฟมีสุนนะฮฺให้ง่วนกับการทำอิบาดะฮฺและการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ ละทิ้งการทำสิ่งที่เป็นมุบาหฺหรือสิ่งที่ถูกอนุมัติจนเกินเลย (เช่นนอนมาก กินมากเกิน คุยมากเกิน) และห่างไกลจากสิ่งที่ไม่มีเกี่ยวข้องกับตนเอง

การประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺ

การประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺเป็นสิ่งที่วาญิบ (จำเป็น) เพียงครั้งเดียวในชีวิต ซึ่งทั้งสองอิบาดะฮฺนี้มีเงื่อนไขที่จำเป็นคือ 1) นับถือศาสนาอิสลาม 2) มีสติปัญญา 3) บรรลุศาสนภาวะ 4) มีความอิสระไม่เป็นทาส 5) มีความสามารถคือ มีเสบียงและพาหนะ ส่วนผู้ที่ละเลยจนกระทั่งเสียชีวิตจะต้องเอาทรัพย์สินของเขาไปให้ผู้อื่นประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺแทน

การกระทำอิบาดะฮฺนี้ถือว่าใช้ไม่ได้จากผู้ที่เป็นกาฟิรหรือวิกลจริต และถือว่าใช้ได้จากเด็กและทาส แต่ยังไม่เพียงพอสำหรับหัจญ์ที่เป็นวาญิบ (คือ จะต้องประกอบพิธีหัจญ์ใหม่หลังจากที่บรรลุศาสนภาวะและเป็นอิสระ) ส่วนผู้ที่ไม่มีความสามารถ เช่น ผู้ยากจน เมื่อเขาไปยืมเงินและประกอบพิธีหัจญ์ด้วยเงินนั้น การประกอบพิธีหัจญ์ของเขาถือว่าใช้ได้

และผู้ใดที่ทำหัจญ์ให้ผู้อื่นโดยที่ยังไม่ได้ทำหัจญ์วาญิบของตัวเอง หัจญ์นั้นถือว่าเป็นหัจญ์ที่เขาทำให้กับตัวเอง

การครองอิหฺรอม สำหรับผู้ที่จะครองอิหฺรอมมีสุนนะฮฺให้อาบน้ำทำความสะอาดร่างกาย ใส่น้ำหอมและละทิ้งเครื่องแต่งกายที่มีการตัดเย็บ โดยให้สวมใส่ผ้าสองผืนสีขาวที่สะอาดนุ่งด้านล่างและห่มด้านบน หลังจากนั้นให้เนียตอิหฺรอมในใจ พร้อมกล่าวว่า "ลับบัยกัลลอฮุมมะ อุมเราะตัน" (สำหรับผู้ที่ทำอุมเราะฮฺ) หรือ "ลับบัยกัลลอฮุมมะ หัจญัน" (สำหรับผู้ที่ทำหัจญ์) หรือ "ลับบัยกัลลอฮุมมะ อุมเราะตัน วะหัจญัน" (สำหรับผู้ที่ทำอุมเราะฮฺพร้อมกับหัจญ์)

และหากกลัว(ว่าไม่สามารถประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮฺให้สมบูรณ์ได้) อนุญาตให้เขาตั้งเงื่อนไขด้วยการกล่าวว่า "ฟะอินหะบะสะนี หาบิสุน ฟะมะหิลลี หัยษุ หะบัสตะนี" **ความว่า** "หากมีอุปสรรคใดๆ มาขัดขวางฉัน การปลดอิหฺรอมของฉันก็จะอยู่ ณ จุดที่พระองค์ทรงกักฉัน"

ผู้ประกอบพิธีหัจญ์สามารถเลือกระหว่างประเภทของการประกอบพิธีหัจญ์ทั้งสาม นั่นคือ แบบตะมัตตุอฺ แบบอิฟรอดและแบบกิรอน ที่ประเสริฐที่สุดคือ แบบตะมัตตุอฺ วิธีของมันคือ ให้ครองอิหฺรอมทำอุมเราะฮฺในเดือนหัจญ์ (เชาวาล ซุลกิอฺดะฮฺและสิบวันแรกของเดือนซุลหิจญะฮฺ) พร้อมตะหัลลุล (ปลดอิหฺรอม) หลังจากนั้นให้ครองอิหฺรอมทำหัจญ์ในปีเดียวกัน ส่วนแบบอิฟรอดวิธีของมันคือ ให้ครองอิหฺรอมทำหัจญ์อย่างเดียว และแบบกิรอนวิธีของมันคือ ให้ครองอิหฺรอมทำอุมเราะฮฺและหัจญ์รวมในเวลาเดียวกัน หรือครองอิหฺรอมเนียตทำอุมเราะฮฺก่อนแล้วให้เนียตนำพิธีหัจญ์เข้ารวมด้วยกันก่อนที่จะเริ่มทำการเฏาะวาฟ

หลังจากครองอิหฺรอมเสร็จแล้ว เมื่อขึ้นมาอยู่บนยานพาหนะให้กล่าวตัลบิยะฮฺให้เยอะๆ พร้อมกับยกเสียงให้ดัง เว้นแต่ผู้หญิงที่ไม่ต้องยกเสียงดัง

สิ่งต้องห้ามในขณะครองอิหฺรอม: 1) การกำจัดขนออกจากร่างกายด้วยการโกนหรือวิธีอื่นๆ 2) การตัดเล็บ 3) การสวมใส่สิ่งที่ตัดเย็บสำหรับผู้ชาย เว้นแต่ไม่มีผ้านุ่งผืนล่างอนุญาตให้ใส่กางเกงได้ หรือไม่มีร้องเท้าแตะก็อนุญาตให้สวมคุ๊ฟ (ร้องเท้าหุ้มข้อ) ได้ โดยต้องตัดให้เหลือแค่ใต้ตาตุ่มและไม่ต้องจ่ายฟิดยะฮฺใดๆ 4) การปกปิดศีรษะสำหรับผู้ชาย 5) การใช้เครื่องหอมตามตัวและผ้าอิหฺรอม 6) การล่าสัตว์บก คือสัตว์ป่าที่กินได้ 7) ทำพิธีแต่งงาน (อะกัดนิกาหฺ) ซึ่งมันเป็นสิ่งที่หะรอมและไม่ต้องจ่ายฟิดยะฮฺใดๆ 8) การมีความสัมพันธ์กับภรรยาด้วยอารมณ์ทางเพศที่ไม่ถึงขั้นการสอดใส่ทางอวัยวะเพศหญิง (เช่น การจูบ การเล้าโลม เป็นต้น) ซึ่งฟิดยะฮฺของมันคือ แพะหนึ่งตัว หรือถือศีลอดสามวัน หรือ ให้อาหารแก่ผู้ยากจนหกคน 9) การร่วมประเวณีทางอวัยวะเพศหญิงซึ่งหากมันเกิดขึ้นก่อนการตะหัลลุล (การปลดอิหฺรอม)ครั้งแรก การประกอบพิธีหัจญ์ของเขาจะเป็นโมฆะ และเขาจำเป็นต้องประกอบพิธีหัจญ์นั้นให้สมบูรณ์ และชดใช้ทำใหม่อีกในปีหน้าพร้อมกับเชือดอูฐหนึ่งตัวแจกจ่ายให้กับผู้ยากจนในเขตบริเวณมักกะฮฺ และหากการร่วมประเวณีนั้นเกิดขึ้นหลังการตะหัลลุล(การปลดอิหฺรอม)ครั้งแรก การประกอบพิธีหัจญ์ของเขาไม่เป็นโมฆะ และจำเป็นสำหรับเขาต้องจ่ายอูฐหนึ่งตัว และหากเขาร่วมประเวณีในขณะที่ทำพิธีอุมเราะฮฺ ก็จะทำให้

อุมเราะฮฺเสีย และเขาจำเป็นต้องจ่ายแพะหนึ่งตัว พร้อมกับต้องชดใช้ด้วยการทำอุมเราะฮฺใหม่ การประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺจะไม่เสียเว้นแต่ด้วยการร่วมประเวณีทางเพศหญิงเท่านั้น ส่วนผู้หญิงก็เช่นเดียวกับผู้ชายในข้อห้ามดังกล่าว เว้นแต่ว่าพวกนางสามารถสวมใส่สิ่งตัดเย็บได้ (สวมถุงเท้า/รองเท้าและสามารถปกปิดศีรษะ) และห้ามไม่ให้พวกนางปกปิดใบหน้าและห้ามสวมถุงมือ

การจ่ายฟิดยะฮฺ : การจ่ายฟิดยะฮฺมีสองประเภท 1) ประเภทที่ให้เลือกทำได้ คือฟิดยะฮฺของการกำจัดขนออกจากร่างกาย การใช้เครื่องหอม การตัดเล็บ การปกปิดศีรษะหรือการสวมใส่สิ่งตัดเย็บสำหรับผู้ชาย (ผู้ใดที่กระทำสิ่งเหล่านี้) ให้เขาเลือกระหว่างที่จะถือศีลอดสามวัน หรือให้อาหารแก่ผู้ยากจนหกคน คนละครึ่งลิตร (1.5 กิโลกรัม) หรือเชือดแพะหนึ่งตัว ส่วนฟิดยะฮฺของการล่าสัตว์บกในกรณีที่มันสามารถนำไปเทียบกับปศุสัตว์ได้ ก็ให้จ่ายปศุสัตว์ที่มีลักษณะเหมือนกับสิ่งที่เขาฆ่านั้น และหากไม่มีปศุสัตว์ที่เทียบได้ก็ให้ตีราคาสัตว์ที่เขาฆ่านั้นแทน 2) ประเภทที่เลือกไม่ได้และต้องทำตามลำดับ คือฟิดยะฮฺของผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุอฺและแบบกิรอนคือ แพะหนึ่งตัว แต่หากเขาไม่สามารถหามาได้ก็ให้ถือศีลอดสามวันในพิธีหัจญ์และอีกเจ็ดวันเมื่อเดินทางกลับภูมิลำเนา ซึ่งการจ่ายฮัดยุหรือการให้อาหารเหล่านี้จะใช้ไม่ได้เว้นแต่ต้องแจกจ่ายให้กับผู้ยากจนที่อยู่ในเขตบริเวณหะร็อมมักกะฮฺเท่านั้น และฟิดยะฮฺของการร่วมประเวณีทางเพศหญิงคือ อูฐหนึ่งตัว

การเข้ามักกะฮฺ: เมื่อผู้ประกอบพิธีหัจญ์เข้ามาถึงมัสยิดอัลหะรอมให้กล่าวดุอาอ์เข้ามัสยิด หลังจากนั้นให้เริ่มทำการเฏาะวาฟอุมเราะฮฺ หากเขาประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุอฺ หรือเฏาะวาฟกุดูม หากเขาประกอบพิธีหัจญ์แบบอิฟรอดหรือกิรอน โดยให้สไบเฉียงด้วยผ้าผืนบนด้วยการให้ตรงกลางผืนผ้าอยู่ใต้รักแร้ข้างขวาและปลายผ้าทั้งสองอยู่บนไหล่ข้างซ้าย และให้เริ่มเฏาะวาฟจากหินดำด้วยการสัมผัสและจูบมัน หรือเริ่มจากแนวหินดำด้วยการให้สัญญาณยกมือชี้พร้อมกล่าว "บิสมิลลาฮฺ อัลลอฮุ อักบัร" ให้ปฏิบัติเช่นนี้ในทุกๆ รอบ ซึ่งในการเฏาะวาฟนี้ต้องให้กะอฺบะฮฺอยู่ทางซ้ายมือแล้วเฏาะวาฟเจ็ดรอบ โดยให้วิ่งเหยาะๆ ในสามรอบแรกเท่าที่มีความสามารถและเดินปกติในรอบที่เหลือ ทุกครั้งที่มาถึงรุกนุลยะมานีย์ (มุมที่อยู่ก่อนมุมหินดำ) ให้สัมผัสมันด้วยมือ หากมีความสามารถ และให้กล่าวดุอาอ์ระหว่างรุกนุลยะมานีย์กับหินดำว่า ﴿رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِي ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗ وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِ حَسَنَةٗ وَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ﴾ คำอ่าน **ร็อบบะนา อาตินา ฟิดดุนยา หะสะนะฮฺ วะฟิล อาคิเราะติ หะสะนะฮฺ วะกินา อะซาบันนารฺ**

ความว่า “โอ้พระผู้อภิบาลของเรา ขอพระองค์ทรงโปรดประทานให้แก่พวกเรา ซึ่งสิ่งที่ดีงามในโลกนี้ และสิ่งที่ดีงามในโลกหน้า และทรงโปรดคุ้มครองพวกเราให้พ้นจากลงโทษแห่งไฟนรกด้วยเถิด”

และให้ขอดุอาอ์ตามใจชอบในทุกๆ รอบที่ทำการเฏาะวาฟ หลังจากนั้นหากมีความสะดวกให้ละหมาดสองร็อกอะฮฺหลังมะกอมนบีอิบรอฮีม (หรือถ้าไม่มีความสะดวกให้ละหมาดที่ใดก็ได้ในมัสยิด) โดยให้อ่านสูเราะฮฺ อัล-กาฟิรูนในร็อกอะฮฺแรก(หลังจากที่อ่านอัล-ฟาติหะฮฺ) และสูเราะฮฺอัล-อิคลาศในร็อกอะฮฺที่สอง หลังจากนั้นให้ดื่มน้ำซัมซัม และหากมีความสะดวกให้กลับไปยังหินดำและสัมผัสมันแล้วขอดุอาอ์ ณ อัล-มุลตะซัม (ระหว่างหินดำกับประตูกะอฺบะฮฺ) หลังจากนั้นให้ออกไปยังเนินเขาเศาะฟาแล้วขึ้นข้างบนพร้อมกล่าวว่า “อับดะอุ บิมา บะดะอัลลอฮุ บิฮฺ” ความว่า “ฉันขอเริ่มด้วยสิ่งที่พระองค์ได้เริ่ม” แล้วอ่านอายะฮฺที่ว่า

﴿إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلۡمَرۡوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِۖ فَمَنۡ حَجَّ ٱلۡبَيۡتَ أَوِ ٱعۡتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَاۚ وَمَن تَطَوَّعَ خَيۡرٗا فَإِنَّ ٱللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ﴾

คำอ่าน **อินนัศ เศาะฟา วัลมัรวะตะ มิน ชะอาอิริลลาฮฺ ฟะมัน หัจญัลบัยตะ อะวิอฺตะมะเราะ ฟะลา ญุนาหะ อะลัยฮิ อัน ยัฏเฏาวะฟะ บิฮิมา วะมัน ตะเฏาวะอะ ค็อยร็อน ฟะอินนัลลอฮะ ชากิรุน อะลีม ความว่า “แท้จริงภูเขาเศาะฟาและภูเขามัรวะฮ์นั้น เป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาเครื่องหมายของอัลลอฮฺ ดังนั้นผู้ใดประกอบพิธีฮัจญ์หรืออุมเราะฮฺ ณ**

บัยตุลลอฮฺก็ไม่มีบาปใดๆ แก่เขาที่จะเดินวนเวียนไปมา ณ ภูเขาทั้งสองนั้น และผู้ใดประกอบความดีโดยสมัครใจแล้ว แน่นอนอัลลอฮฺนั้น คือผู้ทรงขอบใจ และผู้ทรงรอบรู้”

(อัล-บะเกาะเราะฮฺ 158)

เมื่อขึ้นบนภูเขาเศาะฟาแล้วให้หันหน้าไปยังกะอฺบะฮฺแล้วยกมือทั้งสองข้าง กล่าวตักบีร ตะฮฺลีล และขอดุอาอ์ หลังจากนั้นก็ลงจากภูเขาเศาะฟาเดินไปยังสัญลักษณ์สีเขียวแล้ววิ่งไปยังสัญลักษณ์สีเขียวอีกอัน จากนั้นก็เดินปกติจนกระทั่งถึงภูเขามัรวะฮฺและให้ปฏิบัติดังเช่นที่ปฏิบัติที่ภูเขาเศาะฟาเว้นแต่ไม่ต้องอ่านอายะฮฺอัล-กุรอานข้างต้น หลังจากนั้นให้ลงแล้วปฏิบัติดังเช่นที่ปฏิบัติในเที่ยวแรกจนกระทั่งครบเจ็ดเที่ยว จากภูเขาเศาะฟาถึงภูเขามัรวะฮฺนับเป็นหนึ่งเที่ยว และจากภูเขามัรวะฮฺถึงภูเขาเศาะฟา นับเป็นอีกหนึ่งเที่ยว ปฏิบัติเช่นนี้เรื่อยๆ จนครบเจ็ดเที่ยว หลังจากนั้นให้ (ตะหัลลุล/ปลดอิหฺรอม) ด้วยตัดผมหรือโกนศีรษะ ซึ่งการโกนศีรษะจะดีกว่า เว้นแต่เป็นอุมเราะฮฺของผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุอฺ(คือให้ตัดผมโดยไม่ต้องโกนจะดีกว่า) เพราะว่าหลังจากนั้นเขาจะต้องประกอบพิธีหัจญ์ต่อไป ส่วนผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบกิรอนหรืออิฟรอดก็ไม่ต้องตะหัลลุล(ปลดอิหฺรอม)หลังจากเฏาะวาฟกุดูมจนกระทั่งเขาได้ขว้างเสาหินญัมเราะตุลอะเกาะบะฮฺในวันอีด และผู้หญิงก็เหมือนผู้ชายในทุกๆ ขั้นตอน เว้นแต่พวกนางไม่ต้องวิ่งเหยาะๆ ในขณะเฏาะวาฟและสะแอ

วิธีการประกอบพิธีหัจญ์: เมื่อถึงวันอัต-ตัรวียะฮฺ (วันที่ 8 ซุลหิจญะฮฺ) ให้ชาวมักกะฮฺครองอิหฺรอม (และให้ผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุฮฺครองอิหฺรอมใหม่อีกครั้ง ส่วนผู้ที่ประกอบพิธีแบบกิรอนหรืออิฟรอดก็ไม่ต้องครองอิหฺรอมใหม่ เพราะยังคงอยู่ในสภาพที่อิหฺรอมอยู่แล้ว) แล้วให้ทุกคนมุ่งไปยังมินาเพื่อค้างคืนสำหรับวันที่ 9 ที่มินา และเมื่อตะวันขึ้นในตอนเช้าวันที่ 9 ให้เดินไปยังทุ่งอะเราะฟะฮฺ หลังจากนั้นเมื่อตะวันคล้อยให้ละหมาดซุฮฺรฺและอัศรฺแบบรวมและย่อ ซึ่งบริเวณอะเราะฟะฮฺทั้งหมดเป็นสถานที่วุกุฟ เว้นแต่ที่ราบอุเราะนะฮฺที่จะใช้เป็นสถานที่วุกุฟไม่ได้ แล้วให้กล่าวซิกิรนี้ให้มาก **لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ، لَهُ المُلْكُ وَلَهُ الحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِير** คำอ่าน **ลาอิลาฮะ อัลลัลลอฮุ วะหฺดะฮู ลาชะรีกะละฮฺ, ละฮุล มุลกุ วะละฮุลหัมดุ, วะฮุวะ อะลา กุลลิ ชัยอิน เกาะดีร ความว่า** “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺพระองค์เดียว ไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ กรรมสิทธิ์และการสรรเสริญทั้งปวงเป็นเอกสิทธิ์ของพระองค์ และพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง”

และให้หมั่นขอดุอาอ์ เตาบะฮฺ อ้อนวอนต่ออัลลอฮฺจนกระทั่งตะวันลับขอบฟ้า แล้วให้เดินออกไปยังมุซดะลิฟะฮฺด้วยความสงบเสงี่ยมนอบน้อมพร้อมตัลบิยะฮฺและรำลึกถึงอัลลอฮฺ และทันทีที่มาถึงมุซดะลิฟะฮฺให้ละหมาดมัฆริบและอิชาอ์แบบรวมและย่อ แล้วค้างคืนที่นั่น เมื่อเข้าเวลาศุบหฺให้รีบละหมาดในช่วงแรกของเวลาของมัน แล้วขอดุอาอ์จนกระทั่งสว่าง (ใกล้ตะวันขึ้น) หลังจากนั้นให้เดินไปยังมินาก่อนตะวันขึ้น เมื่อมาถึงที่ที่ราบมุหัสสิรให้เร่งการเดินหากมีความสามารถ จนกระทั่งถึงมินาแล้วให้เริ่มขว้างเสาหินญัมเราะตุลอะเกาะบะฮฺ (เสาหินต้นที่สาม) เป็นขั้นตอนแรก ซึ่งก่อนที่จะขว้างเสาหินให้หยุดกล่าวตัลบิยะฮฺ วิธีการขว้างคือ ให้ขว้างด้วยก้อนหินเล็กๆ (ทีละลูกติดต่อกัน) เจ็ดลูก พร้อมกับกล่าวตักบีร “อัลลอฮุอักบัร” และยกมือทุกครั้งที่ขว้าง โดยมีเงื่อนไขว่าก้อนหินนั้นจะต้องตกลงในบ่อ ถึงแม้จะไม่โดนเสาหินก็ตาม หลังจากนั้นให้เชือดสัตว์ฮัดยฺ แล้วโกนศีรษะหรือตัดผมซึ่งการโกนศีรษะนั้นจะดีกว่า ด้วยการขว้างเสาหินและโกนศีรษะ (หรือตัดผม) ทุกอย่างที่เป็นสิ่งต้องห้ามในการครองอิหฺรอมก็กลายเป็นที่อนุมัติสำหรับเขา เว้นแต่การร่วมประเวณีกับภรรยา หรือที่เรียกว่า การตะหัลลุลเอาวัล หรือการปลดอิหฺรอมครั้งแรก หลังจากนั้นให้เข้าไปยังมักกะฮฺเพื่อทำการเฏาะวาฟอิฟาเฎาะฮฺ (เฏาะวาฟหัจญ์) ซึ่งมันเป็นการเฏาะวาฟที่วาญิบที่จะทำให้การประกอบพิธีหัจญ์นั้นสมบูรณ์ จากนั้นหากเขาเป็นผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุอฺ (หรือประกอบ

พิธีหัจญ์แบบกิรอนหรืออิฟรอด) แต่ยังไม่ได้สะแอหลังจากเฏาะวาฟกุดูมให้ต่อด้วยการสะแอระหว่างเขาเศาะฟาและมัรวะฮฺ เมื่อเขาปฏิบัติสิ่งดังกล่าวแล้ว ทุกอย่างที่เป็นสิ่งต้องห้ามในการครองอิหฺรอมก็กลายเป็นที่อนุมัติสำหรับเขา แม้กระทั่งการร่วมประเวณีกับภรรยาก็ตาม หรือที่เรียกว่า การตะหัลลุล ษานีย์ หรือการปลดอิหฺรอมครั้งที่สอง หลังจากนั้นให้กลับไปค้างคืนที่มินาซึ่งมันเป็นสิ่งที่วาญิบ และให้ขว้างเสาหินที่นั่น สองหรือสามวัน หลังตะวันคล้อยทุกต้น ต้นละเจ็ดลูก เริ่มตั้งแต่เสาหินต้นแรกเจ็ดลูก เสร็จแล้วให้เดินไปข้างหน้าหน่อยแล้วหยุดยืนขอดุอาอ์ จากนั้นต่อด้วยเสาหินต้นกลางเจ็ดลูก เสร็จแล้วให้เดินไปข้างหน้าหน่อยแล้วหยุดยืนขอดุอาอ์ สุดท้ายต่อด้วยเสาหินญัมเราะตุลอะเกาะบะฮฺ (เสาหินต้นที่สาม)เจ็ดลูก ไม่ต้องหยุดยืนขอดุอาอ์หลังจากขว้างเสาสุดท้ายเสร็จ และให้ขว้างเสาหินเช่นนี้ในวันที่สอง (วันที่ 12 ซุลหิจญะฮฺ) และหากต้องการรีบออกจากมินา ก็ให้ออกจากบริเวณมินาก่อนตะวันลับขอบฟ้า แต่เมื่อตะวันลับขอบฟ้าวันที่ 12 แล้ว โดยที่เขายังอยู่ที่มินาเขาจำเป็นต้องค้างคืนที่มินาอีกคืนหนึ่งและให้ขว้างเสาหินในวันรุ่งขึ้น (ดังเช่นวันที่ 11 และ 12 ซุลหิจญะฮฺ) เว้นแต่เขาตั้งใจที่จะออกวันที่ 12 ซุลหิจญะฮฺ แต่ด้วยความแออัดบนถนนทางเดินทำให้ไม่สามารถออกได้ก่อนตะวันลับขอบฟ้าก็ไม่เป็นไรที่เขาจะออกจากมินาหลังตะวันลับขอบฟ้าแล้ว ผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบกิรอนก็เหมือนกับผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบอิฟรอด เว้นแต่เขา (ผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบกิรอน) จะต้องเชือดสัตว์ฮัดยฺเหมือนกับผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุอฺ และเมื่อผู้ประกอบพิธีหัจญ์ต้องการเดินทางกลับภูมิลำเนาให้อำลากะอฺบะฮฺก่อนด้วยการเฏาะวาฟวะดาอฺ (เฏาะวาฟอำลา) เพื่อให้พิธีหัจญ์ของเขาสิ้นสุดลง ณ ที่กะอฺบะฮฺ นอกจากผู้หญิงที่มีประจำเดือนและเลือดนิฟาสที่ไม่ต้องเฏาะวาฟวะดาอฺ และหากเขาง่วนอยู่กับการค้าขายหลังจากเฏาะวาฟวะดาอฺแล้วให้เขากลับมาเฏาะวาฟวะดาอฺใหม่ (ก่อนที่จะเดินทางกลับภูมิลำเนา) ส่วนกรณีผู้ที่เดินทางกลับภูมิลำเนาก่อนที่จะเฏาะวาฟวะดาอฺ หากภูมิลำเนาอยู่ใกล้ให้เขากลับมาเฏาะวาฟวะดาอฺใหม่ และหากภูมิลำเนาอยู่ไกลเขาจำเป็นต้องจ่ายดัม

รุก่นของการประกอบพิธีหัจญ์มีสี่ประการ : 1) การครองอิหฺรอม คือ การตั้งเจตนาเข้าสู่พิธีหัจญ์ 2) การวุกูฟที่อะเราะฟะฮฺ 3) การเฏาะวาฟอิฟาเฏาะฮฺ (การเฏาะวาฟหัจญ์) 4) การสะแอหัจญ์

สิ่งวาญิบในการประกอบพิธีหัจญ์มีแปดประการ: 1) การครองอิหฺรอมที่มีกอต 2) การวุกูฟที่อะเราะฟะฮฺจนกระทั่งค่ำ 3) การมะบีต (ค้างคืน) ที่มุซดะลิฟะฮฺจนกระทั่งหลังเที่ยงคืน 4) การมะบีต (ค้างคืน) ที่มินาในค่ำคืนของวันตัชรีก (วันที่ 11, 12, 13 ซุลหิจญะฮฺ) 5) การขว้างเสาหิน 6) การโกนศีรษะหรือตัดผม 7) การเฏาะวาฟวะดาอฺ 8) การเชือดสัตว์ฮัดยฺสำหรับผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุอฺและแบบกิรอน

รุก่นของการประกอบพิธีอุมเราะฮฺมีสามประการ 1) การครองอิหฺรอม 2) การเฏาะวาฟอุมเราะฮฺ 3) การสะแออุมเราะฮฺ

สิ่งวาญิบในการประกอบพิธีอุมเราะฮฺมีสองประการ 1) การครองอิหฺรอมที่มีกอต 2) การโกนศีรษะหรือตัดผม

ผู้ใดที่ละทิ้งรุกุนใดรุกุนหนึ่ง การประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮฺของเขาจะไม่สมบูรณ์เว้นแต่เขาจะต้องปฏิบัติมัน ผู้ใดที่ละทิ้งวาญิบใดวาญิบหนึ่งเขาจะต้องทดแทนด้วยดัม (เชือดสัตว์) และผู้ใดที่ละทิ้งสุนนะฮฺใดสุนนะฮฺหนึ่งก็ไม่เป็นปัญหาใดๆ สำหรับเขา

เงื่อนไขที่จะทำให้การเฏาะวาฟรอบกะอฺบะฮฺถูกต้องมีสิบสามประการ 1) นับถือศาสนาอิสลาม 2) มีสติปัญญา 3) การเนียตเจตนาที่เจาะจงแน่นอน 4) เข้าเวลาของเฏาะวาฟ 5) ปกปิดเอาเราะฮฺสำหรับผู้ที่มีความสามารถ 6) สะอาดจากหะดัษ(คือต้องไม่มีญุนูบหรือหะดัษใหญ่ และต้องมีน้ำละหมาด)นอกจากเด็กเล็ก 7) เฏาะวาฟให้ครบเจ็ดรอบด้วยความแน่ใจ 8) ให้กะอฺบะฮฺอยู่ข้างซ้ายมือ และให้ทวนทำใหม่ในรอบที่เฏาะวาฟผิดผลาด 9) ไม่เดิน

ถอยหลัง 10) เดินเท้าเฏาะวาฟสำหรับผู้ที่มีความสามารถ 11) เฏาะวาฟติดต่อกันทุกรอบ 12) เฏาะวาฟอยู่ในมัสยิดหะรอม 13) เริ่มทำการเฏาะวาฟจากหินดำ

สุนนะฮฺในการเฏาะวาฟ : สัมผัสหินดำและจูบมัน, การกล่าวตักบีร ณ หินดำ, สัมผัสรุกนุล ยะมานีย์ (มุมที่อยู่ก่อนมุมหินดำ), การสไบเฉียง (ในการเฏาะวาฟอุมเราะฮฺและเฏาะวาฟกุดูม), การวิ่งเหยาะๆ และเดินปกติในที่ๆ เป็นตำแหน่งของมัน, ขอดุอาอ์และรำลึกถึงอัลลอฮฺขณะทำการเฏาะวาฟ, การเข้าใกล้กะอฺบะฮฺ, การละหมาดสองร็อกอะฮฺหลังมะกอมนบีอิบรอฮีมหลังเสร็จสิ้นจากการเฏาะวาฟ

เงื่อนไขของการสะแอมีเก้าประการ : 1) นับถือศาสนาอิสลาม 2) มีสติปัญญา 3) การเนียต (มีเจตนา) 4) สะแอติดต่อกัน 5) เดินเท้าสะแอสำหรับผู้ที่มีความสามารถ 6) สะแอให้ครบเจ็ดเที่ยวด้วยความแน่ใจ 7) ต้องเดินให้ถึงภูเขาทั้งสองลูกอย่างแน่ใจ 8) ต้องสะแอหลังจากทำการเฏาะวาฟที่ถูกต้อง 9) เริ่มเที่ยวที่เป็นคี่จากเศาะฟา และเที่ยวที่เป็นคู่จากมัรวะฮฺ

สุนนะฮฺในการสะแอ: สะอาดจากหะดัษ (ใหญ่ หะดัษเล็ก) และปราศจากสิ่งสกปรก, ปกปิดเอาเราะฮฺ, รำลึกถึงอัลลอฮฺและขอดุอาอ์ขณะทำการสะแอ, เร่งการเดินและเดินปกติในที่ๆ เป็นตำแหน่งของมันแต่ละที่, ขึ้นให้ถึงบนภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮฺ, การติดต่อกันระหว่างการสะแอกับการเฏาะวาฟ

ข้อควรระวัง : ที่ประเสริฐที่สุดคือให้ทำการขว้างเสาหินในวันของมัน (คือ ของวันที่ 11 ให้ขว้างในวันที่ 11 ของวันที่ 12 ให้ขว้างในวันที่ 12 ของวันที่ 13 ให้ขว้างในวันที่ 13) แต่หากทำการขว้างเสาหินของวันนี้ในวันพรุ่งนี้ หรือทำการขว้างเสาหินทั้งหมดในวันสุดท้ายของวันตัชรีกก็ถือว่าใช้ได้

อุฎหิยะฮฺ : อุฎหิยะฮฺ (การเชือดกุรบ่าน) เป็นสุนนะฮฺมุอักกะดะฮฺ เมื่อเข้าสิบวันแรกของเดือนซุลหิจญะฮฺห้ามไม่ให้ผู้ที่ต้องการเชือดอุฎหิยะฮฺตัดผมหรือตัดเล็บ จนกระทั่งเขาได้เชือดสัตว์พลีนั้น **อะกีเกาะฮฺ** : ส่วนการอะกีเกาะฮฺนั้นเป็นสุนนะฮฺ สำหรับทารกชายให้เชือดแพะสองตัว ทารกหญิงแพะหนึ่งตัว โดยให้เชือดในวันที่เจ็ดนับจากวันเกิด และในวันที่เจ็ดนี้มีสุนนะฮฺเช่นกันให้โกนศีรษะทารก แล้วบริจาคให้ทานเป็นเงินตามน้ำหนักของเส้นผมทารก และตั้งชื่อให้กับทารก ซึ่งชื่อที่ดีที่สุดคือ อับดุลลอฮฺ อับดุรเราะห์มาน และห้ามไม่ให้ตั้งชื่อ อับดุ(บ่าว)ที่นอกเหนือจากอัลลอฮฺ เช่น อับดุนนบี อับดุรเราะสูล และหากเวลาการทำอะกีเกาะฮฺและอุฎหิยะฮฺตรงกัน ก็ถือว่าการทำอันใดอันหนึ่งสามารถทดแทนอีกอันหนึ่งได้ด้วย

เกร็ด: ผู้ใดที่เข้ามัสยิดนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ให้เริ่มด้วยการละหมาดสุนัตตะหิยะตุลมัสยิดสองร็อกอะฮฺ จากนั้นให้ไปเยี่ยมกุโบร์ของท่านโดยหันหน้าเข้าหาท่าน หันหลังให้กับทิศกิบลัต ให้ใจเต็มไปด้วยความเคารพและให้เกียรติ เสมือนกับว่าเขาเห็นท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กับตา แล้วให้สลามด้วยการกล่าวว่า "อัสสลามุอะลัยกะ ยาเราะสูลัลลอฮฺ" (ความสันติจงมีแด่ท่าน โอ้ เราะสูลุลลอฮฺ) และหากจะเพิ่มเติมไปกว่านี้ก็เป็นการดี จากนั้นให้ขยับไปทางขวาประมาณหนึ่งศอก แล้วกล่าว "อัสสลามุอะลัยกะ ยาอะบาบักรฺ อัศศิดดีก" (ความสันติจงมีแด่ท่าน โอ้ อะบูบักรฺ อัศศิดดีก) จากนั้นให้ขยับไปทางขวาอีกประมาณหนึ่งศอก แล้วกล่าว "อัสสลามุอะลัยกะ ยาอุมัร อัลฟารูก" (ความสันติจงมีแด่ท่าน โอ้ อุมัร อัลฟารูก) ขอพระองค์ได้ทรงตอบแทนทั้งสองจากนบีของทั้งสองและจากอิสลามด้วยความดีทั้งปวง หลังจากนั้นให้หันหน้าไปยังทิศกิบลัต โดยเดินออกไปให้ห้องที่ฝังศพนั้นอยู่ทางซ้ายมือเขา แล้วจึงขอดุอาอ์

จิปาถะสาระ

✸ **ความชั่ว:** สามารถขจัดและลบล้างได้ด้วยประการต่างๆ อาทิ : การกลับตัวอย่างสัจจริง การขออภัยโทษ การทำความดี การถูกทดสอบด้วยความทุกข์ การบริจาคทาน การขอดุอาอ์ให้กับผู้อื่น เป็นต้น ถ้าหากยังมีหลงเหลืออยู่อีกและอัลลอฮฺไม่ทรงอภัยให้ เขาก็จะถูกลงโทษตามความชั่วนั้นในหลุมฝังศพหรือในวันกิยามะฮฺ หรือในนรกญะฮันนัม จนกว่าจะชำระจนสะอาดจากความผิดนั้น แล้วเขาก็จะถูกนำให้เข้าสวรรค์ถ้าหากว่าเขาเสียชีวิตบนหลักศรัทธาที่เชื่อมั่นในเอกภาพแห่งอัลลอฮฺ แต่ถ้าหากเขาเสียชีวิตในสภาพของกุฟรฺหรือปฏิเสธศรัทธา หรือการตั้งภาคี หรือนิฟากสับปลับกลับกลอก เขาก็จะถูกทรมานในนรกตลอดกาล ความผิดและบาปต่างๆ นั้นมีผลมากมายต่อตัวมนุษย์ ผลของมันต่อหัวใจมนุษย์เช่น : มันทำให้หัวใจรู้สึกโดดเดี่ยวและมืดมน ต่ำต้อย ป่วยไข้ และถูกปกปิดจากอัลลอฮฺ ส่วนผลของมันต่อศาสนาก็คือ : มันทำให้เกิดความชั่วอื่นตามมาอีก มันคอยห้ามไม่ให้ทำดีและเคารพภักดีอัลลอฮฺ และกีดกันดุอาอ์ที่ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และเหล่ามลาอิกะฮฺรวมทั้งบรรดาผู้ศรัทธาวิงวอนขอพรให้เขา ส่วนผลของมันต่อริซกีหรือโชคลาภที่อัลลอฮฺทรงประทานให้ก็คือ : มันกีดขวางไม่ให้ได้รับริซกีจากอัลลอฮฺ มันทำลายนิอฺมัตที่มีอยู่แล้วและก่อความเสียหายต่อบะเราะกัตหรือความจำเริญของทรัพย์สิน ส่วนผลของมันต่อตัวบุคคลนั้นก็คือ : มันทำให้ความจำเริญของชีวิตเสียหาย ทำให้เกิดความคับแคบในชีวิต และทำให้เกิดความยากลำบากในกิจการต่างๆ ส่วนผลของมันต่ออะมัลหรือการปฏิบัติความดี : มันห้ามไม่ให้อะมัลต่างๆ ถูกตอบรับ และผลของมันต่อสังคมก็คือ : มันทำให้นิอฺมัติความสงบสุขในสังคมหมดไป ทำให้เกิดภาวะข้าวยากหมากแพง เป็นเหตุให้ผู้ปกครองและศัตรูกดขี่ และกีดกันน้ำฝนไม่ให้ตกลงมาเพื่อสร้างความอุดมสมบูรณ์ ฯลฯ

✸ **ความทุกข์** : ความสบายใจ ความสุขใจและการหมดทุกข์นั้นเป็นสิ่งที่ทุกคนต่างปรารถนาและด้วยประการดังกล่าวทำให้มนุษย์สามารถมีชีวิตที่ดีได้ การที่จะทำให้ได้มาซึ่งเรื่องดังกล่าวนั้นมีสาเหตุหลายประการที่เกี่ยวข้องกับทั้งด้านศาสนา ด้านวิสัยธรรมชาติตามกฎเกณฑ์ของอัลลอฮฺ และด้านการประพฤติปฏิบัติ ซึ่งมันจะไม่รวมอยู่ ณ ที่ใดยกเว้นกับตัวบรรดาผู้ศรัทธาเท่านั้น ในจำนวนสาเหตุเหล่านั้นก็คือ 1) การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ 2) การปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกใช้ให้ทำและละเลิกจากสิ่งต้องห้าม 3) การทำดีต่อผู้อื่น ด้วยคำพูด การกระทำ และสิ่งที่ดีต่างๆ 4) การง่วนอยู่กับงานหรือความรู้ที่มีประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ทางศาสนาหรือทางโลก 5) การไม่คิดยึดติดกับอนาคตหรืออดีต แต่ทุ่มเทให้กับงาน ณ เวลาปัจจุบัน 6) การรำลึกถึงอัลลอฮฺให้มาก 7) การพูดถึงนิอฺมัตของอัลลอฮฺทั้งที่เห็นชัดเจนและไม่เปิดเผย 8) การมองไปยังผู้ที่มีฐานะต่ำกว่า และไม่มองไปยังผู้ที่มีฐานะสูงกว่าในเรื่องดุนยา 9) การพยายามขจัดสาเหตุที่นำมาซึ่งความทุกข์ และสร้างปัจจัยแห่งความสุขในชีวิต 10) การมุ่งสู่อัลลอฮฺเพื่อขอดุอาอ์ที่ช่วยขจัดความทุกข์

เกร็ดความรู้ : ۞ อิบรอฮีม อัล-เคาวาศ ~ ได้กล่าวว่า : โอสถของหัวใจนั้นมีห้าประการ คือ การอ่านอัลกุรอานด้วยการตะดับบุรใคร่ครวญ การที่ท้องว่าง การลุกขึ้นละหมาดเวลากลางคืน การนบนอบต่ออัลลอฮฺช่วงท้ายของคืน และการนั่งอยู่พร้อมๆ กับบรรดาศอลิฮีนผู้มีคุณธรรม

✸ **การแต่งงาน** : ถือเป็นการสุนัตหรือส่งเสริมให้แต่งงานสำหรับผู้ที่มีความรู้สึกทางเพศแต่ไม่กลัวว่าจะผิดประเวณี ส่วนผู้ที่ไม่มีความรู้สึกทางเพศถือว่าอยู่ในระดับอนุญาตให้แต่งงานได้เท่านั้น ส่วนผู้ที่มีความรู้สึกทางเพศและกลัวว่าตัวเองจะผิดประเวณีถือว่าวาญิบหรือจำเป็นที่เขาจะต้องแต่งงาน การแต่งงานสำหรับเขาถือว่าจำเป็นกว่าและต้องทำก่อนการไปทำหัจญ์วาญิบ และห้ามไม่ให้มองผู้หญิงโดยทั่วไป หรือมองอย่างมีอารมณ์ทางเพศต่อหญิงแก่หรือเด็กหนุ่ม เงื่อนไขต่างๆ ของการแต่งงานนั้นมีดังนี้ ✸ 1) รู้ตัวคู่บ่าวสาวที่ชัดเจน : ดังนั้นจึงไม่ถือว่าใช้ได้ที่วะลีย์หรือผู้ปกครองจะกล่าวยกลูกสาวว่า "ฉันขอแต่งลูกสาวคนใดคนหนึ่งของฉันแก่ท่าน" ถ้าหากว่าเขามีลูกสาวมากกว่าหนึ่งคน 2) ต้องเป็นไปตามความยินยอมของเจ้าบ่าวที่บรรลุวัย

ตามศาสนบัญญัติและมีความคิดเป็นผู้ใหญ่แล้ว และต้องเป็นไปตามความยินยอมของเจ้าสาวซึ่งต้องเป็นไทและมีสติสัมปชัญญะ 3) ต้องมีวะลีย์หรือผู้ปกครองที่ทำการแต่งงาน : ดังนั้นจึงถือว่าใช้ไม่ได้ถ้าหากหญิงสาวจะทำการนิกาหฺตนเองกับเจ้าบ่าว และต้องไม่ให้ผู้อื่นที่ไม่ใช่วะลีย์ทำการแต่งงานให้ เว้นแต่ในกรณีที่วะลีย์ปฏิเสธไม่ยอมทำการแต่งลูกสาวให้กับชายที่มีความพร้อมบริบูรณ์ และผู้ที่มีสิทธิจะทำการแต่งงานให้มากที่สุดก็คือพ่อของเจ้าสาว จากนั้นก็คือปู่ของนาง แล้วก็ทวดของนาง และนับขึ้นไปเรื่อยๆ ตามต้นตระกูล จากนั้นก็คือลูกของนาง แล้วก็หลานของนาง และนับลงไปเรื่อยๆ ตามลำดับ จากนั้นก็คือพี่น้องชายร่วมบิดามารดากับนาง แล้วก็พี่น้องชายร่วมบิดาฝ่ายเดียว จากนั้นก็คือหลานที่เป็นลูกของพี่น้องชาย ... เป็นต้น 4) การมีพยาน : ซึ่งจำเป็นต้องมีพยานการแต่งงานเป็นผู้ชายสองคน ที่บรรลุวัยตามศาสนบัญญัติ เป็นผู้มีสติปัญญา และมีคุณธรรม 5) คู่บ่าวสาวต้องปราศจากเหตุต้องห้ามแต่งงาน เช่น สาเหตุของการร่วมแม่นม ร่วมเชื้อสาย หรือเป็นญาติเนื่องด้วยการแต่งงาน.

ประเภทของหญิงที่เป็นมะหฺร็อมซึ่งห้ามแต่งงานด้วย หนึ่ง : ห้ามแต่งงานด้วยตลอดกาล แบ่งเป็น 1) ด้วยการร่วมสายเลือด นั่นคือ แม่ ย่าหรือยาย และทวดที่เป็นหญิงนับขึ้นไปเรื่อยๆ ตามต้นตระกูล ลูกสาว หลานสาว และเหลนนับลงไปเรื่อยๆ ตามเชื้อสายวงศ์ตระกูล พี่น้องสาวทุกฝ่าย หลานสาวซึ่งเป็นลูกของพี่น้องหญิง รวมถึงลูกสาวของหลานๆ ที่เป็นลูกของพี่น้องหญิง หลานสาวที่เป็นลูกของพี่น้องชายทุกฝ่าย รวมถึงลูกๆ ของเขาและหลานๆ ของเขา นับลงไปเรื่อยๆ ตามเชื้อสายวงศ์ตระกูล อาหญิงและน้าสาว รวมถึงผู้ที่มีฐานะเดียวกันนับขึ้นไปเรื่อยๆ จากต้นตระกูล 2) ด้วยการร่วมแม่นม : คือทุกๆ คนที่อยู่ในฐานะห้ามแต่งงานเช่นเดียวกับเหตุแห่งการร่วมสายเลือด เช่น ถ้าห้ามแต่งกับหลานสาวร่วมสายเลือด ก็ห้ามแต่งกับหลานสาวซึ่งเป็นลูกของพี่น้องร่วมแม่นม เป็นต้น 3) ด้วยการเป็นญาติเนื่องด้วยการแต่งงาน นั่นคือ แม่ของภรรยา รวมถึงย่าและยายของนาง และภรรยาของต้นตระกูลเช่นพ่อ ปู่ ตา ทวด หรือภรรยาของเชื้อสายเช่นลูก หลาน เหลน เป็นต้น และบรรดาลูกสาวของภรรยา รวมทั้งหลานๆ ของนาง นับลงไปเรื่อยๆ ตามเชื้อสายของวงศ์ตระกูล **สอง** : ต้องห้ามเฉพาะกาล มีสองประเภทคือ 1) การรวม เช่น การรวมระหว่างภรรยาและพี่น้องสาวของนาง และการรวมระหว่างภรรยาและน้าหรืออาของนาง 2) ด้วยเหตุปัจจัยที่อาจจะสิ้นสุด เช่น การแต่งกับภรรยาของผู้อื่น คืออนุญาตให้แต่งกับนางได้ถ้าหากนางไม่ได้เป็นภรรยาของคนผู้นั้นแล้ว เป็นต้น **เกร็ดความรู้** : ۞ พ่อแม่ของฝ่ายชายไม่มีสิทธิบังคับเขาให้แต่งงานกับคนที่เขาไม่ต้องการ และเขาไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังทั้งสองในเรื่องนี้ และไม่นับว่าเขาเป็นลูกอกตัญญูด้วยเหตุเพียงแค่นี้

✸ **การหย่า:** หะรอมที่จะให้หย่าภรรยาขณะที่นางมีประจำเดือนหรือมีเลือดนิฟาสหลังคลอดบุตร หรือช่วงที่นางไม่ได้มีประจำเดือนแต่เขาได้ร่วมเพศกับนางในช่วงนั้นแล้วและเขาก็หย่านาง มักรูฮฺที่จะให้มีการหย่าโดยไม่มีเหตุจำเป็นใดๆ แต่ถ้ามีเหตุจำเป็นก็ถือว่าอยู่ในระดับที่อนุญาตเท่านั้น และถือว่าเป็นสุนัตสำหรับผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนจากการแต่งงานครองคู่ และไม่ต้องเชื่อฟังบิดามารดาในเรื่องของการหย่าร้าง ผู้ใดที่ต้องการหย่าจากภรรยาของเขาก็ห้ามที่เขาจะกล่าวคำหย่ากับนางมากกว่าหนึ่งครั้งในคราวเดียวกัน และจำเป็นต้องทำในขณะที่นางไม่ได้มีประจำเดือนและเขาไม่ได้ร่วมเพศกับนางในระหว่างนั้น เมื่อเขากล่าวหย่านางแล้วหนึ่งครั้งก็ต้องปล่อยไว้ไม่กล่าวหย่าเพิ่มไปจากนั้นอีกจนกว่านางจะหมดอิดดะฮฺ และสำหรับภรรยาที่ถูกหย่าซึ่งสามารถจะกลับคืนดีได้อีกนั้นห้ามนางออกจากบ้านของนาง หรือสามีของนางจะไล่นางออกไปก็ไม่ได้เช่นกัน จนกว่าจะครบอิดดะฮฺของนาง การหย่านั้นจะเกิดขึ้นด้วยการกล่าวออกมาไม่ได้เกิดขึ้นเพียงแค่นึกเจตนาในใจอย่างเดียว

✸ **การสาบาน:** การจะเป็นวาญิบต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺชดใช้การสาบานนั้นมีเงื่อนไขสี่ประการ คือ 1) ต้องเจตนาว่าได้ทำการสาบานจริงๆ : ดังนั้น คำพูดติดปากโดยไม่ได้มีเจตนานั้นจึงไม่ถือว่าเป็นการสาบานจริงๆ ซึ่งเรียกว่า การสาบานแบบลัฆวฺ หรือไม่ถือว่าจริงจัง เช่นการพูดว่า "ไม่วัลลอฮี" "แน่นอน วัลลอฮี" ซึ่งใช้พูดกันเป็นปกติ เป็นต้น 2) ต้องสาบานต่อสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นได้จริงในอนาคต : ดังนั้น มันจะไม่ถือว่าใช้ได้กับการสาบานต่อสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในอดีตด้วยความไม่รู้หรือคิดไปเองว่าตนนั้นรู้จริง หรือแสร้งโกหกทั้งๆ ที่รู้ (การสาบานเยี่ยงนี้เรียกว่า อัล-ยะมีน อัล-เฆาะมูส ซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวนบาปใหญ่) หรือสาบานต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตด้วยความคาดคิดว่าตนเองนั้นถูกแต่แล้วมันกลับออกมาค้านกับสิ่งที่ตัวเองคาดคิด 3) ผู้สาบานต้องทำด้วยความสมัครใจ ไม่ได้ถูกบังคับให้กล่าวสาบาน 4) ต้องผิดสาบานในสิ่งที่สาบานไว้ เช่น สาบานว่าจะไม่ทำแต่ก็ทำ หรือสาบานว่าจะทำแต่ก็ไม่ทำ และผู้ใดก็ตามที่สาบานด้วยการกล่าวอินชาอัลลอฮฺเป็นการอิสติษนาอ์หรือยกเว้น เขาก็ไม่จำเป็นต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺด้วยเงื่อนไขสองประการคือ : 1) การกล่าวอินชาอัลลอฮฺนั้นต้องติดต่อกันคือทำทันทีหลังจากสาบาน 2) ต้องเจตนาที่จะให้มีการยกเว้นด้วยคำพูดอินชาอัลลอฮฺในการสาบานนั้นจริงๆ เช่นพูดว่า "วัลลอฮี อินชาอัลลอฮฺ"
ผู้ใดที่สาบานในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แล้วเขาเห็นว่าการผิดสาบานนั้นมีประโยชน์มากกว่า ส่งเสริมให้เขาจ่ายกัฟฟาเราะฮฺชดใช้การสาบานแล้วให้เขาปฏิบัติในสิ่งที่ดีกว่านั้น

กัฟฟาเราะฮฺชดใช้การสาบาน: คือการเลี้ยงอาหารคนยากจนสิบคน ให้จ่ายสำหรับแต่ละคนนั้นเป็นอาหารจำนวนครึ่งศออฺ(1.25 กิโลกรัม) หรือให้เสื้อผ้าแก่พวกเขา หรือปล่อยทาส ส่วนผู้ใดที่ไม่มีของจะจ่ายดังกล่าวก็ให้เขาถือศีลอดสามวันติดต่อกัน ใครที่ถือศีลอดทั้งๆ ที่เขาสามารถจะจ่ายอาหารหรือให้เสื้อผ้าแก่คนยากจนได้ก็ถือว่าเขายังไม่พ้นจากภาระการชดใช้ และอนุญาตให้จ่ายกัฟฟาเราะฮฺได้ก่อนที่จะผิดสาบานหรือว่าหลังจากผิดสาบานไปแล้ว และผู้ใดที่กล่าวสาบานมากกว่าหนึ่งครั้งบนเรื่องเดียวกัน ก็เป็นการเพียงพอที่เขาจะจ่ายแค่กัฟฟาเราะฮฺเดียวเท่านั้น แต่ถ้าหากเป็นสาบานมากกว่าหนึ่งเรื่องก็จำเป็นต้องจ่ายให้เท่ากับเรื่องต่างๆ ที่เขาสาบานไว้

✸ **การนะซัร หรือบนบาน:** ประเภทของมัน 1) นะซัรทั่วไปโดยไม่ระบุรายละเอียดใดๆ เช่นกล่าวว่า "ฉันนะซัรต่ออัลลอฮฺ ถ้าฉันหายจากโรค" แล้วเขาก็เงียบไม่ได่ระบุว่าจะทำนะซัรอะไรเป็นการเฉพาะเจาะจง ดังนั้นเมื่อเขาหายป่วยเขาต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺชดใช้การสาบาน 2) นะซัรเพราะทะเลาะหรือด้วยความโกรธ : คือการวางเงื่อนไขในการนะซัรว่าจะไม่ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือมีเหตุให้ต้องทำสิ่งนั้น เช่นกล่าวว่า "ถ้าฉันพูดกับเธอ ฉันจะขอถือศีลอดหนึ่งปี" กรณีนี้ ให้เลือกว่าเขาจะทำตามที่บนบานไว้ หรือว่าจะจ่ายกัฟฟาเราะฮฺชดใช้การสาบาน เมื่อใดที่เขาผิดสาบานด้วยการพูดกับคนผู้นั้น 3) นะซัรในเรื่องที่อนุญาต: เช่นพูดว่า "ฉันนะซัรต่ออัลลอฮฺว่าจะใส่เสื้อผ้าของฉัน" กรณีนี้ให้เขาเลือกระหว่างการสวมใส่เสื้อผ้า หรือจะจ่ายกัฟฟาเราะฮฺชดใช้การสาบาน 4) นะซัรในเรื่องมักรูฮฺ: เช่นกล่าวว่า "ฉันนะซัรต่ออัลลอฮฺว่าจะหย่ากับภรรยาของฉัน" กรณีนี้ สุนัตให้เขาจ่ายกัฟฟาเราะฮฺชดใช้การสาบาน และไม่ทำตามที่นะซัรไว้ และหากเขาทำตามที่นะซัรก็ไม่จำเป็นต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺใดๆ 5) นะซัรในสิ่งที่เป็นมะอฺศิยัต: เช่นพูดว่า "ฉันนะซัรต่ออัลลอฮฺว่าจะลักขโมย" กรณีนี้ ห้ามเขาทำตามที่นะซัรไว้ และต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺชดใช้การสาบาน ถ้าเขาทำตามที่นะซัรเขาก็จะบาปและไม่ต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺ 6) นะซัรในสิ่งที่เป็นการทำดี: เช่น "ฉันนะซัรต่ออัลลอฮฺว่าจะละหมาดเช่นนั้นเช่นนี้" ด้วยการเจตนาเพื่อเข้าเฝ้าให้ใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺ ถ้าหากเขาวางเงื่อนไขเช่นว่า เมื่อหายจากป่วยก็จะทำเช่นนั้นเช่นนี้ เขาก็จำเป็นต้องทำตามนะซัรไว้ถ้าหากเงื่อนไขนั้นเกิดขึ้นจริง แต่ถ้าไม่ได้วางเงื่อนไขใดๆ เขาก็จำเป็นต้องทำตามที่นะซัรไว้ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม

✸ **การร่วมแม่นม:** การร่วมแม่นมทำให้เกิดผลต้องห้ามแต่งงานเช่นเดียวกับผลของการร่วมสายเลือด ซึ่งมีเงื่อนไขดังกล่าวอยู่สามประการคือ : (1 นมที่แม่นมให้ทารกดื่มนั้นต้องเกิดมา

จากการคลอดบุตรมิใช่มาจากสาเหตุอื่น (2 ต้องให้นมทารกช่วงสองปีแรกหลังจากคลอด 3) ต้องให้ทารกอิ่มนมห้าครั้งขึ้นไปด้วยความแน่ใจว่าอิ่ม การอิ่มนมหนึ่งครั้งนั้นนับจากการที่ทารกดูดเต้านมจนกระทั่งทารกปล่อยไปเอง ไม่ใช่นับจากการที่ทารกอิ่มท้อง การร่วมแม่นมนั้นไม่มีผลในด้านการจ่ายค่าเลี้ยงดูและการรับมรดก

✸ **วะศิยะฮฺ หรือการสั่งเสียหรือการทำพินัยกรรม:** วาญิบต้องทำวะศิยะฮฺสำหรับผู้ที่มีหน้าที่ต้องใช้สิทธิให้คนอื่นซึ่งไม่ได้ระบุไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งเขาต้องสั่งเสียเพื่อให้คืนสิทธินั้นแก่เจ้าของ และสุนัตสำหรับผู้ที่ทิ้งทรัพย์สมบัติมากมายให้ทำการสั่งเสีย ด้วยการสั่งเสียให้บริจาคหนึ่งส่วนห้าของทรัพย์สินนั้นแก่ญาติที่ยากจนซึ่งรับมรดกไม่ได้ ถ้าไม่มีญาติก็สั่งเสียให้บริจาคแก่คนอื่นที่ยากจน หรือแก่ผู้รู้ หรือแก่คนดีมีคุณธรรม และเป็นการมักรูฮฺที่คนจนจะทำวะศิยะฮฺในขณะที่เขามีผู้ที่รับมรดกได้หลังจากเขาตาย เว้นแต่ในกรณีที่ผู้รับมรดกเหล่านั้นร่ำรวยอยู่แล้วก็อนุญาตให้เขาวะศิยะฮฺได้ และห้ามวะศิยะฮฺมากกว่าหนึ่งส่วนสามให้แก่คนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ และห้ามวะศิยะฮฺให้แก่ผู้ที่มีสิทธิรับมรดกได้ไม่ว่าจะน้อยเพียงใดก็ตาม เว้นแต่ว่าผู้มีสิทธิรับมรดกทั้งหมดยินยอมให้หลังจากที่เขาเสียชีวิตไปแล้ว การวะศิยะฮฺนั้นถือว่าเป็นโมฆะถ้าหากว่าผู้วะศิยะฮฺกล่าวว่า : ฉันขอกลับคำ หรือยกเลิก หรือขอเปลี่ยน เป็นต้น ส่งเสริมให้เขียนคำขึ้นต้นวะศิยะฮฺว่า : บิสมิลลาฮิร เราะห์มานิร เราะหีม ด้วยพระนามของอัลลอฮฺผู้ทรงเมตตาปรานียิ่งเสมอ นี่คือสิ่งที่คนนี้ขอสั่งเสีย ซึ่งเขาขอปฏิญาณว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺพระองค์เดียวไม่มีผู้อื่นเป็นภาคีต่อพระองค์ และมุหัมมัดนั้นเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์ และปฏิญาณว่าสวรรค์มีจริง นรกนั้นมีจริง และวันสุดท้ายนั้นย่อมมาจริงอย่างแน่นอนไม่มีข้อสงสัยใดๆ อีก และปฏิญาณว่าอัลลอฮฺนั้นจะทรงทำให้ผู้ที่อยู่ในหลุมศพนั้นฟื้นขึ้นมา และฉันขอสั่งเสียครอบครัวที่ฉันจากพวกเขาไปให้พวกเขายำเกรงต่ออัลลอฮฺ และไกล่เกลี่ยอยู่ร่วมกันด้วยดีระหว่างพวกเขา และให้พวกเขาเชื่อฟังอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์หากว่าพวกเขาเป็นผู้ศรัทธา และฉันขอสั่งเสียพวกเขาด้วยสิ่งที่นบีอิบรอฮีมและนบียะอฺกูบได้สั่งเสียลูกๆ ของพวกเขาว่า ﴿يَٰبَنِيَّ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصۡطَفَىٰ لَكُمُ ٱلدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم مُّسۡلِمُونَ﴾ ความว่า **"ลูก ๆ ของฉัน อัลลอฮฺได้ทรงเลือกศาสนาอันเป็นแนวทางแห่งชีวิตสำหรับพวกเจ้าแล้ว ดังนั้นจงอย่าได้เสียชีวิตเว้นแต่ในสภาพที่พวกเจ้าดำรงความเป็นมุสลิมไว้"** (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 132)

✸ ถือว่าส่งเสริมเมื่อมีการเศาะละวาตต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ให้รวมระหว่างการเศาะละวาตและสลาม ไม่ควรกล่าวแค่อย่างหนึ่งอย่างใดเท่านั้น ส่วนผู้ที่ไม่ใช่นบีนั้นไม่มีการเศาะละวาตขึ้นเฉยๆ โดยไม่มีสาเหตุ เช่นกล่าวว่า อบู บักรฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม หรือ อะลัยฮิสสลาม ซึ่งมันเป็นการมักรูฮฺแต่ไม่ใช่มักรูฮฺที่ต้องห้ามหรือบาป และอนุญาตโดยการเห็นพ้องของอุละมาอ์ว่าสามารถให้กล่าวเศาะละวาตต่อผู้อื่นที่ไม่ใช่นบีได้ ในกรณีที่ถูกกล่าวถึงรวมอยู่กับนบี เช่นกล่าวว่า ***อัลลอฮุมมะ ศ็อลลิ อะลา มุหัมมัด, วะอะลา อาลิ มุหัมมัด วะอัศหาบิฮฺ วะอัซวาญิฮฺ วะ ซุรริยยะติฮฺ*** "โอ้ อัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงเศาะละวาตต่อมุหัมมัด และครอบครัวของมุหัมมัด รวมทั้งบรรดาสหายของท่าน เหล่าภรรยาของท่าน และลูกหลานวงศ์วานของท่าน" และส่งเสริมให้กล่าวขอดุอาอ์ให้อัลลอฮฺทรงโปรดปรานและเมตตาต่อบรรดาเศาะหาบะฮฺ ตาบิอีน และคนอื่นๆ หลังยุคสมัยของพวกเขาในหมู่อุละมาอ์ ผู้ภักดีต่ออัลลอฮฺทั้งหลาย และคนดีทั้งปวง เช่นกล่าวว่า อบู หะนีฟะฮฺ, มาลิก, อัช-ชาฟิอีย์ และ อะห์มัด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม (ขออัลลอฮฺทรงโปรดปรานพวกเขา) หรือกล่าวว่า เราะหิมะฮุมุลลอฮฺ (ขออัลลอฮฺทรงเมตตาพวกเขา)

✸ **การเชือดสัตว์:** จำเป็นต้องเชือดสัตว์เพื่อให้เป็นที่อนุญาตใช้กินได้ สัตว์ที่เชือดนั้นมีเงื่อนไขว่า 1) ต้องเป็นสัตว์ที่อนุญาตให้กินได้ 2) ต้องเป็นสัตว์ที่สามารถทำการเชือดได้ 3) ต้องเป็นสัตว์บก ส่วนการเชือดนั้นมีเงื่อนไขว่า 1) ผู้เชือดต้องมีสติสัมปชัญญะ 2) เครื่องมือที่ใช้เชือดต้องไม่ใช่ฟันหรือเล็บ เพราะไม่อนุญาตให้เชือดด้วยทั้งสองอย่างนี้ 3) ต้องตัดให้หลอดลมและหลอดอาหารขาด

(คือให้คอหอยขาด) รวมทั้งหลอดเลือดใหญ่ทั้งสองเส้นหรือเส้นใดเส้นหนึ่ง 4) ต้องกล่าวบิสมิลลาฮฺด้วยพระนามของอัลลอฮฺเมื่อเริ่มขยับมือเพื่อเชือด แต่หากลืมก็ถือว่าไม่เป็นไร และสามารถกล่าวด้วยภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาอาหรับได้ และสุนัตให้ตักบีรพร้อมๆ กับการกล่าวบิสมิลลาฮฺ

✸ **การล่าสัตว์:** คือการฆ่าสัตว์ด้วยการยิงกับอาวุธ เงื่อนไขของสัตว์ล่านั้นมีดังนี้ : 1) ต้องเป็นสัตว์ที่หะลาลหรืออนุญาตให้กินได้ 2) ต้องเป็นสัตว์ที่พยศโดยธรรมชาติ 3) ต้องเป็นสัตว์ที่ไม่สามารถจะจับมาเชือดได้ หุก่มของการล่าสัตว์ถือว่าอนุญาตสำหรับผู้ที่ตั้งเจตนาทำการล่าเพื่อบริโภค และมักรูฮฺสำหรับผู้ที่ล่าเพื่อความสนุกและไร้ประโยชน์ แต่ถ้าหากล่าบ่อยๆ ติดต่อกันจนทำให้คนอื่นเดือดร้อนถือว่าต้องห้าม และอนุญาตให้ล่าด้วยเงื่อนไขสี่ประการ 1) ผู้ล่าสัตว์ต้องเป็นผู้ที่มีเงื่อนไขเดียวกับผู้ที่สามารถเชือดสัตว์ได้ 2) เครื่องมือที่ใช้ล่าต้องเป็นเครื่องมือที่อนุญาตให้ใช้เชือดสัตว์ได้ นั่นคือต้องเป็นสิ่งที่คมเช่น หอกหรือธนู และถ้าหากว่าใช้สัตว์เป็นเครื่องมือล่าเช่นใช้เหยี่ยวให้ล่าแทน ก็ต้องเป็นสัตว์ที่ได้รับการฝึกฝนเพื่อล่าโดยเฉพาะ 3) ผู้ล่าต้องตั้งเจตนาล่า นั่นคือตั้งเจตนาพุ่งหรือส่งเครื่องมือเพื่อการล่า ส่วนผู้ที่ล่าสัตว์ได้โดยบังเอิญไม่ได้มีเจตนาจากผู้ล่าถือว่าสัตว์ที่ล่ามาได้นั้นหะรอมห้ามรับประทาน 4) กล่าวบิสมิลลาฮฺเมื่อพุ่งอาวุธหรือส่งเครื่องมือล่าออกไป การกล่าวบิสมิลลาฮฺนี้จำเป็นต้องกล่าว ถ้าลืมก็ถือว่าการล่านั้นใช้ไม่ได้ ดังนั้นจึงห้ามกินสัตว์ล่านั้นถ้าไม่มีการกล่าวบิสมิลลาฮฺ

✸ **อาหาร:** คือทุกสิ่งที่ใช้กินและดื่ม โดยปริยายแล้วมันเป็นสิ่งที่หะลาล นั่นคืออาหารทุกอย่างนั้นหะลาลด้วยเงื่อนไขสามประการ 1) ต้องเป็นอาหารที่สะอาด 2) ต้องไม่มีโทษ 3) ต้องไม่เป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง ถือว่าหะรอมสำหรับอาหารทุกอย่างที่นะญิส เช่น เลือดหรือซากศพ และสิ่งที่มีโทษ เช่น ยาพิษ และสิ่งที่น่าขยะแขยง เช่น อุจจาระ ปัสสาวะ เหา และหมัด สัตว์บกที่ต้องห้ามนั้นมีดังนี้ คือ ลาบ้าน และสัตว์ที่ล่าเหยื่อด้วยเขี้ยวเช่นสิงโต เสือ หมาป่า เสือดำ สุนัข หมู ลิง แมว แม้ว่าจะเป็นแมวป่าก็ตาม สุนัขจิ้งจอก กระรอก ยกเว้นหมาใน ส่วนสัตว์ปีกที่ห้ามนั้น คือสัตว์ที่ล่าเหยื่อด้วยกรงเล็บ เช่น อินทรี เหยี่ยวชนิดต่างๆ อาทิ เหยี่ยวปีกสั้น พญาเหยี่ยว เหยี่ยวสแปโรว์ เหยี่ยวฟาลโก และนกฮูก รวมทั้งสัตว์ที่กินซากศพ เช่น อีแร้ง กระสา เป็นต้น และทุกอย่างที่ชาวอาหรับตามเมืองต่างๆ เห็นว่าขยะแขยงไม่ทานเป็นอาหาร เช่น ค้างคาว หนู ต่อ แตน ผึ้ง แมลงวัน ผีเสื้อ นกหัวขวาน งู แมลงต่างๆ หนอน หนูตัวใหญ่ ด้วงชนิดต่างๆ และสัตว์เลื้อยคลานประเภทจิ้งจก และทุกๆ สิ่งที่มีบัญญัติให้ฆ่าเช่นแมงป่อง หรือห้ามไม่ให้ฆ่าเช่นมด หรือสัตว์ลูกผสมระหว่างสัตว์ที่กินได้กับสัตว์ที่กินไม่ได้เช่น สิมอฺ คือลูกหมาในที่เกิดจากหมาป่า และไม่ห้ามสำหรับสัตว์ลูกผสมที่เกิดมาจากสัตว์สองชนิดที่กินได้เช่น ล่อที่เกิดมาจากลาป่าและม้า และอนุญาตให้ทานสัตว์อื่นๆ นอกเหนือจากที่กล่าวมา เช่น ปศุสัตว์ต่างๆ และม้า และสัตว์ป่าเช่น ยีราฟ กระต่าย วะบัร ยัรบูอฺ ฎ็อบ กวาง และนกต่างๆ เช่น นกกระจอกเทศ ไก่ นกยูง นกแก้ว นกพิราบ นกกระจอก เป็ด ห่าน นกน้ำทุกชนิด และสัตว์น้ำต่างๆ ยกเว้นกบ งู และจระเข้ และพืชหรือผลไม้ที่ถูกรดน้ำหรือใส่ปุ๋ยด้วยนะญิสอนุญาตให้ทานได้ เว้นแต่ในกรณีที่ปรากฏรสชาติของนะญิสนั้นหรือกลิ่นของมันออกมาเช่นนี้ถือว่าหะรอม และมักรูฮฺในการกินถ่าน ดิน และดินเหนียว รวมทั้งหัวหอม กระเทียม และที่คล้ายคลึงกันเว้นแต่หลังจากปรุงสุกแล้ว และหากเกิดอาการหิวและมีความจำเป็นคับขันต้องกิน ก็อนุญาตให้กินของหะรอมในจำนวนที่ทำให้สามารถประทังชีวิตได้เท่านั้น

✸ ไม่อนุญาตให้อวยพรแก่ผู้ไม่ใช่มุสลิมในเทศกาลต่างๆ ของพวกเขา หรือร่วมเฉลิมฉลองด้วย และหากพวกเขาเริ่มให้สลามกับเราก่อน ก็ให้รับสลามด้วยการกล่าวว่า “วะอะลัยกุม” คือ “และจงประสบแก่พวกท่านด้วย” ไม่อนุญาตให้ยืนเพื่อให้เกียรติแก่พวกเขาและผู้ที่รู้กันว่าเป็นคนทำบิดอะฮฺ และมักรูฮฺที่จะให้จับมือกับพวกเขา ส่วนการตะอฺซิยะฮฺแสดงความเสียใจและการเยี่ยมไข้พวกเขานั้นไม่อนุญาตให้ทำ เว้นแต่ในกรณีที่มีผลประโยชน์ตามที่ศาสนบัญญัติกำหนดไว้

การเป่ารักษา

แท้จริงแล้ว ผู้ที่สังเกตถึงกฎเกณฑ์ต่างๆ ของอัลลอฮฺ เขาจะทราบว่าการทดสอบนั้นเป็นกฎหนึ่งในจำนวนกฎเกณฑ์แห่งการสรรค์สร้างและการลิขิตของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า ﴿وَلَنَبۡلُوَنَّكُم بِشَيۡءٖ مِّنَ ٱلۡخَوۡفِ وَٱلۡجُوعِ وَنَقۡصٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡوَٰلِ وَٱلۡأَنفُسِ وَٱلثَّمَرَٰتِۗ وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ﴾ ความว่า **"และแน่นอน เราจะทดสอบสูเจ้าโดยการให้สูเจ้าอยู่ในความกลัวและความหิว และโดยการให้สูญเสียทรัพย์สิน ชีวิตและพืชผล และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ที่อดทน"** (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 155)

ย่อมเป็นการผิดที่ใครจะคาดคิดไปว่าบรรดาคนที่มีคุณธรรมนั้นอยู่ห่างไกลจากการต้องถูกทดสอบ ทว่าการถูกทดสอบนี่เองที่เป็นหลักฐานบ่งชี้ถึงความศรัทธา เพราะท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ถูกถามว่า คนผู้ใดเล่าที่ถูกทดสอบหนักหน่วงที่สุด? ท่านตอบว่า

«الأَنْبِيَاءُ ثُمَّ الصَّالِحُونَ ثُمَّ الأَمْثَلُ فَالأَمْثَلُ مِنَ النَّاسِ يُبْتَلَى الرَّجُلُ عَلَى حَسَبِ دِينِهِ فَإِنْ كَانَ فِي دِينِهِ صَلَابَةٌ زِيدَ فِي بَلَائِهِ وَإِنْ كَانَ فِي دِينِهِ رِقَّةٌ خُفِّفَ عَنْهُ»

ความว่า **"คือบรรดานบี จากนั้นคือเหล่าผู้มีคุณธรรม จากนั้นก็คือผู้ที่ใกล้เคียงกับพวกเขาตามลำดับในหมู่ผู้คนทั้งหลาย ชายคนหนึ่งจะถูกทดสอบตามระดับศาสนาของเขา ถ้าศาสนาของเขามีความเข้มแข็งเขาจะถูกเพิ่มการทดสอบมากขึ้น ถ้าใครที่มีความอ่อนในเรื่องศาสนา เขาก็จะได้รับบททดสอบที่เบาไปด้วย"** (อิบนุ มาญะฮฺ)

การทดสอบเป็นหนึ่งในจำนวนเครื่องหมายที่บ่งชี้ว่าอัลลอฮฺทรงรักบ่าวผู้นั้น ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า «وَإِنَّ اللهَ إِذَا أَحَبَّ قَوْمًا ابْتَلَاهُمْ» ความว่า **"และแท้จริงแล้ว เมื่ออัลลอฮฺทรงรักหมู่ชนใด พระองค์ก็จะทรงทดสอบพวกเขา"** (อะห์มัด)

และเป็นหนึ่งในเครื่องหมายว่าอัลลอฮฺทรงประสงค์ดีกับกับบ่าวของพระองค์ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า «إِذَا أَرَادَ اللهُ بِعَبْدِهِ الْخَيْرَ عَجَّلَ لَهُ الْعُقُوبَةَ فِي الدُّنْيَا وَإِذَا أَرَادَ اللهُ بِعَبْدِهِ الشَّرَّ أَمْسَكَ عَنْهُ بِذَنْبِهِ حَتَّى يُوَافِيَ بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ» ความว่า **"เมื่ออัลลอฮฺทรงประสงค์ดีกับบ่าวของพระองค์ พระองค์จะทรงทำให้เขาประสบกับการลงโทษโดยทันทีในโลกดุนยา และหากพระองค์ประสงค์ให้บ่าวประสบกับความเลวร้าย พระองค์จะไม่ทรงเอาโทษกับความผิดบาปของเขาก่อน จนกว่าจะได้เอาโทษกับเขาในวันกิยามะฮฺ"** (อัต-ติรมิซีย์)

การทดสอบเป็นการลบล้างบาปแม้ว่าจะเป็นการทดสอบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า «مَا مِنْ مُسْلِمٍ يُصِيبُهُ أَذًى شَوْكَةٌ فَمَا فَوْقَهَا إِلَّا كَفَّرَ اللهُ بِهَا سَيِّئَاتِهِ كَمَا تَحُطُّ الشَّجَرَةُ وَرَقَهَا» ความว่า **"ไม่มีมุสลิมผู้ใดที่ถูกทดสอบด้วยความเดือดร้อนใดๆ แม้เพียงการถูกหนามอันหนึ่งทิ่มตำ หรือว่าถูกทดสอบด้วยสิ่งที่ใหญ่กว่านั้น เว้นแต่อัลลอฮฺจะทรงลบล้างบาปต่างๆ ของเขาด้วยเหตุดังกล่าวนั้น เหมือนที่ต้นไม้ผลัดใบออกจากต้นของมัน"** (มุตตะฟะกุน อะลัยฮฺ)

ดังนั้น แท้จริงแล้ว ผู้ที่ถูกทดสอบนั้น ถ้าหากว่าเขาเป็นคนดี การทดสอบของเขาก็จะเป็นการลบล้างบาปที่ผ่านมาหรือเป็นการเพิ่มระดับชั้นของเขา แต่ถ้าหากเป็นคนที่มีบาป มันก็จะเป็นลบล้างบาปให้เขา และเป็นการเตือนให้เขาสำนึกถึงอันตรายของการทำบาปนั้นด้วย อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ظَهَرَ ٱلۡفَسَادُ فِي ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِ بِمَا كَسَبَتۡ أَيۡدِي ٱلنَّاسِ لِيُذِيقَهُم بَعۡضَ ٱلَّذِي عَمِلُواْ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ﴾ ความว่า **"ความหายนะได้เกิดขึ้นทั้งทางบกและทางน้ำ เนื่องจากสิ่งที่มือของมนุษย์ได้ขวนขวายไว้เพื่อที่พระองค์จะให้พวกเขาลิ้มรสบางส่วนที่พวกเขาประกอบไว้ โดยที่หวังจะให้พวกเขากลับเนื้อกลับตัว"** (อัร-รูม 41)

ประเภทของบะลาอ์หรือการทดสอบ : การทดสอบด้วยสิ่งที่ดี เช่น การเพิ่มพูนของทรัพย์สิน และการทดสอบด้วยสิ่งที่ไม่ดี เช่น ความหวาดกลัว ความหิวโหย และการลดลงของทรัพย์สิน อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿وَنَبۡلُوكُم بِٱلشَّرِّ وَٱلۡخَيۡرِ فِتۡنَةٗ﴾ ความว่า **"และเราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยสิ่งที่ไม่ดีและสิ่งที่ดีให้เป็นฟิตนะฮฺ"** (อัล-อัมบิยาอ์ 35)

ส่วนหนึ่งของการทดสอบนั้นก็คือการป่วยไข้และการตาย เนื่องด้วยสาเหตุที่สำคัญของมันคือ

การทำอัยนฺ(สายตาที่แฝงด้วยพลังแห่งอิจฉาอย่างร้ายแรง)และไสยศาสตร์ที่มาจากความอิจฉาริษยา ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «أكثر من يموت من أمتي بعد قضاء الله وقدره بالعين» ความว่า **"ผู้ที่เสียชีวิตมากที่สุดในหมู่ประชาชาติของฉัน นอกเหนือไปจากเป็นเพราะการกำหนดและลิขิตของอัลลอฮฺแล้ว มาจากสาเหตุของอัยนฺ"** (อัฏ-เฏาะยาลิสีย์)

การป้องกันจากอัยนฺและไสยศาสตร์ : การป้องกันดีกว่าการรักษา ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องเอาจริงเอาใจเพื่อป้องกันตัวเอง ในจำนวนวิธีป้องกันที่สำคัญก็คือ :

✸ สร้างความเข้มแข็งของจิตใจด้วยเตาหีดหรือการเชื่อมั่นในเอกภาพของอัลลอฮฺ และการศรัทธาว่าผู้ที่บริหารจัดการสรรพสิ่งทั้งมวลคือพระองค์อัลลอฮฺ และการหมั่นทำความดีต่างๆ ✸ การคิดในแง่ดีกับอัลลอฮฺและการพึ่งพิงพระองค์ ดังนั้นจะต้องไม่คาดคิดไปเองว่าตัวเองป่วยหรือโดนอัยนฺเพียงเพราะเหตุใดๆ ที่พบพานซึ่งไม่น่าเชื่อถือ เพราะตัวการคาดเดาไปเองเช่นนั้นก็ถือว่าเป็นโรคหนึ่งเช่นเดียวกัน[1] ✸ เมื่อเป็นที่รู้กันว่าคนคนหนึ่งเป็นผู้ที่ทำอัยนฺหรือไสยศาสตร์ ก็ควรต้องหลีกห่างจากเขาเพราะเป็นการยึดใช้กับหลักเหตุผล ไม่ใช่ด้วยเหตุเพราะความกลัว ✸ ให้กล่าวระลึกถึงอัลลอฮฺและดุอาอ์ขอพรให้บะเราะกะฮฺหรือให้เกิดความประเสริฐความจำเริญเมื่อเห็นสิ่งที่ถูกใจ ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า «إِذَا رَأَى أَحَدُكُمْ مِنْ أَخِيهِ أَوْ مِنْ نَفْسِهِ أَوْ مِنْ مَالِهِ مَا يُحِبُّ فَلْيُبَرِّكْ فَإِنَّ الْعَيْنَ حَقٌّ» ความว่า **"เมื่อพวกท่านคนใดคนหนึ่งเห็นสิ่งที่เขาชอบ ไม่ว่าจะเป็นจากตัวเขาเอง หรือทรัพย์สินของเขา หรือพี่น้องของเขา ก็ให้เขากล่าวขอพรให้บะเราะกะฮฺ เพราะแท้จริงแล้วอัยนฺนั้นเป็นเรื่องสัจจริง"** (อัล-หากิม) การตับรีกหรือการกล่าวขอพรให้บะเราะกะฮฺ ก็คือการกล่าวว่า *บาเราะกัลลอฮุ ละกะ* (ขออัลลอฮฺประทานความจำเริญแก่ท่าน) ไม่ใช่กล่าวว่า *ตะบาเราะกัลลอฮฺ* (จำเริญยิ่งเถิดองค์อัลลอฮฺ) ✸ การตื่นเช้าด้วยการรับประทานอินทผลัมอัจญ์วะฮฺจากเมืองมะดีนะฮฺของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) จำนวนเจ็ดลูก ✸ การมุ่งกลับไปและพึ่งพึงต่ออัลลอฮฺ การคิดในแง่ดีต่อพระองค์ การกล่าวขอความคุ้มครองให้รอดพ้นจากอัยนฺและไสยศาสตร์ และการหมั่นอ่านบทซิกิรและดุอาอ์ขอความคุ้มครองต่างๆ ทุกวันในยามเช้าและยามเย็น[2] บทซิกิรเหล่านี้มีผลขึ้นและลงโดยการอนุมัติของอัลลอฮฺด้วยสาเหตุสองประการ 1) การศรัทธาต่อเนื้อหาที่ประกอบอยู่ในซิกิรเหล่านั้นว่าเป็นสิ่งที่สัจจริงและถูกต้อง และเชื่อว่ามันให้ประโยชน์ได้ด้วยการอนุมัติของอัลลอฮฺ 2) การกล่าวออกมาด้วยลิ้น รับฟังด้วยหู และติดตามด้วยใจที่อยู่กับเนื้อกับตัว เพราะแท้จริงแล้วมันเป็นการขอดุอาอ์ และดุอาอ์นั้นจะไม่ถูกรับจากหัวใจที่เผลอเรอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เช่นที่มีรายงานถูกต้องมาจากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม)

เวลาที่ใช้อ่านบทซิกิรและดุอาอ์ขอความคุ้มครอง : บทซิกิรยามเช้าให้กล่าวหลังละหมาดศุบหฺ ส่วนบทซิกิรยามเย็นให้กล่าวหลังหลังละหมาดอัศรฺ และหากว่าลืมที่จะอ่านมันในช่วงเวลานั้นก็ให้อ่านกล่าวมันเมื่อใดก็ตามที่นึกขึ้นมาได้

เครื่องหมายบ่งชี้ว่าโดนอัยนฺและอื่นๆ : ไม่มีการขัดแย้งกันระหว่างการรักษาทางการแพทย์กับการรักษาด้วยการปัดเป่าตามบทบัญญัติอิสลาม เพราะในอัลกุรอานนั้นมีการเยียวยาทั้งโรคทางร่างกายและโรคทางจิตวิญญาณด้วย ถ้าหากว่าคนผู้หนึ่งไม่มีโรคทางกายใดๆ อาการที่แสดงออกว่าโดนอัยนฺจะปรากฏในรูปของการปวดศีรษะที่ย้ายไปมาจากจุดนั้นจุดนี้ หน้าเหลือง มีเหงื่อออกมากและปัสสาวะบ่อย ไม่อยากอาหาร ปลายนิ้วชา หรืออาจจะร้อนหรือเย็น หัวใจสั่น อาการปวดที่ย้ายไปมาบริเวณท้ายกระดูกสันหลังและหัวไหล่ทั้งสอง ซึมเศร้าและแน่น

---

[1] บรรดาแพทย์และผู้เชี่ยวชาญได้ระบุว่า สองในสามของผู้ป่วยทางร่างกายเกิดมาจากสาเหตุของจิตใจด้วยการคาดคิดไปเองว่าตัวเองป่วย ในขณะที่มันไม่ได้มีอยู่แต่เดิม

[2] ดูบทซิกิรเช้าเย็นในหนังสือเล่มนี้

หน้าอก มีเหงื่อตอนกลางคืน อ่อนไหวอย่างรุนแรงไม่ว่าเพราะกลัวหรือโมโหผิดปกติ เรอบ่อย และถอนหายใจบ่อย ชอบอยู่คนเดียว อืดอาดและขี้เกียจ อยากนอนบ่อย และอาการทางสุขภาพอื่นๆ ที่ไม่มีคำอธิบายในทางการแพทย์ อาการเหล่านี้อาจจะปรากฏทั้งหมดหรือบางส่วนตามสภาพความเข้มข้นหรือความอ่อนของโรคที่โดน

จำเป็นที่มุสลิมต้องมีอีมานและหัวใจที่เข้มแข็ง อย่าให้มีความลังเลมาครอบงำ ดังนั้นเขาจะต้องไม่คิดไปเองว่าเขาโดนโรคนี้เพียงเพราะรู้สึกถึงอาการใดอาการหนึ่งข้างต้น เพราะการคาดเดานั้นเองก็เป็นโรคที่รักษายากที่สุด อาจจะมีอาการเหล่านี้ปรากฏอยู่กับบางคนในขณะที่เขาเป็นปรกติดีไม่ได้เป็นโรคตามที่เข้าใจ และอาจจะปรากฏอาการเหล่านี้อันเนื่องเพราะสาเหตุของโรคทางกาย หรืออาจจะเป็นเพราะอีมานที่อ่อนแอ เช่น คับหน้าอก ซึมเศร้า ขี้เกียจ ดังนั้นเขาจำเป็นต้องตรวจสอบความสัมพันธ์ของเขากับอัลลอฮฺ

ถ้าหากว่าการเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นเป็นเพราะสาเหตุของอัยนฺ[1] การรักษามันนั้นให้ใช้หนึ่งในสองวิธีนี้เพื่อการเยียวยาด้วยการอนุมัติของอัลลอฮฺ :

1) กรณีที่รู้ตัวผู้เป็นต้นเหตุที่ทำอัยนฺ ต้องสั่งให้เขาอาบน้ำ แล้วนำน้ำที่ได้มาจากการอาบของเขาหรือสิ่งที่เป็นร่องรอย[2] ของเขา ให้ผู้ป่วยอาบหรือดื่ม

2) กรณีที่ไม่รู้ว่าใครเป็นต้นเหตุทำอัยนฺ การรักษาให้ใช้วิธีปัดเป่า ขอดุอาอ์ และกรอกเลือด

ถ้าหากว่าการเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นเป็นเพราะสาเหตุของสิหิรฺ[3] หรือไสยศาสตร์ การรักษามันให้ใช้หนึ่งในวิธีต่าง ๆ เหล่านี้เพื่อเยียวยาให้หายด้วยการอนุมัติของอัลลอฮฺ :

1) กรณีที่รู้ว่าสิ่งที่ใช้ทำไสยศาสตร์นั้นอยู่ที่ใด ให้นำมันออกมาแล้วคลายปมเงื่อนของมันด้วยการอ่าน อัล-มุเอาวิซะตัยนฺ (สูเราะฮฺ อัล-ฟะลัก และ อัน-นาส) จากนั้นก็เผาทำลายเสีย

2) การปัดเป่าตามบทบัญญัติอิสลาม ด้วยอายะฮฺอัลกุรอาน โดยเฉพาะกับอัล-มุเอาวิซะตัยนฺ และสูเราะฮฺ อัล-บะเกาะเราะฮฺ ด้วยการขอดุอาอ์ต่างๆ ที่จะกล่าวถึงต่อไป

3) อัน-นุชเราะฮฺ หรือการแก้เคล็ดไสยศาสตร์ ซึ่งมีสองประเภทคือ ก) ประเภทที่หะรอมหรือห้ามทำ นั่นคือใช้ไสยศาสตร์แก้ไสยศาสตร์ หรือการเข้าไปหาหมอที่ทำไสยศาสตร์เพื่อขอให้ช่วยแก้ ข) ประเภทที่อนุญาตให้ทำ เช่น (การนำใบพุทราเจ็ดใบมาบดตำ แล้วอ่านสูเราะฮฺต่างๆ เหล่านี้เป่าลงในใบพุทราที่บดแล้วนั้นสามครั้ง คือสูเราะฮฺ (อัล-กาฟิรูน), (อัล-อิคลาศ), (อัล-ฟะลัก), (อัน-นาส) แล้วนำไปผสมน้ำให้ผู้ป่วยดื่มหรืออาบ และให้ทำเช่นนั้นหลายๆ รอบจนกว่าจะหายเป็นปรกติ อินชาอัลลอฮฺ) (บันทึกโดย อับดุรร็อซซาก ใน อัล-มุศ็อนนัฟ)

---

[1] **อัยนฺ** : คือ ภัยที่เกิดมาจากญินซึ่งเกิดขึ้นด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺบนตัวของผู้ป่วยที่โดนอัยนฺ อาจจะมาจากสาเหตุของการพูดถึงหรืออุทานด้วยความชอบใจของผู้ที่เป็นต้นเหตุทำอัยนฺในขณะที่มีชัยฏอนอยู่ด้วยและไม่มีสิ่งใดๆ คอยปกป้อง (เช่น การซิกิร การละหมาด เป็นต้น) สิ่งดังกล่าวนั้นได้รับการยืนยันด้วยหะดีษที่ว่า «العين حق» ความว่า “อัยนฺนั้นเป็นเรื่องจริง” (อัล-บุคอรีย์) และในรายงานอื่นระบุว่า «ويحضرها الشيطان وحسد ابن آدم» ความว่า “และมีชัยฏอนอยู่ด้วยขณะที่ลูกหลานอาดัมนั้นมีความอิจฉา” (อะห์มัด) และที่ถูกเรียกขานด้วยคำว่า อัยนฺ นั้นเป็นเพราะมันถูกใช้เป็นเครื่องมือ ไม่ใช่เพราะว่ามันส่งผลร้ายได้เอง ด้วยหลักฐานที่ว่าแม้แต่คนที่ตาบอดก็ทำอัยนฺได้ในขณะที่เขาไม่สามารถจะมองเห็นคนอื่น

[2] **ร่องรอยของผู้ทำอัยนฺ** : คือ ทุกสิ่งที่ผู้ทำอัยนฺสัมผัส เช่น ส่วนที่เหลือจากน้ำดื่มของเขา หรืออาหารที่เขากิน หรือสิ่งที่เขาแตะต้องสัมผัส ให้นำสิ่งเหล่านั้นมา หรือใช้กระดาษทิชชูเช็ดมา หรือทำคล้ายๆ กันนั้น นำมาผสมน้ำแล้วรดตัวผู้ป่วยหรือให้เขาดื่มบางส่วนด้วยก็ได้

[3] สิหิรฺ หรือ คุณไสย, ไสยศาสตร์ : การเสกเป่าลงในกระดาษ หรือคำพูดที่เปล่งออกมา หรือกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้เกิดผลต่อตัวผู้ป่วยที่โดนสิหิรฺ หรือต่อหัวใจของเขา หรือต่อสติของเขาโดยตรง สิหิรฺนั้นเป็นเรื่องจริง บางประเภทสามารถที่จะคร่าชีวิตได้ บางประเภททำให้เจ็บป่วย บางประเภททำให้สามีไม่สามารถร่วมหลับนอนกับภรรยาได้ บางประเภททำให้สามีภรรยาหย่าร้างกัน บางส่วนถึงขั้นเป็นชิริกและกุฟรฺ(การตั้งภาคีและปฏิเสธศรัทธา)อยู่ด้วย ในขณะที่บางประเภทนั้นเป็นถึงบาปใหญ่

4) การขับสิหิรฺ ด้วยการทำให้ขับถ่ายออกมาด้วยยาระบายถ้าหากว่าสิหิรฺนั้นอยู่ในท้อง และด้วยการกรอกเลือด[1] ถ้าหากสิหิรฺนั้นอยู่ที่ส่วนอื่นของร่างกาย

อัร-รุกยะฮฺ หรือการปัดเป่า : เงื่อนไขของมันคือ 1) ต้องปัดเป่าด้วยอายะฮฺอัลกุรอานหรือบทดุอาอ์ที่มีบทบัญญัติอนุญาต 2) ให้อ่านเป็นภาษาอาหรับ แต่ก็อนุญาตให้ขอดุอาอ์ด้วยภาษาอื่นได้ 3) ต้องเชื่อว่าการปัดเป่านั้นไม่ได้มีผลโดยตัวมันเอง แต่ทว่าการทำให้หายนั้นมาจากอัลลอฮฺและเพื่อเพิ่มผลได้ของมัน ควรที่จะอ่านอัลกุรอานด้วยเจตนาเพื่อเยียวยาและเพื่อให้ฮิดายะฮฺ[2] หรือชี้ทางให้กับมนุษย์และญินพร้อมๆ กันไปด้วย เพราะอัลกุรอานนั้นถูกประทานลงมาเป็นทางนำและการเยียวยา และต้องไม่อ่านด้วยเจตนาเพื่อต้องการคร่าชีวิตญิน เว้นแต่ว่าไม่สามารถที่จะขับไล่มันออกไปด้วยวิธีการต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นแล้วเท่านั้น

เงื่อนไขของผู้ทำการปัดเป่า : 1) ต้องเป็นมุสลิม และต้องเป็นผู้มีคุณธรรมความยำเกรง ถ้ายิ่งมีความยำเกรงผลของการปัดเป่าก็ยิ่งเข้มแข็งขึ้นด้วย 2) ต้องมุ่งไปยังอัลลอฮฺด้วยความสัจจริงขณะที่ปัดเป่า ด้วยการรวมหัวใจกับวาจาที่เปล่งออกมาจากลิ้น และที่ดีที่สุดคือให้ผู้ป่วยทำการปัดเป่าด้วยตัวเอง เพราะคนอื่นนอกจากตัวเขานั้นส่วนใหญ่แล้วหัวใจมักจะยุ่งอยู่กับสิ่งอื่น และเพราะว่าคนอื่นนั้นไม่สามารถที่จะรู้สึกได้อย่างลึกซึ้งว่าตนมีความคับขันและความต้องการเพียงใด และบรรดาผู้ที่คับขันนั้นอัลลอฮฺได้สัญญาว่าจะตอบรับดุอาอ์ของพวกเขา

เงื่อนไขของผู้ป่วยที่รับการปัดเป่า: 1) ส่งเสริมว่าต้องให้เป็นมุอ์มินผู้ศรัทธาที่มีคุณธรรม และตามระดับความเข้มแข็งของอีมานนี่เองที่จะส่งผลต่อระดับของผลการรักษา อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ وَنُنَزِّلُ مِنَ ٱلْقُرْءَانِ مَا هُوَ شِفَآءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴾ ความว่า “**และเราได้ให้ส่วนหนึ่งจากอัลกุรอานลงมาซึ่ง เป็นการบำบัดและความเมตตาแก่บรรดาผู้ศรัทธาและมันมิได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรมนอกจากการขาดทุนเท่านั้น**” (อัล-อิสรออ์ 82)

2) การมุ่งจิตไปยังอัลลอฮฺด้วยความสัจจริงเพื่อขอให้พระองค์ประทานให้หายป่วย 3) ต้องไม่รู้สึกว่าทำไมผลการรักษาถึงล่าช้า เพราะการปัดเป่าก็คือการขอดุอาอ์ ถ้ารีบเร่งอยากเห็นผลก็อาจจะไม่ถูกตอบรับจากอัลลอฮฺก็เป็นได้ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า «يستجاب لأحدكم ما لم يعجل يقول : دعوت فلم يستجب لي» ความว่า “**จะถูกตอบรับแก่พวกท่านคนใดคนหนึ่ง ตราบใดที่เขาไม่รีบเร่ง ด้วยการที่เขากล่าวว่า ฉันขอดุอาอ์แล้วแต่ก็ไม่ถูกตอบรับ**” (มุตตะฟะกุน อะลัยฮฺ)

การปัดเป่านั้นมีหลายวิธี : 1) อ่านดุอาอ์ปัดเป่าพร้อมๆ กับการพ่นน้ำลายเล็กน้อย 2) อ่านดุอาอ์โดยไม่ต้องพ่น 3) ชุบนิ้วด้วยน้ำลายแล้วคลุกกับดิน จากนั้นนำไปทาบริเวณที่มีอาการเจ็บ 4) อ่านดุอาอ์ปัดเป่าพร้อมกับๆ การถูมือบริเวณที่เจ็บ

อายะฮฺและหะดีษต่างๆ ที่ใช้อ่านปัดเป่าผู้ป่วย : (สูเราะฮฺ อัล-ฟาติหะฮฺ), (อายะฮฺ อัล-กุรสีย์), (สองอายะฮฺสุดท้ายจากสูเราะฮฺ อัล-บะเกาะเราะฮฺ), สูเราะฮฺ (อัล-กาฟิรูน), (อัล-อิคลาศ), (อัล-ฟะลัก), (อัน-นาส) และอายะฮฺต่างๆ ต่อไปนี้

---

[1] ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวว่า «إن خير ما تداويتم به الحجامة» ความว่า “แท้จริงแล้วสิ่งที่ดีที่สุดที่พวกท่านใช้รักษาเยียวยาคือการกรอกเลือด” และอัลลอฮฺได้ทำให้โรคทางกายหลายอย่างหายได้จริงด้วยสาเหตุของการกรอกเลือด หรือแม้แต่โรคที่เกิดจากอัยนฺและสิหิรฺ เช่น มะเร็ง เป็นต้น ซึ่งยืนยันได้ด้วยกรณีที่เกิดขึ้นจริงๆ แล้วหลายกรณีด้วยกัน ..

[2] การเจตนาให้ฮิดายะฮฺ : คือการเชิญชวนผู้ที่รับฟังอัลกุรอานให้น้อมรับสู่ศาสนาของอัลลอฮฺ ให้ทำดีและละทิ้งการทำชั่ว การเจตนาเช่นนี้มีผลที่ใหญ่หลวงมากตามที่ได้ทดลองจริงๆ เพราะโดยส่วนมากแล้วญินนั้นจะสนองรับต่ออัลกุรอานและเลิกทำร้ายผู้ป่วยอย่างรวดเร็ว ไม่เหมือนกับการเจตนาเพื่อคร่าชีวิตของมัน ซึ่งจะทำให้มันยิ่งดื้อและโอ้อวด และส่งผลร้ายต่อผู้ปัดเป่าและผู้ป่วยเอง ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า «إن الله رفيق يحب الرفق، ويعطي على الرفق ما لا يعطي على العنف» ความว่า “แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺนั้นทรงอ่อนโยนและทรงชอบความอ่อนโยน และทรงให้ด้วยเหตุแห่งความอ่อนโยนในสิ่งที่ไม่มีให้ด้วยเหตุแห่งความแข็งกร้าว ..” (มุสลิม)

﴿ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلْحَىُّ ٱلْقَيُّومُ ۚ لَا تَأْخُذُهُۥ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ ۚ لَّهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ مَن ذَا ٱلَّذِى يَشْفَعُ عِندَهُۥٓ
إِلَّا بِإِذْنِهِۦ ۚ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ۖ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَىْءٍ مِّنْ عِلْمِهِۦٓ إِلَّا بِمَا شَآءَ ۚ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ ۖ
وَلَا يَـُٔودُهُۥ حِفْظُهُمَا ۚ وَهُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْعَظِيمُ ﴾ [1]

﴿ ءَامَنَ ٱلرَّسُولُ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْهِ مِن رَّبِّهِۦ وَٱلْمُؤْمِنُونَ ۚ كُلٌّ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن
رُّسُلِهِۦ ۚ وَقَالُوا۟ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۖ غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾ لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۚ لَهَا مَا كَسَبَتْ
وَعَلَيْهَا مَا ٱكْتَسَبَتْ ۗ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَآ إِن نَّسِينَآ أَوْ أَخْطَأْنَا ۚ رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَآ إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن
قَبْلِنَا ۚ رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِۦ ۖ وَٱعْفُ عَنَّا وَٱغْفِرْ لَنَا وَٱرْحَمْنَآ ۚ أَنتَ مَوْلَىٰنَا فَٱنصُرْنَا عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴾ [2]

[3] ﴿ فَسَيَكْفِيكَهُمُ ٱللَّهُ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴾

[4] ﴿ يَٰقَوْمَنَآ أَجِيبُوا۟ دَاعِىَ ٱللَّهِ وَءَامِنُوا۟ بِهِۦ يَغْفِرْ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴾

[5] ﴿ وَنُنَزِّلُ مِنَ ٱلْقُرْءَانِ مَا هُوَ شِفَآءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ۙ وَلَا يَزِيدُ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴾

[7] ﴿ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴾ [6] ﴿ أَمْ يَحْسُدُونَ ٱلنَّاسَ عَلَىٰ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ ﴾

[9] ﴿ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ هُدًى وَشِفَآءٌ ۖ ﴾ [8] ﴿ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴾

[11] ﴿ فَٱرْجِعِ ٱلْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِن فُطُورٍ ﴾ [10] ﴿ لَوْ أَنزَلْنَا هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ عَلَىٰ جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُۥ خَٰشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ ٱللَّهِ ﴾

[1] ﴿ وَإِن يَكَادُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَٰرِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا۟ ٱلذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُۥ لَمَجْنُونٌ ﴾

---

[1] อัลลอฮฺทรงเป็นเจ้าซึ่งไม่มีพระเจ้าใดๆ นอกจากพระองค์ ทรงชีวิน ทรงดำรงอยู่ ความง่วงและความหลับไม่ครอบงำพระองค์ พระองค์ทรงสิทธิ์ในสรรพสิ่งที่มีอยู่ในชั้นฟ้าและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน ใครเล่าที่จะให้การสงเคราะห์(แก่ผู้อื่น) ณ พระองค์ได้ นอกจากโดยอนุมัติของพระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่มีอยู่ต่อหน้าพวกเขา และที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา และพวกเขาไม่ครอบคลุมความรู้สักเพียงเล็กน้อยของพระองค์ นอกจากในสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์เท่านั้น *อัลกุรสีย์*ของพระองค์แผ่ไพศาลทั่วทั้งชั้นฟ้าและแผ่นดิน และการพิทักษ์มันทั้งสองไม่ทำให้พระองค์เหนื่อยยากเลย และพระองค์ทรงสูงส่ง อีกทั้งทรงยิ่งใหญ่ (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 255)

[2] ศาสนทูตและเหล่าผู้ศรัทธา ย่อมศรัทธาในสิ่งที่ถูกประทานมายังเขาจากองค์อภิบาลของเขา ทุกคนต่างศรัทธามั่นต่ออัลลอฮฺ ต่อมะลาอิกะฮฺ ต่อคำภีร์ และต่อศาสนทูตทั้งหลายของพระองค์ และพวกเขากล่าวว่า เราได้ยิน และเราภักดี ขอพระองค์ได้โปรดให้อภัยด้วยเถิด โอ้องค์อภิบาลของเรา และยังพระองค์คือที่กลับคืน อัลลอฮฺไม่ทรงวางภาระแก่ชีวิตใดเว้นแต่ด้วยความรับผิดชอบที่เขาสามารถแบกรับได้ ทุกคนจะได้รับผลแห่งความดีที่เขาได้ขวนขวายไว้ และจะได้รับผลตอบแทนแห่งความชั่วที่เขาได้กระทำไว้ โอ้พระเจ้าของพวกเรา! โปรดอย่าเอาโทษแก่เราเลย หากพวกเราลืมหรือผิดพลาดไป โอ้พระเจ้าของพวกเรา! โปรดอย่าได้บรรทุกภาระหนักใดๆ แก่พวกเราเช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงบรรทุกมันแก่บรรดาผู้ที่อยู่ก่อนหน้าพวกเรามาแล้ว โอ้พระเจ้าของพวกเรา! โปรดอย่าให้พวกเราแบกมันได้ และโปรดได้ทรงอภัยแก่พวกเราและยกโทษให้แก่พวกเรา และเมตตาแก่พวกเราด้วยเถิด พระองค์นั้น คือผู้ปกครองของพวกเรา ดังนั้นโปรดได้ทรงช่วยเหลือพวกเราให้ได้รับชัยชนะเหนือกลุ่มชนที่ปฏิเสธศรัทธาด้วยเถิด(อัล-บะเกาะเราะฮฺ 285-286)

[3] แล้วอัลลอฮฺก็จะทรงปกป้องเจ้าให้พ้นจากพวกเขา และพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งการได้ยิน ทรงไว้ซึ่งความรอบรู้ (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 137)

[4] โอ้หมู่ชนของเราเอ๋ย จงตอบรับต่อผู้เรียกร้องของอัลลอฮฺเถิด และจงศรัทธาต่อเขา พระองค์จะทรงอภัยโทษจากความผิดของพวกท่านให้แก่พวกท่าน และจะทรงให้พวกท่านรอดพ้นจากการลงโทษอันเจ็บปวด (อัล-อะหฺกอฟ 31)

[5] และเราได้ให้ส่วนหนึ่งจากอัลกุรอานลงมาซึ่งเป็นการบำบัดและความเมตตาแก่บรรดาผู้ศรัทธาและมันมิได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรมนอกจากการขาดทุนเท่านั้น (อัล-อิสรออ์ 82)

[6] หรือว่าพวกเขาอิจฉาคนอื่น ในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่พวกเขา จากความกรุณาของพระองค์ (อัน-นิสาอ์ 54)

[7] และเมื่อฉันป่วย ดังนั้นพระองค์ทรงให้ฉันหายป่วย (อัช-ชุอะรออ์ 80)

[8] และจะได้ทรงบำบัดหัวอกของกลุ่มชนที่ศรัทธาทั้งหลาย (อัต-เตาบะฮฺ 14)

[9] จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด อัลกุรอานนั้นเป็นแนวทางที่เที่ยงธรรม และเป็นการบำบัดแก่บรรดาผู้ศรัทธา (ฟุศศิลัต 44)

[10] หากเราประทานอัลกุรอานนี้ลงมาบนภูเขาลูกหนึ่ง แน่นอนเจ้าจะเห็นมันนอบน้อมแตกแยกออกเป็นเสี่ยง ๆ เนื่องเพราะความกลัวต่ออัลลอฮฺ (อัล-หัชรฺ 21)

[11] ดังนั้นเจ้าจงหันกลับมามองดูซิ เจ้าเห็นรอยร้าวหรือช่องโหว่บ้างไหม ? (อัล-มุลกฺ 3)

﴿ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۖ فَإِذَا هِىَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ ٱلْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَغُلِبُوا۟ هُنَالِكَ وَٱنقَلَبُوا۟ صَٰغِرِينَ ﴾[2]

﴿ قَالُوا۟ يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلْقِىَ وَإِمَّآ أَن نَّكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَىٰ ﴿٦٥﴾ قَالَ بَلْ أَلْقُوا۟ ۖ فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِن سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ ﴿٦٦﴾ فَأَوْجَسَ فِى نَفْسِهِۦ خِيفَةً مُّوسَىٰ ﴿٦٧﴾ قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٦٨﴾ وَأَلْقِ مَا فِى يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوٓا۟ ۖ إِنَّمَا صَنَعُوا۟ كَيْدُ سَٰحِرٍ ۖ وَلَا يُفْلِحُ ٱلسَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ ﴾[3]

[4]﴿ ثُمَّ أَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَعَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴾

[5]﴿ فَأَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُۥ بِجُنُودٍ لَّمْ تَرَوْهَا ﴾

[6]﴿ فَأَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَعَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ ٱلتَّقْوَىٰ ﴾

[7]﴿ لَّقَدْ رَضِىَ ٱللَّهُ عَنِ ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ ٱلشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِى قُلُوبِهِمْ فَأَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَٰبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴾

[8]﴿ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ فِى قُلُوبِ ٱلْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوٓا۟ إِيمَٰنًا مَّعَ إِيمَٰنِهِمْ ۗ ﴾

ดุอาอ์จากหะดีษต่าง ๆ :

أَسْأَلُ اللهَ العَظِيْمَ رَبَّ العَرْشِ العَظِيْمِ أَنْ يَشْفِيَكَ **อัสอะลุลลอฮัลอะซีม, ร็อบบัล อัรชิล อะซีม, อัน ยัชฟิยะกะ (กล่าวเจ็ดครั้ง)**[9]

أُعِيْذُكَ بِكَلِمَاتِ اللهِ التَّامَةِ مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ وَهَامَّةٍ وَمِنْ كُلِّ عَيْنٍ لامَّةٍ **อุอีซุกะ บิกะลิมาติลลาฮิตต๊ามมะฮฺ, มิน กุลลิ ชัยฏอน วะ ฮ๊ามมะฮฺ, วะ มิน กุลลิ อัยนิน ล๊ามมะฮฺ (สามครั้ง)**[10]

اَللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ أَذْهِبِ البَأْسِ وَاشْفِ أَنْتَ الشَّافِيْ لا شِفَاءَ إِلا شِفَاؤُكَ شِفَاءً لايُغَادِرُ سَقَمًا **อัลลอฮุมมะ ร็อบบันนาส, อัซฮิบิล บะอ์สะ, อิชฟิ อันตัช ชาฟีย์, ลา ชิฟาอะ อิลลา ชิฟาอุก, ชิฟาอัน ลา ยุฆอดิรุ สะเกาะมัน (สามครั้ง)**[11]

---

[1] และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นแทบจะทำให้สายตาของพวกเขาจ้องเขม็งไปยังเจ้าเมื่อพวกเขาได้ยินอัลกุรอาน และพวกเขาก็กล่าวว่าแท้จริงเขาเป็นคนบ้าแน่ ๆ (อัล-เกาะลัม 51)

[2] และเราได้มีโองการแก่มูซาว่า จงโยนไม้เท้าของเจ้า แล้วทันใด มันก็กลืนสิ่งที่พวกเขาลวงตาไว้ และความจริงก็ได้เกิดขึ้น และสิ่งที่พวกเขากระทำกันขึ้นก็เสียหายสิ้น แล้วที่โน่นแหละพวกเขาก็ได้รับความพ่ายแพ้ และกลายเป็นผู้ต่ำต้อย (อัล-อะอฺรอฟ 117-119)

[3] พวกเขากล่าวว่า โอ้ มูซาเอ๋ย ! ท่านจะเป็นผู้โยนหรือว่าพวกเราจะเป็นผู้โยนก่อน มูซากล่าวว่า ทว่าพวกท่านจงโยนก่อนเถิด ณ บัดนั้น เชือกและไม้เท้าของพวกเขาดูประหนึ่งว่ามันเลื้อยคลานไปมาเพราะเล่ห์กลของพวกเขา มูซาจึงรู้สึกกลัวขึ้นในตัวของเขา เรากล่าวว่า เจ้าอย่ากลัว แท้จริง เจ้าอยู่ในสภาพที่เหนือกว่า และเจ้าจงโยนสิ่งที่อยู่ในมือขวาของเจ้า มันจะกลืนสิ่งที่พวกเขาทำขึ้น แท้จริงสิ่งที่พวกเขาทำขึ้นนั้นเป็นแผนของนักมายากล และนักมายากลนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จ ไม่ว่าเขาจะมาจากทางไหนก็ตาม (ฏอฮา 65-69)

[4] แล้วอัลลอฮฺจึงประทานความเงียบสงบของพระองค์ให้แก่รอซูลของพระองค์และแก่บรรดาผู้ศรัทธา (อัต-เตาบะฮฺ 26)

[5] แล้วอัลลอฮฺก็ทรงประทานลงมาแก่เขา ซึ่งความสงบใจจากพระองค์ และได้ทรงสนับสนุนเขาด้วยบรรดาไพร่พลซึ่งพวกเจ้าไม่เห็นพวกเขา (อัต-เตาบะฮฺ 40)

[6] อัลลอฮฺจึงประทานความเงียบสงบของพระองค์ให้แก่รอซูลของพระองค์และแก่บรรดาผู้ศรัทธา และทรงทำให้พวกเขายืนหยัดอยู่กับถ้อยคำแห่งความยำเกรง (อัล-ฟัตหฺ 26)

[7] โดยแน่นอนอัลลอฮฺทรงโปรดปรานต่อบรรดาผู้ศรัทธาขณะที่พวกเขาให้สัตยาบันแก่เจ้าใต้ต้นไม้ (ที่หุดัยบิยะฮฺ) เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ดีถึงสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของพวกเขา พระองค์จึงได้ทรงประทานความสงบใจลงมาบนพวกเขา และได้ทรงตอบแทนให้แก่พวกเขาซึ่งชัยชนะอันใกล้นี้ (อัล-ฟัตหฺ 18)

[8] พระองค์คือผู้ทรงประทานความเงียบสงบลงมาในจิตใจของบรรดาผู้ศรัทธา เพื่อพวกเขาจะได้เพิ่มพูนการศรัทธาพร้อมๆ กับการศรัทธาที่มีอยู่แล้วของพวกเขา (อัล-ฟัตหฺ 4)

[9] ฉันขอต่ออัลลอฮฺผู้ทรงยิ่งใหญ่ พระผู้อภิบาลแห่งอัรช์อันยิ่งใหญ่ ขอทรงทำให้ท่านหายจากอาการป่วย

[10] ฉันขอความคุ้มครองให้แก่ท่านด้วยถ้อยคำต่างๆ อันสมบูรณ์ของอัลลอฮฺ จากชัยฏอนทุกๆ ตัวที่คอยยุแหย่ล่อลวง และจากทุกๆ อัยนฺ ที่คอยมุ่งหมาย

[11] โอ้ อัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลแห่งมวลมนุษย์ ขอทรงโปรดขจัดโรคภัย ขอทรงบำบัดรักษามันด้วย พระองค์คือผู้บำบัดรักษาให้หาย ไม่มีการบำบัดเว้นแต่ด้วยการบำบัดรักษาของพระองค์ เป็นการบำบัดที่จะไม่ละทิ้งโรคใดๆ เลย

اَللّٰهُمَّ أَذْهِبْ عَنْهُ حَرَّهَا وَبَرْدَهَا وَوَصَبَهَا **อัลลอฮุมมะ อัซฮิบ อันฮุ หัรรอฮา วะบัรดะฮา วะ วะศอบะฮา (หนึ่งครั้ง)**[1]

حَسْبِيَ اللهُ لا إِلَهَ إِلا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ العَرْشِ العَظِيْمِ[2] **หัสบิยัลลอฮุ ลาอิลาฮะ อิลลา ฮุวะ อะลัยฮิ ตะวักกัลตุ วะฮุวะ ร็อบบุล อัรชิล อะซีม (เจ็ดครั้ง)**

بِسْمِ اللهِ أَرْقِيْكَ مِنْ كُلِّ دَاءٍ يُؤْذِيْكَ وَمِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنِ حَاسِدٍ، اللهُ يَشْفِيْكَ بِسْمِ اللهِ أَرْقِيْكَ

บิสมิลลาฮิ อัรกีกา, มิน กุลลิ ดาอิน ยุอ์ซีกา, มิน กุลลิ นัฟซิน เอา อัยนิน หาสิด, อัลลอฮุ ยัชฟีกา, บิสมิลลาฮิ อัรกีกา (สามครั้ง)[3]

بِسْمِ اللهِ أَعُوْذُ بِعِزَّةِ اللهِ وَقُدْرَتِهِ مِنْ شَرِّ مَا أَجِدُ وَأُحَاذِرُ **บิสมิลลาฮฺ, บิสมิลลาฮฺ, บิสมิลลาฮฺ, อะอูซุ บิอิซซะติลลาฮฺ วะ กุดเราะติฮฺ, มิน ชัรริ มา อะญิดุ วะ อุหาซิร (กล่าวเจ็ดครั้งโดยวางมือบนส่วนที่มีอาการเจ็บ)**[4]

ข้อควรจำ :

❶ ไม่อนุญาตให้เชื่อเรื่องงมงายที่เกี่ยวข้องกับตัวของผู้ที่เป็นต้นเหตุทำอัยนฺ เช่น ต้องดื่มน้ำปัสสาวะของเขาเพื่อรักษา หรือร่องรอยของเขาไม่เป็นผลถ้าหากว่าเจ้าตัวรู้เรื่อง

❷ ไม่อนุญาตให้วางของขลังต่างๆ ไม่ว่าจะทำมาจากหนังหรือกำไลหรือสิ่งที่ใช้แขวนบนของต่างๆ ที่กลัวว่าจะโดนอัยนฺ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) «مَنْ تَعَلَّقَ شَيْئًا وُكِلَ إِلَيْهِ» ความว่า **"ผู้ใดที่แขวนสิ่งหนึ่งสิ่งใดเพื่อเป็นของขลัง เขาก็จะถูกมอบให้เป็นภาระของสิ่งนั้น"** (อัต-ติรมิซีย์) แต่ถ้าหากว่าสิ่งที่ใช้แขวนนั้นเป็นอัลกุรอาน เรื่องนี้ยังมีการขัดแย้งกันระหว่างอุละมาอ์ว่าทำได้หรือไม่ แต่การละเว้นจากมันย่อมจะดีกว่า

❸ การเขียนประโยคว่า **ما شاء الله تبارك الله** (มาชาอัลลอฮฺ ตะบาเราะกัลลอฮฺ) หรือวาดรูปดาบ มีด ดวงตา หรือวางอัลกุรอานในรถ หรือแขวนอายะฮฺบางอายะฮฺในบ้าน ทั้งหมดนี้ไม่สามารถป้องกันอัยนฺได้ ทว่าบางทีมันอาจจะกลายเป็นเครื่องรางที่ต้องห้ามด้วยก็ได้

❹ จำเป็นที่ผู้ป่วยต้องมั่นใจว่าจะถูกตอบรับดุอาอ์ และต้องไม่รู้สึกท้อแท้ว่าล่าช้า และหากแม้นมีคนบอกกับเขาว่าการรักษาด้วยการใช้ยาต้องใช้เวลาทั้งชีวิตเขาก็ยังไม่ท้อแท้ แต่เมื่อบอกว่าการปัดเป่าต้องใช้เวลานานเขากลับรู้สึกอ่อนใจ ทั้งๆ ที่ทุกๆ ตัวอักษรที่เขาเปล่งออกมาเป็นหนึ่งความดี และหนึ่งความดีนั้นถูกคูณเป็นสิบเท่า และเขาต้องหมั่นขอดุอาอ์ กล่าวอิสติฆฟารและบริจาคทานให้บ่อย เพราะแท้จริงแล้วมันเป็นสาเหตุที่จะใช้เพื่อรักษาเขาได้

❺ การอ่านพร้อมๆ กันหลายคนเป็นสิ่งที่ขัดกับสุนนะฮฺ และผลของมันก็อ่อนแรง เช่นเดียวกับการฟังจากเครื่องอ่านม้วนเทปเพียงอย่างเดียว เพราะเจตนาและความตั้งใจย่อมไม่เกิดขึ้นกับวิธีนั้นทั้งๆ ที่มันเป็นเงื่อนไขของผู้ปัดเป่า ถึงแม้ว่าการฟังมันจะเป็นสิ่งที่ดีก็ตามที และสนับสนุนให้ทวนการปัดเป่าจนกระทั่งว่าได้หายไปจากอาการป่วย เว้นแต่ว่ามันทำให้รู้สึกเหนื่อยก็ให้เพลาลงบ้างเพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย ส่วนการอ่านทวนอายะฮฺและดุอาอ์ด้วยจำนวนที่แน่นอนนั้นเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องเว้นแต่ว่ามีหลักฐานสนับสนุน

---

[1] โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงกำจัดให้พ้นจากเขา ซึ่งความร้อนของมัน ความเย็นของมัน และความเจ็บปวดของมัน

[2] อัลลอฮฺนั้นเป็นที่พอเพียงแก่ฉันแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น แด่พระองค์เท่านั้นที่ฉันขอมอบหมาย และพระองค์คือเจ้าของบัลลังก์อันยิ่งใหญ่

[3] "ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ฉันขอเป่ารักษาท่านจากทุกโรคที่ทำร้ายท่าน จากความชั่วร้ายของทุกจิตและอัยน์ที่อิจฉาริษยา อัลลอฮฺทรงบำบัดท่าน ด้วยพระนามของอัลลอฮฺฉันขอเป่ารักษาท่าน

[4] ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ฉันขอความคุ้มครองด้วยความยิ่งใหญ่และพระเดชานุภาพของพระองค์ จากความชั่วร้ายที่ฉันประสบและที่ฉันระแวดระวัง

❻ มีเครื่องหมายบางประการที่ใช้เป็นข้อบ่งชี้ว่าผู้ปัดเป่านั้นใช้วิธีทางไสยศาสตร์และไม่ได้ใช้อัลกุรอาน และจะต้องไม่หลงกลกับภาพลักษณ์ภายนอกของเขาที่ดูเหมือนว่าเป็นคนที่มีศาสนา เพราะแท้จริงเขาจะอาจเริ่มด้วยการอ่านอัลกุรอาน จากนั้นก็เริ่มเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น เขาอาจจะเป็นคนที่ไปมัสยิดบ่อยเพื่อสร้างภาพให้คนเขว อาจจะดูว่าเขาชอบกล่าวซิกิรต่อหน้าบ่อยๆ จึงไม่ควรหลงประเด็นกับเรื่องเหล่านี้ และพึงต้องระวัง

ในจำนวนเครื่องหมายของหมอไสยศาสตร์และหมอเวทย์ : ✸ การซักถามชื่อผู้ป่วยหรือชื่อมารดาของผู้ป่วย เพราะการรู้หรือไม่รู้ชื่อนั้นไม่ได้ส่งผลต่อการรักษาเยียวยาเลยแม้แต่น้อย ✸ การขอของใช้ส่วนตัวบางอย่างของผู้ป่วย เช่น เสื้อผ้าหรือชุดชั้นใน ✸ อาจจะขอให้ผู้ป่วยนำสัตว์บางอย่างที่มีลักษณะเฉพาะเพื่อเชือดให้กับญิน หรืออาจจะใช้เพื่อทาหรือป้ายบนร่างของผู้ป่วย ✸ การเขียนหรืออ่านคาถาที่ฟังไม่เข้าใจและไม่มีความหมาย ✸ การมอบกระดาษที่มีรูปตารางสี่เหลี่ยมและมีตัวอักษรและตัวเลขต่างๆ และเรียกกันว่า อัล-หิญาบ ✸ การสั่งให้ผู้ป่วยอยู่คนเดียวในห้องที่มืดมิดเป็นระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า อัล-หัจญ์บะฮฺ ✸ การสั่งไม่ให้ผู้ป่วยจับต้องน้ำเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง ✸ การมอบสิ่งของบางอย่างให้ผู้ป่วยฝังดิน หรือกระดาษบางชิ้นเพื่อให้เผาหรือใช้จุดรมควัน ✸ การบอกถึงคุณลักษณะเฉพาะบางประการของผู้ป่วยที่คนอื่นไม่รู้ หรือบอกชื่อ บอกเมือง บอกโรคที่เป็นอยู่ ก่อนที่ผู้ป่วยจะเล่าให้ฟัง ✸ สาธยายถึงสภาพของผู้ป่วยเพียงแค่ทันทีที่เข้าไปหาเท่านั้น หรืออาจจะบอกด้วยโทรศัพท์ หรือทางจดหมาย

❼ ตามแนวทางของอะฮฺลุซซุนนะฮฺนั้น เชื่อว่าญินสามารถเข้าสิงสู่มนุษย์ได้ หลักฐานก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ٱلَّذِينَ يَأْكُلُونَ ٱلرِّبَوٰا۟ لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ ٱلَّذِى يَتَخَبَّطُهُ ٱلشَّيْطَٰنُ مِنَ ٱلْمَسِّ﴾ ความว่า “**บรรดาผู้กินดอกเบี้ย พวกเขาจะไม่ยืนขึ้น(ฟื้นขึ้นจากสุสานในอาคิเราะฮฺได้อย่างท่าทางปกติ) นอกจาก(พวกเขาจะยืนขึ้นมาในท่าที)ประดุจดังผู้ที่มารร้ายสิงอยู่เนื่องจากความวิกลจริต**” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 275)

และบรรดานักอรรถาธิบายอัลกุรอานล้วนมีความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า ความหมายของคำว่า อัล-มัสส์ หรือการสิงที่ระบุในอายะฮฺนี้ก็คือ อาการเสียสติแบบชัยฏอนที่เกิดขึ้นกับมนุษย์อันเนื่องมาจากการสิงสู่ของญินในตัวเขา

เพิ่มเติม : ไสยศาสตร์ เป็นสิ่งที่มีอยู่จริง การส่งผลของมันนั้นยืนยันได้ด้วยอัลกุรอานและสุนนะฮฺ มันเป็นการกระทำที่หะรอมและเป็นบาปใหญ่ที่มหันต์ ตามวจนะของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่ว่า «اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوبِقَاتِ قَالُوا يَا رَسُولَ اللهِ وَمَا هُنَّ قَالَ الشِّرْكُ بِاللهِ وَالسِّحْرُ ...» ความว่า “**จงหลีกห่างจากเจ็ดประการที่สร้างความหายนะ พวกเขาถามว่า โอ้ ท่านรอซูลุลลอฮฺ มันคืออะไรบ้างเล่า ? ท่านตอบว่า ชิริกหรือการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ และ ไสยศาสตร์ ...**” (มุตตะฟะกุน อะลัยฮฺ)

และพระดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿وَلَقَدْ عَلِمُوا۟ لَمَنِ ٱشْتَرَىٰهُ مَا لَهُۥ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنْ خَلَٰقٍ﴾ ความว่า “**พวกเขารู้ดีว่าผู้ใดที่ซื้อวิชานี้ (หมายถึงเรียนไสยศาสตร์) จะไม่มีผลประโยชน์ใดๆ ในปรโลกสำหรับเขาเลย**” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 102)

ไสยศาสตร์นั้นแบ่งได้สองประเภท คือ 1) การผูกเงื่อนและเป่าเสก ที่นักไสยศาสตร์ใช้เพื่อบังคับชัยฏอนให้ทำในสิ่งที่ตนต้องการในการสร้างความเดือนร้อนแก่ผู้อื่น 2) ยาที่ส่งผลต่อร่างกายของผู้ที่โดนคุณไสย หรือส่งผลต่อสติ ความต้องการ หรือความชอบของเขา ซึ่งเรียกว่า อัศ-ศ็อรฟฺ และอัล-อัฏฟฺ มันจะทำให้ผู้ป่วยประสาทหลอนไปว่าสิ่งนั้นพลิกไปมา หรือเคลื่อนไปมา หรือเดินได้ หรือคล้ายๆ กัน ประเภทแรกนั้นเป็นชิริก เพราะชัยฏอนนั้นจะไม่รับใช้นักไสยศาสตร์เว้นแต่ว่าเมื่อเขาได้กุฟรฺหรือปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺแล้วเท่านั้น ส่วนประเภทที่สองนั้น เป็นสิ่งที่หายนะและเป็นหนึ่งในจำนวนบาปใหญ่ และทั้งหมดนั้นย่อมเกิดขึ้นตามกำหนดกฎเกณฑ์ของอัลลอฮฺ ﷻ

การขอดุอาอ์

สรรพสิ่งทั้งมวลมีความจำเป็นต้องพึ่งพิงอัลลอฮฺ และมีความต้องการต้องใช้ปัจจัยต่างๆ ของพระองค์ ในขณะที่พระองค์นั้นทรงมั่งมีและหาได้ต้องพึ่งพึงสิ่งใดจากพวกเขาเลยไม่

แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺได้สั่งใช้ให้ปวงบ่าวทั้งหลายของพระองค์วิงวอนขอดุอาอ์ พระองค์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾ ความว่า **"จงวิงวอนขอต่อข้า ข้าจะตอบรับแก่พวกเจ้า ส่วนบรรดาผู้โอหังต่อการเคารพภักดีข้านั้น จะเข้าไปอยู่ในนรกอย่างต่ำต้อย"** (ฆอฟิร 60)

การเคารพภักดี ณ ที่นี้หมายถึง การขอดุอาอ์ต่ออัลลอฮฺ และท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า «مَنْ لَمْ يَسْأَلِ اللهَ يَغْضَبْ عَلَيْهِ» ความว่า **"ผู้ใดที่ไม่ขอต่ออัลลอฮฺ พระองค์จะทรงพิโรธต่อเขา"** (อิบนุ มาญะฮฺ)

และในขณะเดียวกันนั้น อัลลอฮฺจะทรงยินดีกับการที่บ่าวของพระองค์ได้วิงวอนขอต่อพระองค์ และทรงรักผู้ที่จริงจังในการขอและทรงนำพวกเขาให้ได้เข้ามาใกล้พระองค์ด้วย

แท้จริงแล้ว บรรดาเศาะหาบะฮฺของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้รู้ซึ้งถึงเรื่องนี้ ดังนั้นพวกเขาแต่ละคนจึงไม่เคยถือว่าเป็นเรื่องเล็กเลยแม้แต่น้อยในการที่พวกเขาจะขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากอัลลอฮฺ และพวกเขาไม่เคยมุ่งหมายการวอนขอของพวกเขาไปยังสิ่งอื่นใดที่เป็นมัคลูกของพระองค์เลย เหตุดังกล่าวนั้นมิได้เกิดขึ้นเว้นแต่เพราะพวกเขาผูกมัดอยู่กับพระผู้อภิบาลของพวกเขาอยู่

ตลอดเวลา และการที่พวกเขาใกล้ชิดพระองค์และพระองค์ก็อยู่ใกล้กับพวกเขา เป็นการสนองต่อพระดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ﴾ ความว่า **"และเมื่อบ่าวของข้าถามเจ้าถึงข้า ก็(จงตอบเถิดว่า)แท้จริงข้านั้นอยู่ใกล้"** (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 186)

การขอดุอาอ์นั้นมีสถานะที่ยิ่งใหญ่ ณ อัลลอฮฺ มันเป็นสิ่งที่ทรงเกียรติที่สุดสำหรับพระองค์ และบางทีมันอาจจะต้านทานเกาะฎออ์หรือลิขิตที่กำหนดไว้แล้วได้ด้วย และทุกๆ คนที่วิงวอนขอจากอัลลอฮฺ พระองค์ก็จะทรงตอบรับ ถ้าหากว่ามีมูลเหตุที่ให้การขอดุอาอ์นั้นใช้ได้และไม่มีเหตุอื่นๆ ขวางกั้นไม่ให้มันถูกปฏิเสธ ผู้วิงวอนขอนั้นจะได้รับหนึ่งสามประการตามที่มีปรากฏในหะดีษของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ว่า

«مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَدْعُو بِدَعْوَةٍ، لَيْسَ فِيهَا إِثْمٌ وَلا قَطِيعَةُ رَحِمٍ؛ إِلا أَعْطَاهُ اللهُ بِهَا إِحْدَى ثَلاثٍ: إِمَّا أَنْ تُعَجَّلَ لَهُ دَعْوَتُهُ، وَإِمَّا أَنْ يَدَّخِرَهَا لَهُ فِي الآخِرَةِ، وَإِمَّا أَنْ يَصْرِفَ عَنْهُ مِنَ السُّوءِ مِثْلَهَا، قَالُوا: إِذًا نُكْثِرُ، قَالَ: اللهُ أَكْثَرُ»

ความว่า **"ไม่มีมุสลิมคนใดที่วิงวอนขอด้วยดุอาอ์ใด ๆ ซึ่งไม่มีเนื้อหาในการขอเป็นสิ่งที่บาปหรือตัดสัมพันธ์กับญาติ เว้นแต่อัลลอฮฺจะทรงประทานให้หนึ่งในสามประการนี้ คือ อาจจะตอบรับการขอของเขาโดยทันที หรืออาจจะเก็บไว้ให้เขาในวันอาคิเราะฮฺ หรืออาจจะทรงปัดป้องความชั่วร้ายซึ่งเทียบเท่าสิ่งที่เขาขอให้พ้นไปจากเขา บรรดาเศาะหาบะฮฺต่างกล่าวว่า ถ้าเช่นนั้นเราก็ต้องขอให้เยอะ ท่านนบีตอบว่า อัลลอฮฺทรงให้เยอะกว่า"** (อะห์มัด)

ประเภทของดุอาอ์ : มีสองประเภทคือ 1) ดุอาอ์ในรูปอิบาดะฮฺ เช่น การละหมาดและการถือศีลอด 2) ดุอาอ์ในรูปการวิงวอนและการขอ

ระดับความประเสริฐที่แตกต่างของการทำความดี : อย่างไหนที่ดีกว่าระหว่าง การอ่านอัลกุรอาน การกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ หรือว่าการวิงวอนขอดุอาอ์ ? การอ่านอัลกุรอานนั้นถือว่าเป็นงานที่ประเสริฐที่สุดโดยปริยาย จากนั้นก็เป็นการกล่าวซิกิรระลึกถึงอัลลอฮฺและการสดุดีสรรเสริญพระองค์ จากนั้นก็เป็นการขอดุอาอ์และวิงวอน ดังกล่าวนี้เป็นข้อเท็จจริงในภาพรวม แต่ว่าบางครั้งอาจจะมีเหตุหรือปัจจัยอื่นทำให้สิ่งที่ประเสริฐน้อยกว่ากลับมีสถานะที่ดีและสมควรทำกว่าสิ่งที่ประเสริฐมากกว่ามันได้ เช่น การขอดุอาอ์ในวันอะเราะฟะฮฺนั้นดีกว่าการอ่านอัลกุรอาน และการอ่านบทซิกิรต่างๆ หลังละหมาดฟัรฎูก็ย่อมสมควรทำมากกว่าการอ่านอัลกุรอาน เป็นต้น

มูลเหตุแห่งการตอบรับดุอาอ์ : มีทั้งมูลเหตุที่เปิดเผยและมูลเหตุที่ซ่อนเร้น ดังนี้ :

1) **มูลเหตุที่เปิดเผย** : คือการประกอบการงานที่ดีก่อนขอดุอาอ์ เช่น บริจาคทาน อาบน้ำละหมาด การละหมาด หันไปทางกิบละฮฺ ยกมือทั้งสอง สดุดีสรรเสริญอัลลอฮฺ ﷻ ด้วยสิ่งที่คู่ควร

ต่อพระองค์ ใช้พระนามและคุณลักษณะของพระองค์ที่เหมาะสมต่อสิ่งที่วิงวอนขอ ตัวอย่างเช่น ถ้าหากขอดุอาอ์เพื่อให้ได้รับสวรรค์ ก็ให้ขอด้วยความนอบน้อมด้วยการกล่าวถึงพระคุณและพระเมตตาของพระองค์ และหากขอดุอาอ์เพื่อให้มีชัยเหนือผู้ที่อธรรมก็อย่าใช้พระนาม อัร-เราะห์มาน หรือ อัล-กะรีม (พระนามแห่งความเมตตาและความเอื้ออารี) แต่ให้ใช้พระนาม อัล-ญับบารฺ และ อัล-เกาะฮฺฮาร (พระนามแห่งความทระนงและความเกรียงไกร)แทน และในจำนวนมูลเหตุอีกเช่นเดียวกันก็คือ การเศาะละวาตต่อท่านนบีในช่วงเริ่มต้น ช่วงกลาง และช่วงสุดท้ายของการขอดุอาอ์ การยอมรับในบาป การขอบคุณอัลลอฮฺต่อบุญคุณทั้งหลายของพระองค์ และการเลือกช่วงเวลาที่ดีซึ่งมีรายงานระบุว่าเป็นช่วงเวลาแห่งการตอบรับ ซึ่งมีอยู่มากมาย อาทิ ✸ ในแต่ละวัน : ช่วงหนึ่งส่วนสามสุดท้ายของเวลากลางคืน ขณะที่อัลลอฮฺ ﷻ ทรงเสด็จมายังชั้นฟ้าของดุนยา ระหว่างอะซานและอิกอมะฮฺ หลังจากอาบน้ำละหมาด ในขณะสุญูด ก่อนให้สลามในละหมาด หลังจากเสร็จละหมาด เมื่อเคาะตัมหรืออ่านอัลกุรอานจบเล่ม เมื่อได้ยินเสียงไก่ขัน ระหว่างการเดินทาง การขอดุอาอ์ของผู้ที่ถูกอธรรม ดุอาอ์ของผู้ที่มีความจำเป็นคับขัน ดุอาอ์ของบุพการีให้กับลูก ดุอาอ์ของมุสลิมให้กับพี่น้องของเขาลับหลัง และดุอาอ์เมื่อปะทะกับศัตรูในสมรภูมิรบ ✸ ในแต่ละสัปดาห์ : วันศุกร์ โดยเฉพาะช่วงท้ายๆ ของวัน ✸ ในเดือนต่างๆ : เดือนเราะมะฎอน ช่วงที่มีการละศีลอดและทานสะหูรฺ ในคืนลัยละตุลก็อดรฺ และในวันอะเราะฟะฮฺ ✸ ณ สถานที่ที่ทรงเกียรติ : ในมัสยิดต่างๆ โดยทั่วไป และ ณ ที่กะอฺบะฮฺ โดยเฉพาะที่มุลตะซัม (ระหว่างประตูกะอฺบะฮฺกับมุมหินดำ) และที่มะกอมอิบรอฮีม عليه السلام บนเขาเศาะฟาและมัรวะฮฺ ที่ทุ่งอะเราะฟะฮฺ มุซดะลิฟะฮฺ และที่มินาในช่วงพิธีหัจญ์ และช่วงที่ดื่มน้ำซัมซัม ... และอื่นๆ

2) **มูลเหตุที่ไม่เปิดเผย : ก่อนขอดุอาอ์** : เริ่มด้วยการเตาบะฮฺที่จริงใจ การคืนสิทธิแก่เจ้าของ การที่กินอาหาร เครื่องดื่ม เสื้อผ้า ที่พักอาศัย และรายได้ที่หะลาล การหมั่นทำความดีต่างๆ การหลีกห่างจากสิ่งต้องห้าม การสงวนตัวเองจากสิ่งที่คลุมเครือและอารมณ์ใฝ่ต่ำ **ส่วนในระหว่างขอดุอาอ์นั้น** : ให้ขอดุอาอ์ด้วยใจที่อยู่กับเนื้อกับตัว การเชื่อมั่นต่ออัลลอฮฺ การมีความหวังที่เข้มแข็ง การมุ่งจิตกลับไปยังอัลลอฮฺ การนอบน้อม การขออย่างจริงจัง การมองกิจการทั้งหมดยังพระองค์ การตัดขาดจากการเหลียวแลสิ่งอื่นนอกจากพระองค์ และการมั่นใจว่าจะถูกตอบรับ

สิ่งที่กีดขวางไม่ให้ดุอาอ์ถูกตอบรับ : มนุษย์คนหนึ่งอาจจะขอดุอาอ์แต่ไม่ถูกตอบรับแก่เขา หรืออาจจะล่าช้าในการตอบรับ ซึ่งมาจากสาเหตุมากมาย เช่น ✸ การวิงวอนขอจากสิ่งอื่นพร้อมๆ กับอัลลอฮฺ ✸ การแจกแจงรายละเอียดในการขอ เช่น การขอให้พ้นจากความร้อนของนรก จากความคับแคบของมัน จากความมืดของมัน ... ทั้งๆ ที่เพียงพอแล้วด้วยการขอเพียงว่าให้รอดพ้นจากนรกเท่านั้น ✸ การที่มุสลิมขอดุอาอ์ให้เกิดเพศภัยแก่ตัวเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ ✸ การขอดุอาอ์ในสิ่งที่เป็นบาปและการตัดขาดสัมพันธ์กับญาติ ✸ การตะอฺลีกในการขอดุอาอ์ คือ การกล่าวขอแบบตั้งเงื่อนไขต่ออัลลอฮฺ เช่นว่า "โอ้ อัลลอฮฺขอทรงอภัยให้แก่ข้า หากพระองค์ประสงค์" หรือการขอสิ่งอื่นเยี่ยงเดียวกัน ✸ การรีบเร่งเพื่อให้ตอบรับ เช่นกล่าวว่า ฉันขอแล้ว แต่ไม่ถูกตอบรับเสียที ✸ การหมดอาลัยตายอยาก คือการละทิ้งดุอาอ์เพราะความเหนื่อยหรือความเบื่อ ✸ การขอดุอาอ์ด้วยหัวใจที่หลงลืมไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ✸ การไม่มีมารยาทต่อหน้าอัลลอฮฺ ครั้งหนึ่งท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ฟังชายคนหนึ่งขอดุอาอ์ในละหมาดของเขา และเขาไม่ได้เศาะละวาตต่อท่านนบี ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) จึงกล่าวว่า "ชายผู้นี้รีบเร่ง" แล้วท่านก็เรียกเขามาและกล่าวสอนเขาและผู้อื่นว่า «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَبْدَأْ بِتَحْمِيدِ اللهِ وَالثَّنَاءِ عَلَيْهِ ثُمَّ لِيُصَلِّ عَلَى النَّبِيِّ ثُمَّ لِيَدْعُ بَعْدُ بِمَا شَاءَ» ความว่า **"เมื่อพวกท่านคนหนึ่งคนใดขอดุอาอ์ ให้เขาเริ่มด้วยการสรรเสริญอัลลอฮฺและสดุดีพระองค์ จากนั้นก็จงเศาะละวาตต่อนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) แล้วจึงขอดุอาอ์ด้วยสิ่งที่เขาปรารถนาต่อไป"** (อัต-ติรมิซีย์) ✸ การขอดุอาอ์ในสิ่งที่ถูกกำหนดตายตัวแล้ว เช่น การขอดุอาอ์เพื่อให้มีชีวิตยั่งยืน

ในโลกดุนยา ✱ การกล่าวลงท้ายให้คล้องจองด้วยการเสแสร้งที่เกินงาม อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ٱدۡعُواْ رَبَّكُمۡ تَضَرُّعٗا وَخُفۡيَةًۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُعۡتَدِينَ﴾ ความว่า **"พวกเจ้าจงวิงวอนต่อพระเจ้าของพวกเจ้าในสภาพถ่อมตนและปกปิด แท้จริงพระองค์ไม่ทรงชอบบรรดาผู้ที่ละเมิด"**(อัล-อะอฺรอฟ : 55) อิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา กล่าวว่า **"พึงดูการขอดุอาอ์ที่พยายามให้ลงท้ายคล้องจองกัน จงหลีกห่างจากมันเสีย เพราะแท้จริงแล้ว ฉันเคยใช้ชีวิตร่วมกับท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และบรรดาเศาะหาบะฮฺของท่าน พวกเขาไม่ได้ทำเว้นแต่อย่างนั้น คือไม่ได้ทำนอกเสียจากหลีกเลี่ยงการพยายามให้คล้องจองนั้น"** อัล-บุคอรีย์ ✱ การขึ้นเสียงดังจนเกินไปในการขอดุอาอ์ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿وَلَا تَجۡهَرۡ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتۡ بِهَا وَٱبۡتَغِ بَيۡنَ ذَٰلِكَ سَبِيلٗا﴾ ความว่า **"และอย่ายกเสียงดังในเวลาละหมาดของเจ้า และอย่าลดให้ค่อยเช่นกัน แต่จงแสวงหาทางระหว่างนั้น (คือให้เสียงอยู่ระดับปานกลาง)"** (อัล-อิสรออ์ : 110)
อาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ได้กล่าวว่า "โองการนี้ลงมาเกี่ยวกับประเด็นการขอดุอาอ์"

ส่งเสริมให้ผู้ขอดุอาอ์เรียงลำดับการขอดุอาอ์ดังนี้ : หนึ่ง: กล่าวสรรเสริญและสดุดีอัลลอฮฺ สอง: กล่าวเศาะละวาตต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) สาม: เตาบะฮฺ กลับตัวต่ออัลลอฮฺและยอมรับในบาป สี่: ขอบคุณอัลลอฮฺต่อบุญคุณทั้งหลายของพระองค์ ห้า: เข้าสู่การขอดุอาอ์ และพยายามขอด้วย ดุอาอ์ที่มีความหมายครอบคลุมกว้างและที่มีรายงานจากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) หรือบรรดาสะลัฟ หก: ปิดท้ายการขอดุอาอ์ด้วยการกล่าวเศาะละวาตต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม)

ดุอาอ์ต่าง ๆ ที่สำคัญและสมควรท่องจำและใช้ขอดุอาอ์ :

เวลาที่ใช้ขอดุอาอ์	บทดุอาอ์ จากวจนะของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) :
ก่อนนอนและหลังตื่นนอน	ก่อนนอน «بِاسْمِكَ اللهم أَمُوتُ وَأَحْيَا» คำอ่าน *บิสมิกัลลอฮุมมะ อะมูตุ วะ อะห์ยา* [1] เมื่อตื่นนอน «الْحَمْدُ لله الَّذِي أَحْيَانَا بَعْدَ مَا أَمَاتَنَا وَإِلَيْهِ النُّشُورُ» คำอ่าน *อัลหัมดุลิลลาฮิล ละซี อะห์ยานา บะอฺดะมา อะมาตะนา วะอิลัยฮิน นุชูรฺ* [2]
ผู้ที่สะดุ้งตื่นขึ้นมาอย่างตระหนกตกใจ	«أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللهِ التَّامَّاتِ مِنْ غَضَبِهِ وَعِقَابِهِ وَشَرِّ عِبَادِهِ وَمِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ وَأَنْ يَحْضُرُونِ» คำอ่าน *อะอูซุ บิกะลิมาติลลาฮิตต๊ามมาติ มิน เฆาะเฎาะบิฮฺ, วะ อิกอบิฮฺ, วะ ชัรริ อิบาดิฮฺ, วะ มิน ฮะมะซาติช ชะยาฏีน, วะ อัน ยะหฺฎุรูน* [3]
เมื่อฝันเห็นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง	**ความว่า** "เมื่อพวกท่านคนใดฝันเห็นสิ่งที่เขาชอบซึ่งมันมาจากอัลลอฮฺก็จงกล่าวว่าขอบคุณต่ออัลลอฮฺในสิ่งนั้นและจงเล่ามันให้คนอื่นฟัง และหากเขาสิ่งอื่นที่เขารังเกียจ แท้จริงแล้วมันมาจากชัยฏอน ดังนั้น เขาก็จงขอความคุ้มครองให้พ้นจากความชั่วร้ายของมัน และอย่าได้พูดถึงมันให้ใครฟัง เพราะแท้จริงแล้ว มันไม่อาจให้ภยันตรายใดๆ แก่เขาได้"
เมื่อออกจากบ้าน	«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ أَضِلَّ أَوْ أُضَلَّ، أَوْ أَزِلَّ أَوْ أُزَلَّ، أَوْ أَظْلِمَ أَوْ أُظْلَمَ، أَوْ أَجْهَلَ أَوْ يُجْهَلَ عَلَيَّ» คำอ่าน อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุบิกะ มิน อัน อะฎิลละ เอา อุฎ็อลละ, เอา อะซิลละ เอา อุซัลละ, เอา อัซลิมะ เอา อุซละมะ, เอา อัจญ์ฮะละ เอา ยุจญ์ฮะละ อะลัยยะ [4] «بِاسْمِ اللهِ، تَوَكَّلْتُ عَلَى اللهِ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ» คำอ่าน *บิสมิลลาฮฺ ตะวักกัลตุ อะลัลลอฮฺ, ลาเหาละ วะลา กูววะตะ อิลลา บิลลาฮฺ* [5]

[1] ความว่า "ด้วยพระนามของพระองค์ โอ้ พระองค์อัลลอฮฺ ! ฉันตายและฉันฟื้น"
[2] ความว่า "ขอขอบคุณต่ออัลลอฮฺที่ทรงฟื้นชีพเราหลังจากที่ได้ทรงทำให้เราตายไปและการฟื้นชีพใหม่จะต้องมีสู่พระองค์เท่านั้น"
[3] ความว่า "ฉันขอความคุ้มครองด้วยถ้อยคำทั้งหลายอันสมบูรณ์แห่งเอกองค์อัลลอฮฺ จากความพิโรธของพระองค์ จากการลงโทษของพระองค์ จากความชั่วร้ายของปวงบ่าวของพระองค์ จากการกระซิบกระซาบของเหล่าชัยฏอน และขอความคุ้มครองจากการที่พวกมันมาหาฉัน"
[4] ความว่า "โอ้ อัลลอฮฺ ข้าขอความคุ้มครองต่อพระองค์ จากการหลงผิดหรือทำให้หลงผิด จากการต้องกระทำผิดพลาดหรือถูกกระทำให้ผิดพลาด จากการ อยุติธรรมต่อผู้อื่นหรือถูกอธรรมโดยผู้อื่น จากการไม่รู้ผิดชอบชั่วดีหรือถูกผู้อื่นกระทำไม่ดี"
5 ความว่า "ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ฉันขอมอบหมายที่พึ่งยังอัลลอฮฺ ไม่มีความสามารถและพลังกำลังใดที่เกิดขึ้นเว้นแต่ด้วยการอนุมัติของอัลลอฮฺ"

เมื่อเข้ามัสยิด	«بِسْمِ اللهِ وَالسَّلاَمُ عَلَى رَسُولِ اللهِ، اللهم اغْفِرْ لِى ذُنُوبِى، وَافْتَحْ لِى أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ» ความว่า เมื่อเข้ามัสยิดให้เริ่มเข้าด้วยเท้าขวา และกล่าวว่า *บิสมิลลาฮฺ, วัสสะลามุ อะลา เราะสูลิลลาฮฺ, อัลลอฮุมมัฟตะห์ลี อับวาบะ เราะหฺมะติก*[1]
เมื่อออกจากมัสยิด	«بِسْمِ اللهِ وَالسَّلاَمُ عَلَى رَسُولِ اللهِ، اللهم اغْفِرْ لِى ذُنُوبِى، وَافْتَحْ لِى أَبْوَابَ فَضْلِكَ» ความว่า เมื่อออกจากมัสยิดให้เริ่มก้าวออกด้วยเท้าซ้าย และกล่าวว่า *บิสมิลลาฮฺ, วัสสะลามุ อะลา เราะสูลิลลาฮฺ, อัลลอฮุมมัฟตะห์ลี อับวาบะ ฟัฎลิก*[2]
ดุอาอ์ให้คู่บ่าวสาวที่เพิ่งแต่งงาน	«بَارَكَ اللهُ لَكَ، وَبَارَكَ عَلَيْكَ، وَجَمَعَ بَيْنَكُمَا فِى خَيْرٍ» คำอ่าน *บาเราะกัลลอฮุ ละกะ, วะบาเราะกะ อะลัยกะ, วะญะมะอะ บัยนะกุมา ฟี ค็อยริน*[3]
เมื่อได้ยินเสียงไก่ขันหรือเสียงลา	**ความว่า "เมื่อพวกท่านได้ยินเสียงร้องของลา ก็จงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺจากความชั่วร้ายของมัน เพราะแท้จริงแล้วมันได้เห็นชัยฏอน และเมื่อพวกท่านได้ยินเสียงไก่ขัน ก็จงวิงวอนขอความประเสริฐของอัลลอฮฺ เพราะแท้จริงแล้วมันได้เห็นมลาอิกะฮฺ"** **ความว่า "เมื่อพวกท่านได้ยินเสียงสุนัขเห่าหอนและเสียงลาร้องในเวลากลางคืน ก็จงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺ..."**
เมื่อมีผู้กล่าวว่ารักเพื่ออัลลอฮฺ	ความว่า จากอะนัส رضي الله عنه เล่าว่า มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่พร้อมกับท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) แล้วมีชายอีกคนหนึ่งเดินผ่าน ชายคนแรกจึงกล่าวกับท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ว่า โอ้ รอซูลุลลอฮฺ แท้จริงฉันรักผู้ชายคนนี้ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ถามเขาว่า "ท่านบอกเขาแล้วหรือไม่?" เขาตอบว่าไม่ ท่านจึงกล่าวว่า "จงบอกให้เขารู้" จากนั้นเขาจึงตามสหายของเขาไปแล้วบอกกับเขาว่า **อุหิบบุกะ ฟิลลาฮฺ** (แท้จริง ฉันรักท่านเพื่ออัลลอฮฺ) แล้วสหายของเขาก็ตอบกลับว่า **อะหับบะกัล ละซี อะหฺบับตะนี ละฮู** (ขอให้อัลลอฮฺ ผู้ที่ท่านรักฉันเพื่อพระองค์นั้นทรงรักท่านด้วยเถิด)
เมื่อพี่น้องมุสลิมจาม	**ความว่า** "เมื่อพวกท่านคนใดจามเขาก็จงกล่าวว่า **อัลหัมดุลิลลาฮฺ** (แปลว่า ขอขอบคุณอัลลอฮฺ) และพี่น้องเขาหรือเพื่อนเขาจงกล่าวแก่เขาว่า **ยัรฺหะมุกัลลอฮฺ** (แปลว่า ขอให้อัลลอฮฺทรงโปรดปรานีต่อท่าน) และเมื่อเขาตอบกลับแก่เขาว่า "ยัรฺหะมุกัลลอฮฺ" ก็จงกล่าวตอบอีกว่า **ยะฮฺดีกุมุลลอฮฺ วะยุศลิหุบาละกุม** (แปลว่า ขออัลลอฮฺโปรดชี้ทางนำให้แก่ท่านและปรับปรุงสภาพของท่าน"
ดุอาอ์ยามทุกข์ยาก	«لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَرَبُّ الأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ» คำอ่าน *ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮุล อะซีมุล หะลีม, ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮุ ร็อบบุล อัรชิล อะซีม, ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮุ ร็อบบุส สะมาวาต, วะ ร็อบบุล อัรฎ, วะ ร็อบบุล อัรชิล กะรีม*[4] «اللهُ اللهُ رَبِّي لاَ أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا» คำอ่าน *อัลลอฮุ อัลลอฮุ ร็อบบีย์, ลา อุชริกุ บิฮี ชัยอา*[5] «يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيثُ» คำอ่าน *ยา หัยยุ ยา ก็อยยูม, บิเราะหฺมะติกะ อัซตะฆีษุ*[6] «سُبْحَانَ اللهِ الْعَظِيمِ» คำอ่าน *สุบหานัลลอฮิล อะซีม*[7]
ดุอาอ์ให้มีชัยเหนือศัตรู	«اللَّهُمَّ مُنْزِلَ الْكِتَابِ، وَمُجْرِيَ السَّحَابِ سَرِيعَ الْحِسَابِ اللَّهُمَّ اهْزِمِ الأَحْزَابَ اللَّهُمَّ اهْزِمْهُمْ وَزَلْزِلْهُمْ» คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ มุนซิลัล กิตาบ, วะ มุจญ์ริยัส สะหาบ, สะรีอัล หิซาบ, อัลลอฮุมมะฮฺซิมิล อะห์ซาบ, อัลลอฮุมมะฮฺซิมฮุม วะ ซัลซิลฮุม*[8]

1 ความหมาย "ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ และขอความสันติจงมีแด่ศาสนทูตของอัลลอฮฺ โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงเปิดประตูทั้งหลายแห่งความเมตตาของพระองค์แก่ฉันด้วยเถิด"

2 ความหมาย "ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ และขอความสันติจงมีแด่ศาสนทูตของอัลลอฮฺ โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงเปิดประตูทั้งหลายแห่งความประเสริฐของพระองค์แก่ฉันด้วยเถิด"

3 ความว่า "ขออัลลอฮฺประทานความจำเริญแก่ตัวท่าน และความจำเริญเหนือตัวท่าน และทรงรวมท่านทั้งสองในความดีงาม"

4 ความว่า "ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรต้องเคารพภักดี นอกจากอัลลอฮฺผู้ทรงยิ่งใหญ่และทรงอารีย์ยิ่ง ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรต้องเคารพภักดี นอกจากอัลลอฮฺผู้อภิบาลแห่งอัรช์(บัลลังก์)อันยิ่งใหญ่ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรต้องเคารพภักดี นอกจากอัลลอฮฺผู้อภิบาลแห่งชั้นฟ้าทั้งหลาย ผู้อภิบาลแห่งพื้นปฐพี และผู้อภิบาลแห่งอัรช์อันมีเกียรติ"

5 ความว่า "อัลลอฮฺ พระองค์คืออัลลอฮฺ ผู้เป็นองค์อภิบาลแห่งข้า ข้าไม่ตั้งภาคีกับพระองค์ด้วยสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น"

6 ความว่า "โอ้ ผู้ทรงชีวิน ผู้ทรงยืนหยัดจัดการทุกสรรพสิ่ง ด้วยความเมตตาของพระองค์ ข้าพระองค์ขอความช่วยเหลือ"

7 ความว่า "มหาบริสุทธิ์ยิ่ง องค์อัลลอฮฺผู้ทรงยิ่งใหญ่"

8 ความว่า "โอ้ อัลลอฮฺ พระผู้ทรงประทานอัลกุรอาน พระผู้ทรงทำให้เมฆเคลื่อนไหว พระผู้ทรงฉับไวในการสอบสวน ได้โปรดทำให้กลุ่มพันธมิตรของศัตรูพ่ายแพ้ โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงโปรดทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ และทรงโปรดเขย่าของพวกเขาให้สะทกสะท้าน"

ผู้ที่ตื่นขึ้นในเวลากลางคืน	**ความว่า** “ผู้ใดที่สะดุ้งตื่นในตอนกลางคืนแล้วเขากล่าวว่า **ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮุ วะหฺดะฮู ลาชะรีกะละฮฺ, ละฮุลมุลกฺ วะ ละฮุล หัมดุ, วะ ฮุวะ อะลา กุลลิ ชัยอิน เกาะดีรฺ, อัลหัมดุลิลลาฮฺ, วะ สุบหานัลลอฮฺ, วะ ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ, วัลลอฮุ อักบัรฺ, วะ ลาเหาละวะลา กุววะตะ อิลลา บิลลาฮฺ** (ความว่า ไม่มีพระเจ้าผู้ควรแก่กราบไหว้นอกจากอัลลอฮฺแต่เพียงผู้เดียว ไม่มีสิ่งใดเป็นภาคีเทียบเคียงกับพระองค์ อำนาจทั้งหมดเป็นของพระองค์ เหล่าการสรรเสริญเป็นเพียงของพระองค์ โดยพระองค์ทรงสามารถเหนือทุกสรรพสิ่ง การสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ อัลลอฮฺทรงบริสุทธิ์ยิ่ง ไม่มีพระเจ้าที่ควรแก่การกราบไหว้นอกจากอัลลอฮฺ อัลลอฮฺคือผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด และไม่มีความสามารถและไม่มีพลังนอกจากด้วยอัลลอฮฺ) จากนั้นเขากล่าวต่อไปว่า **อัลลอฮุมมัฆฟิรลี** (แปลว่า โอ้ พระองค์อัลลอฮฺ ! ขอโปรดทรงประทานอภัยให้แก่ฉัน) หรือเขาดุอาอ์ใดๆ เขาก็จะได้รับการตอบสนอง และหากเขาเอาน้ำละหมาดแล้วละหมาดๆ ของเขานั้นก็จะถูกตอบรับ”
เมื่อรู้สึกว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดยากลำบาก	**«اللهم لا سَهْلَ إلا ما جَعَلْتَهُ سَهْلاً وأَنْتَ تَجْعَلُ الْحُزْنَ إذَا شِئْتَ سَهْلاً»** คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ ลา สะฮฺลา อิลลา มา ญะอัลตะฮู สะฮฺลา วะ อันตา ตัจญ์อะลุล หุซนะ อิซา ชิอ์ตะ สะหฺลา*[1]
ดุอาอ์เพื่อปลดหนี้	**«اللهم إنِّي أَعُوذُ بكَ منَ الهَمِّ والحَزَنِ والعَجْزِ والكَسَلِ والجُبْنِ والبُخْلِ وضَلَعِ الدَّيْنِ وغَلَبَةِ الرِّجَالِ»** คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุบิกะ มินัล ฮัมมิ วัล หะซัน, วัลอัจญ์ซิ วัลกะซัล, วัลญุบนี วัล บุคลิ, วะ เฎาะละอิด ดัยนิ, วะ เฆาะละบะติร ริญาล*[2]
ดุอาอ์เข้าห้องน้ำ	เมื่อเข้าห้องน้ำ กล่าวว่า **«اللَّهُمَّ إنِّي أَعُوذُ بكَ منَ الخُبُثِ والخَبَائثِ»** คำอ่าน *อัลลอฮุมมา อินนี อะอูซุบิกะ มินัล คุบุษิ วัล เคาะบาอิษ*[3] เมื่อออกจากห้องน้ำกล่าวว่า **«غُفْرَانَكَ»** คำอ่าน *ฆุฟรอ นะกะ*[4]
เมื่อลังเลในละหมาด	ความว่า “นั่นคือชัยฏอนที่เรียกกันว่า ค็อนซับ เมื่อท่านรู้สึกเช่นนั้น ให้ขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺจากมัน และจงถ่มพ่นเป่าทางซ้ายของท่านสามครั้ง”
ดุอาอ์ในสุญูด	**«اللهم اغْفِرْ لى ذَنْبِى كُلَّهُ دِقَّهُ وجِلَّهُ وأَوَّلَهُ وآخِرَهُ وعَلانِيَتَهُ وسِرَّهُ»** คำอ่าน *อัลลอฮุมมัฆฟิรฺลี ซัมบี กุลละฮู, ดิกกอฮู วะ ญิลละฮู, วะ เอาวะละฮู วะ อาคิเราะฮู, วะ อะลานิยะตะฮู วะ สิรเราะฮฺ*[5] **«سُبْحَانَكَ رَبِّى وبِحَمْدِكَ اللهم اغْفِرْ لى»** คำอ่าน *สุบหานะกัลลอฮุมมะ ร็อบบี วะ บิหัมดิกะ อัลลอฮุมมัฆฟิรฺลี* **«اللهم إنِّى أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ وبِمُعَافَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ وأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ لا أُحْصِى ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَى نَفْسِكَ»** คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุ บิริฎอกะ มิน สะเคาะฏิก, วะ บิมุอาฟาติกะ มิน อุกูบะติก, วะ อะอูซุบิกะ มินกะ ลา อุหฺศี ษะนาอัน อะลัยกะ, อันตะ กะมา อัษนัยตะ อะลา นัฟสิก*[6]
ดุอาอ์สุญูดติลาวะฮฺ	**«اللهم لَكَ سَجَدْتُ وبِكَ آمَنْتُ ولَكَ أَسْلَمْتُ، سَجَدَ وَجْهِيَ لِلَّذِي خَلَقَهُ وصَوَّرَهُ وشَقَّ سَمْعَهُ وبَصَرَهُ فَتَبَارَكَ اللهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ»** **คำอ่าน** *อัลลอฮุมมะ ละกะ สะญัดตุ, วะบิกะ อามันตุ, วะละกะ อัสลัมตุ, สะญะดะ วัจญ์ฮิยะ ลิลละซี เคาะลาเกาะฮู วะ เศาวะเราะฮู, วะ ชั๊กกอ สัมอะฮู วะ บะเศาะเราะฮู, ตะบะเราะกัลลอฮุ อะหฺสะนุล คอลิกีน*[7]

---

1 ความว่า “โอ้ อัลลอฮฺ ไม่มีสิ่งใดง่ายดายเว้นแต่สิ่งที่พระองค์ทำให้มันง่ายดาย และพระองค์นั้นทรงทำให้ความโศกเศร้าเป็นเรื่องง่ายดายเมื่อพระองค์ประสงค์”

2 ความว่า "โอ้พระผู้อภิบาลแห่งข้า แท้จริงข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความกังวลใจและความโศกเศร้า ความอ่อนแอและความเกียจคร้าน ความขยาดและความตระหนี่ การติดหนี้ที่มากมายจนล้นตัว และการพ่ายแพ้ต่อผู้อื่น"

3 ความว่า "โอ้ อัลลอฮฺ แท้จริงข้าพระองค์ของความคุ้มครองต่อพระองค์จากชัยฏอนตัวผู้และชัยฏอนตัวเมียทั้งหลาย"

4 ความว่า "ขอการอภัยโทษจากพระองค์ด้วยเถิด"

5 ความว่า “โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงอภัยให้แก่ข้าซึ่งบาปของข้าพระองค์ทั้งหมด ทั้งที่เล็กและใหญ่ ทั้งที่ทำก่อนหน้าและภายหลัง ทั้งที่เปิดเผยและปกปิดซ่อนเร้น”

6 ความว่า "โอ้ อัลลอฮฺ ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองด้วยความโปรดปรานของพระองค์จากความกริ้วโกรธของพระองค์ ขอความคุ้มครองด้วยการคุ้มครองของพระองค์จากการลงโทษของพระองค์ ขอความคุ้มครองด้วยพระองค์จากพระองค์เอง ข้าพระองค์มิอาจบรรลุถึงการกล่าวสรรเสริญพระองค์ได้โดยสมบูรณ์ พระองค์นั้น(ทรงสูงส่งและสมบูรณ์ยิ่ง) เป็นดังที่ทรงได้กล่าวสรรเสริญพระองค์เอง"

7 **ความว่า** “โอ้ ผู้อภิบาลแห่งข้า ข้าพระองค์ได้กราบสุญูดแด่พระองค์ ได้ศรัทธาต่อพระองค์ และได้จำนนต่อพระองค์ ใบหน้าของข้าได้กราบแด่ผู้ที่สร้างมัน วาดตกแต่งมัน และสร้างให้มีหูและตากับมัน ดังนั้น มหาประเสริฐเถิดองค์อัลลอฮฺผู้ทรงสร้างที่ดียิ่ง”

ดุอาอ์อิสติฟตาห์เมื่อเริ่มละหมาด	اللّهمّ نقّني من خطاياي كما يُنقّى «اللهمّ باعِدْ بيني وبين خطاياي كما باعدْتَ بين المشرقِ والمغرب، الثَّوبُ الأبيضُ من الدَّنس، اللهمَّ اغسلني بالماء والثَّلج والبرد» คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ บาอิด บัยนี วะบัยนะ เคาะฏอยายะ กะมา บาอัดตะ บัยนัลมัชริกิ วัลมัฆริบ, อัลลอฮุมมะ นะกินี มิน เคาะฏอยายะ กะมา ยุนั๊กก็อษ เษาบุล อับยะฎ มินัด ดะนัส, อัลลอฮุมมัฆซิลนี บิลมาอิ วัษษัลญิ วัลบะร็อด* [1]
ดุอาอ์ในตอนท้ายของการละหมาด	«اَللهُمَّ إنِّي ظَلَمْتُ نَفْسي ظُلْمًا كَثيرًا وَلا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إلا أنْتَ فَاغْفِرْ لي مَغْفِرَةً من عنْدك وَارْحَمْني إنَّك أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحيمُ» คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ อินนี เซาะลัมตุ นัฟซี ซุลมัน กะษีรอ, วะลา ยัฆฟิรุซ ซุนูบะ อิลลาอันตา, ฟัฆฟิรลี มัฆฟิเราะตัม มิน อินดิก, วัรหัมนี อินนะกะ อันตัล เฆาะฟูรุร เราะหีม* [2]
ดุอาอ์หลังละหมาด	«اَللهُمَّ أَعِنِّى على ذِكْرِك وشُكْرِك وحُسْنِ عِبادَتِك» คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ อะอินนี อะลา ซิกริกะ วะชุกริกะ วะ หุสนิ อิบาดะติกะ* [3] «اللهم إنِّى أَعُوْذُ بِكَ مِنَ الْكُفْرِ وَالْفَقْرِ وعَذَابِ الْقَبْرِ» คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุบิกะ มินัลกุฟริ วัล ฟักริ วะ อะซาบิล ก็อบริ* [4]
เมื่อผู้อื่นทำดีต่อเขา	**ความว่า** “ผู้ใดที่คนอื่นทำดีต่อเขา แล้วเขาก็กล่าวต่อผู้ที่ทำดีนั้นว่า *ญะซากัลลอฮุ ค็อยรอ* (แปลว่า ขออัลลอฮฺทรงตอบแทนท่านด้วยสิ่งที่ดีงาม) แน่แท้ เขาได้กล่าวชมเชยอย่างถึงที่สุดแล้ว”
เมื่อเห็นฝน	«اللهم صَيِّبًا نَافِعًا» คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ ศ็อยยิบัน นาฟิอา* – สองหรือสามครั้ง[5] «مُطِرْنَا بِفَضْلِ الله ورَحْمَتِه» คำอ่าน *มุฏิรนา บิฟัฎลิลลาฮฺ วะ เราะห์มะติฮฺ*[6]
เมื่อลมพัดแรง	« اللهم إنِّى أَسْأَلُك خَيْرَها وخَيْرَ ما فيها وخَيْرَ ما أُرْسِلَتْ بِه وأَعُوذُ بِك من شَرِّها وشَرِّ ما فيها وشَرِّ ما أُرْسِلَتْ بِه » คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ อินนี อัสอะลุกะ ค็อยเราะฮา, วะ ค็อยเราะมา ฟีฮา, วะ ค็อยเราะมา อุรสิลัต บิฮี, วะ อะอูซุ บิกะ มิน ชัรริฮา, วะ ชัรริ มา ฟีฮา, วะ ชัรริมา อุรสิลัต บิฮฺ* [7]
เมื่อเห็นจันทร์เสี้ยว	«اللهم أَهِلَّهُ عَلَيْنَا بِالْيُمْنِ وَالإِيْمَانِ وَالسَّلامَةِ وَالإِسْلامِ هِلالُ خَيْرٍ وَرُشْدٍ رَبِّى وَرَبُّكَ الله» คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ อะฮฺลิลฮุ อะลัยนา บิลยุมนิ วัล อีมาน, วัสสะลามะติ วัล อิสลาม, ฮิลาลุ ค็อยริน วะ รุสดิน, ร็อบบี วะ ร็อบบุกัลลอฮฺ* [8]
ดุอาอ์ของผู้ที่ส่งคนเดินทาง	«أَسْتَوْدِعُ اللهَ دِينَكَ وَأَمَانَتَكَ وَخَوَاتِيمَ عَمَلِكَ» คำอ่าน *อัสเตาดิอุกัลลอฮฺ ดีนะกะ วะอะมานะตะกะ วะเคาะวาตีมะ อะมะลิกะ* [9] และให้ผู้เดินทางตอบกลับว่า «أَسْتَوْدِعُكُمُ اللهَ الَّذِى لاَ تَضِيعُ وَدَائِعُهُ» คำอ่าน *อัสเตาดิอุกุมุลลอฮฺ, อัลละซี ลาตะฎีอุ วะดาอิอุฮู* [10]

---

1 ความว่า “โอ้ ผู้อภิบาลแห่งเรา ขอพระองค์ทรงทำให้ไกลห่างเถิดระหว่างฉันกับความผิดของฉัน เช่นที่พระองค์ทรงแยกระหว่างตะวันออกและตะวันตก โอ้ ผู้อภิบาลแห่งเรา ขอพระองค์ทรงชำระฉันจากความผิดทั้งหลายเช่นที่ผ้าขาวได้รับการซักล้างจากสิ่งสกปรก โอ้ ผู้อภิบาลแห่งเรา ขอพระองค์ทรงล้างฉันด้วยน้ำ ด้วยหิมะ และด้วยลูกเห็บ”

2 ความว่า “โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งข้า แท้จริงข้าพระองค์ได้ก่อความอยุติธรรมอย่างมากมายแก่ตัวข้าเอง และไม่มีผู้ใดที่อภัยโทษได้เว้นแต่พระองค์เท่านั้น ได้โปรดอภัยแก่ข้าพระองค์ด้วยการประทานอภัยจากพระองค์ ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด แท้จริงพระองค์นั้นทรงเป็นผู้ที่เปี่ยมยิ่งด้วยการอภัยและความเมตตา”

3 ความว่า “โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ในการกล่าวรำลึกถึงพระองค์ การขอบคุณแด่พระองค์ และการปฏิบัติอิบาดะฮฺให้ดีเลิศแด่พระองค์”

4 ความว่า “โอ้ อัลลอฮฺ แท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากการฝ่าฝืนและความยากจน และจากการลงโทษในหลุมศพ”

5 ความว่า “โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงทำให้มันเป็นฝนที่มีคุณประโยชน์”

6 ความว่า “เราได้รับฝนด้วยความประเสริฐแห่งอัลลอฮฺ และเมตตาของพระองค์” จากนั้นให้เขาขอดุอาอ์อื่นๆ ตามที่ปรารถนา เพราะการขอดุอาอ์เมื่อฝนตกนั้นจะถูกตอบรับ

7 ความว่า "โอ้ อัลลอฮฺ แท้จริง ข้าขอต่อพระองค์ซึ่งสิ่งที่ดีของมัน(ลมพายุนี้) และสิ่งดีที่มีอยู่ในมัน และสิ่งดีที่มันถูกส่งมาด้วย และข้าขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากสิ่งเลวร้ายของมัน และสิ่งเลวร้ายที่มีอยู่ในมัน และสิ่งเลวร้ายที่มันถูกส่งมาด้วย"

8 ความว่า “โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงทำให้มันเป็นเดือนที่มาพร้อมด้วยโชคลาภและการศรัทธา ความปลอดภัยและอิสลาม ให้เป็นจันทร์เสี้ยวแห่งความดีงามและความเที่ยงตรง พระเจ้าของข้าและพระเจ้าของเจ้าคืออัลลอฮฺ”

9 ความว่า “ฉันขอฝากศาสนา ความรับผิดชอบ และผลสุดท้ายของการงานของท่านไว้กับอัลลอฮฺ”

10 ความว่า “ฉันขอฝากท่านให้กับอัลลอฮฺ ผู้ที่ซึ่งของฝากของพระองค์จะไม่ถูกละเลย”

เมื่อเห็นสิ่งที่ชอบใจและสิ่งที่ไม่ถูกใจ	เมื่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) เห็นสิ่งที่ชอบท่านจะกล่าวว่า «الْحَمْدُ للهِ الَّذِي بِنِعْمَتِهِ تَتِمُّ الصَّالِحَاتُ» คำอ่าน *อัลหัมดุลิลลาฮฺ, อัลละซี บินิอฺมะติฮี ตะติมมุศศอลิหาต* [1] และเมื่อท่านเห็นสิ่งที่ไม่ชอบใจก็จะกล่าวว่า «الْحَمْدُ للهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ» คำอ่าน *อัลหัมดุลิลลาฮิ อะลา กุลลิ หาล* [2]
ดุอาอ์ในการเดินทาง	«اللهُ أكبر، اللهُ أكبر، اللهُ أكبر (سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ، وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ) اللهم إِنَّا نَسْأَلُكَ فِى سَفَرِنَا هَذَا الْبِرَّ وَالتَّقْوَى وَمِنَ الْعَمَلِ مَا تَرْضَى، اللهم هَوِّنْ عَلَيْنَا سَفَرَنَا هَذَا وَاطْوِ عَنَّا بُعْدَهُ، اللهم أَنْتَ الصَّاحِبُ فِى السَّفَرِ وَالْخَلِيفَةُ فِى الأَهْلِ، اللهم إِنِّى أَعُوذُ بِكَ مِنْ وَعْثَاءِ السَّفَرِ، وَكَآبَةِ الْمَنْظَرِ، وَسُوءِ الْمُنْقَلَبِ فِى الْمَالِ وَالأَهْلِ» คำอ่าน *อัลลอฮุ อักบัรฺ, อัลลอฮุ อักบัรฺ, อัลลอฮุ อักบัรฺ, สุบหานัลละซี สัคเคาะเราะละนา ฮาซา, วะมากุนนา ละฮู มุกรินีน, วะอินนา อิลา ร็อบบินา ละมุนเกาะลิบูน, อัลลอฮุมมะ อินนา นัสอะลุกะ ฟี สะฟะรินา ฮาซัลบิรรอ วัตตักวา, วะมินัล อะมะลิ มา ตัรฎอ, อัลลอฮุมมะ เฮาวิน อะลัยนา สะฟะเราะนา ฮาซา วัฏวิอันนา บุอฺดะฮฺ, อัลลอฮุมมะ อันตัศ ศอหิบุ ฟิสสะฟัร, วัลเคาะลีฟะตุ ฟิล อะฮฺลิ, อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุบิกะ มิน วะอฺษาอิส สะฟัร, วะกะอาบะติล มันซ็อรฺ, วะสูอิล มุนเกาะลับ, ฟิลมาลิ วัลอะฮฺลิ* [3]
เมื่อเอนกายเพื่อนอน	«اَللهُمَّ أَسْلَمْتُ نَفْسِي إِلَيْكَ، وَفَوَّضْتُ أَمْرِي إِلَيْكَ، وَأَلْجَأْتُ ظَهْرِي إِلَيْكَ، رَهْبَةً وَرَغْبَةً إِلَيْكَ، لا مَلْجَأَ وَلا مَنْجَا مِنْكَ إِلا إِلَيْكَ، آمَنْتُ بِكِتَابِكَ الَّذِي أَنْزَلْتَ، وَبِنَبِيِّكَ الَّذِي أَرْسَلْتَ» คำอ่าน *อัลลอฮุมมะ อัสลัมตุ นัฟซี อิลัยกะ, วะเฟาวัฎตุ อัมรี อิลัยกะ, วะอัลญะตุ เซาะฮฺรี อิลัยกะ, เราะฮฺบะตัน วะ ร็อฆบะตัน อิลัยกะ, ลา มัลญะอะ วะลา มันญา มินกะ อิลลา อิลัยกะ, อามันตุ บิกิตาบิกัล ละซี อันซัลตะ, วะบินะบียิกัล ละซี อัรสัลตะ* [4] « الْحَمْدُ للهِ الَّذِي أَطْعَمَنَا وَسَقَانَا، وَكَفَانَا وَآوَانَا، فَكَمْ مِمَّنْ لا كَافِيَ لَهُ وَلا مُؤْوِيَ » คำอ่าน *อัลหัมดุลิลลาฮิล ละซี อัฏอะมะนา วะ สะกอนา, วะ กะฟานา วะ อาวานา, ฟะกัม มิมมัน ลา กาฟิยะ ละฮู, วะลา มุอ์วิยา* [5] «سُبْحَانَكَ رَبِّي وَضَعْتُ جَنْبِي وَبِكَ أَرْفَعُهُ إِنْ أَمْسَكْتَ نَفْسِي فَاغْفِرْ لَهَا وَإِنْ أَرْسَلْتَهَا فَاحْفَظْهَا بِمَا تَحْفَظُ بِهِ عِبَادَكَ الصَّالِحِينَ» คำอ่าน *สุบหานะกะ ร็อบบี วะเฎาะอฺตุ ญัมบี วะ บิกะ อัรฟะอุฮฺ, อิน อัมสักตะ นัฟซี ฟัฆฟิรฺ ละฮา , วะอิน อัรสัลตะฮา ฟะหฺฟัซฮา บิมา ตะหฺฟะซุ บิฮี อิบาดะกัศ ศอลิหีน* [6] ท่านนบีจะเป่าพ่นลงในมือทั้งสองของท่าน แล้วอ่านด้วยมุเอาวิซะตัยนฺ(สูเราะฮฺ อัล-ฟะลัก, อัน-นาส) จากนั้นก็มือทั้งสองนั้นลูบทั่วตัวของท่าน ท่านจะไม่นอนในแต่ละคืนจนกว่าจะอ่านสูเราะฮฺ อัส-สัจญ์ดะฮฺ และ สูเราะฮฺ อัล-มุลก์

1 ความว่า "มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิแห่งอัลลอฮฺ ผู้ซึ่งด้วยนิอฺมัตของพระองค์นั้น การงานที่ดีทั้งหลายได้สมบูรณ์"

2 ความหมาย "มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิแห่งอัลลอฮฺ ในทุกๆ สถานการณ์"

3 ความว่า "อัลลอฮฺผู้ยิ่งใหญ่ อัลลอฮฺผู้ยิ่งใหญ่ อัลลอฮฺผู้ยิ่งใหญ่ มหาบริสุทธิ์เถิดผู้ทรงอำนวยสิ่งนี้ให้เรา และเราจะไม่เทียบเคียงพระองค์ด้วยสิ่งใดๆ และแท้จริงเราจะกลับคืนสู่พระผู้อภิบาลของเรา โอ้ พระองค์อัลลอฮฺ ! เราขอจากพระองค์ในการเดินทางครั้งนี้ซึ่งความดีและความยำเกรง และการกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงโปรดปราน โอ้ พระองค์อัลลอฮฺ ! ขอพระองค์โปรดทรงผ่อนคลายในการเดินทางครั้งนี้และย่นระยะทางที่ยาวไกลให้แก่เรา โอ้ พระองค์อัลลอฮฺ ! พระองค์คือมิตรในยามเดินทาง และคือผู้แทนที่ดูแลต่อครอบครัว โอ้ พระองค์อัลลอฮฺ ! ฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความลำบากในการเดินทาง จากทัศนียภาพที่เศร้าหมอง และจากการพลิกผันที่เลวร้ายในทรัพย์สินและครอบครัว"

4 ความว่า "โอ้อัลลอฮฺ ข้าขอมอบตัวแก่พระองค์ ขอผินหน้าสู่พระองค์ ขอมอบการงานต่างๆ แก่พระองค์ ขอมอบแผ่นหลังกลับสู่พระองค์ ด้วยความหวังและยำเกรงต่อพระองค์ ไม่มีที่พึ่งพิงและที่ปลอดภัยนอกจากยังพระองค์ ข้าศรัทธาต่อคัมภีร์ที่พระองค์ทรงประทานลงมา และต่อศาสนทูตที่พระองค์ทรงแต่งตั้งมา"

5 ความว่า "ขอสรรเสริญอัลลอฮฺ ผู้ทรงให้อาหารแก่เราได้ทาน ให้น้ำดื่ม ให้การปกป้องและที่พักพิงแก่เรา ยังมีคนมากมายที่ไม่มีผู้ปกป้องและผู้ให้ที่พักพิง"

6 ความว่า "มหาบริสุทธิ์ยิ่งพระองค์ โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอวางสีข้างและยกมัน หากพระองค์เก็บชีวิตข้าพระองค์ก็ขอพระองค์อภัยแก่มัน และหากพระองค์ปล่อยมันก็ขอทรงปกป้องมัน ด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงปกป้องบรรดาบ่าวผู้เปี่ยมคุณธรรมของพระองค์"

ดุอาอ์เมื่อออกไปละหมาด	«اللّهُمَّ اجْعَلْ فِي قَلْبِي نُوْراً، وَفِي لِسَانِي نُوْراً، وَفِي سَمْعِي نُوْراً، وَفِي بَصَرِي نُوْراً، وَمِنْ فَوقِي نُوراً، وَمِنْ تَحْتِي نُوراً، وَعَنْ يَمِيْنِي نُوْراً، وَعَنْ شِمَالِي نُوْراً، وَمِنْ أَمَامِي نُوْراً، وَمِنْ خَلْفِي نُوراً، وَاجْعَلْ فِي نَفْسِي نُوْراً، وَأَعْظِم لِي نُوْراً، وَعَظِّمْ لِي نُوْراً، وَاجْعَلْ لِي نُوْراً وَاجْعَلْنِي نُوْراً اللهم أَعْطِنِي نُوْراً، وَاجْعَلْ فِي عَصَبِي نُوْراً، وَفِي لَحْمِي نُوْراً، وَفِي شَعَرِي نُوْراً، وَفِي بَشَرِي نُوْراً» **คำอ่าน** *อัลลอฮุมมัจญ์อัล ฟี ก็อลบี นูรอ, วะฟี ลิซานี นูรอ, วะฟี ซัมอี นูรอ, วะฟี บะเศาะรี นูรอ, วะมิน เฟากี นูรอ, วะมิน ตะหฺตี นูรอ, วะอัน ยะมีนี นูรอ, วะอัน ชิมาลี นูรอ, วะมิน อะมามี นูรอ, วะมิน ค็อลฟี นูรอ, วัจญ์อัล ฟี นัฟซี นูรอ, วะอะอฺซิมลี นูรอ, วะอัซซิมลี นูรอ, วัจญ์อัล ลี นูรอ, วัจญ์อัลนี นูรอ, อัลลอฮุมมะ อะอฺฏินี นูรอ, วัจญ์อัล ฟี อะเศาะบี นูรอ, วะฟี ละหฺมี นูรอ, วะฟี ดะมี นูรอ, วะฟี ชะอะรี นูรอ, วะฟี บะชะรี นูรอ*[1]
ดุอาอ์อิสติคอเราะฮฺ หรือการขอดุอาอ์เพื่อให้อัลลอฮฺเลือกสรรสิ่งที่ดี	«إِذَا هَمَّ أَحَدُكُم بِالْأَمْرِ فَلْيَرْكَعْ رَكْعَتَيْنِ ثُمَّ يَقُولُ: اللهم إِنِّي أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ، وَأَسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ، فَإِنَّكَ تَقْدِرُ وَلَا أَقْدِرُ، وَتَعْلَمُ وَلَا أَعْلَمُ، وَأَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ، اللهم إِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ هَذَا الْأَمْرَ (ثم تسميه بعينه) خَيْراً لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي، . أَوْ قَالَ: فِي عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ . فَاقْدُرْهُ لِي، وَيَسِّرْهُ لِي، ثُمَّ بَارِكْ لِي فِيْهِ، وَإِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ شَرٌّ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي، . أَوْ قَالَ : فِي عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ . فَاصْرِفْهُ عَنِّي وَاصْرِفْنِي عَنْهُ، وَاقْدُرْ لِي الْخَيْرَ حَيْثُ كَانَ، ثُمَّ رَضِّنِي بِهِ» **ความว่า** “เมื่อพวกท่านคนใดคนหนึ่งมีเรื่องใดที่ต้องการตัดสินใจทำ ให้เขาละหมาดสองร็อกอัต จากนั้นก็กล่าวดุอาอ์ว่า *อัลลอฮุมมะ อินนี อัสตะคีรุกะ บิอิลมิก, วะ อัสตักดิรุกะ บิ กุดเราะติก, วะอัสอะลุกะ มิน ฟัฎลิก, ฟะอินนะกะ ตักดิรฺ วะลา อักดิรฺ, วะตะอฺละมฺ วะลา อะอฺลัม, วะอันตะ อัลลามุล ฆุยูบ, อัลลอฮุมมะ อิน กุนตะ ตะอฺละมฺ ฮาซัลอัมเราะ* (แล้วให้ระบุธุระของเขาตรงนี้) *ค็อยร็อน ลี ฟี ดีนี วะ มะอาชี วะ อากิบะตะ อัมรี* หรือ อาจจะกล่าวแทนตรงนี้ว่า - *ฟี อาญิลี อัมรี วะอาญิลิฮฺ – ฟักดุรฮุ ลี, วะ ยัสสิรฮุ ลี, ษุมมะ บาริก ลี ฟีฮิ, วะอินกุนตะ ตะอฺละมฺ อันนะ ฮาซัลอัมเราะ ชัรรุน ลี ฟี ดีนี วะ มะอาชี วะ อากิบะตะ อัมรี* หรือ อาจจะกล่าวแทนตรงนี้ว่า - *ฟี อาญิลี อัมรี วะอาญิลิฮฺ – ฟัศริฟฮุ อันนี, วัศริฟนี อันฮุ, วักดุร ลิยัล ค็อยเราะ หัยษุ กานะ, ษุมมะ ร็อฎฎินี บิฮฺ*[2]

1 ความว่า "โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงทำให้มีนูรฺ(รัศมีอันส่องประกาย)ในใจข้าพระองค์ ที่ลิ้นข้าพระองค์ ที่หูข้าพระองค์ ที่ตาข้าพระองค์ จากเบื้องบนข้าพระองค์ จากเบื้องล่างข้าพระองค์ จากด้านขวาของข้าพระองค์ ด้านซ้ายของข้าพระองค์ ข้างหน้าข้าพระองค์ ข้างหลังข้าพระองค์ ในใจข้าพระองค์ ขอทรงให้มีนูรฺที่ยิ่งใหญ่แก่ข้าพระองค์ และขอทรงทำให้มันยิ่งใหญ่ที่สุดแก่ข้าพระองค์ ขอทรงทำให้มีนูรฺแก่ข้าพระองค์ และขอทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นนูรฺ โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงประทานนูรฺแก่ข้าพระองค์ ขอทรงทำให้มีนูรฺในเส้นประสาทของข้าพระองค์ ในเนื้อของข้าพระองค์ ในเส้นขนของข้าพระองค์ และที่ผิวหนังของข้าพระองค์"

2 ความหมายดุอาอ์ โอ้ อัลลอฮฺ แท้จริงข้าพระองค์ขอให้พระองค์เลือกสรรด้วยความรอบรู้ของพระองค์ ข้าพระองค์ขอให้พระองค์มอบพลังในการทำงานให้บรรลุด้วยพระเดชานุภาพของพระองค์ และข้าพระองค์ขอจากความประเสริฐของพระองค์ เพราะแท้จริงแล้วพระองค์นั้นทรงมีพระเดชานุภาพยิ่งในขณะที่ข้าพระองค์นั้นไม่มีความสามารถใดๆ และพระองค์นั้นทรงรอบรู้ยิ่งในขณะที่ข้าพระองค์ไม่มีความรอบรู้ใดๆ และพระองค์นั้นทรงรู้ยิ่งถึงสิ่งที่เร้นลับ โอ้ อัลลอฮฺ หากพระองค์ทรงรู้ว่าสิ่งนี้ (ระบุธุระของเขาตรงนี้) ดีต่อข้าพระองค์ ทั้งในศาสนาของข้าพระองค์ ในชีวิตของข้าพระองค์ และในบั้นปลายของข้าพระองค์ – หรืออาจจะกล่าวแทนว่า ในกิจการปัจจุบันของข้าพระองค์ และอนาคตของมัน – ก็ขอทรงกำหนดมันให้แก่ข้าพระองค์ และทรงทำให้มันสะดวกง่ายดายแก่ข้าพระองค์ และขอทรงประทานความจำเริญแก่ข้าพระองค์ในกิจการนั้น และหากพระองค์ทรงรู้ว่าสิ่งนี้เลวร้ายต่อข้าพระองค์ ทั้งในศาสนาของข้าพระองค์ ในชีวิตของข้าพระองค์ และในบั้นปลายของข้าพระองค์ – หรืออาจจะกล่าวแทนว่า ในกิจการปัจจุบันของข้าพระองค์ และอนาคตของมัน – ก็ขอทรงปัดมันออกไปจากข้าพระองค์ และทรงปัดข้าพระองค์ออกห่างจากมัน และขอทรงกำหนดสิ่งที่ดีให้แก่ข้าพระองค์ไม่ว่ามันจะอยู่ที่ไหนก็ตาม แล้วขอทรงประทานความโปรดปรานแก่ข้าพระองค์ด้วยสิ่งนั้นด้วยเทอญ"

ดุอาอ์แก่ผู้ตาย	«اللهم اغْفِرْ لَهُ وَارْحَمْهُ وَعَافِهِ وَاعْفُ عَنْهُ وَأَكْرِمْ نُزُلَهُ وَوَسِّعْ مُدْخَلَهُ وَاغْسِلْهُ بِالْمَاءِ وَالثَّلْجِ وَالْبَرَدِ وَنَقِّهِ مِنَ الْخَطَايَا كَمَا يُنَقَّى الثَّوْبُ الأَبْيَضُ مِنَ الدَّنَسِ وَأَبْدِلْهُ دَارًا خَيْرًا مِنْ دَارِهِ وَأَهْلاً خَيْرًا مِنْ أَهْلِهِ وَزَوْجًا خَيْرًا مِنْ زَوْجِهِ وَأَدْخِلْهُ الْجَنَّةَ وَأَعِذْهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ» คำอ่าน *อัลลอฮุมมัฆฟิรละฮู วัรฮัมฮุ, วะ อาฟิฮิ วะอฺฟุอันฮุ, วะอักริม นุซุละฮู, วะวัสสิอฺ มุดคอละฮู, วัฆสิลฮุ บิลมาอิ วัษษัล วัลบะร็อด, วะ นักกิฮี มินัล คอฏอยา กะมา ยุนักก็อษ เษาบุล อับยะฎ มินัดดะนัส, วะ อับดิลฮุ ดาร็อน ค็อยรอน มินดาริฮี, วะ อะฮฺลัน ค็อยร็อน มิน อะฮฺลิฮี, วะ เซาญัน ค็อยร็อน มิน เซาญิฮฺ, วะ อัดคิลฮุล ญันนะฮฺ, วะ อะอิซฮุ มิน อะซาบ บิลก๊อบริ วะ อะซาบินนารฺ* [1]
ดุอาอ์ปลดเปลื้องความทุกข์	«مَا أَصَابَ أَحَدًا قَطُّ هَمٌّ وَلَا حُزْنٌ فَقَالَ: اللَّهُمَّ إِنِّي عَبْدُكَ، وَابْنُ عَبْدِكَ، وَابْنُ أَمَتِكَ، نَاصِيَتِي بِيَدِكَ مَاضٍ فِيَّ حُكْمُكَ عَدْلٌ فِيَّ قَضَاؤُكَ أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسَكَ، أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ أَوْ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ أَوِ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ، أَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ رَبِيعَ قَلْبِي، وَنُورَ صَدْرِي، وَجِلَاءَ حُزْنِي وَذَهَابَ هَمِّي، إِلَّا أَذْهَبَ اللهُ هَمَّهُ وَحُزْنَهُ وَأَبْدَلَهُ مَكَانَهُ فَرَحًا» **ความว่า** "ผู้ใดก็ตามที่ประสบกับความกังวลและความโศกเศร้าเสียใจ แล้วเขาก็กล่าวว่า *อัลลอฮุมมะ อินนี อับดุก, วับนุ อับดิก, วับนุ อะมะติก, นาศิยะตี บิยะดิก, มาฎิน ฟียฺยะ หุกมุก, อัดลุน ฟียฺยะ เกาะฎออุก, อัสอะลุกะ บิกุลลิสมิน ฮุวะลัก, สัมมัยตะ บิฮี นัฟสัก, เอา อัลลัมตะฮู อะหะดัม มิน ค็อลกิก, เอา อันซัลตะฮุ ฟี กิตาบิก, อะวิส ตะอ์ษัรตะ บิฮี ฟี อิลมิล ฆ็อยบฺ อินดัก, อัน ตัจญ์ อะลัล กุรอานะ เราะบีอะ ก็อลบี, วะนูเราะ ศ็อดรี, วะ ญีลาอะ หุซนี, วะ ซะฮาบะ ฮัมมี* [2]

---

1 ความว่า “โอ้ อัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษแก่เขา และทรงเมตตาเขา และทรงให้เขาปลอดภัย และทรงปกป้องเขา ทรงให้เกียรติแก่ที่พำนักของเขา และทรงทำให้ทางเข้าของเขากว้าง และทรงได้โปรดชำระล้างเขาด้วยน้ำ หิมะ และลูกเห็บ และชำระล้างความผิดของเขา เช่นเดียวกับที่ผ้าขาวถูกชำระให้สะอาดจากสิ่งเปรอะเปื้อน ทรงเปลี่ยนให้แก่เขาซึ่งที่อาศัยที่ดีกว่าบ้านของเขา และครอบครัวที่ดีกว่าครอบครัวของเขา คู่ครองที่ดีกว่าคู่ครองของเขา และทรงทำให้เขาได้เข้าสวนสวรรค์ และทรงปกป้องเขาจากการลงโทษในหลุมศพ และการลงโทษแห่งไฟนรก”

2 (ความหมาย โอ้ อัลลอฮฺ ข้าคือบ่าวของพระองค์ บุตรของบ่าวชายของพระองค์ บุตรของบ่าวหญิงของพระองค์ ขม่อมของข้าอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ กำหนดการของพระองค์ดำเนินบนตัวข้า ลิขิตแห่งพระองค์นั้นยุติธรรมแก่ข้าแล้ว ข้าขอต่อพระองค์ด้วยพระนามทุกนามของพระองค์ ที่ซึ่งพระองค์ได้ตั้งไว้สำหรับตัวพระองค์เอง หรือที่พระองค์ได้สอนมันแก่บ่าวผู้ใดผู้หนึ่งของพระองค์ หรือที่พระองค์เก็บไว้เป็นความลับในความรอบรู้ของพระองค์ ข้าขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานให้อัลกุรอานเป็นสิ่งที่รื่นรมย์แก่ใจข้า เป็นรัศมีแก่อกข้า เป็นสิ่งที่ขจัดความโศกเศร้าของข้า และเป็นสิ่งที่ลบความกังวลของข้าให้หมดไป) ไม่มีผู้ใดที่กล่าวเช่นนั้น เว้นแต่อัลลอฮฺจะทรงขจัดความกังวลและความโศกเศร้าของเขาให้หมดไป และจะทรงแทนที่ของมันด้วยความปีติยินดี"

การค้าที่ได้กำไร

แท้จริงอัลลอฮฺได้ให้เกียรติมนุษย์เหนือสรรพสิ่งอื่นทั้งมวล ทรงมอบความพิเศษเฉพาะให้กับมนุษย์ด้วยการประทานนิอฺมัตการพูดได้ และทรงทำให้ลิ้นเป็นเครื่องมือสำหรับการพูด มันเป็นนิอฺมัตที่ถูกใช้ทั้งในเรื่องที่ดีและที่เลว ผู้ใดที่ใช้มันในทางดีเขาก็จะประสบกับความสุขในโลกนี้ และได้รับสถานะอันสูงส่งในโลกหน้า ส่วนผู้ใดที่ใช้มันในทางอื่นนอกจากที่ว่ามามันก็จะนำเขาสู่ความหายนะ และสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับการใช้เวลานอกเหนือการอ่านอัลกุรอาน ก็คือการกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ

คุณค่าของการกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ : มีรายงานจากหะดีษมากมายที่ระบุในเรื่องดังกล่าว เช่น วจนะของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ว่า

«أَلا أُنَبِّئُكُمْ بِخَيرِ أَعْمَالِكُمْ، وَأَزْكَاهَا عِنْدَ مَلِيكِكُمْ، وَأَرْفَعِهَا فِي دَرَجَاتِكُمْ، وَخَيرٌ لَكُمْ مِنْ إِنْفَاقِ الذَّهَبِ وَالوَرِقِ، وَخَيرٌ لَكُمْ مِنْ أَنْ تَلْقَوْا عَدُوَّكُمْ فَتَضْرِبُوا أَعْنَاقَهُمْ وَيَضْرِبُوا أَعْنَاقَكُمْ» قَالُوا: بَلَى قَالَ: «ذِكْرُ اللهِ».

ความว่า "เอาไหม ฉันจะแจ้งแก่พวกท่านถึงอะมัลที่ดีที่สุดของพวกท่าน เป็นอะมัลที่บริสุทธิ์ที่สุด ณ พระผู้อภิบาลของพวกท่าน เป็นอะมัลที่สูงส่งยิ่งสำหรับการยกระดับขั้นของพวกท่าน ดีกว่าการจ่ายทานทองคำและเงิน และดีกว่าการที่พวกท่านต้องเจอเหล่าศัตรูแล้วพวกท่านต้องฟันคอพวกเขาและพวกเขาก็ฟันคอพวกท่าน" พวกเขา(เหล่าเศาะหาบะฮฺ)กล่าวตอบว่า "แน่นอน (เราทุกคนอยากทราบ)" ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า **"นั่นคือการกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ"** อัต-ติรมิซีย์

และวจนะของท่าน (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่ว่า «مَثَلُ الَّذِي يَذْكُرُ رَبَّهُ وَالَّذِي لا يَذْكُرُ رَبَّهُ مَثَلُ الْحَيِّ وَالْمَيِّتِ» ความว่า **"อุปมาผู้ที่กล่าวรำลึกถึงพระผู้อภิบาลของเขา กับผู้ที่ไม่ได้กล่าวรำลึกถึงพระผู้อภิบาลของเขา อุปมัยดังผู้ที่มีชีวิตและผู้ที่ตาย"** (มุตตะฟะกุนอะลัยฮฺ)

และพระดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ในหะดีษกุดสีย์บทหนึ่งว่า

«أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي، وَأَنَا مَعَهُ إِذَا ذَكَرَنِي، فَإِنْ ذَكَرَنِي فِي نَفْسِهِ ذَكَرْتُهُ فِي نَفْسِي، وَإِنْ ذَكَرَنِي فِي مَلإٍ ذَكَرْتُهُ فِي مَلإٍ خَيْرٍ مِنْهُمْ، وَإِنْ تَقَرَّبَ شِبراً إِلَيَّ تَقَرَّبْتُ إِلَيهِ ذِرَاعاً».

ความว่า **"ข้าจะอยู่ ณ ที่บ่าวของข้าที่เขาได้คาดคิดต่อข้า และข้าจะระลึกถึงเขาเมื่อเขาระลึกถึงข้า เมื่อเขาระลึกถึงข้าในตัว(ในใจ)เขา ข้าก็จะระลึกถึงเขาในตัวข้า เมื่อเขากล่าวระลึกถึงข้าในหมู่ชนใด ๆ ข้าจะกล่าวถึงเขาต่อหมู่ชนที่ดีกว่าพวกเขา หากเขาใกล้ชิดข้าเพียงคืบหนึ่ง ข้าจะใกล้ชิดเขาหนึ่งศอ"** (อัล-บุคอรีย์)

และวจนะของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ว่า«سَبَقَ الْمُفْرِدُونَ قَالُوا: وَمَا الْمُفْرِدُونَ يَا رَسُولَ اللهِ؟ قال: الذَّاكِرُوْنَ اللهَ كَثِيْرًا والذَّكِرَاتُ»

ความว่า "เหล่า อัล-มุฟัรริดูน ได้ถึงเส้นชัยก่อนแล้ว เหล่าเศาะหาบะฮฺถามว่า ใครคือ อัล-มุฟัรริดูน โอ้ รอซูลลุลลอฮฺ ? ท่านตอบว่า : บรรดาคนที่กล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺอย่างมากมายในหมู่ผู้ชายและหมู่ผู้หญิง" (มุสลิม)

และวจนะของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่ได้สั่งเสียแก่เศาะหาบะฮฺของท่านผู้หนึ่งว่า «لا يَزَالُ لِسَانُكَ رَطْباً مِنْ ذِكْرِ اللهِ».

ความว่า "จงให้ลิ้นของท่านเปียกชุ่มด้วยการกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺอยู่เสมอ" (อัต-ติรมิซีย์)

และหะดีษอื่นๆ อีกมากมาย

การเพิ่มทวีคูณของผลบุญ : การงานที่ดีนั้นจะได้รับการเพิ่มทบเท่าทวีคูณเช่นเดียวกันกับการเพิ่มทวีคูณของผลบุญจากการอ่านอัลกุรอาน เรื่องดังกล่าวนั้นเกิดขึ้นด้วยสาเหตุสองประการ คือ 1) ตามสภาพของสิ่งที่สถิตอยู่ในใจจากความศรัทธา ความบริสุทธิ์ใจ ความรักต่ออัลลอฮฺและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมัน 2) ตามสภาพการครุ่นคิดของหัวใจพร้อมๆ กับการกล่าวรำลึกอย่างมีสมาธิกับมัน โดยไม่ได้เปล่งเพียงแค่เสียงอย่างเดียวด้วยลิ้นเท่านั้น ถ้าหากสองประการนี้

สมบูรณ์อัลลอฮฺจะทรงลบล้างความผิดทั้งหมดของเขาและจะทรงมอบผลบุญอันสมบูรณ์ให้แก่เขาด้วย การทำอย่างขาดตกบกพร่องก็จะให้ผลออกมาตามสภาพดังที่กล่าวมานั้นเช่นกัน

ประโยชน์ของการกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ : ชัยคุลอิสลาม ได้กล่าวว่า : สภาพการกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺที่มีผลต่อจิตใจนั้นเปรียบเสมือนน้ำสำหรับการมีชีวิตของปลา ปลาจะเป็นเช่นไรเล่าถ้าหากว่ามันขาดน้ำ?!

* มันจะส่งผลให้ได้รับความรักจากอัลลอฮฺ การใกล้ชิดพระองค์ ความโปรดปรานของพระองค์ การเฝ้าระมัดระวังตัวเองจากพระองค์ ความรู้สึกเกรงขามต่อพระองค์ การมอบตนและกลับสู่พระองค์ และมันจะช่วยเขาให้เคารพเชื่อฟังพระองค์
* มันจะกำจัดความทุกข์โศกและความกังวลออกจากหัวใจ และจะนำมาซึ่งความเบิกบานใจ จะส่งผลให้เกิดความมีชีวิตชีวา ความเข้มแข็ง และความบริสุทธิ์ แก่หัวใจ
* ในหัวใจนั้นมีช่องว่างและความปรารถนาที่มิอาจจะสนองมันได้เว้นแต่ด้วยการกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ และมีความกระด้างที่มิอาจจะละลายและทำให้อ่อนได้ยกเว้นด้วยการกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ
* มันคือการบรรเทา การเยียวยา ความเข้มแข็ง และความสุขที่ได้อรรถรสสำหรับหัวใจที่มิอาจจะหาความสุขใดมาเปรียบได้อีก และการหลงลืมนั้นคือโรคของหัวใจ
* การกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺเพียงน้อยนิดคือเครื่องหมายของนิฟากหรือการกลับกลอก การกล่าวอย่างมากมายเป็นเครื่องหมายความเข้มแข็งของอีมานความศรัทธา และการรักอัลลอฮฺอย่างแท้จริง เพราะผู้ใดที่รักสิ่งใดอย่างมากเขาก็ย่อมต้องกล่าวถึงสิ่งนั้นอย่างมากด้วยเช่นกัน
* ผู้เป็นบ่าวนั้น เมื่อได้ทำความสนใจกับอัลลอฮฺด้วยการกล่าวรำลึกถึงพระองค์ช่วงที่เขาสุขสบาย พระองค์ก็จะสนใจเขาเมื่อเขาประสบความลำบาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาต้องพบกับความตายและความเจ็บปวดเวลาใกล้ตาย
* มันเป็นเหตุที่จะให้รอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ ทำให้ความสงบหรืออัส-สะกีนะฮฺลงมา ทำให้ความเมตตามาปกคลุม และเหล่ามลาอิกะฮฺกล่าวขออภัยโทษให้
* มันจะทำให้ลิ้นไม่ว่างที่จะไปกล่าวหรือพูดคุยเรื่องไร้สาระ นินทา ว่าร้าย พูดโกหก และสิ่งอื่นๆ ที่เป็นเรื่องน่ารังเกียจและต้องห้าม
* มันเป็นอิบาดะฮฺที่ง่ายที่สุด อยู่ในจำนวนอิบาดะฮฺที่สูงส่งที่สุดและประเสริฐที่สุด มันเป็นไม้ปลูกแห่งสวนสวรรค์
* ผู้กล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺจะได้ประดับสวมใส่ความน่าเกรงขาม ความหวานชื่น และใบหน้าที่เจิดจรัส มันคือแสงรัศมีในดุนยา ในหลุมฝังศพ และในวันอาคิเราะฮฺ
* มันจะเป็นเหตุให้ได้รับพรจากอัลลอฮฺ ﷻ และจากมลาอิกะฮฺของพระองค์แก่ผู้ที่กล่าวรำลึก และอัลลอฮฺ ﷻ จะอวดบรรดาผู้กล่าวรำลึกเหล่านั้นต่อมลาอิกะฮฺของพระองค์
* ผู้ทำความดีงามทั้งหลายที่ประเสริฐที่สุด คือผู้ที่กล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺในการงานของเขานั้นมากที่สุด เช่น ผู้ถือศีลอดที่ประเสริฐที่สุดก็คือผู้ที่กล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺมากที่สุดในการถือศีลอดของเขา
* มันทำให้ความยากกลายเป็นเรื่องง่าย ทำให้ความลำบากกลายเป็นเรื่องสะดวก ทำให้ความหนักหน่วงกลายเป็นเรื่องเบา มันนำมาซึ่งโชคลาภหรือริซกี และทำให้ร่างกายมีความเข้มแข็ง
* มันขับไล่ชัยฏอน กดหัวมัน สร้างความอดสูให้มัน และทำให้มันต่ำต้อย

บทวิริดประจำวันยาม เช้าและยามเย็น

ที่	วิริดที่ใช้กล่าว	จำนวนครั้งและเวลา	ภาคผลและคุณค่า
1	อายะฮฺกุรสีย์ [1]	เช้า เย็น, ก่อนนอน, หลังละหมาดฟัรฎู	ชัยฏอนจะไม่เข้าใกล้, เป็นเหตุให้เข้าสวรรค์
2	สองอายะฮฺสุดท้ายของ อัล-บะเกาะเราะฮฺ	หนึ่งครั้งเวลากลางคืน, อ่านในบ้านเมื่อใดก็ได้	ปกป้องคุ้มครองจากความชั่วร้ายทั้งปวง
3	สูเราะฮฺ อัล-อิคลาศ และ มุเอาวิซะตัยนฺ คือ สูเราะฮฺ อัล-ฟะลัก และ อัน-นาส	เช้า 3 ครั้ง, เย็น 3 ครั้ง	ทดแทนอย่างเพียงพอแก่เขาจากทุกๆ สิ่ง
4	بسم الله الذي لا يضر مع اسمه شيء في الارض ولا في السماء وهو السميع العليم *บิสมิลลาฮิล ละซี ลายะฎุรรุ มะอัสมิฮี ชัยอุน ฟิลอัรฎิ วะลาฟิสสะมาอ์, วะฮุวัส สะมีอุล อะลีม* [2]	เช้า 3 ครั้ง, เย็น 3 ครั้ง	จะไม่ประสบทุกขภัยอย่างกระทันหัน และไม่มีสิ่งใดทำร้ายเขาได้
5	اعوذ بكلمات الله التامات من شر ما خلق *อะอูซุ บิกะลิมาติล ลาฮิตตามมาต, มิน ชัรริมา เคาะลัก* [3]	เช้า 3 ครั้ง, เย็น 3 ครั้ง, และผู้ที่แวะพักที่ใดที่หนึ่งระหว่างทาง	ป้องกันสถานที่พักพิงจากภยันตรายทั้งปวง
6	حسبي الله لا إله إلا هو عليه توكلت وهو رب العرش العظيم *หัสบิยัลลอฮุ ลาอิลาฮะ อิลลา ฮุวะ, อะลัยฮิ ตะวักกัลตุ, วะฮุวะ ร็อบบุล อัรชิล อะซีม* [4]	เช้า 7 ครั้ง, เย็น 7 ครั้ง	อัลลอฮฺจะทดแทนให้เขารอดพ้นจากความวิตกกังวลในเรื่องดุนยาและอาคิเราะฮฺ
7	رضيت بالله ربًا، وبالاسلام دينًا، وبمحمد ﷺ نبيًا *เราะฎีตุ บิลลาฮิ ร็อบบา, วะบิลอิสลามิ ดีนา, วะบิ มุหัมมะดิน ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม รอซูลา* [5]	เช้า 3 ครั้ง, เย็น 3 ครั้ง	ย่อมเป็นสิทธิสำหรับอัลลอฮฺที่จะโปรดปรานเขา
8	اللّهُمَّ بك اصبحنا وبك امسينا وبك نحيا وبك نموت وإليك النشور *อัลลอฮุมมะ บิกะ อัศบะห์นา, วะบิกะ อัมซัยนา, วะบิกะ นะห์ยา, วะบิกะ นะมูตุ, วะอิลัยกันนุชูร* [6] **สำหรับตอนเย็นให้กล่าวว่า** اللّهُمَّ بك أمسينا وبك أصبحنا وبك نحيا وبك نموت وإليك المصير *อัลลอฮุมมะ บิกะ อัมซัยนา, วะบิกะ อัศบะห์นา, วะบิกะ นะห์ยา, วะบิกะ นะมูตุ, วะอิลัยกัล มะศีรฺ*	เช้าและเย็น	มีรายงานหะดีษส่งเสริมให้อ่าน
9	اصبحنا على فطرة الإسلام، وكلمة الإخلاص، ودين نبينا محمد ﷺ وملة ابينا إبراهيم ﷺ حنيفًا مسلمًا وما كان من المشركين *อัศบะห์นา อะลา ฟิฏเราะติล อิสลาม, วะกิละมิต อิคลาศ, วะดีนิ นะบิยยินา มุหัมมะดิน ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม, วะมิลละติ อะบีนา อิบรอฮีม ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม, หะนีฟัม มุสลิมา, วะมากานะ มินัล มุชริกีน* [7]	ยามเช้า	ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้อ่านมัน

1 อายะฮฺกุรสีย์ สองอายะฮสุดท้ายของสูเราะฮฺ อัล-บะเกาะเราะฮฺ สูเราะฮฺอัล-อิคลาศ สูเราะฮฺ อัล-ฟะลัก และสูเราะฮฺ อัน-นาส ถูกระบุไว้แล้วในบทที่ว่าด้วยการเป่ารักษาของหนังสือเล่มนี้

2 ความหมาย "ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ซึ่งไม่มีสิ่งใดๆบนพื้นแผ่นดินและชั้นฟ้าสามารถให้โทษพร้อมกับพระนามของพระองค์ได้ และพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ทรงรอบรู้ยิ่ง"

3 ความว่า "ฉันขอความคุ้มครองด้วยพระพจนารถแห่งอัลลอฮฺที่สมบูรณ์ยิ่ง (ให้ปลอดภัย) จากความชั่วร้ายของสิ่งต่างๆที่พระองค์ทรงสร้าง"

4 ความว่า "อัลลอฮฺทรงพอเพียงแล้วสำหรับฉัน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ แต่เพียงพระองค์เท่านั้นที่ฉันได้มอบหมายและพึ่งพา และพระองค์คือองค์อภิบาลแห่งบัลลังก์อันยิ่งใหญ่"

5 ความว่า "ฉันพอใจด้วยอัลลอฮฺผู้เป็นองค์อภิบาล พอใจด้วยอิสลามเป็นศาสนาของฉัน และพอใจด้วยท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ผู้เป็นศาสนทูต"

6 ความว่า "โอ้อัลลอฮฺ พวกเรามีชีวิตอยู่ในเช้านี้ (ค่ำคืนนี้) ด้วยพระองค์ และพวกเรามีชีวิตอยู่ในค่ำคืนนี้ (เช้านี้) ด้วยพระองค์ พวกเรามีชีวิตอยู่ด้วยพระองค์ และตายด้วยพระองค์ และเราจะฟื้นคืนชีพกลับคืนสู่พระองค์"

7 ความว่า "เรามีชีวิตอยู่ในเช้านี้ (ค่ำคืนนี้) บนกมลสันดานแห่งอิสลาม และบนถ้อยคำที่บริสุทธิ์ (คำปฏิญาณตน ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ มุหัมมัด เราะสูลุลลอฮฺ) และบนศาสนาของนบีของพวกเรา มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และบนศาสนาของบิดาของพวกเรา นบีอิบรอฮีม ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ผู้ที่ยึดมั่นอยู่บนแนวทางที่เที่ยงตรงและยอมจำนนเสมอ และเขาไม่ใช่คนหนึ่งจากบรรดาผู้ที่ตั้งภาคี"

10	اللَّهُمَّ مَا أَصْبَحَ بِي مِنْ نِعْمَةٍ أو باحَدٍ مِنْ خَلقِكَ فَمِنْكَ وَحْدَكَ لا شَرِيكَ لكَ فَلكَ الْحَمْدُ وَلَكَ الشُّكْرُ อัลลอฮุมมะ มา อัศบะหะ บี มินนิอฺมะติน เอา บิอะหะดิม มิน ค็อลกิก, ฟะมินกะ วะห์ดะกะ ลาชะรีกะลัก, ฟะละกัล หัมดุ วะละกัช ชุกรุ [1] **ช่วงเย็นให้กล่าวว่า** อัลลอฮุมมะ มา อัมซา บี ... จนจบ	เช้าและเย็น	เขาได้ทำหน้าที่ในการขอบคุณสำหรับกลางวันและกลางคืนของเขาแล้ว
11	اللهُمّ إنّيْ أَصْبَحْتُ أَشْهِدُكَ وَأَشْهِدُ حَمَلَةَ عَرْشِكَ وَمَلاَئِكَتِكَ وَأَنْبِيَائَكَ وَجَمِيْع خَلْقِكَ بِأنّكَ أنتَ اللهُ لاَ إِلهَ إلاّ أنتَ وَأنّ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُوْلُكَ อัลลอฮุมมะ อินนี อัศบะห์ตุ อุชฮิดุกะ วะ อุชฮิดุ หะมะละติ อัรชิกะ วะมะลาอิกะติกะ วะญะมีอะ ค็อลกิกะ, อันนะกะ อันตัลลอฮุ, ลาอิลาฮะ อิลลา อันตะ, วะอันนะ มุหัมมะดัน อับดุกะ วะ รอซูลุก[2] **ช่วงเย็นให้กล่าวว่า** อัลลอฮุมมะ อินนี อัมซัยตุ ... จนจบ	เช้า 4 ครั้ง, เย็น 4 ครั้ง	ผู้ใดที่กล่าวสี่ครั้ง อัลลอฮฺจะปลดปล่อยเขาจากนรก
12	اللّهُمَّ فاطر السموات والأرض عالم الغيب والشهادة رب كل شيء ومليكه أشهد أن لا إلٰه إلا أنت، أعوذ بك من شر نفسي ومن شر الشيطان وشركه وأن أقترف على نفسي سوءًا أو أجرَّه إلى مسلم อัลลอฮุมมะ ฟาฏิร็อส สะมาวาติ วัลอัรฎ์ อาลิมัล ฆ็อยบิ วัชชะฮาดะฮฺ, ร็อบบะ กุลลิชัยอิน วะมะลีกะฮฺ, อัชฮะดุ อัลลา อิลาฮะ อิลลา อันตะ, อะอูซุบิกะ มิน ชัรริน นัฟซี วะ ชัรริช ชัยฏอนิ วะ ชิรกิฮฺ, วะ อัน อักตะริฟะ ซูอัน อะลา นัฟซี เอา อะญุรเราะฮู อิลา มุสลิม [3]	เช้า เย็น, ก่อนนอน	มันจะปกป้องเขาจากการกระซิบกระซาบของชัยฏอน
13	اللّهُمَّ إني أعوذ بك من الهم والحزن وأعوذ بك من العجز والكسل وأعوذ بك من الجبن والبخل وأعوذ بك من غلبة الدين وقهر الرجال อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุบิกะ มินัล ฮัมมิ วัลหะซัน, วะอะอูซุบิกะ มินัล อัจญ์ซิ วัลกะซัล, วะอะอูซุบิกะ มินัล ญุบนิ วัลบุคลิ, วะอะอูซุบิกะ มิน เฆาะละบะติด ดัยนิ วะ เกาะฮฺริรริญาล [4]	เช้าและเย็น	มันจะขจัดความทุกข์โศก ความกังวล และปลดหนี้สิน
14	اللّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لا إِلَهَ إِلا أَنْتَ خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ وَأَنَا عَلى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَأَبُوءُ لَكَ بِذَنْبِي فَاغْفِرْ لِي فَإِنَّهُ لا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلا أَنْتَ อัลลอฮุมมะ อันตะร็อบบี, ลาอิลาฮะ อิลลา อันตะ, เคาะลักตะนี วะอะนา อับดุกะ วะอะนา อะลา อะฮฺดิกะ วะ วะอฺดิกะ มัสตะเฏาะอฺตุ, อะอูซุบิกะ มิน ชัรริมา เศาะนะอฺตุ, อะบูอุ ละกะ บินิอฺมะติกะ อะลัยยะ วะ อะบูอุ บิซัมบี, ฟัฆฟิรลี ฟะอินนะฮู ลา ยัฆฟิรุซ ซุนูบุ อิลลา อันตะ [5]	เป็นแม่บทการกล่าวขออภัยโทษทุกเช้าเย็น	“ผู้ใดอ่านมันในเวลากลางวันด้วยความมั่นใจ แล้วเขาได้เสียชีวิตลงในวันนั้น เขาจะเป็นหนึ่งในบรรดาชาวสวรรค์ และผู้ใดอ่านมันในเวลากลางคืนด้วยความมั่นใจแล้วเขาได้เสียชีวิตลงในคืนนั้น เขาจะเป็นหนึ่งในบรรดาชาวสวรรค์เช่นเดียวกัน”

1 ความว่า “โอ้อัลลอฮฺ ไม่มีนิอฺมัต/การประทานอันใดที่อยู่กับพวกเราในเช้านี้ (ค่ำคืนนี้) หรือกับสิ่งอื่นๆ ในหมู่สรรพสิ่งของพระองค์ นอกเสียว่ามันมาจากพระองค์ผู้เดียวเท่านั้น โดยไม่ภาคีใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น การสรรเสริญและการขอบคุณจึงเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น”

2 ความว่า “โอ้ อัลลอฮฺ แท้จริง ฉันมีชีวิตอยู่ในเช้านี้ ด้วยการที่ขอให้พระองค์เป็นสักขี รวมทั้งมลาอิกะฮฺผู้ที่ทูนอะรัชของพระองค์อยู่ และทุกๆ สรรพสิ่งของพระองค์ ให้เป็นสักขีว่า พระองค์นั้น ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกแล้วนอกจากพระองค์ และมุหัมมัด นั้นเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์”

3 ความหมาย “โอ้อัลลอฮฺ ผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน ผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งที่ซ่อนเร้นและเปิดเผย โอ้พระผู้อภิบาลและครอบครองแห่งสรรพสิ่งทั้งมวล ฉันขอปฏิญาณตนว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ ฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความชั่วร้ายของตัวฉันเอง และจากความชั่วร้ายของชัยฏอนและสมุนของมัน และฉันขอความคุ้มครองจากความชั่วที่ฉันกระทำต่อตัวเอง หรือกระทำต่อมุสลิมคนอื่น”

4 ความหมาย “โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งเรา ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความกังวลและความทุกข์ ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความอ่อนแอและความเกียจคร้าน ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความขี้ขลาดและความตระหนี่ถี่เหนียว ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากหนี้สินที่ล้นพ้นและการคุกคามขู่เข็ญของบุคคล (ที่ชั่วร้าย)”

5 ความหมาย “โอ้อัลลอฮฺ พระองค์คือพระผู้อภิบาลของฉัน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างฉันและฉันคือบ่าวของพระองค์ ตัวฉันกับสัญญาแห่งผลตอบแทนที่ดีและสัญญาแห่งการลงโทษ

15	يا حي يا قيوم برحمتك أستغيث أصلح لي شأني كله ولا تكِلني إلى نفسي طرفة عين *ยา หัยยุ ยา ก็อยยูม, บิกะ อัซตะฆีษุ, ฟะ อัศลิหฺลี ชะอ์นี กุลละฮู, วะลา ตะกิลนี อิลา นัฟซี ฏ็อรฟะตะ อัยนิน*[1]	เช้าและเย็น	ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้สั่งเสียแก่ฟาฏิมะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮา ให้อ่านมั่น
16	اللَّهُمَّ عافني في بدني، اللَّهُمَّ عافني في سمعي، اللَّهُمَّ عافني في بصري، اللَّهُمَّ إني أعوذ بك من الكفر والفقر، اللَّهُمَّ إني أعوذ بك من عذاب القبر لا إله إلا أنت *อัลลอฮุมมะ อาฟินี ฟี บะดะนี, อัลลอฮุมมะ อาฟินี ฟี ซัมอี, อัลลอฮุมมะ อาฟินี ฟี บะเศาะรี, ลาอิลาฮะ อิลลา อันตะ, อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุบิกะ มินัล กุฟริ วัล ฟักริ , อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุบิกะ มินัล อะซาบิล ก็อบริ, ลาอิลาฮะ อิลลา อันตะ* [2]	เช้า 3 ครั้ง, เย็น 3 ครั้ง	มีรายงานว่าท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) อ่านดุอาอ์นี้
17	اللهُمَّ إني أسألكَ العَفو والعافية في الدنيا والآخرة، اللهُمَّ إني أسألكَ العَفو والعَافيةَ في ديني ودنيايَ وأهْلِي ومالي، اللهُ اسْتُرْ عوْراتي وآمِنْ رَوْعاتي، اللهُمَّ احْفظني منْ بين يديَّ ومن خَلْفي وعن يميني وعن شمالي ومنْ فوْقي وَأعوذُ بعظمتك أن أُغتالَ منْ تحْتي *อัลลอฮุมมะ อินนี อัสอะลุกัล อาฟิยะตะ ฟี ดีนี วะ ดุนยายา วะ อะฮฺลี วะ มาลี, อัลลอฮุมมัสตุร เอารอตี, วะ อามิน เราอาตี, อัลลอฮุมมะหฺฟัซนี มิน บัยนิ ยะดัยยะ, วะมินค็อลฟี, วะอัน ยะมีนี, วะอัน ชิมาลี, วะมิน เฟากี, วะอะอูซุบิกะ อัน อุฆตาละ มิน ตะห์ตี* [3]	เช้าและเย็น	ท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ไม่เคยละทิ้งคำพูดเหล่านี้ทั้งในยามเย็นและยามเช้า
18	سبحان الله وبحمده عدد خلقه، ورضا نفسه، وزنة عرشه، ومداد كلماته *สุบหานัลลอฮฺ วะ บิหัมดิฮฺ, อะดะดะ ค็อลกิฮฺ, วะ ริฎอ นัฟซิฮฺ, วะ ซินะตะ อัรชิฮฺ, วะ มิดาดะ กะลิมาติฮฺ* [4]	3 ครั้งยามเช้า	ดีกว่าการนั่งซิกิรตั้งแต่รุ่งอรุณจนถึงเช้า

ของพระองค์นั้น (ฉันทำได้)เท่าที่ฉันมีความสามารถเท่านั้น ฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความชั่วร้ายที่ฉันได้กระทำไว้ ฉันกลับไปหาพระองค์ด้วยการยอมรับในความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อตัวฉัน และฉันขอกลับไปหาพระองค์ด้วยการยอมรับในความผิดบาปของฉัน ดังนั้น ขอได้โปรดประทานอภัยแก่ฉันเถิด เพราะแท้จริงไม่มีผู้ใดสามารถประทานอภัยในบาปต่างๆ ได้นอกจากพระองค์”

[1] ความหมาย “*โอ้ผู้ทรงชีวิน ผู้ทรงดำรง(การบริหารจัดการทุกๆ สรรพสิ่ง) ด้วยพระองค์เท่านั้นที่ข้าวิงวอนขอความช่วยเหลือ ดังนั้นขอพระองค์โปรดปรับปรุงกิจการต่างๆ ของข้าให้ดีด้วยเถิด และโปรดอย่าได้ทอดทิ้งหรือปล่อยวางให้เป็นภาระแก่ตัวข้าเพียงลำพัง (โดยไม่ได้รับการสนับสนุนและช่วยเหลือจากพระองค์) แม้เพียงกระพริบตาเดียว)*”

[2] ความหมาย “โอ้อัลลอฮฺ ขอได้โปรดประทานพลานามัยที่ดีแก่เรือนร่างของฉัน โอ้อัลลอฮฺ ขอได้โปรดประทานพลานามัยที่ดีแก่การฟังของฉัน โอ้อัลลอฮฺ ขอได้โปรดประทานพลานามัยที่ดีแก่การมองเห็นของฉัน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ โอ้อัลลอฮฺ แท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากการฝ่าฝืนและความยากจน และฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากจากการลงโทษในหลุมศพ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์”

[3] ความหมาย “โอ้อัลลอฮฺ แท้จริงฉันขอวิงวอนต่อพระองค์ได้โปรดประทานอภัยและความปลอดภัย (แก่ฉัน) ทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ โอ้อัลลอฮฺ แท้จริงฉันขอวิงวอนต่อพระองค์โปรดประทานอภัยและความปลอดภัยในศาสนาของฉัน โลกดุนยาของฉัน ครอบครัวของฉัน และทรัพย์สินของฉัน โอ้อัลลอฮฺ ขอได้โปรดปกปิดเอาเราะฮฺ (สิ่งที่บกพร่องในตัวฉันและความลับที่ผู้อื่นไม่ควรรู้เห็น) ของฉัน และขอได้โปรดประทานความสงบเยือกเย็นในใจของฉัน โอ้อัลลอฮฺ ขอได้โปรดคุ้มครองฉันจาก(ความชั่วร้ายที่อยู่) เบื้องหน้าของฉัน เบื้องหลังของฉัน เบื้องขวาของฉัน เบื้องซ้ายของฉัน และเบื้องบนของฉัน และฉันขอความคุ้มครองด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์จากการถูกจู่โจมจากเบื้องล่างของฉัน(หมายถึงธรณีสูบ)”

[4] ความหมาย “มหาบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺ และด้วยการสรรเสริญสดุดีต่อพระองค์ (ที่มากมาย) ตามจำนวนสรรพสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงสร้างมา ตามความพึงพอใจของพระองค์ ตามน้ำหนักอะรัช (บัลลังก์) ของพระองค์ และตามจำนวนน้ำหมึกแห่งพระพจนารถของพระองค์”

ถ้อยคำและการกระทำที่มีรายงานระบุถึงผลบุญอันยิ่งใหญ่

ที่	ถ้อยคำและการกระทำที่ดี	ภาคผลและผลบุญที่ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวไว้
1	لا إِلَـهَ إِلا اللهُ وَحْدَهُ لا شَرِيكَ لَـهُ، لَـهُ الْمُلْكُ وَلَـهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ **ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮุ วะห์ดะฮู ลาชะรีกะละฮุ ละฮุลมุลก์ วะละฮุล หัมด์ วะฮุวะ อะลา กุลลิ ชัยอิน เกาะดีร**	«مَنْ قَالَ: لا إِلَـهَ إِلا اللهُ وَحْدَهُ لا شَرِيكَ لَـهُ، لَـهُ الْمُلْكُ وَلَـهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ، كَانَتْ لَـهُ عَدْلَ عَشْرِ رِقَابٍ، وَكُتِبَتْ لَـهُ مِائَةُ حَسَنَةٍ، وَمُحِيَتْ عَنْـهُ مِائَةُ سَيِّئَةٍ، وَكَانَتْ لَـهُ حِرْزاً مِنَ الشَّيْطَانِ يَوْمَهُ ذَلِكَ حَتَّى يُمْسِيَ، وَلَـمْ يَأْتِ أَحَدٌ أَفْضَلَ مِـمَّا جَاءَ بِـهِ إِلَّا أَحَدٌ عَمِلَ أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ». **ความว่า** "ผู้ใดที่กล่าวว่า ***ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะห์ดะฮู ลาชะรีกะละฮุ ละฮุลมุลก์ วะละฮุล หัมด์ วะฮุวะ อะลา กุลลิ ชัยอิน เกาะดีร*** (ความหมายดุอาอ์ : ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺแต่เพียงพระองค์เดียว ไม่มีภาคีใดสำหรับพระองค์ อำนาจการปกครองและมวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของพระองค์ และพระองค์ทรงอำนาจเหนือสรรพสิ่งทั้งมวล) ในแต่ละวันจำนวนหนึ่งร้อยครั้ง ย่อมเท่ากับ(การปล่อยทาส)สิบคน และถูกบันทึกแก่เขาหนึ่งร้อยความดีงาม และถูกลบล้างแก่เขาหนึ่งร้อยความผิด และมันจะเป็นปกป้องเขาจากชัยฏอนในวันนั้นจนกระทั่งเย็น และไม่มีผู้ใดในวันกิยามะฮฺที่จะนำสิ่งใดๆ อันประเสริฐไปกว่าสิ่งที่เขาได้นำมา(ด้วยการกล่าวบทซิกิรดังกล่าว) นอกจากผู้ที่อ่านมากกว่าเขา"
2	سُبْـحَانَ اللهِ الْعَظِيمِ وَبِـحَـمْدِهِ ***สุบหานัลลอฮิล อะซีม วะบิหัมดิฮฺ***	«مَنْ قَالَ سُبْـحَانَ اللهِ الْعَظِيمِ وَبِـحَـمْدِهِ غُرِسَتْ لَـهُ نَخْلَةٌ فِي الْجَنَّةِ». **ความว่า** "ผู้ใดที่กล่าวว่า ***สุบหานัลลอฮิล อะซีม วะบิหัมดิฮฺ*** จะถูกปลูกต้นอินทผลัมหนึ่งต้นเตรียมไว้แก่เขาในสวรรค์"
3	سُبْـحَانَ اللهِ وَبِـحَـمْدِهِ سُبْـحَانَ اللهِ الْعَظِيمِ ***สุบหานัลลอฮฺ วะบิหัมดิฮฺ*** ***สุบหานัลลอฮิล อะซีม***	«مَنْ قَالَ سُبْـحَانَ اللهِ وَبِـحَـمْدِهِ مِائَةَ مَرَّةٍ حُطَّتْ خَطَايَاهُ وَلَو كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ، ولَـمْ يَأْتِ أَحَدٌ يومَ القِيَامَةِ بِأَفْضَلَ مِـمَّا جَاءَ بِـهِ، إلا أَحَدٌ قَالَ مِثْلَ مَا قَالَ، أَوْ زَادَ». **ความว่า** "ผู้ใดที่กล่าว ***สุบหานัลลอฮฺ วะบิหัมดิฮฺ*** ในหนึ่งวันจำนวนหนึ่งร้อยครั้ง ความผิดต่างๆ ของเขาจะถูกทำให้ร่วงหล่นลงไป แม้มันจะมากมายเช่นฟองน้ำในทะเลก็ตาม และย่อมไม่มีผู้ใดในวันกิยามะฮฺที่จะนำสิ่งใดๆ อันประเสริฐไปกว่าสิ่งที่เขาได้นำมา(ด้วยการกล่าวบทซิกิรดังกล่าว) นอกจากผู้ที่อ่านเช่นเดียวกับเขาหรืออ่านมากกว่าเขา" «كَلِمَتَانِ خَفِيفَتَانِ عَلَى اللِّسَانِ ثَقِيلَتَانِ فِي الْمِيزَانِ حَبِيبَتَانِ إِلَى الرَّحْمَنِ ...» "สองคำที่เบาแก่ลิ้น(ที่จะกล่าว) หนักบนตาชั่ง(ในวันกิยามะฮฺ) เป็นที่รักแก่อัร-เราะห์มาน(อัลลอฮฺผู้ทรงเมตตา) นั่นคือ ***สุบหานัลลอฮฺ วะบิหัมดิฮฺ*** และ ***สุบหานัลลอฮิลอะซีม***"
4	لا حَوْلَ وَلا قُوَّةَ إِلا بِاللهِ ***ลาเหาละ วะลา กุวะตะ อิลลา บิลลาฮฺ***	«أَلا أَدُلُّكَ عَلَى كَنْزٍ مِنْ كُنُوزِ الْجَنَّةِ؟» بَلَى قَالَ: «لا حَوْلَ وَلا قُوَّةَ إِلا بِاللهِ» **ความว่า** "จะให้ฉันบอกแก่ท่านถึงคลังหนึ่งในจำนวนคลังทั้งหลายของสวรรค์ไหม?" เอาสิ ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) กล่าวว่า "จงกล่าวเถิดว่า ***ลาเหาละ วะลา กุวะตะ อิลลา บิลลาฮฺ*** (ไม่มีความสามารถและพละกำลังใดที่เกิดขึ้นเว้นแต่ด้วยการอนุมัติของอัลลอฮฺ)".
5	**การวอนขอสวรรค์และให้รอดพ้นจากนรก**	**ความว่า** "ผู้ใดที่วิงวอนขอสวนสวรรค์สามครั้ง สวรรค์ก็จะกล่าวว่า โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงนำเขาเข้าสู่สวรรค์ด้วยเถิด และผู้ใดขอความคุ้มครองให้รอดพ้นจากนรกสามครั้ง นรกก็จะกล่าวว่า โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงปกป้องเขาจากนรกด้วยเถิด"
6	**ดุอาอ์กัฟฟาเราะตุลมัจญ์ลิส ปิดประชุมหรือวงสนทนา**	«مَنْ جَلَسَ فِي مَـجْلِسٍ فَكَثُرَ فِيهِ لَغَطُهُ فَقَالَ قَبْلَ أَنْ يَـقُومَ مِنْ مَـجْلِسِهِ ذَلِكَ: سُبْـحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِـحَـمْدِكَ، أَشْهَدُ أَنْ لا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ، إلا غُفِرَ لَـهُ مَا كَانَ فِي مَـجْلِسِهِ ذَلِكَ». **ความว่า** "ผู้ใดที่นั่งอยู่ ณ ที่ประชุมใด แล้วมีข้อผิดพลาดในคำพูดของเขาเยอะ เมื่อเขากล่าวก่อนที่จะลุกจากที่นั่งนั้นว่า ***สุบหานะกัลลอฮุมมะ วิบิหัมดิกะ, อัชฮะดุ อัลลาอิลาฮะ อิลลา อันตา, อัสตัฆฟิรุกะ วะอะตูบุ อิลัยก์*** (ความหมาย มหาบริสุทธิ์ยิ่งเอกองค์อัลลอฮฺพระผู้อภิบาลแห่งเรา และด้วยการสรรเสริญแด่พระองค์ ข้าขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ต้องเคารพภักดีนอกจากพระองค์ และข้าขออภัยโทษและกลับตัวต่อพระองค์) (ไม่มีใครที่กล่าวเช่นนั้น)เว้นแต่บาปของเขาที่เกิดขึ้นระหว่างการนั่ง ณ ที่ประชุมนั้นจะถูกอภัยให้หมดไป"
7	**การท่องจำอายะฮฺใน**	«مَنْ حَفِظَ عَشْرَ آيَاتٍ مِنْ أَوَّلِ سُورَةِ الْكَهْفِ عُصِمَ مِنَ الدَّجَّالِ» ความว่า "ผู้ใดที่ท่องจำ

	สูเราะฮฺ อัล-กะฮฺฟิ	สิบอายะฮฺแรกจากสูเราะฮฺ อัล-กะฮฺฟิ เขาจะถูกคุ้มครองจากดัจญาล"
8	การเศาะละวาตต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม)	«مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً وَاحِدَةً صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ عَشْرَ صَلَوَاتٍ وَحُطَّتْ عَنْهُ عَشْرُ خَطِيئَاتٍ وَرُفِعَتْ لَهُ عَشْرُ دَرَجَاتٍ» ความว่า "ผู้ใดที่กล่าวเศาะละวาตแก่ฉันหนึ่งครั้ง อัลลอฮฺจะประทานพรแก่เขาสิบประการ และความผิดของเขาจะถูกลบไปสิบอย่าง และเขาจะได้รับยกสถานะให้สิบขั้น"
9	การอ่านสูเราะฮฺ และอายะฮฺต่างๆ ของอัลกุรอาน	« مَنْ قَرَأَ فِي يوم وليلة خمسين آية لَمْ يُكْتَبْ مِنَ الْغَافِلِينَ، ومَنْ قَرَأَ مئة آية كُتِبَ مِنَ االقانتين، ومَنْ قَرَأَ مئتى آية لم يحاجه القرآن يوم القيامة، ومَنْ قَرَأَ خمس مئة آية كُتِبَ له قنطار من الأجر» ความว่า "ผู้ใดที่อ่านในแต่ละวันและคืนจำนวนห้าสิบอายะฮฺ เขาจะไม่ถูกจดให้อยู่ในหมู่ผู้ที่หลงลืม และผู้ใดที่อ่านจำนวนหนึ่งร้อยอายะฮฺ เขาจะถูกบันทึกว่าเป็นหนึ่งในจำนวนผู้นอบน้อมเชื่อฟัง และผู้ใดที่อ่านสองร้อยอายะฮฺ อัลกุรอานจะไม่โต้เถียงกับเขาในวันกิยามะฮฺ และผู้ใดที่อ่านห้าร้อยอายะฮฺเขาจะถูกบันทึกผลบุญอันมากมายจำนวนหนึ่งกินฏอรฺแก่เขา" « قُلْ هُوَ اللهُ أَحَدٌ تَعْدِلُ ثُلُثَ الْقُرْآنِ» ความว่า "กุลฮุวัลลอฮุ อะหัด (สูเราะฮฺ อัล-อิคลาศ) เทียบเท่ากับหนึ่งส่วนสามของอัลกุรอาน"
10	ผลบุญของผู้อะซาน	«فَإِنَّهُ لا يَسْمَعُ مَدَى صَوْتِ الْمُؤَذِّنِ جِنٌّ وَلا إِنْسٌ وَلا شَيْءٌ إِلا شَهِدَ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ» ความว่า "แท้จริงแล้ว ไม่มีใครที่ได้ยินเสียงของผู้อะซาน ไม่ว่าจะเป็นญิน หรือ มนุษย์ หรือสิ่งอื่นๆ เว้นแต่มันจะเป็นสักขีพยานให้แก่เขาในวันกิยามะฮฺ" « الْمُؤَذِّنُونَ أَطْوَلُ النَّاسِ أَعْنَاقًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ » ความว่า "เหล่าผู้อะซานนั้น เป็นคนที่คอยาวที่สุดในวันกิยามะฮฺ"
11	การตามเสียงผู้อะซาน และขอดุอาอ์เมื่อเสร็จอะซาน	«مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ النِّدَاءَ: اللَّهُمَّ رَبَّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ، وَالصَّلاةِ الْقَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّداً الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ، وَابْعَثْهُ مَقَاماً مَحْمُوداً الَّذِي وَعَدْتَهُ، حَلَّتْ لَهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ». ความว่า "ผู้ใดที่กล่าวเมื่อได้ยินเสียงอะซานว่า ***อัลลอฮุมมะ ร็อบบะ ฮาซิฮิด ดะอฺวะติต ต๊ามมะฮฺ, วัศเศาะลาติล กออิมะฮฺ, อาติ มุหัมมะดะนิล วะสีละตะ วัล ฟะฎีละฮฺ, วับอัษฮุ มะกอมัม มะห์มูดะนิล ละซี วะอัดตะฮฺ***, (ความหมาย โอ้ อัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลแห่งเสียงการเรียกร้องอันสมบูรณ์นี้ และพระผู้อภิบาลแห่งการละหมาดที่ดำเนินขึ้น ขอทรงโปรดประทาน *อัล-วะสีละฮฺ* และ *อัล-ฟะฎีละฮฺ* แก่มุหัมมัดด้วยเถิด และขอทรงโปรดให้เขาฟื้นขึ้นในวันกิยามะฮฺในสภาพที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญด้วยเถิด) การช่วยเหลือของฉัน(อัช-ชะฟาอะฮฺ)ก็จะได้รับอนุมัติสำหรับเขาในวันกิยามะฮฺ".
12	การอาบน้ำละหมาดให้ประณีต	« مَنْ تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ خَرَجَتْ خَطَايَاهُ مِنْ جَسَدِهِ حَتَّى تَخْرُجَ مِنْ تَحْتِ أَظْفَارِهِ » ความว่า "ผู้ใดอาบน้ำละหมาดแล้วเขาก็ทำมันอย่างประณีต ความผิดต่างๆ ของเขาก็จะออกมาจากร่างกายเขา กระทั่งมันจะออกมาจากใต้เล็บของเขาด้วย"
13	การขอดุอาอ์หลังอาบน้ำละหมาด	« مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ يَتَوَضَّأُ فَيُبْلِغُ - أَوْ فَيُسْبِغُ - الْوُضُوءَ ثُمَّ يَقُولُ أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُ اللهِ وَرَسُولُهُ إِلاَّ فُتِحَتْ لَهُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةُ يَدْخُلُ مِنْ أَيِّهَا شَاءَ » ความว่า "ไม่มีผู้ใดที่ทำวุฎูอ์(อาบน้ำละหมาด)และได้ทำวุฎูอ์ทั่วถึงอย่างดี แล้วเขากล่าวว่า ***อัชฮะดุ อัลลา อิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะ อันนะ มุหัมมะดัน อับดุลลอฮฺ วะ รอซูลุฮฺ*** (ความหมายดุอาอ์ ขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺองค์เดียวโดยไม่มีภาคีใดๆ ต่อพระองค์ และขอปฏิญาณว่ามุหัมมัดนั้นเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์) เว้นแต่ประตูสวรรค์ทั้งแปดบานจะถูกเปิดให้เขา จะเข้าจากประตูไหนก็ได้ตามที่เขาปรารถนา”
14	ละหมาดสองร็อกอัตหลังอาบน้ำละหมาด	« مَا مِنْ أحد يَتَوَضَّأُ فَيُحْسِنُ وُضُوءَهُ ثُمَّ يَقُومُ فَيُصَلِّ رَكْعَتَيْنِ مُقْبِلُ عَلَيْهِمَا بِقَلْبِهِ وَوَجْهِهِ إِلاَّ وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ» ความว่า "ไม่มีใครที่อาบน้ำละหมาดแล้วเขาก็ทำมันอย่างดี จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นละหมาดสองร็อกอัต โดยมุ่งจิตใจและใบหน้าอย่างแน่วแน่ในสองร็อกอัตนั้น เว้นแต่สวรรค์ย่อมจะเป็นสิทธิของเขาโดยแน่แท้"
15	การก้าวเดินไปมัสญิดบ่อยๆ	«مَنْ رَاحَ إِلَى مَسْجِدِ الْجَمَاعَةِ فَخَطْوَةٌ تَمْحُو سَيِّئَةً وَخَطْوَةٌ تُكْتَبُ لَهُ حَسَنَةٌ ذَاهِبًا وَرَاجِعًا» ความว่า "ผู้ใดที่เดินไปยังมัสญิดที่ใช้ละหมาดญะมาอะฮฺ การเดินของเขาหนึ่งก้าวจะลบล้างหนึ่งความผิด และก้าวอีกก้าวจะถูกบันทึกให้เป็นหนึ่งความดี ทั้งขาไปและขากลับ"

16	การเตรียมตัวและออกไปละหมาดญุมอัตแต่เนิ่นๆ	«مَنْ غَسَّلَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَاغْتَسَلَ ثُمَّ بَكَّرَ وَابْتَكَرَ وَمَشَى وَلَمْ يَرْكَبْ وَدَنَا مِنْ الإِمَامِ فَاسْتَمَعَ وَلَمْ يَلْغُ كَانَ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ عَمَلُ سَنَةٍ أَجْرُ صِيَامِهَا وَقِيَامِهَا» ความว่า "ผู้ใดที่ชำระล้างและอาบน้ำในวันศุกร์ จากนั้นก็รีบออกไปยังที่ละหมาดแต่เนิ่นๆ ด้วยการเดินเท้าโดยไม่ได้ขี่พาหนะ แล้วเขาก็ไปนั่งใกล้ๆ อิมาม และรับฟังคุฏบะฮฺโดยไม่เฉไฉเป็นอย่างอื่น ทุกก้าวที่เขาเดินจะได้รับภาคผลประหนึ่งการถือศีลอดและละหมาดกลางคืนเป็นเวลาหนึ่งปี" «لا يَغْتَسِلُ رَجُلٌ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَيَتَطَهَّرُ بِمَا اسْتَطَاعَ مِنْ طُهْرٍ وَيَدَّهِنُ مِنْ دُهْنِهِ أَوْ يَمَسُّ مِنْ طِيبِ بَيْتِهِ ثُمَّ يخرج فَلَا يُفَرِّقُ بَيْنَ اثْنَيْنِ ثُمَّ يُصَلِّي مَا كَتَبَ الله لَهُ ثُمَّ يُنْصِتُ إِذَا تَكَلَّمَ الإمام إلا غُفِرَ لَهُ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجُمُعَةِ الأُخْرَى» ความว่า "ไม่มีชายใดที่อาบน้ำในวันศุกร์ และชำระล้างเท่าที่เขาสามารถจะทำให้สะอาดได้ และใช้น้ำมันหอมหรือเครื่องหอมในบ้านของเขา จากนั้นเขาก็ออกไปยังมัสยิดโดยไม่ได้แยกระหว่างคนสองคนที่นั่งอยู่ก่อนแล้ว จากนั้นเขาก็ละหมาดนานเท่าที่อัลลอฮฺกำหนดให้เขา แล้วก็นิ่งฟังเมื่ออิมามกล่าวคุฏบะฮฺ เว้นแต่จะถูกอภัยให้เขาในช่วงระหว่างศุกร์นั้นกับอีกศุกร์หนึ่งที่จะมาถึง"
17	การได้ตักบีเราะตุลอิห์รอมพร้อมอิมาม	«مَنْ صَلَّى لِلَّهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا فِي جَمَاعَةٍ يُدْرِكُ التَّكْبِيرَةَ الأُولَى كُتِبَتْ لَهُ بَرَاءَتَانِ بَرَاءَةٌ مِنْ النَّارِ وَبَرَاءَةٌ مِنْ النِّفَاقِ» ความว่า "ผู้ใดที่ละหมาดเพื่ออัลลอฮฺสี่สิบวันพร้อมๆ กับญะมาอะฮฺ โดยที่เขาสามารถตักบีรเราะตุลอิห์รอมพร้อมอิมามได้ จะถูกบันทึกแก่เขาการหลุดพ้นไปจากสองประการ คือ หลุดพ้นจากนรก และหลุดพ้นจากความสับปลับหรือนิฟาก"
18	การละหมาดฟัรฎูพร้อมญะมาอะฮฺ	«صَلاةُ الْجَمَاعَةِ تَفْضُلُ صَلاةَ الْفَذِّ بِسَبْعٍ وَعِشْرِينَ دَرَجَةً» ความว่า "ละหมาดพร้อมญะมาอะฮฺนั้นประเสริฐกว่าละหมาดคนเดียวถึงยี่สิบเจ็ดขั้น"
19	ละหมาดอิชาอ์และศุบหฺพร้อมญะมาอะฮฺ	«مَنْ صَلَّى الْعِشَاءَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا قَامَ نِصْفَ اللَّيْلِ وَمَنْ صَلَّى الصُّبْحَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا صَلَّى اللَّيْلَ كُلَّهُ» ความว่า "ผู้ใดที่ละหมาดอิชาอ์พร้อมญะมาอะฮฺ นั่นประหนึ่งว่าเขาได้ละหมาดกลางคืนถึงครึ่งคืน และผู้ใดที่ละหมาดศุบหฺพร้อมญะมาอะฮฺ นั่นประหนึ่งว่าเขาได้ละหมาดกลางคืนทั้งคืน"
20	การละหมาดแถวแรก	«لَوْ يَعْلَمُ النَّاسُ مَا فِي النِّدَاءِ وَالصَّفِّ الأَوَّلِ ثُمَّ لَمْ يَجِدُوا إِلا أَنْ يَسْتَهِمُوا عَلَيْهِ لاسْتَهَمُوا» ความว่า "ถ้าหากผู้คนรู้ว่ามีภาคผลอะไรอยู่ในการเรียกร้องหรือการอะซาน และการละหมาดแถวแรก แล้วพวกเขาก็พบว่าไม่มีหนทางใดที่จะทำเช่นนั้นได้นอกจากต้องจับฉลาก แน่นอนพวกเขาย่อมต้องแย่งที่จะจับฉลากเพื่อให้ได้ทำสิ่งนั้น"
21	การรักษาละหมาดสุนัตต่างๆ และสุนัตเราะวาติบ อย่างสม่ำเสมอ	«مَنْ صَلَّى فِي يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ ثِنْتَيْ عَشْرَةَ رَكْعَةً بُنِيَ لَهُ بَيْتٌ فِي الْجَنَّةِ أَرْبَعًا قَبْلَ الظُّهْرِ وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَهَا وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَ الْمَغْرِبِ وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَ الْعِشَاءِ وَرَكْعَتَيْنِ قَبْلَ صَلاةِ الْفَجْرِ» ความว่า "ผู้ใดละหมาดในหนึ่งวันและคืนครบสิบสองร็อกอัต(ที่ไม่ใช่ละหมาดฟัรฎู) จะถูกสร้างบ้านให้แก่เขาหลังหนึ่งในสวรรค์ คือละหมาดสี่ร็อกอัตก่อนซุฮรฺและสองร็อกอัตหลังซุฮรฺ สองร็อกอัตหลังมัฆริบ สองร็อกอัตหลังอิชาอ์ และสองร็อกอัตก่อนฟัจญ์รฺ"
22	การละหมาดสุนัตให้เยอะ และพยายามปกปิดมัน	«عَلَيْكَ بِكَثْرَةِ السُّجُودِ فَإِنَّكَ لاَ تَسْجُدُ لِلَّهِ سَجْدَةً إِلاَّ رَفَعَكَ اللهُ بِهَا دَرَجَةً وَحَطَّ عَنْكَ بِهَا خَطِيئَةً» ความว่า "เจ้าต้องสุญูดเพื่ออัลลอฮฺให้เยอะๆ เพราะแท้จริงแล้ว ไม่มีครั้งใดที่เจ้าสุญูดเพื่ออัลลอฮฺเพียงแค่หนึ่งครั้ง เว้นแต่อัลลอฮฺจะยกสถานะของเจ้าหนึ่งขั้นและลบล้างความผิดของเจ้าหนึ่งประการ" «صلاة الرجل تطوعا حيث لا يراه الناس تعدل صلاته على أعين الناس خمسا وعشرين» ความว่า "ละหมาดสุนัตของคนผู้หนึ่งโดยที่ไม่มีใครเห็น เทียบเท่าการละหมาดของเขาในสายตาคนอื่นถึงยี่สิบห้าเท่า"
23	ละหมาดสุนัตก่อนศุบหฺและละหมาดศุบหฺ	«رَكْعَتَا الْفَجْرِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا». ความว่า "ละหมาดสองร็อกอัตฟัจญ์รฺ(ก่อนศุบหฺ) นั้น ดีกว่าดุนยาและทุกสิ่งทุกอย่างในดุนยา" «مَنْ صَلَّى الصُّبْحَ فَهُوَ فِي ذِمَّةِ اللهِ» ความว่า "ผู้ใดที่ละหมาดศุบหฺ เขาย่อมอยู่ในการพิทักษ์ของอัลลอฮฺ"

24	**ละหมาดฎุฮา**	« يُصْبِحُ عَلَى كُلِّ سُلاَمَى مِنْ أَحَدِكُمْ صَدَقَةٌ فَكُلُّ تَسْبِيحَةٍ صَدَقَةٌ وَكُلُّ تَحْمِيدَةٍ صَدَقَةٌ وَكُلُّ تَهْلِيلَةٍ صَدَقَةٌ وَكُلُّ تَكْبِيرَةٍ صَدَقَةٌ وَأَمْرٌ بِالْمَعْرُوفِ صَدَقَةٌ وَنَهْيٌ عَنِ الْمُنْكَرِ صَدَقَةٌ وَيُجْزِئُ مِنْ ذَلِكَ رَكْعَتَانِ يَرْكَعُهُمَا مِنَ الضُّحَى » ความว่า "ทุกเช้าพวกท่านแต่ละคนจะตื่นขึ้นมาพร้อมกับหน้าที่ต้องทดแทนต่อทุกๆ ข้อต่อในร่างกายของเขาด้วยหนึ่งเศาะดะเกาะฮฺ การกล่าวตัสบีหฺครั้งหนึ่งเป็นหนึ่งเศาะดะเกาะฮฺ การกล่าวตะห์มีดครั้งหนึ่งเป็นหนึ่งเศาะดะเกาะฮฺ การกล่าวตะฮฺลีลครั้งหนึ่งเป็นหนึ่งเศาะดะเกาะฮฺ การกล่าวตักบีรครั้งหนึ่งเป็นหนึ่งเศาะดะเกาะฮฺ การสั่งให้ทำดีหนึ่งครั้งเป็นหนึ่งเศาะดะเกาะฮฺ การห้ามทำชั่วหนึ่งครั้งเป็นหนึ่งเศาะดะเกาะฮฺ และสามารถทดแทนทั้งหมดนั้นได้ด้วยการละหมาดฎุหาสองร็อกอัต"
25	**ผู้ใดที่นั่งอยู่ ณ ที่ละหมาดของเขาเพื่อกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ**	«الْمَلاَئِكَةُ تُصَلِّي عَلَى أَحَدِكُمْ مَا دَامَ فِي مُصَلاَّهُ الَّذِي صَلَّى فِيهِ مَا لَمْ يُحْدِثْ تَقُولُ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ اللَّهُمَّ ارْحَمْهُ» ความว่า "เหล่ามลาอิกะฮฺจะพากันขอพรให้พวกท่านแต่ละคน ตราบใดที่เขายังนั่งอยู่ ณ ที่ละหมาดซึ่งเขาใช้ละหมาด ตราบใดที่เขาไม่เสียน้ำละหมาด พวกเขาจะกล่าวว่า 'โอ้อัลลอฮฺ ขอทรงอภัยให้เขาเถิด โอ้อัลลอฮฺ ขอทรงเมตตาเขาด้วยเถิด'"
26	**การซิกิรหลังละหมาดศุบหฺพร้อมญะมาอะฮฺจนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วก็ละหมาดอีกสองร็อกอัต**	«مَنْ صَلَّى الصبح فِي جَمَاعَةٍ ثُمَّ قَعَدَ يَذْكُرُ اللهَ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ كَانَتْ لَهُ كَأَجْرِ حَجَّةٍ وَعُمْرَةٍ تَامَّةٍ تَامَّةٍ تَامَّةٍ» ความว่า "ผู้ใดที่ละหมาดศุบหฺพร้อมญะมาอะฮฺ จากนั้นก็นั่งกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺจนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้น แล้วเขาก็ลุกขึ้นละหมาดสองร็อกอัต มันจะเท่ากับผลบุญการทำหัจญ์และอุมเราะฮฺอย่างสมบูรณ์ อย่างสมบูรณ์ อย่างสมบูรณ์"
27	**ผู้ที่ตื่นขึ้นละหมาดกลางคืนและปลุกภรรยาของเขาให้ตื่นละหมาด**	« مَنْ اسْتَيْقَظَ مِنَ اللَّيْلِ وَأَيْقَظَ امْرَأَتَهُ فَصَلَّيَا رَكْعَتَيْنِ جَمِيعًا كُتِبَا مِنَ الذَّاكِرِينَ اللهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ» ความว่า "ผู้ใดที่ตื่นละหมาดกลางคืนและเขาก็ปลุกภรรยาของเขาให้ตื่น แล้วทั้งสองก็ละหมาดพร้อมกันสองร็อกอัต จะถูกบันทึกว่าเขาทั้งสองเป็นหนึ่งในบุรุษและสตรีผู้กล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺอย่างมากมาย"
28	**ผู้ที่ตั้งใจจะละหมาดกลางคืนแต่หลับไม่ตื่น**	مَا مِنِ امْرِئٍ تَكُونُ لَهُ صَلاَةٌ بِاللَّيْلِ فَيَغْلِبُهُ عَلَيْهَا نَوْمٌ إِلا كَتَبَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ لَهُ أَجْرَ صَلاَتِهِ وَكَانَ نَوْمُهُ ذَلِكَ صَدَقَةً ความว่า "ไม่มีผู้ใดที่เคยละหมาดกลางคืนเป็นประจำ แล้วเขาก็หลับไม่ตื่น(ในบางครั้ง) เว้นแต่อัลลอฮฺจะบันทึกผลบุญการละหมาดของเขาให้ และการนอนของเขาครั้งนั้นถือว่าเป็นเศาะดะเกาะฮฺ"
29	**ดุอาอ์ของผู้ที่เข้าตลาด**	لا إِلَهَ إِلا اللهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لا يَمُوتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ كَتَبَ اللهُ لَهُ أَلْفَ أَلْفِ حَسَنَةٍ وَمَحَا عَنْهُ أَلْفَ أَلْفِ سَيِّئَةٍ وَرَفَعَ لَهُ أَلْفَ أَلْفِ دَرَجَةٍ ความว่า "***ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะห์ดะฮู ลาชะรีกะละฮฺ, ละฮุลมุลกฺ วะละฮุลหัมด์, ยุห์ยี วะ ยุมีตฺ, วะฮุวะ หัยยุน ลา ยะมูตฺ, บิยะดิฮิล ค็อยรฺ, วะฮุวะ อะลา กุลลิชัยอิน กอดีร,*** ผู้ที่อ่านดุอาอ์นี้เมื่อเข้าตลาดอัลลอฮฺจะบันทึกหนึ่งล้านความดี และจะลบล้างหนึ่งล้านความชั่ว และจะยกฐานะให้หนึ่งล้านขั้น"
30	***สุบหานัลลอฮฺ วัลหัมดุลิลลาฮฺ วัลลอฮุอักบัร*** **33 ครั้ง และปิดท้ายด้วย** ***ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ ...*** หลังละหมาดฟัรฎู	« مَنْ سَبَّحَ اللهَ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلاَةٍ ثَلاَثًا وَثَلاَثِينَ وَحَمِدَ اللهَ ثَلاَثًا وَثَلاَثِينَ وَكَبَّرَ اللهَ ثَلاَثًا وَثَلاَثِينَ فَتِلْكَ تِسْعَةٌ وَتِسْعُونَ وَقَالَ تَمَامَ الْمِائَةِ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ غُفِرَتْ خَطَايَاهُ وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ » ความว่า "ผู้ใดที่ตัสบีห์ ***สุบหานัลลอฮฺ*** หลังละหมาด 33 ครั้ง และตะห์มีด ***อัลหัมดุลิลลาฮฺ*** 33 ครั้ง และตักบีร ***อัลลอฮุอักบัร*** 33 ครั้ง นั่นคือจำนวนรวมทั้งหมด 99 ครั้ง แล้วเขาก็กล่าวปิดท้ายให้ครบร้อยว่า ***ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะห์ดะฮู ลาชะรีกะละฮฺ, ละฮุลมุลกฺ วะละฮุลหัมด์, วะฮุวะ อะลา กุลลิชัยอิน กอดีร*** บาปของเขาจะถูกอภัยให้แม้ว่าจะมากมายเท่ากับฟองทะเล"
31	**อ่านอายะฮฺกุรสีย์หลังละหมาดฟัรฎู**	من قرأ آية الكرسي في دبر كل صلاة مكتوبة لم يمنعه من دخول الجنة إلا الموت ความว่า "ผู้ใดที่อ่านอายะฮฺกุรสีย์หลังละหมาดฟัรฎูทุกครั้ง ย่อมไม่มีสิ่งใดที่ขวางกั้นเขามิให้เข้าสวรรค์นอกจากความตายเท่านั้น"
32	**การเยี่ยมผู้ป่วย**	مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَعُودُ مُسْلِمًا غُدْوَةً إِلَّا صَلَّى عَلَيْهِ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ حَتَّى يُمْسِيَ وَإِنْ عَادَهُ عَشِيَّةً إِلا صَلَّى عَلَيْهِ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ حَتَّى يُصْبِحَ وَكَانَ لَهُ خَرِيفٌ فِي الْجَنَّةِ

		ความว่า "ไม่มีมุสลิมคนใดที่เยี่ยมพี่น้องมุสลิมที่ป่วยอยู่ในตอนเช้าเว้นแต่จะมีมลาอิกะฮฺเจ็ดหมื่นตนขอพรและขออภัยโทษให้เขาจนกระทั่งถึงเวลาเย็น และถ้าหากเขาไปเยี่ยมตอนเย็น ก็จะมีเจ็ดหมื่นมลาอิกะฮฺคอยขอพรให้เขาจนกระทั่งถึงเช้า และสำหรับเขามีสวนที่พร้อมเก็บซึ่งถูกเตรียมไว้ในสวรรค์"
33	**ขอดุอาอ์ให้ผู้ประสบทุกข์**	«الحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي عَافَانِي مِمَّا ابْتَلاكَ بِهِ وَفَضَّلَنِي عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقَ تَفْضِيلاً لَمْ يُصِبْهُ ذَلِكَ البَلاءُ» ความว่า "ผู้ใดที่พบเห็นคนที่ถูกทดสอบด้วยทุกข์ยากใด แล้วเขาก็กล่าวว่า ***อัลหัมดุลิลลาฮิล ละซี อาฟานี มิมมับตะลากะ บิฮี, วะ ฟัฎเฎาะละนี อะลา กะษีริม มิมมัน เคาะละกอ ตัฟฎีลา*** (ความหมาย ขอสรรเสริญอัลลอฮฺผู้ทรงโปรดให้ฉันปราศจากสิ่งที่ท่านถูกทดสอบ และทรงประทานความประเสริฐแก่ฉันเหนือผู้อื่นอีกมากที่พระองค์ทรงสร้างมา) ดังนั้น เขาก็จะไม่ประสบกับการทดสอบนั้น(ไม่เป็นโรคดังกล่าวนั้น)"
34	**การกล่าวปลอบโยนผู้ได้รับทุกข์**	مَنْ عَزَّى مُصَابًا فَلَهُ مِثْلُ أَجْرِهِ ความว่า "ผู้ใดที่ปลอบประโลมผู้ตกทุกข์เขาก็จะได้รับผลบุญเช่นคนผู้นั้น(คือผลบุญจากการที่เขาอดทนต่อทุกข์นั้น)" مَا مِنْ مُؤْمِنٍ يُعَزِّي أَخَاهُ بِمُصِيبَةٍ إِلا كَسَاهُ اللهُ سُبْحَانَهُ مِنْ حُلَلِ الْكَرَامَةِ ความว่า "ไม่มีผู้ศรัทธาคนใดที่ปลอบประโลมพี่น้องของเขาในเรื่องทุกข์ยากใดๆ เว้นแต่อัลลอฮฺจะทรงให้เขาได้สวมเครื่องแต่งกายแห่งเกียรติ(ในวันกิยามะฮฺ)"
35	**การละหมาดญะนาซะฮฺ และการตามศพไปที่สุสานจนกระทั่งเสร็จสิ้นการฝังศพ**	مَنْ شَهِدَ الْجَنَازَةَ حَتَّى يُصَلِّيَ فَلَهُ قِيرَاطٌ وَمَنْ شَهِدَ حَتَّى تُدْفَنَ كَانَ لَهُ قِيرَاطَانِ قِيلَ وَمَا الْقِيرَاطَانِ قَالَ مِثْلُ الْجَبَلَيْنِ الْعَظِيمَيْنِ ความว่า "ผู้ใดที่ร่วมติดตามศพจนกระทั่งเขาได้ละหมาดศพ เขาจะได้รับผลบุญเท่ากับหนึ่งกะรัต และผู้ใดที่ร่วมติดตามศพจนกระทั่งศพถูกฝังเขาจะได้รับผลบุญสองกะรัต มีผู้ถามว่าอะไรคือสองกะรัต ท่านนบีตอบว่า เหมือนภูเขาลูกใหญ่สองลูก" อิบนุ อุมัร เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุ กล่าวว่า เราได้ละเลยต่อผลบุญของกะรัตเหล่านี้มากมายเหลือเกิน
36	**การสร้างมัสญิดเพื่ออัลลอฮฺ**	مَنْ بَنَى لِلَّهِ مَسْجِدًا وَلَوْ كَمَفْحَصِ قَطَاةٍ بَنَى اللهُ لَهُ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ ความว่า "ผู้ใดที่สร้างมัสญิดหลังหนึ่งเพื่ออัลลอฮฺ แม้ว่าจะเล็กเท่ารังนกก็ตาม อัลลอฮฺจะสร้างบ้านหลังหนึ่งให้เขาในสวรรค์"
37	**การใช้จ่ายทรัพย์สิน**	مَا مِنْ يَوْمٍ يُصْبِحُ الْعِبَادُ فِيهِ إِلا مَلَكَانِ يَنْزِلانِ فَيَقُولُ أَحَدُهُمَا اللَّهُمَّ أَعْطِ مُنْفِقًا خَلَفًا وَيَقُولُ الآخَرُ اللَّهُمَّ أَعْطِ مُمْسِكًا تَلَفًا ความว่า "ไม่มีวันใดที่บ่าวทั้งหลายตื่นเช้าขึ้นมา เว้นแต่มีมลาอิกะฮฺสองตนลงมา มลาอิกะฮฺตนหนึ่งจะกล่าวว่า โอ้ อัลลอฮฺขอทรงมอบสิ่งทดแทนให้กับผู้ที่ใช้จ่าย และอีกตนหนึ่งจะกล่าวว่า โอ้ อัลลอฮฺ ขอทรงมอบความเสียหายให้กับผู้ที่กักเก็บไม่ยอมใช้จ่าย"
38	**การบริจาค**	سَبَقَ دِرْهَمٌ مِائَةَ أَلْفٍ قَالُوا يَا رَسُولَ اللهِ وَكَيْفَ قَالَ رَجُلٌ لَهُ دِرْهَمَانِ فَأَخَذَ أَحَدَهُمَا فَتَصَدَّقَ بِهِ وَرَجُلٌ لَهُ مَالٌ كَثِيرٌ فَأَخَذَ مِنْ عُرْضِ مَالِهِ مِائَةَ أَلْفٍ فَتَصَدَّقَ بِهَا ความว่า "เงินแค่หนึ่งดิรฮัมชนะเหนือเงินแสน" พวกเขาถามว่า โอ้ รอซูลุลลอฮฺ มันเป็นไปได้อย่างไรเล่า ? ท่านตอบว่า "ผู้ชายคนหนึ่งมีเงินแค่สองดิรฮัมแล้วเขาก็เอาหนึ่งจากสองดิรฮัมนั้นไปบริจาค และผู้ชายอีกคนหนึ่งมีทรัพย์สมบัติมากมายล้นเหลือ แล้วเขาก็เอาเพียงหนึ่งแสนจากบางส่วนของสมบัตินั้นไปบริจาค" مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَغْرِسُ غَرْسًا أَوْ يَزْرَعُ زَرْعًا فَيَأْكُلُ مِنْهُ طَيْرٌ أَوْ إِنْسَانٌ أَوْ بَهِيمَةٌ إِلا كَانَ لَهُ بِهِ صَدَقَةٌ ความว่า "ไม่มีมุสลิมคนใดปลูกต้นไม้หรือพืชใดๆ แล้วก็มีนกมากิน หรือคนมากิน หรือสัตว์เลี้ยงมากินพืชนั้น เว้นแต่เขาจะได้ผลบุญเป็นเศาะดะเกาะฮฺจากสิ่งนั้น"
39	**การให้ยืมโดยไม่ได้คิดผลประโยชน์**	مَا مِنْ مُسْلِمٍ يُقْرِضُ مُسْلِمًا قَرْضًا مَرَّتَيْنِ إِلا كَانَ كَصَدَقَتِهَا مَرَّةً ความว่า "ไม่มีมุสลิมคนใดที่ให้ยืมแก่มุสลิมอีกคนหนึ่งด้วยการยืมใดๆ จำนวนสองครั้ง เว้นแต่เขาจะได้รับผลบุญเหมือนกับว่าได้ทำเศาะดะเกาะฮฺกับหนึ่งในสองครั้งนั้น"
40	**การอดทนต่อลูกหนี้ที่ลำบากในการชำระหนี้**	مَنْ أَنْظَرَ مُعْسِرًا فَلَهُ بِكُلِّ يَوْمٍ صَدَقَةٌ قَبْلَ أَنْ يَحِلَّ الدَّيْنُ فَإِذَا حَلَّ الدَّيْنُ فَأَنْظَرَهُ فَلَهُ بِكُلِّ يَوْمٍ مِثْلَيْهِ صَدَقَةٌ ความว่า "ผู้ใดที่ยืดเวลาจ่ายหนี้ให้แก่ลูกหนี้ที่ลำบากในการชำระ เขาจะได้รับผลบุญประหนึ่งได้ทำเศาะดะเกาะฮฺทุกวันกับหนี้จำนวนนั้น นั่นคือก่อนที่ลูกหนี้จะมีเงินชำระหนี้ และเมื่อลูกหนี้มีเงินจะชำระหนี้แล้ว แต่เขาก็ยืดเวลาให้อีก เขาจะได้รับผลบุญ

		ประหนึ่งเหมือนได้ทำเศาะดะเกาะฮฺวันละสองเท่าของหนึ่งนั้น"
41	การถือศีลอดเพื่อหนทางอัลลอฮฺ	مَنْ صَامَ يَوْمًا فِي سَبِيلِ اللهِ بَعَّدَ اللهُ وَجْهَهُ عَنِ النَّارِ سَبْعِينَ خَرِيفًا ความว่า "ผู้ใดที่ถือศีลอดเพื่อหนทางของอัลลอฮฺหนึ่งวัน อัลลอฮฺจะทรงให้ห่างไกลจากนรกถึงเจ็ดสิบฤดูกาล"
42	การถือศีลอดสามวันในทุกเดือน ถือศีลอดวันอะเราะฟะฮฺ และวันอาชูรออ์	«صوم ثَلاثَةٌ مِنْ كُلِّ شَهْرٍ صَوْمُ الدَّهْرِ» ความว่า "การถือศีลอดสามวันของทุกเดือน ผลบุญประหนึ่งการถือศีลอดตลอดทั้งปี" وَسُئِلَ عَنْ صَوْمِ يَوْمِ عَرَفَةَ فَقَالَ « يُكَفِّرُ السَّنَةَ الْمَاضِيَةَ وَالْبَاقِيَةَ » ความว่า ท่านนบีถูกถามเกี่ยวกับการถือศีลอดวันอะเราะฟะฮฺ ท่านตอบว่า "มันลบล้างความผิดบาปของปีที่ผ่านมาและปีที่เหลืออยู่" وَسُئِلَ عَنْ صَوْمِ يَوْمِ عَاشُورَاءَ فَقَالَ « يُكَفِّرُ السَّنَةَ الْمَاضِيَةَ » ความว่า ท่านนบีถูกถามเกี่ยวกับการถือศีลอดวันอะเราะฟะฮฺ ท่านตอบว่า "มันลบล้างความผิดบาปของปีที่ผ่านมา"
43	ถือศีลอดหกวันในเดือนเชาวาล	«مَنْ صَامَ رَمَضَانَ ثُمَّ أَتْبَعَهُ سِتًّا مِنْ شَوَّالٍ كَانَ كَصِيَامِ الدَّهْرِ». ความว่า "ผู้ใดที่ถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนและถือศีลอดตามอีกหกวันในเดือนเชาวาลแล้ว เสมือนว่าเขาผู้นั้นได้ถือศีลอดหนึ่งปี"
44	ละหมาดตะรอวีหฺพร้อมอิมามจนกระทั่งสิ้นสุด	إِنَّ الرَّجُلَ إِذَا صَلَّى مَعَ الإِمَامِ حَتَّى يَنْصَرِفَ حُسِبَ لَهُ قِيَامُ لَيْلَةٍ ความว่า "แท้จริงแล้ว คนผู้หนึ่งเมื่อเขาละหมาดพร้อมอิมามจนกระทั่งเสร็จสิ้น จะถูกคิดผลบุญประหนึ่งว่าเขาได้ละหมาดหนึ่งคืน"
45	การทำอุมเราะฮฺในเราะมะฎอน	«عُمْرَةٌ فِي رَمَضَانَ تَعْدِلُ حَجَّةً، أو حجة معي» ความว่า "หนึ่งอุมเราะฮฺในเราะมะฎอน ผลบุญเทียมเท่ากับทำหัจญ์หนึ่งครั้ง หรือทำหัจญ์หนึ่งครั้งพร้อมกับฉัน" مَنْ طَافَ بِالْبَيْتِ (سبعا) وَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ كَانَ كَعِتْقِ رَقَبَةٍ ความว่า "ผู้ใดที่เฏาะวาฟรอบบัยตุลลอฮฺเจ็ดรอบ และละหมาดสองร็อกอัต นั่นประหนึ่งว่าเขาได้รับผลบุญเยี่ยงการปล่อยทาสหนึ่งคน"
46	หัจญ์มับรูร	«مَنْ حَجَّ , فَلَمْ يَرْفُثْ، وَلَمْ يَفْسُقْ رَجَعَ كَيَوْمِ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ». ความว่า "ผู้ใดที่ประกอบพิธีหัจญ์โดยไม่พูดจาหยาบคาย(ลามก)และไม่กระทำสิ่งชั่วช้าใดๆเขาผู้นั้นจะกลับมา(ในสภาพปลอดจากบาป)เสมือนวันที่มารดาของเขาได้ให้คลอดเขาออกมา" «وَالحَجُّ المَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إلا الجَنَّةُ». ความว่า "และสำหรับหัจญ์มับรูรฺไม่มีสิ่งใดสามารถตอบแทนใดนอกจากสวนสวรรค์เท่านั้น"
47	การประกอบอะมัลที่ดีในสิบวันแรกของซุลหิจญะฮฺ	«مَا من أَيَّامٍ العَمَلُ فِيها أحب إلى الله من هذه الأيام، يعني أيام العشر، قالُوا: يا رسول الله وَلا الجِهَادُ في سبيل الله؟ قال: «وَلا الجِهَادُ في سبيل الله إلا رَجُلٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فَلَمْ يَرْجِعْ من ذلك بِشَيْءٍ». ความว่า "ไม่มีวันใดที่ปฏิบัติการงานจะเป็นที่รักที่สุดแก่อัลลอฮฺมากไปกว่าวันดังกล่าวนี้ หมายถึง สิบวันแรกของเดือนซุลหิจญะฮฺ พวกเขาพากันกล่าวว่า โอ้ รอซูลุลลอฮฺ แม้ว่าจะเป็นการญิฮาดในหนทางของอัลลอฮฺกระนั้นหรือ? ท่านนบีก็ตอบว่า แม้จะเป็นการญิฮาดในหนทางของอัลลอฮฺก็ตามที เว้นแต่ผู้ที่ได้ออกไปต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺด้วยตัวของเขาและทรัพย์สินของเขา แล้วเขาก็เสียชีวิตไม่ได้นำสิ่งเหล่านั้นกลับมาด้วยเลย"
48	การอุฎหิยะฮฺ	قَالَ أَصْحَابُ رَسُولِ اللهِ يَا رَسُولَ اللهِ مَا هَذِهِ الأَضَاحِيُّ قَالَ سُنَّةُ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ قَالُوا فَمَا لَنَا فِيهَا يَا رَسُولَ اللهِ قَالَ بِكُلِّ شَعَرَةٍ حَسَنَةٌ قَالُوا فَالصُّوفُ يَا رَسُولَ اللهِ قَالَ بِكُلِّ شَعَرَةٍ مِنَ الصُّوفِ حَسَنَةٌ ความว่า เศาะหาบะฮฺของท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ถามว่า โอ้ ท่านรอซูลุลลอฮฺ อุฎหิยะฮฺเหล่านี้คืออะไร ? ท่านตอบว่า "มันคือแนวทางแห่งบิดาของพวกท่าน นบีอิบรอฮีม" พวกเขาถามต่อว่า แล้วเราจะได้อะไรจากมัน โอ้ รอซูลุลลอฮฺ ท่านตอบว่า "ขนเส้นหนึ่งของมันเท่ากับหนึ่งความดีงาม" พวกเขาถามอีกว่า แล้วปุยขนของมันเล่า โอ้ รอซูลลุลอฮฺ ท่านตอบว่า "ขนทุกเส้นจากปุยขนของมันเท่ากับหนึ่งความดีงาม"
49	ผลบุญและความประเสริฐของผู้รู้	« فَضْلُ الْعَالِمِ عَلَى الْعَابِدِ كَفَضْلِي عَلَى أَدْنَاكُمْ ». ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللهِ « إِنَّ اللهَ وَمَلاَئِكَتَهُ وَأَهْلَ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ حَتَّى النَّمْلَةَ فِي جُحْرِهَا وَحَتَّى الْحُوتَ لَيُصَلُّونَ عَلَى مُعَلِّمِ النَّاسِ الْخَيْرَ » ความว่า "ความประเสริฐของผู้รู้ต่อนักประกอบศาสนกิจนั้นเสมือนกับความความประเสริฐของฉันต่อคนที่ต้อยต่ำที่สุดในหมู่พวกท่าน" จากนั้นท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ก็ได้กล่าวว่า "แท้จริง อัลลอฮฺและเหล่ามะลาอิกะฮฺของ

		พระองค์ตลอดจนชาวฟากฟ้าและแผ่นดิน จนกระทั่งมดที่อยู่ในรังของมัน หรือกระทั่งปลาต่างย่อมกล่าวอวยพรให้กับผู้สอนความดีแก่มนุษย์"
50	**การวิงวอนขอให้ตายชะฮีดด้วยใจจริง**	« مَنْ سَأَلَ اللهَ الشَّهَادَةَ بِصِدْقٍ بَلَّغَهُ اللهُ مَنَازِلَ الشُّهَدَاءِ وَإِنْ مَاتَ عَلَى فِرَاشِهِ » ความว่า "ผู้ใดที่วิงวอนขอการตายชะฮีดจากอัลลอฮฺด้วยใจจริง อัลลอฮฺจะทรงให้เขาบรรลุระดับชั้นของเหล่าชุฮะดาอ์ แม้ว่าเขาจะเสียชีวิตบนที่นอนของของเขาก็ตาม"
51	**การร้องไห้เนื่องด้วยความกลัวต่ออัลลอฮฺ และการเฝ้ายามในหนทางของพระองค์**	«عَيْنَانِ لا تَمَسُّهُمَا النَّارُ، عَيْنٌ بَكَتْ مِنْ خَشْيَةِ اللهِ، وَعَيْنٌ بَاتَتْ تَحْرُسُ فِى سَبِيلِ اللهِ» ความว่า"ดวงตาสองดวงที่ไฟนรกไม่สามารถสัมผัสได้ คือดวงตาที่ร้องไห้เนื่องจากความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ และดวงตาที่ไม่หลับเนื่องจากคอยเฝ้าระวังภัยในหนทางของอัลลอฮฺ"
52	**การพึ่งพิงอัลลอฮฺ และการละทิ้งการใช้ไฟจี้รักษา การปัดเป่า และการถือลาง**	عرضت على النبي الأمم في المنام فرأى أمته وفيهم سَبْعُونَ أَلْفًا يدخلون الجنة بلا حِسَابٍ عَلَيْهِمْ وَلا عَذَابَ وهم: الذين لا يَكْتَوُونَ وَلا يَسْتَرْقُونَ وَلا يَتَطَيَّرُونَ وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ความว่า ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้เห็นภาพของประชาชาติต่างๆ ในฝัน และเห็นประชาชาติของท่านมีผู้คนจำนวนเจ็ดหมื่นคนจากพวกเขาที่ได้เข้าสวรรค์โดยไม่ต้องถูกสอบสวน ไม่ต้องถูกลงโทษใดๆ เลย คนเหล่านั้นคือ บรรดาคนที่ไม่ใช้ไฟจี้เพื่อรักษา ไม่ปัดเป่า ไม่ถือโชคลาง และพวกเขาพึ่งพิงต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขา
53	**ผู้ที่ตายไปจากลูกๆ ที่ยังเล็กอยู่**	مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَمُوتُ لَهُ ثَلاثَةٌ مِنَ الْوَلَدِ لَمْ يَبْلُغُوا الْحِنْثَ إلا أَدْخَلَهُ اللهُ الْجَنَّةَ بِفَضْلِ رَحْمَتِهِ إِيَّاهُمْ ความว่า "ไม่มีมุสลิมคนใดที่เสียชีวิตไป โดยทิ้งลูกๆ ไว้สามคนที่ยังไม่บรรลุวัยตามศาสนบัญญัติ เว้นแต่อัลลอฮฺจะให้เขาได้เข้าสวรรค์ เนื่องจากความเมตตาของพระองค์ต่อพวกเขา"
54	**การสูญเสียดวงตาและการอดทนต่อบททดสอบนั้น**	إن الله قال: إِذَا ابْتَلَيْتُ عَبْدِي بِحَبِيبَتَيْهِ فَصَبَرَ عَوَّضْتُهُ مِنْهُمَا الْجَنَّةَ يُرِيدُ عَيْنَيْهِ ความว่า "แท้จริง อัลลอฮฺได้ตรัสว่า เมื่อข้าได้ทดสอบบ่าวของข้าด้วยสิ่งที่เป็นที่รักทั้งสองของเขา แล้วเขาก็อดทนต่อบททดสอบนั้น ข้าจะทดแทนมันทั้งสองด้วยสวรรค์ พระองค์หมายถึงดวงตาทั้งสองของมนุษย์"
55	**การละทิ้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ**	إِنَّكَ لَنْ تَدَعَ شَيْئًا اتِّقَاءَ اللهِ عَزَّ وَجَلَّ إلا أَعْطَاكَ اللهُ خَيْرًا مِنْهُ ความว่า "แท้จริงแล้ว เจ้าไม่ได้ละทิ้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดเนื่องด้วยความเกรงกลัวต่ออัลลอฮฺ เว้นแต่พระองค์อัลลอฮฺจะทรงมอบสิ่งที่ดีกว่าให้"
56	**การดูแลอวัยวะเพศและลิ้น**	مَنْ يَضْمَنْ لِي مَا بَيْنَ لَحْيَيْهِ وَمَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ أَضْمَنْ لَهُ الْجَنَّةَ ความว่า "ผู้ใดที่รับประกันสิ่งที่อยู่ระหว่างขากรรไกรสองข้างของเขา และสิ่งที่อยู่ระหว่างขาทั้งสองของเขา ฉันจะรับประกันสวรรค์แก่เขา"
57	**การกล่าวพระนามของอัลลอฮฺเมื่อเข้าบ้านและทานอาหาร**	«إِذَا دَخَلَ الرَّجُلُ بَيْتَهُ فَذَكَرَ اللهَ عِنْدَ دُخُولِهِ وَعِنْدَ طَعَامِهِ قَالَ الشَّيْطَانُ: لا مَبِيتَ لَكُمْ وَلا عَشَاءَ، وَإِذَا دَخَلَ فَلَمْ يَذْكُرِ اللهَ عِنْدَ دُخُولِهِ قَالَ الشَّيْطَانُ أَدْرَكْتُمُ الْمَبِيتَ وَإِذَا لَمْ يَذْكُرِ اللهَ عِنْدَ طَعَامِهِ قَالَ أَدْرَكْتُمُ الْمَبِيتَ وَالْعَشَاءَ». ความว่า "เมื่อชายคนหนึ่งเข้าบ้านของเขา แล้วได้กล่าวถึงอัลลอฮฺตอนเข้าบ้านและตอนทานอาหาร ชัยฏอนก็จะพูดว่า ไม่มีที่หลับนอนและไม่มีอาหารให้เราอีกแล้ว และเมื่อชายคนหนึ่งเข้าบ้านแต่ไม่ได้กล่าวถึงอัลลอฮฺตอนเข้าบ้าน ชัยฏอนก็จะพูดว่า พวกเจ้าได้ที่หลับนอนแล้ว และหากเขาไม่กล่าวถึงอัลลอฮฺตอนทานอาหาร ชัยฏอนก็จะพูดว่า พวกเจ้าได้ที่หลับนอนและมีอาหารกินแล้ว"
58	**การขอดุอาอ์หลังทานอาหารและเมื่อสวมเสื้อผ้าใหม่**	«مَنْ أَكَلَ طَعَامًا فَقَالَ: "الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَطْعَمَنِي هَذَا الطَّعَامَ وَرَزَقَنِيهِ مِنْ غَيْرِ حَوْلٍ مِنِّي وَلاَ قُوَّةٍ" غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» ความว่า : "ผู้ใดที่รับประทานอาหารแล้วเขากล่าวว่า ***"อัลฮัมดุลิลลาฮิลละซี อัฏอะมะนี ฮาซัฏเฏาะอาม วะเราะซะเกาะนีฟีฮิ มิน ฆ็อยริเหาลิน มินนี วะลากุ๊วะฮฺ*** (แปลว่า ขอขอบคุณอัลลอฮฺ ผู้ทรงให้ฉันได้รับประทานอาหารนี้ และได้ประทานอย่างเสน่หาให้แก่ฉันโดยปราศจากพลังและความสามารถใดๆ ของฉัน)" เขาก็จะได้รับการอภัยโทษในความผิดที่ผ่านมาแล้ว" **และเมื่อสวมเสื้อผ้าใหม่ให้กล่าวว่า:** «"الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي كَسَانِي هَذَا وَرَزَقَنِيهِ مِنْ غَيْرِ حَوْلٍ مِنِّي وَلاَ قُوَّةٍ" غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» ***"อัลฮัมดุลิลลาฮิลละซี กะซานี ฮาซา วะเราะซะเกาะนีฟีฮิ มิน ฆ็อยริเหาลิน มินนี วะลากุ๊วะฮฺ*** (แปลว่า ขอขอบคุณอัลลอฮฺ ผู้ทรงให้ฉันได้สวมสิ่งนี้ และได้ประทานอย่างเสน่หาให้แก่ฉันโดยปราศจากพลังและความสามารถใดๆ ของฉัน)" เขาก็จะได้รับการอภัยโทษในความผิดที่ผ่านมาแล้ว"

59	ผู้ที่ต้องการลดภาระงานอันหนักให้เบาลง	ฟาฏิมะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮา ได้ขอคนใช้จากท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) เพื่อแบ่งเบาภาระของนางและท่านอะลี เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุมา แล้วท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ก็กล่าวว่า أَلَا أُعَلِّمُكُمَا خَيْرًا مِمَّا سَأَلْتُمَانِي إِذَا أَخَذْتُمَا مَضَاجِعَكُمَا تُكَبِّرَا أَرْبَعًا وَثَلَاثِينَ وَتُسَبِّحَا ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ وَتَحْمَدَا ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمَا مِنْ خَادِمٍ ความว่า "จะเอาไม่ล่ะ ฉันจะแนะนำสิ่งที่ดีกว่าสิ่งที่เธอทั้งสองได้ขอจากฉัน ? เมื่อพวกเธอจะนอน จงกล่าวตักบีรเทิดทูนอัลลอฮฺ (อัลลอฮุอักบัร) สามสิบสี่ครั้ง กล่าวสรรเสริญ (อัลหัมดุลิลลาฮฺ) สามสิบสามครั้ง และกล่าวตัสบีห (ซุบหานัลลอฮฺสามสิบสามครั้ง เพราะการกระทำดังกล่าวนั้นดีเลิศสำหรับเธอทั้งสองกว่าคนใช้เสียอีก"
60	ดุอาอ์ก่อนมีเพศสัมพันธ์	لَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ إِذَا أَتَى أَهْلَهُ قَالَ بِاسْمِ اللهِ اللَّهُمَّ جَنِّبْنَا الشَّيْطَانَ وَجَنِّبْ الشَّيْطَانَ مَا رَزَقْتَنَا فَقُضِيَ بَيْنَهُمَا وَلَدٌ لَمْ يَضُرُّهُ ความว่า "ถ้าหากว่าพวกท่านคนใดคนหนึ่ง เมื่อเขาจะมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาแล้วเขาก็กล่าวว่า ***บิสมิลลาฮฺ, อัลลอฮุมมัจญ์นิบนัช ชัยฏอน, วะ ญันนิบิชชัยฏอน มา เราะซักตะนา*** (ด้วยนามของอัลลอฮฺ โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ได้ทรงให้ชัยฏอนอยู่ห่างจากเราด้วยเถิด และขอพระองค์ได้ทรงให้ชัยฏอนอยู่ห่างไกลจากสิ่งที่พระองค์ประทานให้กับเรา) แล้วถ้าหากอัลลอฮฺกำหนดให้มีบุตรขึ้นระหว่างเขาทั้งสองเพราะการร่วมหลับนอนในครั้งนั้น ชัยฏอนก็ไม่สามารถทำอันตรายแก่ลูกคนนี้ได้เลย"
61	ภรรยาที่สร้างความพึงพอใจให้กับสามี	إِذَا صَلَّتْ الْمَرْأَةُ خَمْسَهَا وَصَامَتْ شَهْرَهَا وَحَفِظَتْ فَرْجَهَا وَأَطَاعَتْ زَوْجَهَا قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الْجَنَّةَ مِنْ أَيِّ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ شِئْتِ ความว่า "เมื่อสตรีใดละหมาดห้าเวลาครบถ้วน ถือศีลอดในเดือนที่วาญิบของนางอย่างสมบูรณ์ ได้สงวนอวัยวะเพศของนาง ได้เชื่อฟังสามีของนางอย่างดี จะถูกกล่าวแก่นางว่า จงเข้าไปสู่สวรรค์จากประตูใดๆ ของมันก็ได้ตามที่เธอปรารถนา" أَيُّمَا امْرَأَةٍ مَاتَتْ وَزَوْجُهَا عَنْهَا رَاضٍ دَخَلَتْ الْجَنَّةَ ความว่า "หญิงคนใดก็ตามที่เสียชีวิตในขณะที่สามีของนางนั้นพึงพอใจในตัวของนางแล้ว นางก็ย่อมได้เข้าสวรรค์"
62	การกตัญญูต่อพ่อแม่และการผูกสัมพันธ์กับเครือญาติ	رِضَى الرَّبِّ فِي رِضَى الْوَالِدِ ความว่า "ความพึงพอใจของพระผู้อภิบาลนั้น ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของบุพการี" مَنْ سَرَّهُ أَنْ يُبْسَطَ لَهُ رِزْقُهُ أَوْ يُنْسَأَ لَهُ فِي أَثَرِهِ فَلْيَصِلْ رَحِمَهُ ความว่า "ผู้ใดที่ชอบจะให้มีปัจจัยยังชีพของเขามากมายอย่างกว้างขวาง หรือ ถูกยืดอายุของเขาให้ยาวขึ้น เขาก็จงผูกสัมพันธ์กับญาติของเขา"
63	การเลี้ยงดูเด็กกำพร้า	«أَنَا وَكَافِلُ الْيَتِيمِ فِى الْجَنَّةِ هَكَذَا» وَأَشَارَ بِالسَّبَّابَةِ وَالْوُسْطَى ความว่า "ฉันและผู้อุปการะเลี้ยงดูเด็กกำพร้าจะอยู่ในสวรรค์เช่นนี้ แล้วท่านได้ชูนิ้วชี้กับนิ้วกลางของท่าน"
64	การมีมารยาทดี	إِنَّ الْمُؤْمِنَ لَيُدْرِكُ بِحُسْنِ خُلُقِهِ دَرَجَةَ الصَّائِمِ الْقَائِمِ ความว่า "แท้จริงแล้วผู้ศรัทธานั้น สามารถบรรลุถึงขั้นผู้ถือศีลอดและผู้ละหมาดกลางคืนได้ ด้วยการมีมารยาทที่ดีของเขา" أَنَا زَعِيمٌ ... وَبِبَيْتٍ فِي أَعْلَى الْجَنَّةِ لِمَنْ حَسَّنَ خُلُقَهُ ความว่า "ฉันเป็นเจ้านาย ... และด้วยบ้านหลังหนึ่ง ณ ชั้นที่สูงที่สุดในสวรรค์สำหรับผู้ที่มีมารยาทดี"
65	การมีเมตตาต่อสิ่งอื่น	وَإِنَّمَا يَرْحَمُ اللهُ مِنْ عِبَادِهِ الرُّحَمَاءَ ความว่า "และแท้จริงแล้ว อัลลอฮฺจะทรงเมตตาต่อปวงบ่าวของพระองค์ที่มีความเมตตา" ارْحَمُوا مَنْ فِى الأَرْضِ يَرْحَمْكُمْ مَنْ فِى السَّمَاءِ ความว่า "จงเมตตากรุณาต่อผู้ที่อยู่บนแผ่นดินแล้วพระองค์ผู้ทรงอยู่ ณ ฟากฟ้าจะทรงเมตตาต่อพวกท่าน"
66	การหวังดีต่อพี่น้องมุสลิม	لا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ ความว่า "พวกท่านคนใดคนหนึ่งจะยังไม่ศรัทธาโดยสมบูรณ์ จนกว่าเขาจะชอบให้พี่น้องของเขาได้รับในสิ่งที่เขาปรารถนาให้ตัวเองได้รับเช่นกัน"
67	ความอาย	الْحَيَاءُ لا يَأْتِي إِلا بِخَيْرٍ ความว่า "ความอายจะไม่นำสิ่งใดมา เว้นแต่ด้วยสิ่งที่ดีเท่านั้น" الحياء من الإيمان ความว่า "ความอายนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการศรัทธา" أَرْبَعٌ مِنْ سُنَنِ الْمُرْسَلِينَ الْحَيَاءُ وَالتَّعَطُّرُ وَالسِّوَاكُ وَالنِّكَاحُ ความว่า "สี่ประการที่เป็นแนวทางของบรรดาศาสนทูต คือ ความอาย การใช้เครื่องหอม การสีฟัน และการแต่งงาน"

68	**การเริ่มด้วยสลาม**	أن رَجُلا جاء إِلَى النَّبِيِّ فَقالَ: السَّلاَمُ عَلَيْكُمْ. فَقالَ النَّبِيُّ: «عَشْرٌ». ثُمَّ جَاءَ آخَرُ، فَقالَ: السَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللهِ. فَقالَ: «عِشْرُونَ». ثُمَّ جَاءَ آخَرُ، فَقالَ: السَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ. فَقالَ: «ثَلاَثُونَ». أي: من الحسنات ความว่า : มีชายคนหนึ่งได้มาหาท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม แล้วกล่าวว่า “อัสสลามมุอะลัยกุม” ท่านนบีก็บอกว่า “ได้สิบ” ต่อมามีคนอื่นมาหาอีก เขากล่าวว่า “อัสสลามุอะลัยกุม วะเราะฮฺมะตุลลอฮฺ” ท่านบอกว่า “ได้ยี่สิบ” ต่อมาก็มีคนอื่นมาหาอีก เขากล่าวว่า “ อัสสลามุอะลัยกุม วะเราะฮฺมะตุลลอฮฺ วะบะเราะกาตุฮฺ” ท่านบอกว่า “ได้สามสิบ” หมายถึงได้ผลบุญแห่งความดีงาม
69	**การจับมือเมื่อพบกัน**	«مَا مِنْ مُسْلِمَيْنِ يَلْتَقِيَانِ فَيَتَصَافَحَانِ إِلاَّ غُفِرَ لَهُمَا قَبْلَ أَنْ يَفْتَرِقَا» ความว่า “ไม่มีมุสลิมสองคนใดที่เจอกัน แล้วต่างยื่นมือจับระหว่างกัน นอกจากทั้งสองนั้นจะได้รับการอภัยโทษก่อนที่จะพรากจากกัน”
70	**การปกป้องศักดิ์ศรีของมุสลิม**	مَنْ رَدَّ عَنْ عِرْضِ أَخِيهِ رَدَّ الله عَنْ وَجْهِهِ النَّارَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ความว่า "ผู้ใดที่ปกป้องศักดิ์ศรีพี่น้องของเขา อัลลอฮฺก็จะทรงปกป้องใบหน้าของเขาจากนรกในวันกิยามะฮฺ"
71	**การรักผู้ที่มีคุณธรรมและการนั่งร่วมกับพวกเขา**	«أَنْتَ مَعَ مَنْ أَحْبَبْتَ» قَالَ أَنَسٌ: (فَمَا فَرِح الصحابة بشَيْءٍ فَرَحَهم بهذا الحديث) ความว่า "ท่านจะได้อยู่กับผู้ที่ท่านรัก" อะนัสกล่าวว่า บรรดาเศาะหาบะฮฺไม่เคยดีใจมากมายเท่ากับที่พวกเขาดีใจเมื่อได้ฟังหะดีษนี้
72	**ผู้ที่มีความรักต่อกันด้วยเกียรติยศของอัลลอฮฺ**	قَالَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ الْمُتَحَابُّونَ فِي جَلَالِي لَهُمْ مَنَابِرُ مِنْ نُورٍ يَغْبِطُهُمْ النَّبِيُّونَ وَالشُّهَدَاءُ ความว่า "อัลลอฮฺได้ตรัสว่า บรรดาผู้ที่รักกันด้วยเกียรติยศแห่งข้า พวกเขาจะได้มิมบัรจากแสงสว่าง ที่แม้แต่เหล่านบีและผู้ตายชะฮีดเองก็จะอิจฉาพวกเขา"
73	**การขอดุอาอ์ให้กับพี่น้องมุสลิมโดยลับหลัง**	« دَعْوَةُ الْمَرْءِ الْمُسْلِمِ لأَخِيهِ بِظَهْرِ الْغَيْبِ مُسْتَجَابَةٌ عِنْدَ رَأْسِهِ مَلَكٌ مُوَكَّلٌ كُلَّمَا دَعَا لأَخِيهِ بِخَيْرٍ قَالَ الْمَلَكُ الْمُوَكَّلُ بِهِ آمِينَ وَلَكَ بِمِثْلٍ » ความว่า "การขอดุอาอ์ของมุสลิมคนหนึ่งให้กับพี่น้องของเขาอย่างลับหลังนั้นเป็นที่ตอบรับ ณ ศรีษะของเขาจะมีมลาอิกะฮฺที่ได้รับมอบหมายอยู่ ทุกครั้งที่เขาขอสิ่งที่ดีให้กับพี่น้องของเขา มลาอิกะฮฺผู้รับมอบหมายก็จะกล่าวว่า อามีน และขอให้ท่านได้รับสิ่งที่เหมือนกันนั้นด้วยเถิด"
74	**การขออภัยโทษให้แก่ผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิง**	من استغفر للمؤمنين والمؤمنات كتب الله له بكل مؤمن ومؤمنة حسنة ความว่า "ผู้ใดที่กล่าวขออภัยโทษ/อิสติฆฟารให้กับบรรดาผู้ศรัทธาชายและหญิง อัลลอฮฺจะทรงบันทึกผลบุญแก่เขาจากทุกหนึ่งคนของผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิงนั้นเป็นหนึ่งความดีงาม"
75	**การกำจัดสิ่งกีดขวางออกจากถนนหรือทางเดิน**	« لَقَدْ رَأَيْتُ رَجُلاً يَتَقَلَّبُ فِى الْجَنَّةِ فِى شَجَرَةٍ قَطَعَهَا مِنْ ظَهْرِ الطَّرِيق كَانَتْ تُؤْذِى النَّاسَ » ความว่า "แท้จริง ฉันได้เห็นชายคนหนึ่งเดินไปมาในสวรรค์ ด้วยผลบุญจากการที่เขาตัดไม้ต้นหนึ่งที่กีดขวางทางเดินซึ่งได้สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้คนที่สัญจรไปมา"
76	**การละเว้นการโต้เถียงและการพูดเท็จ**	أَنَا زَعِيمٌ بِبَيْتٍ فِي رَبَضِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْمِرَاءَ وَإِنْ كَانَ مُحِقًّا وَبِبَيْتٍ فِي وَسَطِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْكَذِبَ وَإِنْ كَانَ مَازِحًا ความว่า "ฉันเป็นเจ้านายของบ้านหลังหนึ่ง ณ ด้านล่างของสวรรค์ ให้กับผู้ที่ละเว้นการโต้เถียงแม้ว่าเขาจะเป็นฝ่ายถูก และด้วยบ้านหลังหนึ่ง ณ ตรงกลางสวรรค์ให้กับผู้ละเว้นการพูดเท็จแม้ว่าเขาเพียงแค่หยอกล้อเล่นเท่านั้น"
77	**การระงับความโมโห**	مَنْ كَظَمَ غَيْظًا وَهُوَ يَسْتَطِيعُ أَنْ يُنَفِّذَهُ دَعَاهُ اللهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَى رُءُوسِ الْخَلَائِقِ حَتَّى يُخَيِّرَهُ فِي أَيِّ الْحُورِ شَاءَ ความว่า "ผู้ใดที่ระงับความโมโหในเรื่องหนึ่งเรื่องใดได้ ในขณะที่เขามีความสามารถจะแสดงออกมาได้ อัลลอฮฺจะเรียกเขาต่อหน้าสรรพสิ่งทั้งหลายในวันกิยามะฮฺ เพื่อให้เขาเลือกนางสวรรค์คนใดก็ได้ตามที่เขาปรารถนา"
78	**การชื่นชมในทางที่ดีหรือในทางที่ไม่ดี**	« مَنْ أَثْنَيْتُمْ عَلَيْهِ خَيْرًا وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ أَثْنَيْتُمْ عَلَيْهِ شَرًّا وَجَبَتْ لَهُ النَّارُ أَنْتُمْ شُهَدَاءُ اللهِ فِى الأَرْضِ ... ความว่า "ผู้ใดที่พวกท่านชื่นชมเขาในทางที่ดีเขาย่อมต้องได้รับสวรรค์ และผู้ใดที่พวกท่านชมเขาในทางที่ไม่ดีเขาย่อมต้องได้รับนรก พวกท่านเป็นพยานของอัลลอฮฺบนหน้าแผ่นดิน ..."
79	**การช่วยให้พี่น้องมุสลิมพ้นทุกข์ การ**	« مَنْ نَفَّسَ عَنْ مُؤْمِنٍ كُرْبَةً مِنْ كُرَبِ الدُّنْيَا نَفَّسَ اللهُ عَنْهُ كُرْبَةً مِنْ كُرَبِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَمَنْ يَسَّرَ عَلَى مُعْسِرٍ يَسَّرَ اللهُ عَلَيْهِ فِى الدُّنْيَا وَالآخِرَةِ وَمَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللهُ فِى الدُّنْيَا وَالآخِرَةِ ...

	แบ่งเบาความลำบาก และการปกปิดความลับของเขา	ความว่า "ผู้ใดที่ปลดเปลื้องทุกข์ใดๆ ของผู้ศรัทธาคนหนึ่งจากความทุกข์ยากในโลกดุนยา อัลลอฮฺจะปลดเปลื้องหนึ่งความทุกข์ให้กับเขาจากความทุกข์ยากทั้งหลายในอาคิเราะฮฺ และผู้ใดที่อำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่ลำบาก อัลลอฮฺจะทรงทำให้เขาพบความสะดวกง่ายดายในดุนยาและอาคิเราะฮฺ และผู้ใดที่ปกปิดความลับใดๆ ของมุสลิม อัลลอฮฺจะทรงปกปิดให้แก่เขาในดุนยาและอาคิเราะฮฺ
80	**การให้ความสำคัญกับอาคิเราะฮฺมากกว่าดุนยา**	مَنْ كَانَتْ الآخِرَةُ هَمَّهُ جَعَلَ اللهُ غِنَاهُ فِي قَلْبِهِ وَجَمَعَ لَهُ شَمْلَهُ وَأَتَتْهُ الدُّنْيَا وَهِيَ رَاغِمَةٌ ความว่า "ผู้ใดที่มีอาคิเราะฮฺเป็นความมุ่งหมายอย่างจริงจังของเขา อัลลอฮฺจะทรงกำหนดให้เขามีความมั่งมีในหัวใจเขา และจะทรงรวบรวมสิ่งที่กระจัดกระจายให้แก่เขา และดุนยาจะพรั่งพรูมาหาเขาในสภาพที่มันถูกบังคับมาเลย"
81	**ความยุติธรรมของผู้ปกครอง การมีจริยธรรมของหนุ่มสาว การผูกพันกับมัสญิด การรักกันเพื่ออัลลอฮฺ**	سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمْ اللهُ فِى ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلَّهُ إِمَامٌ عَادِلٌ وَشَابٌّ نَشَأَ فِي عِبَادَةِ رَبِّهِ وَرَجُلٌ قَلْبُهُ مُعَلَّقٌ فِي الْمَسَاجِدِ وَرَجُلَانِ تَحَابَّا فِى اللهِ اجْتَمَعَا عَلَيْهِ وَتَفَرَّقَا عَلَيْهِ وَرَجُلٌ دعتْهُ امْرَأَةٌ ذَاتُ مَنْصِبٍ وَجَمَالٍ فَقَالَ إِنِّي أَخَافُ اللهَ وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ بصدقة فأخفاها حَتَّى لا تَعْلَمَ شِمَالُهُ مَا تُنْفِقُ يَمِينُهُ وَرَجُلٌ ذَكَرَ اللهَ خَالِيًا فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ ความว่า "เจ็ดพวกที่อัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาอยู่ใต้ร่มเงาของพระองค์ในวันที่ไม่มีร่มเงาใดๆ เว้นแต่ร่มเงาของพระองค์เท่านั้น นั่นคือ ผู้นำที่ยุติธรรม เยาวชนที่โตขึ้นด้วยการอิบาดะฮฺต่อพระผู้อภิบาลของเขา ชายที่หัวใจของเขาผูกพันกับมัสญิด ชายสองคนที่รักกันเพื่ออัลลอฮฺทั้งสองเจอกันเพราะเหตุนั้นและจากกันไปก็ด้วยเหตุนั้น ชายคนหนึ่งที่มีหญิงมีฐานะและความงดงามเรียกร้องเขาแต่เขากล่าวว่า แท้จริงข้ากลัวต่ออัลลอฮฺ ชายคนหนึ่งที่ทำการบริจาคแล้วเขาก็ปกปิดมันเป็นความลับ แม้กระทั่งสิ่งมือซ้ายเขาก็ไม่รู้ว่ามือขวาเขาบริจาคอะไรไป และชายคนหนึ่งที่รำลึกถึงอัลลอฮฺในขณะที่อยู่คนเดียวแล้วดวงตาทั้งสองของเขาก็หลั่งน้ำตาออกมา"
82	**การอิสติฆฟารขออภัยโทษ**	من لزم الاستغفار جعل الله له من كل هم فرجا ومن كل ضيق مخرجا ورزقه من حيث لا يحتسب ความว่า "ผู้ใดที่เอาใจใส่การอิสติฆฟารอย่างสม่ำเสมอ อัลลอฮฺจะทรงทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ยากทุกประการ ให้มีทางออกจากสิ่งที่คับแคบทุกอย่าง และจะทรงประทานริซกีให้แก่เขาโดยที่เขาไม่คาดหวังมาก่อน"

ประการต่างๆ ที่มีคำสั่งห้ามจากมันและห้ามไม่ให้ทำมัน

ที่	ประการต่างๆ ที่ถูกห้าม	หะดีษของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม)
1	ทำอะมัลเพื่อมนุษย์	ความว่า "พระองค์อัลลอฮฺได้ตรัสว่า ข้าเป็นผู้ที่ร่ำรวยมั่งมีที่สุดโดยไม่จำเป็นต้องมีภาคีใดๆ พร้อมกับข้าอีก ผู้ใดที่ปฏิบัติอะมัลใดอะมัลหนึ่งโดยได้ตั้งภาคีผู้อื่นพร้อมๆ กับข้า แน่นอนข้าก็จะปล่อยเขาให้กับภาคีนั้นของเขา"
2	ภาพลักษณ์ข้างนอกสวย แต่ภายในแฝงด้วยความชั่ว	ความว่า "ฉันจะแจ้งแก่พวกท่านถึงกลุ่มชนบางพวกที่มาในวันกิยามะฮฺด้วยความดีงามมากมาย ขาวเจิดจรัสดุจดังเทือกเขาติฮามะฮฺ แล้วอัลลอฮฺก็ทรงทำให้มันเป็นผุยผงโดนลมพัดปลิวว่อน" เษาบาน กล่าวถามว่า โอ้ รอซูลุลลอฮฺ ท่านจงบอกคุณลักษณะของพวกเขาแก่เรา ท่านจงแจ้งให้เรารู้จักพวกเขาด้วยเถิด เราจะได้ไม่เป็นเหมือนพวกเขาโดยที่เราไม่รู้ตัว ท่านรอซูลตอบว่า "พึงทราบเถิด แท้จริงแล้วพวกเขานั้นเป็นพี่น้องของพวกเจ้า และมาจากเผ่าพันธุ์เดียวกันกับพวกเจ้า และพวกเขาได้เอาเวลากลางคืนเพื่อทำอะมัลต่างๆ เหมือนที่พวกเจ้าทำ แต่ว่าเมื่อพวกเขาอยู่โดดเดี่ยวกับสิ่งต้องห้ามของอัลลอฮฺ พวกเขาก็ละเมิดมัน"
3	การหยิ่งยโส	ความว่า "จะไม่ได้เข้าสวรรค์ สำหรับผู้ที่มีความหยิ่งอยู่ในใจเขา แม้ว่ามันจะเล็กเพียงแค่เท่าผงธุลีก็ตาม" ความหยิ่งคือการไม่ยอมรับความถูกต้อง และการดูถูกผู้อื่น
4	การปล่อยชายผ้าให้ยาวเฟื้อย	ความว่า "อิสบาล หรือการปล่อยชายผ้านั้น ถูกนับรวมทั้งส่วนที่เป็นผ้าถุง เสื้อ และผ้าโพกหัว ผู้ใดที่ลากเสื้อผ้าอย่างหนึ่งอย่างใดให้ยาวเฟื้อยเพื่อแสดงความโอ้อวด อัลลอฮฺจะไม่ทรงมองดูเขาในวันกิยามะฮฺ"
5	การอิจฉาริษยา	ความว่า "พวกท่านพึงระวังการอิจฉาริษยา เพราะแท้จริง การอิจฉาริษยานั้นจะกัดกินความดีทั้งหลาย เหมือนที่ไฟกินไม้ฟืน หรือหญ้าแห้ง"
6	การกินดอกเบี้ย	ความว่า "ท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้สาปแช่งผู้ที่กินดอกเบี้ย และผู้ที่จ่ายดอกเบี้ย" "ดอกเบี้ยหนึ่งดิรฮัมที่ชายคนหนึ่งกินในขณะที่เขารู้ว่าเป็นดอกเบี้ย เลวกว่าการผิดประเวณีสามสิบหกครั้ง"
7	ผู้ที่ดื่มเหล้า	ความว่า "ผู้ที่ติดเหล้านั้นไม่สามารถเข้าสวรรค์ได้ ผู้ที่เชื่อต่อไสยศาสตร์และผู้ที่ตัดขาดกับญาติก็เช่นเดียวกัน" "ผู้ใดที่ดื่มเหล้า การละหมาดของเขาจะไม่ถูกรับเป็นเวลาสี่สิบคืน"
8	การพูดโกหก	ความว่า "ความหายนะจงประสบแก่ผู้ที่เล่าเรื่องเพื่อให้ผู้อื่นหัวเราะเฮฮา โดยที่เขาได้พูดโกหกแต่งเรื่องขึ้นเอง ความหายนะจงประสบแก่เขา ความหายนะจงประสบแก่เขา"
9	การคุ้ยหาความลับคนอื่น	ความว่า "ผู้ใดที่รับฟังเรื่องของกลุ่มชนใดๆ โดยที่พวกเขารังเกียจไม่ชอบที่จะให้เขารับฟัง จะถูกรินลงในหูของเขาด้วยตะกั่วเหลวในวันกิยามะฮฺ"
10	การปั้น/เขียนรูป	ความว่า "แท้จริงแล้ว คนที่โดนการลงโทษสาหัสที่สุดในวันกิยามะฮฺคือบรรดาผู้ที่ปั้น/เขียนรูป" "มลาอิกะฮฺจะไม่เข้าบ้านที่มีสุนัขและรูป"
11	การยุแหย่	ความว่า "ผู้ที่ชอบยุแหย่นั้นจะไม่ได้เข้าสวรรค์" การยุแหย่ คือการนำเรื่องต่างๆ ไปยุแยงตะแคงรั่วระหว่างผู้คนเพื่อให้เกิดการบาดหมาง
12	การนินทา	ความว่า "พวกท่านรู้ไหมว่าอะไรคือการนินทา?" เหล่าเศาะหาบะฮฺตอบว่า อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์รู้ดีกว่า ท่านตอบว่า "การที่ท่านพูดถึงพี่น้องของท่านในสิ่งที่เขารังเกียจ" มีคนถามว่า แล้วถ้าหากว่าในตัวของพี่น้องของฉันนั้นมีสิ่งที่เป็นเรื่องจริงอยู่เล่า? "ถ้าหากว่ามันเป็นเรื่องจริงในสิ่งที่ท่านพูด แสดงว่าท่านได้นินทาเขาแล้ว แต่ถ้าหากว่ามันไม่ใช่เรื่องจริง แสดงว่าท่านได้กล่าวหาเขา"
13	การสาปแช่ง	ความว่า "การสาปแช่งผู้ศรัทธานั้นเปรียบเหมือนการฆ่าเขา" "เจ้าอย่าได้สาปแช่งลม เพราะแท้จริงแล้วมันได้รับคำสั่งมา และแท้จริงแล้ว ผู้ใดก็ตามที่สาปแช่งสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ไม่คู่ควรจะถูกสาปแช่ง การสาปแช่งนั้นก็จะย้อนกลับไปหาตัวเขา"
14	การเปิดเผยความลับ	ความว่า "แท้จริงแล้ว ในจำนวนผู้ที่มีสถานะชั่วช้าที่สุด ณ องค์อัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺก็คือ ชายที่ร่วมหลับนอนกับภรรยาของเขาและนางก็ได้เสพสุขกับเขา จากนั้นเขาก็เปิดเผยความลับของนาง"
15	การหยาบคายหรือหยาบกระด้าง	ความว่า "แท้จริงแล้ว ในจำนวนผู้ที่มีสถานะชั่วช้าที่สุด ณ องค์อัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺก็คือ คนที่ผู้อื่นหลีกหนีจากเขา เพราะต้องการหลีกเลี่ยงความหยาบคายของเขา" "ความผิดที่มากที่สุดของมนุษย์อยู่ที่ลิ้นของเขา"
16	การกล่าวหา	ความว่า "ใครก็ตามที่กล่าวแก่พี่น้องของเขาว่า โอ้ กาฟิร แน่นอน ย่อมต้องมีคนใดคน

	มุสลิมว่าเป็นกาฟิร	หนึ่งที่กุฟรุนั้นต้องตกเป็นของเขา ถ้าหากว่าเขาเป็นกาฟิรจริงก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าไม่ใช่ตามที่พูดแล้วไซร้ กุฟรุนั้นก็จะย้อนกลับไปหาผู้พูด(ผู้พูดนั้นเองที่จะตกเป็นกาฟิร)"
17	การไม่ยอมรับว่าเป็นเชื้อสายของบุพการีของตน	ความว่า "ผู้ใดก็ตามที่อ้างตนไปยังผู้อื่นที่ไม่ใช่พ่อของเขา ในขณะที่เขาเองก็รู้ดี แน่นอนสวรรค์ย่อมจะถูกห้ามแก่เขา" "พวกเจ้าอย่าได้รังเกียจที่จะยอมรับว่าเป็นเชื้อสายของบุพการีของพวกท่าน เพราะผู้ใดก็ตามที่รังเกียจพ่อของเขา นั่นคือการกุฟรฺ"
18	การข่มขู่ให้มุสลิมหวาดกลัว	ความว่า "ไม่อนุญาตให้มุสลิมข่มขู่สร้างความกลัวแก่มุสลิมอื่น" "ผู้ใดก็ตามที่ชี้ไปยังพี่น้องของเขาด้วยเหล็ก ดังนั้น แน่นอนมะลาอิกะฮฺจะคอยสาปแช่งเขา จนกว่าเขาจะวางมัน"
19	การฆ่าผู้ไม่ใช่มุสลิมที่อาศัยอยู่อย่างสันติในรัฐอิสลาม	ความว่า "ผู้ใดที่ฆ่ามุอาฮัด(ผู้ไม่ใช่มุสลิมที่อาศัยในประเทศอิสลามตามพันธะสัญญา) โดยไม่ถูกต้องตามสิทธิ เขาจะไม่ได้โชยกลิ่นของสวรรค์ และแท้จริงแล้ว กลิ่นหอมของสวรรค์นั้นจะอบอวลกว้างไกลมากเป็นระยะทางถึงร้อยปี"
20	การเป็นศัตรูกับวะลีย์หรือบรรดาผู้ที่เป็นที่รักของอัลลอฮฺ	ความว่า "แท้จริง อัลลอฮฺได้ตรัสว่า ผู้ใดที่เป็นศัตรูกับวะลีย์(ผู้ใกล้ชิด ผู้ที่อัลลอฮฺรัก)คนหนึ่งคนใดของข้า แน่นอนข้าก็ได้ประกาศสงครามกับเขาแล้ว"
21	การยกย่องมุนาฟิกและคนชั่ว	ความว่า "พวกท่านอย่ากล่าวแก่มุนาฟิกว่า สัยยิด (ผู้นำ) เพราะแท้จริง ถ้าเขาเป็นผู้นำจริงก็แสดงว่าพวกท่านได้ทำให้พระผู้อภิบาลของพวกท่านได้โกรธกริ้วแล้ว"
22	การหลอกลวงผู้ใต้ปกครอง	ความว่า "ไม่มีบ่าวคนใดที่อัลลอฮฺมอบให้เขาดูแลผู้อยู่ใต้ปกครอง แล้วเขาก็ตาย ณ วันที่เขาตายในสภาพที่หลอกลวงผู้อยู่ใต้ปกครองของเขา เว้นแต่อัลลอฮฺจะทรงห้ามสวรรค์แก่เขา"
23	การฟัตวาโดยไม่มีความรู้	ความว่า "ผู้ใดที่รับฟัตวาที่ออกมาไม่ใช่บนฐานแห่งความรู้ บาปก็จะตกเป็นของผู้ที่ให้ฟัตวานั้น"
24	การละทิ้งละหมาดญุมอัตหรือละหมาดอัศร์	ความว่า "ผู้ใดที่ละทิ้งการละหมาดญุมอัตสามครั้งโดยเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก อัลลอฮฺจะทรงผนึกบนหัวใจของเขา" "ผู้ใดที่ละทิ้งละหมาดอัศร์ การงานของเขาก็จะร่วงหล่นสูญสลาย"
25	การดูแคลนและทำเล่นกับละหมาดและละทิ้งมัน	ความว่า "สัญญาที่เป็นเส้นแบ่งระหว่างพวกเรากับพวกเขา(ผู้ไม่ใช่มุสลิม)นั้นคือการละหมาด ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่ละทิ้งมัน แน่นอนเขาย่อมเป็นกาฟิร" "สิ่งที่อยู่ระหว่างคนคนหนึ่งกับชิริกและกุฟรฺนั้น คือการละทิ้งละหมาด"
26	การเดินผ่านหน้าผู้ที่ละหมาดอยู่	ถ้าหากว่าคนที่เดินผ่านหน้าคนละหมาดอยู่นั้นรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา" ความว่า แน่นอนว่า สี่สิบชั่วยามหรือสี่สิ)เขาย่อมต้องหยุดอยู่ตรงนั้นไม่กล้าข้ามไปแม้ว่าจะนานถึงสี่สิบ "ย่อมดีกว่าการที่เขาเดินผ่านหน้าคนละหมาด(หะดีษไม่ได้ระบุ บปี
27	การสร้างความรำคาญแก่ผู้ละหมาด	ความว่า "ผู้ใดที่กินหัวหอม หัวกระเทียม และกระเทียมต้น ก็อย่าให้เขาเข้าใกล้มัสยิดของเรา เพราะแท้จริงแล้วมะลาอิกะฮฺนั้นจะได้รับความรำคาญจากสิ่งที่มนุษย์เองได้รับความรำคาญ"
28	การฮุบที่ดิน	ความว่า "ผู้ใดที่แบ่งตัดเอาที่ดินหนึ่งคืบด้วยความไม่ยุติธรรม อัลลอฮฺจะทรงตอกเขาในวันกิยามะฮฺให้จมลงไปในดินเจ็ดชั้น"
29	การพูดสิ่งที่สร้างความพิโรธต่ออัลลอฮฺ	ความว่า "และแท้จริงแล้ว บ่าวนั้นได้พูดด้วยคำหนึ่งคำใดที่อัลลอฮฺพิโรธโดยไม่ได้สนใจมัน แต่ทว่าเขากลับต้องตกนรกด้วยเหตุนั้นลึกลงไปในขุมนรกถึงเจ็ดสิบฤดูกาล"
30	การพูดมากโดยปราศจากการรำลึกถึงอัลลอฮฺ	ความว่า "พวกเจ้าอย่าได้พูดมากโดยปราศจากการกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ เพราะแท้จริงแล้ว การพูดมากโดยปราศจากการรำลึกถึงอัลลอฮฺนั้นทำให้เกิดความแข็งกระด้างของหัวใจ"
31	การคุยโวโผงผาง	ความว่า "และแท้จริง ผู้ที่ฉันโกรธที่สุดและอยู่ห่างจากฉันมากที่สุดในวันกิยามะฮฺ คือบรรดาผู้ที่พูดพล่าม บรรดาผู้ที่โผงผางคุยโวโอ้อวด และบรรดาผู้ที่พูดด้วยอาการหยิ่งยโส"
32	การหลงลืมการรำลึกถึงอัลลอฮฺ	ความว่า "ไม่มีกลุ่มชนที่นั่งสนทนา ณ ที่ใดๆ โดยไม่ได้กล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺและไม่ได้เศาะละวาตต่อนบีของพวกเขา เว้นแต่มันจะนำความเสียใจและความเสียดายแก่พวกเขา ถ้าหากพระองค์ประสงค์พระองค์ก็จะลงโทษพวกเขา และถ้าหากพระองค์ประสงค์พระองค์ก็จะอภัยแก่พวกเขา"

33	**การแสดงความสะใจต่อพี่น้องมุสลิมด้วยกันเอง**	ความว่า "เจ้าอย่าได้แสดงความสะใจต่อพี่น้องของเจ้า(จากการที่เขาได้รับความเดือดร้อน) เพราะเป็นไปได้ที่อัลลอฮฺจะเมตตาเขาและจะทรงทดสอบเจ้าแทน" "
34	**การตัดญาติขาดมิตร**	ความว่า "ไม่เป็นที่อนุญาตให้มุสลิมจะตัดญาติขาดมิตรกับพี่น้องของเขามากกว่าสามวัน ใครที่ตัดขาดกับพี่น้องของเขามากกว่าสามวันแล้วเขาได้เสียชีวิตไป เขาต้องเข้านรก"
35	**ผู้ที่ทำบาปแล้วเปิดเผยความชั่วของตัวเอง**	ความว่า "ประชาชาติของฉันทุกคนจะได้รับความปลอดภัย(การอภัยโทษ) ยกเว้นผู้ที่เปิดเผยความชั่วต่อสาธารณะ"
36	**มารยาททราม**	ความว่า "แท้จริงแล้ว มารยาททรามนั้นย่อมจะทำลายอะมัลให้เสีย เหมือนที่น้ำส้มทำลายน้ำผึ้งจนเสีย"
37	**ผู้ที่ถอนคืนสิ่งที่เขาให้คนอื่น**	ความว่า "ผู้ที่ถอนคืนสิ่งที่เขาให้คนอื่นไป เหมือนสุนัขที่อาเจียนแล้วก็กินมันกลับเข้าไปใหม่" "ไม่อนุญาตให้ใครคนหนึ่งมอบหรือยกสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้คนอื่น แล้วเขาก็ถอนคืน"
38	**อยุติธรรมต่อเพื่อนบ้าน**	ความว่า "การที่คนคนหนึ่งผิดประเวณีกับผู้หญิงสิบคนยังจะเบาบางกว่าการที่เขาผิดประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้านเขาแค่คนเดียว และการที่เขาขโมยจากบ้านสิบหลังยังจะเบาบางกว่าการที่เขาขโมยจากเพื่อนบ้านของเขาเอง"
39	**การดูสิ่งที่ต้องห้าม**	ความว่า "ถูกกำหนดให้มนุษย์ต้องพบกับการทำซินาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สองตาทำซินาโดยการมอง สองหูทำซินาด้วยการฟัง ลิ้นซินาของมันคือการเปล่งวาจา มือก็ทำซินาด้วยการจับต้อง เท้าทำซินาด้วยการเดินไปหา หัวใจทำซินาด้วยการแสดงอารมณ์และความต้องการ อวัยวะเพศจะเป็นผู้ทำให้มันเป็นจริงหรือยกเลิก"
40	**การจับต้องผู้หญิงอื่นที่ไม่อนุญาตแก่เขา**	ความว่า "การที่คนคนหนึ่งถูกเสียบที่ศีรษะด้วยเข็มเหล็ก ย่อมดีกว่าการที่จับต้องผู้หญิงอื่นที่ไม่อนุญาตแก่เขา" "แท้จริง ฉันไม่จับมือกับผู้หญิง"
41	**การแต่งงานแบบ ชิฆอรฺ หรือการแต่งงานแบบแลกลูกสาว**	ความว่า "ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ห้ามจากการแต่งงานแบบ ชิฆอรฺ" ชิฆอรฺ คือการยกลูกสาวให้คนอื่น โดยวางเงื่อนไขว่าคนคนนั้นต้องยกลูกสาวให้กับเขาโดยไม่มีสินสอดใดๆ
42	**นิยาหะฮฺ หรือการโอดครวญจนเกินเหตุ**	ความว่า "ผู้ใดที่ถูกนิยาหะฮฺ หรือให้คนอื่นโอดครวญแสดงอาการร่ำไห้จนเกินเหตุ เขาจะถูกลงโทษด้วยเหตุนั้นในวันกิยามะฮฺ" "ผู้ตายจะถูกลงโทษในกุโบร์ของเขาด้วยการที่เขาถูกนิยาหะฮฺ หรือคนอื่นร่ำไห้โอดครวญเพราะการตายของเขา"
43	**การสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ**	ความว่า "ผู้ใดที่สาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ แน่แท้เขาย่อมได้ตกในกุฟรฺ หรือไม่ก็ได้ทำชิริกเสียแล้ว" "ผู้ใดจะสาบานก็ให้เขาสาบานด้วยอัลลอฮฺ หรือไม่ก็จงเงียบเสีย" "ผู้ใดที่สาบานด้วยอะมานะฮฺ เขาย่อมไม่ใช่พวกเรา"
44	**การสาบานเท็จ**	ความว่า "ผู้ใดที่กล่าวด้วยการสาบานใดๆ เพื่อริบเอาทรัพย์สินของมุสลิมอื่นทั้งๆ ที่เขารู้ว่าเขาทำชั่วอยู่ เขาจะพบกับอัลลอฮฺในสภาพที่พระองค์ทรงพิโรธเขา"
45	**การสาบานในการซื้อขาย**	ความว่า "พวกท่านจงระวังการสาบานอย่างมากมายเวลาซื้อขาย เพราะแท้จริงมันทำให้ขายออกได้ก็จริง แต่หลังจากนั้นมันก็จะทำให้เกิดความเสียหายไม่ก่อให้เกิดความจำเริญ" "การสาบานทำให้สินค้าขายคล่อง แต่เป็นการลบล้างความจำเริญไม่ให้มีบะเราะกะฮฺ"
46	**ผู้ที่เลียนแบบผู้ไม่ใช่มุสลิม**	ความว่า "ผู้ใดที่ลอกเลียนกลุ่มชนใด เขาก็เป็นพวกเขา" "ไม่ใช่พวกเรา บรรดาคนที่ลอกเลียนผู้อื่นที่ไม่ใช่เรา"
47	**การปลูกสร้างบนหลุมฝังศพ**	ความว่า "ท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ห้ามการก่อปูนหลุมฝังศพ หรือการนั่งบนหลุมฝังศพ และการปลูกสร้างบนหลุมฝังศพ"
48	**การหลอกลวงและทำลายความไว้วางใจ**	ความว่า "เมื่ออัลลอฮฺทรงรวบรวมคนยุคก่อนและยุคหลังทั้งหลายในวันกิยามะฮฺ จะถูกยกธงให้กับผู้ที่หลอกลวงทุกคนแล้วกล่าวแก่เขาว่า นี่คือคนที่หลอกลวงคนนั้นคนนี้"
49	**การนั่งบนหลุมฝังศพ**	ความว่า "การที่พวกท่านคนหนึ่งคนใดนั่งบนถ่านไฟแล้วมันก็ไหม้เสื้อผ้าของเขาแล้วเลยไปสร้างแผลไหม้ให้กับหนังของเขา ย่อมดีกว่าการที่เขาจะนั่งอยู่บนหลุมฝังศพใดๆ"
50	**ผู้ที่ชอบให้คนอื่นลุกขึ้นยืนแก่เขาเมื่อเขาเดินเข้ามา**	ความว่า "ผู้ที่ชอบให้คนอื่นลุกขึ้นยืนแก่เขา เขาก็จงเตรียมที่นั่งในไฟนรกไว้ได้เลย"
51	**การขอทานโดย**	ความว่า "และไม่มีบ่าวคนใดที่ได้เปิดประตูแห่งการขอทาน เว้นแต่อัลลอฮฺจะทรงเปิด

	ไม่มีความจำเป็น	ประตูแห่งความยากจนแก่เขา” “ผู้ใดที่ขอจากคนอื่นเพื่อหวังสะสมทรัพย์ให้มาก ดังนั้น แท้จริงแล้วเขากำลังขอถ่านไฟอยู่ ดังนั้น เขาจงเลือกเถิดว่าจะขอน้อยหรือขอมาก”
52	การต่อรองหรือเพิ่มราคาโดยไม่หวังที่จะให้มีการซื้อขายจริง ๆ	ความว่า “คนเมืองต้องไม่ขายของแทนคนชนบท และอย่าได้ต่อรองหรือเพิ่มราคาโดยไม่หวังจะซื้อขายจริง และอย่าได้ขายเหนือการซื้อขายของพี่น้องของเขา(หมายถึงขายสินค้าที่มีผู้อื่นซื้อไว้แล้ว)”
53	การประกาศหาของหายในมัสยิด	ความว่า “ผู้ใดที่ได้ยินใครประกาศหาของหายในมัสยิด ก็จงกล่าวว่า อัลลอฮฺไม่ทรงทำให้มันกลับคืนมายังท่าน เพราะแท้จริงแล้วมัสยิดทั้งหลายไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อจุดประสงค์นี้”
54	การด่าว่าชัยฏอน	ความว่า “พวกท่านอย่าได้ด่าว่าชัยฏอน แต่จงขอความคุ้มครองให้พ้นความชั่วร้ายของมัน” เศาะหาบะฮฺท่านหนึ่งได้เล่าว่า ฉันได้ขี่พาหนะพร้อมท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) แล้วสัตว์ของเขาก็เกิดล้ม เขาจึงกล่าวว่า ให้หายนะเถอะเจ้าชัยฏอน ท่านนบีกล่าวว่า “เจ้าอย่าพูดว่าให้หายนะเถอะเจ้าชัยฏอน เพราะเมื่อเจ้าพูดอย่างนั้นมันจะพองตัวจนใหญ่เท่าบ้าน และมันจะกล่าวว่า ด้วยอำนาจของฉัน แต่เจ้าจงกล่าวว่า ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ เพราะเมื่อเจ้ากล่าวเช่นนั้นมันจะหดตัวเล็กลงจนเท่ากับแมลงวัน”
55	สาปแช่งด่าว่าอาการไข้ตัวร้อน	ความว่า “เธออย่าได้ด่าว่าต่อการป่วยไข้ตัวร้อน เพราะแท้จริงมันจะขจัดความผิดต่างๆ ของมนุษย์ เฉกเช่นที่เครื่องเป่าไฟขจัดสนิมของเหล็ก”
56	การแพร่กระจายสิ่งต้องห้ามและรณรงค์ในเรื่องนั้น	ความว่า “และผู้ใดที่เชิญชวนสู่การหลงผิด เขาจะได้รับบาปนั้นเหมือนที่บรรดาคนปฏิบัติตามเขาได้รับ โดยไม่บกพร่องจากบาปทั้งหลายของพวกเขาเลยแม้แต่น้อย”
57	สิ่งต้องห้ามในการดื่ม	ความว่า “ท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ห้ามการดื่มน้ำจากกระบวยตักน้ำ” “ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้ห้ามจากการดื่มน้ำพลางยืน” “ท่านได้ห้ามเป่าเครื่องดื่ม”
58	การดื่มจากภาชนะทองและเงิน	ความว่า “พวกท่านอย่าดื่มจากภาชนะทองและเงิน และอย่าได้สวมใส่ผ้าไหม เพราะแท้จริงแล้วมันเป็นของพวกเขาในดุนยา และเป็นของพวกท่านในอาคิเราะฮฺ”
59	การดื่มกินด้วยมือซ้าย	ความว่า “คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านอย่ากินด้วยมือซ้าย และอย่าดื่มด้วยมือซ้าย เพราะแท้จริงชัยฏอนกินและดื่มด้วยมือซ้าย”
60	การตัดขาดกับญาติ	ความว่า “ไม่ได้เข้าสวรรค์สำหรับผู้ที่ตัดสัมพันธ์กับญาติ”
61	การละทิ้งเศาะละวาตต่อท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม)	ความว่า “ความเสียหายจงประสบกับคนคนหนึ่งที่ฉันถูกกล่าวถึงต่อหน้าเขาทว่าเขาไม่กล่าวเศาะละวาตต่อฉัน” “ผู้ที่ตระหนี่คือผู้ที่ฉันถูกกล่าวถึงต่อหน้าเขาแต่แล้วเขาก็ไม่เศาะละวาตต่อฉัน”
62	การเลี้ยงสุนัข	ความว่า “ผู้ใดที่มีสุนัขเลี้ยงไว้ ยกเว้นสุนัขที่ใช้ล่าหรือที่ใช้เฝ้าสัตว์เลี้ยง แน่นอนทุกวันผลบุญของเขาจะลดหย่อนลงวันละสองกะรัต”
63	การทรมานสัตว์เลี้ยง	ความว่า “หญิงคนหนึ่งถูกลงโทษในนรกด้วยการที่นางขังแมวตัวหนึ่ง จนกระทั่งมันตาย แล้วนางก็ต้องตกนรกเพราะมัน” “พวกท่านอย่าได้นำเอาสิ่งที่มีวิญญานเป็นเป้าหมาย(ทำร้ายและทรมาน)”
64	การแขวนกระดิ่งไว้ที่สัตว์	ความว่า “มะลาอิกะฮฺจะไม่อยู่ร่วมกับกลุ่มคนที่มีสุนัขหรือกระดิ่ง” “กระดิ่งนั้นเป็นขลุ่ยของชัยฏอน”
65	ผู้ทำบาปเมื่อได้รับนิอฺมัต	ความว่า “เมื่อท่านเห็นอัลลอฮฺประทานสิ่งต่างๆ ในดุนยาให้แก่บ่าวตามที่เขาชอบ ทั้งๆ ที่เขามีบาปอยู่มากมายนั้น ให้รู้เถิดว่านั่นคือการค่อยๆ ลงโทษจากพระองค์ แล้วท่านนบีก็อ่านพระดำรัสของอัลลอฮฺซึ่งมีความว่า “ดังนั้น เมื่อพวกเขาลืมต่อสิ่งที่พวกเขาถูกตักเตือนไว้ เราก็จะเปิดแก่พวกเขาซึ่งประตูแห่งปัจจัยต่างๆ ทั้งมวล จนกระทั่งเมื่อพวกเขาดีใจกับสิ่งที่ได้รับ เราก็จะเอาโทษพวกเขาอย่างกระทันหันไม่ให้พวกเขาได้ตั้งตัว แล้วพวกเขาก็จะเสียใจอาลัยอาวรณ์”
66	การเห็นดุนยาดีกว่า	ความว่า “ใครที่เห็นดุนยาเป็นสิ่งที่เขามุ่งหมายให้ความสำคัญที่สุดในใจเขา อัลลอฮฺจะทรงทำให้ความยากจนของเขาปรากฏขึ้นระหว่างสองตาของเขา และจะทรงทำให้กิจการต่างๆ ของเขากระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบ และจะไม่มีดุนยาให้แก่เขายกเว้นเท่าที่ถูกกำหนดให้เท่านั้น”

การเดินทางสู่โลกนิรันดร์

﴿ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَلْتَنظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ ﴾ **"โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และทุกชีวิตจงพิจารณาดูว่า อะไรบ้างที่ตนได้เตรียมไว้สำหรับวันพรุ่งนี้ (วันกิยามะฮฺ)"** (อัล-หัชรฺ : 18)

สุสาน (กุโบร์) คือขั้นแรกสู่อาคิเราะฮฺ มันอาจกลายเป็นขุมนรกสำหรับคนกาฟิรปฏิเสธศรัทธา และมุนาฟิกผู้กลับกลอก หรือไม่ก็อาจกลายป็นสรวงสวรรค์แด่มุอ์มินศรัทธาชนก็เป็นได้ ได้ถูกระบุถึงบทลงโทษในสุสานเพราะการกระทำบาปต่างๆ ดังนี้ คือ ไม่ชำระล้างจากการปัสสาวะและปัสสาวะไม่เสร็จ, กล่าวยุแหย่ให้ร้าย, ยักยอกทรัพย์ที่ได้จากสงคราม, กล่าวเท็จ, หลับและละเลยจากการละหมาดในเวลา, ละทิ้งการอ่านอัลกุรอาน, ผิดประเวณี, ร่วมสังวาสทางทวารหนัก, กินดอกเบี้ย, ไม่ชำระหนี้ ฯลฯ การประพฤติเพื่อรอดพ้นจากการลงโทษในสุสานก็คือ ปฏิบัติในการงานที่ดีและบริสุทธิ์ใจแด่อัลลอฮฺ, และขอห่างไกลจากบทลงโทษของพระองค์, หมั่นอ่านซูเราะห์อัล-มุลก์ ฯลฯ และผู้ที่จะได้รับการป้องกันให้รอดพ้นจากการลงโทษของพระองค์ในสุสาน คือ ผู้ตายชะฮีดในสมรภูมิ, ตายขณะปกป้องดินแดน, เสียชีวิตในวันศุกร์, เสียชีวิตเพราะโรคในท้อง เป็นต้น

การเป่าสังข์ มันคือแตรขนาดมหึมาซึ่งมะลาอิกะฮฺอิสรอฟีลพร้อมแล้วและรอเพียงแค่การอนุมัติให้เป่ามันเท่านั้น การเป่าครั้งแรกคือเป่าเพื่อเอาชีวิต อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า ﴿ وَيَوْمَ يُنفَخُ فِى ٱلصُّورِ فَفَزِعَ مَن فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ إِلَّا مَن شَآءَ ٱللَّهُ ﴾ ความว่า **"และสังข์ได้ถูกเป่าขึ้น แล้วบรรดาผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินจะล้มลงตายเว้นแต่ผู้ที่อัลลอฮฺประสงค์"** (อัซซุมัร 68) โลกจักรวาลจึงพังพินาศหมดและถัดไปอีกสี่สิบวันก็จะถูกเป่าเพื่อฟื้นคืนชีพ อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า ﴿ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنظُرُونَ ﴾ ความว่า **"แล้วสังข์ได้ถูกเป่าขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วพวกเขาก็ลุกขึ้นยืนมองดู"** (อัซซุมัร 68)

วันแห่งการฟื้นคืนชีพ หลังจากนั้นอัลลอฮฺจะทรงประทานให้ฝนโปรยลงมาเพื่อที่เรือนร่างมนุษย์จะถูกงอกเงยขึ้น(จากกระดูกก้นกบ อัจญ์บุซ ซะนับ) เป็นเรือนร่างใหม่ที่จะไม่มีวันตายเปลือยเปล่าไม่สวมรองเท้าและเสื้อผ้าอาภรณ์ มนุษย์จะได้มองเห็นบรรดามะลาอิกะฮฺและญินและจะถูกฟื้นคืนชีพขึ้นมาพร้อมกับการงานของพวกเขา

ทุ่งมะห์ชัร (สถานที่ชุมนุมของมนุษย์ในวันพิพากษา) อัลลอฮฺจะทรงรวบรวมมนุษย์เพื่อทำการสอบสวน พวกเขาจะหวาดกลัวอย่างหนักเสมือนกับคนเมา หนึ่งวันของมันเท่ากับห้าหมื่นปีเสมือนกับว่าโลกดุนยานั้นยาวนานแค่ชั่วโมงเดียวเท่านั้น เมื่อนั้นดวงอาทิตย์จะลงมาใกล้มนุษย์แค่หนึ่งไมล์ ผู้คนจะจมลงในเหงื่อของตัวเองซึ่งขึ้นอยู่กับการงานของตัวเขา มีการทะเลาะเบาะแว้งและการสาปแช่งระหว่างผู้อ่อนแอกับเหล่าผู้อธรรมที่โอหัง ผู้ปฏิเสธศรัทธาจะเถียงกับญินที่เป็นสหายของเขา และชัยฏอน(มารร้าย) รวมทั้งกับเรือนร่างของเขาเอง พวกเขาจะสาปแช่งกันเอง ในวันนั้นผู้อธรรมจะกัดมือตัวเอง(ด้วยความเสียใจอย่างหนัก) นรกญะฮันนัมจะถูกดึงและลากด้วยเชือกเจ็ดหมื่นปม แต่ละเชือกจะมีมะลาอิกะฮฺเจ็ดหมื่นตนคอยลากดึง! ทันใดที่กาฟิรผู้ปฏิเสธศรัทธาได้เห็นมันก็คิดจะฆ่าตัวตายทันทีหรือไม่ก็ขอให้กลายเป็นกรวดดินทรายไปเสียสำหรับผู้ละเมิดดังเช่นผู้ที่ไม่ยอมจ่ายซะกาต ทรัพย์สินเงินทองของเขาก็จะกลายเป็นเตารีดที่จะมารีดทับพวกเขา ผู้ที่หยิ่งยะโสก็จะฟื้นคืนชีพดังเช่นมดตัวเล็กๆ เหล่าผู้คดโกง ยักยอก ชิงทรัพย์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ก็จะถูกแฉเปิดโปงให้หมด และผู้ขโมยก็นำสิ่งของที่ขโมยมาคืน สิ่งที่เร้นลับก็จะถูกเปิดเผย สำหรับเหล่าบรรดาผู้ยำเกรงพระองค์นั้นจะไม่หวาดกลัวใดๆ ทั้งสิ้น เว้นแต่พวกเขาจะผ่านพ้นไปราวกับว่าพวกเขากำลังละหมาดซุฮรฺเท่านั้นเอง

การชะฟาอะฮฺ (ขั้นสูงสุด) เป็นหน้าที่อันยิ่งใหญ่เฉพาะสำหรับท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่มีต่อประชาชาติของท่าน เพื่อขอให้อัลลอฮฺดำเนินการทดสอบและสอบสวนปวงบ่าวหลังจากที่ได้รอคอยเป็นเวลานาน (ขั้นทั่วไป) เป็นการทำหน้าที่ชะฟาอะฮฺโดยท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และผู้อื่นด้วย เช่น การร้องขอจากพระองค์อัลลอฮฺให้ทรงนำผู้ศรัทธาออกจากไฟนรกหรือเลื่อนขั้นของพวกเขาในสรวงสวรรค์

การสอบสวน มนุษย์จะยืนกันเป็นแถวต่อหน้าอัลลอฮฺ พระองค์จะบอกและสอบถามถึงการงานของแต่ละคน และถามถึงอายุไข ชีวิตวัยรุ่น ทรัพย์สินเงินทอง ความรู้ คำมั่นสัญญาต่างๆ ความไพบูลย์ที่ได้รับ หู ตา และหัวใจ สำหรับกาฟิรและมุนาฟิก จะถูกสอบสวนอย่างเปิดเผยต่อหน้ามวลมนุษย์เพื่อเป็นการประจานและเพื่อแสดงให้ปรากฏหลักฐานเหนือพวกเขา ให้มวลมนุษย์ได้เป็นพยานต่อพวกเขา รวมทั้งพื้นพิภพ กลางวันและกลางคืน ทรัพย์สิน มะลาอิกะฮฺ และเรือนร่างของพวกเขาเองก็เป็นสักขีพยาน จนกระทั่งความจริงปรากฏและพวกเขายอมรับมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ส่วนมุอ์มินนั้น พระองค์อัลลอฮฺจะทรงปลีกตัวกับเขาตามลำพัง เขาก็จะน้อมรับบาปต่างๆ ที่ทำไปจนกว่าเขาจะมองว่าตัวเองคงฉิบหายแน่ แล้วพระองค์ก็ตรัสแก่เขาว่า "ฉันได้ปกปิดมัน(บาป)บนโลกดุนยา และวันนี้ฉันก็อภัยมันให้กับท่านแล้ว" กลุ่มชนแรกที่จะถูกสอบสวนคือประชาชาติของท่านนบีมุหัมหมัด และภาคปฏิบัติแรกที่ย่อมถูกสอบสวนคือการละหมาด ส่วนสิ่งแรกที่เกี่ยวกับการตัดสินระหว่างมนุษย์ซึ่งจะถูกสอบสวนคือการเข่นฆ่าหลั่งเลือดกันเองระหว่างมนุษย์

รับสมุดบันทึก หลังจากนั้นสมุดบันทึกการงานของแต่ละคนจะบินว่อนไปหาเอง โดยจะรับบันทึกซึ่ง ﴿ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّآ أَحْصَىٰهَا ﴾ ความว่า **"มันมิได้ละเว้นสิ่งเล็กน้อยและสิ่งใหญ่โตเลย เว้นแต่ได้บันทึกไว้ครบถ้วน"** (อัล-กะฮ์ฟ 49) เหล่าผู้ศรัทธาจะรับมันด้วยมือขวา และกาฟิรกับมุนาฟิกจะรับมันด้วยมือซ้ายจากด้านหลัง

ตาชั่ง หลังจากนั้นการงานของมนุษย์จะถูกวางไว้บนตาชั่งเพื่อรับผลแห่งการกระทำ มันมีอยู่จริง อีกทั้งละเอียดอ่อนอย่างมาก มีจานวางทั้งสองข้าง มันจะหนักได้ด้วยการปฏิบัติการงานที่ดีซึ่งตรงกับหลักศาสนาพร้อมๆ กับบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์อัลลอฮฺเท่านั้น เช่น กล่าวคำปฏิญาณตนว่า "ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากอัลลอฮฺที่ควรแก่การเคารพภักดี....", การมีกิริยามารยาทที่ดีงาม , การรำลึกถึงพระองค์ด้วยการกล่าวสรรเสริญ อัลหัมดุลิลลาฮฺ หรือ สุบหานัลลอฮฺวะบิหัมดิฮฺ สุบหานัลลอฮิลอะซีม ถึงวันนั้นจะมีการหักล้างความดีความชั่วระหว่างมนุษย์ด้วยกัน

สระน้ำ หลักจากนั้นมุอ์มินจะพากันมาที่สระน้ำ ผู้ใดได้ดื่มน้ำจากมันจะไม่มีวันกระหายน้ำอีกเลย เหล่าบรรดานบีทุกท่านจะมีสระน้ำเฉพาะตน แต่อันยิ่งใหญ่ที่สุดคือ สระน้ำของท่านนบีมุหัมหมัด (*ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*) ในนั้น น้ำจะขาวใสกว่านม หวานกว่าน้ำผึ้ง และกลิ่นหอมกว่าชะมดเชียง ภาชนะใส่น้ำทำจากเงินและทองคำเป็นจำนวนมากเท่ากับดวงดาว มีความยาวยิ่งกว่าระยะทางระหว่างเมืองอัยละฮฺแห่งจอร์แดนกับเมืองเอเดนแห่งเยเมน ซึ่งน้ำในอ่างนั้นจะเทไหลรินมาจากแม่น้ำอัล-เกาษัร

การทดสอบของผู้ศรัทธา ในช่วงสุดท้ายแห่งการชุมนุมกัน ณ ทุ่งมะห์ชัร ผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นจะเดินตามเจว็ดต่างๆ ที่พวกเขาได้กราบไหว้มันในโลกดุนยา มันจะนำพวกเขาไปเททิ้งลงในขุมไฟนรกทีละกลุ่มๆ คล้ายฝูงแกะ พวกเขาจะเดินเท้าหรือไม่ก็เดินคม่ำด้วยใบหน้า ซึ่งจะไม่เหลือเว้นแต่มุอ์มินและมุนาฟิกเท่านั้น พระองค์อัลลอฮฺจะเสด็จมายังพวกเขาพร้อมถามว่า: ยังจะรออะไรกันอีกหรือ? พวกเขาก็ตอบว่า: เรากำลังรอพระองค์ท่านอยู่ เมื่อนั้นมุอ์มินจะรู้จักพระองค์ด้วยหน้าแข้งของพระองค์ ทันใดที่พระองค์ทรงเลิกขึ้น พวกก็จะลงกราบสุญูดต่อพระองค์ทันที ส่วนมุนาฟิกนั้นจะไม่รู้จักพระองค์เลย อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า ﴿ يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴾ ความว่า **"วันที่หน้าแข้งจะถูกเลิกขึ้น และพวกเขาจะถูกเรียกให้มาสุญูด แต่พวกเขาไม่สามารถจะสุญูดได้"** (อัล-เกาะลัม 42) และมุอ์มินจะเดินตามพระองค์ และพระองค์ก็จะวางสะพาน (ศิรอฏ) อัลลอฮฺจะทรงมอบแสงสว่างให้แก่มุอ์มินและทรงดับแสงสว่างของพวกมุนาฟิก

สะพานศิรอฏ เป็นสะพานทอดยาวผ่านไฟนรกญะฮันนัม เพื่อเป็นทางผ่านแก่ผู้ศรัทธาไปสู่สวรรค์ ท่านนบี (*ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*) ได้บอกถึงคุณลักษณะของสะพานศิรอฏว่า:

«مدحضةٌ مزلَّة، عليه خطاطيف وكلاليبُ كشوك السعدان أدق من الشعرة وأحد من السيف» ความว่า **"ลื่นลึกมาก มีตะขอฉกเฉี่ยวดั่งขวากหนาม มันเล็กยิ่งกว่าเส้นผม และคมยิ่งกว่ามีดดาบเสียอีก"** (บันทึกรายงานโดยมุสลิม) เมื่อนั้นมุอ์มินจะได้รับแสงสว่าง ซึ่งขึ้นอยู่กับภาคปฏิบัติของตน มากสุดเท่าหุบเขา

และน้อยสุดเท่าส่วนนิ้วหัวแม่เท้า มันจะสาดแสงนำทางเพื่อช่วยให้ผ่านสะพานศิรอฏตามการงานที่ตนมี สำหรับผู้ศรัทธานั้น จะผ่านพ้นไปดังเช่น พริบตาเดียว หรือดังสายฟ้าแลบ หรือลมพัด หรือนกบินเฉี่ยว หรือดังม้ารบ หรือม้าที่ขี่อยู่ «فَنَاجٍ مُسَلَّمٌ وَنَاجٍ مَخْدُوشٌ وَمَكْدُوسٌ فِي نَار جَهَنَّمَ» ความว่า **"มีผู้รอดพ้นไปด้วยดี บ้างก็ถูกขีดข่วน และบ้างก็ตกหล่นเป็นกองฟืนในนรกญะฮันนัม"** (มุตตะฟะกุน อะลัยฮฺ) สำหรับ

มุนาฟิก จะไม่มีแสงสว่างนำทางพวกเขาเลย พวกเขาจึงเดินทางกลับ ซึ่งจะมีกำแพงกีดกั้นระหว่างพวกเขาและมุอ์มิน พวกเขาพยายามที่จะข้ามสะพานศิรอฏให้ได้ แต่ก็ตกหล่นในไฟนรกกันเป็นแถว

ไฟนรก ผู้ปฏิเสธศรัทธาจะเข้าไฟนรกเป็นกลุ่มแรก บรรดามุสลิมที่ทำบาป และกลุ่มมุนาฟิกตามลำดับ ทุกๆ 1,000 คนจะเข้านรก 999 คน นรกมี 7 ประตูทางเข้า ฤทธิ์ของมันรุนแรงยิ่งกว่าไฟบนโลกดุนยาเจ็ดสิบเท่า ร่างผู้ปฏิเสธศรัทธาจะถูกปรับให้ใหญ่โตขึ้นเพื่อรับการลงโทษ ซึ่งระยะห่างระหว่างบ่าของเขาทั้งสองเท่ากับระยะเดินเท้าสามวัน ซี่ฟันแต่ละซี่จะเท่ากับภูเขาอุหุด ผิวหนังจะหนาขึ้นและถูกผลัดเปลี่ยนใหม่ทุกครั้งที่มันเปื่อยเน่าเพื่อจะให้ได้ลิ้มรสแห่งการลงโทษอย่างสาสม เครื่องดื่มจะเป็นน้ำร้อนระอุตัดลำไส้ อาหารคือต้นซักกูมและน้ำหนองน้ำเลือดจากแผลของชาวนรก การลงโทษที่เบาที่สุดของชาวนรก คือผู้ที่ถูกวางถ่านสองก้อนจากไฟนรกใต้ฝ่าเท้าจนทำให้สมองเขาถึงกับเดือด ผิวพรรณจะสุกและไหม้เกรียมจนละลาย เรือนร่างจะถูกล่ามด้วยโซ่ตรวน ความลึกของนรก หากว่าเด็กทารกถูกโยนลงไป เขาจะมีอายุ 70 ปีบริบูรณ์ จึงจะถึงก้นนรก เชื้อเพลิงของไฟนรกนั้นคือ บรรดาผู้ปฏิเสธทั้งหลายและก้อนหิน อากาศของมันล้วนเป็นพิษ เงาของมันก็ร้อนระอุอย่างมาก เครื่องนุ่งห่มก็เป็นไฟ ด้วยความโกรธกริ้วของมัน จะเผาไหม้ทุกสรรพสิ่งไม่เหลือซาก ผ่านไปยังผิวหนังจรดส่วนลึกของเนื้อกระดูกและหัวใจ

สะพานกึ่งกลางระหว่างสวรรค์กับนรก ท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้กล่าวไว้ว่า

«يَخْلُصُ الْمُؤْمِنُونَ مِنَ النَّارِ فَيُحْبَسُونَ عَلَى قَنْطَرَةٍ بَيْنَ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ فَيُقَصُّ لِبَعْضِهِمْ مِنْ بَعْضٍ مَظَالِمُ كَانَتْ بَيْنَهُمْ فِي الدُّنْيَا حَتَّى إِذَا هُذِّبُوا وَنُقُّوا أُذِنَ لَهُمْ فِي دُخُولِ الْجَنَّةِ فَوَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَأَحَدُهُمْ أَهْدَى بِمَنْزِلِهِ فِي الْجَنَّةِ مِنْهُ بِمَنْزِلِهِ كَانَ فِي الدُّنْيَا»

ความว่า **"หลังจากที่ผู้ศรัทธาได้ถูกปลดออกจากไฟนรกแล้ว จะถูกกักขังไว้ที่สะพานกึ่งกลางระหว่างสวรรค์กับนรก เพื่อล้างแค้นล้างบาปความบาดหมางระหว่างกันที่เคยทำไว้บนโลกดุนยาทั้งหมด เสร็จแล้วจึงอนุญาตให้เข้าสวรรค์ ฉันขอสาบานด้วยกับผู้ที่วิญญาณมุหัมมัดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ แท้จริงพวกเขาจะรู้จักหนทางกลับไปยังสวรรค์ยิ่งกว่ารู้จักบ้านตัวเองบนโลกดุนยาเสียอีก"** (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์)

สรวงสวรรค์ เป็นวิมานที่พักสำหรับผู้ศรัทธา อาคารเรือนทำด้วยเงินด้วยทอง พื้นทำด้วยชะมดเชียง เม็ดกรวดเป็นไข่มุกเพชรพลอย ดินทรายเป็นหญ้าฝรั่น มี 8 บานประตูด้วยกัน แต่ละบานมีความกว้างเท่ากับการเดินทางเป็นระยะ 3 วัน ผู้คนจะหนาแน่นมาก มี 100 ขั้นบันได แต่ละขั้นจะห่างกันราวกับชั้นฟ้าและแผ่นดิน ขั้นสูงสุดคือฟิรเดาส์ แม่น้ำสายต่างๆ จะไหลมาจากที่นั้น เพดานของมัน คือ บัลลังก์ของพระองค์อัลลอฮฺ น้ำในแม่น้ำเป็นน้ำผึ้ง นมสด เหล้าบริสุทธิ์ และน้ำใสบริสุทธิ์ มันไหลผ่านอย่างไร้ขอบเขตใต้คำสั่งใช้ของผู้ศรัทธา อาหารเอร็ดอร่อยนานาชนิดชั่วนิรันดร มีเต้นท์กางที่ทอจากไข่มุกกลวงกว้าง 60 ไมล์ ทุกๆ มุมของมันจะมีบริกรอยู่ เป็นบริกรหนุ่มที่สง่างามทาขอบตาดำ ชาวสวรรค์จะไม่สิ้นชีพ เสื้อผ้าไม่มีวันหมอง ไม่ขับถ่ายอุจจาระ หรือปัสสาวะ หรือถ่ายสิ่งโสโครก มีหวีเป็นทองคำ ทุกครั้งที่จามออกมาก็เป็นกลิ่นชะมดเชียง ภรรยาของพวกเขาเป็นสาวสวยสง่าโดดเด่น ท่านแรกที่จะเข้าสวรรค์คือท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และบรรดานบี ชาวสวรรค์ที่มีสถานะต่ำสุดคือผู้ที่หวังจะได้ทุกอย่างแล้วเขาก็ได้รับถึง 10 เท่าของสวรรค์ ทาสบริวารเป็นเด็กๆ คล้ายเม็ดไข่มุกเต็มไปทั่วสวรรค์ และความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ที่สุด คือ การได้มองเห็นพระองค์อัลลอฮฺ ได้รับความโปรดปรานจากพระองค์ และการมีชีวิตอยู่ในนั้นชั่วกาลนาน

วิธีการอาบน้ำละหมาด

การละหมาดนั้นจะใช้ไม่ได้หากไม่มีน้ำละหมาด และต้องอาบน้ำละหมาดด้วยน้ำที่สะอาด นั่นก็คือน้ำที่สะอาดโดยธรรมชาติมัน เช่น น้ำทะเล น้ำบ่อ น้ำตาน้ำ และน้ำคลอง เป็นต้น

หมายเหตุ น้ำที่มีจำนวนน้อยจะเป็นนะญิสหากปะปนกับสิ่งที่เป็นนะญิส แต่ถ้าน้ำนั้นมีจำนวนมาก ตั้งแต่ 210 ลิตรขึ้นไป จะไม่เป็นนะญิส เว้นแต่ว่านะญิสนั้นจะเปลี่ยนรส สี หรือกลิ่นของน้ำ

เริ่มการอาบน้ำละหมาดด้วยการกล่าวบิสมิลลาฮฺว่า "บิสมิลลาฮิรฺ เราะห์มานิรรอหีม" และสุนัตให้ล้างมือก่อนทุกครั้งสามครั้ง โดยเฉพาะผู้ที่ตื่นนอนในเวลากลางคืน

หมายเหตุ มักรูฮล้างอวัยวะต่างๆ เกินสามครั้งในการอาบน้ำละหมาด

หลังจากนั้นให้บ้วนปากหนึ่งครั้งเป็นการวาญิบ และถ้าได้บ้วนปากสามครั้งจะดีมาก

หมายเหตุ 1) ไม่เพียงพอสำหรับการบ้วนปากเพียงแค่เอาน้ำใส่ปากแล้วคายออกมา จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้น้ำเคลื่อนไหวในช่องปาก 2) สุนัตให้แปรงฟัน (สิวาก) ขณะบ้วนปาก

หลังจากนั้นให้สูดน้ำเข้าจมูกหนึ่งครั้งเป็นการวาญิบ และถ้าได้สามครั้งจะดีมาก

หมายเหตุ ไม่เพียงพอสำหรับการสูดน้ำเข้าจมูกเพียงแค่เอาน้ำเข้าจมูกเพียงอย่างเดียว แต่ต้องสูดน้ำเข้าจมูกด้วยนะฟัส(ลมหายใจ) แล้วสั่งน้ำออกจากจมูกด้วยนะฟัสเช่นเดียวกัน ไม่ใช่ด้วยมือเพียงอย่างด้วย และวาญิบแค่ครั้งเดียวเท่านั้น แต่ถ้าได้สามครั้งจะเป็นการดีมาก

หลังจากนั้นให้ล้างหน้าหนึ่งครั้งเป็นการวาญิบ และถ้าได้สามครั้งจะดีมาก และขอบเขตของใบหน้าที่วาญิบจะต้องล้าง คือ ตั้งแต่หูข้างหนึ่งไปสุดที่หูอีกข้างหนึ่งทางด้านขวาง ส่วนด้านยาวจากโคนผมที่หน้าผากไปจรดที่ใต้คาง

หมายเหตุ ถ้ามีเคราหนาและเยอะก็สุนัตให้สางเคราด้วยน้ำ และถ้าหากว่ามันมีบางๆ ก็วาญิบจะต้องล้างให้ถึงเนื้อหนังใต้เคราด้วย

จากนั้นให้ล้างมือถึงข้อศอกหนึ่งครั้งเป็นการวาญิบ และถ้าได้สามครั้งจะดีมาก

หมายเหตุ สุนัตให้ล้างมือขวาก่อนมือซ้ายทุกครั้ง

จากนั้นให้ลูบศีรษะให้ทั่ว และเอานิ้วชี้ทั้งสองสอยเข้าไปเช็ดใบหูส่วนใน แล้วใช้หัวแม่มือลูบเช็ดใบหูส่วนนอก ทำเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

หมายเหตุ 1) สิ่งที่จำเป็นในการลูบศีรษะนั้นก็คือ เริ่มลูกจากโคนผมที่หน้าผากจนถึงท้ายทอย 2) ไม่เป็นการวาญิบให้ลูบผมที่ยาวเกินท้ายทอย 3) ให้เช็ดหนังศีรษะแทนถ้าหากว่าคนคนนั้นไม่มีผม 4) วาญิบจะต้องเช็ดผิวหนังส่วนที่อยู่ระหว่างใบหูกับศีรษะด้วย

หลังจากนั้นให้ล้างเท้าพร้อมกับตาตุ่มหนึ่งครั้งเป็นการวาญิบ และถ้าได้สามครั้งจะดีมาก

หมายเหตุ 1) ***อวัยวะของการอาบน้ำละหมาดมีสี่อย่างด้วยกัน คือ*** 1) การบ้วนปาก สูดน้ำเขาจมูก และล้างใบหน้า 2) ล้างมือจนถึงข้อศอก 3) การลูบศีรษะและใบหู 4) ล้างเท้าพร้อมกับตาตุ่ม
จำเป็นจะต้องเรียงลำดับ(ตัรตีบ)อวัยวะหนึ่งไปอีกอวัยวะหนึ่ง และหากว่ามีการข้ามไม่เรียงตามลำดับ การอาบน้ำละหมาดนั้นจะเสียทันที

2) วาญิบในการล้างอวัยวะนั้น จะต้องทำติดต่อกัน และน้ำละหมาดจะใช้ไม่ได้หากลืมล้างอวัยวะใดอวัยวะหนึ่งจนกระทั่งอวัยวะก่อนหน้านั้นได้แห้งเสียแล้ว

3) สุนัตให้กล่าวดุอาอ์หลังจากอาบน้ำละหมาดเสร็จว่า ***"อัชฮาดุ อัลลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะฮฺดะฮู ลาชารีกะละฮฺ, วะอัชฮาดุ อันนะมุหัมมะดัน อับดุฮู วะรอซูลูฮฺ"*** ความว่า ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นในนอกจากอัลลอฮฺ และขอปฏิญาณว่ามุหัมมัดเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์

(วิธีการละหมาด)

หากท่านต้องการละหมาด ให้ท่านกล่าวว่า “อัลลอฮฺ อักบัรฺ” ในลักษณะที่ท่านนั้นยืนตรง, ต้องอ่านเสียงดังสำหรับผู้ที่เป็นอิมาม และทุกครั้งของการตักบีรฺจะต้องกล่าวเสียงดัง เพื่อให้คนที่อยู่ข้างหลังได้ยินด้วย,และให้อ่านเสียงค่อยนอกเหนือจากอิมาม พร้อมกับยกมือขึ้นเสมอไหล่ ขณะกล่าวตักบีรฺ ส่วนผู้ที่เป็นมะมูมจะต้องกล่าวตักบีรฺหลังจากที่ อิมามกล่าวเสร็จแล้ว

หมายเหตุ วาญิบจะต้องกล่าวหรืออ่านเสียงดังในรุก่นหรือวาญิบที่ให้กล่าวดังด้วยเสียงที่ตัวเองสามารถได้ยิน แม้แต่ในการละหมาดที่อนุญาตให้อ่านค่อย(สิรฺรีย์) หมายถึง ละหมาด ซุฮรฺ กับอัศรฺ การอ่านเสียงดังคือการที่ผู้อื่นสามารถได้ยินด้วย และการอ่านเสียงที่ค่อยคือที่ตัวท่านเองเท่านั้นสามารถได้ยิน

และเอามือขวาจับมือซ้าย หรือวางมือขวาทาบมือซ้ายแล้วตั้งไว้ใต้ทรวงอก สายตามองไปที่สุญูด หลังจากนั้นให้กล่าว ดุอาอ์อิฟติตาหฺ ที่วาริดจากซุนนะฮฺ เช่น **سبحانك اللهم وبحمدك وتبارك اسمك وتعالى جدك ولا إله غيرك**(*สุบหานะกัลลอฮุมมะ วะบิหัมดิกา วะตะบาเราะกัสมุกะ วะตะอาลาญัดดุกะ วะลาอิลาฮะฆัยรุกา*) ความว่า “มหาบริสุทธิ์ยิ่งพระผู้อภิบาลแห่งเรา เราขอสรรเสริญพระองค์ จำเริญยิ่งแล้วพระนามของพระองค์ สูงส่งยิ่งแล้วบารมีของพระองค์ และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ หลังจากนั้นให้กล่าวอิซติอาซะฮฺว่า “*อะอูซุบิลลาฮิ มินัชชัยฏอนิรฺรอญีม*” เสร็จแล้วให้อ่านบิสมิลลาฮฺ ว่า “*บิสมิลลาฮิรฺเราะหฺมานิรฺเราะหฺหีม*” คำอ่านที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ไม่อ่านเสียงดัง, แต่ว่าให้อ่านค่อย หลังจากนั้นให้อ่านฟาติหะฮฺ และไม่วาญิบสำหรับมะมูมอ่านฟาติหะฮฺทุกร็อกอัตของละหมาดญะฮฺริยะฮฺที่อิมามอ่านดัง แต่สุนัตให้อ่านในร็อกอัตที่อ่านค่อยและสุนัตให้เขาอ่านฟาติหะฮฺในช่วงที่อิมามหยุดอ่านระหว่างอายะฮฺ หลังจากจบฟาติหะฮฺแล้ว ให้อ่านสูเราะฮฺอะไรก็ได้ตามที่ถนัด และสำหรับอิมามให้อ่านเสียงดังในละหมาดศุบหฺ และสองร็อกอัตแรกของละหมาดมัฆริบและอิชาอ์ และให้อ่านค่อยนอกเหนือจากละหมาดสองเวลาที่กล่าวมานี้

หมายเหตุ สุนัตให้อ่านสูเราะฮฺตามลำดับที่ได้เรียบเรียงในอัลกุรอาน และมักรูฮฺอ่านผิดลำดับ และหะรอมอ่านผิดลำดับของประโยคหรืออายะฮฺในสูเราะฮฺเดียวกัน

จากนั้นให้กล่าวตักบีรฺว่า “อัลลอฮฺ อักบัรฺ” พร้อมยกมือทั้งสอง แล้วย่อตัวก้มลงรุกูอฺ แล้วเอามือทั้งสองจับที่หัวเข่า และคลายนิ้วมือออก พร้อมกับโค้งหลัง โดยให้ศีรษะอยู่ในระดับเดียวกับหลัง และกล่าวดุอาอ์ “**สุบหานะ ร็อบบิยัลอะซีม**” สามครั้ง ความว่า “มหาบริสุทธิ์เถิดพระผู้อภิบาลผู้ยิ่งใหญ่แห่งข้าพระองค์” ด้วยการที่สามารถรุกูอฺพร้อมๆ กับอิมามนี้ก็ถือว่าเขาละหมาดทันหนึ่งร็อกอัต

หมายเหตุ เวลากล่าวตักบีรฺ และกล่าว “สะมิอัลลอฮฺ ลิมันหะมิดะฮฺ” ให้กล่าวระหว่างที่เปลี่ยนจากท่าหนึ่งไปยังอีกท่าหนึ่ง ไม่ใช่กล่าวก่อนหรือหลังจากที่เปลี่ยนท่าเสร็จแล้ว และให้กล่าวในทุกช่วงของอิริยาบทการละหมาด หากว่ากล่าวตักบีรฺช้ากว่าอิริยาบทต่างๆ โดยเจตนาจะทำให้การละหมาดของเขาเสียทันที

หลังจากนั้นให้เงยขึ้นจากรุกูอฺ แล้วกล่าวว่า “**สะมิอัลลอฮฺ ลิมันหะมิดะฮฺ** ” พร้อมกับยกมือทั้งสองข้าง และเมื่อยืนตรงได้ที่แล้ว ให้กล่าวว่า “***ร็อบบะนา วะละกัลหัมดฺ หัมดัน กะษีรอน ฏ็อยยิบัน มุบาเราะกัน ฟีฮฺ มิลอัสสะมาวาติ วะมิลอัลอัรฺฎฺ วะมิลอะ มาชิตะ มินชัยอิน บะอฺดฺ***” ความว่า “โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งเรา สำหรับพระองค์นั้นคือการสรรเสริญทั้งมวล เป็นการสรรเสริญที่เต็มฟากฟ้าและแผ่นดิน รวมทั้งทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์นอกจากนั้น”

หมายเหตุ เวลากล่าว “ร็อบบะนา วะละกันหัมดฺ” ให้กล่าวหลังจากที่ยืนตรงเสร็จเรียบร้อย ไม่ใช่ตอนที่กำลังเงยจากรุกูอฺ

หลังจากนั้นก็ย่อตัวลงสุญูด พร้อมกับกล่าวตักบีรฺ “อัลลอฮฺ อักบัรฺ“ และยืดแขนออกจากลำตัวเล็กน้อย และขาออกจากหน้าท้อง และวางมือทั้งสองข้างราบกับพื้นให้เสมอไหล่ พร้อมกับชี้นิ้วมือปลายนิ้วเท้า ทั้งหมดไปทางกิบลัต พร้อมกับกล่าวว่า **سُبْحَانَ رَبِّيَ الأَعْلَى** “**สุบหานะ ร็อบบิยัลอะอฺลา**” สามครั้ง ความว่า “มหาบริสุทธิ์ยิ่ง พระผู้อภิบาลแห่งข้าพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง”

หมายเหตุ วาญิบจะต้องสุญูดด้วยอวัยวะทั้งเจ็ด คือ ปลายนิ้วเท้าทั้งสอง, หัวเข่าทั้งสอง, มือทั้งสอง, และหน้าผากกับจมูก หากว่าทิ้งหรือปล่อยปละละเลยอวัยวะหนึ่งอวัยวะใดทั้งเจ็ดนี้โดยเจตนาละหมาดจะเสีย นอกเสียจากคนที่ไม่มีความสามารถหรือมีเหตุจำเป็น

จากนั้นให้เงยขึ้นจากสุญูด พร้อมกับกล่าวตักบีรฺ และนั่งระหว่างสองสุญูด การนั่งมีสองวิธีที่ถูกต้องด้วยกัน คือ <u>หนึ่ง</u> การนั่งแบบอิฟติรอช โดยการนั่งเอาก้นวางบนเท้าซ้าย และปลายเท้าขวายันไว้กับพื้น นิ้วเท้าชี้ไปทางกิบลัต <u>สอง</u> การนั่งแบบเอาปลายนิ้วเท้าทั้งสองข้างยันไว้กับพื้น แล้วเอาก้นวางบนส้นเท้าและนิ้วเท้าชี้ไปทางกิบลัต หลังจากนั้นให้กล่าวดุอาอ์ว่า “**ร็อบบิฆฟิรฺลี**” สามครั้ง หรือจะเพิ่มอีกว่า “**วัรฺหัมนี วัญบุรฺนี วัรฺฟะอฺนี วัรฺซุกนี วันศุรฺนี วะฮฺดินี วะอาฟินี วะอฺฟุอันนี**” ความว่า “โอ้ ผู้อภิบาลแห่งข้า ได้โปรดประทานเมตตาข้าพระองค์ ดูแลแก้ไขข้าพระองค์ ยกฐานะข้าพระองค์ ประทานปัจจัยยังชีพแก่ข้าพระองค์ ช่วยเหลือข้าพระองค์ ชี้นำข้าพระองค์ ให้ความปลอดภัยแก่ข้าพระองค์ อภัยโทษแก่ข้าพระองค์” จากนั้นให้ทำการสุญูดครั้งที่สอง ทำเหมือนกับครั้งแรก แล้วเงยขึ้นจากสุญูดพร้อมกับกล่าวตักบีรฺ และดำเนินการละหมาดร็อกอัตที่สอง เช่นเดียวกับร็อกอัตแรก ทั้งการกล่าวต่างๆ และอิริยาบถ เพียงแต่ในร็อกอัตที่สองไม่ต้องอ่านดุอาอ์อิฟติตาหฺ

<u>หมายเหตุ</u> การอ่านฟาติหะฮฺนั้น ที่สำหรับอ่านก็คือตอนที่ยืนตรงเรียบร้อย หากอ่านก่อนจะยืนตรง ให้อ่านใหม่หลังจากยืนตรงเรียบร้อยแล้ว หากไม่อ่านใหม่ละหมาดจะใช้ไม่ได้

หลังจากสิ้นสุดร็อกอัตที่สอง ให้นั่งตะชะฮุด นั่งแบบอิฟติรอชเหมือนกับการนั่งระหว่างสองสุญูด แล้ววางมือซ้ายบนขาข้างซ้ายและวางมือขวาบนขาข้างขวา ให้กำนิ้วนางกับนิ้วก้อยไว้ นิ้วกลางกับนิ้วโป้งให้ทำเป็นวง พร้อมกับยกนิ้วชี้ขึ้นและกระดิกเบาๆ แล้วกล่าวดุอาอ์ตะชะฮุด ว่า “**อัตตะหิยฺยาตุ ลิลลาฮฺ, วัศศอละวาตุ วัฏฏ็อยยิบาตฺ, อัสลามุอะลัยกะ อัยยุฮันนะบิยฺยุวะเราะฮฺมะตุลลอฮิวะบารอกาตุฮฺ, อัสลามุอะลัยนา วะอะลาอีบาดิลลาฮิศฺศอลิหีน, อัชฮะดุ อัลลาอิลาฮะ อิลฺลัลลอฮฺ, วะอัชฮะดุ อันนะมุหัมมะดัน อับดุฮู วะรอซูลุฮฺ**” ความว่า “มวลการสดุดีทั้งหลายมอบแด่อัลลอฮฺ รวมทั้งการสรรเสริญด้วยพรและความดีงามต่างๆ ขอความสันติสุขจงประสบแด่ท่านโอ้ผู้เป็นนบี รวมทั้งเมตตาแห่งอัลลอฮฺและความประเสริฐทั้งหลายของพระองค์ ขอความสันติสุขจงประสบแด่เราและแด่บรรดาบ่าวผู้ทรงคุณธรรมทั้งหลาย ข้าขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ และข้าขอปฏิญาณว่ามุหัมมัดนั้นเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์” จากนั้นให้ลุกขึ้นยืนเพื่อทำการละหมาดร็อกอัตที่สามหรือร็อกอัตที่สี่ ถ้าหากว่าละหมาดนั้นมีสามหรือสี่ร็อกอัต พร้อมกับกล่าวตักบีรฺและยกมือทั้งสองข้าง ต่อจากนั้นให้ทำละหมาดเหมือนกับร็อกอัตแรกและร็อกอัตที่สองที่ผ่านมา แต่ให้อ่านเฉพาะฟาติหะฮฺเท่านั้น โดยไม่ต้องอ่านสูเราะฮฺ และไม่ต้องอ่านเสียงดัง

เสร็จแล้วให้นั่งตะชะฮุดครั้งสุดท้าย หากว่าละหมาดนั้นมีสองร็อกอัตหรือมีสี่ร็อกอัต นั่งแบบตะวัรฺรุก และทั้งหมดนี้เป็นวิธีที่ถูกต้องทั้งหมด คือ <u>หนึ่ง</u> โดยการนั่งสอดเท้าซ้ายเข้าไปใต้แข้งเท้าขวา พร้อมยกเท้าข้างขวาขึ้นยันไว้กับพื้น และพาดก้นให้แนบกับพื้น <u>สอง</u> นั่งสอดเท้าซ้ายเข้าไปใต้แข้งเท้าขวา และเท้าขวาไม่ต้องยันไว้กับพื้น แต่ว่าตั้งไว้ให้นอนราบ และพาดก้นให้แนบกับพื้น <u>สาม</u> นั่งสอดเท้าซ้ายเข้าระหว่างน่องกับขาอ่อนข้างขวา และเท้าขวายันไว้กับพื้น พร้อมกับแนบก้นไว้กับพื้น การนั่งตะวัรฺรุกเป็นการนั่งของตะชะฮุดครั้งสุดท้ายของละหมาดที่มีสองตะชะฮุด หลังจากนั้นให้กล่าวดุอาอ์ตะชะฮุด ครั้งแรกให้จบว่า “**อัตตะหิยฺยาตุ ลิลลาฮฺ, วัศศอละวาตุ วัฏฏ็อยยิบาตฺ, อัสลามุอะลัยกะ อัยยุฮันนะบิยฺยุวะเราะฮฺมะตุลลอฮิวะบารอกาตุฮฺ, อัสลามุอะลัยนา วะอะลาอีบาดิลลาฮิศฺศอลิหีน, อัชฮะดุ อัลลาอิลาฮะ อิลฺลัลลอฮฺ, วะอัชฮะดุ อันนะมุหัมมะดัน อับดุฮู วะรอซูลุฮฺ**” และตามด้วย “**อัลลอฮุมมะศ็อลลิอะลา มุหัมมัด วะอะลาอาลิ มุหัมมัด, กะมาศ็อลลัยตะ อะลาอิบรอฮีมะ วะอะลาอาลิอิบรอฮีม อินนะกาหะมีดุมมะญีด, อัลลอฮุมมะบาริกอะลา มุหัมมัด วะอะลาอาลิ มุหัมมัด, กะมาบาร็อกตะ อะลาอิบรอฮีม วะอะลาอาลิอิบรอฮีม อินนะกาหะมีดุมมะญีด**” และสุนัตให้อ่านหลังจากอ่านตะชะฮุดเสร็จแล้ว ว่า “**อะอูซุบิลลาฮิ มินอะซาบินนารฺ วะอะซาบิลกอบรฺ วะฟิตนะติลมะหฺยา วัลมะมาต วะฟิตนะติล มะสีหิดดัญญาลฺ**” ความว่า “โอ้ พระผู้อภิบาลแห่งข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากการทรมานในนรกญะฮันนัม จากการทรมานในหลุมฝังศพ จากการทดสอบของชีวิตและความตาย จากความชั่วร้ายที่เป็นบททดสอบของดัจญาล”

เสร็จแล้วก็ให้สลามโดยการหันหน้าไปทางข้างขวามือก่อน ว่า “**อัสสลามุ อะลัยกุม วะเราะมะตุลลอฮฺ** “ จากนั้นให้สลามทางด้านซ้ายมืออีกที หากละหมาดเสร็จสิ้นแล้วควรนั่งอยู่ที่ละหมาดสักพัก และกล่าวดุอาอ์ที่วาริดจากท่าน นบีศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม

ผลของการเรียนรู้คือการปฏิบัติ

การรู้แต่ไม่ปฏิบัตินั้นเป็นที่น่าอดสู ณ พระองค์อัลลอฮฺ ศาสนทูตของพรองค์ และบรรดาศรัทธาชนทั้งมวล อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า ความว่า **"โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าจึงกล้าพูดในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติ เป็นที่น่าเกลียดยิ่ง ณ ที่อัลลอฮฺ การที่พวกเจ้าพูดในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติ"** (อัศศ็อฟ 2-3)

ท่านอบู ฮุร็อยเราะฮฺ رضي الله عنه **ได้กล่าวไว้ว่า:** **"อุปมาความรู้ที่ไม่ถูกปฏิบัติ ดังเช่นคลังสมบัติที่ไม่ได้ใช้จ่ายในหนทางของอัลลอฮฺ"**

ท่านฟุฎ็อยลฺ رحمه الله **ได้กล่าวไว้ว่า:** "ผู้ที่มีความรู้ ถือว่ายังด้อยความรู้อยู่ จนกว่าเขาจะปฏิบัติมัน"

ท่าน มาลิก บิน ดีนารฺ رحمه الله **ได้กล่าวไว้ว่า** : "อาจพบเจอผู้ที่ไม่เคยผิดเพี้ยนในภาควิชาการเลยแม้แต่สระเดียว แต่หากหันไปดูถึงการปฏิบัติของเขาแล้ว น่าเสียดายที่มันผิดเพี้ยนไปหมดเลย"

พี่น้องมุสลิม-มุสลิมะฮฺผู้ร่วมศรัทธา

พระองค์ได้ทรงเปิดโอกาสให้ท่านได้อ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์เล่มนี้ แต่ยังรอผลของการอ่านของท่าน คือการปฏิบัติตามที่ท่านรู้นั่นเอง

✱ ท่านได้อ่านไปบ้างแล้วในเรื่องราวของบทโองการต่างๆ จากอัลกุรอานพร้อมคำอรรถาธิบาย ดังนั้นจงพยายามรักษามันไว้ซึ่งการปฏิบัติตามโองการเหล่านั้น แท้จริงแล้วเหล่าบรรดาสาวกของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ได้เล่าเรียนกับท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ทีละสิบโองการเท่านั้น โดยจะไม่ขอรับโองการอื่นๆ เว้นแต่ได้เข้าใจลึกซึ้งในสิ่งที่เรียนหมดทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว โดยได้ทั้งความรู้และการปฏิบัติไปพร้อมๆ กัน พวกเขาได้กล่าวไว้ว่า "พวกเราได้เรียนรู้ทั้งความรู้และการปฏิบัติพร้อมๆ กัน" เช่นเดียวกันกับที่ศาสนาได้กำชับไว้แล้ว ดังเช่น คำอรรถาธิบายของอิบนุ อับบาส **رضي الله عنهما** ในโองการที่อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า ﴿ يَتْلُونَهُۥ حَقَّ تِلَاوَتِهِۦٓ ﴾ ความว่า **"บรรดาผู้ที่เราได้ให้คัมภีร์แก่พวกเขาโดยที่พวกเขาอ่านคัมภีร์อย่างสัจจริง"** (อัล-บะเกาะเราะฮฺ121) ท่านอธิบายว่า (คือ พวกเขาปฏิบัติตามมันอย่างถ่องแท้)

ท่านฟุฎ็อยลฺ **رحمه الله** ได้กล่าวไว้ว่า **"แท้ที่จริงแล้วอัลกุรอานได้ถูกประทานลงมาก็เพื่อการลงมือปฏิบัติ แต่ว่าผู้คนได้ยึดเอาการอ่านอัลกุรอานเท่านั้นที่เป็นการปฏิบัติของพวกเขา"**

✱ ท่านก็ได้อ่านไปบ้างแล้วเช่นกันถึงสุนนะฮฺต่างๆของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ท่านจงอย่ารีรอที่จะปฏิบัติมัน เพราะว่า ผู้ศรัทธาที่ดีเลิศของประชาชาตินี้ พวกเขาไม่เคยรับรู้สิ่งใดๆ เว้นแต่จะแข่งขันกันปฏิบัติมันทันทีพร้อมๆ กับเผยแพร่มันทันที เพื่อการปฏิบัติตามคำกล่าวของนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ที่ว่า « **إذَا أَمَرْتُكُمْ بِأَمْرٍ فَأْتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَمَانَهَيْتُكُمْ عَنْهُ فَاجْتَنِبُوهُ** » ความว่า **"หากฉันมีคำสั่งใช้พวกท่านในการงานใด ๆ พวกท่านจงปฏิบัติอย่างสุดความสามารถ และสิ่งใดที่ฉันห้ามพวกท่าน พวกท่านจงละเว้นมันเสีย"** (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์และมุสลิม)

และเป็นการเกรงกลัวว่าจะเกิดการลงโทษอันเจ็บปวดจากอัลลอฮฺตามโองการที่พระองค์ **عزوجل** ได้ตรัสไว้ว่า ﴿ فَلْيَحْذَرِ ٱلَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِۦٓ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴾ ความว่า "ดังนั้น บรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของเขา(คือคำสั่งของท่านนบีมุหัมมัด) จงพึงระวังเถิดว่าจะเกิดฟิตนะฮฺขึ้นแก่พวกเขา หรือว่าการลงโทษอันเจ็บปวดนั้นจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาก็เป็นได้" (อัน-นูรฺ 63)

ในจำนวนแบบอย่างดีๆ ในการยึดปฏิบัติเมื่อรับทราบคำสั่งใช้นั้น มีดังต่อไปนี้

➢ อุมมุ ฮาบีบะฮฺ **رضي الله عنها** (มารดาแห่งประชาชาติอิสลาม) ได้รายงานหะดีษ « **مَنْ صَلَّى اثْنَتَى عَشْرَةَ رَكْعَةً فِى يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ بُنِىَ لَهُ بِهِنَّ بَيْتٌ فِى الْجَنَّةِ** » ความว่า **"ผู้ใดก็ตามที่เขาได้ดำรงรักษาละหมาดสิบสองร็อกอัตในหนึ่งวันและคืน จะมีบ้านหลังหนึ่งที่ถูกปลูกสร้างไว้สำหรับเขาในสวรรค์"** (รายงานโดยมุสลิม)

อุมมุ ฮาบีบะฮฺ **رضي الله عنها** กล่าวว่าต่อไปว่า: ฉันไม่เคยละทิ้งการปฏิบัติมันเลย ทันทีที่ฉันได้รับทราบหะดีษบทนี้จากท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม)

➤ อิบนุ อุมัร ﵄ ได้รายงานหะดีษ «ما حقُّ امْرِئٍ مسلم له شَيْءٌ يُوصي فيه يبيتُ ليْلَتيْنِ إلا ووصيَّتُه مكْتُوبَةٌ عنْدَهُ» ความว่า "**ไม่มีสิทธิใดๆ ของมุสลิมที่มีบางสิ่งต้องสั่งเสียไว้ โดยจะต้องไม่ผ่านข้ามไปสองคืน เว้นแต่การสั่งเสียนั้นต้องได้รับการบันทึกไว้กับเขาเรียบร้อยแล้ว**" (รายงานโดยมุสลิม) **อิบนุ อุมัร ได้กล่าวเพิ่มอีกว่า**: ไม่มีคืนไหนๆ ที่ผ่านพ้นไป นอกเสียจากว่าฉันจะบันทึกการสั่งเสียของฉันไว้เรียบร้อยแล้ว หลังจากที่ฉันได้ยินคำพูดของท่านนบี (ﷺ) ดังที่กล่าวมา

➤ อิมามอะหมัด رحمه الله ได้กล่าวไว้ว่า "ฉันมิได้บันทึกหะดีษใดๆ เว้นแต่ฉันได้ปฏิบัติมันทันที จนกระทั่งฉันเคยพบว่าท่านนบี (ﷺ) ได้กรอกเลือดแล้วจ่ายให้ช่างกรอกที่ชื่ออบู ฏ็อยบะฮฺ หนึ่งดีนาร์ ฉันเลยจ่ายให้ช่างที่ทำการกรอกเลือดให้ฉันหนึ่งดีนาร์เช่นกัน ทันทีที่ฉันกรอกเลือดเสร็จ"

➤ อิมามอัล-บุคอรีย์ رحمه الله ฉันไม่เคยนินทาใครเลย เมื่อได้รู้ว่า**การนินทานั้นเป็นบาป** ฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะกลับไปยังพระองค์อัลลอฮฺ โดยที่พระองค์ไม่ได้เอาผิดกับฉันในการนินทาใครๆ ก็ตาม

➤ ท่านนบี (ﷺ) ได้กล่าวไว้ว่า «مَنْ قَرأ آيةَ الْكُرْسيِّ دُبُرَ كلِّ صلاةٍ مكْتُوبةٍ لمْ يمْنعْهُ منْ دُخُولِ الجنَّةِ، إلا الْموْتُ» ความว่า "**ผู้ใดก็ตามที่อ่านอายะฮฺกุรสีย์หลังละหมาดทุกๆ ครั้ง ย่อมจะไม่สิ่งกีดขวางเขาจากการเข้าสวรรค์ เว้นแต่ความตายเท่านั้น**" (บันทึกโดย อัน-นะสาอีย์) ท่านอิบนุล ก็อยยิม رحمه الله กล่าวว่า ฉันได้ทราบว่าชัยคุล อิสลาม อิบนุ ตัยมิยะฮฺ ได้กล่าวว่า "ฉันไม่เคยละทิ้งการอ่านมันทุกครั้งหลังละหมาด นอกจากฉันลืมหรือประมาณนั้น"

✸ เมื่อท่านได้รับรู้และปฏิบัติแล้ว ท่านย่อมต้องทำหน้าที่เผยแพร่ในสิ่งดีๆ ที่พระองค์ได้ประทานแก่ท่านด้วย อย่าหักห้ามตัวเองจากผลบุญหรือตระหนี่เพื่อมิให้คนอื่นได้รับความดีจากท่านเด็ดขาด ท่านนบี (ﷺ) ได้กล่าวไว้ว่า «مَنْ دلَّ على خيْرٍ فلهُ مثْلُ أجْرِ فاعله» ความว่า "**ผู้ใดชี้นำทางแห่งความดี เขาจะได้รับผลบุญเช่นเดียวกับผู้ที่ปฏิบัติตาม**" (รายงานโดยมุสลิม)

และท่านนบี (ﷺ) ได้กล่าวไว้ว่า «خيْرُكُمْ منْ تعلَّم القُرْآن وعلَّمهُ» ความว่า "**ผู้ที่ดีเลิศในหมู่สูเจ้า คือ ผู้ที่ร่ำเรียนอัลกุรอานและสอนต่อแก่ผู้อื่น**" (รายงานโดยอัล-บุคอรีย์)

ท่านนบี (ﷺ) ได้กล่าวไว้ว่า «بَلِّغُوا عنِّي ولوْ آيةً» ความว่า "**พวกท่านจงเผยแพร่จากฉัน ถึงแม้จะเป็นแค่หนึ่งอายะฮฺก็ตาม**" (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์และมุสลิม)

และทุกๆ ครั้งที่ท่านได้เผยแพร่ความดี ท่านก็จะพลอยได้รับผลบุญและสิ่งดีๆ ต่อเนื่องกันในชีวิตนี้และหลังความตาย ท่านนบี (ﷺ) ได้กล่าวไว้ว่า

«إذا ماتَ الإنْسانُ انْقطعَ عنْهُ عملُهُ إلاَّ منْ ثلاثةٍ إلاَّ منْ صدقةٍ جاريةٍ أوْ علْمٍ يُنْتفعُ به أوْ ولدٍ صالحٍ يدْعُو لهُ» ความว่า "**เมื่อลูกหลานอาดัมได้ล่วงลับไปแล้ว การงานทุกอย่างจะถูกตัดขาดจากเขาเว้นแต่สามอย่างด้วยกัน(ที่ยังคงได้รับผลบุญอย่างต่อเนื่อง) คือการบริจาคทานที่ให้ประโยชน์ต่อเนื่อง ความรู้ที่ให้ประโยชน์ และดุอาอ์จากลูกที่ศอลิหฺ**" (บันทึกโดยมุสลิม)

ข้อสังเกต: จะเห็นว่าเราได้อ่านสูเราะฮฺ อัล-ฟาติหะฮฺ มากกว่า 17 ครั้ง ต่อวัน ซึ่งขอให้พ้นปราศจากหนทาง ﴿غَيْرِ ٱلْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ﴾ "**ไม่ใช่ทางของพวกที่ถูกกริ้ว**" ﴿وَلَا ٱلضَّآلِّينَ﴾ "**และมิใช่(แนวทางของ)พวกที่หลงผิด**" (อัล-ฟาติหะฮฺ 7) แต่เรากลับประพฤติดังพวกเขาตลอดเวลา รู้แต่ไม่ปฏิบัติก็จะคล้ายคลึงกับพวกยิวที่ถูกกริ้ว หรือไม่อยากที่จะเรียนรู้แต่ปฏิบัติตามความโง่เขลาตัวเองก็จะคล้ายคลึงกับพวกนะศอรอที่หลงผิด !

เราขอวิงวอนจากพระองค์อัลลอฮฺให้ทรงประทานแก่เราและท่านซึ่งความรู้ที่เป็นประโยชน์และการงานที่ดีเลิศ พระองค์อัลลอฮฺเท่านั้นทรงรู้ยิ่งดีกว่า ขอพระองค์ทรงเมตตาแด่ท่านนบีมุหัมมัด (ﷺ) ผู้เป็นที่รักของเราและบรรดาเครือญาติของท่าน ตลอดไปจนถึงเหล่าบรรดาสาวกของท่านทุกคนเทอญ

ชาวไทย

تفسير العشر الأخير

من القرآن الكريم